

Apocalipse 18: o grito forte —2018-2030

"Caeu, caeu, Babilonia a Grande! "

"Saíd de entre ela, meu pobo..."

Samuel presenta

Explícame Daniel e Apocalipse

**Probas proféticas de que Deus
existe.**

**As súas últimas revelacións para os
seus elixidos**

**Neste traballo: O seu proxecto - O
seu xuízo**

Versión: 23-09-2023 (7-7th ⁻⁵⁹⁹⁴)

" E oín a voz dun home no medio de Ulai;

berrou e dixo: Gabriel, explícalle a visión ” Daniel 8:16.

Nota explicativa da portada

De arriba a abaixo: Mensaxes dos tres anos de Apocalipse 14.

Estas son tres verdades do libro de Daniel reveladas aos santos despois do xuízo da primavera de 1843 e despois do 22 de outubro de 1844. Ignorando o papel do sábado, os primeiros adventistas non podían entender o verdadeiro significado destas mensaxes. Os adventistas que estaban agardando o regreso de Cristo vincularan a súa experiencia ao " **berro de medianoite** " ou " *media noite* " citado na parábola das " *dez virxes* " de Mateo 25:1 a 13 onde o anuncio do " *retorno* ". do Noivo ” menciónase.

- 1- **O tema do xuízo** desenvolvido en Dan.8:13-14 e tema da mensaxe do primeiro *anxo* en Apocalipsis 14:7: " *Teme a Deus e dálle gloria porque chegou a hora do seu xuízo e adora a quen fixo. a terra, os ceos e as fontes da auga!* »: o retorno ao sábado, o único verdadeiro sétimo día da orde divina, o sábado xudeu e o día de descanso semanal, é esixido por Deus no cuarto dos seus dez mandamentos.
- 2- **A denuncia da Roma papal** , " *cornio pequeno* " e " *rei diferente* " de Daniel 7:8-24 e 8:10-23 a 25, que recibe o nome de " *Babilonia a grande* " na mensaxe do segundo *anxo* de Apo. 14:8: " *Caeu Babilonia a Grande, caeu!* ": principalmente, por mor do domingo, o antigo "día do sol" herdado do emperador Constantino I ^{quo} o estableceu o 7 de marzo de 321. Pero esta expresión " *caeu* " xustifícase pola revelación da súa natureza maldita por Deus como el presentouno aos seus servos adventistas despois de 1843, en 1844, restaurando a práctica do sábado abandonado. " *Ela caeu* " significa: "é tomada e derrotada". O Deus da verdade anuncia así a súa vitoria contra o campo das mentiras relixiosas.
- 3- **O tema do xuízo final** onde " *o lume da segunda morte* " golpea aos rebeldes cristiáns. Esta é a imaxe presentada en Dan.7:9-10, o tema desenvólvese en Apoc.20:10-15, e é o tema da mensaxe do terceiro *anxo* en Apoc.14:9-10: " *E outro, un terceiro anxo seguiunos, dicindo en gran voz: Se alguén adora á besta e á súa imaxe, e recibe unha marca na súa fronte ou na man, tamén beberá o viño da ira de Deus, derramado sen mesturado na copa da súa ira, e será atormentado con lume e xofre, ante os santos anos e ante o Año* ": Aquí, o domingo identifícase coa " *marca da besta* ".

Teña en conta a idéntica correspondencia dos números dos versos obxectivos en Daniel 7: 9-10 e Apocalipse 14: 9-10.

O cuarto anxo : aparece só en Apo.18 onde imaxina a proclamación final das tres mensaxes adventistas anteriores que se benefician de toda a luz divina que veu iluminalos desde 1994 e ata a fin do mundo, é dicir, ata a fin do mundo. primavera 2030 Este é o papel que debe xogar esta obra. A luz que veu

iluminala revela as sucesivas culpas: da relixión católica, dende o 538; da relixión protestante, desde 1843; e a institución oficial adventista, desde 1994. Todas estas caídas espirituais tiveron a causa, no seu tempo: o rexeitamento da luz proposta polo Espírito Santo de Deus en Xesucristo. “ *Ao tempo do fin* ” mencionado en Dan.11:40, a Igrexa Católica reúne na súa maldición a todos os grupos relixiosos, cristiáns ou non, que recoñecen o seu ministerio e a súa autoridade; isto baixo o amparo da súa chamada alianza “ecuménica” á que, despois do protestantismo, o adventismo oficial se uniu en 1995.

2 Corintios 4:3-4

“ ...Se o noso Evanxeo aínda está velado, está velado para os que perecen; para os incrédulos cuxa intelixencia o Deus deste século cegou, para que non vexan o esplendor do Evanxeo da gloria de Cristo, que é a imaxe de Deus . »

"E se a palabra profética permanece mal entendida, só o seguirá para os que deben perderse"

Así mesmo, en resumo das revelacións presentadas neste documento sábese que, para “ *xustificarse a santidade* ”, desde a primavera de 1843 establecido polo decreto do Deus creador e lexislador de Daniel 8:14, segundo o seu “ *Evanxeo eterno* ”,

por toda a terra, cada home e cada muller,

debe ser bautizado no nome de Xesucristo por inmersión total para obter a graza divina,

debe observar o sábado, o sétimo día de descanso sabático, santificado por Deus en Xénese 2, e o cuarto^{dos} seus 10 mandamentos citados en Éxodo 20; isto, para preservar a súa graza,

debe honrar as leis morais divinas e as leis dietéticas prescritas na Santa Biblia, en Xénese 1:29 e Levítico 11, (santidade do corpo)

e non debe “ *desprezar a súa palabra profética* ”, para non “ *apagar o Espírito de Deus* ” (1 Tes. 5:20).

**Calquera persoa que non cumpra estes criterios é condenada por Deus a sufrir a " segunda morte " descrita en Apocalipsis 20.
Samuel**

EXPLICAR – ME DANIEL E APOCALIPSE

Paginación dos temas tratados

Primeira parte: Notas preparatorias

Usa a busca automática de números de páxina do software utilizado

Páxina	de título
07	Presentación
12	Deus e as súas creacións
13	Os fundamentos bíblicos da verdade
16	Nota fundamental : 7 de marzo de 321, día maldito do pecado
26	O testemuño de Deus dado na terra
28	Nota : Non confundas martirio co castigo
29	Xénese: un resumo profético vital
30	Fe e incredulidade
33	Alimentos para o tempo axeitado
37	A historia revelada da verdadeira fe
39	Notas preparatorias para o libro de Daniel
41	Todo comeza en Daniel - O LIBRO DE DANIEL
42	Daniel 1 - Chegada de Daniel a Babilonia
45	Daniel 2 - <i>A estatua</i> da visión do rei Nabucodonosor
56	Daniel 3 - Os tres compañeiros no <i>forno</i>
62	Daniel 4 - o rei humillado e convertido
69	Daniel 5 - O xuízo do rei Belsasar
74	Daniel 6 - Daniel na <i>fosa dos leóns</i>
79	Daniel 7 - <i>O catro animais e o pequeno corno</i> papal
90	Daniel 8 - A identidade papal confirmada - o decreto divino de Dan.8:14.
103	Daniel 9 - O anuncio do tempo do ministerio terrenal de Xesucristo.
121	Daniel 10 - Anuncio da <i>gran calamidade</i> - Visións da calamidade
127	Daniel 11 - As sete guerras de Siria.
146	Daniel 12 - A misión universal adventista ilustrada e datada.
155	Introdución ao simbolismo profético
158	Adventismo
163	A primeira ollada ao Apocalipse
167	Os símbolos de Roma na profecía
173	Luz no sábado
176	Decreto de Deus de Daniel 8:14
179	Preparación para o Apocalipse

183	O Apocalipse en resumo
188	Segunda parte: o estudo detallado do Apocalipse
188	Apocalipse 1 : Prólogo-O Retorno de Cristo-O Tema Adventista
199	Apocalipse 2 : A Asemblea de Cristo desde o seu inicio ata 1843
199	1º período: <i>Éfeso</i> - 2º período : <i>Esmirna</i> - 3º período : <i>Pérgamo</i> - 4ª época : <i>Tiatira</i>
216	Apocalipse 3 : A Asemblea de Cristo desde 1843 - restaurada a fe cristiá apostólica
216	5º período : <i>Sardes</i> - 6º período : <i>Filadelfia</i> -
223	O destino do adventismo revelado na primeira visión de Ellen G. White
225	7a ^{era} : <i>Laodicea</i>
229	Apocalipse 4 : xuízo celestial
232	Nota : A LEI DIVINA profetiza
239	Apocalipse 5 : o Fillo do Home
244	Apocalipse 6 : Actores, castigos divinos e signos dos tempos da era cristiá - Os 6 primeiros selos
251	Apocalipse 7 : Adventismo do sétimo día selado co " <i>selo de Deus</i> " : o sábado e o " <i>sétimo selo</i> " secreto.
259	Apocalipse 8 : As catro primeiras " <i>trompetas</i> "
268	Apocalipse 9 : As 5ª e 6ª " <i>trompetas</i> "
268	a quinta " <i>trompeta</i> "
276	a sexta " <i>trompeta</i> "
286	Apocalipse 10 : o " <i>libro aberto</i> "
291	Fin da primeira parte do Apocalipse <u>Segunda parte: os temas desenvolvidos</u>
292	Apocalipse 11 : reinado papal - ateísmo nacional - a sétima " <i>trompeta</i> "
305	Apocalipse 12 : o gran plan central
313	Apocalipse 13 : os falsos irmáns da relixión cristiá
322	Apocalipse 14 : O tempo do adventismo do sétimo día
333	Apocalipse 15 : O fin do período de proba
336	Apocalipse 16 : <i>As sete últimas pragas da ira de Deus</i>
345	Apocalipse 17 : a prostituta é desenmascarada e identificada
356	Apocalipse 18 : a prostituta recibe o seu castigo
368	Apocalipse 19 : a <i>batalla de Armagedón</i> de Xesucristo
375	Apocalipse 20 : os <i>mil anos</i> do VII milenio e o xuízo final
381	Apocalipse 21 : a glorificada <i>Nova Xerusalén</i> simbolizada
392	Apocalipse 22 : O Día Interminable da Eternidade
405	A letra mata pero o Espírito dá vida
408	O tempo terrenal de Xesucristo
410	Santidade e santificación
424	As separacións do Xénese - do Xénese 1 ao 22 -
525	O cumprimento das promesas feitas a Abraham: Xénese 23 a...
528	O Éxodo e Moisés fiel – Da Biblia en xeral – A hora da última elección – Adventismo do sétimo día: unha separación, un nome, unha historia – Os principais xuízos de Deus – Divino da A á Z – Distorsións dos textos bíblicos – O Espírito restaura a verdade.

547 A dedicatoria final

548 A última chamada

Nota: as traducións a linguas estranxeiras realízanse mediante software de tradución automática, o autor só é responsable dos textos en francés, idioma da versión orixinal dos documentos.

Explicame Daniel e Apocalipse

Presentación

Nacín e vivo neste país altamente abominable, xa que Deus nomea simbólicamente a súa capital " *Sodoma e Exipto* " en Apocalipsis 11:8. O seu modelo de sociedade, republicano, envexado, foi imitado, difundido e adoptado por numerosos pobos en todo o mundo; este país é Francia, país dominador monárquico e revolucionario, experimentador de cinco Repúblicas con réximes publicanos condenados por Deus. Con orgullo, proclama e exhibe as súas táboas de dereitos humanos, escandalosamente opostas ás táboas de deberes humanos escritas en forma de "dez mandamentos", polo propio Deus creador. Desde a súa orixe e a súa primeira monarquía, asumiu a defensa do seu inimigo, a relixión católica romana cuxo ensino nunca deixou de chamar "mal" ao que Deus chama "bo" e de chamar "bo" ao que el chama "mal". ". Continuando a súa inexorable caída, a súa Revolución levouna a adoptar o ateísmo. Así, como criatura, ola de terra, Francia enfróntase a un enfrontamento que a opón ao Deus todopoderoso, unha auténtica pota de ferro; o resultado era previsible e profetizado por el; ela experimentará o destino de " *Sodoma* " culpable dos mesmos pecados antes dela. A historia mundial dos últimos 1.700 anos estivo formada pola súa influencia maligna, en particular o seu apoio á autoridade do réxime papal católico romano, desde o seu primeiro monarca, Clodoveo I, o primeiro rei dos ^{francos}. Foi bautizado en Reims, o 25 de decembro do ano 498. Esta data leva o sinal dunha celebración do Nadal ligada por Roma, inxusta e indignante, a unha falsa data de nacemento de Xesucristo, o Deus encarnado, creador do mundo e todo o que vive ou existe; quen con razón reclama o título de " *Deus da verdade* " porque aborrece " *a mentira que ten por pai ao demo* ", como declarou Xesús.

Queres unha proba innegable de que ningún papa romano é lexítimo para afirmar ser servo de Xesucristo? Velaquí, preciso e bíblico: Xesús dixo en Mateo 23:9: " *E non chames a ninguén o teu pai na terra; pois un é o teu pai, que está no ceo.* »

Como se chama o papa na terra? Todo o mundo pode velo, " *pai santo* ", ou mesmo, " *pai moi santo* ". Os sacerdotes católicos tamén son chamados " *pais* ". Esta actitude rebelde fai que a multitude de sacerdotes se poña como intermediarios supostamente indispensables entre Deus e o pecador, mentres que a Biblia ensina para el o libre acceso a Deus lexitimado por Xesucristo. Deste xeito, a fe católica infantiliza ao ser humano para parecer indispensable e imprescindible. Este desvío da intercesión directa de Xesucristo será denunciado por Deus nunha profecía, en Dan.8:11-12. Pregunta-Resposta : Quen pode crer que o poderoso Deus creador puidese tomar como seus servos a seres humanos que o desobedecen con tan escandalosa " *arrogancia* " *denunciada en Dan.7:8 e 8:25*? A resposta bíblica a esta infantilización das mentes humanas está neste verso de Xer.17:5: " *Así di YaHWéH: Maldito o home que confía no home , que toma a carne para o seu apoio , e que afasta o seu corazón de YaHWéH. !* »

Porque foi Francia a que marcou moito a historia relixiosa de boa parte da era cristiá, Deus deu a un francés a misión de revelar o seu papel maldito; isto, iluminando o significado oculto das súas revelacións proféticas cifradas nun código estritamente bíblico.

En 1975 recibín o anuncio da miña misión profética a través dunha visión, cuxo verdadeiro significado só comprendín en 1980, despois do meu bautismo. Bautizado na fe cristiá adventista do sétimo día, sei, desde 2018, que fun colocado no ministerio para o tempo dun xubileu (7 veces 7 anos) que rematará na primavera de 2030 co regreso na gloria de o Señor Deus todopoderoso, Xesucristo.

Recoñecer a existencia de Deus ou de Xesucristo non é suficiente para obter a salvación eterna.

Recordo aquí, antes de regresar ao ceo, Xesús dirixiu aos seus discípulos as palabras destes versos de Mat.28:18 ao 20: “Xesús, achegándolles, *faloulles así: Toda a autoridade déronme no ceo e na Terra. **Id, pois, e facede discípulos a todas as nacións**, bautizándoos **no nome do Pai e do Fillo e do Espírito Santo**, e **ensinándolles a observar todo o que vos mandei**. E velaquí, estou contigo sempre, ata o fin do mundo ”. O seu Espírito divino inspirou no apóstolo Pedro esta outra declaración formal e solemne de Feitos 4:12: “ **Non hai salvación en ningún outro; porque non hai outro nome debaixo do ceo dado entre os homes, polo que teñamos que ser salvos** ”.*

En consecuencia, entendedes, a relixión que nos reconcilia con Deus non se basea nunha herdanza relixiosa debido ás tradicións humanas. A fe no sacrificio voluntario expiatorio ofrecido por Deus, a través da súa morte humana en Xesucristo, é **o único xeito** de obter a nosa reconciliación coa perfecta xustiza da súa santidade divina. Ademais, sexas quen sexas, sexa cal sexa a túa orixe, a túa relixión herdada, o teu pobo, a túa raza, a túa cor ou a túa lingua, ou mesmo a túa condición entre os homes, a túa reconciliación con Deus só chega a través de Xesucristo e a adhesión ao seu ensino que el aborda. aos seus discípulos ata a fin do mundo; como demostra este documento.

A expresión “ **Pai, Fillo e Espírito Santo** ” designa tres papeis sucesivos desempeñados polo único Deus no seu plan de salvación ofrecido ao home pecador culpable, condenado á “ *morte segunda* ”. Esta “trinidad” non é unha reunión de tres deuses, como cren os musulmáns, xustificando así o seu rexeitamento a este dogma cristián e á súa relixión. Como “ **Pai** ”, Deus é o noso creador para todos; como “ **Fillo** ” deuse a si mesmo un corpo de carne para expiar os pecados dos seus elixidos no seu lugar; en « **Espírito Santo** », Deus, Espírito de Cristo resucitado, vén axudar aos seus elixidos a ter éxito na súa conversión, obtendo « **a santificación sen a cal ninguén verá ao Señor** », segundo o que ensina o apóstolo Paulo en Heb.12. : 14; “ **Santificación** ” é ser **separado** por e por Deus. Confirma a súa aceptación do elixido e aparece nas obras da súa fe, no seu amor a Deus e a súa verdade bíblica inspirada e revelada.

A lectura deste documento é fundamental para comprender **o altísimo nivel de maldición** que pesa sobre os pobos da terra, as súas institucións relixiosas e as do mundo cristián occidental, en particular, pola súa orixe cristián; porque o camiño trazado por Xesucristo constitúe o camiño salvador **único** e

exclusivo do proxecto de Deus; como resultado, a fe cristiá segue sendo o obxectivo principal dos ataques do diaño e dos demos.

Basicamente, o proxecto salvador deseñado polo Deus creador é sinxelo e lóxico. Pero a relixión adquire un carácter complexo polo feito de que quen a ensina só pensa en xustificar a súa concepción relixiosa e, practicando o pecado, moitas veces por ignorancia, esta concepción xa non está conforme ás esixencias de Deus. Como resultado, golpealles coa súa maldición que interpretan ao seu favor e non escoitan o reproche divino.

Esta obra non pretende recibir un premio literario; para o Deus creador, o seu único papel é poñer aos seus elixidos a proba da fe que lles permitirá obter a vida eterna gañada por Xesucristo. Alí atoparedes repeticións, pero este é o estilo que Deus usa martelando as mesmas ensinanzas que revela a través de diferentes imaxes e símbolos. Estas numerosas repeticións constitúen a mellor proba da súa autenticidade e testemuñan a importancia que lle deu ás verdades ilustradas en cuestión. As parábolas ensinadas por Xesús confirman esta énfase e repetición.

Atoparedes nesta obra revelacións dadas polo gran Deus creador que nos visitou baixo o nome humano de Xesús de Nazaret, que pasaba baixo o título de “unxido”, ou “mesías”, segundo o hebreo “mashiah” citado en Dan. 9:25, ou “cristo”, do grego “christos” dos escritos da nova alianza. Nel, Deus veu ofrecer a súa vida perfectamente pura como un sacrificio voluntario, para validar os ritos de sacrificios animais que precederon á súa chegada desde o pecado orixinal cometido por Eva e Adán. O termo “unxido” designa a quen recibe a unción do Espírito Santo simbolizada polo aceite das oliveiras. A revelación profética dada por Deus no nome único de Xesucristo e a súa obra expiatoria guían aos seus elixidos no camiño que conduce á vida eterna. Porque a salvación só pola graza non impide que o elixido caia en trampas das que descoñece. É polo tanto para completar a súa oferta de graza, que no nome de Xesucristo, Deus vén a revelar a existencia das principais trampas que permiten aos seus últimos servos do tempo do fin, analizar, vulgar e comprender con claridade o **confuso**. situación da relixión cristiá universal que impera nesta última época de salvación terreal.

Pero antes de sementar, é aconsellable arrincar; porque a natureza do Deus creador está distorsionada polo ensino das grandes relixións monoteístas prevalentes na terra. Todos teñen en común que impoñen ao único Deus por constrinximento e así testemuñan a súa separación e de calquera relación con el. A aparente liberdade ligada á fe cristiá débese só ás circunstancias actuais da época, pero en canto Deus permita que os demos actúen libremente, esta intolerancia cara aos que non os seguen reaparecerá. Se Deus quixera actuar coa constricción, bastaría con el, simplemente, facerse visible aos seus ollos, conseguir das súas criaturas que obedezan todas as súas vontades. Se non actuou así, é porque a súa selección de cargos electos descansa, **unicamente**, na libre elección de querelo ou rexeitalo; libre elección que dá a todas as súas criaturas. E se hai unha restricción, é só a do carácter natural dos elixidos que son empuxados e atraídos, pola súa natureza individual libre, polo Deus do amor. E este nome amor venlle ben, porque o sublima, ofrecendo ás súas criaturas unha demostración posta en acción que o fai incontestable; isto ofrecendo a súa vida para expiar, na persoa de Xesucristo, os pecados herdados e cometidos **só polos seus elixidos** no momento

da súa ignorancia e debilidade. Atención! Na terra, esta palabra amor só toma a forma de sentimento e a súa debilidade. O de Deus é forte e perfectamente xusto; o que marca a diferenza porque toma a forma dun principio onde o sentimento está totalmente controlado. A verdadeira relixión aprobada por Deus descansa, pois, na libre adhesión á súa persoa, aos seus pensamentos e aos seus principios establecidos nas leis. Toda a vida terrestre está construída sobre as súas leis físicas, químicas, morais, psíquicas e espirituais. Do mesmo xeito que a idea de escapar da lei da gravidade terrestre e facelo desaparecer non entraría na mente do home, o seu espírito só pode florecer harmoniosamente no respecto e obediencia ás leis e principios establecidos polo Deus creador. E estas palabras do apóstolo Paulo de 1 Cor.10:31 están perfectamente xustificadas: "***Se comes, ou bebes, ou fai calquera outra cousa, fai todo para a gloria de Deus***". A aplicación desta invitación gratuíta é posible polo feito de que, na Biblia, e só ela, Deus entregou e revelou as súas opinións divinas. E é importante ter en conta a súa opinión ao realizar a obra de "***santificación sen a cal***", segundo Heb.12:14, "***ninguén verá ao Señor***". Ás veces a súa opinión toma forma de receita, pero non é máis discutible que a que lle proporciona o médico especialista ao que o ser humano se apresura a obedecer, pensando que está a actuar no seu mellor interese para a súa saúde, física ou psíquica (mesmo, se está equivocado). O Deus creador é, moi por riba de todo, o único e verdadeiro médico das almas a quen coñece nos seus máis pequenos detalles. Doe pero cura sempre que a situación é favorable. Pero finalmente, destruírá e aniquilará toda a vida celestial e terrestre que se demostrou incapaz de quere-lo e, polo tanto, de obedecelo.

A intolerancia relixiosa é polo tanto o froito revelador da falsa relixión monoteísta. Constitúe unha falta e un pecado moi graves porque deforma o carácter de Deus e, ao atacalo, non corre o risco de obter a súa bendición, a súa graza e a súa salvación. Non obstante, Deus úsao como unha lacra para castigar e golpear á humanidade incrédula ou infiel. Confío aquí no testemuño bíblico e histórico. De feito, os escritos da vella alianza ensínannos que para castigar a infidelidade do seu pobo, a nación chamada Israel, Deus utilizou ao pobo "filisteo", o seu veciño máis próximo. No noso tempo este pobo continúa esta acción co nome de "palestino". Máis tarde, cando quixo revelar o seu xuízo e a súa condena final a este Israel carnal terrenal, reclamou os servizos do rei caldeo Nabucodonosor; isto tres veces. No terceiro, en - 586, a nación foi destruída e os supervivientes foron deportados a Babilonia por un período de "70 anos" profetizado en Xer. 25:11. Máis tarde aínda, pola súa negativa a recoñecer a Xesucristo como o seu mesías, a nación foi destruída de novo polas tropas romanas dirixidas por Tito, o herdeiro do emperador Vespasiano. Durante a era cristiá, caendo oficialmente de novo no pecado en 321, a fe cristiá foi entregada á intolerancia dos papas a partir de 538. E esta fe católica dominante procurou rifar cos pobos de Oriente Medio que se converteran relixiosamente musulmáns no mesmo século VI . O cristianismo infiel atopou alí un adversario formidable perpetuo. Porque a oposición relixiosa dos dous campos é como os polos, totalmente opostos ata a fin do mundo. O incrédulo tamén está orgulloso e busca a gloria da exclusividade; non obtendo de Deus, atribúeo a si mesmo e non acepta ser desafiado. Esta descrición do individuo caracteriza, tamén colectivamente, aos

membros que pertencen ás distintas asembleas e agrupan nas diferentes relixións falsas. Condenar a intolerancia non significa que Deus sexa tolerante. A intolerancia é unha práctica humana inspirada no campo demoníaco. A palabra tolerante implica o pensamento da intolerancia e a palabra de verdadeira fe é aprobación ou desaprobación segundo o principio bíblico "si, ou non". Pola súa banda, Deus apoia a existencia do mal sen toleralo; apóia durante un tempo de liberdade previsto no seu proxecto para seleccionar os seus cargos electos. A palabra tolerancia, polo tanto, só se aplica á humanidade, e o termo apareceu no Edicto de Nantes de Henrique IV do 13 de abril de 1598. Pero despois do fin do tempo da graza, o mal e os que o fan serán destruídos. A tolerancia substituíra á liberdade relixiosa que Deus lle deu ao home desde o principio.

Anúnciase o menú desta obra; as probas serán presentadas e demostradas ao longo das páxinas.

Deus e as súas creacións

O léxico espiritual empregado polos homes na Europa latina esconde mensaxes esenciais entregadas por Deus. Así o é, en primeiro lugar, a palabra Apocalipse que, neste aspecto, evoca a gran catástrofe temida polos homes. Porén, detrás deste termo aterrador está a tradución "Apocalipse" que revela aos seus

servos en Cristo cousas indispensables para a súa salvación. Segundo o principio que di que a felicidade duns provoca a desgraza doutros, os do campo contrario, as mensaxes en opostos absolutos son moi ricas en ensinanzas e moitas veces suxeridas na santísima “Revelación” dada ao apóstolo Xoán.

Outro termo, a palabra "anxo" esconde leccións importantes. Esta palabra francesa provén do propio latín “angelus” tomado do grego “aggelos” que significa: mensaxeiro. Esta tradución revélanos o valor que Deus dá ás súas criaturas, ás súas contrapartes ás que creou libres e relativamente independentes. A vida sendo dada por Deus, esta independencia mantén restricións lóxicas. Pero este termo "mensaxeiro" revélanos que Deus ve as súas contrapartes libres como mensaxes vivas. Así, cada criatura representa unha mensaxe composta por unha experiencia vital marcada por opcións e posicións persoais que constitúen o que a Biblia chama “unha alma”. Cada criatura é única como alma viva. Porque o que non sabían os primeiros homólogos celestes creados por Deus, aqueles aos que tradicionalmente chamamos “os anxos”, é que quen lles deu a vida e o dereito a vivir pode recuperalos. Foron creados para vivir para sempre e nin sequera sabían o significado da palabra morte. Trátase de revelarlles o que significa a palabra morte que Deus creou a nosa dimensión terrestre na que a especie humana, ou Adán, desempeñaría o papel de mortal despois do pecado do Xardín do Edén. A mensaxe que representamos é agradable a Deus só se se axusta ás súas normas de ben e ben. Se esta mensaxe cumpre o seu estándar de maldade e maldade, quen a leva é do tipo rebelde a quen condena á morte eterna, á destrución definitiva e á aniquilación de toda a súa alma.

Os fundamentos bíblicos da verdade

Deus viu que era bo e correcto revelar, en primeiro lugar, as orixes do noso sistema terrestre a Moisés, para que todo ser humano o soubese. Indica alí, unha prioridade do ensino espiritual. Nesta acción preséntanos **as bases da súa verdade** que comezan por regular a orde do tempo. Porque Deus é o Deus da orde e da nobre coherencia. Descubriremos, en comparación cos seus estándares, o aspecto estúpido e incoherente da nosa orde actual establecida polo home de

pecado. Porque é efectivamente o pecado e xa o pecado orixinal o que o cambia todo.

Pero é fundamental entender antes que nada, que o “*principio*” citado por Deus na Biblia, e primeira palabra do libro chamado “Xénese” é, “orixe”, non se refire ao “*principio*” da vida, senón só a da súa creación de toda a nosa dimensión terrestre que inclúe as estrelas do cosmos celeste todas creadas o cuarto día despois da propia terra. Con este pensamento en mente, podemos entender que este sistema terrestre específico, no que noites e días se sucederán, créase para converterse no ambiente onde Deus e os seus fieis elixidos e o campamento inimigo do demo se enfrontarán. Esta loita do ben divino contra o mal do demo, o primeiro pecador da historia da vida, é a súa razón de ser e a base de toda a revelación do seu proxecto salvador universal e multiversal. Durante este traballo, descubrirás o significado de certas palabras enigmáticas pronunciadas por Xesucristo durante o seu ministerio terrestre. Verás así o sentido que cobran no gran proxecto posto en marcha polo único gran Deus, creador de todas as formas de vida e materia. Aquí pecho esta importante paréntese e volvo ao tema da orde do tempo establecida por este Supremo Soberano da existencia.

Antes do pecado, Adán e Eva tiñan a súa vida estruturada arredor dunha sucesión de semanas de sete días. De acordo co modelo do cuarto dos dez mandamentos (ou Decálogo) que o **lembra**, o sétimo día é un día santificado para o descanso por Deus e polo home, e sabendo hoxe o que esta acción profetiza, podemos entender por que Deus ten respectar esta práctica. No seu proxecto global no que se explican as razóns desta específica creación terrestre, a semana, a unidade de tempo proposta, profetiza sete mil anos durante os que se realizará o gran proxecto da demostración universal (e multiversal) do seu amor e xustiza. Neste programa, en analogía cos seis primeiros días da semana, os primeiros seis milenios colocaranse baixo a demostración do seu amor e paciencia. E como o sétimo día, o sétimo milenio dedicarase ao establecemento da súa perfecta xustiza. Podo resumir este programa así dicindo: seis días (dos mil anos = seis mil anos) para salvar, e o sétimo (= mil anos), para xulgar e aniquilar aos rebeldes terrestres e celestes. Este proxecto salvador descansará enteiramente no sacrificio expiatorio voluntario realizado polo Deus creador, no aspecto divino terrenal da persoa chamada, pola súa vontade divina, Xesucristo na versión grega ou segundo o hebreo, Xesús o Mesías.

Antes do pecado, na orde divina perfecta orixinal, todo o día está composto por dúas partes iguais sucesivas; As 12 horas de noite lunar van seguidas de 12 horas de luz solar e o ciclo repítese perpetuamente. No noso estado actual, esta situación só aparece dous días ao ano, na época dos equinoccios de primavera e outono. Sabemos que as estacións actuais débense a unha inclinación do eixe terrestre, e podemos entender así que esta inclinación apareceu como consecuencia do pecado orixinal cometido pola primeira parella, Adán e Eva. Antes do pecado, sen esta inclinación, a regularidade da orde divina era perfecta.

A revolución completa da terra arredor do sol indica a unidade do ano. No seu testemuño, Moisés conta a historia do Éxodo dos hebreos liberados por Deus

da escravitude exipcia. E o mesmo día desta saída, Deus díxolle a Moisés, en Éxodo 12:2: “ *Este mes será para ti o primeiro mes do ano; será para ti o primeiro mes* ”. Tal insistencia testemuña a importancia que Deus lle dá á cousa. O calendario hebreo de doce meses lunares variou co tempo e, por detrás da orde solar, foi necesario engadir un décimo terceiro mes adicional para recuperar a concordancia despois de varios anos de acumulación deste atraso. Os hebreos saíron de Exipto " *o 14o día do primeiro mes do ano* ” que loxicamente comezaba no equinoccio de primavera; nome que significa precisamente "primeira vez".

Esta orde dada por Deus, “ *este mes será para ti o primeiro mes do ano* ”, non é trivial, porque vai dirixida a todos os homes que reclamarán a súa salvación ata o fin do mundo; Israel hebreo, receptor da Revelación divina, sendo só a vangarda do gran proxecto salvador universal do seu programa divino. O seu tempo lunar será seguido polo tempo solar de Cristo a través do cal o proxecto salvador de Deus se revela en toda a súa luz.

A perfecta restauración destes estándares divinos nunca se conseguirá nunha terra poboada de seres humanos rebeldes e malvados. Non obstante, segue sendo posible, na relación individual que temos con Deus, este poderoso Espírito creador invisible que magnifica tanto o amor como a xustiza. E calquera relación con el debe comezar por esta procura dos seus valores e, en primeiro lugar, dos da súa orde de tempo. Este é un acto de fe, bastante sinxelo e sen mérito especial; un mínimo que ofrecer dende o noso lado humano. E sendo agradable para el o noso achegamento, a relación amorosa da criatura e o seu Creador faise posible. O ceo non se gaña con proezas ou milagres, senón con signos de atención recíproca, que expresan o verdadeiro amor. Isto é o que todo o mundo pode descubrir na obra de Xesucristo, que deu a súa vida, voluntariamente, como sinal dunha chamada, para salvar só o seu amado elixido.

Despois desta admirable imaxe da orde divina, vexamos o aspecto patético da nosa orde humana. Esta comparación é tanto máis necesaria porque permitirá comprender os reproches que Deus profetizou a través do seu profeta Daniel, a quen Xesús na súa hora autenticou como tal. Entre estes reproches lemos en Dan.7:25: " *El deseñará cambiar os tempos e a lei* ". Deus só coñece un estándar destas cousas; os que el mesmo estableceu desde a creación do mundo e que logo revelou a Moisés. Quen se atreveu a cometer tal atropelo? Un réxime dominante ao que atribúe a “ *prepotencia* ” e “ *o éxito dos seus trucos* ”. Tamén descrito como un “ *rei diferente* ”, a síntese destes criterios suxire poder relixioso. Ademais, acusado de “ *perseguir aos santos* ”, as posibilidades de interpretación estreitan e encerran o réxime papal romano establecido, **só**, desde 538 por un decreto debido ao emperador Xustiniano ^{I. Pero a Revelación chamada Apocalipse revelará o feito de que esta data de 538 é}

só a consecuencia e a extensión dun mal provocado contra “ *os tempos e a lei divina* ” a partir do 7 de marzo de 321 polo emperador romano Constantino ^I. O seu crime será lembrado a miúdo neste estudo, porque esta data malvada trae a maldición á fe cristiá pura e perfecta establecida no tempo dos apóstolos. Este reparto da culpa, en relevo, da Roma imperial pagá e da Roma papal católica romana é unha clave principal da revelación profética construída nos testemuños escritos por Daniel. Para o emperador pagán estableceu o primeiro

día de descanso, pero é o réxime papal cristián quen a impuxo relixiosamente na súa forma “ *mudada* ”, particular e humana, dos dez mandamentos de Deus.

Nota fundamental: 7 de marzo de 321, día maldito do pecado

E poderosamente maldito, porque o 7 de marzo de 321, o resto do santo sétimo día do sábado foi, por orde dun decreto imperial datado, substituído oficialmente polo primeiro día. Daquela, este primeiro día estaba dedicado polos pagáns á adoración do Deus Sol, o SOL INVICTVS é dicir, o escandaloso SOL INVENTO, xa obxecto de adoración por parte dos exipcios no momento do Éxodo do hebreos, pero tamén, en América, polos incas e os aztecas, e ata hoxe polos xaponeses (terra do “sol nacente”). O demo sempre usa as mesmas receitas para levar aos humanos á súa caída e condena por Deus. Explota a súa superficialidade e a súa mente carnal que os leva a desprezar a vida espiritual e as leccións do pasado histórico. Hoxe, 8 de marzo de 2021, cando escribo esta nota, a noticia testemuña a importancia desta indignación, unha auténtica lesa

maxestade divina, e unha vez máis o tempo divino cobra todo o seu sentido. Para Deus o tempo dun ano comeza na primavera e remata a finais do inverno, no noso calendario romano actual, do 20 de marzo ao 20 de marzo seguinte. Parece así que o 7 de marzo de 321 foi para Deus o 7 de marzo de 320, é dicir, 13 días antes da primavera de 321. En consecuencia, para Deus, foi o ano 320 que marcou o seu fin, polo acto abominable cometido contra o seu xusto e santa lei divina. Segundo o tempo de Deus, o ano 2020 constitúe o 17 ^{aniversario} (17: número de xuízo) en número de séculos desde o ano 320. Polo tanto, non é de estrañar que desde principios do ano 2020, a maldición divina entrou nunha fase agresiva. en forma de virus contaxioso que causou pánico, en Occidente, á sociedade dos homes cuxa confianza e fe se depositaron enteiramente na ciencia e no seu progreso. O pánico é a consecuencia da incapacidade de presentar unha cura ou vacina eficaz a pesar das altas habilidades técnicas dos científicos actuais. Ao darlle un valor profético a estes 17 séculos, non estou inventando nada, porque para Deus os números teñen un significado espiritual que el revela e utiliza na construción das súas profecías, e precisamente en Apocalipse o capítulo 17 está dedicado ao tema de " o xuízo da rameira que se senta sobre moitas augas . " Babilonia a grande " é o seu nome e as "grandes augas " implicadas suxiren o " río Éufrates " que Deus apunta na mensaxe da " sexta trompeta " de Apoc.9:13, símbolo da vindeira Terceira Guerra Mundial. Detrás destes símbolos están o catolicismo papal e a Europa infielmente cristiá, fontes e obxectivos da súa ira. A loita entre Deus e os homes acaba de comezar; a pota de ferro contra a pota de barro, o resultado da loita é previsible; mellor, está profetizado e programado. Como ía celebrar Deus o XVII ^{centenario} do 7 de marzo de 320 (320, para el e os seus elixidos; 321 para o mundo falsamente relixioso ou profano)? Hai tempo que crin que sería a través da entrada na guerra mundial, pero unha guerra mundial que rematará en forma atómica, porque Deus o profetizou, tres veces, en Dan. 11:40 a 45, Ezequiel 38 e 39, e finalmente. , en Apocalipsis 9:13 a 21. A loita iniciada por Deus contra a humanidade rebelde desde a primavera de 2020 é do mesmo tipo que a que el enviou contra o faraón de Exipto nos tempos de Moisés; e o resultado final será o mesmo; alí perderá a vida o inimigo de Deus, como o faraón que, no seu tempo, viu morrer o seu fillo primoxénito e perdeu a súa. Este 8 de marzo de 2021, observei que esta interpretación non se cumpriu, pero levaba un mes preparado para iso, xa que me decatei por inspiración divina de que 321 era para Deus 320 e que, en consecuencia, tiña planeado maldecir, non só. o día 7 de marzo de 2020, pero todo o ano ao que está ligado este día maldito, aplicando así, para este castigo, o principio citado en Nom.14:34: "Así como levas corenta días explorando a terra, *ti soportará a pena das túas iniquidades corenta anos, un ano por día "*.

Pero a esta observación súmase unha cousa. O noso calendario falso non só está equivocado sobre o comezo do ano, tamén está equivocado sobre a data do nacemento de Xesucristo. Incorrectamente, no século ^V, o monxe Dionisio o Pequeno situouno sobre a morte do rei Herodes, que realmente tivo lugar no 4 do seu calendario. A estes 4 anos, hai que engadir os " *dous anos* " estimados por Herodes como a idade do Mesías a quen quería matar segundo Mateo 2:16: " *Entón Herodes, ao ver que fora enganado polo os sabios enfadáronse moito e*

mandou matar a todos os nenos de **dous anos** en diante que estaban en Belén e en todo o seu territorio, **segundo a data en que lle preguntara coidadosamente aos sabios** . Entón, cando conta os anos, Deus engade 6 anos á nosa data habitual falsa e enganosa e o nacemento de Xesús tivo lugar na primavera dese ano - 6. Como resultado, o ano 320 foi para el: 326 e o 17. aniversario ^{secular} do noso ano 2020 foi para el o ano 2026 dende o verdadeiro momento do nacemento de Xesucristo. Este número 26 é o número do tetragrama "YHWH", en hebreo "Yod, Hé, Wav, Hé", polo que Deus se nomeou, seguindo a pregunta de Moisés: "Cal é o teu nome ? » ; isto, segundo Éxodo 3:14. O gran Deus creador tiña polo tanto unha razón máis para marcar co seu selo real persoal este día marcado pola súa todopoderosa maldición divina; e isto ata a fin do mundo. A lacra da enfermidade contaxiosa que aparece neste ano 2026 do tempo divino vén de confirmar a continuidade desta maldición que adoptará diferentes formas durante os últimos anos de vida no planeta Terra. Unha Terceira Guerra Mundial Nuclear marcará " o fin " dos " tempos das nacións " anunciados por Xesucristo en Mateo 24:14: " Esta boa nova do reino será predicada por todo o mundo, como testemuño para todos. nacións. Entón chegará o final ". Este " fin " comezará co final do período de carencia; a oferta de salvación rematará. Unha proba de fe baseada no respecto ao seu santo sábado separará definitivamente o campamento das " ovellas " do dos " cabríos " de Mateo 25:32-33: " Todas as nacións reuniranse ante el. Separará uns dos outros, como o pastor separa as ovellas das cabras; e poñerá as ovellas á súa dereita e as cabras á súa esquerda ". O decreto dunha lei que faga obrigatorio o domingo romano producirá finalmente que os verdadeiros santos electos de Xesucristo sexan condenados a morte. Esta situación cumprirá estas palabras de Dan.12:7: " E oín ao home vestido de liño, de pé sobre as augas do río; levantou a súa man dereita e a súa esquerda ao ceo, e xurou polo que vive para sempre que será nun tempo, e tempos, e medio tempo, e que todas estas cousas rematarán cando a forza do pobo . **santo será completamente quebrado** ". Desde a perspectiva humana, a súa situación será desesperada e a súa morte inminente. É entón cando saen á luz estas palabras de Xesucristo citadas en Mateo 24:22: " E se estes días non se acurtasen, ninguén se salvaría; pero, polo ben dos elixidos, estes días acurtaranse ". O ano 6000 rematará antes do 3 de abril de 2036 do tempo divino, é dicir, o 3 de abril de 2030 do noso falso calendario que chega 2000 anos despois do día da crucifixión de Xesucristo realizado o día 14 despois do comezo da ^{primavera} . 30. E estes " días " deben ser " **acurtados** " ou diminuídos. Isto significa que a data de aplicación do decreto de morte será anterior a esta data. Porque é a situación de emerxencia a que require que Cristo interveña directamente para salvar aos seus elixidos . Debemos entón ter en conta a prioridade de Deus de glorificar o estándar de " **tempo** " que el deu á súa creación terrestre. É el quen inspirará aos rebeldes dos últimos días a elixir unha data que superará en poucos días o primeiro día da primavera de 2030 tras o que se pechan os 6000 anos de historia terrestre. Preséntanse entón dúas posibilidades: unha data que permanecerá descoñecida ata o final, ou o 3 de abril de 2030 que marca o límite máximo posible e espiritualmente significativo. Considere que a pesar da súa extrema importancia, o ^{día} 14 do ano da crucifixión de Xesucristo non é axeitado para marcar o final de 6000 anos de historia mundial, e moito menos o

inicio do ^{VII} milenio. É por iso que poño a miña preferencia e a miña fe na data de primavera do 21 de marzo de 2030, a data do tempo profético " *abreviado* " *do 3 de abril ou unha data intermedia*. Marcada pola natureza creada por Deus, a primavera é decisiva cando queremos contar os 6000 anos de historia da humanidade; que se fai posible dende o momento en que Adán e Eva pecaron. No relato bíblico do Xénese, os días previos a esta primeira primavera eran días eternos. O tempo contado por Deus é o da terra do pecado e os 6000 anos que a semana profetiza comezan co comezo da primeira primavera e rematarán co fin dun último inverno. Foi unha primavera cando comezou a conta atrás para os 6000 anos. Por mor do pecado, a terra sufriu unha inclinación do seu eixe de 23° 26' e podería comezar a sucesión de estacións. Nas festas xudías do antigo pacto predominan dúas festas: o sábado semanal e a Pascua. Estas dúas festas sitúanse baixo o simbolismo dos números "7, 14 e 21" dos días "7 · 14 e 21" que representan as tres fases do plan de salvación divina: O tema semanal do sábado de Apoc. 7 que profetiza a recompensa dos santos elixidos, polo "7"; a obra redentora de Xesucristo que constitúe o medio de ofrecer esta recompensa, para os "14". Teña en conta que na festa da Pascua que dura 7 días o día 15 ^{e o día} 21 hai dous sábados de inactividade profana. E o triplo "7" ou "21" designa o fin dos primeiros 7000 anos e a entrada na eternidade da nova creación divina na terra renovada segundo Apoc.21; este número 21 simboliza a perfección (3) da plenitude (7) do proxecto de vida que era o obxectivo desexado por Deus. En Apocalipse 3, os versos 7 e 14 marcan respectivamente o comezo e o final da institución adventista do sétimo día; aquí de novo as dúas fases dun mesmo suxeito santificado. Así mesmo, Rev.7 trata o tema do selado dos adventistas elixidos e Rev.14 presenta as mensaxes dos tres anxos que resumen a súa misión universal. Así, no ano 30, o final dos 4000 anos cumpriuse na primavera, e só por razóns simbólicas, Xesús foi crucificado 14 días despois do 21 de marzo desta primavera do ano 30, é dicir, 36 por Deus. A través destes exemplos, confirma Deus, o "7" do sábado e o "14" da redención dos pecados dos elixidos por Xesucristo son inseparables. Así, cando ao final, o "7" do sábado sexa atacado, o Cristo Redentor do "14" voa na súa axuda para darlle gloria, os máximos 14 "días" que separarán as dúas datas serán "abreviados" *ou*, suprimido para salvar aos seus últimos fieis elixidos.

Ao reler Mateo 24, pareceume que a mensaxe de Cristo vai dirixida, en particular, aos seus discípulos do fin do mundo, a nós que vivimos nestes últimos anos. Os versos 1-14 cobren o tempo ata o momento do " *fin* ". Xesús profetiza as sucesións de guerras, as aparicións de falsos profetas e o arrefriamento espiritual final. Entón, os versos 15 ao 20, en dobre aplicación, conciernen tanto á destrución de Xerusalén realizada polos romanos no ano 70 d.C. como á agresión final das nacións contra a xudía dos elixidos que observan o sábado santo de Deus. Despois diso, o versículo 21 profetiza a súa " *gran angustia* " final : " *Porque entón haberá unha angustia tan grande como non houbo desde o principio do mundo ata agora, e 'non haberá nunca* '"; Teña en conta que esta aclaración " *e nunca haberá* " prohibe a aplicación para o tempo dos apóstolos, porque estaría en contradicción coa ensinanza de Dan.12:1. Isto significa que ambas as citas se relacionan co mesmo logro na proba terrestre final da fe. En

Dan.12:1 a expresión é idéntica: “ *Naquel tempo resucitarase Miguel, o gran príncipe, o defensor dos fillos do teu pobo; e será un tempo de problemas, como non foi desde que existiron as nacións ata ese momento* . Nese momento salvaranse aqueles da túa xente que se atopen escritos no libro . ”. A “ *angustia* ” será tan grande que “ *os días* ” terán que ser “ *acurtados* ” segundo o versículo 22. O verso 23 indica o estándar da fe verdadeira que non crece nas aparicións espontáneas de Cristo na terra: “ *Se entón ti dixos: "Velaí que está no deserto; non vaías alí; velaquí, está nas cámaras, non o creas* ”. Na mesma época final, o espiritismo multiplicará os seus “ *prodixios* ” e as súas aparencias enganosas e **seductoras** do falso Cristo, que someterá ás almas mal ensinadas: “ *Porque xurdirán falsos Cristos e falsos profetas; farán grandes maravillas e milagres, ata o punto de enganar , se fose posible, ata os elixidos* ”; o que é confirmado por Apocalipsis 13:14: “ *E enganou aos habitantes da terra cos sinais que lle foi dado para obrar na presenza da besta, dicíndolles aos habitantes da terra que lle fixesen unha imaxe á besta. que tiña a ferida da espada e que viviu* . O verso 27 evoca a poderosa e vitoriosa aparición do Cristo divino e o verso 28 profetiza “ *a festa* ” ofrecida ás aves rapaces despois da súa intervención. Pois os rebeldes que sobrevivan ata a súa chegada serán exterminados e entregados a pastar “ *aos paxaros do ceo* ”, como ensina Apoc. 19:17-18 e 21.

Resumo aquí, toda esta nova comprensión da creación divina. Ao establecer a primeira semana, Deus fixa a unidade do día que está formada por unha noite escura e un día claro, o sol só a iluminará a partir do cuarto ^{día}. A noite profetiza o establecemento do pecado na terra por mor da futura desobediencia de Eva e Adán. Ata este acto de pecado, a creación terrestre mostra características **eternas**. O pecado cometido, as cousas cambian e a conta atrás de 6000 anos pode comezar, porque a terra se inclina sobre o seu eixe e comeza o principio das estacións. A creación terreal maldita por Deus adquire entón a súa característica **perpetua** que coñecemos. Os 6000 anos que comezaron na primeira primavera marcada polo pecado rematarán na primavera de 6001 co regreso na gloria divina de Xesucristo. **A súa última chegada realizarase o " primeiro día do primeiro mes " do primeiro ano do ^{VII} milenio .**

Dito isto, o 7 de marzo de 2021, do noso falso calendario humano, vén de estar relixiosamente marcado pola visita do Papa Francisco aos cristiáns orientais perseguidos en Iraq por extremistas musulmáns. Neste encontro, recordou aos musulmáns que tiñan o mesmo Deus, o de Abraham, e considerounos os seus "irmáns". Estas palabras que fan as delicias dos incrédulos occidentais non deixan de ser unha enorme indignación para Xesucristo que deu a súa vida como sacrificio polo perdón dos pecados dos seus elixidos. E esta intrusión do líder dos "ex-cruzados" católicos "cristiáns" no seu territorio só pode intensificar a ira dos islamitas. Esta acción pacífica do papa traerá, polo tanto, dramáticas consecuencias profetizadas en Dan.11:40, a intensificación do "choque" do "rei do sur" musulmán contra a Italia papal e os seus aliados europeos. E nesta perspectiva, o colapso económico de Francia e de todos os países occidentais de orixe cristiá provocado polos seus dirixentes, por mor do virus Covid-19, cambiará o equilibrio de poderes e, en definitiva, permitirá a realización da “Tercera Guerra Mundial” impulsada. de volta ao final dos últimos 9 anos que

aínda nos quedan por diante. En conclusión, lembremos que ao provocar a epidemia por Covid-19 e os seus desenvolvementos, Deus abriu o camiño á maldición que ía caracterizar os últimos dez anos da historia da humanidade na terra.

O 7 de marzo de 2021, con todo, estivo marcado por actos de violencia por parte dos mozos entre bandas rivais e contra as autoridades policiais en varias cidades de Francia. Confírmase así o camiño cara a un enfrontamento xeneralizado; sendo irreconciliables as posicións de cada un porque son incompatibles. Esta é a consecuencia do choque de dúas culturas diametralmente opostas: a liberdade laica occidental contra a sociedade dos patróns e capos dos países do sur, ademais tradicional e nacionalmente musulmá. Unha traxedia como o Covid-19 está a se producir, sen cura.

Para completar a observación da orde abominable lexitimada pola humanidade, debemos sinalar: o cambio do ano posterior ao ^{mes 12} que leva o nome do ^{mes 10} (decembro), a comezos do inverno; o cambio de día no medio da noite (medianoite); só queda positivo o reconto preciso e regular de horas. Así, a fermosa orde divina desapareceu por mor do pecado, substituída por unha orde pecaminosa que desaparecerá á súa vez, cando apareza o glorioso Deus creador, para a liquidación de contas, é dicir, ao final dos primeiros seis mil anos. na primavera de 2030, para os humanos enganados, ou na primavera de 2036 do verdadeiro nacemento do noso Señor e Salvador Xesucristo, para os seus elixidos.

O desorde establecido e observado testemuña a maldición divina que pesa sobre a humanidade. Porque dende a inclinación da terra, o cálculo do tempo perdeu a súa estabilidade e regularidade, sendo as horas da noite e do día en perpetua sucesión de aumento e diminución.

A orde na que o Deus creador organiza o seu plan de salvación revélanos aínda máis as prioridades espirituais que propón ao home. Elixiu revelar o seu amor sublime dando a súa vida en Xesucristo como rescate despois de 4000 anos de experiencias terreaís humanas. Ao facer isto, Deus dinos: "Primeiro, móstrame a túa obediencia e mostrareiche o meu amor".

Na terra, os homes sucédense reproducindo os mesmos froitos de carácter, porén a xeración do tempo final na que entramos en 2020 presenta unha particularidade; despois de 75 anos de paz en Europa, e dunha increíble evolución recente da ciencia xenética, moi loxicamente, os europeos e as súas consecuencias, procedentes de EE. UU., Australia e Israel, crían que podían responder a todos os problemas de saúde, sendo as súas sociedades cada vez máis saneadas. Non é novo o ataque dun virus contaxioso, é o comportamento dos líderes das sociedades avanzadas. A causa deste comportamento de medo é a súa exposición aos pobos da terra mediante o bombardeo dos medios, e entre estes medios, os novos medios ou redes sociais que aparecen na arañeira que constitúe a comunicación gratuíta en internet, nas que atopar difusores máis ou menos claros. A humanidade queda así atrapada polos seus excesos de liberdade que caen sobre ela como unha maldición. Nos EUA e Europa, a violencia enfronta ás comunidades étnicas entre si; alí, é a maldición da experiencia “ *Babel* ” a que se renova; outra innegable lección divina que non se aprendeu, porque é descendente

dunha soa parella falando necesariamente a mesma lingua, ata que esta experiencia culpable, aínda a vemos hoxe, a humanidade está separada por múltiples linguas e dialectos creados por Deus e espallados por todo o mundo. terra. E si, Deus non deixou de crear despois dos primeiros sete días da creación; aínda creou moito para maldecir e ás veces para bendicir aos seus elixidos, o maná ofrecido no deserto aos fillos de Israel, é un exemplo.

Non obstante, **a liberdade** está no seu núcleo, un agasallo marabilloso do noso Creador. Nela descansa o noso compromiso **libre** coa súa causa . E aí, hai que admitilo, esta liberdade integral implica a existencia do azar porque Deus non intervéñ de ningún xeito; unha palabra que moitos crentes non cren en absoluto. E están equivocados, porque Deus deixa unha gran parte ao azar na súa creación, e en primeiro lugar, o papel de espertar entre os elixidos, a apreciación das súas normas celestes reveladas. Unha vez identificados os seus elixidos, o Creador encárgase deles para guialos e ensinarlles as súas verdades que os preparan para a vida celestial eterna. As malformacións e monstruosidades observadas no nacemento das criaturas humanas proban a acción do azar que produce erros xenéticos no proceso de reprodución da especie con consecuencias máis ou menos graves. A proliferación de especies baséase no impulso das cadeas reprodutivas que xeran erros de conformidade de cando en vez; isto incluíndo o principio de herdanza ou de forma independente debido á posibilidade de vida. En resumo, se lle debo a miña fe ao azar da vida libre, débolle, pola contra, a recompensa e o alimento desta fe, ao amor de Deus e ás iniciativas xa tomadas e que segue tomando para salvarme. .

Na historia da súa creación terrestre, o día que será maldito por Deus é primeiro na semana; o seu destino está escrito: o seu obxectivo será “ *separar a luz da escuridade* ”. Escollido polos falsos cristiáns para contradicir a elección de Deus que santifica o sétimo día, este primeiro día cumprirá plenamente o seu papel como “ *marca* ” do campamento rebelde desobediente en Apocalipsis 13:15. Por moito que o primeiro domingo sexa maldito por Deus, o sétimo día sábado é bendicido e santificado por El. E para comprender esta oposición, debemos abrazar o pensamento de Deus, que é sinal de santificación por e para el. O sábado refírese ao sétimo día e este número *sete*, “7”, é un símbolo de plenitude. Baixo este termo plenitude, Deus sitúa o pensamento do propósito para o que creou a nosa dimensión terrestre, a saber, a regulación do pecado, a súa condena, a súa morte e a súa desaparición. E neste plan, estas cousas cumpriranse na súa totalidade durante o 7º milenio que o sábado semanal profetiza. É por iso que **este obxectivo é máis importante para Deus que os medios** de redención polos que redimirá a vida dos elixidos terreaís e que realizará en persoa, en Xesucristo, a costa dun sufrimento atroz.

Aquí tes outra razón pola que Deus di en Ecc.7:8: “ *o fin dunha cousa é mellor que o seu comezo* ”. No Xénese, a sucesión na orde “noite-día” ou “noite-mañá” confirma este pensamento divino. En Isaías 14:12, baixo o pretexto do rei de Babilonia, Deus díxolle ao diaño: “ *Aquí estás caído do ceo, estrela da mañá, fillo do amencer! ¡Estás derribado ao chan, ti, o vencedor das nacións!* » A expresión coa que Deus o designa, “ *estrela da mañá* ” suxire que o compara co “sol” do noso sistema terrestre. Foi a súa primeira criatura e ao amparo do rei de

Tiro, Ezé. 28:12 relata a súa gloria orixinal: “ *Fillo do home, lamenta o rei de Tiro! Diráslle: Así di o Señor Xehová: **Puxeches o selo á perfección, estabas cheo de sabedoría, perfecto en beleza** . » Esta perfección tivo que desaparecer, substituída por un comportamento rebelde que o fixo converterse no inimigo, no demo e no adversario, o Satanás condenado por Deus porque o versículo 15 declara : *creado ata que se atopou a iniquidade entre vós* ". Así, aquel que era considerado a " *estrela da mañá* " empurraba aos homes infieis a honrar como divindade a " *estrela da mañá* " da creación divina: "o Sol Invicto" divinizado do culto romano ao que case todo o mundo o cristianismo occidental adora paganamente. Deus sabía, mesmo antes da súa creación, que este primeiro anxo se rebelaría contra el e, a pesar diso, creouno. Así mesmo, o día antes da súa morte, Xesús anunciou que un dos 12 apóstolos o ía traizoar, e mesmo díxolle directamente a Xudas: " *O que teñas que facer, faino axiña!*" ". Isto permítenos comprender que Deus non busca impedir que as súas criaturas expresen as súas eleccións, aínda que sexan contrarias ás súas. Xesús tamén invitou aos seus apóstolos a deixalo se ese era o seu desexo. É deixando ás súas criaturas total liberdade para expresarse e revelar a súa natureza que pode seleccionar aos seus elixidos pola súa demostrada fidelidade e, finalmente, destruír a todos os seus inimigos celestes e terrestres, os indignos e os indiferentes.*

O pecado orixinal

O resto do primeiro día cobra unha enorme importancia na nosa era cristiá porque constitúe o “ *pecado* ” restaurado desde o 7 de marzo de 321 e convértese na marca do campamento que entrou en rebeldía contra o campo santificado de Deus. Pero este “ *pecado* ” non debe facernos esquecer o “ *pecado* ” orixinal que condena á humanidade á morte por herdanza dende Adán e Eva. Iluminado polo Espírito, este tema levoume a descubrir importantes leccións agochadas no libro da Xénese. A nivel de observación, o libro desvelanos a orixe da creación nos capítulos 1, 2, 3. O significado simbólico destes números aínda está perfectamente xustificado: 1 = unidade; 2 = imperfección; 3 = perfección. Isto merece unha explicación. Gen.1 relaciona a creación dos 6 primeiros días. A súa definición de " *mañá vespertina* " só cobrará significado despois do pecado e da maldición da terra que se converte no dominio dominado polo diaño, que será o tema de Xen.3 sen o cal a expresión "mañá da noite" non tería *sentido* . a nivel terrestre. Ao dar a explicación, o capítulo 3 pon o selo da perfección nesta revelación divina. Así mesmo, en Xen.2, o tema do sábado do sétimo día ou, máis precisamente, do descanso de Deus e do home no sétimo día, tamén cobra o seu significado só despois de "o pecado orixinal" cometido por Eva e Adán. en Xen.3 que lle dá a súa razón de ser. Así, paradoxalmente, sen a súa xustificación dada en Gen.3, o sábado santificado merece o seu símbolo "2" de imperfección. De todo isto despréndese que a terra foi creada por Deus para ser ofrecida ao demo e aos seus demos para que os froitos malvados das súas almas puidesen materializarse e aparecer aos ollos de todos, Deus, anxos e homes, e que os anxos e os os homes escollen o seu bando.

Esta análise lévame a sinalar que o establecemento do sétimo día santificado en repouso profetiza a maldición do " *pecado* " terrenal establecida en Xen.3, porque a propia terra está maldita por Deus e, polo tanto, só desde o momento da morte. e o seu proceso choca, o seu tempo de seis mil anos e os mil anos do sétimo milenio cobran un sentido, unha explicación, unha xustificación. Cabe sinalar isto: antes da creación terrestre, no ceo, o conflito xa enfronta o campo do demo contra o de Deus pero só a morte de Xesucristo fará que as eleccións individuais sexan definitivas; que se visibilizará coa expulsión do ceo dos rebeldes condenados a partir de entón a morrer na creación terrestre. Agora, no ceo, Deus non organizou a vida dos anxos en alternancias de " *mañá nocturna* " , porque o ceo representa a súa norma eterna; o que prevalecerá e continuará para os seus elixidos eternamente. Ante estes datos: que pasa coa terra antes do pecado? Ademais das alternancias " *tarde-mañá* ", a súa norma é tamén a do ceo, ao parecer a vida desenvólvese nunha norma eterna; animais veganos, humanos veganos e sen morte que será o salario do pecado, os días seguen días e podería durar para sempre.

Pero en Xen.2, Deus revélanos a súa orde do tempo da semana que remata o sétimo día cun descanso para Deus e para o home. Esta palabra descanso provén do verbo "cesar" e aplícase ao traballo feito por Deus, así como aos traballos realizados polos humanos. Podes entender, antes do pecado, nin Deus nin os seres humanos podían sentirse cansos. O corpo de Adán non sufriu ningunha enfermidade, fatiga ou dor de ningún tipo. Agora, as semanas de sete días sucedéronse e reproducíronse como un ciclo eterno, agás que as sucesións da " *mañá vespertina* " marcaban a diferenza coa norma celestial do reino de Deus. Esta diferenza pretendía, polo tanto, revelar proféticamente un programa deseñado polo gran Deus creador. Do mesmo xeito que o festival de "Yom Kippur" ou "Día da Expiación" renovábase cada ano entre os hebreos e profetizaba o fin do pecado mediante a súa expiación realizada pola morte de Xesucristo, así o sábado semanal profetiza a chegada do sétimo. milenio, cando Deus e os seus elixidos entrarán en verdadeiro repouso porque os rebeldes morreran e a maldade será derrotada. Porén, os elixidos aínda están preocupados polo " *pecado* " xa que con Cristo deben xulgar os " *pecados* " e os pecadores, que daquela estarán durmidos nun sono mortal. É por iso que, como os seis días anteriores, o sétimo colócase baixo o signo de " *pecado* " que abarca e abarca os sete días da semana enteira. E só a principios do oitavo milenio, despois de que os pecadores fosen consumidos no " *lume da segunda morte* ", comezará a eternidade sen " *pecado* " na terra renovada. Se os sete días están marcados polo pecado e profetizan 7000 anos, o reconto destes 7000 anos só pode comezar co establecemento do pecado revelado en Xen.3. Así, os días terreaís sen pecado non están na norma e na lóxica da sucesión " *mañá da tarde* " ou " *luz das tebras* " e dado que este tempo é sen " *pecado* ", non pode entrar nos 7000 anos programados e profetizados para o " *pecado* ". ” pola semana de sete días.

Esta ensinanza destaca a importancia desta acción que Deus atribúe ao papado romano en Dan. 7:25: " *el formará o plan para cambiar os tempos e a lei* ". " *Cambiar os tempos* " establecidos por Deus resulta na imposibilidade de descubrir o carácter profético do sábado semanal da " *lei* " de Deus . E isto é o que

fixo Roma desde Constantino I desde o 7 de marzo de 321, ordenando o descanso semanal o primeiro día en lugar do sétimo. Seguindo a orde romana, o pecador non se libra do " *pecado* " orixinal herdado de Adán e Eva, senón que, ademais, asume un " *pecado* " adicional, esta vez **voluntario**, que aumenta a súa culpa cara a Deus.

A orde de tempo " *mañá vespertina* " ou " *luz da escuridade* " é un concepto escollido por Deus e obedecer a esta elección favorece e autoriza o acceso ao misterio profético da Biblia. Nada obriga ao home a adoptar esta elección e a proba é que a humanidade optou por marcar o seu cambio de día á medianoite, é dicir, 6 horas despois do solpor primaveral; que profetiza o campamento dos que espertan demasiado tarde para o regreso glorioso de Cristo, o Noivo na parábola das dez virxes. As mensaxes sutís dadas por Deus están fóra do seu alcance intelectual. Pero para os seus elixidos, a orde do tempo divino ilumina todas as súas profecías e especialmente a da Revelación ao comezo da cal Xesús se presenta como " *o alfa e o omega* ", " *o principio ou principio e o fin* ". Cada día que pasa nas nosas vidas profetiza o plan de Deus que resume en Xen.1, 2 e 3 xa que " *noite* " ou " *escuridade* " representa os seis días profanos presentados en Xen.1, mentres que o descanso divino establecido en Xen.2 anuncia o tempo " *luz* ". Segundo Dan. 8:14, o tempo da era cristiá divídese en dúas partes: un tempo de " *escuridade* " espiritual entre 321, cando se establece o " *pecado* " contra o sábado, e 1843, onde se establece un o tempo da " *luz* " comeza para os elixidos desde esta data ata o regreso de Xesucristo na primavera de 2030 onde, como no Xen.3, en Deus creador Todopoderoso, vén a xulgar entre os elixidos e os rebeldes, "ovellas e cabras" . ", xa que xulgaba entre a " *serpe, a muller e Adán* ". Así mesmo, en Apocalipse, os temas de " *Cartas ás sete Igrexas, dos sete selos e das sete trompetas* " profetizan " *escuridade* " para os seis primeiros e " *luz* " divina para o sétimo e último grao de cada un destes temas. . . Tan certo é que en 1991, a negativa oficial desta última "luz" por parte do adventismo institucional, a luz que Xesús me deu dende 1982, levouno a dicir, na Carta dirixida a "Laodicea" en Apoc. 3:17 . : " *Porque dis: son rico, estou enriquecido e non teño necesidade de nada* , e porque non sabes que es desgraciado, miserable, pobre, cego e **espido** ... ". Os adventistas oficiais esqueceron esta cita dada en 1 Pedro 4:17: " *Porque este é o momento no que **o xuízo comezará sobre a casa de Deus** . Agora ben, se comeza por nós, cal será o final dos que non obedecen o evanxeo de Deus?* » A institución está en vigor desde 1863 e Xesús bendiciu o seu establecemento na era de " *Filadelfia* ", en 1873. Segundo o principio divino " *mañá vespertina* " ou " *escuridade lixeira* ", a última e a sétima era simbolizada polo nome de " *Laodicea* ". " ía ser un tempo de gran " *luz* " divina e o presente traballo constitúe a proba diso, unha gran " *luz* " chegou a iluminar os misterios profetizados, nesta era final, a costa da institución oficial adventista mundial. O nome " *Laodicea* " está ben xustificado xa que significa "xente xulgado ou xente de xuízo". Os que non pertencen ou xa non pertencen ao Señor están condenados a unirse aos partidarios do "día maldito por Deus". Amosándose incapaces de compartir con Deus a súa xusta condena do "domingo" romano, o sábado xa non lles parecerá tan importante como no bendito tempo do seu bautismo. Unha mensaxe dada por Xesucristo á súa criada Ellen G.

White, no seu libro "Early Writings" e na súa primeira visión, traducía esta situación así: "perderon de vista, e a meta, e Xesús... Afundíronse no mundo malvado e nunca máis os veremos".

Xénese 2 profetiza o tempo da "luz" e este capítulo da Xénese comeza coa **santificación** do "sétimo día". Remata con este versículo 25: "O home e a súa muller estaban espidos, e non se avergoñan". A vinculación entre estes dous temas amosa que o descubrimento da súa nudez física será consecuencia da imputación do "pecado" que cometerán e que se relata en Xen.3, aparece así como a causa dunha nudez espiritual mortal. Comparando esta ensinanza coa de "Laodicea", atopamos o sábado asociado ao "pecado" que fai "espido". Neste contexto final, a práctica do sábado xa non é suficiente para preservar a graza de Cristo, porque ao ofrecer a súa plena luz profética ás autoridades adventistas oficiais entre 1982 e 1991 a esixencia de Xesucristo aumentou e quere para iso. era que coa práctica do seu santo sábado o elixido digno da súa graza dá o seu interese, o seu tempo, a súa vida e toda a súa alma polas súas revelacións profetizadas en Daniel e Apocalipse; pero tamén ao longo da Biblia revelada que constitúe as súas "dúas testemuñas" segundo Apoc. 11:3.

O testemuño de Deus dado na terra

Por importante que sexa, a visita de Deus á humanidade na forma de Xesucristo non debería facernos esquecer a súa visita anterior no tempo de Moisés. Porque é neste contexto afastado onde Deus lle revelou as orixes da dimensión terrestre. E como unha revelación dada por Deus, o relato do Xénese é tan importante como o da Revelación revelada ao apóstolo Xoán. A forma escollida por Deus para organizar a vida terreal profetiza o seu plan de amor ás criaturas ás que lles dá total liberdade, para que respondan ao seu amor e vivan con el eternamente ou o rexeiten e desaparezan na nada da morte, de acordo co os termos da súa saudable oferta.

Se Adán é creado só, en primeiro lugar, é porque se presenta como "a imaxe de Deus (Xen. 1:26-27)" na procura do amor desde unha contrapartida libre á súa imaxe, porque todo o tempo da súa pasada eternidade. era de absoluta soidade. Isto fíxose insoportable para el ata o punto de que estaba preparado para soportar as consecuencias da liberdade que ía dar aos seus seres vivos. A creación de Eva a partir dunha das costelas de Adán, mentres está inmerso nun sono de morte, profetiza a creación da súa Igrexa, a Escollida composta polos seus fieis elixidos, o froito colleitado pola súa expiación da morte en Xesucristo; isto xustifica o papel de "axudante" que Deus lle atribúe á muller que procedeu del e cuxo nome Eva significa "vida". A Elixida "vivirá" eternamente, e na terra ten a vocación de ofrecer a Deus a súa "axuda" para colaborar humanamente na realización do seu proxecto que ten como obxectivo establecer o perfecto amor compartido e imperturbable nos seus universos eternos.

O pecado de desobediencia entra na humanidade a través de Eva ou a través do símbolo da "muller" dos seus elixidos que herdarán este pecado

orixinal. Tamén, como Adán, por amor a Eva, en Xesucristo, Deus faise humano para compartir e soportar no lugar do seu Escollido, o castigo mortal que merecen os seus pecados. A historia do Xénese é, polo tanto, tanto un testemuño histórico que revela as nosas orixes e as súas circunstancias, como un testemuño profético que revela o principio salvador do gran proxecto amoroso do todopoderoso Deus creador.

Despois dos primeiros seis días da creación mencionados en Xénese 1, seis días que profetizaban os seis mil anos reservados por Deus para a súa selección de elixidos terreaís, en Xénese 2, baixo a imaxe dun sábado eterno, o sétimo día ilimitado abríase para acoller. os elixidos probados e seleccionados.

Deus coñece dende o principio o resultado do seu proxecto, os nomes dos seus elixidos que aparecerán ao longo de seis mil anos. Tiña todo o poder e a autoridade para xulgar e destruír aos anxos rebeldes sen ter que crear a nosa dimensión terrestre. Pero é precisamente porque respecta ás súas criaturas, que o queren e a quen ama, que organiza unha manifestación universal sobre a terra creada para tal fin.

Deus eleva por riba de todo, o principio da verdade. Como se anunciou en Psa.51:6, Xesús define aos seus elixidos como " *nacidos de novo* " ou "nacidos da verdade" para que poidan conformarse ao estándar da verdade divina. Segundo Xoán 18:37, el mesmo chegou a " *dar testemuño da verdade* " e preséntase en Apoc. 3:14 baixo o nome de " *Verdadero* ". Esta exaltación e glorificación do principio da verdade está en **oposición absoluta** ao principio da mentira, e os dous principios adoptan múltiples formas. O principio da mentira seduciú constantemente aos habitantes da terra ao longo da súa historia. Nos tempos modernos, a mentira converteuse na norma da existencia. Adoptase baixo o termo "bluff" na mente comercial, pero non obstante é o froito do diaño, " *pai da mentira* " segundo Xoán 8:44. No plano relixioso, as mentiras aparecen en forma de múltiples falsificacións relixiosas diferentes segundo os pobos e lugares da terra en cuestión. E a propia fe cristiá converteuse na imaxe perfecta da "confusión" (= Babel) xa que as súas escuras falsificacións son tan numerosas.

A mentira ensínase cientificamente. Porque contrariamente ao seu enfoque autoritario, o pensamento científico é incapaz de proporcionar unha proba real das súas teorías evolutivas das especies, e dos millóns e miles de millóns de anos que os seus científicos atribúen á existencia da Terra. Ao contrario deste pensamento científico, o testemuño do Deus creador ofrece moitas probas da súa realidade, porque a historia terrestre dá testemuño dos seus actos, dos que a enchente das augas constitúe o primeiro exemplo, testemuñada pola presenza de fósiles mariños nas chairas e mesmo nos cumes das montañas máis altas da terra. A este testemuño natural súmase o testemuño que deixou a historia da humanidade, a vida de Noé, a vida de Abraham, a liberación dos hebreos da escravitude exipcia e o nacemento do pobo xudeu, testemuñas vivas da súa historia ata o momento do fin. do mundo; tamén está o testemuño das testemuñas oculares dos apóstolos de Xesucristo que presenciaron os seus milagres, a súa crucifixión e a súa resurrección; isto ata o punto de que o medo á morte os deixou, e seguiron o camiño do martirio, o seu Mestre e o seu Modelo Xesús de Nazaret.

Evocando esta palabra "martirio" debo abrir aquí unha explicación.

Nota: non confundas martirio co castigo

As dúas cousas teñen a mesma aparencia externa e, polo tanto, pódense confundir facilmente. Porén, esta confusión ten graves consecuencias xa que a acción punitiva corre o risco de ser imputada ao verdadeiramente elixido de Deus e pola contra o fillo do demo pode ser imputado nun martirio por un Deus moi enganoso. Entón, para ver claramente, debemos ter en conta a seguinte análise que parte deste principio; En primeiro lugar, imos facer a pregunta: que é o martirio? Esta palabra provén do grego “*martus*” que significa: testemuña. Que é unha testemuña? É quen relata fielmente ou non o que viu, escoitou ou entendeu sobre un tema. O tema que aquí nos interesa é relixioso, e entre os que testemuñan por Deus, hai testemuñas verdadeiras e falsas. O que é certo é que Deus fai a diferenza entre ambos. A verdade é coñecida por el e el bendí porque pola súa banda, esta verdadeira testemuña esfórzase por mostrarse fiel practicando en “*obras*” toda a súa verdade revelada e persevera neste camiño ata a aceptación da verdade. E esta morte é un auténtico martirio, porque a vida ofrecida á morte axustábase ao estándar de santidade que Deus esixe para o seu tempo. Se a vida ofrecida non está nesta conformidade, entón non é un martirio, é un castigo que golpea un ser vivo entregado ao demo para a súa destrución, porque non se beneficia da protección e da bendición de Deus. Dependendo da conformidade co estándar de verdade esixido por Deus para cada época, a identificación do "martirio" descansará no noso coñecemento do xuízo divino revelado nas súas profecías que apuntan ao tempo do fin; cal é o obxectivo e tema deste traballo.

É importante entender que a verdade non ten a capacidade de converter unha mente rebelde; a experiencia do primeiro anxo creado, nomeado por Deus, Satanás, desde a súa rebelión, así o demostra. A verdade é un principio cara ao que naturalmente se sentirán atraídos os elixidos, os que a aman e están dispostos a loitar xunto a Deus en Xesucristo, a mentira que o prexudica.

En conclusión, a Revelación Divina constrúese progresivamente ao longo de seis mil anos de experiencias e testemuños vividos nas mellores e peores

condicións. Un tempo de seis mil anos pode parecer curto, pero para o home que só dá interese real aos anos da súa propia vida, é en realidade un tempo suficientemente longo o que permite que Deus se estenda ao longo dos séculos, e máis precisamente ao longo de seis mil anos. , as distintas fases das realizacións do seu proxecto global. Exclusivamente en Xesucristo, Deus dá aos seus elixidos do tempo final, en canto aos seus misterios e obras, unha clara comprensión reservada para este tempo final.

Xénese: un resumo profético vital

Neste entendemento, o relato do Xénese ofrece as claves fundamentais das profecías bíblicas de Daniel e Apocalipse; e sen estas claves, esta comprensión é imposible. Estas cousas serán recordadas cando sexa necesario, durante o estudo profético, pero a partir de agora debemos saber que as palabras, " *fondo, mar, terra, muller* ", levarán unha idea específica do pensamento divino na súa revelación "Apocalipse". Están ligados a tres etapas sucesivas da creación terrestre. " *O abismo* " refírese ao planeta Terra totalmente cuberto de auga sen vida. Despois, o segundo día, o da separación dos elementos, " *o mar* ", como sinónimo e símbolo da morte, será poboado só por animais mariños o ^{día 5}; o seu ambiente é hostil para os seres humanos creados para respirar aire. " *A terra* " sae do " *mar* " e tamén estará habitada o quinto día por animais e, finalmente, o sexto día, polo " *home formado a imaxe de Deus* " e " *a muller* " que se formará. nunha costela humana. Xuntos, o home e a muller concibirán dous fillos. O primeiro " *Abel* ", tipo do elixido espiritual (*Abel* = Pai é Deus) será asasinado por celos polo seu ancián " *Caín* ", tipo do home carnal, materialista (= adquisición) que profetiza así o destino do típico. o elixido, Xesucristo e os seus elixidos, que sufrirán e morrerán como mártires por mor dos "Caíns", xudeus, católicos e protestantes, todos "comerciantes do templo", cuxos sucesivos e agresivos celos se demostran e realizan durante a historia terrestre. . A lección dada polo Espírito de Deus é, pois, a seguinte: do " *abismo* " xorden, **sucesivamente**, " *o mar e a terra* " símbolos das falsas relixións cristiás que conducen á perdición das almas. Para designar a súa asemblea elixida, dálle a palabra " *muller* " que é, se é fiel ao seu Deus, a " *Esposa* ", do " *cordeiro* " símbolo pictórico do mesmo Cristo profetizado pola palabra " *home* " (o *Adán*).). Se é infiel, segue sendo unha " *muller* ", pero toma a imaxe dunha " *prostituta* ". Todas estas cousas confirmáronse no estudo detallado que se presenta neste traballo e quedará patente a súa importancia vital. Podes entender facilmente, en 2020, os acontecementos profetizados nas profecías de Daniel e Apocalipse, na súa maior parte, xa se cumpriron na historia e son coñecidos polos homes. Pero non foron identificados

polo papel espiritual que Deus lles deu. Os historiadores observan feitos históricos, pero só os profetas de Deus poden interpretalos.

Fe e incredulidade

Por natureza, os seres humanos, dende as súas orixes, son do tipo crente. Pero a crenza non é fe. O home sempre creu na existencia de Deus ou divindades, espíritos superiores aos que tiñan que servir e aos que tiñan que agradar para non ter que sufrir danos causados pola súa ira. Esta crenza natural estendeuse de séculos en séculos e de milenios en milenios ata os tempos modernos, onde os descubrimentos científicos tomaron posesión do cerebro do home occidental que desde entón se volveu incrédulo e incrédulo. Teña en conta que este cambio caracteriza principalmente ás persoas de orixe cristiá. Porque ao mesmo tempo, en Oriente, Extremo Oriente e África, as crenzas nos espíritos invisibles permaneceron. Isto explícase por manifestacións sobrenaturais presenciadas polas persoas que practican estes ritos relixiosos. En África, a evidencia clara da existencia de espíritos invisibles prohibe a incredulidade. Pero o que estas persoas non saben é que os espíritos que se manifestan poderosamente entre eles son en realidade espíritos demoníacos rexeitados polo Deus creador de toda a vida, e condenados á morte en liberdade condicional. Esta xente non é incrédula, nin incrédula, como os occidentais, pero o resultado é o mesmo, xa que serven a demos que os seducen e os teñen baixo o seu dominio tiránico. A súa relixiosidade é do tipo pagán idólatra que caracteriza á humanidade dende as súas orixes; Eve foi a súa primeira vítima.

En Occidente, a incredulidade é realmente o resultado dunha elección, porque poucas persoas descoñecen a súa orixe cristiá; e entre os defensores da liberdade republicana, hai persoas que citan palabras da Sagrada Biblia, testemuñando así que non descoñecen a súa existencia. Non ignoran os feitos gloriosos dos que testemuña para Deus, e aínda así, optan por non telos en conta. É este tipo de incredulidade que o Espírito chama incredulidade e que é a absoluta oposición rebelde á verdadeira fe. Porque se ten en conta as probas que lle dá a vida en toda a terra e particularmente nas manifestacións sobrenaturais dos pobos africanos, o home non ten posibilidade de xustificar a súa incredulidade. Polo tanto, as accións sobrenaturais realizadas polos demos condenan a incredulidade occidental. O Deus creador tamén dá proba da súa existencia, actuando con poder a través de fenómenos producidos pola natureza á que se lle somete; terremotos,

erupcións volcánicas, maremotos destrutivos, epidemias mortais, pero todas estas cousas reciben agora explicacións científicas que enmascaran e destrúen a orixe divina. Ao ollo, este gran inimigo da fe, súmase a explicación científica que convence ao cerebro humano e ambos o animan nas súas eleccións que o levan á súa perdición.

Que espera Deus das súas criaturas? Seleccionará entre eles os que aproben **as súas** concepcións da vida, é dicir, que abracen os seus pensamentos. A fe será o medio, pero non o obxectivo. É por iso que a " *fe sen obras* ", que debe levar, dise que está " *morta* " en Santiago 2:17. Porque se existe a fe verdadeira, tamén existe a fe falsa. O correcto e o mal marcan a diferenza, e Deus non ten problemas para identificar a obediencia para distinguila da desobediencia. En calquera caso, segue sendo o único xuíz cuxa opinión decidirá o futuro eterno de cada unha das súas criaturas, xa que o propósito da súa selección é único e a súa oferta de vida eterna obtéñese exclusivamente a través de Xesucristo. O paso na terra só está xustificado para ofrecer a posibilidade desta selección de eternos elixidos. A fe non é froito de esforzos e sacrificios formidables, senón a dun estado natural obtido ou non pola criatura dende o seu nacemento. Pero cando existe, debe ser alimentado por Deus, senón morre e desaparece.

A fe verdadeira é algo raro. Porque ao contrario do aspecto enganoso da relixión cristiá oficial, non abonda con colocar unha cruz sobre a tumba dunha criatura para que se lle abran as portas do ceo. E sináloo porque parece pasado por alto, dixo Xesús en Mateo 7:13-14: " *Entrade pola porta estreita. Porque **ancha é a porta e amplo é o camiño que leva á destrución** , e son moitos os que entran por ela . Pero estreita é a porta e estreita é o camiño que leva á vida , e poucos son os que a atopan .* » Esta ensinanza confírmase aínda máis na Biblia no exemplo da deportación dos xudeus a Babilonia, xa que Deus considera digno da súa elección só a Daniel e os seus tres compañeiros e cinco reis poderosos; e Ezequiel que vive nesta época. Entón lemos en Ezequiel 14:13-20: " *Fillo do home, se un país peca contra min en infidelidade, e eu estendo a miña man contra ela, se rompo por el o bastón de pan, se lle mande fame, el, se eu destrúese o home e a besta, e houbese entre el estes tres homes, **Noé, Daniel e Xob** , salvarían a súa alma pola súa xustiza, di o Señor Iavé. Se eu fixera que vagasen bestas salvaxes polo país que o despoboarían, se se convertese nun deserto onde ninguén pasase por culpa destas bestas, e houbese estes tres homes no seu medio, estaría vivo! di o Señor, o Señor, **non salvarían fillos nin fillas, pero eles sós se salvarían** , e a terra converteríase nun deserto. Ou se trouxese a espada contra esta terra, se dixese: *Que a espada percorre a terra! Se eu exterminase homes e bestas, e houbese estes tres homes no seu medio, estaría vivo! di o Señor Iavé: **non salvarían fillos nin fillas, senón que só se salvarían** . Ou se enviase unha praga a esta terra, se derrame a miña furia contra ela a través da mortalidade, para exterminar dela homes e bestas, e houbese entre ela **Noé, Daniel e Job, estou vivo! di o Señor Iavé: non salvarían fillos nin fillas, pero pola súa xustiza salvarían as súas propias almas** .* » Aprendemos así que no momento do diluvio das augas, só Noé foi atopado digno de salvación entre as oito persoas protexidas pola arca.*

Xesús dixo ademais en Mateo 22:14: " *Porque moitos son chamados, pero poucos escollidos.* » A razón explícase simplemente polo alto nivel de santidad que esixe Deus que quere ocupar o primeiro lugar no noso corazón ou nada. A consecuencia desta esixencia opónse ao pensamento humanista sobre o mundo que sitúa o home por riba de todo. O apóstolo Santiago advertiunos contra esta oposición, dicíndonos: " *Vós, adúlteros! Non sabes que o amor do mundo é inimizado contra Deus ? Polo tanto, quen quere ser amigo do mundo faise inimigo de Deus.* » Xesús volve a dicirnos en Mateo 10:37: " *O que ama o seu pai ou a súa nai máis ca min non é digno de min, e quen ama o seu fillo ou filla máis ca min non é digno de min* ". Ademais, se coma min, invítas a un amigo a responder a este criterio relixioso que esixe Xesucristo, non te estrañes se te chama fanático; Isto foi o que me pasou, e entón entendín que só tiña a Xesús como verdadeiro amigo; el, " *o verdadeiro* " de Apoc.3:7. Tamén te chamaremos fundamentalista, porque te mostras honesto con Deus, legalista, porque ama e honra a súa santísima lei a través da túa obediencia. Este será, en parte, o prezo humano a pagar para agradar ao Señor Xesús, tan digno do noso abnegación e da nosa completa devoción que el esixe.

A fe permítenos recibir de Deus os seus pensamentos secretos ata descubrir a magnitude do seu prodixioso proxecto. E para comprender o seu proxecto global, o elixido debe ter en conta a vida celestial dos anos que precedeu á experiencia terrestre. Porque nesta sociedade celestial, a división das criaturas e a selección de bos anos fieis a Deus non se levaban a cabo na fe en Cristo crucificado ou no seu rexeitamento como sería na terra. Isto confirma que a nivel universal, a crucifixión de Cristo que permanece sen pecado é para Deus **o medio** de condenar ao demo e aos seus seguidores e que na terra, a fe en Xesucristo representa **o medio** escollido por Deus para ter o amor que sente polos seus. escollidos que o queren e o aprecian. **O propósito** desta demostración do seu total abnegación era poder condenar legalmente á morte ás criaturas celestes e terrestres rebeldes que non comparten o seu sentido da existencia. E entre as súas criaturas terrealis, selecciona aos que abrazan os seus pensamentos, aproban as súas accións e os seus xuízos porque son aptos para compartir a súa eternidade. Ao final, resolverá o problema creado pola liberdade dada a todas as súas criaturas celestes e terrestres, xa que sen esta liberdade, o amor das súas criaturas seleccionadas non valería para nada e mesmo sería imposible. De feito, sen liberdade, a criatura non é máis que un robot, cun comportamento automatizado. Pero o prezo da liberdade será, ao final, o exterminio das criaturas rebeldes do ceo e da terra.

Dáse así a proba de que a fe non descansa nun simple: " *Cre no Señor Xesús e serás salvo* ". Estas palabras bíblicas baséanse no que o verbo "crer" implica, é dicir, a obediencia ás leis divinas que caracteriza a verdadeira fe. Para Deus, o obxectivo é atopar criaturas que lle obedezan por amor. Atopou algúns entre os anos celestes e entre as súas criaturas humanas terrealis, seleccionou algúns e seguirá escollendo algúns ata o final do tempo de graza.

Comida para o tempo axeitado

Do mesmo xeito que o corpo humano necesita alimento para prolongar a súa vida, a fe producida no seu espírito precisa tamén do seu alimento espiritual. Todo ser humano sensible á demostración de amor dada por Deus en Xesucristo sente o desexo de facer algo por el á súa vez. Pero como podemos facer algo que lle guste se non sabemos o que espera de nós? É a resposta a esta pregunta a que constituirá o alimento da nosa fe. Porque " *sen fe é imposible agradar a Deus* " segundo Heb.11:6. Pero esta fe aínda debe facerse viva e agradable para el pola súa conformidade coas súas expectativas. Porque o Señor Deus Todopoderoso é o seu rematador e o seu xuíz. Multitudes de crentes cristiáns anhelan ter unha boa relación co Deus do ceo, pero esta relación segue sendo imposible porque a súa fe non foi debidamente alimentada. A resposta ao problema dásenos en Mateo 24 e 25. Xesús centra o seu ensino nos nosos últimos días que pouco preceden ao tempo da súa segunda aparición, esta vez, na gloria da súa divindade. Descríbeo multiplicando as imaxes en parábolas: parábola da figueira, en Mateo 24:32 a 34; parábola do ladrón da noite, en Mateo 24:43 a 51; parábola das dez virxes, en Mateo 25:1 a 12; parábola dos talentos, en Mateo 25:13 a 30; parábolas das ovellas e as cabras, en Mateo 25:31 a 46. Entre estas parábolas, a mención de " *comida* " aparece dúas veces: na parábola do ladrón nocturno e na das ovellas e as cabras porque, a pesar do ás aparencias, cando Xesús di: " *Tiña fame e dechesme de comer* ", fálanos de alimento espiritual, sen o cal morre a fe do home. " *Porque non só de pan vivirá o home, senón de toda palabra que sae da boca de Deus* . Mateo 4:4". O propósito do alimento da fe é protexelo contra a " *segunda morte* " de Apoc. 20, a que fai perder o dereito a vivir eternamente.

Como parte desta reflexión, dirixe a túa mirada e atención a esta parábola do ladrón nocturno:

V.42: " *Velade, pois non sabes en que día virá o teu Señor* ".

Defínese o tema do retorno de Xesucristo e a súa "espera" provocará un despertar espiritual nos Estados Unidos de América do Norte, entre 1831 e 1844. Chámase "adventismo", sendo eles -se designados- os membros deste movemento. polos seus contemporáneos polo termo "adventistas"; palabra tomada do latín "adventus" que significa: advento.

V.43: " *Sabédeo ben, se o señor da casa soubese a que vigilia da noite debe vir o ladrón, vixiaría e non permitiría que se asaltasen a súa casa* ".

Neste verso, o " *amo da casa* " é o discípulo que está esperando a volta de Xesús, e o " *ladron* " refírese ao propio Xesús. A través desta comparación, Xesús móstranos a vantaxe de coñecer a data do seu regreso. Polo tanto, anímanos a descubri-lo, e a nosa escoita dos seus consellos condicionará a nosa relación con el.

V.44: " *Por iso tamén estades preparados, porque o Fillo do Home vén á hora na que non pensades* ".

Corrixín, neste verso, o futuro dos verbos porque no grego orixinal, estes verbos están en presente. En efecto, estas palabras son ditas por Xesús aos seus discípulos contemporáneos que o cuestionan sobre este tema. O Señor, no tempo do fin, usará este tema "adventista" para peneirar aos cristiáns poñendoos a proba da fe profética; para tal fin, organizará sucesivamente ao longo do tempo, catro expectativas "adventistas"; cada vez xustificada por unha nova iluminación dada polo Espírito, as tres primeiras relativas aos textos proféticos de Daniel e Apocalipse.

V.45: "¿ *Quen é entón o servo fiel e prudente que o seu amo puxo sobre o seu pobo para darlle a comida no seu momento?* »

Teña coidado de non cometer un erro no seu xuízo, porque a " *comida* " da que se fala neste verso está actualmente ante os seus ollos. Si, é este documento ao que dei o nome de "Explica Daniel e Apocalipse" o que constitúe este " *alimento* " espiritual esencial para alimentar a túa fe, porque proporciona, de Xesucristo, todas as respostas ás preguntas que ti podes facer lexitimamente. , e máis aló destas respostas, revelacións inesperadas, como a verdadeira data do regreso de Xesucristo que nos compromete ata a primavera de 2030 na cuarta e última "espera" "adventista".

Preocupándome persoalmente este verso, presento este documento, froito da miña fidelidade ao Deus da verdade e da miña prudencia, porque non quero sorprendeme do regreso de Xesucristo. Xesús revela aquí o seu plan do tempo final. El planeou para este tempo, " *comida* " que é adecuada para alimentar a fe dos seus elixidos que agardan fielmente o seu glorioso regreso. E esta " *comida* " é profética.

V.46: " *Diaventurado aquel servo, a quen o seu amo, cando chegue, atopará facendo así!* »

O contexto do seu glorioso regreso confírmase aquí, é o da cuarta expectativa "adventista". O servo en cuestión xa está moi contento de coñecer o pensamento revelado de Deus, o seu xuízo sobre a fe dos homes. Pero esta benaventuranza estenderase e preocupará a todos aqueles que, recibindo esta última luz divina, a propagarán á súa vez e a compartirán cos elixidos espallados pola terra, ata o regreso efectivo de Xesucristo.

V.47: " *En verdade dígovos que el establecerá sobre todos os seus bens.* »

Os bens do Señor atenderán, ata o seu regreso, aos valores espirituais. E o servo convértese para Xesús, o gardián do seu tesouro espiritual; o depositario exclusivo dos seus oráculos e da súa luz revelada. Despois de ler todo este documento, poderás ver que non esaxero ao darlle o nome de "tesoro" á súa revelación profética bíblica. Que outro nome lle podería poñer a unha revelación

que protexe contra a " *segunda morte* " e abre o camiño á vida eterna? Porque disipa e fai desaparecer a posibilidade da dúbida fatal para a fe e a salvación.

V.48: " *Pero se é un servo malvado, quen di dentro de si: O meu amo tarda en vir* " ,

A vida creada por Deus é de tipo binario. Todo ten o seu absoluto oposto. E Deus presentou aos humanos dous camiños, dous camiños para guiar as súas eleccións: *a vida e o ben, a morte e o mal; o trigo e a palla; a ovella e a cabra, a luz e a escuridade* . Neste verso, o Espírito ten como obxectivo o servo malvado, pero un servo non obstante, que designa a fe falsa non alimentada por Deus e, sobre todo, a fe cristiá falsa que acaba chegando e atinxendo á propia fe adventista, no noso tempo do fin. . Xa non recibindo luz de Xesucristo porque rexeitou a que lle foi presentada entre 1982 e 1991 e que anunciaba a súa chegada para 1994, este adventismo produciu un froito de maldade que resultou pola radiación do mensaxeiro de Deus en novembro de 1991. Teña en conta que Xesús revela os pensamentos ocultos do corazón: " *quen di **en si mesmo*** ". Porque as aparencias do comportamento relixioso externo son extremadamente enganosas; o formalismo relixioso substitúe a verdadeira fe viva chea de celo pola verdade.

V.49: " *... se comeza a pegar aos seus compañeiros, se come e bebe cos borrachos* " ,

A imaxe está un pouco anticipada ata a data, pero a radiación expresa, claramente, en tempos de paz, a oposición e a loita que expresan e preceden á persecución real que virá; é só cuestión de tempo. Desde 1995, o adventismo institucional está a " *comer e beber con borrachos* " ata o punto de que fixo unha alianza con protestantes e católicos ao entrar na alianza ecuménica. Porque en Apocalipsis 17:2, apuntando á fe católica chamada " *Babilonia a Grande* ", e á fe protestante chamada " *terra* ", o Espírito di: " ***É con ela** que os reis da terra entregáronse á fornicación. , e é do viño da súa fornicación que os habitantes da terra **emborracheuse*** ".

V.50: " *... o amo deste servo virá un día que non espera, e á hora que non sabe* " .

A consecuencia do rexeitamento da luz sobre a terceira expectativa adventista, e a data de 1994, aparece finalmente en forma de ignorancia do tempo do verdadeiro retorno de Xesucristo, é dicir, da cuarta expectativa adventista do proxecto divino. Este descoñecemento é consecuencia da ruptura da relación con Xesucristo, polo que podemos deducir o seguinte: os adventistas situados nesta trágica situación xa non están aos ollos de Deus ou, segundo o seu xuízo, "adventistas".

V.51: " *...destrozarao e daralle a súa porción cos **hipócritas** : alí haberá choro e rechinar de dentes.* »

A imaxe expresa a ira que Deus causará aos falsos servos que o traizoaron. Observo neste verso o termo " *hipócritas* " polo cal o Espírito designa aos falsos cristiáns en Dan. 11:34, pero é necesaria unha lectura máis ampla para comprender o contexto do tempo ao que se dirixe a profecía, que inclúe os versículos 33 e 35: " *e o máis sabio entre eles instruirá a moitos. Hai algúns que sucumbirán por un tempo á espada e á chama, á catividade e ao saqueo. No momento en que sucumban, axudaranse un pouco, e **moitos unirase a eles por***

hipocrisía. *Algúns dos sabios caerán, para que sexan purificados, purificados e branqueados, ata o tempo do fin , porque non chegará ata o tempo sinalado. » O “ servo malvado ” é, polo tanto, quen traizo a as expectativas de Deus, o seu Mestre, e únese, “ ata o tempo do fin ”, ao campamento dos “ hipócritas ”. Comparte, dende entón, con eles, a ira de Deus que os golpea ata o xuízo final, onde son aniquilados, consumidos no “ lago de lume ” que dá “ a segunda morte ” definitivamente, segundo Apoc. 20: 15: “ O que non foi atopado escrito no libro da vida foi arroxado ao lago de lume ”.*

A historia revelada da verdadeira fe

A verdadeira fe

Son moitas as cousas que dicir sobre o tema da fe verdadeira, pero xa propoño este aspecto que me parece prioritario. Calquera persoa que queira establecer unha relación con Deus debe saber que a súa concepción da vida na terra e no ceo é o extremo oposto ao noso sistema establecido na terra que está construído sobre pensamentos orgullosos e malvados inspirados por Deus. o seu inimigo e o dos seus verdadeiros elixidos. Xesús deunos o camiño para identificar a verdadeira fe: “ *Polos seus froitos os coñeceredes . Collemos uvas dos espiños ou figos dos cardos?* (Mateo 7:16). En base a esta afirmación, ten a certeza de que todos os que reclaman o seu nome e que non presentan, a súa mansedume, a súa amabilidade, o seu abnegación, o seu espírito de sacrificio, o seu amor á verdade e o seu celo pola obediencia aos mandamentos de Deus, nunca foron nin serán os seus servos; isto é o que nos ensina 1 Cor.13 definindo o carisma da verdadeira santidad; o que esixe o xusto xuízo de Deus: verso 6: “ *non se alegra coa inxustiza, senón que se alegra coa verdade.* ”.

Como podemos crer que o perseguido e o perseguidor son xulgados por Deus do mesmo xeito? Que semellanza hai entre Xesucristo, crucificado voluntariamente, e a inquisición papal romana ou Xoán Calvino, que someteu homes e mulleres a torturas ata a súa morte? Para non ver a diferenza, debemos ignorar as palabras inspiradas nos escritos bíblicos. Este era o caso, antes de que a Biblia se espallase polo mundo, pero xa que estivo dispoñible en todas partes da terra; que escusas poden xustificar os erros de xuízo dos seres humanos? Non hai ningunha. Polo tanto, a vindeira ira divina será moi grande e incontrolable.

Os tres anos e medio durante os que Xesús traballou no seu ministerio terreal revélanos nos Evanxeos, para que coñezamos o estándar da verdadeira fe na opinión de Deus; o único que importa. A súa vida ofrécenos como modelo; un modelo que debemos imitar para ser recoñecidos por el como seus discípulos. Esta adopción implica que compartimos a súa concepción da vida eterna que propón. O egoísmo é desterrado alí, así como o orgullo devastador e destrutivo. Non hai lugar para a brutalidade e a maldade na vida eterna ofrecida só aos elixidos recoñecidos polo propio Xesucristo. O seu comportamento foi pacificamente revolucionario, porque el, Mestre e Señor, fíxose servo de todos, agachándose ata o punto de lavar os pés dos seus discípulos, para darlle sentido concreto á súa condena dos orgullosos valores que manifestaban. os líderes. Personaxes relixiosas xudías da súa época; cousas que aínda hoxe caracterizan aos relixiosos xudeus e cristiáns. En oposición absoluta, o estándar revelado en Xesucristo é o estándar da vida eterna.

Ao mostrar aos seus servos os medios para identificarse a si mesmos, aos seus inimigos, aos falsos servos de Deus, Xesucristo actuou para salvar as súas almas. E a súa promesa de estar, ata o fin do mundo, “ *no medio* ” dos seus

elixidos, cúmprese e consiste en iluminalos e protexelos ao longo da súa vida terreal. O estándar absoluto da verdadeira fe é que Deus permanece cos seus elixidos. Nunca son privados da súa luz e do seu Espírito Santo. E se Deus se retira, é porque o elixido xa non o é; o seu estado espiritual cambiou no xusto xuízo de Deus. Porque o seu criterio adáptase ao comportamento humano. A nivel individual, os cambios seguen sendo posibles en ambas direccións; do ben ao mal ou do mal ao ben. Pero non é así, a nivel colectivo dos grupos e institucións relixiosas, que só cambian do ben ao mal, cando non se adaptan aos cambios establecidos por Deus. Na súa ensinanza, Xesús dinos: " *Unha árbore boa non pode dar froitos malos, como unha árbore mala non pode dar froitos bos* (Mateo 7:18)." Así nos deu a entender que, polo seu froito abominable, a relixión católica é unha " *árbore mala* " e que, pola súa falsa doutrina, seguirá sendo así, aínda que, privada de apoio monárquico, deixe de perseguir á xente. E ocorre o mesmo coa relixión anglicana creada por Henrique VIII para xustificar os seus adulterios e os seus crimes; que valor pode dar Deus aos seus descendentes e monarcas sucesores? Este é tamén o caso da relixión calvinista protestante, xa que este fundador, Xoán Calvino, era temido, pola sona da súa dureza de carácter e as numerosas execucións a morte que lexitimou na súa cidade de Xenebra, de xeito moi semellante á as prácticas católicas do seu tempo, ata o punto de ir máis alá delas. Non era probable que este protestantismo agradase ao doce Señor Xesucristo, e non se pode tomar de ningún xeito como un modelo da verdadeira fe. Tan certo é que na súa revelación dada a Daniel, Deus ignora a reforma protestante, apuntando só ao réxime papal de 1260 anos, e ao momento do establecemento das mensaxes do adventismo do sétimo día, portador das verdades divinas reveladas, desde 1844. , ata a fin do mundo, que vén, en 2030.

As falsificacións relixiosas históricas do mal teñen todos aspectos do modelo aprobado por Deus, pero nunca coinciden con el. A fe verdadeira está constantemente alimentada polo Espírito de Cristo, a fe falsa non. A fe verdadeira pode explicar os misterios das profecías bíblicas de Deus, a fe falsa non. No mundo circulan multitude de interpretacións de profecías, cada unha máis fantasiosa que a anterior. A diferenza deles, as miñas interpretacións obtéñense unicamente de citas da Biblia; a mensaxe é polo tanto precisa, estable, coherente e coherente co pensamento de Deus do que nunca se afasta; e o Todopoderoso vela por ela.

Notas preparatorias para o libro de Daniel

O nome Daniel significa que Deus é o meu xuíz. O coñecemento do xuízo de Deus é unha base principal da fe, porque leva á criatura á obediencia á súa vontade revelada e entendida, única condición para ser bendicida por el en todo momento. Deus busca o amor das súas criaturas que o concretan e o demostran a través da súa fe obediente. Polo tanto, o xuízo de Deus revélase a través das súas profecías que usan símbolos como nas parábolas de Xesucristo. O xuízo de Deus é revelado por primeira vez polo libro de Daniel, pero só establece a base principal para o seu xuízo sobre a historia relixiosa cristiá que se revelará en detalle no libro Apocalipse.

En Daniel, Deus revela pouco, pero este pouco cuantitativo é de gran importancia cualitativa, porque constitúe o fundamento da Revelación profética global. Os arquitectos da construción saben o decisiva e determinante que é a preparación da obra. Na profecía, este é o papel dado ás revelacións recibidas polo profeta Daniel. De feito, cando os seus significados son claramente entendidos, Deus consegue o dobre obxectivo **de demostrar a súa existencia** e dar aos seus elixidos **as claves para comprender** a mensaxe entregada polo Espírito. Neste “poucas cousas” atopamos todo o mesmo: o anuncio dunha sucesión de catro imperios universais dominadores dende a época de Daniel (Dan. 2, 7 e 8); a datación oficial do ministerio terrenal de Xesucristo (Dan.9); o anuncio da apostasía cristiá en 321 (Dan.8), o reinado papal de 1260 anos entre 538 e 1798 (Dan.7 e 8); e a alianza “Adventista” (Dan. 8 e 12) desde 1843 (ata 2030). Engado a isto, Dan.11 que, como veremos, revela a forma e evolución da última Guerra Mundial nuclear terrestre que aínda queda por realizar antes do regreso glorioso do Deus Salvador.

Sutilmente, o Señor Xesucristo evocou o nome de Daniel para lembrar a súa importancia para a nova alianza. " *Por iso, cando vexades a abominación da desolación, da que falou o profeta Daniel , establecida no lugar santo, que o lea!* (Mateo 24:15) »

Se Xesús testificou a favor de Daniel, é porque Daniel recibira del as ensinanzas sobre a súa primeira vinda e o seu glorioso retorno, máis que calquera outro antes del. Para que as miñas palabras sexan ben entendidas, debes saber que o Cristo que veu do ceo presentouse previamente a Daniel baixo o nome de " *Michael* ", en Dan. 10:13-21, 12:3 e este nome é tomado por Xesús. -Cristo en Apoc.12:7. Este nome " *Micaël* " é máis coñecido na súa forma católica latina Michel, o nome que recibe o famoso Mont Saint-Michel na Francia bretona. O libro de Daniel engade detalles numéricos que nos permiten coñecer o ano da súa primeira chegada. Tamén me gustaría sinalar que o nome " *Micaël* " significa: Quen é coma Deus; e o nome " *Xesús* " tradúcese como: YaHWéH salva. Ambos nomes conciernen ao gran Deus creador, o primeiro co título celeste, o segundo co título terrenal.

A Revelación do Futuro preséntasenos como un xogo de construción de varios pisos. Aos comezos do cine, para crear efectos de relevo nos debuxos animados, os cineastas utilizaban placas de vidro cuxos distintos patróns pintados, unha vez superpostos, daban unha imaxe en varios niveis. Así sucede coa profecía deseñada por Deus.

Todo comeza en Daniel

O LIBRO DE DANIEL

Ti que leches esta obra, sabes que o Deus Todopoderoso ilimitado está vivo, aínda que está oculto. Este testemuño do " *profeta Daniel* " foi escrito para convencerte diso. Leva o selo do testemuño da antiga e nova alianza porque Xesús o evocou nas palabras dirixidas aos seus discípulos. A súa experiencia revela a acción deste Deus bo e xusto. E este libro permítenos descubrir o xuízo que Deus leva sobre a historia relixiosa do seu monoteísmo, xudeu nunha primeira alianza, despois cristián, na súa nova alianza, construída sobre o sangue derramado por Xesucristo, o 3 de abril do 30 do seu era. Quen mellor que " *Daniel* " pode revelar o xuízo de Deus? O seu nome significa "Deus é o meu xuíz". Estas experiencias vividas non son fábulas, senón testemuño da bendición divina do seu modelo de fidelidade. Deus preséntao entre as tres persoas que salvaría na desgraza en Ezequiel.14:14-20. Estes tres tipos do elixido son " *Noé, Daniel e Job* ". A mensaxe de Deus dinos claramente que mesmo en Xesucristo, se non nos parecemos a estes modelos, a porta da salvación permanecerá pechada para nós. Esta mensaxe confirma o camiño estreito, camiño estreito ou porta estreita pola que deben pasar os elixidos para entrar no ceo, segundo a ensinanza de Xesucristo. A historia de " *Daniel* " e os seus tres compañeiros preséntasenos como o modelo da fidelidade que Deus salva nos días de apuros.

Pero tamén hai nesta historia da vida de Daniel, a conversión de tres reis poderosos aos que Deus conseguiu arrebatarlle ao demo ao que eran adoradores en completa ignorancia. Deus fixo destes emperadores os portavoces máis poderosos da súa causa na historia da humanidade, o primeiro, pero tamén o último, porque estes homes modelos desaparecerán e a relixión, os valores, a moral decaerán sen cesar. Para Deus, arrebatarse unha alma é unha longa loita e o caso do rei " *Nabucodonosor* " é un modelo moi revelador deste tipo. Confirma a parábola de Xesucristo, este " *Bo Pastor* " que deixa o seu rabaño para buscar a ovella perdida.

Daniel 1

Dan 1:1 *No terceiro ano do reinado de Ioacim, rei de Xudá, Nabucodonosor, rei de Babilonia, marchou contra Xerusalén e asediouna.*

1a- *O ano terceiro do reinado de Ioiaquim, rei de Xudá*
Reinado de Ioacim de 11 anos desde – 608 ata – 597. 3o^{ano} en – 605.

1b- *Nabucodonosor*
Esta é a tradución babilónica do nome do rei Nabucodonosor, "Nabu protexe ao meu fillo máis vello". Nabu é o deus mesopotámico do coñecemento e da escritura. Xa podemos entender que Deus pretende que lle devolva este poder sobre o coñecemento e a escritura.

Dan 1:2 *E o Señor entregou nas súas mans a Ioiaquim, rei de Xudá, e parte dos utensilios da casa de Deus. Nabucodonosor levou os utensilios á terra de Sinar, á casa do seu deus, e púxoos no tesouro do seu deus.*

2a- *O Señor entregou nas súas mans a Ioiaquim, rei de Xudá*
O abandono de Deus do rei xudeu está xustificado. 2Cr.36:5: *Ioacim tiña vinte e cinco anos cando chegou a ser rei, e once anos reinou en Xerusalén. Fixo o mal aos ollos de Xehová, o seu Deus.*

2b- *Nabucodonosor levou os utensilios á terra de Sinar, á casa do seu deus, púxoos no tesouro do seu deus.*

Este rei é pagán, non coñece o verdadeiro Deus a quen serve Israel pero coida de honrar ao seu deus: Bel. Despois da súa futura conversión, servirá ao verdadeiro Deus de Daniel coa mesma fidelidade.

Dan 1:3 *O rei ordenou a Aspenaz, o xefe dos seus eunucos, que levase algúns dos fillos de Israel de orixe real ou de familia nobre,*

Dan 1:4 *mozos sen mancha corporal, guapos de aparencia, dotados de sabedoría, entendemento e instrución, capaces de servir no palacio do rei, e aos que se lles ensinaría as letras e a lingua dos caldeos.*

4a- O rei Nabucodonosor aparece amigable e intelixente, só busca axudar aos nenos xudeus a integrarse con éxito na súa sociedade e nos seus valores.

Dan 1:5 *O rei deulles para cada día unha porción da comida da súa mesa e do viño que bebía, coa intención de crias durante tres anos, ao cabo dos cales estarían ao servizo do rei.*

5a- Os bos sentimentos do rei son evidentes. Comparte cos mozos o que el mesmo se ofrece, dende os seus deuses ata a súa comida.

Dan 1:6 *Entre eles estaban Daniel, Hananías, Misael e Azarías, dos fillos de Xudá.*

6a- De todos os mozos xudeus levados a Babilonia, só catro mostraron unha fidelidade modelo. Os feitos que seguen están organizados por Deus para mostrar a diferenza no froito que dan os que o serven e a quen el bendice e os que non o serven e aos que ignora.

Dan 1:7 *E o xefe dos eunucos púxolles nome: Daniel Beltsasar, Ananías Sadrac, Misael Mesac e Azarías Abednego.*

7a- A intelixencia é compartida por estes mozos xudeus que aceptan levar nomes pagáns impostos polo gañador. Nomear é un sinal de superioridade e un

principio ensinado polo verdadeiro Deus. Xen.2:19: *E Xehová Deus, que formou da terra todas as bestas do campo e todas as aves do ceo, levounos ao home para ver como os chamaría e para que todos os seres vivos fosen chamados como o home. daríalle.*

7b- Daniel "Deus é o meu xuíz" pasa a chamarse Beltsasar: "Bel protexerá". Bel designa o demo que en completa ignorancia serviron e honraron estes pobos pagáns, vítimas dos espíritos demoníacos.

Hanania "Grace or Given from YaHWÉH" convértese en "Shadrach" "inspirado por Aku". Aku era o deus da lúa en Babilonia.

Mishaël "Quen é a xustiza de Deus" convértese en Meschac "que pertence a Aku".

Azarías "A axuda ou a axuda é YaHWÉH" convértese en "Abed-Nego" "Servo de Nego", e xa alí, o deus solar dos caldeos.

Dan 1:8 *Daniel decidiu non contaminarse coa comida do rei e co viño que bebía o rei, e rogoulle ao xefe eunuco que non o obrigase a contaminarse.*

8a- **Ter un** nome pagán non supón ningún problema cando te ven derrotado, pero contaminarse ata botar vergoña a Deus é demasiado pedir. A lealdade dos mozos levounos a absterse *dos viños e carnes do rei* porque estas cousas eran tradicionalmente presentadas ás divindades pagás homenaxeadas en Babilonia. A súa mocidade carece de madurez e aínda non razoan como Paulo, a testemuña fiel de Cristo que considera que as falsas divindades son vento (Rom.14; 1Co.8). Pero por medo a escandalizar aos que son débiles na fe, actúa coma eles. Se actúa de xeito contrario, non comete ningún pecado, porque o seu razoamento é correcto. Deus condena a contaminación cometida voluntariamente con todo coñecemento e conciencia; neste exemplo, a elección intencionada de honrar aos deuses pagáns.

Dan 1:9 *Deus deu a Daniel favor e graza diante do xefe eunuco.*

9a- A fe dos mozos demostrase polo seu temor a desagradar a Deus; Pode bendícelos.

Dan 1:10 *O xefe dos eunucos díxolle a Daniel: "Temo ao meu señor o rei, quen che fixou o que debes comer e beber; porque por que debe ver a túa cara máis abatida que a dos mozos da túa idade? Expoñerías a miña cabeza ao rei.*

Dan 1:11 *Entón Daniel díxolle ao administrador a quen o xefe eunuco encomendara a supervisión de Daniel, Ananías, Misael e Azarías:*

Dan 1:12 *Proba aos teus servos durante dez días, e dános verduras para comer e auga para beber;*

Dan 1:13 *Entón mirarás as nosas caras e as caras dos mozos que comen a comida do rei, e tratarás cos teus servos segundo o que viches.*

Dan 1:14 *E concedeulles o que pedían e probounos dez días.*

Dan 1:15 *Ao cabo de dez días tiñan mellor aspecto e máis gordos que todos os mozos que comían a comida do rei.*

15a- Podemos establecer unha comparación espiritual entre os " *dez días* " da experiencia de Daniel e os seus tres compañeiros, cos " *dez días* " de anos proféticos de persecucións da mensaxe da era " *Esmirna* " de Apo 2:10. . De feito, en ambas as experiencias, Deus revela o froito oculto dos que din ser del.

Dan 1:16 *O mordomo quitoulles a comida e o viño que lles estaban destinados, e deulles verduras.*

16a- Esta experiencia mostra como Deus pode actuar na mente dos homes para que favorezan aos seus servos segundo a súa santa vontade. Porque o risco asumido polo mordomo do rei era grande e Deus tivo que intervir para que aceptase as propostas de Daniel. A experiencia de fe é un éxito.

Dan 1:17 *Deus deulles a estes catro mozos coñecemento, entendemento en todas as letras e sabedoría; e Daniel explicou todas as visións e soños.*

17a- *Deus concedeulles a estes catro mozos coñecemento, intelixencia en todas as letras e sabedoría*

Todo é un agasallo do Señor. Os que non o coñecen non saben canto depende del se son intelixentes e sabios ou ignorantes e parvos.

17 b- *e Daniel explicou todas as visións e todos os soños.*

O primeiro en mostrar a súa fidelidade, Daniel é honrado por Deus que lle dá o don da profecía. Este foi o testemuño que deu no seu tempo ao fiel Xosé, cativo dos exipcios. Entre as ofrendas de Deus, Salomón tamén escolleu a sabedoría; e por esta elección, Deus deulle todo o demais, gloria e riqueza. Daniel experimentará á súa vez esta elevación construída polo seu Deus fiel.

Dan 1:18 *No tempo sinalado polo rei para traelos a el, o xefe dos eunucos presentoullos a Nabucodonosor.*

Dan 1:19 *O rei falou con eles; e entre todos estes mozos non había ninguén coma Daniel, Ananías, Misael e Azarías. Por iso foron admitidos ao servizo do rei.*

Dan 1:20 *En canto a todas as cousas que requirían sabedoría e entendemento, e sobre as que o rei lles preguntou, atopounos dez veces superiores a todos os magos e astrólogos que estaban en todo o seu reino.*

20a- Deus mostra así “ a diferenza entre os que o serven e os que non o serven ”, que está escrito en Mal.3:18. Os nomes de Daniel e os dos seus compañeiros entrarán no testemuño da Sagrada Biblia, pois as súas demostracións de fidelidade servirán de modelos para animar aos elixidos ata a fin do mundo.

Dan 1:21 *Así foi Daniel ata o primeiro ano do rei Ciro.*

Daniel 2

Dan 2:1 *No segundo ano do reinado de Nabucodonosor, Nabucodonosor soñou soños. A súa mente estaba inqueda e non podía durmir.*

1a- Así, en – 604. Deus maniféstase no espírito do rei.

Dan 2:2 *O rei chamou aos magos, aos astrólogos, aos feiticeiros e aos caldeos, para que lle contasen os seus soños. Viñeron e presentáronse ante o rei.*

2a- O rei pagán recorre entón ás persoas nas que ata entón confiaba, sendo cada un un especialista no seu campo.

Dan 2:3 *E díxolles o rei: "Soñei un soño; a miña mente está axitada, e gustaríame coñecer este soño.*

3a- O rei dixo ben: *quero coñecer este soño ; non fala do seu significado.*

Dan 2:4 *Os caldeos responderon ao rei en lingua aramea: O rei, vive para sempre! Coméntao aos teus servos e explicámolo.*

Dan 2:5 *E o rei respondeu outra vez e díxolles aos caldeos: "A cousa escapou de min; Se non me facedes consciente do soño e da súa explicación, quedaredes en anacos, e as vosas casas quedarán reducidas a un montón de lixo.*

5a- A intransixencia do rei e a medida extrema que toma son excepcionais e inspiradas por Deus que crea os medios para confundir o charlatanismo pagán e revelar a súa gloria a través dos seus fieis servos.

Dan 2:6 *Pero se me contas o soño e a súa explicación, recibirás de min presentes e agasallos e gran honra. Por iso, cóntame o soño e a súa explicación.*

6a- Estes agasallos, presentes e grandes honores , Deus prepara para os seus fieis elixidos.

Dan 2:7 *Eles responderon por segunda vez: "Que o rei conte o soño aos seus servos, e nós explicarémolo".*

Dan 2:8 *E o rei respondeu e dixo: "De verdade, entendo que intentas gañar tempo, porque ves que o asunto se me escapou".*

8a- O rei pídelle aos seus magos algo que nunca se lle pediu e non o consegue.

Dan 2:9 *Polo tanto, se non me facedes coñecer o soño, a mesma sentenza cubrirávos a todos; queres prepararme para contarme mentiras e falsidades, mentres esperas que os tempos cambien. Por iso, cóntame o soño, e saberei se es capaz de darme a explicación.*

9a- *queres prepararme para contarme mentiras e falsidades, mentres esperas a que cambien os tempos*

É por este principio que ata o fin do mundo, todos os falsos videntes e adiviños se enriquecen.

9b- *Xa que logo, cóntame o soño, e saberei se es capaz de darme a explicación*

Por primeira vez este razoamento lóxico maniféstase no pensamento dun home. Os charlatáns pásano moi ben podendo contar calquera cousa aos seus clientes inxenuos e excesivamente crédulos. A petición do rei desenmascara o seu límite.

Dan 2:10 *Os caldeos responderon ao rei: -"Non hai ninguén na terra que poida dicir o que lle pide o rei; ningún rei, por grande e poderoso que fose, xamais esixiu tal cousa a ningún mago, astrólogo ou caldeo.*

10a- As súas palabras son certas, xa que ata entón Deus non interviñera para desenmascaralas, para que entendan que el é o único Deus, e que as súas divindades pagás non son máis que nada e ídolos construídos polas mans e polos espíritos dos homes dados. aos espíritos demoníacos.

Dan 2:11 *O que pide o rei é difícil; non hai ninguén que poida dicirllo ao rei, agás os deuses, cuxa morada non está entre os homes.*

11a- Os sabios aquí expresan unha verdade innegable. Pero ao facer estas observacións, admiten non ter relación cos *deuses* , mentres que todo o tempo son

consultados por persoas enganadas que pensan que conseguirán respostas de divindades ocultas a través deles. O reto lanzado polo rei desenmascaraos. E para conseguilo requería a imprevisible e infinita sabedoría do verdadeiro Deus, xa sublimemente revelada en Salomón, este mestre da sabedoría divina.

Dan 2:12 *Por iso o rei enfadouse e enfadouse moito. Mandou matar a todos os sabios de Babilonia.*

Dan 2:13 *A sentenza foi publicada, os sabios foron condenados á morte, e buscaban a Daniel e aos seus compañeiros para destruílos.*

13a- É colocando aos seus propios servos antes da morte que Deus os resucitará na gloria co rei Nabucodonosor. Esta estratexia profetiza a última experiencia de fe adventista onde os elixidos agardarán a morte decretada polos rebeldes nunha data determinada. Pero aquí de novo, a situación reverterase, porque os mortos serán eses rebeldes que se matarán cando o Cristo poderoso e vitorioso apareza no ceo para xulgalos e condenalos.

Dan 2:14 *Entón Daniel falou sabiamente e sabiamente a Arjoc, capitán da garda do rei, que saíra a matar aos sabios de Babilonia.*

Dan 2:15 *El respondeu e díxolle ao xefe do rei Arjoc: -"Por que é tan severa a condena do rei? Arjoc explicoulle o asunto a Daniel.*

Dan 2:16 *Daniel foi onda o rei e suplicoulle que lle dea tempo para darlle a explicación.*

16a- Daniel actúa segundo a súa natureza e a súa experiencia relixiosa. Sabe que os seus dons proféticos sonlle entregados por Deus, en quen está afeito a depositar toda a súa confianza. Ao saber o que pide o rei, sabe que Deus ten as respostas, pero é a súa vontade dalas a coñecer?

Dan 2:17 *Entón Daniel foi á súa casa e contoulle a Hananías, a Misael e aos seus compañeiros Azarías.*

17a- Os catro mozos viven na casa de Daniel. " *Os que son iguais reúnense* " e representan a asemblea de Deus. Xa antes de Xesucristo, " *onde dous ou tres se reúnen no meu nome, eu estou no medio deles* ", di o Señor. O amor fraternal une a estes mozos que demostran un fermoso espírito solidario.

Dan 2:18 *instándoo a implorar misericordia ao Deus do ceo, para que Daniel e os seus compañeiros non fosen destruídos co resto dos sabios de Babilonia.*

18a- Ante unha ameaza tan forte contra as súas vidas, a oración ardente e o xaxún sincero son as únicas armas dos elixidos. Sábeno e agardarán a resposta do seu Deus que xa lles deu tantas probas de que os ama. Na fin do mundo actuarán do mesmo xeito os últimos escollidos obxectivos do decreto da morte.

Dan 2:19 *Entón o segredo foi revelado a Daniel nunha visión nocturna. E Daniel bendiciu o Deus do ceo.*

19a- Pedido polos seus elixidos, o Deus fiel está alí, porque organizou a proba para testemuñar a súa fidelidade por Daniel e os seus tres compañeiros; co fin de elevalos aos máis altos cargos do goberno do rei. El fará, experiencia tras experiencia, indispensables para este rei ao que dirixirá e finalmente converterá. Esta conversión será froito do comportamento fiel e irreprochable dos catro mozos xudeus santificados por Deus para unha misión excepcional.

Dan 2:20 *Daniel respondeu e dixo: Bendito sexa o nome de Deus de sempre en eternidade. A sabedoría e a forza pertencen a el.*

20a- Un eloxio ben xustificado porque a proba da súa *sabedoría* está, nesta experiencia, innegablemente demostrada. A súa *forza* entregou a Ioacim a Nabucodonosor e ela impuxo as súas ideas na mente dos homes que ían favorecer o seu proxecto.

Dan 2:21 *El é quen cambia os tempos e as circunstancias, quen derroca e establece reis, quen dá sabedoría aos sabios e coñecemento aos entendidos.*

21a- Este verso expresa claramente todas as razóns para crer en Deus e en Deus. Nabucodonosor acabará por converterse cando se dea conta destas cousas.

Dan 2:22 *El revela o que é profundo e oculto, sabe o que hai nas tebras e a luz permanece con el.*

22a- O demo tamén pode revelar o que é profundo e oculto, pero a luz non está nel. Faino para seducir e afastar aos humanos do verdadeiro Deus que, cando o fai, actúa para salvar aos seus elixidos revelándolles as trampas mortais que poñen os demos condenados ás tebras terrestres, desde a vitoria de Xesucristo sobre o pecado. e morte.

Dan 2:23 *Deus dos meus pais, eu te glorifio e loubote, porque me deches sabedoría e forza, e que me deches a coñecer o que che pedimos, que nos revelaches o segredo do rei.*

23a- Sabedoría e forza estaban en Deus, na oración de Daniel, e Deus llas deu. Vemos nesta experiencia cumprindo o principio ensinado por Xesús: “ *pedide e darache* ”. Pero enténdese claramente que para obter este resultado, a lealdade do solicitante debe soportar todas as probas. A *forza* recibida por Daniel adoptará unha forma actuando sobre o pensamento do rei que será sometido a unha proba evidente innegable que o obrigará a admitir a existencia do Deus de Daniel descoñecido para el e o seu pobo ata entón.

Dan 2:24 *Despois diso, Daniel foi a Arjoc, a quen o rei mandara destruír aos sabios de Babilonia; e foi e faloulle así: Non destruyas os sabios de Babilonia! Lévame ante o rei, e eu dareille a explicación.*

24a- O amor divino lese en Daniel que pensa en conseguir a vida para os sabios pagáns. Este é de novo un comportamento que testemuña a Deus da súa bondade e compaixón, nun estado de ánimo de perfecta humildade. Deus pode estar satisfeito, o seu servo glórao polas obras da súa fe.

Dan 2:25 *Arjoc levou a Daniel axiña ante o rei e faloulle así: Atopei entre os cativos de Xudá un home que lle dará explicacións ao rei.*

25a- Deus sostén ao rei en grande angustia, e a mera perspectiva de obter a resposta que tanto desexaba fará que a súa ira amainara inmediatamente.

Dan 2:26 *E respondeu o rei e díxolle a Daniel, que se chamaba Beltsasar: - "Podes mostrarme o soño que tiven e a súa explicación?"*

26a- O nome pagán que se lle dá nada cambia. É Daniel e non Beltsasar quen lle dará a resposta esperada.

Dan 2:27 *Daniel respondeu ante o rei e dixo: "O que pide o rei é un segredo, que os sabios, os astrólogos, os magos e os adiviños non poden revelarlle ao rei".*

27a- Daniel intercede en favor dos sabios. O que lles pediu o rei estaba fóra do seu alcance.

Dan 2:28 *Pero hai un Deus no ceo que revela segredos e que lle fixo saber ao rei Nabucodonosor o que acontecerá no fin dos tempos. Este é o teu soño e as visións que tiñas na túa cama.*

28a- Este comezo da explicación fará que Nabucodonosor estea atento, porque o tema do futuro sempre atormentou e angustiou aos homes, e a perspectiva de obter respostas sobre este tema é emocionante e reconfortante. Daniel dirixe a atención do rei ao Deus vivo invisible, o que sorprende para o rei que adoraba divindades materializadas.

Dan 2:29 *No teu leito, rei, xurdíronche pensamentos sobre o que sucederá despois deste tempo; e quen revela segredos fíxoche saber o que acontecerá.*

Dan 2:30 *Se me foi revelado este segredo, non é porque haxa en min unha sabedoría maior que a de todos os vivos; pero é para que se lle dea a explicación ao rei e para que coñezas os pensamentos do teu corazón.*

30a- *non é que haxa en min unha sabedoría superior á de todos os vivos; pero é para que se lle dea a explicación ao rei*

Perfecta humildade en acción. Daniel fai un lado, e dille ao rei que este Deus invisible está interesado por el; este Deus máis poderoso e eficaz que os que ata entón serviu. Imaxina o efecto destas palabras na súa mente e corazón.

30b- *e coñece os pensamentos do teu corazón*

Na relixión pagá, ignóranse os estándares do ben e do mal do verdadeiro Deus. Os reis nunca son cuestionados, porque son temidos e temidos porque o seu poder é grande. O descubrimento do verdadeiro Deus permitirá a Nabucodonosor descubrir aos poucos os defectos do seu carácter; o que ninguén tería a ousadía de facer entre a súa xente. A lección vai dirixida tamén a nós: só podemos *coñecer os pensamentos do noso corazón* se Deus actúa na nosa conciencia.

Dan 2:31 *Oh rei, miraches e viste unha gran imaxe; esta estatua era inmensa e de extraordinario esplendor; ela estaba diante de ti, e o seu aspecto era terrible.*

31a- *viches unha estatua grande; esta estatua era inmensa, e dun esplendor extraordinario*

A estatua ilustrará as sucesións dos grandes imperios terrestres que se sucederán ata o regreso na gloria de Xesucristo, de aí o seu *inmenso aspecto* . O seu *esplendor* é o dos sucesivos gobernantes cubertos de riquezas, glorias e honras rendidas polos homes.

31b- *ela estaba diante de ti, e o seu aspecto era terrible.*

O futuro profetizado pola estatua está *dian*te do rei e non detrás del. O seu aspecto terrible profetiza as multitudes de mortes humanas que provocarán, as guerras e as persecucións que caracterizarán a historia humana ata o fin do mundo; os gobernantes andan sobre cadáveres.

Dan 2:32 *A cabeza desta imaxe era de ouro puro; o seu peito e os seus brazos eran de prata; o seu ventre e as súas coxas eran de latón;*

32a- *A cabeza desta estatua era de ouro puro*

Daniel confirmarao no versículo 38, *a cabeza de ouro* é o propio rei Nabucodonosor. Este símbolo caracterízao porque, primeiro, converterá e servirá con fe ao verdadeiro Deus creador. O ouro é o símbolo da fe purificada en 1 Pedro 1:7. O seu longo reinado marcará a historia relixiosa e xustificará a súa mención

na Biblia. Ademais, constitúe o *xefe* da construción das sucesións dos gobernantes terreaus. A profecía comeza no primeiro ano do seu reinado en - 605.

32b- *o seu peito e os seus brazos eran de prata*

A prata ten menos valor que o ouro. Alérase, o ouro permanece inalterable. Asistimos a unha degradación dos valores humanos que segue a descrición da estatua de arriba a abaixo. A partir do 539, o imperio dos medos e persas sucederá ao imperio caldeo.

32c- *o seu ventre e as súas coxas eran de latón*

O latón tamén ten menos valor que a prata. É unha aliaxe metálica a base de cobre. Deteriorouse terriblemente e cambia de aspecto co paso do tempo. Tamén é máis duro que a prata, máis duro que o ouro, que só segue sendo moi maleable. A sexualidade está no centro da imaxe escollida por Deus, pero tamén é a imaxe da reprodución humana. O imperio grego, porque si o é, vai ser moi prolífico, dándolle á humanidade a súa cultura pagá que continuará ata a fin do mundo. As estatuas gregas en latón fundido e fundido serán admiradas pola xente ata o final. Revélase a nudez do corpo e a súa moral depravada é ilimitada; estas cousas fan do imperio grego un símbolo típico do pecado que perdurará durante séculos e milenios ata o regreso de Cristo. En Dan.11:21 a 31, o rei grego Antíoco 4 coñecido como Epífanés, perseguidor do pobo xudeu durante "7 anos" entre - 175 e - 168, será presentado como un tipo do perseguidor papal a quen precede no relato profético deste capítulo. Este verso 32 agrupa e evoca sucesivamente os imperios que levaron ao imperio romano.

Dan 2:33 *as súas pernas de ferro; os seus pés, en parte de ferro e en parte de barro.*

33a- *as súas pernas, de ferro*

Como cuarto imperio profetizado, o de Roma caracterízase polo endurecemento máximo representado polo ferro. Tamén é o metal máis común que se oxida, se oxida e se destrúe. Aquí de novo confírmase o deterioro e vai en aumento. Os romanos son politeístas; adoptan os deuses dos inimigos vencidos. Así é como o pecado grego, pola súa extensión, estenderase a todos os pobos do seu imperio.

33b- *os seus pés, en parte de ferro e en parte de barro*

Nesta fase, unha parte de arxila debilita este duro dominio. A explicación é sinxela e histórica. En 395, o Imperio Romano rompeu e despois diso os *dez dedos dos pés da estatua* lograrían o establecemento de *dez reinos cristiáns independentes*, pero todos colocados baixo a supervisión relixiosa do bispo de Roma que se convertería no Papa a partir de 538. Estes dez reis. menciónanse en Dan.7:7 e 24.

Dan 2:34 *Mentres estabas mirando, unha pedra caeu sen mans e bateu contra os pés de ferro e barro da imaxe, e destrozounos.*

34a- A imaxe da pedra que golpea está inspirada na práctica da morte por lapidación. Este era o estándar para a execución dos pecadores culpables no antigo Israel. Esta pedra, polo tanto, vén apedrear aos pecadores terrestres. A última praga da ira de Deus serán pedras de sarabia segundo Apoc.16:21. Esta imaxe profetiza a acción de Cristo contra os pecadores no momento do seu glorioso retorno divino. En Zac.3:9, o Espírito dálle a Cristo a imaxe dunha pedra,

a principal da esquina, aquela coa que Deus comeza a construción do seu edificio espiritual: Pois velaquí, como para a pedra que puxen diante de Xosué . , *hai sete ollos nesta pedra; velaquí, eu mesmo vou gravar o que será gravado nel, di o Señor dos exércitos; e eliminarei a iniquidade desta terra nun día.* Despois lemos en Zac.4:7: *Quen es ti, gran montaña, antes de Zorobabel? Serás suavizado. Poñerá a pedra principal entre aclamacións: Graza, graza por ela!* Neste mesmo lugar, nos versos 42 e 47, lemos: *Díxome: Que ves? Eu dixen: Miro, e velaquí, hai un candelero todo de ouro, cun vaso por riba e que sostén sete lámpadas, con sete tubos para as lámpadas que están na parte superior do candelero ; ... Porque os que desprezaron o día dos débiles comezos alegráronse cando vexan o nivel na man de Zorobabel. Estes sete son os ollos do Señor, que percorren toda a terra .* Para confirmar esta mensaxe, atoparemos en Apocalipsis 5:6, esta imaxe, na que os sete ollos da pedra e o candelabro son atribuídos ao Añño de Deus, a saber, Xesucristo: *E vin, no medio de o trono e os catro seres vivos e no medio dos anciáns, un año que estaba alí coma morto. Tiña sete cornos e sete ollos, que son os sete espíritos de Deus enviados por toda a terra.* O xuízo dos pobos pecadores leva a cabo Deus en persoa, *non* intervén ningunha man humana.

Dan 2:35 *Entón o ferro, o barro, o bronce, a prata e o ouro rompéronse xuntos e convertéronse como palla que escapa dunha eira de verán; o vento levounos, e non se atopou rastro deles. Pero a pedra que alcanzou a imaxe converteuse nunha gran montaña, e encheu toda a terra.*

35a- *Entón o ferro, o barro, o bronce, a prata e o ouro rompéronse xuntos, e convertéronse como palla que escapa da eira no verán; o vento levounos, e non se atopou rastro deles.*

Ao regreso de Cristo, os descendentes dos pobos simbolizados polo ouro, a prata, o latón, o ferro e o barro quedaron todos nos seus pecados e merecen a súa destrución, e a imaxe profetiza esta aniquilación.

35b- *Pero a pedra que bateu contra a imaxe converteuse nun gran monte, e encheu toda a terra*

A revelación revelará que este anuncio só se cumprirá completamente despois dos *mil anos* de xuízo celestial, coa instalación dos elixidos na terra renovada, en Apocalipsis 4, 20, 21 e 22.

Dan 2:36 *Este é o soño. Daremos a explicación ante o rei.*

36a- O rei por fin escoita o que soñaba. Non se pode inventar tal resposta, porque era imposible enganalo. Por iso, quen lle describe estas cousas, recibiu a mesma visión. E tamén responde á petición do rei mostrándose capaz de interpretar as imaxes e dar o seu sentido.

Dan 2:37 *Oh rei, ti es o rei dos reis, porque o Deus do ceo deuche dominio, poder, forza e gloria;*

37a- Agradezo moito este verso onde vemos a Daniel falando informalmente co poderoso rei, cousa que ningún home se atrevería a facer nos nosos días pervertidos e corruptos. O discurso informal non é insultante, Daniel ten respecto ao rei caldeo. A tuinalidade é só a forma gramatical utilizada por un suxeito illado que se expresa a un só terceiro. E "por grande que é o rei, non é menos un home", como puido dicir no seu tempo o actor Molière. E a deriva dos votos inxustificadas naceu no seu tempo con Luís 14 , o orgulloso "rei sol".

37b- *Oh rei, ti es o rei dos reis, porque o Deus do ceo deuche o imperio*

Máis que respecto, Daniel trae ao rei un recoñecemento celeste que descoñecía. De feito, o rei de reis celestial dá fe de ter construído o rei de reis terrestre. Gobernar sobre os reis constitúe o título imperial. O símbolo do imperio son " *as ás da aguia* " que o caracterizarán como o primeiro imperio en Dan.7.

37c- *potencia,*

Designa o dereito a dominar sobre multitudes e mídese en cantidade, é dicir, en masa.

Pode virar a cabeza e encher de orgullo un rei poderoso. O rei ás veces cederá ao orgullo e Deus curarao a través dunha dura proba de humillación revelada en Dan.4. Debe aceptar a idea de que non obtivo o seu poder polas súas propias forzas, senón porque llo deu o verdadeiro Deus. En Dan.7, este poder tomará a imaxe simbólica do *Oso* dos Medos e Persas.

Ao conseguir o poder, ás veces, sentindo un baleiro en si mesmos e nas súas vidas, os homes suicídanse. O poder fai fantasear con conseguir unha gran felicidade que non chega. "Todo novo, todo bonito", di o refrán, pero este sentimento case non dura. Na vida moderna, artistas recoñecidos, admirados e enriquecidos acaban suicidándose a pesar dun éxito aparente, deslumbrante e glorioso.

37d- *forza*

Designa a acción, a presión baixo restrición que fai que o opoñente se dobra nunha loita. Pero esta loita pódese facer contra un mesmo. Despois falamos da forza de carácter. A forza mídese en calidade e eficiencia.

Tamén ten o seu símbolo: *o león* segundo Xuíces 14:18: " *o que é máis forte que o león, o que é máis doce que o mel* ". A forza do león está nos seus músculos; as das súas patas e garras pero sobre todo as da súa boca que agarra e asfixia ás súas vítimas antes de devoralas. A revelación desviada desta resposta ao enigma que Sansón lles plantexa aos filisteos converterase na consecuencia dunha acción de forza incomparable pola súa parte contra eles.

37- *e gloria .*

Esta palabra cambia de significado nas súas concepcións terrestre e celestial. Nabucodonosor obtivo a gloria humana ata esta experiencia. O pracer de dominar e decidir o destino de todas as criaturas da terra. Queda por descubrir a gloria celestial que Xesucristo conseguirá facéndose a si mesmo, o Mestre e o Señor, o servo dos seus servos. Para a súa salvación, finalmente aceptará esta gloria e as súas condicións celestiais.

Dan 2:38 *El entregou nas túas mans, onde queira que habiten, os fillos dos homes, as bestas do campo e as aves do ceo, e fíxote gobernar sobre todos eles: ti es o que es. a cabeza de ouro.*

38a- Esta imaxe empregárase para designar a Nabucodonosor en Dan.4:9.

38b- *ti es a cabeza de ouro.*

Estas palabras mostran que Deus sabe de antemán as eleccións que fará Nabucodonosor. Este símbolo, *a cabeza de ouro* , profetiza a súa futura santificación e a súa elección para a salvación eterna. O ouro é o símbolo da fe purificada segundo 1 Pedro 1:7: *para que a proba da túa fe, máis preciosa que o ouro perecedoiro (que non obstante é probado polo lume), poida resultar en*

loanza, gloria e honra, cando aparece Xesucristo. . O ouro , este metal maleable, é a imaxe deste gran rei que se deixa transformar pola obra do Deus creador .

Dan 2:39 *Despois de ti xurdirá outro reino, menor que o teu; despois un terceiro reino, que será de bronce, e gobernará sobre toda a terra;*

39a- Co paso do tempo, a calidade humana deteriorarase; a prata do peito e os dous brazos da estatua é menor que o ouro da cabeza. Como Nabucodonosor, Darío o Medo converterase, Ciro 2 o Persa tamén segundo Esd.1:1 a 4, todos amando tamén a Daniel; e despois deles Darío o persa e Artaxerxes 1 ^{segundo} Esd.6 e 7. Nas probas, alegráranse ao ver o Deus dos xudeus acudir en auxilio dos seus.

39b- *entón un terceiro reino, que será de bronce, e que gobernará sobre toda a terra.*

Aquí, a situación se deteriora seriamente para o imperio grego. O latón, o símbolo que o representa, designa impureza, pecado . O estudo de Dan.10 e 11 permitíranos comprender por que. Pero xa, a cultura do pobo está en cuestión como inventor da liberdade republicana e de todas as súas desviacións perversas e corruptas que segundo o principio non teñen límite, por iso di Deus en Pro.29:18: Cando non hai revelación . , *o pobo está sen retransca; Feliz se cumpre a lei!*

Dan 2:40 *Haberá un cuarto reino, forte coma o ferro; do mesmo xeito que o ferro rompe e rompe todo, así romperá e romperá todo, como o ferro que rompe todo en anacos.*

40a- A situación empeora con este cuarto reino que é o de Roma que dominará os imperios anteriores e adoptará todas as súas divindades, polo que acumulará todas as súas características negativas aportando unha novidade, unha disciplina férrea de dureza implacable . Isto fai que sexa tan eficaz que ningún país pode resistir; tanto é así que o seu imperio estenderase desde Inglaterra polo oeste ata Babilonia polo leste. O ferro é verdadeiramente o seu símbolo, polas súas espadas de dobre fío, a súa armadura e os seus escudos, de xeito que ao atacar, o exército adquire o aspecto dun caparazón erizado de puntas de lanza, formidablemente eficaz contra ataques desordenados ... e dispersado dos seus inimigos.

Dan 2:41 *E como viches os pés e os dedos dos pés, en parte de barro de oleiro e en parte de ferro, este reino dividirase; pero haberá nel algo da forza do ferro, porque viches ferro mesturado con barro.*

41a- Daniel non o especifica pero fala a imaxe. *Os pés e os dedos dos pés* representan unha fase dominante que sucederá ao imperio romano pagán representado polo *ferro* . Dividido, este imperio romano converterase no campo de batalla dos pequenos reinos formados tras a súa ruptura. A alianza de *ferro* e *arxila* non crea forza, senón división e debilidade. Lemos *arxila de oleiro* . O oleiro é Deus segundo Xer.18:6: *Non podo actuar contigo coma este oleiro, casa de Israel? di o Señor. Velaquí, como o barro está na man do oleiro, así estás ti na miña man, casa de Israel!* Esta arxila é o compoñente pacífico da humanidade a partir do cal Deus selecciona aos seus elixidos e os converte en vasos de honra.

Dan 2:42 *E como os dedos dos pés eran en parte de ferro e en parte de barro, así este reino será en parte forte e en parte fráxil.*

42a- Observa que o *ferro* romano continuou ata o fin do mundo, aínda que o Imperio Romano perdeu a súa unidade e o seu dominio no ano 395. A explicación reside na súa reanudación do dominio pola sedución relixiosa da fe católica

romana. Isto debido ao apoio armado dado por Clodoveo e os emperadores bizantinos ao bispo de Roma ao redor do ano 500. Construíron o seu prestixio e o seu novo poder papal que o converteu, pero só a ollos dos homes, no líder terreal da igrexa cristiá. dende 538.

Dan 2:43 *Viches ferro mesturado con barro, porque serán mesturados por alianzas humanas; pero non se unirán entre si, como non se combina o ferro co barro.*

43a- Os *dedos dos pés*, dez en número, converteranse en *dez cornos* en Dan. 7:7 e 24. Despois do corpo, e dos pés, representan as nacións cristiás occidentais de Europa no tempo final, é dicir, os nosos era. Denunciando as hipócritas alianzas das nacións europeas, Deus revelou hai 2.600 anos a fragilidade dos acordos que unen aos pobos da Europa actual, precisamente unidos a partir dos “Tratados de Roma”.

Dan 2:44 *Nos días destes reis, o Deus do ceo levantará un reino que nunca será destruído, nin pasará baixo o dominio doutro pobo; romperá e destruirá todos estes reinos, e el mesmo perdurará para sempre.*

44a- *No tempo destes reis*

A cousa está confirmada, os *dez dedos dos pés* son contemporáneos ao glorioso retorno de Cristo.

44b- *o Deus do ceo levantará un reino que nunca será destruído*

A selección dos elixidos faise baixo o nome de Xesucristo desde o seu ministerio, durante a súa primeira chegada á terra, para expiar os pecados dos que salva. Pero durante os dous mil anos que seguiron a este ministerio, esta selección realizouse na humildade e persecución do campo diabólico. E desde 1843, os que Xesús salva son poucos, como confirmará o estudo de Dan.8 e 12.

Os 6000 anos do tempo de selección dos elixidos chegando ao seu fin, o 7^o milenio abre o sábado da eternidade só aos elixidos redimidos polo sangue de Xesucristo desde Adán e Eva. Todos serán seleccionados pola súa fidelidade porque Deus leva consigo humanos fieis e obedientes, entregando ao díaño, aos seus anxos rebeldes e aos humanos desobedientes á completa destrución das súas almas.

44c- *e que non pasará baixo o dominio doutro pobo*

Porque pon fin ás dominacións e sucesións humanas terrealis.

44d- *romperá e destruirá todos estes reinos, e el mesmo perdurará para sempre*

O Espírito explica o significado que lle dá á palabra fin; significado absoluto. Haberá unha eliminación de toda a humanidade. E Rev.20 revelaranos o que acontece durante o VII^{milenio}. Descubriremos así o programa planeado por Deus. Na terra desolada, o demo estará prisioneiro, sen ningunha compañía celestial nin terreal. E no ceo, durante 1000 anos, os elixidos vulgarán aos malvados mortos. Ao final destes 1000 anos, os malvados resucitarán para o xuízo final. O lume que os destrúe purificará a terra que Deus fará nova glorificándoa para acoller o seu trono e os seus electos redimidos. A imaxe da visión resume, polo tanto, accións máis complexas que revelará o Apocalipse de Xesucristo.

Dan 2:45 *Así o indica a pedra que viches caer do monte sen axuda de ningunha man, e que rompeu o ferro, o bronce, o barro, a prata e o ouro. O gran Deus*

fixolle saber ao rei o que debe ocorrer despois disto. O soño é certo, e a súa explicación é certa.

45a- Finalmente, despois da súa chegada, sendo Cristo simbolizado pola *pedra*, o xuízo celestial de *mil anos* e a súa execución do xuízo final, na nova terra restaurada por Deus, a *gran montaña* anunciada na visión tomará forma e lugar. para el. eternidade.

Dan 2:46 *Entón o rei Nabucodonosor botouse a boca boca arriba e adorou a Daniel e mandou ofrecerlle sacrificios e incenso.*

46a- Aínda pagán, o rei reacciona segundo a súa natureza. Despois de recibir de Daniel todo o que lle pedira, inclinouse ante el e cumpriu os seus compromisos. Daniel non se opón ás accións idólatras que practica con el. Aínda é cedo para contradicilo e cuestionalo. O tempo, que é de Deus, fará o seu traballo.

Dan 2:47 *E o rei faloulle a Daniel: "De verdade o teu Deus é o Deus dos deuses e o Señor dos reis, e revela os segredos, xa que puideches descubrir este segredo".*

47a- Este foi o primeiro paso do rei Nabucodonosor cara á súa conversión. Nunca poderá esquecer esta experiencia que o obriga a admitir que Daniel está en relación co verdadeiro Deus, de feito, o *Deus dos deuses e o Señor dos reis*. Pero o séquito pagán que o asiste vai atrasar a súa conversión. As súas palabras testemuñan a eficacia da obra profética. O poder de Deus para dicir de antemán o que vai pasar pon ao home normal contra o muro de probas convincentes á que o elixido cede e o caído resiste.

Dan 2:48 *Entón o rei levantou a Daniel e deulle moitos agasallos ricos; deulle o mando de toda a provincia de Babilonia e fíxoo gobernador supremo de todos os sabios de Babilonia.*

48a- Nabucodonosor actuou con Daniel do mesmo xeito que o faraón fixera antes del con Xosé. Cando son intelixentes e non teimudamente pechados e bloqueados, os grandes líderes saben apreciar os servizos dun servo que aporta calidades valiosas. Eles e o seu pobo son beneficiarios das bendicións divinas que descansan nos seus elixidos. A sabedoría do verdadeiro Deus beneficia así a todos.

Dan 2:49 *Daniel pediulle ao rei que entregase a administración da provincia de Babilonia a Sadrac, Mesac e Abednego. E Daniel estaba na corte do rei.*

49a- Estes catro mozos destacaron, pola súa actitude especialmente fiel cara a Deus, dos outros mozos xudeus que viñan con eles a Babilonia. Despois deste calvario, que puido chegar a ser dramático para todos, aparece a aprobación do Deus vivo. Vemos así a diferenza que fai Deus entre os que o serven e os que non o serven. Eleva aos seus cargos electos que se mostraron dignos, publicamente, aos ollos de todas as persoas.

Daniel 3

Dan 3:1 *O rei Nabucodonosor fixo unha imaxe de ouro de sesenta cúbados de alto e seis de ancho. Instalouno no val de Dura, na provincia de Babilonia.*

3a- O rei estaba convencido pero aínda non se converteu polo Deus vivo de Daniel. E a megalomanía aínda o caracteriza. Os adultos que o rodean anímanos por este camiño como fai o raposo da fábula co corvo, adorábano e vénérano como a un deus. Ademais, o rei acaba comparándose cun deus. Hai que dicir que no paganismo a deriva é doada porque as outras falsas divindades están inmóbiles e conxeladas en forma de estatuas mentres el, o rei, sendo vivo, xa é superior a elas. Pero que mal se usa este ouro para levantar unha estatua! Obviamente, a visión anterior aínda non deu froitos. Quizais ata os honores que lle mostrou o Deus dos deuses axudaron a manter e mesmo a medrar o seu orgullo. O ouro, símbolo da fe purificada pola proba segundo 1 Pedro 1:7, axudará a revelar a presenza deste tipo de fe sublime nos tres compañeiros de Daniel, na nova experiencia que se relata neste capítulo. Esta é unha lección que Deus dirixe en particular aos seus elixidos no último xuízo adventista cando un decreto de morte profetizado en Apocalipsis 13:15 estará a piques de quitarlles a vida.

Dan 3:2 *O rei Nabucodonosor convocou aos sátrapas, aos administradores e gobernadores, aos xefes dos xuíces, aos tesoureiros, aos avogados, aos xuíces e a todos os maxistrados das provincias, para que acudiran á dedicación da imaxe que levantou o rei Nabucodonosor.*

2a- A diferenza do calvario de Daniel en Dan.6, a experiencia non se debe ás conspiracións da xente que rodeaba ao rei. Aquí, é o froito da súa personalidade o que se revela.

Dan 3:3 *Entón os sátrapas, os administradores e os gobernadores, os xefes dos xuíces, os tesoureiros, os avogados, os xuíces e todos os maxistrados das provincias reuníronse para dedicar a imaxe que o rei Nabucodonosor levantara. Estaban ante a imaxe que Nabucodonosor levantara.*

Dan 3:4 *E un heraldo gritou a gran voz: Isto é o que che mandan, pobos, nacións e homes de todas as linguas.*

Dan 3:5 *Cando escoites o son da trompeta, da gaita, da guitarra, do sambuque, do salterio, da gaita e de todo tipo de instrumentos musicais, entón caerás e adorarás a estatua de ouro erguida polo rei Nabucodonosor.*

5a- *No momento en que escoitas o son da trompeta*

O sinal do xuízo virá dado polo *son da trompeta*, do mesmo xeito que o regreso de Xesucristo é simbolizado en Apocalipsis 11:15 polo *son da sétima trompeta*, e os seis castigos anteriores tamén están simbolizados por trompetas.

5b- *prostrarás*

A postración é a forma física de honra prestada. En Apocalipsis 13:16, Deus simbolizao pola *man* dos homes que *recibirán a marca da besta*, que consiste en practicar e honrar o día do sol pagán que substituíu o sagrado sábado divino.

5c- *e encantarache*

A adoración é a forma mental de honra rendida. En Apocalipsis 13:16, Deus imaxina a través *da fronte* do home que recibe *a marca da besta*.

Este verso permítenos descubrir as claves destes símbolos citados no Apocalipse de Xesucristo. *A fronte e a man* do home resumen os seus pensamentos e as súas obras e entre os elixidos, estes símbolos reciben o *selo de Deus* fronte á *marca da besta*, identificada co "domingo" do catolicismo romano, aceptado e apoiado polos protestantes desde a súa entrada na alianza ecuménica.

Toda a organización desta medida imposta polo rei Nabucodonosor renovarase na fin do mundo na proba de fidelidade para o sábado do Deus creador. Cada sábado, a negativa a traballar dos elixidos testemuñará a súa resistencia á lei dos homes. E o domingo, a súa negativa a participar no culto común imposto identificaraos como rebeldes dos que hai que desfacerse. A continuación ditarase unha sentenza de morte. O proceso será, polo tanto, perfectamente coherente co que experimentarán os tres compañeiros de Daniel, sendo eles mesmos plenamente bendicidos por Deus pola súa fidelidade xa demostrada.

Porén, antes da fin do mundo, esta lección foi ofrecida, en primeiro lugar, aos xudeus da antiga alianza que foron sometidos a un calvario semellante entre – 175 e – 168, perseguidos a morte polo rei grego Antíoco 4 coñecido como Epífanes. E Dan.11 testemuñará que certos xudeus fieis preferiron ser asasinados antes que cometer unha abominación ante o seu verdadeiro Deus. Porque naqueles tempos, Deus non interveu para salvalos milagrosamente, como non fixo posteriormente polos cristiáns asasinados por Roma.

Dan 3:6 *Quen non se incline e non adore, será inmediatamente arroxado nun forno de lume.*

6a- Para os compañeiros de Daniel, a ameaza é o *forno ardente*. Esta ameaza de morte é a imaxe do decreto definitivo de morte. Pero hai unha diferenza entre as dúas experiencias do principio e a do final, porque ao final, o forno de lume será o castigo do xuízo final dos agresores perseguidores dos santos elixidos de Deus.

Dan 3:7 *Por iso, cando todos os pobos escoitaron o son da trompeta, da flauta, da guitarra, do sambuque, do salterio e de todo instrumento musical, todo o pobo, as nacións e os pobos de todas as linguas. caeu e adorou a imaxe de ouro que o rei Nabucodonosor levantara.*

7a- Este comportamento de sometemento case xeral e unánime das masas ás leis e ordenanzas humanas aínda profetiza o seu comportamento no momento da

última proba da fe terreal. O último goberno universal da terra será obedecido co mesmo medo.

Dan 3:8 *Nesta ocasión, e ao mesmo tempo, viñeron algúns caldeos e acusaron aos xudeus.*

8a- Os elixidos de Deus son os obxectivos da ira do demo que domina todas as almas que Deus non reconece como os seus elixidos. Na terra, este odio diabólico toma forma en forma de celos e, ao mesmo tempo, de gran odio. Son entón responsables de todos os males que padece a humanidade, aínda que é o contrario o que explica estes males que son simplemente as consecuencias da ausencia da súa protección por parte de Deus. Os que odian aos cargos electos traman tramas para converterlles na execración popular da que hai que desfacerse matándoos.

Dan 3:9 *Eles responderon e dixéronlle ao rei Nabucodonosor: "O rei, vive para sempre".*

9a- Entran en escena os axentes do demo, a trama faise máis clara.

Dan 3:10 *Mandaches que todo aquel que escoite o son da trompeta, da gaita, da guitarra, do sambuque, do salterio, da gaita e de toda clase de instrumentos, se incline e adore á imaxe de ouro. ,*

10a- Lembran ao rei as súas propias palabras e a orde da súa autoridade real á que se require obediencia.

Dan 3:11 *e quen non se incline e non adore será arroxado nun forno de lume.*

11a- Tamén se lembra a ameaza de morte; a trampa péchase aos santos escollidos.

Dan 3:12 *Hai xudeus a quen encomendaches a administración da provincia de Babilonia: Sadrac, Mesac e Abed-nego, homes que non te teñen en conta, rei; non serven aos teus deuses, nin adoran a imaxe de ouro que ti levantaches.*

12a- A cousa era previsible, encomendando os altos cargos a estranxeiros xudeus, os pérfidos celos acendidos foron manifestar o seu froito de odio asasino. E así, os elixidos de Deus son sinalados e condenados pola reivindicación popular.

Dan 3:13 *Nabucodonosor, enfadado e enfadado, mandou levar a Sadrac, Mesac e Abednego. E estes homes foron levados ante o rei.*

13a- Lembra que estes tres homes obtiveron de Nabucodonosor os postos máis altos do seu reino, porque lle parecían máis sabios, máis intelixentes que a xente do seu pobo. É por iso que o seu estado " *irritado e furioso* " explicará o seu esquecemento momentáneo das súas calidades excepcionais.

Dan 3:14 *Nabucodonosor respondeu e díxolles: "¿É querer, Sadrac, Mesac e Abed-nego, que non sirvas aos meus deuses e non adores a imaxe de ouro que eu teño?"*

14a- Nin sequera agarda a que respondan á súa pregunta: Desobedeces deliberadamente as miñas ordes?

Dan 3:15 *Agora prepárate, e cando escoites o son da trompeta, da gaita, da guitarra, do sambuque, do salterio, da gaita e de toda clase de instrumentos, prostrarás e adorarás a imaxe que fixen; se non o adoras, enseguida serás arroxado no medio dun forno ardente. E quen é o deus que te librará da miña man?"*

15a- De súpeto, ao entender o útiles que lle son estes homes, o rei está disposto a ofrecerlles unha nova oportunidade obedecendo a súa orde imperial universal.

A pregunta formulada recibirá unha resposta inesperada do verdadeiro Deus que Nabucodonosor parece esquecer, tomado polas actividades da súa vida imperial. Ademais, non hai nada que estableza a data do asunto.

Dan 3:16 *Sadrac, Mesac e Abed-nego responderon ao rei Nabucodonosor: "Non é preciso que che contestemos sobre este asunto".*

16a- Estas palabras feitas ao rei máis poderoso do seu tempo parécennos indignantes e irreverentes, pero estes homes que as dixeron non son persoas rebeldes. Pola contra, constitúen modelos de obediencia ao Deus vivo ao que decidiron firmemente permanecer fieis.

Dan 3:17 *Velaquí, o noso Deus a quen servimos pode libraros do forno ardente, e libraranos da túa man, oh rei.*

17a- A diferenza do rei, os fieis elixidos conservaban as probas que Deus lles deu para demostrar que estaba con eles na proba da visión. Asociando esta experiencia persoal ás gloriosas lembranzas do seu pobo liberado dos exipcios e da súa escravitude, por este mesmo Deus fiel, empurran a ousadía ata o punto de desafiar ao rei. A súa determinación é total, aínda que sexa a costa da súa morte. Pero, o Espírito failles profetizar a súa intervención: *libraranos da túa man, oh rei*.

Dan 3:18 *Se non, sabe, rei, que non serviremos aos teus deuses, nin adoraremos a imaxe de ouro que ti levantaches.*

18a- E no caso de que non chegue a axuda de Deus, é mellor que morran como fieis elixidos que sobrevivir como traidores e covardes. Esta fidelidade atopase na proba imposta polo perseguidor grego en – 168. E despois, durante toda a era cristiá entre os verdadeiros cristiáns que ata o fin do mundo non confundirán a lei de Deus coa lei dos malos homes.

Dan 3:19 *Nabucodonosor encheuse de ira e cambiou de rostro, volvendo a cara contra Sadrac, Mesac e Abedneco. Falou de novo e mandou quecer o forno sete veces máis do que debería.*

19a- Hai que entender que este rei nunca en vida viu nin escoitou a ninguén opoñerse ás súas decisións; que xustifica *a súa furia* e o *cambio* no aspecto *do seu rostro*. O demo entra nel para levalo a matar os elixidos de Deus.

Dan 3:20 *Entón mandou a algúns dos soldados máis fortes do seu exército que atasen a Sadrac, Mesac e Abed-neco e que os botasen no forno de lume.*

Dan 3:21 *E estes homes foron atados cos seus calzóns, as súas túnicas, os seus mantos e as súas outras roupas, e foron arroxados no medio do forno de lume.*

21a- Todos estes materiais mencionados son combustibles ao igual que os seus corpos cárnicos.

Dan 3:22 *Como o mandamento do rei era severo e o forno estaba extraordinariamente quente, a chama matou aos homes que lanzaran nel a Sadrac, Mesac e Abedneco.*

22a- A morte destes homes testemuña a mortal eficacia do lume deste forno.

Dan 3:23 *E estes tres homes, Sadrac, Mesac e Abed-neco, caeron atados no medio do forno de lume.*

23a- A orde do rei é executada, ata matar aos seus propios servos.

Dan 3:24 *Entón o rei Nabucodonosor tivo medo e levantouse axiña. E el respondeu e díxolles aos seus conselleiros: Non botamos a tres atados no medio do lume? Respondéronlle ao rei: ¡Certamente, rei!*

24a- O rei dos reis do seu tempo non pode crer os seus ollos. O que ve está máis aló da imaxinación humana. Sente a necesidade de tranquilizarse preguntando aos que o rodean se a acción de botar tres homes ao lume do forno é unha realidade. E estes confírmanlle a cousa: *É certo, rei!*

Dan 3:25 *El respondeu e dixo: "Ben, vexo catro homes sen ataduras, camiñando no medio do lume e sen facer dano; e a figura do cuarto aseméllase á dun fillo dos deuses.*

25a- Parece que só o rei tivo a visión do cuarto personaxe que o aterrorizaba. A fe exemplar dos tres homes é honrada e respondida por Deus. Neste lume, o rei pode distinguir os homes e ve unha figura de luz e lume xunto a eles. Esta nova experiencia supera á primeira. A realidade do Deus vivo aínda se lle demostra.

25b- *e a figura do cuarto aseméllase á dun fillo dos deuses*

A aparencia deste cuarto personaxe é tan diferente da dos homes que o rei identifícao cun *fillo dos deuses* . A expresión é feliz porque é unha intervención directa de quen se converterá para os homes, **o Fillo de Deus** e o **Fillo do home** , Xesucristo.

Dan 3:26 *Entón Nabucodonosor achegouse á entrada do forno de lume e, falando, dixo: Sadrac, Mesac e Abednego, servos do Deus Altísimo, saíde e venide. E Sadrac, Mesac e Abednego saíron do medio do lume.*

26a- Unha vez máis, Nabucodonosor transfórmase nun cordeiro na cara dun rei león inmensamente máis forte ca el. Este recordatorio esperta o testemuño da experiencia da visión anterior. O Deus do ceo fai un segundo chamamento para el.

Dan 3:27 *Reuníronse os sátrapas, os administradores, os gobernadores e os conselleiros do rei; viron que o lume non tiña poder sobre os corpos destes homes, que non lles queimaron os cabelos da cabeza, que os calzóns non estaban danados e que o cheiro do lume non lles afectara.*

27a- Nesta experiencia, Deus dános a nós e a Nabucodonosor a proba da súa verdadeira omnipotencia. Creou leis terreaís que condicionan a vida de todos os seres humanos e de todos os animais que viven no seu chan e na súa dimensión. Pero acaba de demostrar que nin el nin os anxos están suxeitos a estas regras terreaís. Creador das leis universais, Deus está por riba delas e pode, á súa vontade, ordenar casos milagrosos que, no seu tempo, traerán gloria e reputación a Xesucristo.

Dan 3:28 *Nabucodonosor respondeu e dixo: Bendito sexa o Deus de Sadrac, Mesac e Abednego, que enviou o seu anxo e libertou aos seus servos que confiaban nel e que violaron o mandamento do rei e entregaron o seu corpo en vez de servir e adorar. calquera deus que non sexa o seu Deus!*

28a- A ira do rei desapareceu. Unha vez de novo en pé como home, aprende da experiencia e da unha orde que evitará que a cousa volva ocorrer. Porque a experiencia é amarga. Deus mostrou aos babilonios que está vivo, activo e cheo de forza e poder.

28b- *quen enviou o seu anxo e liberou aos seus servos que confiaban nel, e que violaron as ordes do rei e entregaron os seus corpos en lugar de servir e adorar a calquera outro deus que non fose o seu Deus!*

Nun alto grao de lucidez, o rei decátase do admirable que é a lealdade dos homes aos que o seu tolo orgullo quería matar. Non cabe dúbida de que se decata de que polo seu poder lle tería sido posible evitar este estúpido calvario provocado polo seu orgullo que só lle fai cometer erros a risco de persoas inocentes.

Dan 3:29 *Agora este é o meu mandamento: Todo home, de calquera pobo, nación ou lingua, que fale do Deus de Sadrac, Mesac e Abednego, será cortado en pedazos e a súa casa será reducida a unha morea de lixo, porque non hai outro deus que poida entregar coma el.*

29a- Mediante esta declaración, o rei Nabucodonosor proporciona a súa protección aos elixidos de Deus.

Ao mesmo tempo, ameaza a quen *fale do Deus de Sadrac, Mesac e Abednego*, e especifica *que será destrozado e a súa casa será reducida a un montón de lixo, porque non hai ningún outro deus que poida entregar coma el*. Ante esta ameaza, é certo que mentres reine o rei Nabucodonosor, os fieis elixidos de Deus non terán problemas por conspiracións.

Dan 3:30 *Despois o rei fixo prosperar a Sadrac, Mesac e Abed-nego na provincia de Babilonia.*

30a- “Todo está ben o que ben acaba” para os fieis elixidos do Deus vivo, creador de todo o que vive e existe. Porque os seus escollidos resucitarán os últimos, e camiñarán sobre o po dos mortos, os seus antigos inimigos, na terra restaurada, para a eternidade.

Na última proba tamén se conseguirá este final feliz. Así, o primeiro xuízo e o último beneficio da intervención directa do Deus vivo en favor dos seus elixidos a quen vén salvar en Xesucristo, o Salvador, xa que o seu nome Xesús significa “YaHWéH salva”.

Daniel 4

Dan 4:1 *Nabucodonosor rei a todos os pobos, nacións e linguas que habitan en toda a terra. Que a paz che sexa dada en abundancia!*

1a- O ton e a forma demostrano, o rei que fala é o que se converteu ao Deus de Daniel. As súas expresións aseméllanse aos escritos das epístolas da nova alianza.

Ofrece paz, porque el mesmo está agora en paz, no seu corazón humano, co Deus do amor e da xustiza, o verdadeiro, o único, o único.

Dan 4:2 *Pareceume ben mostrar os sinais e as marabillas que o Deus Altísimo fixo comigo.*

2a- O rei fai agora como díxolle Xesús aos cegos e lisiados curados por el: " *Ide, presentadevos no templo e dade a coñecer o que Deus fixo por vós* ". O rei está animado polo mesmo desexo inspirado por Deus. Porque as conversións son posibles todos os días, pero Deus non lles dá a todos o impacto do que vive un rei de reis, un emperador poderoso e forte.

Dan 4:3 *Que grandes son os seus sinais! Que poderosas son as súas marabillas! O seu reinado é un reinado eterno, e o seu dominio perdura de xeración en xeración.*

3a- A comprensión e a certeza destas cousas dálle a paz e a verdadeira felicidade que xa están dispoñibles aquí abaixo. O rei aprendeu e entendeu todo.

Dan 4:4 *Eu, Nabucodonosor, vivín en paz na miña casa e feliz no meu palacio.*

4a- Tranquilo e feliz? Si, pero aínda un pagán inconverso para o verdadeiro Deus.

Dan 4:5 *Tiven un soño que me asustou; os pensamentos cos que me perseguían na miña cama e as visións da miña mente enchíanme de terror.*

5a- Este rei Nabucodonosor preséntasenos verdadeiramente como a ovella perdida que Deus en Cristo vén buscar para axudala e salvala da desgraza. Pois despois deste tempo terrenal pacífico e feliz, o futuro do rei sería a perdición e a morte eterna. Para a súa salvación eterna, Deus vén perturbalo e atormentalo.

Dan 4:6 *E ordenei que todos os sabios de Babilonia fosen traídos diante de min, para que me deran a explicación do soño.*

6a- Obviamente, Nabucodonosor ten serios problemas de memoria. Por que non chama a Daniel inmediatamente?

Dan 4:7 *Entón viñeron os magos, os astrólogos, os caldeos e os adiviños. Conteille o soño, e non me deron a explicación.*

7a- As cousas pasan como coa primeira visión, os adiviños pagáns prefiren recoñecer a súa incapacidade antes que contarlle fábulas ao rei que xa ameazaba as súas vidas.

Dan 4:8 *Finalmente, Daniel apareceu ante min, chamado Beltsasar polo nome do meu deus , e que ten nel o espírito dos deuses santos. Dígolle o soño:*

8a- Dáse o motivo do esquecemento. Bel aínda era o deus do rei. Recordo aquí que Dario o medo, Ciro o persa, Darío o persa, Artaxerxes 1º e segundo Esd.1, 6 e 7, todos no seu tempo apreciarán aos xudeus elixidos e ao seu único Deus. Incluído Ciro sobre quen Deus profetiza en Isaías 44:28, dicindo: *Eu digo de Ciro: El é o meu pastor, e fará toda a miña vontade; dirá de Xerusalén: Que se reconstruya! E do templo: ¡Que se funda! - O pastor profetizado cumprirá a vontade profética de Deus a quen lle recoñece obedecer.* Este outro texto confirma a súa conversión profetizada: Isaías 45:2: *Así di o Señor ao seu unxido, a Ciro , e no versículo 13: Eu son o que levantei a Ciro na miña xustiza, e endereitarei todos os seus camiños. ; Reedificará a miña cidade e liberará os meus cativos, sen rescate nin soborno, di o Señor dos exércitos.* E o cumprimento deste plan aparece en Esd.6: 3 a 5: *No primeiro ano do rei Ciro, o rei Ciro deu este*

mandamento sobre a casa de Deus en Xerusalén: Que a casa sexa reconstruída de novo, para ser un lugar onde se sacrifiquen. se ofrecen, e que ten bases sólidas. Terá sesenta cúbados de alto, sesenta cúbados de ancho, tres filas de pedras labradas e unha fila de madeira nova. Os gastos correrán a cargo da casa do rei . Ademais, os vasos de ouro e prata da casa de Deus, que Nabucodonosor levara do templo de Xerusalén e levara a Babilonia, serán devoltos, levados ao templo de Xerusalén ao lugar onde estaban e colocados na casa. de Deus. Os gastos correrán a cargo da casa do rei. Deus concédelle os honores que lle dera ao rei Salomón. Non obstante, teña coidado! Este decreto non permitirá que o cálculo proposto en Dan.9:25 se utilice para obter a data da primeira vinda do Mesías; será a do rei Artaxerxes o persa. Ciro fixo reconstruír o templo, pero Artaxerxes autorizou a reconstrución das murallas de Xerusalén e o retorno de todo o pobo xudeu á súa terra nacional.

Dan 4:9 *Beltsasar, xefe dos magos, que sei que ten en ti o espírito dos deuses santos, e para quen non hai ningún segredo difícil, dáme a explicación das visións que vin en soños.*

9a- Hai que entender onde está o rei. Na súa mente , seguía sendo un pagán e só recoñeceu ao Deus de Daniel como outro deus, agás que era capaz de explicar os soños. Non se lle ocorreu a idea de ter que cambiar de deuses. O Deus de Daniel era só outro deus en comparación cos outros.

Dan 4:10 *Estas son as visións da miña mente mentres deitaba. Mirei, e velaquí, había unha árbore de gran altura no medio da terra.*

10a- Nas imaxes que utilizará Xesús para dar as súas leccións aos espirituais que quere ensinar, a árbore será a imaxe do home, dende a cana que se dobra e se dobra ata o cedro poderoso e maxestoso. E do mesmo xeito que o home pode apreciar o saboroso froito dunha árbore, Deus aprecia ou non o froito que dan as súas criaturas, dende o máis agradable ata o menos agradable, ata detestable e repugnante.

Dan 4:11 *E esta árbore fíxose grande e forte, a súa copa chegaba ata o ceo, e víase dende os extremos de toda a terra.*

11a- Na visión da estatua, o rei caldeo xa era comparado cunha árbore segundo a imaxe do poder, da forza e do imperio que lle dera o Deus verdadeiro.

Dan 4:12 *A súa follaxe era fermosa e o seu froito abundante; levaba comida para todos; as bestas do campo abrigábanse á súa sombra, e todos os seres vivos saían del alimento.*

12a- Este poderoso rei compartía con todos os do seu imperio a riqueza e os alimentos producidos baixo as súas directivas.

12b- *as aves do ceo fixeron o seu fogar entre as súas pólas,*

A expresión é unha repetición de Dan.2:38. No sentido literal, estas aves do ceo representan a paz e a serenidade que reina baixo o seu goberno. No sentido espiritual, queren dicir os anxos celestiais de Deus, pero nesta única referencia de Ecc.10:20, é o propio Deus quen está en cuestión, pois só el busca os pensamentos de cada persoa: *Non maldixes ao rei. , mesmo na túa mente, e non maldices aos ricos no cuarto onde dormes; pois o paxaro do ceo levaría a túa voz, o animal alado publicaría as túas palabras .* Na maioría das citas, as aves do ceo evocan aguias e aves rapaces, dominantes entre as especies aladas. As aves instálanse

onde o seu alimento é abundante; a imaxe confirma polo tanto a prosperidade e a saciedade alimentaria.

Dan 4:13 *Nas visións do meu espírito, que vin mentres estaba deitado, vin, e velaquí, un dos que vixían e son santos baixou do ceo.*

13a- En efecto, os anxos celestes non teñen necesidade de durmir, polo tanto están en actividade permanente. Os *que son santos* e serven a Deus *baixan do ceo* para levar as súas mensaxes aos seus servos terrestres.

Dan 4:14 *E berrou con forza e falou así: Corta a árbore e corta as súas pólas; sacude a follaxe e esparexe os froitos; que fuxan as bestas de debaixo dela, e os paxaros de entre as súas pólas!*

14a- A visión anuncia que o rei perderá o seu reino e o seu dominio sobre el.

Dan 4:15 *Pero deixa o tronco onde están as raíces no chan, e átao con cadeas de ferro e bronce entre a herba do campo. Que estea empapado no orballo do ceo, e coma as bestas, que teña como porción a herba da terra.*

15a- *Pero deixa o tronco no chan onde están as raíces*

O rei permanecerá no seu reino; non será expulsado.

15b- *e átao con cadeas de ferro e bronce, entre a herba do campo*

Non hai necesidade de cadeas de ferro nin de latón, porque Deus simplemente fará que a súa criatura maleable perda a razón e o sentido común en todos os seus aspectos, físicos, mentais e morais. O poderoso rei tomarase por unha besta do campo. Polo tanto, os grandes do seu reino veranse obrigados a quitarlle o dominio do reino.

15c- *Que estea empapado do orballo do ceo e que teña, coma as bestas, a herba da terra como porción.*

Podemos imaxinar a consternación dos seus adultos que o verán comendo herba do chan, coma unha vaca ou unha ovella. Rexeitará as vivendas cubertas, preferindo vivir e durmir no campo.

Dan 4:16 *O seu corazón de home será quitado del, e o corazón de besta serálle dado; e sete veces pasarán por riba del.*

Nesta experiencia, Deus volve a demostrar a súa verdadeira omnipotencia. Porque Creador da vida de todas as súas criaturas, pode en calquera momento, para a súa gloria, facer un intelixente ou, pola contra, enmudecelo. Como permanece invisible aos seus ollos, os homes ignoran esta ameaza que pesa constantemente sobre eles. Pero é certo que poucas veces intervén e, cando o fai, é por un motivo e un propósito concretos.

O castigo é medido. Aplicarase ao rei Nabucodonosor durante *sete veces*, só sete anos. Non hai lexitimidade para usar esta duración en outra cousa que non sexa o propio rei. Aquí, de novo, facendo esta elección do número "7", o Deus creador inicia co seu "selo real" a acción que está a piques de realizarse.

Dan 4:17 *Esta sentenza é un decreto dos que vixían, esta resolución é un mandamento dos santos, para que os vivos saiban que o Altísimo goberna sobre o reino dos homes, e dállo a quen quere, e que el cria alí o máis vil dos homes.*

17a- *Esta sentenza é un decreto dos que vixían*

O Espírito subliña o carácter excepcional desta intervención divina á que lle dá un papel de "decreto" debido a *quen vixía*. O home debe aprender que, a pesar das aparencias enganosas, é constantemente observado por seres celestes.

Deus quere facer deste exemplo unha lección para os seres humanos ata a fin do mundo. Ao citar *aos que miran*, revela a perfecta unidade colectiva dos anxos do campamento de Deus que os asocia nos seus proxectos e accións.

17b- *para que os vivos saiban que o Altísimo domina o reino dos homes, que llo dá a quen quere.*

Deus dirixe todo e controla todo. Moitas veces, esquecendo esta realidade oculta, o home crese dono do seu destino e das súas decisións. Pensa que elixe os seus líderes, pero é Deus quen os pon no cargo, segundo a súa boa vontade e o seu criterio sobre as cousas e os seres.

17c- *e que cria alí o máis vil dos homes*

O dito é certo: "a xente ten os líderes que se merece". Cando o pobo merece un home vil como líder, Deus impónllo.

Dan 4:18 *Este é o soño que eu, o rei Nabucodonosor, soñei. Ti, Beltsasar, das a explicación, xa que todos os sabios do meu reino non mo poden dar; podes, porque tes dentro de ti o espírito dos deuses santos.*

18a- Nabucodonosor avanza, pero aínda non se converteu. Aínda recordaba que Daniel serve *aos deuses santos*. O monoteísmo aínda non é entendido por el.

Dan 4:19 *Entón Daniel, que se chamaba Beltsasar, quedou abraiado por un momento, e os seus pensamentos turbárono. O rei respondeu e dixo: Beltsasar, que non te moleste o soño e a explicación; E Beltsasar respondeulle: "Meu señor, que o soño sexa para os teus inimigos e a súa explicación para os teus adversarios!"*

19a- Daniel entende o soño e o que vai acontecer é tan terrible para o rei que Daniel preferiría ver a cousa realizada sobre os seus inimigos.

Dan 4:20 *A árbore que viches, que creceu grande e forte, cuxa copa chegaba ata o ceo e que se vía por todas as partes da terra;*

Dan 4:21 *Esta árbore, cuxa follaxe era fermosa e froitos abundantes, que daba alimento para todos, baixo a cal se abrigaban as bestas do campo, e entre cuxas pólas as aves do ceo fixeron o seu fogar,*

21a- *a follaxe era fermosa*

Aspecto físico e vestimenta.

21b- *e froitos abundantes*

A abundancia da prosperidade.

21c- *que levaba comida para todos*

Quen aseguraba o sustento alimentario de todo o seu pobo.

21d- *baixo o que se acubillaban as bestas do campo*

O rei protector dos seus servos.

21- *e entre cuxas pólas fixeron o seu fogar as aves do ceo*

Baixo o seu goberno, o seu pobo vivía con gran seguridade. Os paxaros voan e deixan a árbore ante o máis mínimo perigo.

Dan 4:22 *Es ti, oh rei, o que te fixeches grande e forte, cuxa grandeza é aumentada e exaltada ata os ceos, e cuxo dominio se estende ata os confíns da terra.*

Dan 4:23 *O rei viu que un dos santos vixiantes baixaba do ceo e dicía: "Corta a árbore e destrúea". pero deixa o tronco no chan onde están as raíces, e átao con cadeas de ferro e latón, entre a herba do campo; que estea empapado do orballo*

do ceo, e que a súa porción sexa coas bestas do campo, ata que lle pasen sete tempos.

Dan 4:24 *Esta é a explicación, rei, este é o decreto do Altísimo, que se cumprirá sobre o meu señor o rei.*

Dan 4:25 *Botaránte de entre os homes, e habitarás coas bestas do campo, e daránche herba para comer coma bois; Estarás empapado do orballo do ceo, e sete tempos pasarán sobre ti, ata que saibas que o Altísimo goberna o reino dos homes e dállo a quen quere.*

25a- *ata que saibas que o Altísimo goberna sobre o reino dos homes e dállo a quen quere.*

Daniel menciona a Deus como "O Altísimo". Dirixe así os pensamentos do rei sobre a existencia do único Deus; unha idea que o rei ten grandes dificultades para comprender, debido a estas orixes politeístas herdadas de pai a fillo.

Dan 4:26 *A orde de deixar o tronco onde están as raíces da árbore significa que o teu reino permanecerá contigo cando recoñezas que o que goberna está no ceo.*

26a- *Cando recoñece que quen manda está no ceo, a experiencia da humillación cesará porque o rei estará convencido e convertido.*

Dan 4:27 *Por iso, rei, que o meu consello che agrade. Pon fin aos teus pecados practicando a xustiza, e ás túas iniquidades mostrando compaixón cara aos desgraciados, e a túa felicidade continúe.*

27a- *Cando o rei poña en práctica as cousas que Daniel enumera neste verso, verdadeiramente converterase. Pero este personaxe está entregado ao orgullo, o seu poder indiscutible fíxoo caprichoso e moitas veces inxusto, como nos ensinaron experiencias anteriores reveladas.*

Dan 4:28 *Todas estas cousas foron realizadas no rei Nabucodonosor.*

28a- *Esta declaración de Daniel prohíbe calquera outra interpretación desta profecía, que condena á nulidade as bases proféticas ensinadas polas Testemuñas de Xehová e calquera outro grupo relixioso que contraveña a regra definida por Daniel. Ademais, o contido de todo o capítulo dá proba diso. Porque a historia ensinaronos por que o rei é golpeado por unha maldición na profecía da árbore.*

Dan 4:29 *Ao cabo de doce meses, mentres camiñaba polo palacio real de Babilonia,*

29a- *12 meses, ou un ano ou “ un tempo ” entre a visión e a súa realización.*

Dan 4:30 *o rei respondeu e dixo: Non é esta Babilonia a grande, que construíu para morada real co poder da miña forza e para a gloria da miña magnificencia?*

30a- *Este é o momento fatídico no que o rei fixera mellor calar. Pero podemos entendela porque a súa Babilonia era verdadeiramente unha pura maravilla aínda catalogada como unha das "sete maravillas do mundo". Xardíns colgantes exuberantes de verdor, lagoas, prazas espazos e murallas nunha praza de 40 km a cada lado. Murallas na parte superior das cales podían pasar dous tanques en toda a lonxitude das murallas; a autoestrada da época. Unha das súas portas, reconstruída en Berlín, está no centro de dous muros formados por pedras esmaltadas azuis nas que está gravado o emblema do rei: un león con ás de aguija que menciona Dan.7:4. Tiña algo do que estar orgulloso. Pero Deus non ve orgullo nas súas palabras, ve orgullo pero sobre todo esquecemento e desprezo polas súas experiencias anteriores. Certamente, este rei non é o único ser*

orgullosa da terra, pero Deus puxo a súa mira nel, quere no seu ceo e terá. Isto merece unha explicación: Deus vulga ás súas criaturas máis aló das aparencias. Busca os seus corazóns e as súas mentes, e reconece, sen equivocarse nunca, as ovellas dignas de salvación. Isto lévao a insistir e ás veces a facer milagres pero o método está xustificado pola calidade do resultado final obtido.

Dan 4:31 *Mentres a palabra estaba aínda na boca do rei, unha voz baixou do ceo: Escoita, rei Nabucodonosor, que o reino vai ser quitado de ti.*

31a- Nabucodonosor é vítima do amor de Deus que lle puxo unha trampa e o advertiu no seu soño profético. A sentenza do ceo pódese escoitar, pero alegrémonos porque o mal que lle fará Deus salvará a súa vida e a fará eterna.

Dan 4:32 *Expulsarás de entre os homes, habitarás coas bestas do campo, e daránche herba para comer coma bois; e sete tempos pasarán sobre ti, ata que saibas que o Altísimo goberna sobre o reino dos homes e dállo a quen quere.*

32a- Durante sete anos, sete veces, o rei perde a lucidez e a súa mente convénceose de ser só un animal.

Dan 4:33 *Ao mesmo tempo cumpriuse a palabra sobre Nabucodonosor. Foi expulsado de entre os homes, comeu herba coma bois, o seu corpo estaba empapado do orballo do ceo; ata que o seu cabelo medrou coma as plumas das aguias e as uñas coma as dos paxaros.*

33a- O rei testemuña que todo o que fora anunciado na visión foi ben realizado sobre el. Ao escribir o seu testemuño, o rei converso evoca esta experiencia humillante, falando de si mesmo en terceira persoa. A vergoña aínda o empurra a dar un paso atrás. Outra explicación segue sendo posible, que é que este testemuño foi escrito xuntos polo rei e Daniel, o seu novo irmán no verdadeiro Deus.

Dan 4:34 *Pasado o tempo sinalado, eu, Nabucodonosor, erguei os ollos ao ceo, e a razón volveu a min. Bendixo ao Altísimo, louvei e glorifiquei ao que vive para sempre, cuxo dominio é un dominio eterno e cuxo reino perdura de xeración en xeración.*

34a- O Deus sabio e todopoderoso obtén o amor da ovella perdida. Ela uniuse ao seu rabaño, e multiplica as súas loanzas pola súa gloria.

34b- *aquel cuxo dominio é un dominio eterno e cuxo reinado perdura de xeración en xeración*

A fórmula refírese ao 5^o reino, esta vez, eterno, da visión do *Fillo do home* de Dan. 7:14: *A el déronlle dominio, gloria e reino; e servíronlle todos os pobos, nacións e homes de todas as linguas. O seu dominio é un dominio eterno que non pasará, e o seu reino nunca será destruído.* E tamén na visión da imaxe en Dan.2:44: *Nos días destes reis o Deus do ceo levantará un reino que nunca será destruído, nin pasará baixo o dominio doutro pobo; romperá e destruirá todos estes reinos, e el mesmo perdurará para sempre.*

Dan 4:35 *Todos os habitantes da terra non son nada aos seus ollos: fai o que quere co exército do ceo e cos que moran na terra, e non hai ninguén que poida resistir a súa man. el: Que fas?*

35a- Gloria ao Deus vivo! Porque esta vez o rei entendeu todo e converteuse.

Dan 4:36 *Daquela volveume a cordura; devolvéronme a gloria do meu reino, a miña magnificencia e o meu esplendor; os meus conselleiros e os meus maiores*

preguntáronmo de novo; Fun restaurado ao meu reino, e o meu poder só aumentou.

36a- Como o xusto e recto Xob, a quen Deus deu fillos, fillas e posteridade ao final da súa proba, o rei recupera a confianza dos seus grandes e retoma o seu agora sabio reinado entre os verdadeiros sabios iluminados polo Deus vivo. . Esta experiencia demostra que Deus dá o reino a quen quere. Foi el quen inspirou aos grandes caldeos a pedir de novo o seu rei.

Dan 4:37 *Agora eu, Nabucodonosor, louvo, exalto e glorifico ao Rei do ceo, cuxas obras son todas verdadeiras e cuxos camiños son xustos, e quen pode humillar aos que andan con soberbia.*

37a- Pode dicilo, porque pagou para poder dicilo.

Para evitar o peor, sacar un dente pode doer moito; pero as apostas poden xustificar o sufrimento. Para gañar a eternidade, pode ser necesario pasar por probas duras ou moi duras; o desarraigo do orgullo xustificaraas cando sexa posible. Coñecendo o seu potencial, Xesucristo fixo cego a Paulo no camiño de Damasco, para que o "perseguidor dos seus irmáns" espiritualmente cego se convertese no seu fiel e celoso testemuño despois de ter recuperado a vista dos seus ollos, pero sobre todo, a vista dos seus. espírito.

Daniel 5

Dan 5:1 *O rei Belsasar deu un gran banquete aos seus nobres, mil en número, e bebeu viño na súa presenza.*

1a- O rei Nabucodonosor quedou durmido na paz de Deus cando xa era moi vello e sucedeulle o seu fillo Nabónido, reacio a gobernar, polo que deixou reinar no seu lugar ao seu fillo Belsasar. Non confundas este nome que significa "Bel protexe ao rei", un reto que Deus pretende asumir, co que Nabucodonosor lle deu a Daniel: Beltsasar que significa "Bel protexerá". Na orixe destes nomes está o culto a Bel ou Bélial detrás de quen está o único organizador do politeísmo: Satanás, o diaño. Como veremos, os sucesores do rei convertido non o seguiron por este camiño.

Dan 5:2 *Belsasar, cando probou o viño, trouxo os vasos de ouro e prata que o seu pai Nabucodonosor levara do templo de Xerusalén, para que o rei e os seus nobres, as súas mulleres e as súas concubinas, foron usados para bebendo.*

2a- Para este rei pagán, estes vasos de ouro e prata só son un botín arrebatado aos xudeus. Tras optar por ignorar o verdadeiro Deus a quen se convertera Nabucodonosor, ignora o feito de que este Deus vivo xulga todas as súas accións. Ao usar para un uso vulgar e profano estas cousas consagradas e santificadas ao servizo do Deus creador, comete o último erro da súa curta vida. Na súa época, Nabucodonosor soubo ter en conta o poder activo do Deus dos xudeus porque entendía que os seus deuses nacionais en verdade non existían. Todos os pobos sometidos ao rei de Babilonia escoitaran o seu poderoso testemuño a favor do Rei do ceo, especialmente a súa familia inmediata. Polo tanto, Deus ten todas as razóns para mostrarse xusto e despiadado.

Dan 5:3 *Entón trouxeron os vasos de ouro que foron sacados do templo, da casa de Deus en Xerusalén; e o rei e os seus nobres, as súas mulleres e as súas concubinas, empregábanos para beber.*

3a- Daniel insiste na orixe destas embarcacións que foron retiradas do templo, da casa de Deus en Xerusalén. Xa, ao ver que o Deus xudeu permitiu que estas cousas fosen retiradas do seu templo, o mozo rei debería ter entendido que o Deus verdadeiro castiga e castiga severamente aos que lle serven mal. Os deuses pagáns non fan tales cousas e os seus oficiantes só buscan agradar aos homes cuxa credulidade explotan.

Dan 5:4 *Bebían viño e louaban os deuses de ouro, prata, bronce, ferro, madeira e pedra.*

4a- O uso profano está desfasado, é o uso idólatra, o colmo da abominación para Deus. Importante detalle, nunha gran mostra de descoído, o rei festexa cos seus amigos, mentres a súa cidade vese ameazada polos medos e persas que a asedian.

Dan 5:5 *Nese momento apareceron os dedos da man dun home, e escribiron fronte ao candelabro na pedra caliza do muro do palacio real. O rei viu este extremo da man que escribía.*

5a- Os milagres da época de Nabucodonosor foron desprezados, este novo milagre non pretende converterse, senón destruír a vida dos culpables como veremos. Diante de malvados acusadores que querían a morte dun pecador, Xesucristo tamén escribirá na area co dedo os pecados que cometen en segredo.

Dan 5:6 *Entón o rei cambiou de cor e os seus pensamentos turbárono; relaxáronse as articulacións das costas e os xeonllos chocaron uns contra outros.*

6a- O milagre produce inmediatamente os seus efectos. A pesar da intoxicación, a súa mente reacciona, está aterrorizado.

Dan 5:7 *E o rei clamou en voz alta polos astrólogos, os caldeos e os adiviños; e respondeu o rei e díxolles aos sabios de Babilonia: --Quen lea esta Escritura e me dea a explicación dela, vestirase de púrpura, levará un colar de ouro no pescozo e ocupará o terceiro lugar no pescozo. goberno do reino...*

7a- Unha vez máis, Daniel é ignorado; os seus testemuños foron desprezados pola sucesión real. E de novo, en extrema angustia, o mozo rei promete os máis altos honores a quen se mostra capaz de descifrar a mensaxe escrita na parede dun xeito sobrenatural. Quen faga isto conseguirá o terceiro lugar no reino porque Nabónido e Belsasar ocupan o primeiro e o segundo lugar.

Dan 5:8 *Todos os sabios do rei entraron; pero non puideron ler o escrito e darlle a explicación ao rei.*

8a- Como baixo Nabucodonosor, isto segue sendo imposible para os sabios pagáns.

Dan 5:9 *Entón o rei Belsasar tivo moito medo, cambiou de cor e os seus nobres quedaron consternados.*

Dan 5:10 *E a raíña, por mor das palabras do rei e dos seus nobres, entrou na sala do banquete e falou así: Oh rei, vive para sempre. Que non te molesten os teus pensamentos, nin que o teu rostro cambie de cor!*

Dan 5:11 *Hai un home no teu reino que ten nel o espírito dos deuses santos; e nos días de teu pai atopáronse nel luces, entendemento e sabedoría como a*

sabedoría dos deuses. Tamén o rei Nabucodonosor, o teu pai, o rei, o teu pai, fíxoo xefe dos magos, dos astrólogos, dos caldeos, dos adiviños,

Dan 5:12 *porque nel, Daniel, chamado polo rei Beltsasar, atopou un espírito superior, coñecemento e entendemento, a capacidade de interpretar soños, explicar enigmas e resolver cuestións difíciles. Xa que logo, que se chame a Daniel, e el dará a explicación.*

12a- Este testemuño da raíña é confuso e condena a toda a familia real: iso sabiamos... pero optamos por non telo en conta.

Dan 5:13 *Entón Daniel foi presentado ante o rei. O rei respondeu e díxolle a Daniel: "Es ti este Daniel, un dos cativos de Xudá, a quen o meu pai o rei sacou de Xudá?"*

Dan 5:14 *Oín de ti que tes o espírito dos deuses dentro de ti, e que hai en ti luz, entendemento e sabedoría extraordinaria.*

Dan 5:15 *Acaban de levar diante de min aos sabios e aos astrólogos, para que lean este escrito e me dean a explicación; pero non puideron dar a explicación das palabras.*

Dan 5:16 *Aprendín que podes dar explicacións e resolver preguntas difíciles; agora, se podes ler esta escritura e darme a explicación, vestirás de púrpura, levarás un colar de ouro no pescozo e terás o terceiro lugar no goberno do reino.*

16a- Terceiro lugar despois de Nabónido, seu pai e el.

Dan 5:17 *Daniel respondeulle diante do rei: "Garde os teus regalos e dálle os teus regalos a outro; con todo, lerei o escrito ao rei e dareille a explicación.*

17a- Daniel é vello e non dá importancia ás honras nin aos bens e valores de prata e ouro, pero a oportunidade de lembrarlle a este mozo rei as súas faltas, os seus pecados que terá que pagar pola súa vida, non o fai. rexeitar e é o servo de Deus para este tipo de accións.

Dan 5:18 *Oh rei, o Deus supremo deu a Nabucodonosor, teu pai, dominio, grandeza, gloria e magnificencia;*

18a- O reinado de Nabucodonosor fora obra e don do verdadeiro Deus, así como a súa *magnificencia* que atribuíu, erróneamente, á súa *propia forza*, por orgullo, antes de ser estúpido por Deus durante sete anos.

Dan 5:19 *e pola grandeza que lle dera, todos os pobos, as nacións, os homes de todas as linguas temían e tremían ante el. O rei matou aos que quería, e deixou vivir aos que quería; subiu os que quería, e baixou os que quería.*

19a- *O rei matou aos que quería*

En particular, este poder dado por Deus levouno a castigar ao pobo xudeu rebelde e matar a moitos dos seus representantes.

19b- *e deixou a vida dos que quería*

Daniel e os xudeus cativos beneficiáronse.

19c- *criou os que quería*

Daniel e os seus tres fieis compañeiros foron elevados por riba dos caldeos polo rei Nabucodonosor.

19d- *e baixou os que quería*

Os grandes do seu reino debían consentir en ser gobernados por mozos estraños procedentes da catividade xudía. Pola súa poderosa man o orgullo nacional xudeu foi humillado e destruído.

Dan 5:20 *Pero cando o seu corazón se enalteceu e o seu espírito se endureceu ata a arrogancia, foi derrubado do seu trono real e desposuído da súa gloria;*

20a- A experiencia do rei Nabucodonosor permítenos comprender a *soberbia* que se lle atribúe ao rei papal de Dan.7:8. Daniel demostra ao rei que Deus dá o poder absoluto a quen quere, segundo o seu programa. Pero, ao lembrar a humillación do rei Nabucodonosor, lémbrale que por moi poderoso que sexa, un rei terrestre depende do poder ilimitado do rei celestial.

Dan 5:21 *Foi expulsado de entre os fillos dos homes, e o seu corazón tornouse como corazón de bestas, e a súa morada estaba con asnos bravos; déronlle herba para comer coma bois, e o seu corpo enchoupaba o orballo do ceo, ata que recoñeceu que o Deus supremo goberna o reino dos homes e dállo a quen lle gusta.*

21a- Observo, só neste verso, a mención “ *burros salvaxes* ”. O burro é un símbolo típico da teimosía: “teimudo coma un burro”, sobre todo se é “*salvaxe*” e non domesticado. É o símbolo que representa o espírito do home que se nega a escoitar as leccións dadas por Deus a través das experiencias da súa vida e das súas revelacións bíblicas.

Dan 5:22 *E ti, o seu fillo Belsasar, non humillaste o teu corazón, aínda que sabías todas estas cousas.*

22a- De feito, foi Belsasar quen se comportou como un “burro salvaxe” sen ter en conta a experiencia vivida polo seu “pai” (o seu avó).

Dan 5:23 *Exaltacheste contra o Señor do ceo; os vasos da súa casa foron levados diante de ti, e utilizaches para beber viño, ti e os teus anciáns, as túas mulleres e as túas concubinas; louvaches aos deuses de prata, ouro, bronce, ferro, madeira e pedra, que non ven nin oen, nin saben nada, e non glorificaches ao Deus que ten na súa man o teu alento e todos os teus camiños.*

23a- Belsasar profanou os vasos de ouro que foron santificados para o Deus creador para o servizo relixioso do seu templo. Pero usándoos para louvar aos falsos deuses pagáns, logrou o colmo da ***abominación*** . Esta imaxe prepara a de Apocalipsis 17:4: *Esta muller estaba vestida de púrpura e escarlata, e adornada con ouro e pedras preciosas e perlas. Ela levaba na man unha copa de ouro, chea de abominacións e as impurezas da súa prostitución* . Ela recibe o nome de “ *Babilonia a grande* ” no versículo 5.

Dan 5:24 *Por iso enviou este extremo da man que trazaba este escrito.*

24a- Pola súa banda, Belsasar descobre demasiado tarde a existencia do verdadeiro Deus vivo que actúa e reacciona dun xeito milagroso ante o comportamento dos homes.

Dan 5:25 *Esta é a escritura que foi escrita: pececiño, peciño, tekel, oupharsin.*

25a- Tradución: contado, contado, pesado e dividido

Dan 5:26 *E esta é a explicación destas palabras. Contado: Deus contou o teu reino e puxo fin a el.*

26a- O primeiro “ *contado* ” apunta ao comezo do reinado, e o segundo “ *contado* ”, o final deste reinado.

Dan 5:27 *Pesado: Pesáronche na balanza e atopáronche desprovistas.*

27a- A *escala* é aquí o símbolo do xuízo divino. Os homes adoptárono para designar os servizos da xustiza; unha xustiza moi imperfecta. Pero a de Deus é

perfecta e baseada na imaxe dunha dobre balanza, pondera as accións de ben e de mal que realizou o ser xulgado . Se a meseta do ben é máis leve que a do mal, a condena divina está xustificada. E este é o caso do rei Belsasar.

Dan 5:28 *Dividido: o teu reino será dividido e entregado aos medos e aos persas.*

28a- Mentres se entregaba a abominables copas no seu palacio real, dirixidos polo rei Darío, os medos entraron en Babilonia polo leito do río, desviados temporalmente e secándose.

Dan 5:29 *E inmediatamente Belsasar deu ordes, e vestiron a Daniel de púrpura e puxéronlle un colar de ouro ao pescozo, e anunciouse que sería o terceiro no goberno do reino.*

Dan 5:30 *Esa mesma noite foi asasinado Belsasar, rei dos caldeos.*

Dan 5:31 *E Darío o medo tomou posesión do reino, con sesenta e dous anos.*

31a- Este preciso testemuño ocular de Daniel non é recoñecido polos historiadores que atribúen esta acción ao rei persa Ciro 2 o Grande en – 539.

Daniel 6

O ensino deste capítulo 6 é idéntico ao de Daniel 3. Preséntanos, esta vez, a Daniel nunha proba de fidelidade modelo , para imitar e reproducir para todos os elixidos chamados por Deus en Xesucristo. Os comentarios son útiles, pero só tes que ler e aprender a lección. O rei *Darío* actúa como Nabucodonosor no seu tempo e, á súa vez, *con 62 anos* , confesará a gloria do Deus vivo de Daniel; unha conversión obtida polo testemuño de fidelidade de Daniel cando Deus o protexeu dos *leóns* . Desde o inicio da súa relación, ten cariño e interese por Daniel, que o atende con fidelidade e honestidade e no que discerne *un mente superior* .

Dan 6:1 *Foi bo para Darío poñer sobre o reino cento vinte sátrapas, que deberían estar por todo o reino.*

1a- O rei Darío revela a súa sabedoría confiando o goberno do reino a 120 gobernadores establecidos en 120 provincias.

Dan 6:2 *E nomeou tres xefes sobre eles, entre os que estaba Daniel, para que estes sátrapas lles dean conta e para que o rei non sufrise ningún dano.*

2a- Daniel segue entre os principais líderes que supervisan aos sátrapas.

Dan 6:3 *Daniel superou aos príncipes e aos sátrapas, porque había un espírito superior nel; e o rei pensou en establecela en todo o reino.*

3a- Darío, pola súa banda, nota a superioridade de Daniel en canto á súa mente intelixente e sabia. E o seu plan para establecerlle sobre todo espertará celos e odio contra Daniel.

Dan 6:4 *Entón os gobernantes e os sátrapas buscaron unha oportunidade para acusar a Daniel dos asuntos do reino. Pero non atoparon ocasión, nin nada para reprimir, porque era fiel, e non se vía nel nin culpa nin nada malo.*

4a- Daniel serve a Deus onde o coloca, para que sirva ao rei coa mesma dedicación e fidelidade. Parece así *irrepreensible* ; un criterio atopado entre os Santos "Adventistas dos Últimos Días" segundo Apoc.14:5.

Dan 6:5 *E estes homes dixerón: Non atoparemos ningunha ocasión contra este Daniel, se non atopamos unha na lei do seu Deus.*

5a- Estes razoamentos revelan o pensamento do campo diabólico da última proba terreal de fe no que, o descanso sabático do sétimo día da lei de Deus permitirá a morte dos seus fieis servos, xa que non consentirán honrar o resto do primeiro día obrigado, domingo segundo a lei relixiosa romana.

Dan 6:6 *Entón estes príncipes e estes sátrapas achegáronse ao rei en tumulto e faláronlle así: ¡Rei Darío, vive para sempre!*

6a- Esta entrada tumultuosa pretende lembrarlle ao rei a forza dos números, a súa capacidade para crear disturbios e, polo tanto, a necesidade de que reforce o seu dominio.

Dan 6:7 *Todos os príncipes do reino, os administradores, os sátrapas, os conselleiros e os gobernadores opinan que debería emitirse un edicto real, cunha prohibición severa, para que quen dentro de trinta días reza a calquera. deus ou a calquera home, agás ti, rei, serás arroxado á fosa dos leóns.*

7a- Ata entón, o rei Darío non buscaba obrigar aos homes do seu reino a servir a un deus antes que a outro. No politeísmo, a liberdade relixiosa é completa. E para convencelo, os conspiradores adulátanlle, honrándoo, o rei Darío, como un deus. Aquí de novo, como con todos os grandes gobernantes, o orgullo esperta e fai que aprobe esta orde que, porén, non saíu da súa mente.

Dan 6:8 *Agora, o rei, confirma a prohibición e escribe o decreto para que sexa irrevogable, segundo a lei dos medos e persas, que é inmutable.*

8a- Este decreto profetiza admirablemente a quen fará obrigatorio o domingo romano ao fin dos días. Pero teñamos en conta que este carácter inmutable da lei de medos e persas establecida por homes falibles e pecadores é totalmente inxustificable. A inmutabilidade pertence ao Deus verdadeiro e vivo, o Creador.

Dan 6:9 *Entón o rei Darío escribiu o decreto e o decreto.*

9a- Este paso é fundamental, porque tendo el mesmo redactado *o decreto e a defensa*, haberá que respectar a lei *inmutable* dos medos e dos persas .

Dan 6:10 *Cando Daniel soubo que o decreto estaba escrito, retirouse á súa casa, onde as fiestras do aposento alto estaban abertas cara a Xerusalén; e tres veces ao día se axeonllaba, rezaba e louaba o seu Deus, como antes.*

10a- Daniel non cambia o seu comportamento, e non se deixa influenciar por esta medida humana. Ao abrir a súa fiestra, demostra que quere que a súa lealdade a Deus Todopoderoso sexa coñecida por todos. Neste momento, Daniel xira en dirección a Xerusalén onde, aínda destruído, está situado o templo de Deus. Pois o Espírito Deus manifestouse durante moito tempo neste santo templo do que fixo a súa casa, a súa morada terrestre.

Dan 6:11 *Entón estes homes entraron dun xeito tumultuoso e atoparon a Daniel orando e invocando ao seu Deus.*

11a- Os conspiradores puxéronse ao acecho e vixiano para atrapalo en acto de desobediencia ao real decreto ; actualmente un “delito flagrante”.

Dan 6:12 *E puxéronse diante do rei e dixéronlle sobre a defensa real: "¿Non escribiches unha defensa para que quen dentro de trinta días rezase a algún deus ou a alguén, sería un home, agás ti, oh rei. tirado ao foso dos leóns? O rei respondeu: A cousa é certa, segundo a lei dos medos e persas, que é inmutable.*

12a- O rei só pode confirmar o decreto que el mesmo escribiu e asinou.

Dan 6:13 *E volveron falar e dixéronlle ao rei: "Daniel, un dos cativos de Xudá, non te fixo caso, rei, nin a defensa que escribiches; oración tres veces ao día".*

13a- Agarrado no acto, na acción da súa oración, Daniel é denunciado. O rei aprecia a Daniel polo seu comportamento fiel e honesto. Inmediatamente fará o vínculo entre el mesmo e este Deus a quen serve con tanto celo e fidelidade xa que lle reza regularmente *tres veces ao día* . Isto explica a dor e a aflicción que lle causará a condena de Daniel e o comezo da súa vindeira conversión.

Dan 6:14 *O rei angustiouse moito ao escoitar isto; tomouse a peito en liberar a Daniel, e ata o solpor esforzouse por salvarlo.*

14a- O rei decátase entón de que foi manipulado e fai todo o posible para salvar a Daniel, a quen aprecia moito. Pero os seus esforzos serán en balde e o rei tristemente descobre antes de todo iso: *a letra mata, pero o espírito dá vida* . Ao dar máis tarde aos homes esta expresión, Deus mostra o límite do respecto ás leis. A vida non se pode regular en letras de textos de lei. No seu xuízo divino, Deus ten en conta detalles que a letra morta da súa lei escrita ignora e os homes sen Deus non teñen a sabedoría para facer o mesmo.

Dan 6:15 *Pero estes homes insistiron no rei e díxéronlle: "Sabe, rei, que a lei dos medos e dos persas esixe que toda prohibición ou decreto confirmado polo rei sexa irrevogable".*

15a- Os conspiradores lembran o carácter irrevogable (inxustificable) das decisións tomadas polo rei dos medos e dos persas. El mesmo está atrapado pola súa cultura herdada. Pero entende que foi vítima dun complot contra Daniel.

Dan 6:16 *Entón o rei mandou levar a Daniel e botalo na fosa dos leóns. O rei respondeu e díxolle a Daniel: "Que o teu Deus, a quen serves con paciencia, te libre!*

16a- O rei vese obrigado a botar a Daniel no foso dos leóns, pero desexa de todo corazón que o Deus ao que serve tan fielmente interveña para salvalo.

Dan 6:17 *Trouxeron unha pedra e puxérona na abertura do pozo; o rei selouna co seu anel e co anel dos seus nobres, para que nada cambiase con respecto a Daniel.*

17a- Aquí, a experiencia vivida por Daniel presenta similitudes co enterro de Cristo, cuxa porta circular de pedra tamén foi selada para evitar a intervención humana.

Dan 6:18 *Entón o rei foi ao seu pazo; pasou a noite en xaxún, non lle trouxo unha concubina e non puido durmir.*

18a- Este comportamento do rei testemuña a súa sinceridade. Ao facer estas cousas, demostra que quere agradar ao Deus de Daniel e obter a súa salvación del. Este é o comezo da súa conversión ao Deus único.

Dan 6:19 *O rei levantouse ao romper o día e foi con prisa ao foso dos leóns.*

19a- Unha preparación de pureza seguida dunha noite sen durmir pola súa mente atormentada polo pensamento da morte de Daniel e esta carreira cara ao foso dos leóns de madrugada non son as accións practicadas por un rei pagán senón as dun irmán que ama ao seu irmán. en Deus.

Dan 6:20 *Cando chegou preto do pozo, chamou a Daniel con voz triste. O rei respondeu e díxolle a Daniel: "Podería Daniel, servo do Deus vivo, o teu Deus, a quen serves con paciencia, librarte dos leóns?"*

20a- *Cando se achegaba ao pozo, chamou a Daniel con voz triste*

O rei espera pero teme e teme o peor para Daniel. Porén, a súa esperanza queda demostrada polo feito de que a chame e lle faga unha pregunta.

20b- *Daniel, servo do Deus vivo, o teu Deus, a quen serves con paciencia, puido librarte dos leóns?*

Ao designándoo como " *Deus vivo* ", Darío testemuña o inicio da súa conversión. Con todo, a súa pregunta "***foi capaz de librarte dos leóns?*** » móstranos que aínda non o coñece. Se non, diría: "*¿ Quería librarte dos leóns?*" »

Dan 6:21 *Daniel díxolle ao rei: "Rei, vive para sempre".*

21a- En boca dos conspiradores, no verso 6, a expresión tiña pouco significado, pero na de Daniel, profetizaba o acceso á vida eterna reservada aos elixidos de Deus.

Dan 6:22 *O meu Deus enviou o seu anxo e tachou a boca dos leóns, que non me fixeron dano, porque fun atopado inocente ante el; e nin diante de ti, rei, fixen nada malo.*

22a- Nesta experiencia, o rei Darío dáse conta do estúpido, inxustificable e desaprobado da concepción inmutable dos decretos reais humanos por parte do verdadeiro Deus Vivente a quen Daniel serve sen ocultar.

Dan 6:23 *Entón o rei alegrouse moito e mandou sacar a Daniel do pozo. Daniel foi sacado do pozo e non se atopou ningunha ferida nel, porque confiaba no seu Deus.*

23a- *Entón o rei estaba moi alegre*

Esta reacción de alegría natural e espontánea revela un futuro elixido por Deus porque o rei ten agora a certeza da súa existencia e do seu poder.

23b- *Daniel foi sacado do pozo e non se atopou ningunha ferida nel*

Do mesmo xeito que as roupas dos tres compañeiros de Daniel arroxadas ao forno superquecido non foron queimadas.

23c- *porque confiara no seu Deus*

Esta confianza revelouse na súa decisión de non obedecer o real decreto que tería privado a Deus das súas oracións; unha opción imposible e inconcibible para este modelo de fe puramente humano.

Dan 6:24 *O rei ordenou que os homes que acusaran a Daniel fosen levados e arroxados á fosa dos leóns, eles e os seus fillos e as súas mulleres; e antes de chegar ao fondo da fosa, os leóns apoderáronse deles e romperon todos os seus ósos.*

24a- Deus volveu a situación contra os malvados que planeaban o mal. Durante o tempo dos reis persas que virán, a experiencia renovarase para o xudeu Mardoqueo a quen o líder Amán quererá matar co seu pobo en tempos da raíña Ester. Alí tamén é Hamán quen acabará colgado no patíbulo colocado para Mardoqueo.

Dan 6:25 *E despois, o rei Darío escribiu a todos os pobos, a todas as nacións e a todas as linguas que habitan en toda a terra: "A paz sexa con vós en abundancia".*

25a- Esta nova escrita do rei é a dun home conquistado polo Deus vivo. Estando agora en perfecta paz no seu corazón, usa a súa posición dominante para falar a toda a xente do seu reino, o testemuño da súa paz que recibiu do verdadeiro Deus.

Dan 6:26 *Mando que en todo o meu reino haxa medo e temor ao Deus de Daniel. Porque el é o Deus vivo, e permanece para sempre; o seu reino nunca será destruído, e o seu dominio durará ata o final.*

26a- *Mando iso en toda a extensión do meu reino*

O rei manda pero non obriga a ninguén.

26b- *Medo e medo polo Deus de Daniel*

Pero enriquecido por esta experiencia, impón o medo e o temor ao Deus de Daniel para disuadir aos autores dun novo complot fomentado contra Daniel.

26c- *Porque el é o Deus vivo, e permanece para sempre*

Espera que este testemuño sexa recibido no corazón da xente do reino e, para iso, eloxia e exalta.

26d- *o seu reino nunca será destruído, e o seu dominio durará ata o final*

Proclámase unha vez máis o carácter eterno do 5º reino da estatua.

Dan 6:27 *É o que libra e salva, quen fai sinais e marabillas no ceo e na terra. Foi el quen liberou a Daniel do poder dos leóns.*

27a- *É quen libra e quen salva*

O rei testemuña o que observou pero esta liberación e esta salvación só se refiren ao corpo físico, á vida de Daniel. Teremos que esperar á chegada de Xesucristo para comprender o desexo de Deus de librar e salvar do pecado. Pero sinalamos que o rei naturalmente sentiu a necesidade de purificarse para agradar ao Deus vivo.

27b- *que fai sinais e marabillas nos ceos e na terra*

O libro de Daniel testemuña estes signos e marabillas, accións sobrenaturais que Deus realizou, pero teña coidado, o demo e os seus demos tamén poden falsificar certos milagres divinos. Para identificarse entre as dúas posibles orixes, abonda con entender quen se beneficia da mensaxe entregada. Leva á obediencia ao Deus creador, ou á súa desobediencia?

Dan 6:28 *Daniel prosperou no reinado de Darío e no reinado de Ciro o persa.*

28a- Entendemos, Daniel non volverá á súa terra natal, pero as leccións que Deus lle ensinou en Dan.9 farán que aceptase sen sufrir este destino decidido polo seu Deus.

Daniel 7

Dan 7:1: *O primeiro ano de Belsasar, rei de Babilonia, Daniel soñou e tivo visións mentres estaba deitado. Despois anotou o soño e relatou as cousas principais.*

1a- *O primeiro ano de Belsasar, rei de Babilonia*

É dicir en – 605. Desde a visión de Dan.2, pasaron 50 anos. A morte, o gran rei Nabucodonosor é substituído polo seu neto Belsasar.

Dan 7:2: *Daniel comezou e dixo: Mirei na miña visión nocturna, e velaquí, os catro ventos do ceo estalaban sobre o gran mar.*

2a- *os catro ventos do ceo irromperon*

Estas son as guerras universais que levan aos dominadores a estender o seu poder na dirección dos catro puntos cardinais , cara ao Norte, ao Sur, ao Leste e ao Oeste.

2b- *no gran mar*

A imaxe non é adulatora para a humanidade, porque o mar, aínda que sexa grande, é un símbolo da morte. Non é, no proxecto de Deus, o ambiente preparado para o home feito á súa imaxe, segundo Xen.1. O seu medio é a terra. Pero a humanidade perdeu, dende o pecado orixinal, pola súa desobediencia, a súa imaxe divina e xa non está nos seus ollos puros e santos que animais mariños impuros e voraces que se devoran uns aos outros baixo a inspiración do demo e dos demos. Nesta visión, o mar simboliza a masa anónima dos seres humanos.

Ademais, a área que abarca a profecía refírese a pobos conectados polos seus aspectos costeiros que bordean o mar Mediterráneo. O *mar* xoga pois un papel importante nas accións bélicas das conquistas dos dominadores.

Dan 7:3 *E saíron do mar catro grandes animais, distintos uns dos outros.*

3a- *E saíron do mar catro grandes animais*

Atopamos nunha nova visión a ensinanza dada en Daniel 2, pero alí, os animais substitúen as partes do corpo da estatua .

3b- *diferentes l e s uns dos outros*

Como os materiais da estatua de Dan.2.

Dan 7:4 *O primeiro era coma un león e tiña ás de aguia; Observei ata que lle arrincaron as ás; foi levado da terra e fíxose parar de pé coma un home, e déuselle o corazón de home.*

4a- *O primeiro era coma un león e tiña ás de aguia*

Aquí a cabeza de ouro do rei caldeo de Dan.2 convértese nun león con ás de aguia ; emblema gravado nas pedras azuis de Babilonia, o orgullo do rei Nabucodonosor en Dan.4.

4b- *Mirei, ata que lle arrincaron as ás*

A profecía refírese aos sete anos ou sete veces durante os que o rei Nabucodonosor foi feito estúpido por Deus. Durante estes 7 anos (*sete veces*) de humillación profetizados en Dan. 4:16, *o seu corazón humano foi eliminado*, substituído polo corazón dunha besta.

4c- *foi levado da terra e fíxose parar de pé coma un home, e déuselle o corazón de home.*

Aquí confírmase a súa conversión ao Deus creador. A súa experiencia permítenos comprender que, para Deus, o home só é home cando o seu corazón leva a imaxe do de Deus. Revelarao na súa encarnación en Xesucristo o perfecto modelo divino de amor e obediencia.

Dan 7:5 *E velaquí, unha segunda besta era coma un oso e estaba de pé a un lado; tiña tres costelas na boca entre os dentes, e dixéronlle: Levántate, come moita carne.*

5a- *E velaquí, unha segunda besta era coma un oso e estaba de pé a un lado*

Despois do rei caldeo, *o cofre de prata e os brazos* dos medos e persas convértense nun oso . A precisión " *que estaba nun lado* " ilustra a dominación persa que apareceu en segundo lugar despois da dominación meda, pero as súas

conquistas obtidas polo rei Ciro 2 o persa déronlle un poder moito maior que o dos medos.

5b- *tiña tres costelas na boca entre os dentes, e dixéronlle: Levántate, come moita carne.*

Os persas dominarán os medos e conquistarán tres países: Lidia do rico rei Cresus no 546, Babilonia no 539 e Exipto no 525.

Dan 7:6 *Despois mirei, e velaquí, outro era coma un leopardo e tiña catro ás no lombo coma un paxaro; este animal tiña catro cabezas, e déuselle o dominio.*

6a- *Despois disto mirei, e velaquí, outro era coma un leopardo*

Ídem, o ventre e as coxas descaradas dos gobernantes gregos convértense nun leopardo con catro ás de paxaro ; As manchas do leopardo grego fan del **un símbolo do pecado** .

6b- *e tiña catro ás nas costas coma un paxaro*

As catro ás de paxaro asociadas ao leopardo ilustran e confirman a velocidade extrema das conquistas do seu novo rei Alexandre Magno (entre -336 e -323).

6c- *este animal tiña catro cabezas, e deulle o dominio*

Aquí, “ catro cabezas ” pero en Dan.8 serán “ catro grandes cornos ” os que designan aos gobernantes gregos, sucesores de Alexandre Magno: Seleuco, Ptolomeo, Lisímaco e Casandro.

Dan 7:7 *Despois disto mirei nas miñas visións nocturnas, e velaquí, había unha cuarta besta, terrible , terrible e moi forte; tiña grandes dentes de ferro, comía, rompeu e pisoteaba o que quedaba; era diferente de todos os animais anteriores, e tiña dez cornos.*

7a- *Despois disto, mirei nas miñas visións nocturnas, e velaquí, había unha cuarta besta, terrible , terrible e extraordinariamente forte.*

Aquí de novo, as patas de ferro do Imperio Romano convértense nun monstro con dentes de ferro e dez cornos . Porque segundo Apoc.13:2, só leva os criterios dos 3 imperios anteriores: Forza do león , confirmado neste verso onde se especifica: *extraordinariamente forte* ; o poder do oso e a velocidade do leopardo **coa herdanza do seu pecado** simbolizada polas súas manchas.

7b- *tiña grandes dentes de ferro, comía, rompeu e pisou o que quedaba;*

Estes detalles atribúenlle carnicerías e masacres levadas a cabo polo símbolo do **ferro romano** que continuarán ata a fin do mundo, pola súa dominación papal.

7c- *era diferente de todos os animais anteriores, e tiña dez cornos.*

Os dez cornos representan os francos, os lombardos, os alemáns, os anglosaxóns, os visigodos, os borgoñóns, os suevos, os herulí, os vándalos e os ostrogodos. Estes son os **dez** reinos cristiáns que se formarán despois do colapso do Imperio Romano a partir do ano 395, segundo as explicacións que o anxo da a Daniel no versículo 24.

Dan 7:8 *E considereí os cornos, e velaquí, outro corno pequeno saíu de entre eles, e tres dos primeiros cornos foron arrincados diante dese corno; e velaquí, tiña ollos coma os de home, e unha boca que falaba con arrogancia.*

8a- *Mirei os cornos, e velaquí, outro corniño saíu de entre eles*

O *cornio pequeno* sae dun dos *dez cornos*, que designa a Italia dos ostrogodos onde se atopa a cidade de Roma e a chamada "santa sé" papal, no Palacio de Letrán no monte Celio; Significado do nome latino: o ceo.

8b- *e tres dos primeiros cornos arrincaron diante deste cornio*

Os *cornos arrancados* son cronoloxicamente: os *tres reis rebaixado* do verso 24, a saber, os héruli entre 493 e 510, despois sucesivamente, os vándalos no 533 e os ostrogodos no 538 que foron perseguidos de Roma polo xeneral Belisario ás ordes de Xustiniano I, e derrotados definitivamente en Rávena no ⁵⁴⁰. Porque hai que sinalar a consecuencia da expresión *ante este cornio*. Isto significa que o *Cornio* non ten poder militar persoal e se beneficia da forza armada dos monarcas que o temen e o seu poder relixioso e prefiren apoialo e obedecer. Este razoamento confirmarase en Dan.8:24 onde leremos: *o seu poder aumentará, pero non pola súa propia forza* e o verso 25 especificará: *debido á súa prosperidade e ao éxito dos seus trucos, terá arrogancia no corazón*. **Demóstrase así que a verdade só recibe confirmación agrupando mensaxes semellantes espalladas nos diferentes capítulos do libro de Daniel e, de xeito máis amplo, de toda a Biblia.** Separados, os capítulos do libro "selan" a profecía e as súas mensaxes, os máis sutís e importantes permanecen inaccesibles.

8c- *e velaquí, tiña ollos coma os de home*

En Rev.9, o Espírito precede as súas descrições co termo *como*. Deste xeito, suxire unha semellanza de aparencia que non é unha realidade. Aquí, así mesmo, hai que constatar a semellanza co *home* encarnado na súa perfección en Xesucristo, pero el só ten a pretensión diso. Pero hai máis, porque os "*ollos*" son un símbolo da clarividencia dos profetas dos que Xesús é tamén o modelo perfecto. E o Espírito alude á pretensión profética do papado que acabará por establecer a súa sede oficial na cidade do Vaticano, palabra que significa: profetizar, do latín "vaticinare". A cousa confirmarase en Apocalipsis 2:20, cando o Espírito compare esta igrexa católica romana coa *Izabel* que matou aos profetas de YaHWÉH, a muller estranxeira que adoraba aos Baals, casada co rei Acab. A comparación está xustificada porque o papado fai que os verdadeiros profetas de Deus en Cristo morran no xogo da inquisición.

8d- *e unha boca, que falaba con soberbia.*

Neste capítulo 7, o divino Cineasta e Director presenta en "zoom" a época cristiá que lle preocupa especialmente, o período comprendido entre o fin do Imperio Romano e o glorioso regreso de Cristo en Miguel, o seu nome celeste con Anxos. Anuncia a chegada dun *rei arrogante, perseguidor dos santos do Altísimo*, que ataca as normas relixiosas divinas tentando *cambiar os tempos e a lei*, os dez mandamentos pero tamén outras ordenanzas divinas. O Espírito anuncia o seu castigo final; será "*consumido polo lume polas súas palabras arrogantes*". Polo tanto, a escena do xuízo celestial do sétimo milenio preséntase inmediatamente despois da mención das *súas arrogantes palabras*. Antes dela, o rei Nabucodonosor tamén mostrou *arrogancia* pero aceptou humildemente a lección de humillación que Deus lle deu.

Xuízo Celestial

Dan 7:9 *Mirei mentres se levantaban tronos. E o Ancián dos Días sentou. A súa vestimenta era branca coma a neve, e o cabelo da súa cabeza era coma la pura; o seu trono era como chamas de lume, e as rodas como lume ardente.*

9a- *Mirei, mentres se colocaban tronos*

Esta escena representa o tempo do xuízo que realizarán os santos redimidos de Xesucristo na súa presenza, *sentados en tronos* , **no ceo** segundo Apoc.4, durante os *mil anos* citados en Apoc.20. Este xuízo prepara as condicións para o **xuízo final** , cuxa execución se ilustra no versículo 11.

9b- *E o ancián dos días sentou.*

É o Cristo deificado, o único Deus creador. A acción do verbo *sentarse* indica o cesamento dunha actividade de pé, é a imaxe do descanso. O ceo está en paz absoluta. Na terra, os malvados foron destruídos co regreso de Cristo.

9c- *A súa vestimenta era branca coma a neve, e o cabelo da súa cabeza era coma la pura*

O branco é o símbolo da perfecta pureza de Deus que afecta a toda a súa natureza ao nivel das súas roupas , símbolos das súas obras e do cabelo da súa cabeza, que é unha coroa de sabedoría pura e perfecta libre de todo *pecado* .

Este verso suxire Isaías 1:18: ; *Ven e imploramos! di YaHWéH. Se os teus pecados son coma o escarlata, serán brancos coma a neve; se son vermellos coma o roxo, converteranse coma a la.*

9d- *o seu trono era coma chamas de lume,*

O *trono* designa o lugar do gran Xuíz, o xuízo da mente de Deus. Colócase baixo a imaxe das *chamas de lume* que serán *os ollos* de Cristo a xustiza en Apoc.1:14 onde atopamos as descrições deste verso. O *lume* destrúe, o que dá a este xuízo o propósito de destruír os inimigos de Deus e os seus elixidos. Porque xa están mortos, esta sentenza refírese á *segunda morte* que golpeará definitivamente aos condenados.

9o- *e as rodas coma un lume ardente.*

O *trono* ten *rodas* en comparación cun *lume ardente* que se acenderá na terra: Apoc. 20:14-15: *a segunda morte é o lago de lume* . As *rodas* suxiren polo tanto o movemento dos xuíces do ceo á terra para a execución dos veredictos pronunciados. O Deus vivo, o gran Xuíz, móvese e cando a terra sexa renovada e purificada, moverase de novo para instalar alí o seu trono real segundo Apoc.21:2-3.

Dan 7:10 *Un río de lume fluía e saía diante del. Mil miles servíronlle e dez mil millóns estaban na súa presenza. Os xuíces sentáronse e abríronse os libros.*

10a- *Un río de lume corría e saía diante del*

O *lume purificador* que baixará do ceo para devorar as almas dos mortos caídos e despois resucitar, segundo Apocalipsis 20:9: *E subiron sobre a faz da terra, e rodearon o campamento dos santos e os cidade amada . Pero o lume baixou do ceo e devorounos .*

10b- *Mil miles servíronlle*

É dicir, un millón de almas, dos *elixidos* redimidos da terra.

10c- *e dez mil millóns estaban na súa presenza*

Dez mil millóns de almas terrestres *chamadas* por Deus son resucitadas e convocadas ante el e os seus xuíces para sufrir a xusta sentenza divina da *segunda*

morte , algo confirmado en Lucas 19:27: *E o resto, trae aquí os meus inimigos, que non quixeron que eu o faga. reina sobre eles e mátaos na miña presenza* . Deste xeito, o Espírito confirma as palabras que falou por medio de Xesús en Mateo 22:14: *Porque moitos son chamados, pero poucos son elixidos* . Este será particularmente o caso nos últimos días segundo Lucas 18:8: ... *Pero cando veña o Fillo do Home, atopará fe na terra?*

10d- *Senáronse os xuíces e abríronse os libros*

O tribunal supremo xulgará en función dos testemuños que permitiron a sentenza e dos escritos de acusación adaptados individualmente para cada alma condenada. Os seus *libros* conteñen a vida dunha criatura, gardada na memoria por Deus, con anxos fieis como testemuñas, actualmente invisibles para os terrícolas.

Dan 7:11 *Entón mirei, polas palabras arrogantes que falaba o corno; e mentres miraba, o animal foi asasinado.*

11a- *Entón mirei, polas palabras arrogantes que pronunciaba o corno*

Como as palabras " *por mor de palabras arrogantes* " indican, este verso quere mostrarnos a relación de causa e efecto que define o xuízo de Deus. Non xulga sen causa.

11b- *e mentres miraba, o animal foi asasinado*

Se o *cuarto animal que representa a sucesión, a Roma Imperial* - dez reinos europeos - Roma papal, é destruído polo lume, é ***pola*** arrogante actividade oral da Roma papal; actividade que continuará ata o regreso de Cristo.

11c- *e o seu corpo foi **destruído**, entregado ao lume para ser queimado*

O xuízo golpea ao mesmo tempo o *corno pequeno* e os *dez cornos civís* que o apoiaban e participaron nos seus pecados segundo Apoc. 18:4. O *Lago de Lume da segunda morte* devoraraos e ***destruíraos*** .

Dan 7:12 *Os demais animais foron privados do seu poder, pero prolongáronselles a vida ata certo tempo.*

12a- *Os demais animais foron desposuídos do seu poder*

Aquí, como en Apocalipsis 19:20 e 21, o Espírito revela que un destino diferente é proporcionado aos pecadores comúns do paganismo, sendo herdeiros do pecado orixinal transmitido de Adán ás masas humanas ao longo da historia terrestre.

12b- *pero concedéuselles unha prórroga de vida ata certo tempo*

Esta precisión supón a vantaxe dos imperios anteriores ao non ter experimentado o fin da súa dominación no fin do mundo como é o caso do 4o animal ^{romano} baixo a súa última forma de goberno cristián universal no momento do retorno de Xesucristo. O final do 4^{est} está marcado pola súa completa destrución. Despois diso, a terra permanecerá *sen forma e baleira* na imaxe do *abismo* de Gen.1:2.

Xesucristo, fillo do home

Dan 7:13 *Mirei nas visións nocturnas, e velaquí, nas nubes do ceo veu un coma o fillo do home; chegou ao Ancián dos Días e achegárono.*

13a- *Mirei nas miñas visións nocturnas, e velaquí, sobre as nubes do ceo veu un coma un fillo do home*

Esta aparición do fillo do home arroxa luz sobre o sentido que se lle dá ao xuízo que acabamos de mencionar. O xuízo pertence a Cristo. Pero no tempo de Daniel, Xesús aínda non viñera, polo que Deus representa o que logrará a través do seu ministerio terrestre durante a súa primeira chegada á terra dos homes.

13b- *chegou ao ancián de días, e achegárono a el.*

Despois da súa morte, resucitará a si mesmo, para presentar a súa perfecta xustiza que foi sacrificada como ofrenda ao Deus ofendido, para obter o perdón dos seus fieis elixidos, clasificados e seleccionados por el mesmo. A imaxe presentada ensina o principio da salvación obtida mediante a fe no sacrificio voluntario de Deus en Cristo. E confirma a súa validez con Deus.

Dan 7:14 *E déronlle dominio, gloria e reino; e servíronlle todos os pobos, nacións e homes de todas as linguas. O seu dominio é un dominio eterno que non pasará, e o seu reino nunca será destruído.*

14a- *Dáronlle dominio, gloria e reino*

Os datos deste versículo resúmense nestes versos de Mateo 28:18 a 20 que confirman que o xuízo realmente pertence a Xesucristo: *Xesús, achegándose, faloulles así: **Toda a autoridade déronme no ceo e na terra.** . Id, pois, e facede discípulos a todas as nacións, bautizándoos no nome do Pai e do Fillo e do Espírito Santo, e ensinándolles a observar todo o que vos mandei. E velaquí, estou contigo sempre, ata o fin do mundo .*

14b- e **servíronlle** *todos os pobos, nacións e homes de todas as linguas*

En termos absolutos, estará na nova terra, a vella renovada e glorificada despois do sétimo milenio. Pero os redimidos serán seleccionados entre *todos os pobos, nacións e linguas* pola única salvación obtida por Xesucristo porque o ***servíron*** durante a súa vida. En Rev.10:11 e 17:15 esta expresión refírese á Europa cristianizada e ao mundo occidental. Neste grupo atopamos o *millón de* elixidos salvados que serven a Deus no versículo 10.

14c- *e o seu reinado nunca será destruído*

Os detalles citados en Dan.2:44 sobre el confírmanse aquí: *o seu reinado nunca será destruído.*

Dan 7:15 *En canto a min, Daniel, o meu espírito turbouse dentro de min, e as visións da miña cabeza aterrorizáronme.*

15a- *Eu, Daniel, tiña dentro de min un espírito turbulento*

O problema de Daniel está xustificado, a visión anuncia un perigo para os santos de Deus.

15b- *e as visións na miña cabeza asustáronme.*

Pronto a súa visión de Miguel tería o mesmo efecto sobre el, segundo Dan.10:8: *Quedei só e vin esta gran visión; faláronme as forzas, o meu rostro cambiou de cor e descomposto, e perdín todo o vigor.* Explicación: *o fillo do home e Miguel* son unha mesma persoa divina . *O medo* caracterizará o reinado de Roma, porque nestas dúas dominacións sucesivas, non dará ao pobo de gobernantes santos como Nabucodonosor, Darío o medo e Ciro 2 o persa.

Dan 7:16 *E achegueime a un dos que estaban alí e pregunteille a verdade sobre todas estas cousas. Díxome, e deume a explicación:*

16a- **Aquí comezan as explicacións adicionais dadas polo anxo**

Dan 7:17 *Estes catro grandes animais, son catro reis que xurdirán da terra;*

17a- Teña en conta que esta definición aplícase tanto ás sucesións reveladas en Dan.2 pola imaxe da *estatua* como aquí en Dan.7, pola dos *animais* .

Dan 7:18 *Pero os santos do Altísimo recibirán o reino, e posuirán o reino para sempre, de eternidade en eternidade.*

18a- Mesmo comentario que para as catro sucesións. De novo, o quinto refírese ao *reino eterno* dos elixidos que Cristo constrúe sobre a súa vitoria **sobre o pecado** e a morte.

Dan 7:19 *Entón quería saber a verdade sobre a cuarta besta, que era diferente de todas as outras, extremadamente terrible, con dentes de ferro e cravos de bronce, que comía, rompeu e pisoteaba o que quedaba;*

19a- *que tiña dentes de ferro*

Atopamos aquí, nos *dentes* , o *ferro* xa símbolo da dureza do Imperio Romano designado polas *patas* da estatua de Dan.2.

19b- *e cravos de latón* .

Nesta información adicional, o anxo especifica: *e cravos de latón* . **A herdanza do pecado grego** queda así confirmada por este material impuro, unha aliaxe que simbolizaba o imperio grego no *ventre e as coxas* da *estatua* de Dan.2.

19c- *que comeu, rompeu e pisou o que quedaba*

Comer , ou aproveitar as cousas conquistadas, o que as fai crecer – *romper* , forzar e destruír – *pisotear* , desprezar e perseguir – Son as accións que practicarán as dúas sucesivas “Romas” e os seus seguidores civís e relixiosos ata que regresen. de Cristo. En Apocalipsis 12:17: o Espírito designa os últimos "adventistas" coa palabra " *remanente* " .

Dan 7:20 *E dos dez cornos que tiña sobre a súa cabeza, e do outro que saía, e ante o que caeron tres, daquel corno que tiña ollos, unha boca que falaba arrogantemente, e un aspecto maior que os demais* .

20a- Este versículo trae un detalle contradictorio ó versículo 8. Como leva aquí o " *corniño* " ? ***un aspecto maior que os demais?*** Esta é toda a súa diferenza cos outros *reis* dos *dez cornos* . É moi débil e fráxil e, sen embargo, a través da credulidade e do temor a Deus que di representar na terra, domina e manipula a eles como lle da a gana, salvo contadas excepcións.

Dan 7:21 *E vin este corno facer guerra contra os santos e vencer sobre eles.*

21a- O paradoxo continúa. Ela afirma encarnar a santidade máis alta e Deus acúsaa de perseguir aos seus santos. Só unha explicación entón: ela mente coma se respira. O seu éxito é o dunha inmensa mentira enganosa e devastadora , moi destrutiva do camiño trazado por Xesucristo.

Dan 7:22 *ata que chegou o Ancián de Días e deu dereito aos santos do Altísimo, e chegou o momento en que os santos posuían o reino.*

22a- Afortunadamente, a boa nova está confirmada. Despois das escuras accións da Roma papal e dos seus partidarios civís e relixiosos, a vitoria final chegará a Cristo e aos seus elixidos.

Os versos 23 e 24 especifican a orde de sucesión

Dan 7:23 *Así me falou: A cuarta besta é un cuarto reino que existirá na terra, diferente de todos os reinos, e que devorará a terra enteira, a pisará e a destrozará.*

23a- O imperio romano pagán na súa forma imperial entre os anos 27 e 395.

Dan 7:24 *Os dez cornos son dez reis que xurdirán deste reino. Tras eles xurdirá outro, diferente do primeiro, e derrubará tres reis.*

24a- É grazas a esta precisión que podemos identificar estes *dez cornos* cos **dez** reinos cristiáns formados no territorio occidental do derrubado e esnaquizado Imperio romano. Este territorio é o da nosa Europa actual: a UE (ou UE).

Dan 7:25 *Falará palabras contra o Altísimo, oprimirá os santos do Altísimo, e esperará cambiar os tempos e a lei; e os santos serán entregados nas súas mans por un tempo, e tempos e medio tempo.*

25a- *Falará palabras contra o Altísimo*

Deus concentra neste verso a súa denuncia dos pecados que atribúe ao réxime papal romano e aos seus antecesores bispos de Roma polos que o mal cometido foi popularizado, xustificado e ensinado ás multitudes ignorantes. O Espírito enumera as acusacións comezando polas máis graves: *as palabras contra o propio Altísimo*. Paradoxalmente, os papas afirman servir a Deus e representalo na terra. Pero é precisamente esta pretensión a que constitúe a culpa porque Deus de ningún xeito aproba esta pretensión papal. E como resultado, todo o que Roma ensina falsamente sobre Deus aféctalle en persoa.

25b- *oprimirá os santos do Altísimo*

A persecución inxusta *dos santos* do versículo 21 está aquí recordado e confirmado. As sentenzas son pronunciadas por tribunais relixiosos co nome de "Santa Inquisición". A tortura úsase para obrigar a persoas inocentes a admitir a súa culpa.

25c- *e esperará cambiar os tempos e a lei*

Esta acusación dálle ao lector a oportunidade de restablecer as verdades fundamentais do culto dadas ao Deus verdadeiro, vivo e único.

A fermosa orde establecida por Deus foi cambiada polos monxes romanos. Segundo Éxodo 12:2, Deus díxolles aos hebreos no éxodo de Exipto: ***Este mes será o primeiro dos meses para vós; será para ti o primeiro mes do ano***. Esta é unha orde, non unha simple proposta. E xa que a salvación vén dos xudeus segundo Xesucristo, dende o Éxodo, todo ser que entra na salvación entra tamén na familia de Deus onde a súa orde debe reinar e ser respectada. Esta é a verdadeira doutrina da salvación, e foi desde a época dos apóstolos. En Cristo, o Israel de Deus tomou un aspecto espiritual, non é menos o seu Israel para o que estableceu a súa orde e as súas doutrinas. Segundo Rom.11:24, o converso pagán está enxertado na raíz hebrea e no tronco de Abraham, e non ao revés. É advertido por Paulo contra a incredulidade que se fixo fatal para os xudeus rebeldes da antiga alianza e será igualmente fatal para os cristiáns rebeldes do novo; que se refire directamente á fe católica romana, e o estudo de Dan.8 confirmarao, dende 1843, os cristiáns protestantes.

Estamos só ao comezo dunha longa revelación profética onde a acusación divina feita neste verso é omnipresente porque as consecuencias son terribles e dramáticas. Os tempos cambiados por Roma preocupan:

1 - o descanso sabático do cuarto ^{mandamento} de Deus. O sétimo día foi substituído desde o 7 de marzo de 321 polo primeiro día, celebrado como día secular e inicio da semana por Deus. Ademais, este primeiro día foi imposto polo emperador romano Constantino I ^{cando} se dedicou á adoración do "venerable sol invicto", o sol divinizado polos pagáns, xa en Exipto, símbolo bíblico do pecado. Daniel 5 mostrounos como Deus castiga os ultraxes que se lle fixeron, o home é así advertido e sabe o que lle espera cando Deus o xulgue como xulgou e matou ao rei Belsasar. O sábado santificado por Deus desde a fundación do mundo ten a dobre característica de tratarse do *tempo e da* lei divina, como menciona o noso verso.

2 – O comezo do ano, que orixinalmente tiña lugar na primavera, palabra que significa primeira vez, cambiouse para ter lugar a comezos do inverno.

3 – Segundo Deus, o cambio de día prodúcese ao pór do sol, na orde noite día, non á medianoite, porque é rítmico e marcado polas estrelas que el creou con esta intención.

O cambio na lei vai moito máis profundo que o tema do sábado. Roma non profanou os vasos de ouro do templo, autorizouse a cambiar o texto orixinal das palabras escritas por Deus co dedo sobre as táboas de pedra entregadas a Moisés. Cousas tan sagradas que ao tocar a arca, na que foron atopadas, foi golpeado por Deus coa morte inmediata.

25c- *e os santos serán entregados nas súas mans por un tempo, tempos e medio tempo*

Que significa *un tempo* ? A experiencia do rei Nabucodonosor dános a resposta en Dan. 4:23: *Botaránte de entre os homes, habitarás coas bestas do campo, daránche herba para comer coma aos bois; **e sete tempos pasarán por riba de ti**, ata que saibas que o Altísimo governa o reino dos homes e dállo a quen quere.* Despois desta dura experiencia, o rei dixo no versículo 34: **Despois do tempo sinalado, eu, Nabucodonosor, erguei os ollos ao ceo e a razón volveu a min** . *Bendixo ao Altísimo, louvei e glorifiquei ao que vive para sempre, cuxo dominio é un dominio eterno e cuxo reino perdura de xeración en xeración* . Podemos deducir que estes *sete tempos* representan sete anos dende que a duración comeza e remata no transcurso da súa vida. O que Deus chama *tempo* é, polo tanto, o tempo que tarda a terra en completar unha revolución completa do sol. De aí xorden moitas mensaxes. Deus está simbolizado polo sol e cando unha criatura se ergue orgullosa, para poñela no seu lugar, Deus dille: "Circular arredor da miña divindade e aprende quen son". Para Nabucodonosor, sete voltas son necesarias pero efectivas. Outra lección referirase á duración do reinado papal tamén profetizado polo termo " *tempo* " neste verso. Comparando coa experiencia de Nabucodonosor, Deus castiga o orgullo cristián entregándoo á **estupidez durante un tempo, tempos e medio tempo** de anos proféticos. A partir do 7 de marzo de 321, o orgullo e a ignorancia na estupidez fixeron que os homes aceptasen respectar a orde que cambiou un mandamento de Deus; o que o humilde escravo de Cristo non pode obedecer, se non, cortaríase do seu Deus salvador.

Este verso lévanos a buscar o valor real e as datas de inicio e fin desta duración profetizada. Descubriremos que representa 3 anos e seis meses. De feito, esta fórmula reaparecerá en Apocalipsis 12:14 onde vai en paralelo coa fórmula

1260 días do verso 6. A aplicación do código de Ezé.4:5-6, *un día durante un ano*, fará posible comprender que son realmente 1260 anos longos e terribles, de sufrimento e morte.

Dan 7:26 *Entón virá o xuízo, e quitarálle o seu dominio, e será destruído e destruído para sempre.*

2a- Destaca o interese desta precisión: o xuízo e o fin da dominación dos papas prodúcense ao mesmo tempo. Isto proba que o xuízo mencionado non comezará antes do regreso de Cristo. En 2021, os papas aínda están activos, polo que o xuízo citado en Daniel non comezou en 1844, irmáns adventistas.

Dan 7:27 *O reino, o dominio e a grandeza de todos os reinos debaixo do ceo serán dados ao pobo dos santos do Altísimo. O seu reinado é un reinado eterno, e todos os gobernantes o servirán e obedecerán.*

27a- Polo tanto, o xuízo está ben aplicado despois do regreso na gloria de Cristo e do arrebatamento ao ceo dos seus elixidos.

27b- *e todos os gobernantes serviránlle e obedecerán*

Como exemplos, Deus móstranos os tres *gobernantes* presentados neste libro: o rei caldeo Nabucodonosor, o rei medo Darío e o rei persa Ciro 2.

Dan 7:28 *Aquí remataron as palabras. Eu, Daniel, estaba moi preocupado polos meus pensamentos, cambiei de cor e gardei estas palabras no meu corazón.*

28a- O problema de Daniel aínda está xustificado, porque a este nivel aínda carecen de forza as probas da identidade da Roma papal; a súa identidade segue sendo unha “hipótese” xa moi convincente, pero de todos modos, unha “hipótese”. Pero Daniel 7 constitúe só a segunda das sete placas proféticas presentadas neste libro de Daniel. E xa puidemos comprobar que as mensaxes entregadas en Dan.2 e Dan.7 son idénticas e complementarias. Cada nova páxina achegaranos elementos adicionais que se superpoñerán aos estudos xa realizados , reforzarán e reforzarán a mensaxe de Deus que se fará cada vez máis clara.

a hipótese de que o " *cornio pequeno* " deste capítulo 7 é a Roma papal. A cousa estará feita. Pero lembremos xa esta sucesión histórica que se refire a Roma, “ *o cuarto animal monstruoso con dentes de ferro* ”. Designa o Imperio Romano seguido dos " *dez cornos* " dos reinos europeos libres e independentes aos que sucedeu, en 538, o " *cornio pequeno* " presunto papal, este " *rei diferente* ", ante o cal " *tres cornos ou tres reis* ", os Hérules, os vándalos e os ostrogodos son degradados entre 493 e 538 nos versos 8 e 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *No terceiro ano do reinado do rei Beltsasar, eu Daniel tiven unha visión, ademais da que vira antes.*

1a- Pasou o tempo: 3 anos. Daniel recibe unha nova visión. Neste, só hai dous animais que se identifican claramente nos versos 20 e 21 cos *medos e persas e cos gregos* que foron nas visións anteriores o II^e o III^{Imperios} das sucesións profetizadas. Co paso do tempo, nas visións, os animais axústanse cada vez máis claramente aos ritos dos hebreos. Dan.8 presenta *un carneiro e unha cabra* ; os animais ofrecidos no sacrificio do *Día da Expiación* do rito xudeu. Podemos advertir así o símbolo do pecado na superposición do imperio grego: *o ventre e as coxas de bronce* de Dan.2, *o leopardo* de Dan.7 e *o cabra* de Dan.8.

Dan 8:2 *Cando vin esta visión, pareceume que estaba en Suxán, a capital, na provincia de Elam; e durante a miña visión estiven preto do río Ulai.*

2a- Daniel está en Persia preto do río Karoun que na súa época era o Ulai. A *capital persa* e o símbolo *fluvial* dun pobo indican un lugar xeográfico de referencia para a visión que Deus lles dará. Polo tanto, as mensaxes proféticas proporcionan valiosos datos xeográficos neste capítulo que faltaban nos capítulos 2 e 7.

Dan 8:3 *E levantei os ollos e mirei, e velaquí, un carneiro estaba diante do río e tiña cornos; estes cornos eran altos, pero un era máis alto que o outro, e subiu o último.*

3a- Este verso resume a historia de Persia ilustrada por este *carneiro* cuxo *cornos a máis alta* represéntaa porque, sendo inicialmente dominada polo seu aliado Medo, levantouse por riba dela por último coa chegada ao poder do rei Ciro 2 o persa, no ano 539, último contemporáneo de Daniel segundo Dan.10:1. Pero aquí, apunto un problema de data real, porque os historiadores ignoran por completo o testemuño das testemuñas oculares de Daniel que atribúe, en Dan.5:31, a conquista de Babilonia ao rei medo Darío que organizou Babilonia en 120 satrapías segundo Dan. 6: 1. Ciro chegou ao poder despois da morte de Darío, polo tanto, non en 539 senón un pouco máis tarde, ou pola contra, a conquista por Darío podería ter lugar un pouco antes da data - 539.

3b- Aparece neste verso unha sutileza divina, na forma empregada para designar un corno pequeno e outro grande. Isto confirma que a expresión coidadosamente evitada " *corniño* " está específica e exclusivamente unida á identidade de Roma.

Dan 8:4 *Vin o carneiro golpeando cos seus cornos polo oeste, polo norte e polo sur; ningún animal podía resistirle, e non había quen entregara as súas vítimas; fixo o que quería e fíxose poderoso.*

4a- A imaxe deste verso ilustra as sucesivas fases das conquistas persas que as conducen cara ao imperio, o dominio do rei de reis.

En *Occidente* : Ciro 2 fixo unha alianza cos caldeos e os exipcios entre - 549 e -539.

No *norte* : Lidia do rei Creso é conquistada en - 546

Ao *mediodía* : Ciro conquista Babilonia sucedendo ao rei medo Darío despois do - 539 e máis tarde o rei persa Cambises 2 conquistará Exipto en - 525.

4b- *e fíxose poderoso*

Acadou o *poder imperial* que fixo de Persia o primeiro imperio profetizado neste capítulo 8. Era o 2o ^{imperio} nas visións de Dan.2 e Dan.7. Neste poder, o Imperio Persa estendeuse ata o mar Mediterráneo atacou Grecia, que a detivo en Maratón no ano 490. As guerras retomáronse.

Dan 8:5 *Mentres miraba atentamente, velaquí, un macho cabrío veu do occidente e percorreu toda a terra de cabeza, sen tocala; esta cabra tiña un gran corno entre os ollos.*

5a- O verso 21 identifica claramente a cabra: *A cabra é o rei de Xaván, o gran corno entre os seus ollos é o primeiro rei* . *Xavan*, é o antigo nome de Grecia. Ignorando aos débiles reis gregos, o Espírito constrúe a súa revelación sobre o gran conquistador grego Alexandre Magno.

5b- *velaquí, unha cabra veu do occidente*

Aínda se dan indicacións xeográficas. A cabra procede de Occidente en relación co Imperio Persa tomado como localización xeográfica de referencia.

5c- *e viaxou por toda a terra na súa superficie, sen tocala*

A mensaxe é análoga ás catro ás de paxaro do leopardo de Dan.7:6. Subliña a velocidade extrema das conquistas deste mozo rei macedonio que estenderá o seu dominio ata o río Indo en dez anos.

5d- *esta cabra tiña un corno grande entre os ollos*

A identidade dáse no verso 21: *O gran corno entre os seus ollos é o primeiro rei*. Este rei é Alexandre Magno (– 543 – 523). O Espírito dálle a aparencia do Unicornio, un animal mítico fabuloso. Denuncia así a inesgotable fértil imaxinación dunha sociedade grega que inventou fábulas aplicadas á relixión e cuxo espírito percorreu os séculos ata o noso tempo no Occidente enganosamente cristián. É un aspecto do *pecado* que se confirma coa imaxe da *cabra* , o animal que desempeñaba o papel do *pecado* no sagrado rito anual do "día da expiación". A crucifixión do Mesías Xesús logrou na súa perfección divina este rito tivo que cesar despois del... pola forza, a través da destrución do templo e da nación xudía polos romanos no ano 70.

Dan 8:6 *E chegou ao carneiro que tiña cornos, que vin parado diante do río, e correu sobre el con toda a súa ira.*

6a- Alexandre Magno lanza o seu ataque contra os persas cuxo rei é Darío 3. Este último é derrotado en Issus, foxe deixando atrás o seu arco, o seu escudo e a súa capa, así como a súa muller e o seu herdeiro, en – 333 Será asasinado máis tarde por dous dos seus grandes.

6b- *e correu contra el en toda a súa furia*

Esta *furia* está historicamente xustificada. Foi precedido por este intercambio entre Darío e Alexandre: “Antes de que Alexandre coñecese a Darío, o rei persa envioulle agasallos destinados a subliñar as súas respectivas posicións como rei e neno; Alexandre aínda era un mozo daquela. príncipe novato na arte de guerra (ramo I, correa 89). Darío envíalle unha bala, un látego, un freo de cabalo e unha caixa de prata chea de ouro. Unha carta que acompaña ao tesouro glosa os elementos: a pelota é para que siga xogando coma o neno que é, o freo para ensinarlle a controlarse, o látego para corrixilo e o ouro representa a homenaxe que deben pagar os macedonios. o emperador persa.

Alexandre non mostra sinal de rabia, a pesar do medo dos mensaxeiros. Pola contra, pídelles que feliciten a Darío pola súa finura. Darío, di, coñece o futuro, xa que lle regalou a Alexandre unha pelota que representa a súa futura conquista do mundo, o freo significa que todos se someterán a el, o látego será castigar a quen se atreva a plantarse contra el e o o ouro suxire o tributo que recibirá de todos os seus súbditos". Detalle profético, Alexandre tiña un cabalo ao que lle deu o nome de "Bucephalus" que significa, cun prefixo aumentativo, "cabeza". En todas as súas batallas, estará á "cabeza" do seu exército, arma en man. E converterase durante "dez anos" no "xefe" gobernante do mundo cuberto pola profecía. A súa notoriedade promoverá a cultura grega e o *pecado* que a estigmatiza.

Dan 8:7 *Vin como se achegaba ao carneiro e estaba enfadado con el; golpeou o carneiro e rompeu os seus dous cornos, sen que o carneiro tivese forzas para resistirlle; tirouno ao chan e pisouno, e non houbo quen rescatara o carneiro.*

7a- A guerra lanzada por Alexandre Magno: en – 333, en Issus, o campamento persa foi derrotado.

Dan 8:8 *E a cabra fíxose moi forte; pero cando estaba forte, rompeulle o gran corno. Catro grandes cornos levantáronse para substituílo, aos catro ventos do ceo.*

8a- *rompeulle o gran corno*

En 323, o mozo rei (– 356 – 323) morreu sen herdeiro aos 32 anos, en Babilonia.

8b- *Catro grandes cornos levantáronse para substituílo, nos catro ventos do ceo.*

Os substitutos do rei morto foron os seus xenerais: os diadocos. Eran dez cando morreu Alexandre e durante 20 anos loitaron entre eles ata o punto de que ao cabo de 20 anos só quedaban catro superviventes. Cada un deles fundou unha dinastía real no país sobre o que dominaba. O máis grande é Seleuco coñecido como Nicator, fundou a dinastía "Seléucida" que reinou sobre o reino de Siria. O segundo é Ptolemaios Lagos, fundou a dinastía "Lagid" que reinou sobre Exipto. O terceiro é Cassandros que reina sobre Grecia, e o cuarto é Lisímaco (nome latino) que reina sobre Tracia.

A mensaxe profética baseada na xeografía continúa. Os catro puntos cardinais dos catro ventos do ceo confirman a identidade dos países dos combatentes en cuestión.

O regreso de Roma, o corno pequeno

Dan 8:9 *Dun deles saíu un corno pequeno , que creceu moito cara ao sur, cara ao leste e cara á terra máis fermosa.*

9a- O aspecto deste verso describe as extensións dun reino que á súa vez se converterá nun imperio dominante. Porén, nas leccións anteriores e na historia do mundo o reino sucesor de Grecia é Roma. Esta identificación xustifícase ademais pola expresión “corno pequeno” que é esta vez, ao contrario do que se fixo para o corno mediano máis curto, claramente citado. Isto permítenos dicir que este “corniño” simboliza, neste contexto, a crecente Roma republicana. Porque, intervén cara ao leste, como policía do mundo, moitas veces porque está chamado a resolver un conflito local entre opositores. E esta é a razón precisa que xustifica a imaxe que segue.

9b- *Dun deles saíu un corno pequeno*

O anterior dominador foi Grecia, e é dende Grecia que Roma chega a dominar nesta zona oriental onde se atopa Israel; Grecia, un dos catro cornos.

9c- *que se expande moito cara ao sur, cara ao leste e cara ao máis fermoso dos países.*

O crecemento romano comeza dende a súa localización xeográfica ***cara ao sur*** primeiro. A historia así o confirma , Roma entrou nas guerras púnicas contra Cartago, a actual Túnez, arredor do ano 250.

A seguinte fase de extensión prodúcese ***cara ao leste*** intervindo ***nun dos catro cornos*** : Grecia, arredor de – 200. Foi chamado alí pola liga grega etólica para apoiala contra a liga aquea (Etolia contra Acaia). Ao chegar a chan grego, o exército romano nunca o abandonaría e toda Grecia converteríase nunha colonia romana a partir do 160.

Desde Grecia, Roma continuará a súa expansión pisando Palestina e Xudea que se converterá no - 63 nunha provincia de Roma conquistada polos exércitos do xeneral Pompeio. É esta Xudea, que o Espírito designa con esta fermosa expresión: ***O máis fermoso dos países*** , expresión citada en Dan.11:16 e 42, e Ezé.20:6 e 15.

Confírmase a hipótese, o " corniño " é Roma

Esta vez, a dúbida xa non está permitida, o réxime papal de Dan.7 está desenmascarado, polo que, saltando os séculos innecesarios, o Espírito lévanos á hora trágica na que, abandonada polos emperadores, Roma retoma o seu dominio baixo unha forma relixiosa de Aparición cristiá á que atribúe as accións reveladas polos símbolos do verso 10 que segue. Estas son as accións do " ***diferente*** " rei de Dan.7.

A Roma Imperial e a Roma Papal perseguen aos santos

Dúas lecturas sucesivas para este único verso

Dan 8:10 *Ela subiu ao exército do ceo, e fixo baixar parte daquel exército e algunhas das estrelas á terra, e pisounas baixo os pés.*

10a- *Subiu ao exército do ceo*

Ao dicir " *ela* ", o Espírito mantén como obxectivo a identidade de Roma, na secuencia cronolóxica das súas extensións, despois de varias formas de goberno ás que alude en Apoc. 17:10, Roma chegou ao imperio baixo o reinado

do O emperador romano Octavio coñecido como Augusto. E foi na súa época cando Xesús Cristo naceu do Espírito, no corpo aínda virxe de María, a muller nova de Xosé; ambos elixidos polo único motivo da súa pertenza á estirpe do rei David. Despois da súa morte, unha vez resucitado por si mesmo como anunciara, Xesús encomendou aos seus apóstolos e aos seus discípulos a misión de anunciar a boa nova da salvación (o Evanxeo) para facer persoas elixidas por todo o mundo. Nesta época Roma enfrontouse á mansedume e ao pacifismo cristián; ela no papel do carniceiro, os discípulos de Cristo no dos cordeiros sacrificados. A costa de moito sangue de mártir derramado, a fe cristiá estendeuse por todo o mundo e particularmente na capital do imperio, Roma. Perseguido a Roma imperial levantouse contra os cristiáns. Neste verso 10, superpóñense dúas accións de Roma. O primeiro refírese ao imperial e o segundo, ao papal.

No réxime imperial xa podemos atribuírlle as accións citadas:

Levantouse ao exército do ceo : enfrontouse aos cristiáns. Detrás desta expresión simbólica, *armado co ceo* , está o cristián electo segundo o cal Xesús xa nomeara aos seus fieis: *cidadáns do reino dos ceos* . Ademais, Dan.12:3 compara os verdadeiros *santos* coas *estrelas* que tamén son, *a semente* de Abraham de Gen.15:5. Na primeira lectura, atreverse a martirizar aos fillos e fillas de Deus xa constitúe para a Roma pagá unha acción arrogante e unha elevación indigna e inxustificada . En segunda lectura, a pretensión do bispo de Roma de gobernar como papa o Escollido de Xesucristo desde 538 é tamén unha acción arrogante, e unha elevación aínda máis indigna e inxustificada .

Ela fixo caer ao chan parte deste exército e as estrelas, e pisounas : perseguiunos e matounos para distraer a súa poboación nas súas arelas. Os perseguidores son principalmente Nerón, Domiciano e Diocleciano, o último perseguidor oficial entre 303 e 313. Na primeira lectura, este período dramático é tratado en Apo.2 baixo os nomes simbólicos "de Éfeso", o momento no que Xoán recibe a súa revelación divina *chamada* " Apocalipse" e " *Esmirna* ". Na segunda lectura, atribuída á Roma papal, estas accións sitúanse en Apo.2 baixo os períodos denominados " *Pérgamo* ", é dicir, alianza rota ou adulterio e "Tiatira", é dicir, abominacións e mortes. Dicindo, *e ela pisounos*, o Espírito imputa a ambas Romas o mesmo tipo de accións sanguinarias. O verbo *pisado* e a súa expresión *pisoteado* atribúense á Roma pagá en Dan.7:19. Pero a acción de *pisar* continuará ata o final das *2300 noites-mañá* do verso 14 deste capítulo 8 segundo a declaración do versículo 13: *Ata cando será pisada a santidade e o exército* ? Esta acción realizouse na época da era cristiá e por iso debemos atribuíla á Roma papal e aos seus apoios monárquicos; que a historia confirma. Non obstante, observemos unha diferenza importante. A Roma pagá só fai literalmente *caer ao chan aos santos de Xesucristo* , mentres que a Roma papal, a través da súa falsa instrución relixiosa, fainos *caer ao chan* espiritualmente, antes de perseguiilos literalmente á súa vez.

As persecucións esporádicas continuaron con alternancias de paz ata a chegada do emperador Constantino I ^{que} puxo fin ás persecucións contra os cristiáns co edicto de Milán, a súa capital romana, en 313, que constitúe o prazo do período de " *dez anos* " de persecucións que caracterizan a era " *Esmirna* " de Apoc.2:8. A través

desta paz, a fe cristiá non gañará nada, e Deus perderá moito. Porque sen a barreira da persecución, os compromisos dos inconversos a esta nova fe abundan e multiplícanse por todo o imperio e sobre todo en Roma onde máis fluía o sangue dos mártires.

É polo tanto a este momento cando podemos conectar o comezo da segunda lectura deste verso. Aquela onde Roma se fai cristiá obedecendo as ordes do emperador Constantino que, no ano 321, acaba de emitir un edicto que ordena o cambio do día de descanso semanal: o sétimo día sábado substitúese polo primeiro día da semana; daquela, dedicado polos pagáns ao culto do deus “venerable sol invicto”. Esta acción é tan grave como *beber os vasos de ouro do templo*, pero esta vez, Deus non reaccionará, a hora do xuízo final será suficiente. Co seu novo día de descanso, Roma estenderá a súa doutrina cristiá por todo o imperio, e a súa autoridade local, o bispo de Roma gañará en prestixio e apoio, ata a suprema elevación que o título papal lle outorga por decreto, en 533, o bizantino. emperador Xustiniano¹ Non foi ata a expulsión dos hostís ostrogodos que o primeiro papa reinante, Vixilio, ocupou o seu asento papal en Roma, no Palacio de Letrán construído no monte Celio. A data de 538 e a chegada do primeiro papa marca a realización das accións descritas no verso 11 que segue. Pero tamén é o comezo dos 1260 días-anos de reinado dos papas e de todo o que lles incumbe e que foi revelado en Dan.7. Un reinado continuo durante o cal os santos son, unha vez máis, *pisoteados*, pero esta vez, pola dominación relixiosa papal romana e os seus partidarios civís, os monarcas, e a súa altura... en nome de Cristo.

Accións específicas do papado establecidas no 538

Dan 8:11 *Ela levantouse cara ao xefe do exército, quitoulle o ~~sacrificio~~ perpetuo e derrubou ~~o lugar~~, o fundamento do seu santuario.*

11a- *Subiu á cabeza do exército*

Este líder do exército é lóxica e bíblicamente Xesucristo, segundo Efesios 5:23: *pois o marido é a cabeza da muller, **como Cristo é a cabeza da Igrexa**, que é o seu corpo, e da que el é o xefe da muller. Salvador.* O verbo “*resucitou*” está ben escollido, porque precisamente, en 538, Xesús está no ceo mentres o papado está na terra. O ceo está fóra do seu alcance, pero “*elevouse*” facendo crer aos homes que ela o substitúe na terra. Desde o ceo, Xesús ten poucas posibilidades de evitar aos homes a trampa que lles puxo o demo. Ademais, por que o faría, cando el mesmo os entrega a esta trampa e a todas as súas maldicións? Pois ben lemos, en Dan.7:25, “*os santos serán entregados nas súas mans por un tempo, veces (2 veces) e media*”; son entregados intencionadamente polo Deus Cristo, por mor dos *tempos cambiados e da lei*. A lei modificada en 321 por Constantino respecto do sábado, por suposto, pero sobre todo, *a lei modificada* polo papado romano, despois de 538 onde alí, non é só o sábado o que é afectado e atacado, senón toda a lei a que se reelabora Roma. versión.

11b- *quitoulle o ~~sacrificio~~ perpetuo*

Sinalo a ausencia da palabra sacrificio no texto orixinal hebreo. Dito isto, a súa presenza fai pensar no contexto da antiga alianza, pero non é así como acabo de demostrar. Baixo o novo pacto *o sacrificio e a ofrenda* cesaron, a morte de

Cristo, *a mediados da semana* citada en Dan. 9:27, inutilizando estes ritos. Porén, algo quedaba da antiga alianza: o ministerio do sumo sacerdote e intercesor polos pecados do pobo que tamén profetizaba o ministerio celestial que Xesús cumpriu en favor só dos seus elixidos comprados polo seu sangue dende a súa resurrección. Cristo volveu ao ceo, que quedaba por quitarlle? A súa función sacerdotal é o seu exclusivo papel de intercesor para perdoar os pecados dos seus elixidos. En efecto, desde o ano 538, o establecemento na terra, en Roma, dun líder da Igrexa de Cristo fixo vano e inútil o ministerio celeste de Xesús. As oracións xa non pasan por el e os pecadores seguen sendo portadores dos seus pecados e da súa culpa cara a Deus. Heb.7:23 confirma esta análise, dicindo: "*Pero el, porque permanece para sempre, ten un sacerdocio intransferible*". O cambio de gobernante na terra xustifica os abominables froitos que produce este cristianismo sen Cristo; froitos profetizados por Deus a Daniel. Por que os cristiáns foron afectados por esta terrible maldición? O seguinte verso 12 dará a resposta: *por mor do pecado*.

A identificación do perpetuo que se acaba de realizar servirá de base para os cálculos utilizando as duracións 1290 e 1335 días-anos que se propoñerán en Dan.12:11 e 12; sendo a base establecida a data de 538, cando o sacerdocio *perpetuo* foi roubado polo líder papal terreal.

11c- *e derrubou o lugar a base do seu santuario*

Debido ao contexto da nova alianza, entre os dous posibles significados da palabra hebrea "mecon" traducida por "lugar" conservei a súa tradución "base" igual de lexítima e mellor adaptada ao contexto da era cristiá obxecto da profecía.

se fala a miúdo *do santuario*, o que resulta confuso. Porén, é posible non deixarse enganar dependendo do verbo que marque a acción que se fai no *santuario*.

Aquí en Dan.7:11: a súa *base é derrubada* polo papado.

En Dan.11:30: *é profanado* polo rei grego perseguidor dos xudeus Antiocos 4 Epífanes en - 168.

En Dan.8:14 e Dan.9:26 non se trata de ~~santuario~~ senón de *santidade*. A palabra hebrea "qodesh" está sistemáticamente traducida incorrectamente en todas as traducións das versións máis comúns. Pero o texto orixinal hebreo permanece inalterado para testemuñar a verdade orixinal.

Debes saber que o termo "*santuario*" refírese exclusivamente ao lugar onde Deus está en persoa. Desde que Xesús resucitou e volveu ao ceo, xa non hai ningún *santuario na terra*. *Derrubar a base do seu santuario* significa, polo tanto, socavar os fundamentos doutrinais que conciernen ao seu ministerio celeste que ilustra todas as condicións da salvación. En efecto, unha vez bautizado, a persoa chamada debe poder beneficiarse da aprobación de Xesucristo que xulga a súa fe polas súas obras e acepta ou non perdoar os seus pecados en nome do seu sacrificio. O bautismo marca o inicio dunha experiencia vivida baixo o xusto xuízo de Deus e non o seu fin. O que significa que cando se interrompe a relación directa entre os elixidos terreaís e o seu intercesor celestial, a salvación xa non é posible e a santa alianza rómpese. É un terrible drama espiritual ignorado polas masas humanas enganadas e seducidas dende o 7 de marzo de 321 e o ano 538 no que o papa eliminou o sacerdocio *perpetuo* de Xesucristo para o seu beneficio.

Volcar a base do seu santuario tamén significa atribuír aos 12 apóstolos que representan a base ou fundamento dos Electos, casa espiritual, unha doutrina falsamente cristiá que xustifica e legaliza o pecado contra a lei divina; o que ningún apóstolo faría.

Dan 8:12 *E o exército foi entregado co sacrificio perpetuo por mor do pecado; o corno tirou a verdade ao chan e triunfou nas súas empresas.*

12a- *O exército foi entregado co sacrificio perpetuo*

Nunha linguaxe máis simbólica esta expresión ten o mesmo significado que a de Dan.7:25: *o exército foi entregado ...* Pero aquí o Espírito engade *co perpetuo*

12b - *por mor do pecado*

Ou, segundo 1 Xoán 3:4, por mor da transgresión da *lei cambiou* en Dan.7:25. Porque Xoán dixo e escribiu: *Quen peca transgrede a lei, e o pecado é transgresión da lei*. Esta transgresión remóntase ao 7 de marzo de 321 e refírese, en primeiro lugar, ao abandono do santo sábado de Deus; o sábado **santificado** por el, desde a creación do mundo, no único e perpetuo “**sétimo día**”.

12c- *o corno tirou a verdade ao chan*

A verdade aínda é unha palabra espiritual que designa a lei segundo Psa.119:142-151: *A túa lei é a verdade... todos os teus mandamentos son a verdade*.

12d- *e ten éxito nos seus esforzos*

Se o Espírito do Deus creador o anunciou de antemán, entón non te estrañes de ter ignorado este engano, o maior fraude espiritual de toda a historia dos homes; pero tamén, o máis grave nas súas consecuencias de perda de almas humanas para Deus. O verso 24 confirmará o dito: *O seu poder aumentará, pero non pola súa propia forza; causará estragos increíbles, **terá éxito nas súas empresas**, destruirá aos poderosos e ao pobo dos santos.*

Preparación para la Santificación

Nas leccións que dan os ritos relixiosos da antiga alianza aparece constantemente este tema de preparación para a santificación. En primeiro lugar, entre a época da escravitude e a entrada en Canaán, a celebración da Pascua foi necesaria para santificar o pobo que Deus ía conducir ao seu chan nacional, Israel, a terra prometida. De feito, foron necesarios 40 anos de proba de purificación e santificación para que se lograra a entrada en Canaán.

Así mesmo, no que respecta ao sábado marcado no sétimo día dun solpor ao seguinte, era necesario un tempo previo de preparación. Os seis días de actividades profanas requirían un lavado do corpo e un cambio de roupa, estas cousas tamén se impoñían ao sacerdote para que puidese, sen perigo para a súa vida, entrar no lugar santo do templo para oficiar alí o seu servizo ritual. . .

A semana da creación de sete días e 24 horas está modelada nos sete mil anos do plan de salvación de Deus. De xeito que os primeiros 6 días representan os primeiros 6 milenios durante os cales Deus escolle aos seus elixidos. E o sétimo ° último milenio constitúe o gran sábado durante o cal Deus e os seus elixidos reunidos no ceo gozan dun verdadeiro e completo descanso. Os pecadores estando temporalmente todos mortos; excepto Satanás, que permanece illado

nunha terra despoboadá durante este período de "mil anos" revelado en Rev.20. Antes de entrar no "ceo" os elixidos deben ser purificados e santificados. A purificación descansa na fe no sacrificio voluntario de Cristo, pero a santificación conséguese coa súa axuda despois do bautismo porque, a purificación é imputada, ou se obtén de antemán en nome dun principio de fe, pero a santificación é o froito obtido na realidade en toda a súa fe. alma polos elixidos mediante a súa cooperación real co Deus vivo Xesucristo. Conséguese mediante unha loita que libra contra si mesmo, contra a súa mala natureza, para resistir o pecado.

Daniel 9:25 ensinaranos que Xesucristo veu morrer nunha cruz para que os seus elixidos non pequen máis, porque veu para **acabar co pecado** . Agora acabamos de ver no versículo 12, o Escollido cristián foi entregado ao despotismo papal por mor do pecado. A purificación é, polo tanto, necesaria para obter a santificación *sen a cal ninguén verá a Deus* como está escrito en Heb.12:14: *Busca a paz con todos e a santificación, sen a cal ninguén verá ao Señor* .

Aplicado aos 2000 anos da era cristiá desde a morte de Xesucristo ata o seu regreso en 2030, este tempo de preparación e santificación revelarase nos versos 13 e 14 que seguen. Ao contrario da crenza orixinal dos adventistas, esta época non é a do xuízo que describe Daniel 7 senón a da santificación feita necesaria por mor do legado centenario de pecados lexitimados pola abominable ensinanza da Roma papal. Preciso que a obra da Reforma iniciada a partir do século XIII non logrou a purificación e santificación esixidas en toda xustiza polo tres veces santo e perfectamente puro Deus salvador.

Dan 8:13 *Oín falar a un santo; e outro santo díxolle ao que falaba: Ata cando se cumprirá a visión do ~~saerifíeio-perpetuo~~ e do pecado devastador? Canto tempo estarán pisados o santuario e o exército?*

13a- *Oín falar a un santo; e outro santo díxolle ao que falaba*

Só os verdadeiros *santos* se dan conta dos pecados herdados de Roma. Atopáremolos de novo na escena da visión presentada en Dan.12.

13b- *Durante canto tempo se cumprirá a visión?*

Os santos esixen unha data que marcará o fin das abominacións romanas.

13c- *sobre o ~~saerifíeio-perpetuo~~*

Os santos piden unha data que marcará a reanudación do sacerdocio *perpetuo* por parte de Cristo.

13d- *e sobre o **pecado devastador** ?*

Os santos piden unha data que marcará o regreso do sábado do sétimo día, cuxa transgresión é castigada pola devastación romana e pola das guerras; e para os seus transgresores este castigo durará ata a fin do mundo.

13o- *Canto tempo será pisoteado o santuario e o exército?*

Os santos piden unha data que marcará o fin das **persecucións papais** aplicadas contra eles, os santos elixidos por Deus.

Dan 8:14 *E díxome: Dous mil trescentas noites e mañás; entón o santuario será purificado.*

14a- Desde 1991, Deus dirixiu o meu estudo sobre este verso mal traducido. Velaquí a súa verdadeira tradución do texto hebreo.

E díxome: Ata a tarde-mañá dous mil trescentos e xustificada será a santidad.

Podes ver, o prazo das 23.00 noite-mañá ten como obxectivo a **santificación** dos elixidos por Deus a partir da data que se determinará para este mandato. A eterna xustiza obtida polo bautismo ata entón está en cuestión. O requisito do Deus tres veces santo, como Pai, Fillo e Espírito Santo, cambiou e foi fortalecido pola necesidade de que os elixidos non pequen máis contra o sábado ou contra calquera outra ordenanza que saia da boca de Deus. O *estreito camiño* da salvación ensinado por Xesús queda así restaurado. E o modelo dos elixidos presentado en *Noé, Daniel e Xob* xustifica o millón elixido para os dez mil millóns caídos do xuízo final de Dan.7:10.

Dan 8:15 *Mentres eu, Daniel, vía esta visión e procuraba entendela, velaquí, estaba diante de min un que tiña a aparencia dun home.*

15a- Lóxicamente, a Daniel gustaríalle comprender o significado da visión e iso conseguírao en Dan.10:12, unha aprobación xustificada de Deus, pero nunca se lle concederá plenamente o seu desexo como a resposta de Deus en Dan. 12:9 móstrao: *El respondeu: Vai, Daniel, porque estas palabras serán gardadas en segredo e seladas ata o tempo do fin .*

Dan 8:16 *E oín a voz dun home no medio de Ulai; berrou e dixo: Gabriel, explícalle a visión.*

16a- A imaxe de Xesucristo no medio de Ulai anticipa a lección dada na visión de Dan.12. O anxo Gabriel, un servo próximo de Cristo, é o encargado de explicar o significado de toda a visión desde o seu inicio. Sigamos, polo tanto, coidadosamente a información adicional que se revelará nos versos seguintes.

Dan 8:17 *Entón achegouse ao lugar onde eu estaba; e cando se achegou asusteime, e caín de boca. Díxome: "Fíxate, fillo do home, porque a visión refírese a un tempo que será o final".*

17a- A visión dos seres celestes sempre causará este efecto no home de carne. Pero esteamos atentos como el nos invita a facer. A hora de finalización relevante comezará ao final de toda a visión.

Dan 8:18 *Mentres me falaba, quedei abraiado de cara. Tocoume, e fíxome parar onde estaba.*

18a- Nesta experiencia, Deus subliña a maldición da carne que non é igual á pureza dos corpos celestes dos anxos fieis.

Dan 8:19 *Entón díxome: Ensinareiche o que sucederá ao final da ira, porque hai un tempo sinalado para o fin .*

19a- Chegará o fin da ira de Deus, pero esta ira xustifícase pola desobediencia cristiá, herdanza da doutrina papal romana. O cesamento desta ira divina profetizada será, polo tanto, parcial xa que só cesará verdadeiramente despois da destrución completa da humanidade no regreso na gloria de Cristo.

Dan 8:20 *O carneiro que viches, que tiña cornos, son os reis dos medos e dos persas.*

20a- Trátase de que Deus dea puntos de referencia aos seus elixidos para que comprendan o principio da sucesión dos símbolos presentados. Os medos e os persas marcan o contexto histórico do inicio da revelación. En Dan.2 e 7 quedaron en segunda posición.

Dan 8:21 *A cabra é o rei de Xaván, o gran corno entre os seus ollos é o primeiro rei.*

21a- Pola súa banda, Grecia é a segunda sucesión; o terceiro en Dan.2 e 7.

21b- *O corno grande entre os seus ollos é o primeiro rei*

Como vimos, trátase do gran conquistador grego, Alexandre Magno. O gran corno, imaxe do seu carácter ofensivo e belixerante que o rei Darío 3 equivocou en humillar, porque lle custou o seu reino e a súa vida. Ao colocar este corno non na fronte senón entre os ollos, o Espírito mostra a súa insaciable ansia de conquista que só parará a súa morte. Pero os ollos tamén son clarividencia profética, e dende o seu nacemento, un clarividente anuncioulle un destino excepcional e cre no seu destino profetizado ao longo da súa vida.

Dan 8:22 *Os catro cornos que xurdiron para substituír este corno roto son catro reinos que xurdirán desta nación, pero non serán tan fortes.*

22a- Atopamos as catro dinastías gregas fundadas polos catro xenerais que sucederon a Alexandre, aínda vivas despois de 20 anos de guerras entre as dez que estaban ao comezo.

Dan 8:23 *Ao final do seu reino, cando os pecadores sexan consumidos, xurdirá un rei descarado e astuto.*

23a- Saltando os tempos intermedios, o anxo evoca a época cristiá do dominio da Roma papal. Ao facelo, indica o propósito principal da revelación dada. Pero esta explicación trae outra ensinanza que aparece na primeira frase deste verso: *Ao final do seu dominio, cando os pecadores serán consumidos.* Quen son estes pecadores consumidos que preceden á época do réxime papal? Estes son os xudeus nacionais rebeldes que rexeitaron a Xesucristo como Mesías e salvador, liberador, si, pero só dos pecados cometidos e só a favor dos que el recoñece pola calidade da súa fe. De feito foron *consumidos* en 70 polas tropas de Roma, elas e a súa cidade de Xerusalén, e isto por segunda vez despois da destrución provocada baixo Nabucodonosor en - 586. Con esta acción, Deus deu proba de que a antiga alianza rematara desde a morte de Xesucristo onde en Xerusalén o veo de separación do templo foi rasgado en dous, de arriba a abaixo, demostrando así que a acción viña do propio Deus.

23b- *xurdirá un rei descarado e astuto*

Esta é a descrición de Deus do papado caracterizado segundo Dan. 7:8 pola *súa arrogancia* e aquí polo *seu descaro* . Engade *e é astuto* . O artificio consiste en velar a verdade e asumir a aparencia do que non somos. O artificio serve para enganar ao veciño, é o que fan os sucesivos papas.

Dan 8:24 *O seu poder aumentará, pero non pola súa propia forza; causará estragos increíbles, terá éxito nas súas empresas, destruirá aos poderosos e ao pobo dos santos.*

24a- *O seu poder aumentará*

De feito, descrito en Dan. 7:8 como "un corno pequeno ", o versículo 20 atribúelle " *un aspecto maior que os outros* ".

24b- *pero non polas súas propias forzas*

Aquí de novo, a historia confirma que sen o apoio armado dos monarcas, o réxime papal non podería existir. O primeiro apoio foi Clodoveo o rei dos francos da dinastía merovinxa e despois del, o da dinastía carolinxa e, por último, o da

dinastía de los Capetos, poucas veces faltou o apoio da monarquía francesa. E veremos que este apoio ten un prezo que pagar. Así o fará como exemplo a decapitación do rei francés Luís 16, da raíña María Antonieta, dos cortesáns monárquicos e do clero católico principal responsable, pola guillotina instalada en Francia na capital e nas cidades provinciais, por parte dos revolucionarios franceses entre 1793 e 1794; dúas épocas de “Terror” inscritas en letras de sangue na memoria da humanidade. En Apocalipsis 2:22 este castigo divino será profetizado nestas palabras: *Velaquí, vou **botala** sobre unha cama e enviarei **unha gran tribulación. ten os que cometen adulterio con ela**, a non ser que se arrepinten das súas obras. **matarei os seus fillos**; e todas as igrexas saberán que eu son quen escruta as mentes e os corazóns, e recompensarei a cada un segundo as súas obras.*

24c- *causará estragos increíbles*

Na terra ninguén pode contalos, pero no ceo, Deus sabe o número exacto e á hora do castigo do xuízo final, todos serán expiados, dende os máis pequenos ata os máis terribles, polos seus autores.

24d- *terá éxito nos seus compromisos*

Como non podía triunfar, cando Deus lle deu este papel para castigar o pecado cometido polo seu pobo que reclama a salvación gañada por Xesucristo?

24- *destruirá aos poderosos e ao pobo dos santos*

Ao facerse pasar por representantes de Deus na terra e ameazándoos cunha excomunión que pecharía a súa entrada ao ceo, o papado consegue a submisión dos grandes e dos monarcas da terra occidental, e máis aínda dos pequenos, ricos ou pobres. , pero todos ignorantes, pola súa incredulidade e indiferenza ante as verdades divinas.

Desde o inicio da era da Reforma iniciada desde Pedro Valdo en 1170, o réxime papal reaccionou con furia incitando contra os fieis servos de Deus, únicos verdadeiros santos sempre pacíficos e pacíficos, as ligas católicas asasinadas apoiadas polas cortes da inquisición da súa falsa santidade. Os xuíces encapuchados que así ordenaron terribles torturas aos santos e a outros, todos acusados de herexía contra Deus e contra Roma, terán que dar conta das súas esixencias ante o verdadeiro Deus á hora do xusto xuízo final profetizado. 9 e Apoc. 20:9 a 15.

Dan 8:25 *Por mor da súa prosperidade e do éxito dos seus artificios, terá arrogancia no seu corazón e destruirá a moitos que vivían en paz, e exaltarase contra os xefes dos príncipes; pero romperase, sen o esforzo de ningunha man.*

25a- *Pola súa prosperidade e o éxito dos seus trucos*

Esta *prosperidade* suxire o seu enriquecemento que o verso vincula aos *seus trucos* . Debemos, de feito, usar o engano , cando somos pequenos e débiles para obter ricos, cartos e riquezas de todo tipo que enumera Apoc. 18:12 e 13.

25b- *terá arrogancia no seu corazón*

Isto, a pesar da lección dada pola experiencia do rei Nabucodonosor en Dan.4 e a, máis trágica, do seu neto Belsasar en Dan.5.

25c- *destruirá moitos homes que vivían en paz*

O carácter pacífico é froito do verdadeiro cristianismo, pero só ata 1843. Pois antes desa data, e principalmente, ata o final da Revolución Francesa, ao final

dos 1260 anos de reinado papal profetizado en Dan.7:25, a falsa fe. caracterízase pola brutalidade que ataca ou responde á brutalidade. Só nestes tempos a mansedumbre e a paz marcan a diferenza. As regras marcadas por Xesús non cambiaron dende tempos apostólicos, a escollida é unha ovella que acepta ser sacrificada, nunca un carnicero.

25d- *e levantarase contra o xefe dos xefes*

Con esta precisión xa non se permite a dúbida. O *líder*, citado nos versos 11 e 12, é de feito Xesucristo, o *Rei dos reis e Señor dos señores* que aparece na gloria do seu regreso en Apocalipsis 19:16. E foi a el que lle quitou o lexítimo sacerdocio *perpetuo polo papado romano*.

Dan 8:26 *E a visión da noite e da mañá da que se fala é verdade. Pola túa banda, garda esta visión en segredo, porque se relaciona con tempos afastados.*

26a- *E a visión das noites e das mañás, en cuestión, é certa*

O anxo dá fe da orixe divina da profecía das “2300 noites-mañá” do verso 14. Por iso chama a atención, por último, sobre este enigma que deben ser iluminados e entendidos polos santos elixidos de Xesucristo cando teña o tempo. chegou para facelo.

26b- *Pola túa banda, garda esta visión en segredo, porque se refire a tempos afastados*

De feito, entre os tempos de Daniel e os nosos, pasaron aproximadamente 26 séculos. E así atopámonos no ***tempo do fin*** onde este misterio debe ser iluminado; a cousa farase, pero non antes do estudo de Dan.9 que proporcionará a clave esencial para realizar os cálculos propostos.

Dan 8:27 *Eu, Daniel, estiven moitos días languidecendo e enfermo; entón levanteime e atendín aos asuntos do rei. Quedei abraiado coa visión, e ninguén sabía dela.*

27a- Este detalle que se refire á saúde de Daniel non é nada persoal. Traduce para nós a extrema importancia de recibir información de Deus sobre as 2300 noites-mañás profetizadas; pois do mesmo xeito que a enfermidade pode levar á morte, a ignorancia do enigma condenará á morte espiritual eterna aos últimos cristiáns que vivirán no ***tempo do fin***.

Daniel 9

Dan 9:1 *No primeiro ano de Darío, fillo de Asuero, da raza dos medos, que chegou a ser rei do reino dos caldeos,*

1a- Segundo o testemuño das testemuñas oculares de Daniel, polo tanto innegable, decatámonos de que o rei Darío de Dan.5:30 é fillo de Asuero, da raza dos medos; o rei persa Ciro 2 aínda non o substituíu. O primeiro ano do seu reinado foi aquel no que conquistou Babilonia, tomándoa así aos caldeos.

Dan 9:2 *no primeiro ano do seu reinado, eu, Daniel, vin polos libros que ían pasar setenta anos para as ruínas de Xerusalén, segundo o número de anos que o Señor lle falara a Xeremías, o profeta.*

2a- Daniel refírese aos escritos proféticos de Xeremías, o profeta. El dános un fermoso exemplo de fe e confianza que une aos servos de Deus baixo a súa mirada. Así, confirma estas palabras de 1 Cor. 14:32: *Os espíritos dos profetas están suxeitos aos profetas* . Daniel viviu en Babilonia durante gran parte dos 70 anos profetizados da deportación do pobo hebreo. Tamén lle interesa o tema da súa volta a Israel que, segundo el, debería estar bastante próximo. Para obter respostas de Deus dirixe unha magnífica oración que imos estudar.

A oración modelo da fe dun santo

A primeira lección deste capítulo 9 de Daniel é entender por que Deus quería que aparecese nesta parte do libro de Daniel.

En Dan.8:23 a través do anuncio profético dos *pecadores consumidos* , recibimos a confirmación de que os xudeus da nación de Israel foron de novo condenados e destruídos polo lume polos romanos no ano 70, por mor de todas as cousas que Daniel vai confesar no seu oración. Agora ben, quen foi este Israel presentado na primeira alianza co Deus vivo desde Abraham ata os 12 apóstolos e discípulos de Xesucristo, sendo el mesmo xudeu? Só unha mostra de toda a humanidade, porque dende Adán, os homes son iguais ademais da súa cor de pel que vai de moi clara a moi escura. Pero calquera que sexa a súa raza, a súa etnia, as cousas que se transmiten xeneticamente de pai e nai a fillos e fillas, o seu comportamento mental é idéntico. Segundo o principio de desposuír as follas da margarida, "Quérote, un pouco, moito, apaixonadamente, con loucura, para nada", os homes reproducen este abano de sentimentos cara ao Deus vivo creador de todas as cousas cando descobre a súa existencia. Así mesmo, o gran Xuíz ve entre os que din ser del, persoas fieis que o queren e lle obedecen, outras que afirman querelo, pero o desobedecen, outras que viven a súa relixión con indiferenza, outras que a viven cun corazón duro e acerbo que os fai fanáticos e, no extremo, non soportan as contradicións e aínda menos os reproches e apoian a matanza do insoportable adversario. Estes comportamentos atopáronse entre os xudeus, xa que aínda se atopan entre os homes de todo o planeta Terra e en todas as relixións que, porén, non son iguais.

A oración de Daniel vén a cuestionarte, en cal destes comportamentos te reconeces? Se non é o de quen ama a Deus e o obedece como testemuño da súa fidelidade, cuestiona a túa concepción da fe; arrepenete e dálle a Deus un froito sincero e real do arrepentimento como fará Daniel.

A segunda razón da presenza desta oración neste capítulo 9 é que alí se trata e desenvolve a causa da última destrución de Israel, no ano 70 polos romanos: a primeira vinda do Mesías na terra dos homes . E despois de rexeitar a este Mesías cuxos únicos defectos eran a perfección das súas obras que os condenaban, os xefes relixiosos espertaron o pobo contra el, con acusacións calumniosas todas desmontadas e contraditas polos feitos. Así que basearon a súa acusación final nunha verdade divina, acusándolle a el, un home, de afirmar ser o

Fillo de Deus. As almas destes líderes relixiosos eran negras como o carbón dun fogar ardendo que as consumirá no tempo da ira xusta. Pero a culpa máis grande dos xudeus non foi en matalo, senón en non telo recoñecido despois da súa resurrección divina. Ante os milagres e as boas obras que levaban a cabo os seus doce apóstolos, endureceronse como o faraón no seu tempo e diso testemuñaron matando ao fiel diácono Estevo a quen apedrearon sen recorrer esta vez aos romanos.

A terceira razón desta oración é que toma o papel dunha observación final de tristeza ao final dunha longa experiencia vivida en relación con Deus; un testemuño, unha sorte de testamento que deixou a alianza xudía ao resto da humanidade. Pois é nesta deportación a Babilonia onde cesa a demostración preparada por Deus. É certo que os xudeus volverán ao seu terreo nacional, e que durante un tempo Deus será honrado e obedecido, pero a lealdade desaparecerá rapidamente, ata o punto de que a súa supervivencia só pode xustificarse como a súa última proba de fe baseada no primeiro vinda do Mesías, porque debe ser, un fillo de Israel, un xudeu entre os xudeus.

O cuarto motivo desta oración baséase no feito de que as faltas declaradas e confesadas foron todas realizadas e renovadas polos cristiáns na súa época, desde o abandono do sábado o 7 de marzo de 321 ata a nosa época. A última institución oficial bendicida desde 1873 e individualmente desde 1844 non escapou da maldición do tempo, xa que Xesús a vomitou en 1994. O estudo dos últimos capítulos de Daniel e do libro Apocalipse explicarán estas datas e os últimos misterios.

Agora escoitemos atentamente a Daniel falando con Deus todopoderoso.

Dan 9:3 *Voltei o meu rostro ao Señor Deus, para volverme á oración e á súplica, ao xaxún e a levar cilicio e cinza.*

3a- Daniel xa é vello, pero a súa fe non se debilita e a súa conexión con Deus consérvase, nútrese e mantense. No seu caso, sendo o seu corazón profundamente sincero, o xaxún, o cilicio e as *cinzas* teñen verdadeiro significado. Estas prácticas indican a forza do desexo de ser escoitado e concedido por Deus. O xaxún mostra a superioridade dada á resposta de Deus fronte aos praceres de comer. Neste enfoque está a idea de dicirlle a Deus que xa non quero vivir sen a túa resposta, sen chegar a suicidarme.

Dan 9:4 *Roguei ao Señor, o meu Deus, e confeseille: Señor, Deus grande e temible, que gardas o teu pacto e ten misericordia dos que te aman e gardan os teus mandamentos.*

4a- *Señor, Deus grande e temible*

Israel está exiliado en Babilonia e pagou por saber que Deus é grande e marabilloso.

4b- *ti que gardas a túa alianza e tes misericordia dos que te aman e gardan os teus mandamentos!*

Daniel amosa que coñece a Deus xa que tira os seus argumentos do texto do segundo dos dez mandamentos de Deus, que os desafortunados católicos descoñecen ao longo dos séculos de escuridade, porque soberanamente, o papado

tomou a iniciativa de quitalo da súa versión dos dez mandamentos, porque engadiuse un mandamento centrado na carne para manter o número en dez; un bo exemplo de descarro e engano denunciado no capítulo anterior.

Dan 9:5 *Pecamos, fixemos iniquidade, fomos malvados e rebeldes, apartámonos dos teus mandamentos e dos teus xuízos.*

5a- Non podemos ser máis certos e claros porque estas son as faltas que levaron a Israel á deportación, salvo que Daniel e tres dos seus compañeiros non foron culpables deste tipo de faltas; isto non lle impide defender a causa do seu pobo mentres leva consigo o peso da súa culpa.

É entón cando en 2021 debemos darnos conta de que tamén nós, cristiáns, servimos a este mesmo Deus que non cambia segundo a súa declaración en Mal.3:6: *Porque eu son o Señor, non cambio; e vós, fillos de Xacob, non vos consumiron* . Conviría dicir "aínda non consumido". Porque desde que Malaquías escribiu estas palabras, apareceu Cristo, os fillos de Xacob rexeitárono e matárono, e de acordo coa palabra profetizada en Dan.8:23, acabaron sendo consumidos no 70 polos romanos. E se Deus non cambia, isto significa que os cristiáns infieis que transgreden os seus mandamentos, incluíndo, en primeiro lugar, o sábado santificado, serán golpeados aínda máis que os hebreos e os xudeus nacionais no seu tempo.

Dan 9:6 *Non escoitamos aos teus servos os profetas, que falaron no teu nome aos nosos reis, aos nosos príncipes, aos nosos pais e a todo o pobo da terra.*

6a- É certo, os hebreos son culpables destas cousas, pero que podemos dicir dos cristiáns que, aínda na última institución por el establecida, son culpables das mesmas accións?

Dan 9:7 *A túa, Señor, é a xustiza, e a nosa é vergoña neste día, para os homes de Xudá, para os habitantes de Xerusalén e para todo Israel, os que están preto e os que están lonxe. en todos os países onde os perseguiches pola infidelidade da que foron culpables cara a ti.*

7a- O castigo de Israel foi terrible, houbo moitas mortes e só os superviventes tiveron a posibilidade de ser deportados a Babilonia e desde alí espallados polos países do imperio caldeo e do imperio persa que lle sucedeu. A nación xudía foi disolta en terras estranxeiras e aínda, segundo a súa promesa, Deus pronto reunirá aos xudeus no seu terreo nacional, a terra dos seus pais. Que poder e poder ten este Deus vivo! Na súa oración, Daniel expresa todo o arrepentimento que estas persoas deben demostrar antes de regresar á súa terra santa, pero só cando Deus está ao seu lado.

Daniel confesa a infidelidade xudía castigada por Deus pero entón que castigo para os cristiáns que fan o mesmo? deportación ou morte?

Dan 9:8 *Señor, vergoña para nós, para os nosos reis, para os nosos príncipes e para os nosos pais, porque pecamos contra ti.*

8a- Cítase a palabra terrible, a palabra “pecado”. Quen pode acabar co pecado que causa tan grande sufrimento? Este capítulo dará a resposta. Merece a pena aprender e lembrar unha lección: Israel sufriu as consecuencias das eleccións e comportamentos dos reis, líderes e pais que o gobernaron. Entón, aquí tes un exemplo onde se pode fomentar a desobediencia aos líderes corruptos para

permanecer na bendición de Deus. Esta é a elección que fixeron Daniel e os seus tres compañeiros e son bendicidos por iso.

Dan 9:9 *Co Señor, o noso Deus, sexa misericordia e perdón, porque fomos desobedientes con el.*

10a- Nunha situación de pecado só queda unha esperanza; confía no Deus bo e misericordioso para que lle conceda o perdón. O proceso é perpetuo, o xudeu da vella alianza e o cristián da nova teñen a mesma necesidade de perdón. Aquí de novo Deus prepara unha resposta que terá que pagar moi caro.

Dan 9:10 *Non obedecemos a voz do Señor, noso Deus, para seguir as súas leis que nos puxo diante polos seus servos os profetas.*

10a- Este é tamén o caso dos cristiáns no ano 2021.

Dan 9:11 *Todo Israel transgrediu a túa lei, e apartouse de escoitar a túa voz. Entón derramáronse sobre nós maldicións e imprecacións, que están escritas na lei de Moisés, o servo de Deus, porque pecamos contra Deus.*

11a- Na lei de Moisés, Deus advertiu de feito a Israel contra a desobediencia. Pero despois del, o profeta Ezequiel, contemporáneo de Daniel, deportado 13 anos despois de Daniel, é dicir, 5 anos despois de que o rei Ioaquín, irmán de Ioacim, a quen sucedeu, atopouse cativo no río Quebar situado entre o Tigris e o Éufrates. Alí Deus inspirouno e fíxolle escribir mensaxes que hoxe atopamos na nosa Biblia. E é en Ezé.26 onde atopamos unha sucesión de castigos cuxo modelo se atopa aplicado espiritualmente pero non só, nas sete trompetas do Apocalipse en Apoc.8 e 9. Esta semellanza sorprendente confirma que Deus non cambia realmente non. Os pecados son castigados no novo pacto como eran no vello.

Dan 9:12 *Cumpriu as palabras que dixó contra nós e contra os nosos gobernantes que nos gobernaban, e trouxo sobre nós unha gran calamidade, como nunca debaixo do ceo, o que chegou a Xerusalén.*

12a- Deus non se debilitou, cumpre co mesmo coidado os seus anuncios de bendecir ou maldecir, e a “calamidade” que golpeou o pobo de Daniel ten como obxectivo advertir ás nacións que aprenden estas cousas. Pero que vemos? A pesar do testemuño escrito na Biblia, esta lección segue ignorada mesmo por aqueles que a len. Lembra esta mensaxe: Deus está a preparar para os xudeus e despois deles, para os cristiáns, outras dúas grandes calamidades que se revelarán no resto do libro de Daniel.

Dan 9:13 *Como está escrito na lei de Moisés, toda esta calamidade veu sobre nós; e non pedimos a Xehová, noso Deus, nin nos apartamos das nosas iniquidades, nin fixemos caso da túa verdade.*

13a- O desprezo polas cousas que Deus escribira na Biblia tamén é perpetuo, en 2021 os cristiáns tamén son culpables desta falta e cren que Deus non os vai contradecir. Tampouco se afastan das súas iniquidades e non están máis atentos á verdade bíblica pero tan importante para o noso tempo do fin, a súa verdade profética revelada intensa e comprensiblemente, xa que as claves do entendemento están na propia Biblia.

Dan 9:14 *O Señor vela por esta calamidade e tróuxoa sobre nós; porque o Señor, o noso Deus, é xusto en todo o que fixo, pero nós non atendemos á súa voz.*

14a- Que máis podo dicir? En verdade! Pero saiba ben que Deus preparou unha calamidade moito maior para a humanidade actual, e pola mesma causa. Virá,

entre 2021 e 2030, en forma de guerra nuclear cuxa misión divina é *matar a un terzo dos homes* segundo Apoc.9:15.

Dan 9:15 *E agora, Señor, noso Deus, que saques o teu pobo da terra de Exipto coa túa poderosa man e fixeches o teu nome como é hoxe, pecamos, cometemos iniquidade.*

15a- Daniel lémbra-nos por que a incredulidade é condenable por Deus. Na terra, a existencia do pobo xudeu testemuña este feito extraordinario debido a un poder sobrenatural, o éxodo de Exipto do pobo hebreo. Toda a súa historia baséase neste feito milagroso. Non temos a oportunidade de presenciar este éxodo, pero ninguén pode negar que os descendentes desta experiencia seguen hoxe entre nós. E para explotar mellor esta existencia, Deus entregou a estas persoas ao odio nazi durante a Segunda Guerra Mundial. A atención da humanidade dirixiuse así aos superviventes que en 1948 conseguiron o seu reasentamento no solo da súa antiga patria perdida dende o ano 70. Deus só deixou caer sobre as súas cabezas as palabras dos seus pais que lle dixeran ao gobernador romano Poncio Pilato sobre Xesús. , para conseguir a súa morte, cito "que o seu sangue caia sobre nós e sobre os nosos fillos". Deus respondeulles ao pé da letra. Pero os cristiáns de todas as confesións ignoraron vergonzosamente esta lección divina, e podemos entender por que, xa que todos comparten a súa maldición. Os xudeus rexeitaron o Mesías, pero os cristiáns desprezaron as súas leis. Polo tanto, a condena de Deus a ambos está perfectamente xustificada.

Dan 9:16 *Señor, conforme á túa gran misericordia, que a túa ira e o teu furor se afasten da túa cidade Xerusalén, do teu monte santo; porque polos nosos pecados e polas iniquidades dos nosos pais, Xerusalén e o teu pobo son un oprobio para todos os que nos rodean.*

16a- Daniel retoma aquí un argumento que Moisés presentara a Deus: que dirán as persoas que presencian o castigo do seu pobo? Deus é consciente do problema xa que el mesmo declara sobre os xudeus, por boca de Paulo en Rom.2:24: *Porque o nome de Deus é blasfemado entre os xentís por causa de vós, como está escrito* . Alude ao texto de Ezequiel 16:27: *E velaquí, estendei a miña man contra ti, reduín a parte que te designei, **entregueino á vontade dos teus inimigos, as fillas do Filisteos, que estaban avergoñados da súa conduta criminal*** . Na súa compaixón, Daniel aínda ten moito que aprender sobre o xuízo de Deus sobre a súa cidade Xerusalén. Pero cando di " *Xerusalén e o teu pobo son un reproche para todos os que nos rodean* " non se equivoca, porque se o castigo de Israel producise nos pagáns un medo saudable e un desexo de servir a este verdadeiro Deus, o castigo tiña un verdadeiro interese. pero esta triste experiencia deu poucos froitos, nada despreciables, xa que lle debemos a conversión do rei Nabucodonosor e do rei Darío o Medo.

Dan 9:17 *Agora, o noso Deus, escoita a oración e as súplicas do teu servo e, por amor do Señor, fai que o teu rostro brille sobre o teu santuario desolado.*

17a- O que Daniel pide será concedido pero non porque Deus o ame, senón simplemente porque este retorno a Israel e a reconstrución do templo están no seu proxecto. Non obstante, Daniel descoñece que o templo, que de feito será reconstruído, será destruído de novo no ano 70 polos romanos. É por iso que a información que recibirá neste capítulo 9 curarao da importancia moi xudía que

aínda lle dá ao templo de pedra construído en Xerusalén; o templo da carne de Cristo axiña o fará van, e por iso será destruído de novo no 70 polos exércitos romanos.

Dan 9:18 *Meu Deus, escoita e escoita! Abre os ollos e mira as nosas ruínas, mira a cidade sobre a que se invoca o teu nome! Porque non é pola nosa xustiza que che presentamos as nosas súplicas, senón polas túas grandes misericordias.*

18a- É certo que Deus elixira Xerusalén para facer dela o lugar santificado pola súa gloriosa presenza. Pero o lugar é santo só cando Deus está alí, e desde o ano 586, este xa non era o caso. E, pola contra, as ruínas de Xerusalén e o seu templo testemuñan a imparcialidade da súa xustiza. Esta lección era necesaria para que os homes mirasen ao verdadeiro Deus como un ser vivo que ve, xulga e reacciona a diferenza das idólatras divindades pagás que só se relacionan cos malos anxos do campamento do demo. O home fiel serve a Deus pero o home infiel usa a Deus para darse lexitimidade relixiosa cara aos que o rodean. A *compaixón* de Deus á que apela Daniel é real e pronto dará a máis fermosa proba diso, en Xesucristo.

Dan 9:19 *Señor, escoita! Señor, perdoa! Señor, presta atención! Actúa e non te demores, por amor a ti, meu Deus! Porque o teu nome está chamado á túa cidade e ao teu pobo.*

19a- A avanzada idade de Daniel xustifica a súa insistencia porque, como Moisés, o seu desexo persoal máis querido é poder vivir esta volta á súa terra “santa”. Quere presenciar a reconstrución do templo santo que volverá glorificar a Deus e Israel.

Dan 9:20 *E aínda falei, orei e confesei o meu pecado e o pecado do meu pobo Israel, e presentei as miñas súplicas ao Señor, meu Deus, polo monte santo do meu Deus;*

20a- Non é de estrañar que Deus ame a Daniel, é un modelo de humildade que o encanta e cumpre co criterio de santidade que el demanda. Todo home é falible mentres vive nun corpo de carne e Daniel non é unha excepción. Confesa os seus pecados, consciente da súa extrema debilidade como todos temos que facer. Pero a súa calidade espiritual persoal non pode cubrir o pecado do pobo, porque só é un home, el mesmo imperfecto. A solución virá de Deus en Xesucristo.

Dan 9:21 *Aínda estaba falando en oración, cando o home Gabriel, a quen xa vira nunha visión, veu voando cara min á hora da ofrenda da noite.*

21a- O tempo escollido por Deus para a visita de Gabriel é o da ofrenda vespertina, é dicir, o do sacrificio *perpetuo* dun *cordeiro* que profetiza *á noite e á mañá* a futura ofrenda voluntaria do corpo perfectamente santo e inocente de Xesucristo. Morrerá crucificado para expiar os pecados dos seus únicos elixidos que constitúen o seu único pobo verdadeiro. Establécese polo tanto o vínculo coa revelación que se lle dará a continuación, a Daniel.

Fin da oración: a resposta de Deus

Dan 9:22 *Ensinoume e falou comigo. Díxome: Daniel, veño agora para abrir o teu entendemento.*

22a- A expresión “abre a túa intelixencia” significa que ata entón a intelixencia estaba pechada. O anxo fala sobre o tema do plan salvador de Deus que se mantivo oculto ata o momento do seu encontro co profeta elixido por Deus.

Dan 9:23 *Cando comezaches a orar, a palabra saíu, e eu vin para dicircho; pois ti es amado. Presta atención á palabra e comprende a visión!*

23a- *Cando comezaches a orar, saíu a palabra*

O Deus do ceo tiña todo organizado, o momento da reunión á hora do perpetuo e o anxo Gabriel designa a Cristo polo "Verbo" como fará Xoán ao comezo do seu Evanxeo: a palabra fíxose *carne* . O anxo vén anunciarlle "a Palabra", o que significa que vén anunciarlle a vinda de Cristo profetizada de Moisés segundo Deut. 18:15 a 19: *O Señor, o teu Deus, resucitarache de entre ti. , 'entre os teus irmáns, un profeta coma min: escoitaralo! Así responderá á petición que lle fixestes ao Señor, o teu Deus, no Horeb o día da asemblea, cando dixeches: Non deixeme de escoitar a voz do Señor, o meu Deus, e non vexa máis este gran lume. para non morrer. Díxome o Señor: O que dixeron é bo. suscitarei para eles de entre os seus irmáns un profeta coma ti , poñerei as miñas palabras na súa boca, e falaralles todo o que eu lle mando . E se alguén non escoita as miñas palabras que fala no meu nome, pedirei contas . Pero o profeta que teña a ousadía de dicir no meu nome unha palabra que eu non lle mandei dicir, ou que fale en nome doutros deuses, ese profeta será castigado coa morte.*

Este texto é fundamental para comprender a culpa dos xudeus na súa negativa ao Mesías Xesús porque cumpriu todos os criterios profetizados sobre a súa chegada. Levado entre os homes e transmisor da palabra divina, Xesús correspondeu a esta descrición e os milagres que realizou testemuñan a acción divina.

23b- *porque es un amado*

Por que Deus ama a Daniel? Simplemente porque Daniel quere. O amor é a razón pola que Deus creou a vida para as criaturas libres diante del. É a súa necesidade de amor a que xustificou o altísimo prezo que terá que pagar para obtelo dalgunhas das súas criaturas terrestres humanas. E ao prezo da súa morte, que terá que pagar, os que seleccionará converteranse nos seus eternos compañeiros.

23c- *Presta atención á palabra, e comprende a visión!*

Que palabra é, a palabra do anxo ou a divina "Palabra" escondida en Cristo? O que é certo é que ambos son posibles e complementarios porque a visión referirase á "Verba" que virá en carne en Xesucristo. Comprender a mensaxe é, polo tanto, da máxima importancia.

A profecía das 70 semanas

Dan 9:24 *Setenta semanas foron fixadas para o teu pobo e para a túa cidade santa, para deter as transgresións e acabar cos pecados, para expiar a iniquidade e para traer xustiza eterna, para selar a visión e o profeta e unxir. o Santo dos Santos.*

24a- *Setenta semanas foron cortadas do teu pobo e da túa cidade santa*

O verbo hebreo "hatac" significa no primeiro sentido cortar ou cortar ; e só en sentido figurado, "determinar ou corrixir". Conservo o primeiro significado, porque dá sentido a esta acción de Abraham que concreta a súa alianza con Deus a través dun sacrificio, en Xn.15:10: *Abram colleu todos estes animais, cortounos polo medio e puxo cada peza cara a un. a outra; pero non compartiu os paxaros .*

Este rito ilustrou a alianza entre Deus e o seu servo. É por iso que este verbo "cortar" cobrará todo o seu significado na "alianza feita con moitos durante unha semana" no versículo 27. Estes "moitos" son os xudeus nacionais para cuxo beneficio, o beneficio da fe en Cristo crucificado é. presentado primeiro. O segundo interese deste verbo cortar é que as 70 semanas de anos deste capítulo 9 son cortadas nas "2300 noite-mañá" de Dan.8:14. E desta cronoloxía xorde unha lección que antepón a fe cristiá á xudía. Deste xeito, Deus ensínanos que en Xesucristo dá a súa vida para ofrecela como redención por todo crente digno da súa salvación en toda a humanidade. A antiga alianza tivo que desaparecer cando Xesús derramou o seu sangue para romper a súa nova alianza cos elixidos de toda a terra.

O libro de Daniel pretende ensinar esta salvación universal presentándonos as conversións dos reis contemporáneos de Daniel; Nabucodonosor, Darío o medo e Ciro o persa.

A mensaxe é unha advertencia solemne que ameaza ao pobo xudeu e á súa cidade santa Xerusalén, a quen se lle dá un prazo de 70 semanas. Aquí de novo o código de Ezé.4:5-6 dá un día durante un ano a duración representa en todos os 490 anos. Daniel debe ter dificultades para comprender o significado dunha ameaza contra a súa cidade que xa está en ruínas.

24b- *para deter as transgresións e acabar cos pecados*

Imaxina o que estaba a pasar pola mente de Daniel ao escoitar estas cousas cando acababa de pedir a Deus en oración para pedir o perdón dos seus pecados e dos pecados do seu pobo. Axiña comprenderá o que é. Pero nós mesmos entendemos ben a esixencia divina expresada. Deus quere obter dos seus elixidos que salve, que xa non pequen, que poñan fin ás súas transgresións das súas leis, poñendo así fin aos pecados de acordo co que escribirá o apóstolo Xoán en 1 Xoán 3: 4: *Quen peca transgrede a lei, e o pecado é a transgresión da lei* . Este obxectivo está dirixido aos homes que deben loitar contra a súa natureza malvada para deixar de pecar.

24c- *para expiar a iniquidade e traer a xustiza eterna*

Para o xudeu Daniel , esta mensaxe evoca o rito do "día da expiación", un festival anual onde celebramos a eliminación dos pecados mediante o sacrificio dunha cabra. Este símbolo típico do pecado representaba a Grecia en Dan.8 e a súa presenza situou a profecía na atmosfera espiritual deste "día de expiación". Pero como pode eliminar os pecados a morte dunha cabra se a morte doutros animais sacrificados ao longo do ano non conseguiu eliminalos? A resposta a este dilema dáse en Heb.10:3 a 7: *Pero o recordo dos pecados renóvase cada ano por estes sacrificios; pois é imposible que o sangue de touros e cabras quite os pecados* . Por iso Cristo, entrando no mundo, dixo: *Non querías sacrificio nin ofrenda, senón un corpo que me fixeches ; Non aceptaches holocaustos nin sacrificios polo pecado. Entón dixer: Velaquí, veño (no rolo do libro fala de min) para facer, Oh Deus, a túa vontade* . As explicacións dadas polo apóstolo Paulo son moi claras e lóxicas. Segue que Deus reservou para si, en Xesucristo, a obra de expiación dos pecados anunciados polo anxo Gabriel a Daniel. Pero onde estaba Xesucristo neste rito do "día da expiación"? A súa perfecta inocencia persoal, que simbólicamente o converteu no cordeiro pascual de Deus que quita os

pecados do mundo, fíxose cargo dos pecados dos seus elixidos simbolizados pola cabra do rito da expiación. O cordeiro foi escondido pola cabra para que o cordeiro morreu pola cabra que coidara. Ao aceptar a súa morte na cruz para expiar os pecados dos seus elixidos, pecados dos que era responsable, Deus deulles en Cristo a proba máis fermosa do seu amor por eles.

24d- *e traer a xustiza eterna*

Esta é a feliz consecuencia da morte do Mesías salvador. Esta xustiza que o home, desde Adán, non puido producir, impútaselle aos elixidos para que a través da súa fe nesta demostración de amor divino, por pura graza, se lles impute, inicialmente, a perfecta xustiza de Xesucristo, ata a batalla . da fe vence o pecado. E cando isto desaparece por completo, dise que se imparte a xustiza de Cristo. O alumno faise como o seu Mestre. Sobre estas bases doutriniais foi construída a fe dos apóstolos de Xesús. Antes de que o tempo e os poderes escuros os transformen, ampliando así o estreito camiño ensinado por Xesucristo. Esta **xustiza** será **eterna** só para os fieis elixidos, aqueles que escoitan e responden en obediencia ás xustas demandas de Deus.

24- *para selar a visión e o profeta*

Ou, para que a visión se cumpra coa aparición do profeta anunciado. O verbo selar fai alusión ao selo de Deus que dá así á profecía e ao profeta que se presentará unha autoridade e lexitimidade divina completa e indiscutible. A obra que está a piques de ser realizada está selada co seu selo real divino. O número simbólico deste selo é "sete: 7". Tamén designa a plenitude que caracteriza a natureza do Deus creador e a do seu Espírito. A base desta elección é a construción do seu proxecto ao longo de sete mil anos, polo que dividiu o tempo en semanas de sete días como os sete mil anos. A profecía das 70 semanas dá así un papel ao número (7), o selo do Deus vivo en Apoc.7. Os versos que seguen confirmarán a importancia deste número "7".

24f- *e unxir o Santo dos Santos*

Esta é a unción do Espírito Santo que recibirá Xesús no momento do seu bautismo. Pero non nos enganemos, a pomba que pousou sobre el dende o ceo só tiña un obxectivo, o de convencer a Xoán de que Xesús era realmente o Mesías anunciado; o ceo dá testemuño del. Na terra, Xesús foi sempre o Cristo e en forma de preguntas seleccionadas feitas aos sacerdotes, o seu ensino na sinagoga aos 12 anos é unha proba diso. Para o seu pobo, entre os que naceu e se criou, a súa misión oficial era comezar co seu bautismo no outono do ano 26 e renunciar á súa vida na primavera do ano 30. O título de Santo dos Santos designa con dignidade xa que encarna en forma de carne ao Deus vivo que aterraba aos hebreos no tempo de Moisés. Pero o Santo dos Santos vivo tiña un símbolo material na terra; o lugar santísimo ou santuario do templo de Xerusalén. Era un símbolo do ceo, esta dimensión inaccesible á humanidade onde están Deus e os seus anxos. Asento do xuízo divino e lugar do seu trono, Deus como Xuíz agardaba o sangue de Cristo para validar o perdón dos pecados dos elixidos seleccionados durante os 6 milenios fixados para esta selección. A morte de Xesús cumpriu así a última "festa da expiación". O perdón foi obtido e os antigos sacrificios aprobados por Deus foron todos validados. A unción do Santo dos Santos facíase o Día da Expiación rociando o sangue do cabrito morto no propiciatorio, un altar colocado enriba da

arca que contén os mandamentos transgredidos de Deus. Para esta acción, unha vez ao ano, o sumo sacerdote estaba autorizado a penetrar máis alá do veo da separación, no lugar santísimo. Así, despois da súa resurrección, Xesús trouxo ao ceo a expiación do seu sangue para recibir o dominio, a lexitimidade para salvar os seus elixidos mediante a imputación da súa xustiza e o dereito a condenar aos pecadores impenitentes, incluídos os anxos malvados e o seu líder Satanás, o diaño. . O Santo dos Santos, que tamén designa o ceo, o sangue derramado por Xesús na terra, permitiralle, en Miguel, expulsar o demo e os seus demos do ceo, algo revelado en Apocalipsis 12:9. Así, o erro do pobo relixioso xudeu foi non comprender o carácter profético do "día da expiación" anual. Crían erroneamente que o sangue animal ofrecido nesta celebración podería validar outro significado de animal derramado durante o ano. Home feito a imaxe de Deus; o animal producido pola vida terrestre, como podemos xustificar a igualdade de valor das dúas especies?

Sendo Deus, Xesucristo era el mesmo o óleo da unción como Espírito Santo e ao subir ao ceo trae consigo a unción da súa lexitimidade gañada na terra.

A clave dos cálculos

Dan 9:25 *Coñece e entende. Desde o momento en que a palabra declarou que Xerusalén sería reconstruída ata o Unxido, ata o Líder, hai sete semanas e sesenta e dúas semanas, os lugares e as cunetas serán restauradas, pero en tempos difíciles.*

25a- *Saiba isto entón, e entende!*

O anxo ten razón ao convidar a Daniel á atención porque aborda datos que requiren unha gran concentración espiritual e intelectual; porque haberá que facer cálculos.

25b- *Desde o momento en que a palabra anunciaba que Xerusalén será reconstruída ao Unxido, ao Xefe*

Só esta parte do verso é de suma importancia porque resume o propósito da visión. **Deus dá ao seu pobo que agarda polo seu Mesías o medio de saber en que ano se lle presentará** . E este momento no que a palabra anunciou que Xerusalén será reconstruída debe determinarse segundo a duración dos 490 anos profetizados. Para este decreto de reconstrución, no libro de Esdras, atopamos tres posibles decretos ordenados sucesivamente por tres reis persas: Ciro, Darío e Artaxerxes. Resulta que o decreto establecido polo último en – 458, permite a culminación dos 490 anos no ano 26 da nosa era. Será, polo tanto, este decreto de Artaxerxes o que se debe manter tendo en conta a época na que estaba escrito: primavera segundo Esd.7:9: *saíu de Babilonia o primeiro día do primeiro mes e chegou a Xerusalén o o primeiro día do quinto mes, estando sobre el a boa man do seu Deus* . O ano do decreto do rei aparece en Esdras. 7:7: *Moitos dos fillos de Israel, sacerdotes e levitas, cantores, porteiros e netinitas, chegaron tamén a Xerusalén no sétimo ano do rei Artaxerxes* .

A saída do decreto sendo unha fonte, o Espírito apunta pola súa profecía, a Pascua da fonte onde Xesús Cristo morreu crucificado. Os cálculos levaranos a este obxectivo.

25c- *hai sete semanas e sesenta e dúas semanas restauraranse os lugares e as cunetas, pero en tempos difíciles.*

Inicialmente temos 70 semanas. O anxo evoca 69 semanas; 7 + 62. As 7 primeiras semanas culminan no tempo da recuperación de Xerusalén e do templo, en tempos lamentables porque os xudeus traballan baixo a permanente adversidade dos árabes que chegaron a establecerse na zona que deixou libre a súa deportación. Este verso de Neh.4:17 describe ben a situación: *Os que construíron o muro, e os que levaban ou cargaban as cargas, traballaban cunha man e levaban unha arma na outra* . Este é un detalle que se especifica, pero o principal atópase na ^{semana 70} contada.

A semana ⁷⁰

Dan 9:26 *E despois das sesenta e dúas semanas, un Unxido será exterminado, e non terá ~~suesor~~, nada para el. O pobo dun gobernante que veña destruírá a cidade e o santuario ~~santo~~, e o seu fin chegará coma un diluvio; Decídese que as devastacións durarán ata o final da guerra.*

26a- *Despois das sesenta e dúas semanas, un Unxido será cortado*

Estas 62 semanas van precedidas de 7 semanas , o que significa que a verdadeira mensaxe é "despois das 69 semanas" *un unxido será cortado* , pero non calquera unxido, o que así se anuncia encarna a propia unción divina. Usando a fórmula “ *a unxido* ”, Deus prepara ao pobo xudeu para o seu encontro cun home de aparencia común, lonxe das limitacións divinas. Segundo a súa parábola dos viticultores, o Fillo do Home, fillo do Mestre da viña, preséntase aos viticultores despois de enviar aos seus mensaxeiros que o precederon e aos que maltrataron. Desde a perspectiva humana, Xesús é só *un unxido* que se presenta tras outros unxidos.

O anxo dixo " *despois* " da duración total de 69 semanas, indicando así o ⁷⁰ . Así, paso a paso, os datos do anxo lévannos cara á Pascua primaveral do ano 30 que se situará na metade desta 70a ^{semana} de día-anos.

26b- *e non terá ~~suesor~~ para el*

Esta tradución é tanto máis ilexítima como o seu autor, L.Segond, especifica na marxe que a tradución literal é: *ninguén para el* . E para min a tradución literal encaixame perfectamente porque di o que realmente aconteceu na hora da súa crucifixión. A Biblia testemuña que os propios apóstolos deixaran de crer que Xesús era o Mesías esperado porque, como o resto do pobo xudeu, agardaban un mesías guerreiro que botase os romanos do país.

26c- *A xente dun líder que virá destruírá a cidade e ~~a~~ santidade do santuario*

Isto constitúe a resposta de Deus á observada incredulidade nacional xudía: *ninguén para el* . A indignación contra Deus pagarase definitivamente coa destrución de Xerusalén e a súa falsa *santidade* ; porque dende o ano 30 xa non hai *santidade* en terra xudía; o santuario xa non sendo un. Para esta acción, Deus empregou aos romanos, aqueles a través dos cales os xefes relixiosos xudeus fixeron crucificar ao Mesías, sen atreverse e sen poder facelo eles mesmos, mentres que eles souberon, sen eles, apedrear ao diácono Estevo “tres anos e seis meses” . ” máis tarde.

26d- *e o seu fin chegará coma un diluvio*

Foi polo tanto no 70, cando despois de varios anos de asedio romano, Xerusalén caeu nas súas mans, e cheos de odio destrutivo, animados polo ardor divino, destruíron frenéticamente, como se anunciaba, a cidade e a santidad que xa non había, ata *que* alí xa non quedaba *unha pedra sobre outra* como Xesús anunciara antes da súa morte en Mateo 24:2: *Pero el díxolles: ¿Ves todo isto? De verdade dígovos que aquí non quedará pedra sobre pedra que non sexa derrubada .*

26 - *decídese que as devastacións durarán ata o final da* ^{guerra}

En Mateo 24:6, Xesús dixo: *Oirás falar de guerras e rumores de guerras: tede coidado de non estar preocupado, porque estas cousas deben suceder. Pero ese aínda non será o final.* Despois dos romanos, as guerras continuaron ao longo dos dous mil anos da era cristiá e o longo tempo de paz que gozamos desde o final da Segunda Guerra Mundial é excepcional pero programado por Deus. A humanidade pode así producir os froitos da súa perversión ata o final das súas fantasías antes de pagar mortalmente o prezo.

Non obstante, non debemos esquecer cando falamos dos romanos que a súa sucesión papal prolongará as obras do pagán “ *devastador* ou *desolador* ” e *tamén alí ata o final da guerra librada contra os elixidos de Cristo Deus.*

Dan 9:27 *Fará un pacto forte con moitos durante unha semana , e durante a metade da semana fará cesar os sacrificios e as ofrendas; E [haberá] na á das abominacións da desolación e ata un exterminio (ou destrución total), e romperase, [segundo] o que foi decretado, na [terra] desolada .*

27a- *Fará unha forte alianza con moitos durante unha semana*

O Espírito profetiza o establecemento da nova *alianza* ; é *sólida* porque se converte na base da salvación ofrecida ata a fin do mundo. Baixo o termo moitos, Deus ten como obxectivo os nacionais xudeus, os seus apóstolos e os seus primeiros discípulos xudeus que entrarán na súa *alianza* durante os últimos **sete anos** do prazo dado á nación xudía para aceptar ou rexeitar oficialmente o Mesías crucificado. É este pacto que é " *cortado* " no versículo 24 entre Deus e os pecadores xudeus arrependidos. No outono do 33, o final desta última semana estará marcado por este outro acto inxusto e odioso que representa a lapidación de Estevo o novo diácono. O seu único mal foi dicirle aos xudeus verdades que non podían soportar escoitar, mentres Xesús poñía as súas palabras na súa boca. Ao ver asasinado un seguidor da súa causa, Xesús rexistrou a negativa nacional oficial da súa intercesión. A partir da caída do ano 33, os rebeldes xudeus alimentaron a ira romana que foi baleirada dun bloque en Xerusalén no ano 70.

27b- *e durante a metade da semana fará cesar o sacrificio e a ofrenda*

Este momento a mediados ou *metade da semana* é a primavera 30 apuntada pola profecía das 70 semanas. Este é o momento no que se realizan todas as accións citadas no versículo 24: **o fin do pecado, a súa expiación, a chegada do profeta que cumpre a visión establecendo a súa eterna xustiza e a unción do Cristo resucitado que ascende ao ceo. Todopoderoso** . A morte expiatoria do Mesías menciónase aquí baixo o aspecto dunha consecuencia que conleva: o cesamento definitivo dos *sacrificios e ofrendas* de animais que se fan noite e mañá no templo xudeu, pero tamén dende a mañá ata a noite, polos pecados do pobo. A morte de Xesucristo deixa obsoletos os símbolos animais que

o prefiguraban na vella alianza, e este é o cambio esencial que provocou o seu sacrificio. O desgarro do veo do templo que Deus realiza no momento en que Xesús expira confirma o cesamento definitivo dos ritos relixiosos terreaus, e a destrución do templo, no 70, reforza esta confirmación. Á súa vez, as festas xudías anuais, todas proféticas da súa chegada, tiveron que desaparecer; pero en ningún caso, a práctica do sábado semanal que recibe nesta morte o seu verdadeiro significado: profetiza o descanso celestial do sétimo milenio que, mediante a súa vitoria, Xesucristo consegue para Deus e os seus verdadeiros elixidos a quen imputa o seu perfecto. xustiza eterna citada no versículo 24.

O comezo desta " *semana* " de días-anos ocorre no outono do 26 co bautismo de Xesús que foi bautizado por Xoán o Bautista.

27c- *E [habirá] na á das abominacións da desolación*

Sentímolo, pero esta parte do verso está mal traducida na versión de L.Segond porque foi mal interpretada. Tendo en conta as revelacións proporcionadas no Apocalipse de Xoán, presento a miña tradución do texto hebreo que outras traducións confirman. A frase " *on the wing* ", símbolo de carácter e dominio celestial, suxire unha responsabilidade relixiosa que se dirixe directamente á Roma papal, que " *se levanta* " en Dan. 8:10-11, e aos seus aliados relixiosos dos últimos días. *As ás de aguia* simbolizan a elevación suprema do título imperial, por exemplo *o león con ás de aguia* que se refire ao rei Nabucodonosor, ou do propio Deus, que levaba sobre *ás de aguia* ao seu pobo hebreo ao que liberou da escravitude exipcia. Todos os imperios adoptaron este símbolo da aguia , incluíndo, en 1806, Napoleón 1^o que foi confirmado por Apo.8:13, entón os emperadores prusianos e alemáns, sendo o último o ditador A.Hitler. Pero desde entón, os EE. UU. tamén teñen esta aguia imperial no billete verde da súa moeda nacional: o dólar.

Deixando o tema anterior, o Espírito volve apuntar ao seu inimigo favorito: Roma. Despois da misión terrenal de Xesucristo, o actor obxectivo das *abominacións que causan a desolación* final da terra é de feito Roma, cuxa fase imperial pagá acaba de destruír Xerusalén no 70 no versículo 26. E a acción de cometer " *abominacións da desolación* " continuar no tempo ata a fin do mundo. *As abominacións*, en plural, son, pois, imputables, en primeiro lugar, á Roma imperial que perseguirá aos fieis elixidos matándoos en espectaculares "etapas" para entreter ao sanguinario pobo romano, cousas que cesarán no 313. Pero outra a abominación vén despois e consiste en poñer fin á práctica do sábado do sétimo día, o 7 de marzo de 321; esta acción aínda é atribuíble ao Imperio Romano e ao seu líder imperial Constantino¹ Con el, o Imperio Romano pasou baixo o dominio dos emperadores bizantinos. No ano 538, pola súa banda, o emperador Xustiniano I^o cometeu^u outra *abominación* ao establecer na súa sede romana o réxime papal de Vixilio I^o e esta prolongación das *abominacións* ata o fin do mundo hai que atribuír entón a esta fase a lei papal que Deus ten. denunciado dende Dan.7. Lembramos que o nome " *corniño pequeno* " designa as dúas fases dominantes de Roma en Dan.7 e Dan.8. Deus ve nestas dúas fases sucesivas só a continuidade dunha mesma obra abominable.

O estudo dos capítulos anteriores permitiunos identificar os distintos tipos de abominacións que este verso lle imputa.

27d- *e ata un exterminio (ou destrución completa) e será quebrado* , [segundo] *o que se decretou, na [terra] desolada .*

" *Ela estará rota* [segundo] *o que foi decretado* ” e revelado en Dan.7:9-10 e Dan.8:25: *Por mor da súa prosperidade e do éxito das súas artimañas, terá arrogancia no seu corazón, fará moitas cousas. os homes que viviron en paz perecerán, e el levantarase contra o xefe dos xefes; pero romperase, sen o esforzo de ningunha man.*

O texto hebreo ofrece este pensamento divino diferente das traducións actuais.

Este matiz baséase no proxecto de Deus de botar a culpa dos homes ao planeta Terra no que viven; o que nos ensina Rev.20. Observemos o feito de que a falsa fe cristiá ignora este proxecto divino que consistirá en exterminar os homes da faz da terra, no glorioso regreso de Cristo. Ignorando as revelacións dadas en Apocalipse 20, esperan en balde o establecemento do reino de Cristo na terra. Non obstante, a destrución completa da súa superficie está prevista aquí e en Rev.20. O retorno na gloria do Cristo vitorioso en toda a súa divindade devolverá á terra a súa aparencia caótica desde o inicio da súa historia descrita en Xénese 1. Xigantescos terremotos abalarán e volverá baixo o nome de abismo ao seu estado caótico “sen forma” . e *baleiro* ”, “tohu wa bohu”, inicial. Non quedará nela ningún home vivo, pero será a *prisión* do demo illada nela durante *mil anos* ata a hora da súa morte.

Nesta fase do estudo, debo achegar información adicional sobre, en primeiro lugar, a “70a ^{semana} ” que se acaba de estudar. O seu cumprimento en días-anos proféticos vai unido a un cumprimento literal. Porque grazas ao testemuño dun calendario xudeu, coñecemos a configuración da Semana Santa do ano 30. O seu centro era unha véspera de mércores de algún que outro sábado xustificado pola Pascua xudía que caía nese ano en xoves. Así podemos reconstruír completamente o curso desta Pascua na que morreu Xesús. Detido o martes á noite, Xulgado durante a noite, Xesús foi crucificado na mañá do mércores ás 9 horas. Caduca ás 3 da tarde. Antes das 18.00 horas, Xosé de Arimatea colocou o seu corpo na tumba e tirou a pedra que o pechaba. Pasa o sábado de Pascua do xoves. O venres pola mañá, as mulleres piadosas compran especias que preparan durante o día para embalsamar o corpo de Xesús. Na noite do venres ás 6 da tarde comeza o sábado semanal, unha noite, un día pasa en repouso santificado por Deus. E o sábado á noite ás 18 horas comeza o primeiro día da semana secular. Pasa a noite e ás primeiras luces do amencer as mulleres van á tumba coa esperanza de atopar a alguén que leve a pedra. Atopan a pedra rodada e a tumba aberta. Entrando no sepulcro, María Magdalena e María, a nai de Xesús, ven un anxo sentado que lles di que Xesús resucitou, o anxo dilles que vaian avisar aos seus irmáns, os seus apóstolos. Mentres se demora no xardín, María Magdalena ve a un home vestido de branco ao que toma por xardineiro; no intercambio recoñece a Xesús. E aquí, un detalle moi importante que destrúe unha crenza moi estendida, Xesús dille a María: “ *Aínda non volvín ao meu Pai* ”. O ladrón que estaba na cruz e o propio Xesús non entraron no paraíso, no reino de Deus, o mesmo día da súa crucifixión, xa que 3 días enteiros despois, Xesús aínda non volveu ao ceo. Así podo dicir no

nome do Señor, que calen os que non teñen nada que dicir del! Para non ter que sufrir algún día o ridículo ou a vergoña.

O segundo é aproveitar a data: 458, que primeiro marca o inicio das 70 semanas de días-anos fixadas para o pobo xudeu ao que Deus lle deu dous principais sinais de identidade: o sábado e a circuncisión da carne.

Segundo Rom.11, os conversos pagáns que entraron no novo pacto son enxertados na raíz e tronco hebreo e xudeu. Pero as bases da nova alianza son puramente xudías e Xesús fixo un punto en lembrar isto en Xoán 4:22: *adorades o que non coñeces; adoramos o que sabemos, porque a salvación vén dos xudeus*. Hoxe, esta mensaxe adquire unha relevancia viva porque Xesús diríxese a pagáns falsamente convertidos en todas as épocas. Para arruinalos mellor, o demo empurrounos a odiar aos xudeus e á súa alianza; que os afastaba dos mandamentos de Deus e do seu santo sábado. Debemos, por tanto, rectificar este erro e **mirar o novo pacto cunha identidade xudía**. Os apóstolos e os novos discípulos xudeus convertidos son estes " *moitos* " que fan *unha sólida alianza con Xesús*, en Dan.9:27, pero a súa base segue sendo xudía, tamén lles preocupa o inicio do período das " *70 semanas* ". dado por Deus á nación xudía para aceptar ou rexeitar o estándar do novo pacto baseado no sangue humano derramado voluntariamente por Xesucristo. En dedución destes razoamentos a data - 458 convértese no inicio das "2300 noite-mañá" de Dan.8:14.

Ao final desta longa duración profética, 2300 anos, tres cousas tiveron que cesar segundo Dan.8:13.

- 1- o sacerdocio perpetuo
- 2- o pecado devastador
- 3- a persecución da santidade e do exército.

Identificáronse as tres cousas:

- 1- o sacerdocio terrenal perpetuo do papa
- 2- o resto do primeiro día renomeado: domingo.
- 3- A persecución da santidade cristiá e dos santos, cidadáns do reino dos ceos.

Estes cambios tiñan como obxectivo:

- 1- Devolve a Xesucristo o seu santo sacerdocio celestial perpetuo.
- 2- Restaura toda a lei divina, incluíndo o sétimo día de ^{descanso sabático}.
- 3- Ver o fin das persecucións da santidade e dos santos cristiáns.

O cálculo proposto para o "2300 noite-mañá" a partir da data – 458, o final desta duración remata na primavera de 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. Neste cálculo temos 1842 anos enteiros aos que hai que engadir +1 para designar a primavera de principios do ano 1843 onde remata o profetizado "2300 noite-mañá". Esta data marca o inicio dun retorno da intervención de Deus que quere así liberar aos seus verdadeiros santos das mentiras relixiosas herdadas do catolicismo papal romano durante 1260 anos. Así, tomando a iniciativa de crear un despertar espiritual nos EUA onde os protestantes atoparon refuxio, o Espírito inspira en William Miller un interese pola profecía de Daniel 8:14 e dúas propostas de datas sucesivas anuncian o regreso de Xesucristo, a primeira para a primavera de 1843, a segunda

para o outono de 1844. Para el, a purificación do santuario significa que Xesús volve purificar a terra. Despois de dúas decepcións nas datas previstas, o Espírito dá un sinal aos máis perseverantes que participaron nas dúas probas da fe. Unha visión celeste recibiu a mañá do 23 de outubro de 1844 un dos santos que atravesaba os campos. O ceo abriuse a unha escena que mostraba a Xesucristo como Sumo Sacerdote oficiando no santuario celestial. Na visión pasou do lugar santo ao lugar santísimo. Así, despois de 1260 anos de escuridade, Xesucristo volveu conectar cos seus fieis ordenados polos dous sucesivos xuízos.

- 1- **A reanudación do perpetuo**. É polo tanto a través desta visión que Deus tomou oficialmente o control do seu sacerdocio celestial perpetuo o 23 de outubro de 1844.
- 2- **O regreso do sábado**. Nese mesmo mes, outro dos Santos comezou a observar o sábado do sétimo día, tras a visita da señora Rachel Oaks que lle entregou un panfleto da súa igrexa: "Os bautistas do sétimo día". Un a un, co paso do tempo, os santos seleccionados polas dúas probas tamén adoptaron o sábado do sétimo día. Así foi como Deus puxo fin ao pecado devastador establecido pola Roma pagá, pero legalizado pola Roma papal co seu nome de "Domingo".
- 3- **Parar as persecucións**. O terceiro tema concernía á santidad e aos cristiáns perseguidos durante 1260 anos. E de novo, en 1843 e 1844, a paz relixiosa reinou en todas partes do mundo occidental preocupado pola profecía. Isto débese a que a Francia revolucionaria silenciou coa súa guillotina aos responsables dos abusos relixiosos cometidos. Así, despois dos últimos anos sangrentos do castigo dos *adúlteros* relixiosos segundo Apo.2:22-23, a finais dos 1260 anos iniciados en 538, data vinculada á eliminación do *perpetuo* polo establecemento do réxime papal, é dicir, en 1798, reina a paz relixiosa. E a liberdade de conciencia establecida permite aos santos servir a Deus segundo a súa elección e o seu coñecemento de que Deus aumentará. En 1843, *o santidad* e *o exército dos santos*, estes cidadáns do reino dos ceos seleccionados por Xesucristo, xa non son perseguidos, como anuncia a profecía de Daniel 8:13-14.

Todas estas experiencias foron organizadas e guiadas polo Deus Todopoderoso que en total invisibilidade guía as mentes dos homes para que cumpran os seus plans, todo o seu programa, ata o fin do mundo cando rematará a súa selección de elixidos. De todo isto despréndese que o home non escolle honrar o sábado e a súa luz, é Deus quen lle dá estas cousas que lle pertencen como sinal da súa aprobación e do seu verdadeiro amor por el, como ensina Ezé .20:12. -20: *Eu tamén lles dei os meus sábados como sinal entre eles e eu, para que soubesen que eu son o Señor quen os santifica... Santifica os meus sábados, e que sexan entre min e ti un único sinal polo que sábese que eu son o Señor o teu Deus* . Porque é el quen busca a súa ovella perdida, teñamos por seguro que ningún cargo electo perderá a convocatoria.

En Dan.8, na resposta única que Deus dá no versículo 14 á pregunta do versículo 13, a palabra " *santidad* " encaixa perfectamente porque a santidad xeralmente

se refire a todo o que é propiedade de Deus e que lle afecta especialmente. Este foi o caso do seu sacerdocio celestial *perpetuo* , do seu *sábado santificado* desde a fundación do mundo o día despois da creación de Adán e dos *seus santos* , os seus fieis elixidos.

As experiencias profetizadas en Daniel 8:13-14 cumpríronse entre 1843 cando entrou en vigor o decreto divino e o outono de 1844, ambas baseadas na expectativa do regreso de Xesucristo nesas datas, apoiándose así na idea de coa chegada de Xesucristo, os contemporáneos desta experiencia deron aos participantes seguidores destas expectativas o nome de “adventista”, do latín “adventus” que precisamente significa “advento”. Esta experiencia "adventista" atoparemos no capítulo 12 deste libro de Daniel, onde o Espírito subliñará a importancia deste último "pacto" formalizado.

Daniel 10

Dan 10:1 *No terceiro ano de Ciro, rei de Persia, unha palabra foi revelada a Daniel, que se chamaba Beltsasar. Esta palabra, que é verdade, anuncia unha gran calamidade. Escoitou esta palabra e entendeu a visión.*

1a- *No ano terceiro de Ciro, rei de Persia, unha palabra foi revelada a Daniel, que se chamaba Beltsasar.*

Ciro 2 reinou desde - 539. A data da visión é polo tanto - 536.

1b- *Esta palabra, que é verdade, anuncia unha gran calamidade.*

Este termo, *gran calamidade*, anuncia a masacre a gran escala.

1c- *Escoitou esta palabra, e entendeu a visión.*

Se Daniel entendeu o significado, nós tamén o entenderemos.

Dan 10:2 *Daquela eu, Daniel, chorei tres semanas.*

Este *loito persoal* que afecta a Daniel, confirma o carácter fúnebre da masacre que se levará a cabo cando se produza a gran calamidade anunciada.

Dan 10:3 *Non comín ningún manxar, nin carne nin viño entraron na miña boca, nin me unxen ata que se cumpriron as tres semanas.*

Esta preparación de Daniel que busca unha maior santidade profetiza a dramática situación que o anxo profetizará en Dan.11:30.

Dan 10:4 *O día vinte e catro do primeiro mes estiven xunto ao gran río Hiddekel.*

Hiddékel ten o nome de Tigre en francés. Este é o río que regou Mesopotamia co Éufrates que cruzou e regou a cidade caldea *Babilonia* por mor do orgullo castigado do rei Nabucodonosor. Daniel non podía entendela, pero esta aclaración estaba pensada para min. Porque foi só en 1991 cando dei a coñecer as verdadeiras explicacións de Daniel 12 onde o río **Tigris** interpretará o papel dun " **tigre** " que come almas humanas. Unha proba de fe está ilustrada polo seu perigoso cruzamento. Só os elixidos poden cruzalo e continuar a súa viaxe con Xesucristo. É de novo, unha imaxe copiada da travesía do mar Vermello polos hebreos, unha travesía imposible e fatal para os pecadores exipcios. Pero o que evoca Daniel 12 selecciona os últimos "adventistas" elixidos cuxa misión continuará ata o regreso de Cristo. O último deles experimentará a última **gran calamidade** , a súa forma extrema que requirirá a intervención de Cristo nun poderoso e glorioso retorno salvador e vingativo.

A primeira calamidade anunciada a Daniel menciónase en Dan.11:30. Refírese ao pobo xudeu da antigüidade, pero outra *calamidade similar* será anunciada por unha imaxe análoga en Rev.1. Isto lograrase despois da Terceira Guerra Mundial na que *morrerán un terzo dos homes* . E este conflito preséntase en Apocalipsis 9:13 a 21 por símbolos, pero desenvólvese en linguaxe sinxela neste libro de Daniel ao final do capítulo 11 nos versos 40 ao 45. De xeito que atoparemos sucesivamente, neste capítulo 11, a gran calamidade dos xudeus, logo en Dan. 12:1, a gran calamidade que terá como obxectivo os elixidos do cristianismo e os

fieis xudeus do tempo final que se converterán a Cristo Esta calamidade menciónase alí baixo os termos "tempos". de problemas" e o foco principal será a práctica do sábado santificado por Deus.

Comparación das dúas visións das calamidades previstas

1- Aos fillos do pobo de Daniel da antiga alianza: Dan.10:5-6.

2- Aos fillos do pobo de Daniel da nova alianza: Apoc.1:13-14.

Para apreciar plenamente o interese que debemos dar a estas dúas calamidades, debemos entender que, aínda que se suceden no tempo, a primeira é un tipo que profetiza a segunda, que terá como obxectivo o regreso de Xesucristo, o último fiel. fillos de Deus do tipo de Daniel e os seus tres compañeiros. Despois de décadas de paz, seguidas dunha terrible e terriblemente destrutiva guerra atómica, o día de descanso do domingo romano será imposto polo goberno universal organizado polos superviventes do desastre. Entón, de novo, a morte virá para ameazar a vida dos fieis elixidos, como nos días de Daniel, Hananías, Misael e Azarías; e como na época dos "Macabeos" en -168, que a **calamidade** anunciaba neste capítulo de Daniel apunta; e ao final, os últimos adventistas permanecen fieis ao sábado do sétimo día en 2029.

Pero antes desta última proba, o longo reinado papal de 1260 anos xa fará que multitude de criaturas morreran no nome de Deus.

En resumo, comprender a mensaxe transmitida por esta visión dada a Daniel permitiranos comprender o significado da que lle dá a Xoán en Apoc.1:13 a 16.

Dan 10:5 *E levantei os ollos e mirei, e velaquí, había un home vestido de liño e que tiña no lombo un cinto de ouro de Upaz.*

5a- *había un home vestido de liño*

Unha obra de xustiza simbolizada polo liño será realizada por Deus a través dun ser humano. Na imaxe descrita Deus toma a aparencia do rei grego Antíoco 4 coñecido como Epífanos. Será o perseguidor dos xudeus entre - 175 e - 164, duración do seu reinado.

5b- *tendo nos lombos un cinto de ouro de Upaz*

Colocado nos riles, o cinto designa a verdade forzada. Ademais, o ouro do que está feito provén de Uphaz, que en Xer.10:9 apunta ao seu uso idolátrico pagán.

Dan 10:6 *O seu corpo era coma crisólito, o seu rostro brillaba como un raio, os seus ollos eran como chamas de lume, os seus brazos e os seus pés eran como bronce pulido, e o son da súa voz era como o ruído dunha multitude.*

6a- *O seu corpo era coma crisólito*

Deus é o autor da visión pero anuncia a chegada dun deus pagán de aí este glorioso aspecto sobrenatural.

6b- *o seu rostro brillaba coma un raio*

Confírmase a identidade grega deste Deus. Este é Zeus, o deus grego do rei Antíoco 4. O raio é o símbolo do deus olímpico Zeus; o deus dos deuses olímpicos da mitoloxía grega

6c- *os seus ollos eran coma chamas de lume*

Destruirá o que mira e non aproba; os seus ollos estarán nos xudeus segundo Dan. 11:30: ... *mirará para os que abandonaron a santa alianza*. A calamidade non vén sen razón, a apostasía contamina o pobo.

6d- *os seus brazos e pés parecían latón pulido*

O verdugo que será enviado por Deus será tan pecador como as súas vítimas. As súas accións destrutivas simbolizadas polos seus brazos e pés de bronce son o símbolo do pecado grego na estatua de Dan.2.

6o- *e o son da súa voz era coma o ruído dunha multitude*

O rei grego non actuará só. Terá detrás e diante de si unha multitude de soldados tan pagáns coma el para obedecer as súas ordes.

O clímax e o clímax deste anuncio profético alcanzarase na hora do cumprimento de Dan. 11:31: *As tropas aparecerán ás súas ordes; profanarán o santuario, a fortaleza, porán fin ao sacrificio perpetuo, e levantarán a abominación do destructor*. Para a honestidade bíblica, tachei a palabra sacrificio que non está escrita no texto hebreo, porque Deus proveu para o "perpetuo" dous papeis sucesivos diferentes na antiga alianza e na nova. Na antigüidade consiste en ofrecer un año pola noite e pola mañá como holocausto. No relato breve, designa a intercesión celestial de Xesucristo que lembra o seu sacrificio para interceder polas oracións dos elixidos. Neste contexto de Dan.11:31, o da antiga alianza, o rei grego porá fin ás ofrendas perpetuas da lei de Moisés. Así, é só o contexto do tempo no que se evoca o que determina a interpretación do ministerio de intercesión perpetua dun sacerdote terreal ou do sumo sacerdote celestial: Xesucristo. O *perpetuo* está, polo tanto, ligado a un ministerio humano ou, secundaria e definitivamente, ao divino ministerio celeste de Xesucristo.

Dan 10:7 *Eu, Daniel, vin só a visión, e os homes que estaban comigo non a viron, pero tiñan moito medo e fuxiron e agocháronse.*

7- Este medo colectivo é só a débil imaxe da realización da visión. Porque o día da carnicería prevista, os xustos farían ben en fuxir e esconderse, aínda que fose no ventre da terra.

Dan 10:8 *Quedei só e vin esta gran visión; faláronme as forzas, o meu rostro cambiou de cor e descomposto, e perdín todo o vigor.*

8a- A través dos seus sentimentos, Daniel segue profetizando as consecuencias da desgraza que virá.

Dan 10:9 *Oín o son das súas palabras; e cando escoitei o son das súas palabras, caín abraiado, boca abaixo no chan.*

9a- No día da desgraza, a voz do rei perseguidor provocará os mesmos efectos aterradores; os xeonllos chocarán e as pernas dobraranse, incapaces de levar os corpos que caerán á terra.

Dan 10:10 *E velaquí, unha man tocoume, e estremeu os meus xeonllos e as miñas mans.*

10a- Afortunadamente para el, Daniel é só o profeta responsable de anunciarlle ao seu pobo a chegada desta *gran calamidade* e non é el mesmo o obxectivo da xusta ira de Deus.

Dan 10:11 *Entón díxome: "Daniel, home querido, fai caso das palabras que che vou dicir e quédate onde estás". pois agora son enviado a ti. Cando me falara así, quedei tremendo.*

11a- *Daniel, home querido, fai caso das palabras que che vou falar, e quédate onde estás.*

Un amado de Deus non ten motivos para temer as súas intervencións celestiais. A ira de Deus está contra os pecadores rebeldes agresivos malvados e crueis. Daniel é o contrario destas persoas, debe permanecer en pé porque é o sinal mesmo da diferenza de destino que finalmente recaerá nos elixidos. Aínda deitados no po da morte terreal, espertaranse e volverán poñerse en pé. Os impíos deitaranse e os malvados espertarán para que o xuízo final sexa destruído para sempre. O anxo especifica "no lugar onde estás". E onde está? Na natureza ás beiras do río "Hiddekel", en francés, o Éufrates, que designará a Europa cristiá da nova alianza en Apocalipse. A primeira lección é que o home pode atoparse con Deus en calquera lugar e ser bendicido por El alí. Esta lección derruba os prexuízos idólatras de que para moitas persoas, Deus só se pode atopar nas igrexas, edificios sagrados, templos, altares, pero aquí, non hai nada diso. No seu tempo, Xesús renovará esta lección dicindo en Xoán 4:21 a 24: *Muller, díxolle Xesús, créeme, chega a hora en que nin neste monte nin en Xerusalén adorarás ao Pai . Adora o que non coñeces; adoramos o que sabemos, porque a salvación vén dos xudeus. Pero a hora está chegando, e xa chegou, en que os verdadeiros adoradores adorarán ao Pai en espírito e en verdade; pois estes son os adoradores que o Pai esixe. Deus é Espírito, e os que o adoran deben adoralo en espírito e en verdade.*

A segunda lección é máis sutil, está baseada no río Hiddekel porque o Espírito planeou abrir a comprensión do seu libro só aos seus últimos servos fieis, cuxa experiencia e a proba pola que se realiza a súa selección está ilustrada pola imaxe de o perigoso cruce do río Hiddékel en francés, o Tigre, como o animal deste nome, tamén na proba da fe, devorador de almas dos homes.

11b- *porque agora son enviado a ti. Cando me falara así, quedei tremendo.*

O encontro xa non é unha visión, transfórmase nun diálogo, nun intercambio entre dúas criaturas de Deus, unha procedente do ceo e a outra aínda da terra.

Dan 10:12 *Díxome: Daniel, non teñas medo; porque desde o primeiro día que puxeches o teu corazón a comprender e a humillarte diante do teu Deus, as túas palabras foron escoitadas, e por mor das túas palabras eu veño .*

Sobre todo este verso, só teño unha cousa que dicir. Se perdes a memoria, polo menos lembra este verso que nos di como agradecer ao noso Deus creador.

O verso é un exemplo deste tipo; unha secuencia lóxica baseada no feito de que cada causa ten o seu efecto con Deus: escóitase e cúmprese a sede de entendemento acompañada de verdadeira humildade.

Aquí comeza unha longa revelación que non rematará ata o final do Libro de Daniel, o do capítulo 12 .

Dan 10:13 *e o gobernante do reino de Persia resistiume vinte e un días; pero velaquí, Miguel, un dos xefes xefes, veu na miña axuda, e quedei alí cos reis de Persia.*

13a- *e O xefe do reino de Persia resistiume vinte e un días*

O anxo Gabriel asiste a Ciro 2 o rei persa e a súa misión para Deus consiste en influír nas súas decisións, para que as accións realizadas non se opoñan ao seu gran proxecto. O exemplo deste fracaso do anxo demostra que as criaturas de Deus quedan de feito libres e independentes e, polo tanto, responsables de todas as súas eleccións e obras.

13b- *pero velaquí, Miguel, un dos xefes xefes, veu na miña axuda*

O exemplo revelado tamén nos ensina que en caso de necesidade real " *un dos principais líderes, Michael* ", pode intervir para forzar a decisión. Esta axuda superior é axuda divina xa que Miguel significa: "Quen é coma Deus". É el quen virá á terra para encarnarse en Xesucristo. No ceo, era para os anxos a representación do Espírito de Deus con eles. Neste caso, a expresión " *un dos principais líderes* " pode sorprendernos lexitimamente. Pois iso non é de estrañar, porque a humildade, a mansedumbre, o compartir e o amor que Xesús demostrará na terra, xa foron postos en práctica na súa vida celestial cos seus anxos fieis. As leis do ceo son as que demostrou durante o seu ministerio terrestre. Na terra, converteuse no servo dos seus servos. E aprendemos que no ceo fíxose igual aos outros anxos principais.

13c- *e quedei alí cos reis de Persia*

O dominio da dinastía de reis persas continuará, polo tanto, durante algún tempo ata a dominación grega.

Dan 10:14 *Agora veño para mostrarche o que acontecerá co teu pobo no futuro; pois a visión aínda se refire a aqueles tempos.*

14a- Ata a fin do mundo, o pobo de Daniel estará preocupado, tanto no antigo como no novo pacto, porque o seu pobo é Israel a quen Deus salva do pecado exipcio , do pecado de Adán por Xesucristo e do pecado . establecido por Roma no cristianismo purificado polo sangue de Xesús.

O propósito da revelación traída polo anxo a Daniel é avisar ao seu pobo das traxedias que están por vir. Daniel xa pode comprender que o que se lle revela xa non lle afecta persoalmente, pero tamén está seguro de que estas ensinanzas serán proveitosas no futuro para os servos do seu pobo e, polo tanto, para todos aqueles a quen Deus lles dirixe e os destina a través deles. el.

Dan 10:15 *Mentres me falaba estas palabras, mirei para a terra e calei.*

15a- Xoán aínda ten na súa mente a terrible visión da calamidade e intenta concentrarse en escoitar o que escoita, xa non se atreve a levantar a cabeza para mirar a quen lle fala.

Dan 10:16 *E velaquí, un parecido aos fillos do home tocou os meus beizos. Abrín a boca e falei, e díxenlle ao que estaba diante de min: Meu señor, a visión encheume de medo e perdín todas as forzas.*

1a- *E velaquí, un que tiña a aparencia de fillos do home tocoume os beizos*

Aínda que a terrible visión era unha imaxe ficticia irreal creada na mente de Daniel, pola contra, o anxo preséntase en forma humana idéntica ao home terrestre. En primeiro lugar, tamén foi creado á imaxe de Deus, pero nun corpo

celeste libre das leis terreaís. A súa natureza celeste dálle acceso a ambas dimensións ao ter unha capacidade activa en cada unha. Toca os beizos de Daniel quen sente este toque.

Dan 10:17 *Como pode falar co meu señor o servo do meu señor? Agora xa me fallan as forzas e xa non teño alento.*

17a- Para o ser humano puramente terreal a situación é moi distinta, impónse leis terreaís e o medo fíxolle perder forzas e alento.

Dan 10:18 *Entón o que tiña aspecto de home tocóume de novo e fortalecéume.*

18a- Con suave insistencia, o anxo consegue devolverlle forzas a Daniel calmándoo.

Dan 10:19 *Entón díxome: Non temas, home querido, a paz estea contigo. coraxe coraxe! E mentres me falaba, collín forzas e dixen: Deixa que fale o meu señor, porque ti me fortaleceches.*

19a- Unha mensaxe de paz! Idéntico ao que Xesús dirixirá aos seus discípulos! Nada como tranquilizar unha mente asustada. As palabras coraxe, coraxe, axúdanlle a recuperar o alento e a recuperar as forzas.

Dan 10:20 *El díxome: "Sabes por que vin a ti? Agora volvo loitar contra o gobernante de Persia; e cando me vaia, velaquí, virá o gobernante de Xaván.*

20a- *Agora volvo loitar contra o líder de Persia*

Este líder de Persia é Ciro 2 o Grande a quen Deus considera o seu unxido; o que non impide que teña que loitar contra el para dirixir as súas decisións na súa dirección.

20b- *e cando eu vaia, velaquí, virá o gobernante de Xaván*

Cando o anxo abandona Ciro 2, un ataque do líder grego da época abrirá a crecente hostilidade entre as dúas dominacións persa e grega.

Dan 10:21 *Pero vouvos dar a coñecer o que está escrito no libro da verdade. Ninguén me axuda contra estes, excepto Michael, o teu líder.*

21a- Esta revelación que recibirá Daniel chámase libro da verdade. Hoxe, en 2021, podo confirmar o cumprimento de todo o que nel se revela, pois a súa comprensión foi plenamente dada polo Espírito inmortal de Miguel, o noso líder, para Daniel na antiga alianza e para min, na nova alianza, desde Xesucristo. reclama este nome para xulgar aos demos aínda activos ata o seu glorioso regreso.

Daniel 11

Atención! A pesar do cambio de capítulo, a discusión entre o anxo e Daniel continúa en continuidade co último verso do capítulo 10 .

Dan 11:1 *E eu, no primeiro ano de Darío o medo, estiven con el para axudalo e apoiálo.*

1a- Creado por Deus para vivir eternamente, o anxo que fala con Daniel dille que axudou e apoiou a Dario, o rei medo, que con 62 anos conquistou Babilonia e que aínda reinaba en Dan.6. Este rei amaba a Daniel e ao seu Deus pero, atrapado, puxo en perigo a súa vida entregándoo aos leóns. Así que foi el quen interveu para pechar a boca dos leóns e salvarlle a vida. Foi polo tanto tamén el quen axudou a este rei Darío a comprender que o Deus de Daniel é o único Deus verdadeiro, creador de todo o que é, que vive e que non hai outro coma el.

Dan 11:2 *Agora vouche facer saber a verdade. Velaquí, aínda haberá tres reis en Persia. O cuarto acumulará máis riqueza que todos os demais; e cando sexa poderoso nas súas riquezas, levantará a todos contra o reino de Xaván.*

2a- *Agora vouche facer saber a verdade*

A verdade só é coñecida polo Deus Verdadero e é o nome que Deus se dá na súa relación cos seus últimos escollidos en Cristo segundo Apoc.3:14. A verdade non é só a lei divina, as súas ordenanzas e os seus mandamentos. Tamén abarca todo o que Deus planea escrupulosamente e fai que se cumpra no seu tempo. Só estamos descubrindo todos os días da nosa vida, unha parte deste gran programa no que avanzamos ata o final da nosa vida e colectivamente, ata o final do proxecto de aforro definitivo que verá acceder aos electos á eternidade prometido.

2b- *Velaquí, aínda haberá tres reis en Persia*

Primeiro rei despois de Ciro 2: Cambises 2 (– 528 – 521) mata ao seu fillo Bardiya, alcumado ^{Smerdis} polos gregos.

2o rei: o falso Smerdis, o mago Gaumâta usurpador do nome Smerdis só reina por ^{pouco} tempo.

3o rei: Darío 1º persa (– 521 – 486) fillo de Hystape

2c- *O cuarto acumulará máis riqueza que todos os demais*

4o rei: Xerxes 1o (– 486 – 465). Xusto despois del, Artaxerxes I ^{reinarei} e liberarei a todos os cativos xudeus **no sétimo ano** do seu reinado, na primavera - 458 segundo Esd.7:7-9.

2d- *e cando sexa poderoso polas súas riquezas, levantará todo contra o reino de Xavan*

Xerxes I ^{reprimiu} e pacificou o Exipto sublevado, logo fixo a guerra contra Grecia, invadiu o Ática e arruinou Atenas. Pero foi derrotado en Salamina en - 480. Grecia manterá o dominio sobre o seu territorio. E o rei persa permaneceu en Asia, lanzando con todo ataques que demostraron o seu desexo de conquistar Grecia.

Dan 11:3 *Pero xurdirá un rei poderoso, que gobernará con gran poder e fará o que lle pete.*

3a- Derrotado no seu territorio, o cazado rei persa Xerxes I ^{acabará} morrendo, asasinado por dous dos seus grandes homes. Foi derrotado por un mozo do que se mofara enganosamente. Grecia escolleu como rei a Alexandre Magno, un mozo macedonio de 20 anos (nacido en – 356, reinou en – 336, – finado en – 323). A profecía menciónao como fundador do 3º ^{imperio} da estatua de Dan.2, terceiro animal de Dan.7 e segundo animal de Dan.8.

Dan 11:4 *E cando sexa exaltado, o seu reino será destrozado e dividido polos catro ventos do ceo; non será dos seus descendentes, nin será tan poderoso como era, pois será rasgado, e pasará a outros que a eles.*

4a- Atopamos alí, a definición exacta dada sobre o gran corno roto da cabra grega de Dan.8:8 e a súa explicación do verso 22: *Os catro cornos que xurdiron para substituír este corno roto, son catro reinos que xurdirán. desta nación, pero quen non terá tanta forza .*

Lembro o que representan os " *catro grandes cornos* ".

1o ^{corno} : a dinastía seléucida grega fundada en Siria por Seleuco 1o ^{Nicator} .

2o corno: a dinastía grega Lagid fundada en Exipto por Ptolomeo ^{I Lagos} .

3o corno: a dinastía grega fundada en Trace por Lisímaco .

4o ^{corno} : a dinastía grega fundada en Macedonia por Casandra

Dan 11:5 *O rei do sur será forte. Pero un dos seus líderes será máis forte ca el, e dominará; o seu dominio será poderoso.*

5a- *O rei do sur farase forte*

Ptolomeo I Soter Lagos –383 –285 rei de Exipto ou “ *rei do sur* ”.

5b- *Pero un dos seus xefes será máis forte ca el, e dominará; o seu dominio será poderoso.*

Seleuco 1o Nicator –312–281 rei de Siria ou “ *rei do norte* ”.

Dan 11:6 *Despois duns anos formarán unha alianza, e a filla do rei do sur acudirá ao rei do norte para restaurar a harmonía. Pero ela non conservará a forza do seu brazo, e el non resistirá, nin el nin o seu brazo; será entregada cos que a trouxeron, co seu pai e co que foi o seu apoio naquel momento.*

6a- A profecía salta o reinado de Antíoco I (–281–261), o segundo “ *rei do norte* ” que iniciou a **primeira “Guerra de Siria” (–274-271)** contra o “ *rei do sur* ” Ptolomeo 2 Filadelfo. (– 282 –286). Logo vén a **2a “Guerra Siria” (- 260 - 253)** que se opón aos exipcios ao novo “ *rei do norte* ” Antiocos 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Despois duns anos aliaranse, e a filla do rei do sur acudirá ao rei do norte para restaurar a harmonía.*

Comeza o comportamento escabroso. Para casar con Berenice, Antíoco 2 se divorcia da súa lexítima muller chamada Laodice. O pai acompaña á súa filla e queda con ela na casa do seu xenro.

6c- *Pero ela non conservará a forza do seu brazo, e el non resistirá, nin el nin o seu brazo; será entregada cos que a trouxeron, co seu pai e co que foi o seu apoio naquel momento.*

Pero pouco antes da súa morte, Antiochos 2 desherda a Bérénice. Laodicea vígase e mata dela xunto ao seu pai e á súa filla pequena (*o brazo* = neno). Nota : en Apocalipsis 3:16, Xesús vaise divorciar da súa esposa oficial adventista chamada simbólicamente Laodicea; tanto máis que Antiocos 2 se chama a si mesmo “Theos”, Deus. En Inglaterra, o rei Henrique 8 fíxoo mellor, divorciouse separándose da autoridade relixiosa de Roma, creou a súa igrexa anglicana e fixo que as súas sete esposas morran unha tras outra. Despois vén a ^{3a} “ **Guerra de Siria” (-246-241).**

Dan 11:7 *Un brote das súas raíces xurdirá no seu lugar; chegará ao exército, entrará nas fortalezas do rei do norte, disporá delas como queira e faráse poderoso.*

7a- *Un brote das súas raíces levantará no seu lugar*

Ptolomeo 3 Evergetes -246-222 irmán de Berenice.

7b- *chegará ao exército, entrará nas fortalezas do rei do norte*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *disporá dela como queira, e faráse poderoso*

A dominación pertence ao rei do sur. Esta dominación exipcia é favorable aos xudeus a diferenza dos gregos seléucidas. Debemos comprender de inmediato que entre os dous gobernantes opostos está o territorio de Israel que deben atravesar os dous campos en guerra nas súas ofensivas ou nas súas retiradas.

Dan 11:8 *Ata levará e levará a Exipto os seus deuses e as súas imaxes fundidas e os seus obxectos preciosos de prata e ouro. Despois manterase lonxe do rei do norte durante uns anos.*

8a- Como recoñecemento, os exipcios engadirán ao seu nome, Ptolomeo 3, o nome de “Evergetes” ou benefactor.

Dan 11:9 *E irá contra o reino do rei do sur e volverá á súa terra.*

9a- A resposta de Seleuco 2 fracasou ata o inicio da **4a "Guerra de Siria" (-219-217)** que enfrontou a Antiocos 3 contra Ptolomeo 4 Philopator .

Dan 11:10 *Os seus fillos sairán e reunirán unha gran multitude de tropas; un deles sairá adiante, estenderase coma un torrente, desbordará, despois volverá; e impulsarán as hostilidades á fortaleza do rei do sur.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) contra Ptolomeo 4 Philopator (-222-205). Os alcumes engadidos revelan o estado de escarnio do pobo laxido, porque Philopator significa en grego, amor ao pai; un pai que Ptolomeo matara... Unha vez máis, os ataques seléucidas fracasaron. A dominación permanecerá no campamento feo.

Dan 11:11 *O rei do sur enfadarase e sairá e atacará ao rei do norte; levantará unha gran multitude e as tropas do rei do norte serán entregadas nas súas mans.*

11a- Esta aplastante derrota seléucida é unha boa cousa para os xudeus que prefiren os exipcios porque os tratan ben.

Dan 11:12 *E esta multitude enorgullecerase, e o corazón do rei enaltecerase; derribará a miles, pero non triunfará.*

12a- A situación cambiará coa **5a “Guerra de Siria” (-202-200) que enfrontará a Antiocos 3 contra** ^{Ptolomeo} 5 Epífanos (-205 -181).

Dan 11:13 *Porque o rei do norte volverá e reunirá unha multitude maior que a primeira; despois dun tempo, uns anos, marchará cun grande exército e unha gran riqueza.*

13a- Por desgraza, para os xudeus, os gregos seléucidas volveron ao seu territorio para atacar Exipto.

Dan 11:14 *Nese tempo, moitos levantaránse contra o rei do sur, e homes violentos entre o teu pobo rebelaránse para cumprir a visión, e caerán.*

14a- O novo rei do sur exipcio Ptolomeo 5 Epífanos - ou Ilustre (-205-181) de cinco anos vese en dificultades polo ataque de Antiocos 3 apoiado polos opoñentes. Pero os xudeus apoian ao rei exipcio loitando contra os seléucidas.

Eles son, non só derrotados e mortos, senón que acaban de converter aos gregos selúcidas sirios en inimigos mortais de por vida.

A revolta xudía revelada neste verso está xustificada por unha preferencia xudía polo campamento exipcio; son polo tanto hostís ao campo selúcida que recupera o dominio da situación. Pero, Deus non advertiu ao seu pobo contra as alianzas cos exipcios? "Exipto, esa cana que atravesa a man de quen se apoia nela", segundo Isaías 36:6: " *Velaí que o puxeron en Exipto, tomastes como sustento esta cana rota, que penetra e atravesa a man. de todos os que se apoian nel: este é o faraón, rei de Exipto, para todos os que confían nel* ". Esta advertencia parece ser ignorada polo pobo xudeu e a súa relación con Deus está no seu peor; o castigo achégase e golpea. Antíoco 3 failles pagar moi caro a súa hostilidade.

Teña en conta : esta revolta xudía ten como obxectivo "*cumplir a visión* " no sentido de que prepara e constrúe o odio dos sirios contra o pobo xudeu. Así, a ***gran calamidade*** anunciada en Dan.10: 1 virá para golpealos.

Dan 11:15 *E o rei do norte sairá, construírá terrazas e tomará as cidades fortes. As tropas do sur e a elite do rei non resistirán, carecerán de forzas para resistir.*

15a- A dominación cambiou de bando permanentemente, está no campo selúcida. Diante del, o rei exipcio só ten cinco anos.

Dan 11:16 *Quen vaia contra el fará o que queira, e ninguén lle resistirá; parará no país máis fermoso, exterminando o que lle veña debaixo da man.*

16a- Antíoco 3 aínda non consegue conquistar Exipto e a súa sede de conquista faíno irritado, o pobo xudeu convértese na súa dor. Baleira o excedente da súa ira sobre a martirizada nación xudía á que se refire a expresión "*a máis fermosa das terras* " como en Dan.8:9.

Dan 11:17 *Propoñerá vir con todas as forzas do seu reino e facer a paz co rei do sur; daralle a súa filla por muller, coa intención de provocar a súa ruína; pero isto non sucederá, nin terá éxito.*

17a- Como a guerra non triunfa, Antíoco 3 tenta o camiño da alianza co campamento de Lagid. Este cambio de estratexia ten unha causa: Roma converteuse na protectora de Exipto. Así que tenta resolver as diferenzas casando a súa filla Cleopatra, a primeira do nome, con Ptolomeo 5. O matrimonio prodúcese, pero o matrimonio quere manter a súa independencia do campo selúcida. O plan de Antíoco 3 para apoderarse de Exipto fracasou de novo.

Dan 11:18 *Mirará ás illas, e tomará moitas delas; pero un líder porá fin ao oprobio que quería atraer e farao caer sobre el.*

18a- Conquistará terras de Asia pero acaba atopando na súa ruta o exército romano, aquí designado como en Dan.9:26 polo termo "*líder*"; isto porque Roma aínda é unha república que envía os seus exércitos en operacións de pacificación muscular baixo a dirección dos Legados que representan o poder dos senadores e do pobo, a plebe. A transición ao dominio imperial non cambiará este tipo de organización militar. Este líder chámase Lucio Escipión coñecido como africano, o rei Antíoco corre o risco de enfrontarse a el e foi derrotado na batalla de Magnesia en 189 e condenado a pagar a Roma como compensación de guerra unha enorme débeda de 15.000 talentos. Ademais, o seu fillo máis novo, o futuro

Antioco 4 Epífanes, perseguidor dos xudeus que cumprirá no versículo 31 a “*calamidade*” profetizada en Dan.10:1, é tomado como refén polos romanos.

Dan 11:19 *Entón irá ás fortalezas do seu país; e tropezarán e caerán, e xa non será atopado.*

19a- Os soños de conquista remataron coa morte do rei, substituído polo seu fillo primoxénito Seleuco 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Quen ocupe o seu lugar, levará un exactor á parte máis fermosa do reino, pero en poucos días será quebrado, e non por ira nin por guerra.*

20a- Para saldar a débeda cos romanos, o rei envía ao seu ministro Heliodoro a Xerusalén para apoderarse dos tesouros do templo, pero vítima dunha terrible visión no templo, abandona este asustado proxecto. Este exactor é Heliodoro que logo asasinará a Seleuco 4 que lle encargara a súa misión a Xerusalén. A intención vale a acción, e Deus fíxolle pagar esta profanación do seu santo templo pola morte do seu líder que, asasinado, *non morreu nin por ira nin por guerra*.

Antiocos 4 o home representado na visión da gran calamidade

Dan 11:21 *Un home desprezado ocupará o seu lugar, sen estar vestido coa dignidade real; aparecerá no medio da paz, e apoderarase do reino pola intriga.*

21a- Trátase de Antíoco, o fillo máis novo de Antioco 3. Cativo e refén dos romanos, podemos imaxinar os efectos producidos no seu personaxe. Convertido en rei, tivo a vinganza para asumir a vida. Ademais, a súa estancia cos romanos permitiu un certo entendemento con eles. A súa chegada ao trono de Siria baséase en intrigas, porque outro fillo, Demetrio, maior, tiña prioridade sobre el. Ao ver que Demetrio fixo un pacto con Perseo, o rei de Macedonia, inimigo dos romanos, este favoreceu e puxo no trono ao seu amigo Antioco.

Dan 11:22 *E as tropas que se derraman como un torrente serán asolagadas ante el e destruídas, como un príncipe da alianza.*

22a- *As tropas que se espallan como un torrente serán somerxidas diante del e destruídas*

A hostilidade retómase coa **6a "Guerra de Siria" (-170-168)**.

Nesta ocasión os romanos deixaron que Antioco 4 retomase a guerra do seu pai contra o feo campamento de Exipto. Nunca mereceu tanto o seu símbolo do pecado, é certo neste contexto grego. Máis ben vulgar os feitos, como fixo Deus entón. No campo de Lagid, Ptolomeo 6 está casado incestuosamente coa súa irmá Cleopatra 2. O seu irmán menor Ptolomeo 8 coñecido como Physcon está asociado con eles. Podemos entón entender por que Deus deixa que Antíoco esmague o seu exército.

22b- *así como un líder da alianza.*

Menelao, colaborador dos seléucidas, cobiza o cargo do lexítimo sumo sacerdote Onías, faino asasinar por Andrónico e toma o seu lugar. Aínda é este o Israel de Deus? Neste drama, Deus comeza a recordar accións que Roma realizará ao longo dos séculos. De feito, a Roma Imperial matará ao Mesías e a Roma Papal cobizará e quitará o seu sacerdocio perpetuo, do mesmo xeito que Menelao matou a Onías para substituílo.

Dan 11:23 *E despois de unirse a el, usará o engano; porá en marcha, e terá a vantaxe con pouca xente.*

23a- Antíoco fai alianzas con todos, disposto a rompelas se é do seu interese. Só este personaxe é unha imaxe da historia dos reis de Francia e de Europa; alianzas feitas, alianzas rotas e guerras sanguentas intercaladas con breves períodos de paz.

Pero este verso tamén segue, en dobre lectura, a darnos un esbozo do réxime papal que perseguirá aos santos durante 120 anos. Porque o rei grego e o papado son moi semellantes: *enganos e trucos* en ambos.

Dan 11:24 *Entrará en paz nos lugares máis fértiles da provincia; fará o que non fixeran os seus pais, nin os pais dos seus pais; repartirá o botín, o botín e as riquezas; formará proxectos contra as fortalezas, e isto durante un tempo determinado.*

24a- Hai que pagar a enorme débeda cos romanos. Para iso, Antíoco 4 grava as súas provincias e, polo tanto, o pobo xudeu sobre o que domina. Leva onde non sementou e despoxa das súas riquezas aos pobos escravos que pasaron baixo o seu dominio. Non abandonou o seu obxectivo de conquistar Exipto por gancho nin por estafa. E para ser apreciado polos seus soldados e obter o seu apoio, comparte o botín coas súas tropas e honra generosamente as súas divindades gregas, a principal das cales: o Zeus Olímpico, o deus dos deuses da mitoloxía grega.

En dobre lectura, o réxime papal romano actuará igual. Por ser débil por natureza, debe seducir e enriquecer aos grandes dos reinos para ser recoñecidos e apoiados por eles e as súas forzas armadas.

Dan 11:25 *Á fronte dun gran exército empregará a súa forza e o seu ardor contra o rei do sur. E o rei do sur entrará en guerra cun exército numeroso e moi poderoso; pero non resistirá, porque planearanse plans malvados contra el.*

25a- En -170, Antíoco 4 arrebatou Pelusium e toma posesión de todo Exipto agás a súa capital Alexandría.

Dan 11:26 *Os que comen da súa mesa destruíranos; as súas tropas espallaranse como un torrente, e os mortos caerán en gran cantidade.*

26a- Ptolomeo 6 inicia entón negociacións co seu tío Antíoco 4. Incorpórase ao campo selécida. Pero desaprobado polos exipcios, foi substituído, en Alexandría, polo seu irmán Ptolomeo 8, polo que foi traizoado pola súa familia que *comía a comida da súa mesa*. A guerra continúa e *os mortos caen en gran cantidade*.

Dan 11:27 *Ambos os dous reis buscarán o mal no seu corazón, e falarán en mentira na mesma mesa. Pero isto non terá éxito, porque o final non chegará ata o momento sinalado.*

27a- Unha vez máis fracasan as intrigas de Antíoco 4. A súa relación co seu sobriño Ptolomeo 6 que se uniu a el baséase no engano.

27b- *Pero isto non terá éxito, porque o final só chegará á hora sinalada.*

De que *propósito* fala este verso? En realidade, suxire varios *finais* e, en primeiro lugar, o fin da guerra entre Antíoco 3 e os seus sobriños e sobriñas exipcias. Este *final* está preto. Outros *finais* referiranse á duración dos 1260 anos de reinado papal en Dan. 12:6 e 7 e á *hora do final* do verso 40 do capítulo actual que verá o cumprimento da Terceira Guerra Mundial que prepara o contexto para o última *gran* calamidade universal.

Pero neste versículo, esta expresión non ten relación directa co " *tempo do fin* " citado no versículo 40 como descubriremos e demostraremos. A estrutura deste capítulo é intelixentemente enganosa en aparencia.

Dan 11:28 *Voltará á súa terra con grandes riquezas; será hostil no seu corazón á santa alianza, actuará contra ela, despois regresará ao seu país.*

28a- *Voltará ao seu país con grandes riquezas*

Responsable da riqueza arrebatada aos exipcios, Antiochos 4 regresa a Antioquía, deixando atrás a Ptolomeo 6 a quen puxo como rei sobre a metade do Exipto conquistado. Pero esta media vitoria irrita ao rei insatisfeito.

28b- A molestia que atopou o rei converteu os xudeus en branco da súa ira. Ademais, ao visitar a súa casa, desafogará algo desta ira sobre eles, pero non se calmará.

Dan 11:29 *Nun tempo sinalado volverá contra o sur; pero esta última vez as cousas non sucederán como antes.*

29a- Entramos no ano da gran calamidade.

En - 168, Antioco soubo que os seus sobriños volveran reconciliarse contra el, Ptolomeo 6 fixo a paz co seu irmán Ptolomeo 8. As terras exipcias conquistadas volveron ao campamento exipcio. Por iso, volve facer campaña contra os seus sobriños, decidido a romper toda resistencia, pero...

Dan 11:30 *As naves de Quitim virán contra el; desanimado, volverá atrás. Entón, furioso contra a santa alianza, non permanecerá inactivo; cando volva, mirará para os que abandonaron a santa alianza.*

30a- *Os barcos de Chittim avanzarán contra el*

O Espírito designa así á flota romana baseada na actual illa de Chipre. Desde alí controlan os pobos do mar Mediterráneo e os pobos costeiros de Asia. Despois de que o seu pai Antioco 3 enfrontase ao veto romano. Sufre unha humillación que o enfurecerá. O legado romano Popilius Laenas debuxa un círculo no chan arredor dos seus pés e indícalle que non o abandone a non ser que decida loitar contra Roma ou obedecela. Antiocos, o antigo refén, aprendeu a lección que lle deu ao seu pai e debe renunciar á súa conquista de Exipto, totalmente posto baixo o protectorado romano. Neste contexto de ira explosiva, descobre que os xudeus, crendo mortos, se alegran e celebran. Eles aprenderán terriblemente da forma difícil que aínda está moi vivo.

Dan 11:31 *As tropas virán ás súas ordes; profanarán o santuario, a fortaleza, porán fin ao ~~sacrificio~~perpetuo e establecerán a abominación do desolador (ou destrutor).*

31a- Este versículo confirma os feitos relatados no relato apócrifo de 1 Macc.1:43-44-45: *Entón o rei Antíoco escribiu a todo o seu reino, para que todos fosen un só pobo, e que cada un abandonase a súa lei particular. Todas as nacións consentiron a esta orde do rei Antíoco, e moitos en Israel aceptaron esta escravitude, sacrificaron aos ídolos e violaron (contaminaron) o sábado.* Atopamos nesta descrición as probas vividas por Daniel e os seus tres compañeiros en Babilonia. E Deus preséntanos en 1 Macabeos, unha descrición da que será a última gran calamidade á que teremos que enfrontar os que estamos vivos en Cristo xusto antes do regreso na gloria de Xesucristo. Entre o noso tempo

e o dos xudeus macabeos, outra gran calamidade provocou a morte dos santos de Xesucristo durante 120 anos.

31b- *profanarán o santuario, a fortaleza, porán fin ao sacrificio-perpetuo e establecerán a abominación do desolador (ou destrutor).*

Estas accións confirmáranse neste testemuño histórico sinalado polo historiador xudeu e romano Josefo. A importancia da cousa xustifícao, así que vexamos este testemuño no que atopamos detalles idénticos á lei dominical dos últimos días proclamada polo réxime universal formado polos superviventes da Terceira Guerra Mundial.

Aquí tes unha versión inicial de 1 Macc.1:41 a 64:

1Ma 1:41 Entón o rei ordenou que todos os que estaban no seu imperio se convertesen nun só pobo :

1Ma 1:42 todos debían renunciar aos seus costumes. Todos os pagáns sometéronse ás ordes do rei

1Ma 1:43 e ata en Israel moitas persoas acolleron a súa adoración: sacrificaron aos ídolos e profanaron o sábado.

1Ma 1:44 O rei enviou mensaxeiros a Xerusalén e ás cidades de Xudá para levar alí as súas ordes; desde agora había que seguir costumes alleos ao país.

1Ma 1:45 para cesar os holocaustos do Templo, os sacrificios e as libacións. Os sábados e as festas debían ser profanados,

1Ma 1:46 contamina o santuario e todo o que é santo,

1Ma 1:47 elevando altares e lugares de culto e templos aos ídolos, sacrificando porcos e animais impuros.

1Ma 1:48 Deberían deixar os seus fillos incircuncisos e, así, facerse odiosos por todo tipo de impurezas e profanacións.

1Ma 1:49 Nunha palabra, deberíamos esquecer a Lei e descoidar todas as súas observancias:

1Ma 1:50 Quen non obedece as ordes do rei debe ser condenado á morte.

1Ma 1:51 Así foron as cartas do rei enviadas por todo o seu reino; nomeou sobre todo o pobo e mandou a todas as cidades de Xudá ofrecer sacrificios.

1Ma 1:52 Moitos do pobo obedeceron, todos os que abandonaron a Lei; fixeron o mal na terra,

1Ma 1:53 obrigando a Israel a buscar refuxio.

1Ma 1:54 O día quince do mes de Quisleu, no ano 145, o rei puxo a abominación da desolación sobre o altar dos holocaustos, e ergueron altares nas cidades veciñas de Xudá.

1Ma 1:55 Queimaban incenso ás portas das casas e nas prazas,

1Ma 1:56 Os libros da lei foron rasgados e arroxados ao lume cando foron atopados,

1Ma 1:57 E se se atopaba un libro da Alianza en alguén, ou se alguén obedecía a lei de Deus, mataríano segundo o decreto do rei.

1Ma 1:58 Castigaron aos israelitas que foron sorprendidos por violacións mes tras mes nas súas cidades,

1Ma 1:59 e o 25 de cada mes ofrecíanse sacrificios no altar maior en lugar do altar dos holocaustos.

1Ma 1:60 Segundo esta lei, mataron ás mulleres que tiñan circuncidados os seus fillos,

1Ma 1:61 cos seus bebés pendurados do pescozo; Tamén foron condenados a morte os seus familiares e os que realizaran a circuncisión.

1Ma 1:62 A pesar de todo isto, moitos en Israel mantivéronse fieis e foron o suficientemente valentes como para non comer alimentos impuros.

1Ma 1:63 Prefiren morrer antes que impurificarse con alimentos que contraviñan a Santa Alianza e, de feito, foron condenados á morte.

1Ma 1:64 Foi unha gran proba para Israel.

Nesta historia, observemos os versos 45 ao 47 que confirman o cesamento das ofrendas da intercesión *perpetua* e o verso 54 que testemuña a profanación do santuario: ***o rei puxo a abominación da desolación sobre o altar dos holocaustos.***

Na orixe destes males, esta apostasía de Israel : *1Ma 1:11 Foi nese momento cando xurdiu en Israel unha xeración de despistados que trouxo tras de si moitas persoas: “Facemos unha alianza coas nacións que nos rodean”, dicían, “porque dende que nos separamos delas, sucederon moitas desgrazas. a nós .”* As desgrazas xa eran consecuencia da súa infidelidade a Deus e ían traer aínda máis desgrazas sobre si pola súa actitude rebelde.

Nesta sanguenta traxedia, o dominio grega ben xustificaba o seu omnipresente símbolo do pecado no *bronce da estatua* de Dan.2; *o leopardo manchado* de Dan.7; e *a cabra fedorenta* de Dan.8. Pero aínda hai que ter en conta un detalle. O responsable da misión punitiva enviada por Antíoco 4 a Xerusalén en – 168 chámase Apolonio, e este nome grego que significa en francés “Destructor” será elixido polo Espírito para denunciar en Apo.9:11, o uso destrutivo. da Santa Biblia polo falso cristianismo protestante dos últimos días; ou, os mesmos que organizarán a ***gran calamidade final*** . Apolonio chegou a Xerusalén con 22.000 soldados e **un día de sábado** , durante un levantamento público espectacular, masacra a todos os espectadores xudeus. Eles contaminaron o sábado con este interese profano, e Deus fíxoos matar. E o seu enfado non cede porque detrás deste feito sanguento se ordena a helenización dos xudeus. O ateniense Gerontes, o delegado real, impuxo para todo o pobo a helenización do culto e da moral en Xerusalén como en Samaria . O templo de Xerusalén foi entón dedicado a Zeus olímpico e o do monte Gerizim ao hospitalario Zeus. Vemos así a Deus retirando a súa protección do seu propio templo, de Xerusalén e de toda a nación. A cidade santa está chea de ultraxes, cada un máis abominable que o anterior. Pero só se aplicou a vontade de Deus, tan grande foi a relaxación moral e relixiosa tras o aviso que representaba a deportación a Babilonia.

Dan 11:32 Enganará aos traidores da alianza con adulacións. Pero os que coñecen ao seu Deus actuarán con firmeza,

32a- *Seducirá con halagos aos traidores da alianza*

Esta aclaración confirma que o castigo divino era merecido e xustifico.

Nos lugares santos, a profanación converteuse na norma.

32b- *Pero os do pobo que coñecen ao seu Deus actuarán con firmeza,*

Nesta traxedia, os crentes sinceros e dignos distinguíronse pola súa fidelidade e preferiron morrer como mártires antes que renunciar a honrar ao Deus creador e ás súas santas leis.

Unha vez máis, na segunda lectura, esta sanguenta experiencia de 1090 días reais aseméllase ás condicións do reinado papal de 1260 días-anos profetizados sucesivamente en diferentes formas en Dan.7:25, 12:7 e Apoc.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Mirando atrás a actualidade no contexto da antigüidade

Para entender claramente o que está a suceder, tomarei a imaxe dun cámara que está a filmar coa súa cámara unha escena que seguía de preto. Neste punto, aleja o zoom mentres gaña altura e o campo visto se ensancha cada vez máis. De xeito que aplicada á historia relixiosa, a mirada do Espírito supervisa toda a historia relixiosa do cristianismo, dende os seus pequenos inicios, as súas horas de sufrimento, o tempo dos mártires, ata o seu final glorioso marcado polo retorno do esperado Salvador.

Dan 11:33 *e o máis sabio entre eles instruirá a moitos. Hai algúns que sucumbirán por un tempo á espada e á chama, á catividade e ao saqueo.*

33a- *e o máis sabio de entre eles instruirá á multitude*

Os apóstolos de Xesucristo, así como Paulo de Tarso a quen lle debemos 14 epístolas da nova alianza. Esta nova instrución relixiosa ten o nome de "Evanxeo" ou, a Boa Nova da salvación ofrecida pola graza divina aos elixidos. Deste xeito, o Espírito fainos avanzar no tempo e o novo obxectivo examinado convértese na fe cristiá.

33b- *Hai algúns que sucumbirán por un tempo á espada e á chama, á catividade e ao saqueo.*

Durante un tempo dixo o Espírito a través do anxo e esta vez serán 1260 longos anos profetizados pero baixo certos emperadores romanos Calígula, Nerón, Domiciano e Diocleciano ser cristián significaba ter que morrer como mártir. En Apocalipsis 13:10, o Espírito lembra os tempos das exaccións romanas papais, dicindo: *Se alguén leva ao catividade, irá ao catividade; se alguén mata coa espada, hai que matalo coa espada. Esta é a perseveranza e a fe dos santos .*

Dan 11:34 *No momento en que fracasen, serán axudados un pouco, e moitos uniranse a eles na hipocrisía.*

34a- En efecto, neste tempo de cruel dominación do papado apareceu a axuda dos hipócritas deste verso. A súa identificación baséase no seu desprezo polos valores e ordes ensinados por Xesucristo, e neste caso para esta época dirixida, a prohibición de matar coa espada. Ao revisar a historia, podes entender que o amplo movemento protestante desde o século XV ata o noso tempo foi xulgado hipócrita polo xusto Xuíz Xesucristo. O seu completo abandono desde 1843 será polo tanto máis fácil de entender e aceptar.

Dan 11:35 *Algúns dos sabios caerán para ser purificados, purificados e branqueados, ata o tempo do fin, porque non chegará ata o tempo sinalado.*

35a- *Algúns dos sabios caerán, para que sexan purificados, purificados e branqueados, ata o tempo do fin.*

A xulgar por esta afirmación, o estándar da vida cristiá é a proba e a selección, pola capacidade de soportar e sufrir persecución ata o fin do mundo. Deste xeito, o home moderno afeito á paz e á tolerancia xa non entende nada. Non reconece a súa vida nestas mensaxes. É por iso que se darán explicacións sobre este tema en Rev.7 e 9:5-10. Un longo período de paz relixiosa de 150 anos reais, ou "cinco meses proféticos", foi programado por Deus, pero desde 1995 este período rematou e as guerras relixiosas comezaron de novo. O islam mata en Francia e noutros lugares do mundo; e a súa acción preténdese intensificar ata acender a terra enteira.

35b- *porque só chegará á hora sinalada*

Este fin será o do mundo e o anxo dinos que ningún sinal de paz ou guerra permite que ninguén o vexa vir. Depende dun só factor: o “*tempo marcado*” por Deus, o final dos 6000 anos dedicados á súa selección dos elixidos terreaís. E é porque estamos a menos de dez anos deste mandato que Deus nos deu a graza de coñecer a data: o 20 de marzo da primavera que precede ao 3 de abril de 2030, é dicir, 2000 anos despois a morte expiatoria de Cristo. Aparecerá poderoso e vitorioso para salvar aos seus elixidos e destruír aos rebeldes asasinados que pretendían matalos.

O réxime papal católico da Roma “cristiá”: o gran perseguidor da historia relixiosa do mundo occidental.

Cara a el debe levarnos o modelo Antiochos 4. O tipo preparou o seu antitipo e que podemos dicir desta comparación? Certamente a unha escala fenomenal, o perseguidor grego actuou durante 1090 días reais, pero o papado fará furor durante case 1260 anos reais, superando así todos os modelos históricos.

Dan 11:36 *O rei fará o que queira; exaltarase, gloriarase sobre todos os deuses e dirá cousas increíbles contra o Deus dos deuses; prosperará ata que se complete a ira, porque o que está determinado será realizado.*

36a- As palabras deste verso seguen sendo ambiguas e aínda poden adaptarse ao rei grego e ao rei papal romano. A estrutura reveladora da profecía debe ocultarse coidadosamente aos lectores superficiais. Un pequeno detalle designa con todo o obxectivo papal; é precisión: *porque o que se decida cumprirase*. Esta cita faise eco de Dan.9:26: *Despois das sesenta e dúas semanas, un Unxido será cortado e non terá nada para si. O pobo dun gobernante que veña destruír á cidade e o santuario santo, e o seu fin chegará coma un diluvio; Decídese que as devastacións (ou desolacións) durarán ata o final da guerra.*

Dan 11:37 *Non respectará os deuses dos seus pais, nin o deus que se deleita nas mulleres; non terá respecto a ningún deus, pois glorificarase sobre todo.*

37a- *Non respectará os deuses dos seus pais*

Velaquí, o pequeno detalle que aclara a nosa intelixencia. Temos aquí a proba formal de que o rei obxectivo das súas palabras non pode ser Antioco 4 que tiña respecto aos deuses dos seus pais e entre eles o máis grande, Zeus o deus dos deuses do Olimpo a quen ofreceu o templo xudeu de Xerusalén. Obtemos así unha proba innegable de que o rei obxectivo é realmente o réxime papal romano da

época cristiá. A partir de agora, todas as palabras reveladas afectarán polo tanto a este *rei distinto* de Dan.7 e *impúdico e astuto* de Dan.8; Engado, este *devastador ou desolador rei* de Dan.9:27. As "etapas do foguete" apoian a *cabeza dun home papal*, *pequeno e soberbio* situado na cima das dominacións.

Respectou a Roma papal aos deuses dos seus pais? Oficialmente non, porque a súa conversión ao cristianismo levouna a abandonar os nomes das divindades romanas pagás. Con todo, ela mantivo as formas e o estilo do seu culto: as imaxes talladas, esculpidas ou moldeadas ante as que os seus adoradores se inclinan e se axeonllan para rezar. Para preservar este comportamento condenado por Deus en todas as súas leis, fixo inaccesible a Biblia para os mortais comúns e eliminou o segundo dos dez mandamentos do Deus vivo porque prohibe esta práctica e revela o castigo previsto para os seus transgresores. Quen pode querer ocultar o castigo incorrido se non o demo? A personalidade do réxime papal entra, pois, no cadro da definición proposta neste verso.

37b- *nin á divindade que deleita ás mulleres*

É pensando na relixión romana pagá abandonada polo papado que o Espírito de Deus evoca este tema escabroso. Porque ela deu as costas á súa herdanza abertamente sexual para mostrar valores de santidade. Esta divindade suxerida é Príapo, o falo masculino honrado como divindade polos pais da igrexa pagá de Roma. Aínda era un legado do pecado grego. E para romper con esta herdanza sexual, defende en exceso a pureza da carne e do espírito.

Dan 11:38 *Non obstante, honrará o deus das fortalezas no seu pedestal; a este deus, que os seus pais non coñecían, renderalle homenaxe con ouro e prata, con pedras preciosas e obxectos preciosos.*

38a- *Sen embargo honrará ao deus das fortalezas no seu pedestal*

Nace un novo deus pagán: *o deus das fortalezas*. O seu *pedestal* está na mente humana e a súa altura é tan alta como a impresión producida.

A Roma pagana construíu templos pagáns abertos a todos os ventos; eran suficientes os capiteis apoiados en columnas. Pero ao acceder ao cristianismo, Roma pretende substituír o modelo xudeu destruído. Os xudeus tiñan un templo pechado de aspecto poderoso que lles daba gloria e prestixio. Roma imitarao, pois, e construírá á súa vez igrexas románicas que semellan castelos fortificados, porque reina a inseguridade e os Señores máis ricos fortifican as súas casas. Roma fai o mesmo. Construíu as súas igrexas nun estilo austero ata a época das catedrais, e alí todo cambiou. Os tellados redondeados convértense en frechas que apuntan cara ao ceo, e este, cada vez máis alto. As fachadas exteriores adquiren aspecto de encaixe, enriquecidas con vidreiras de todas as cores que traen no seu interior unha luz iridiscente que impresiona aos celebrantes, seguidores e visitantes.

38b- *a este deus, que os seus pais non coñecían, renderalle homenaxe con ouro e prata, con pedras preciosas e obxectos valiosos.*

Para facelos aínda máis atractivos, as paredes interiores están ***adornadas con ouro, prata, perlas preciosas, obxectos caros*** : *a prostituta Babilonia a grande* de Apoc.17:5 sabe mostrarse para atraer e atraer aos seus clientes.

O Deus verdadeiro non se deixa seducir porque esta magnificencia non lle beneficia. Na súa profecía denuncia esta Roma papal coa que ***nunca*** tivo a máis

mínima relación. Para el, as súas igrexas románicas ou góticas non son máis que divindades pagás que só serven para seducir aos espirituais aos que lle afasta: nace un novo deus: o deus das fortalezas e seduce a multitudes que cren atopar a Deus entrando nos seus muros. baixo teitos desproporcionadamente altos.

Dan 11:39 ~~É co deus estranxeiro que actuará contra os lugares fortificados~~ *E traballou nas fortificacións das fortalezas co deus estranxeiro e encherá de honras os que o recoñezan, faraos dominar sobre moitos, repartirá terras. a eles por recompensa.*

39a- *E traballou nas fortificacións das fortalezas co deus estranxeiro*

Para Deus, só hai un deus activo fronte a el, é dicir, quen lle é *alleo* : é o demo, Satanás contra quen Xesús Cristo advertiu aos seus apóstolos e aos seus discípulos. No texto hebreo non se trata de “actuar en contra” senón de “facer para”. A mesma mensaxe lerase en Apocalipsis 13:3, na forma: ...*o dragón deulle o seu poder, o seu trono e unha gran autoridade* . O *dragón* que é o demo en Apoc.12:9 pero ao mesmo tempo a Roma imperial segundo Apoc.12:3.

Ademais, ao converterse á relixión cristiá, a autoridade romana adoptou o verdadeiro Deus que lle era *alleo* xa que orixinalmente era o Deus dos xudeus, dos hebreos descendentes de Abraham.

39b- *e encherá de honras os que o recoñezan*

Estes honores son relixiosos. O papado trae aos reis que o recoñecen como o representante de Deus na terra, o selo da autoridade divina para a súa propia autoridade. Os reis só se converten realmente en reis cando a igrexa os consagrou nunha das súas *fortalezas* divinizadas , en Francia, Saint-Denis e Reims.

39c- *fará que dominen sobre moitos*

O papado outorga o título imperial que designa a un rei soberano que domina sobre outros reis vasalos. Os máis famosos: Carlomagno, Carlos V, Napoleón I e Hitler.

39d- *repartiralles terras como recompensa.*

Esta superpotencia temporal terreal e celestial, segundo a súa afirmación, convíña ben aos reis da terra. Porque resolveu as súas diferenzas, sobre todo respecto das terras conquistadas ou descubertas. Así é como en 1494 Alexandre 6 Borgia, o peor dos papas, asasino no cargo, foi levado a fixar unha liña meridiana para repartir entre España e Portugal a atribución e posesión do territorio da América do Sur redescuberto dende a antigüidade.

A Terceira Guerra Mundial ou 6a ^{trompeta} de Rev.9.

Reduce a humanidade nun terzo da súa poboación e poñendo fin á independencia nacional, prepara o réxime universal que establecerá a última gran calamidade anunciada en Apo.1. Entre os actores agresivos está o Islam nos países musulmáns, polo que vos ofrezco a visión bíblica sobre este tema.

O papel do Islam

O Islam existe porque Deus o necesita. Non para salvar, este papel descansa **exclusivamente** na graza traída por Xesucristo, senón para golpear, matar, masacrar aos seus inimigos. Xa, na vella alianza, para castigar a infidelidade de Israel, Deus recorreu ao pobo "filisteo". Na historia, para castigar a infidelidade

cristiá, apela aos musulmáns. Na orixe dos musulmáns e dos árabes está Ismael, fillo de Abraham e Agar, a criada exipcia de Sara, a súa muller. E xa naquel momento, Ismael estaba en disputa con Isaac o fillo lexítimo. Tanto é así que co acordo de Deus, a petición de Sara, Agar e Ismael foron expulsados do campamento por Abraham. E Deus coidou do pobo expulsado cuxos descendentes, medio irmáns, manterían unha actitude hostil cara á posteridade de Abraham; o primeiro, xudeu; o segundo, en Xesucristo, cristián. Así é como Deus profetizou sobre Ismael e os seus descendentes árabes en Xen. 16:12: “ *Será coma un burro bravo; a súa man estará contra todos, e a man de todos estará contra el; e habitará fronte a todos os seus irmáns* ”. Deus quere dar a coñecer os seus pensamentos e o seu xuízo sobre as cousas. Os elixidos de Cristo deben coñecer e compartir este plan de Deus que usa os pobos e os poderes da terra segundo a súa suprema vontade. Cómpre sinalar que o profeta Mahoma, fundador do Islam, naceu a finais do século VI ^{despois} do establecemento do papado católico romano en 538. O Islam parecía atacar ao catolicismo pagán e aos cristiáns en xeral cando son golpeados pola maldición de Deus. . E así sucede dende o 7 de marzo de 321, desde que o emperador Constantino I ^{fixo} que se abandonase o descanso sabático do sétimo día en favor do seu primeiro día dedicado ao “sol invicto” (Sol Invictvs), o noso domingo actual. Como moitos cristiáns de hoxe, Constantino quixo erróneamente marcar unha ruptura entre cristiáns e xudeus. Criticou aos cristiáns da súa época por xudaizar ao honrar o sábado santo de Deus. Este xuízo inxustificable procedente dun rei pagán foi pagado e seguirá pagándose ata o final polos castigos das “ *sete trompetas* ” reveladas en Apocalipse 8 e 9, unha sucesión ininterrompida de desgrazas e traxedias. O castigo final chegará en forma de terrible desilusión, cando Xesucristo aparece para eliminar os seus elixidos da terra. Pero o tema que se acaba de tratar, o da “Terceira Guerra Mundial”, é en si mesmo, o sexto destes castigos divinos profetizados nos que o Islam é un actor importante. Porque Deus tamén profetizou sobre Ismael, dicindo en Xen.17:20: “ *En canto a Ismael, oínte. Velaquí, bendicirao, farei que sexa fecundo e multiplicareino enormemente; enxendrará doce príncipes, e fareino del unha gran nación* ”. Pecho este paréntese para retomar o estudo en Dan.11:40.

Dan 11:40 *No tempo do fin atacará contra el o rei do sur. E o rei do norte xirará sobre el como unha tempestade, con carros e cabaleiros e con moitos barcos; entrará na terra e estenderase coma un torrente e desbordarase.*

40a- *No momento do remate*

Esta vez é realmente o fin da historia da humanidade; o fin do tempo das actuais nacións da terra. Xesús anunciou esta vez, dicindo en Mateo 24:24: *Esta boa nova do reino será predicada por todo o mundo como testemuño a todas as nacións. Entón chegará o final.*

40b- *o rei do sur atacará contra el*

Aquí debemos admirar a inmensa sutileza divina que permite aos seus servos comprender o que permanece oculto aos demais seres humanos. Ao parecer, pero só en aparencia, o conflito entre os reis Seleuci e os reis Lagid parece retomarse e continuar neste verso, que non pode ser máis enganoso. Porque en realidade, deixamos este contexto dos versos 34 ao 36 e o momento do fin

deste novo enfrontamento refírese á época cristiá do réxime católico papal e ao protestantismo universal que entrou na súa alianza ecuménica. Este cambio de contexto obriga a redistribuír os roles.

No papel de “ *el* ”: a Europa católica papal e as súas relixións cristiás aliadas.

No papel do “ *rei do sur* ”: o islam conquistador que debe converter aos humanos pola forza ou escravos, segundo as accións dirixidas polo seu fundador Mohammed.

Observemos aquí a elección do verbo: *chocar* ; en hebreo, "nagah" que significa golpear cos cornos. Como adxectivo, designa un agresor furioso que adoita golpear. Este verbo encaixa perfectamente co islam árabe que foi agresivo contra o mundo occidental sen interrupcións desde o final da Segunda Guerra Mundial. Os posibles verbos “ *loitar, loitar, chocar* ” indican unha proximidade moi estreita, de aí a idea de barrio nacional ou barrio de vilas e rúas. Ambas as dúas posibilidades confirman o Islam, ben establecido en Europa polo desinterese relixioso dos europeos. As loitas intensificáronse desde o regreso dos xudeus a Palestina en 1948. A difícil situación dos palestinos enfrontou aos pobos musulmáns aos coloniais cristiáns occidentais. E, en 2021, os ataques islamitas aumentan e xeran inseguridade entre os pobos europeos, en primeiro lugar Francia, a antiga colonizadora dos pobos do norte de África e de África. Dará un choque nacional maior? Quizais, pero non antes de que a situación interna se deteriore ata o punto de producir brutais enfrontamentos grupo a grupo no solo da propia metrópole. Ese día, Francia estará nunha situación de guerra civil; en realidade, unha guerra auténticamente relixiosa: o islam contra o cristianismo ou os incrédulos sen Deus.

40c- *E o rei do norte xirará sobre el como unha tempestade , con carros e cabaleiros e con moitos barcos*

En Ezequiel 38:1, este *rei do norte* chámase *Magog, príncipe de Rosh (Rusia) de Meshec (Moscova) e Tubal (Tobolsk)* e lemos no versículo 9: *E subirás, virás coma un tempestade , serás coma unha nube para cubrir a terra, ti e todas as túas bandas, e moitos pobos contigo.*

Redistribución de papeis: no papel do “ *rei do norte* ”, a Rusia ortodoxa e os seus pobos aliados musulmáns . Aquí de novo, a elección do verbo “ *tourera sur el* ”, suxire un ataque sorpresa masivo repentino desde o aire. Moscova, a capital de Rusia, está de feito a boa distancia de Bruxelas, a capital europea, e de París, a súa punta de lanza militar. A prosperidade europea fixo cegos aos seus líderes, ata o punto de subestimar o potencial militar da poderosa Rusia. Lanzará na súa agresión avións e miles de tanques en rutas terrestres e multitude de buques de guerra mariños e submarinos. E para que o castigo se exprese con contundencia, estes dirixentes europeos non deixaron de humillar a Rusia e os seus dirixentes desde o ardente Vladimir Zhirinovsky ata o seu novo "zar" actual, Vladimir Putin (Vladimir: príncipe do mundo en ruso).

Unha vez identificados os actores, os tres "reis" afectados enfrontaranse no que se concreta nunha sétima "Guerra Siria" na que estará implicado o novo Israel nacional; que o seguinte verso confirmará. Pero polo momento, o "rei" (*el*) atacado por Rusia é a Europa do Tratado de Roma.

40d- *avanzará cara ás terras, estenderase coma un torrente e desbordarase.*
A súa esmagadora superioridade militar permite a Rusia invadir Europa e ocupar toda a súa extensión territorial. Fronte a el, as tropas francesas non son rival; son esmagados e destruídos.

Dan 11:41 *Entrará na terra máis fermosa, e caerán moitos; pero Edom, Moab e o xefe dos fillos de Amón serán librados da súa man.*

41a- *Entrará no país máis fermoso, e moitos sucumbirán*

A expansión rusa prodúcese cara ao seu sur onde se atopa Israel , o aliado dos países occidentais que á súa vez é invadido polas tropas rusas; Os xudeus aínda morrerán.

41b- *pero Edom, Moab e o xefe dos fillos de Amón serán librados da súa man*

Isto é unha consecuencia das alianzas militares que colocarán estes nomes que representan a Xordania moderna no lado ruso. En 2021, Rusia xa é o aliado oficial de Siria, á que arma e protexe.

Dan 11:42 *E estenderá a súa man sobre diversos países, e a terra de Exipto non escapará.*

42a- Só desde 1979 esta configuración política chegou a confirmar a profecía. Porque ese ano, en Camp David, nos EUA, o presidente exipcio Anwar El Sadat fixo unha alianza oficial co primeiro ministro israelí Menachem Begin. A elección estratéxica e política feita naquel momento foi abrazar a causa dos máis fortes do día porque Israel estaba apoiado poderosamente por EUA. É neste sentido no que o Espírito de Deus impútalle a iniciativa de tentar “ *fuxir* ” da ruína e do desastre. Pero co paso do tempo, o xogo cambia de mans, e Israel e Exipto atópanse, desde 2021, case abandonados por EE.UU. Rusia impón a súa lei á rexión siria.

Dan 11:43 *El posuirá os tesouros de ouro e prata e todas as cousas preciosas de Exipto; os libios e etíopes seguirano.*

43a- *Será dono dos tesouros de ouro e prata e de todas as cousas preciosas de Exipto*

Grazas aos ingresos das peaxes pagadas para utilizar a canle de Suez, Exipto enriqueceuse moito. Pero esta riqueza só é boa en tempos de paz porque en tempos de guerra as rutas comerciais quedan desertas. Exipto enriqueceuse grazas ao turismo. Dende os catro recunchos da terra a xente chega a contemplar as súas pirámides, os seus museos enriquecidos polos continuos descubrimentos de tumbas exipcias agochadas baixo terra dende a antigüidade. Nestas tumbas, a do mozo rei Tutankamón revelou obxectos en ouro macizo de valor descoñecido. Polo tanto, Rusia atopará en Exipto algo para satisfacer o seu desexo de botín de guerra.

Ao final do sábado do 22 de xaneiro de 2022, o Espírito tróuxome un argumento que confirma **sen posible disputa** , a interpretación que lle dou a Daniel 11. Observemos nos dous versos 42 e 43 a importancia da mención clara, non codificado, do nome " *Exipto* " que neste contexto é un país diferente ao que se chama " *rei do sur* ". Non obstante, nos versos 5 ao 32, o *laxido "Exipto"* dos Ptolomeos estaba enmascarado pero identificado como " *rei do sur* ". **O cambio de contexto histórico queda así confirmado e probado de forma irrefutable** . Comezando polo contexto da antigüidade, a historia de Daniel 11 remata co “ *tempo da fin* ” do mundo, no que “ *Exipto* ”, aliado do campo occidental cristián e

agnóstico desde 1979, é o obxectivo do novο . " *rei do sur* ", é dicir, o islam bélico, e especialmente o do novο " *rei do norte* ", a ortodoxia rusa.

43b- *seguirano os libios e etíopes*

O tradutor traduciu correctamente as palabras " *Puth e Cush* " da profecía que designan para "Libia", os países musulmáns situados ao norte do Sahara, os países costeiros da costa africana e para Etiopía, África negra, todos os países situados ao sur de o Sahara. Un gran número deles tamén aceptaron e adoptaron o Islam; no caso de Costa de Marfil, coa complicidade do presidente francés Nicolas Sarkozy, a quen tamén lle debemos o caos libio.

Así, golpeado por Rusia, " *Exipto* " convértese na presa de todos os depredadores, e os voíres musulmáns, os seus irmáns, descenden sobre el, para limpar o seu cadáver e levar a súa parte do botín que aínda queda, despois da perforación rusa.

Ao citar claramente " *Libia e Etiopía* ", o Espírito designa aos aliados relixiosos africanos do " *rei do sur* " que deberían identificarse con Arabia, onde apareceu o profeta Mahoma en 632, para difundir, desde a Meca, a súa nova relixión chamada Islam. Está apoiado pola poderosa Turquía, que volveu, neste contexto final, a un compromiso relixioso musulmán fundamentalista, conquistador e vingativo, tras a humillación da súa submisión momentánea aos valores seculares occidentais. Pero outros países musulmáns, non situados no " *sur* ", como Irán, Paquistán, Indonesia, poden unirse ao " *rei do sur* " para loitar contra os pobos occidentais con valores morais odiados por todos os pobos musulmáns. Este odio é en verdade só o do verdadeiro Deus Xesucristo desprezado polos cristiáns occidentais. Castiga así, a través do Islam e a Ortodoxia, a infidelidade xudía, católica, ortodoxa, protestante e mesmo adventista no mundo occidental; toda a fe monoteísta culpable cara a el.

Dan 11:44 *Virán noticias do leste e do norte e o espantarán, e sairá con gran ira para destruír e destruír multitudes.*

44a- *Virán noticias do leste e do norte para asustarlle*

Estes dous puntos cardinais " *leste e norte* " afectan só ao país ruso, segundo se mencione desde a Europa papal ou desde Israel, porque a profecía os designa como atacados sucesivamente por Rusia nos versos 40 e 41. Isto significa que o medo citado procede de territorio ruso, pero que pode asustar a un conquistador así? Que pasou co seu país para asustarlle tanto? A resposta non está no libro de Daniel, senón en Apocalipse 9, que revela e ten como obxectivo a relixión protestante cuxo bastión global está nos Estados Unidos. O misterio farase máis claro, tendo en conta esta existencia dos EUA. Desde o ano 1917, cando a Rusia rebelde adoptou o seu réxime socialista e comunista, unha fenda separouna de forma duradeira dos EUA capitalista imperialista. O individuo non pode enriquecerse a costa do seu veciño se é comunista; por iso as dúas opcións son irreconciliables. Baixo as cinzas da paz arden os lumes do odio e piden expresarse. Só a competencia e a ameaza nuclear conseguiron evitar o peor. Era o balance do Terror Nuclear. Só que, sen usar armas nucleares, Rusia tomará Europa, Israel e Exipto. Ao romper o equilibrio, EE.UU. sentirase enganado e ameazado, polo que, para reducir o número das súas mortes, entrará na guerra,

golpeando con forza primeiro. A destrución nuclear de Rusia causará medo entre os exércitos rusos espallados polos territorios ocupados.

44b- *e sairá con gran furia para destruír e exterminar multitudes.*

Ata ese momento, Rusia estará no espírito de conquista e de espolio, pero de súpeto o seu estado de ánimo cambiará, o exército ruso xa non terá unha patria á que volver e a súa desesperación transformarase no desexo de "destruír e destruír" . *exterminar multitudes* ”; que será o “ *tercio dos homes asasinados* ” da ^{6a} *trompeta de Apoc.9*. Todas as nacións equipadas con armas nucleares veranse así obrigadas polos feitos a usalas contra os seus potenciais inimigos persoais.

Dan 11:45 *El levantará as tendas do seu pazo entre os mares, cara ao monte glorioso e santo; entón chegará ao final, sen que ninguén o axude.*

45a- *Asentará as tendas do seu pazo entre os mares, cara á montaña gloriosa e santa*

Tendas *entre os mares* , porque os seus *pazos* xa non están na terra. A situación desesperada das tropas rusas é claramente descrita polo Espírito que as condenou a este destino. Baixo o lume dos seus adversarios son empuxados de volta á terra de Israel. Odiados por todos, non se beneficiaron de ningún apoio nin piedade e foron exterminados en terra xudía. Rusia pagará así unha pesada disputa que Deus lle atribúe dende o seu apoio aos inimigos espirituais de Israel na antiga alianza, no momento da súa deportación a Babilonia. Vendeu cabalos á xente de Tiro, unha cidade de luxuria pagá. Ezequiel 27:13-14 confirma, Deus díxolle a Tiro: *Xaván, Tubal (Tobolsk) e Meshec (Moscou) comerciaron contigo; déronlles escravos e utensilios de bronce a cambio dos teus bens. Os da casa de Togarma (Armenia) abastecían os teus mercados de cabalos, xinetes e mulas.* Tamén foi un obstáculo comercial para os xudeus que tamén comerciaban con el: Ezequiel 27:17: *Xudá e a terra de Israel comerciaron contigo; deron o trigo de Minnith, a pastelería, o mel, o aceite e o bálsamo, a cambio dos teus bens.* Tire, polo tanto, enriqueceuse ás súas costas. Máis tarde, en Ezequiel 28:12, baixo o título de " *rei de Tiro* ", Deus fala directamente a Satanás. Entendemos que foi el quen se aproveitou do luxo e da riqueza acumulada nas grandes cidades pagás que lle servían baixo o pretexto de múltiples divindades pagás, máis ben inconscientemente, pero sempre e en todas partes en formas de culto que Deus considera abominables. Leva no seu corazón o peso dunha frustración acumulada, tamén, ao longo de séculos e milenios de historia da humanidade. Esta frustración xustifica a súa ira que se baleira parcialmente en forma deste último conflito internacional terriblemente destrutivo.

Pero esta ira divina contra o tráfico mercantil dos tempos antigos invítanos a comprender o que Deus pode pensar do tráfico internacional contemporáneo nun contexto internacional construído enteiramente sobre a economía de mercado. Creo que a destrución das torres do World Trade Center en Nova York o 11 de setembro de 2001 é unha resposta. Tanto máis que, en Apoc. 18, a profecía subliña o nocivo papel do enriquecemento debido ao comercio e aos intercambios internacionais ante os que calquera regra ou dereito relixioso divino esborralla tan grande é a impiedade.

A finais de Dan.11, o adversario hereditario dos EUA, Rusia, é destruído. Isto daralles, polo tanto, poder absoluto sobre todos os superviventes do conflito

internacional. Ai dos vencidos! Debe inclinarse e someterse á lei do vencedor onde queira que estea na terra, sobrevivindo.

Daniel 12

Dan 12:1 *Nese tempo xurdirá Miguel, o gran príncipe, o defensor dos fillos do teu pobo; e será un tempo de problemas, como non o foi desde que existiron as nacións ata ese momento. Nese momento salvaranse os da túa xente que se atopen escritos no libro.*

1a- *Nese momento xurdirá Miguel,*

*Esta vez é a do fin do mundo cando, tendo a última palabra, Xesús Cristo volve na gloria e no poder da súa divindade disputada durante moito tempo polas relixións competidoras. Lemos en Apocalipsis 1:7: *Velaquí que vén coas nubes. E todo ollo o verá, ata os que o atravesaron; e todas as tribos da terra chorarán por el. Si. Amén!* Debemos acostumarnos a esta idea, porque para cada un dos seus papeis, Deus púxose a si mesmo un nome diferente, por iso en Daniel e Apocalipsis 12:7 preséntase como **Miguel**, o xefe supremo da vida celeste anxelical. autoridade sobre o demo e os demos. O seu nome, Xesucristo, só o representa para os elixidos da terra a quen veu salvar baixo este nome.*

1b- *o gran líder,*

*Este gran líder é, polo tanto, YaHWéH Miguel Xesucristo e é del que na súa caracterizada impudencia, o réxime papal quitou para o seu beneficio, a súa misión de **perpetuo** intercesor celestial ata 1843, este dende o ano 538, data de comezos do réxime papal e a súa instalación na cidade de Roma, no Palacio de Letrán no monte Celio. Este tema foi tratado en Daniel 8.*

1c- *o defensor dos fillos do teu pobo;*

*Un defensor intervén cando hai un ataque. E así será para as últimas horas de vida terreal dos elixidos que se mantiveron fieis, mesmo condenados a morte polos últimos rebeldes. Aquí, podemos atopar todos os modelos propostos nas historias de Daniel porque se cumpren nunha trágica situación final. Nesta última **gran calamidade**, reviviremos as intervencións milagrosas contadas en Dan.3, o forno e os seus catro personaxes vivos, en Dan.5, a captura de *Babilonia a grande* por Deus, en Dan.6, os *leóns* inofensivos pero tamén o final da **gran calamidade** prefigurada pola que golpeou aos xudeus en – 168, o 15 de Kisleu, é dicir, o 18 de decembro, un día de sábado.*

1d- *e será un tempo de angustia, como non foi desde que existiron as nacións ata ese momento.*

A vulgar por esta afirmación, a última gran calamidade superará á dos xudeus organizada polos gregos. De feito, os gregos só golpeaban aos xudeus que atopaban nas rúas ou nas súas casas. No fin do mundo, as cousas son moi diferentes, e a tecnoloxía moderna permite un control absoluto sobre as persoas que viven na terra. Usando técnicas de detección humana, podemos atopar a calquera en calquera lugar, en calquera lugar que se esconda. As listas de persoas que se resisten ás ordes decretadas pódense establecer, polo tanto, con precisión. Neste contexto final, a erradicación dos electos será humanamente posible. Aínda que cheos de fe e esperanza na súa liberación, os elixidos experimentarán horas dolorosas; para os que aínda estarán libres, privados de todo, os demais estando

nos cárceres rebeldes agardando a súa execución. A angustia reinará nos corazóns dos cargos electos que son maltratados se non son asasinados.

1e- *Nese momento salvaranse os da túa xente que se atopen escritos no libro.*

É o libro da vida, porque sen ordenador, Deus tamén fixo unha lista de todas as criaturas que xeraron Adán e Eva e os seus descendentes. Ao final da vida de cada un, o destino final foi decidido por Deus quen conservou dúas listas: a dos elixidos e a dos caídos , de acordo cos dous camiños presentados á humanidade en Deuteronomio 30:19-20 : *Eu chamo. o ceo e a terra para testemuñar contra ti hoxe: puxen diante de ti a vida e a morte, a bendición e a maldición. Escolle a vida, para que vivas ti e a túa descendencia, amar ao Señor, o teu Deus, obedecer a súa voz e unirse a el, porque diso depende a túa vida e a prolongación dos teus días... Segundo a súa elección polo mal , o destino final do papado romano, queimado no lume , revélanos en Dan.7:9-10; isto polas súas palabras arrogantes cara ao Deus dos deuses segundo Dan.11:36.*

En Apocalipsis 20:5, o regreso de Cristo está acompañado pola resurrección dos mortos en Cristo que se chama a *primeira resurrección* : *benditos e santos os que participan na primeira resurrección , porque a segunda morte non ten poder sobre eles. .*

Dan 12:2 *Moitos dos que dormen no po da terra espertarán, uns para a vida eterna, e outros para o reproche e a vergoña eterna.*

2a- *Moitos dos que dormen no **po da terra** espertarán, algúns para a vida eterna,*

Observemos primeiro que na normalidade común, *os mortos dormen ben no **po da terra*** e non nun paraíso marabilloso ou nun inferno ardente como ensinan e cren as falsas relixións cristiás ou pagás. Esta aclaración restaura o verdadeiro estado dos mortos tal e como se ensina en Ecc.9:5-6-10: *Para todos os que viven hai esperanza; e ata un can vivo é mellor que un león morto. Os vivos, de feito, saben que morrerán; pero os mortos non saben nada, e xa non hai paga por eles, xa que a súa memoria está esquecida. E o seu amor, e o seu odio, e a súa envexa, xa pereceron; e nunca máis terán parte en nada do que se faga baixo o sol Todo o que a túa man atope que ver coa túa forza, faino; pois non hai traballo, nin pensamento, nin coñecemento, nin sabedoría, no inferno, onde vas. (Residencia dos mortos que é **o po da terra**).*

Non hai pensamento despois da morte porque o pensamento vive no cerebro do home, só, cando aínda está vivo e se nutre do sangue enviado polos latexos do seu corazón. E este sangue debe ser purificado por respiración pulmonar. Deus nunca dixo outra cousa, xa que lle dixo a Adán que se fixo pecador pola desobediencia, en Xen.3:19: *Co suor do teu rostro comerás pan, ata que volvas á terra, da que fuches tirado; **porque es po, e ó po volverás** .* Para confirmar este estado de nada dos mortos, lemos en Psa.30:9: *Que gañas derramando o meu sangue, facendome baixar ao pozo? O po eloxiouche? Fala da túa lealdade?* Non, porque non pode segundo o Salmo 115:17: *Non son os mortos os que celebran ao Señor, non é ningún dos que baixan ao lugar do silencio.* Pero isto non impide que Deus poida dar lugar de novo a unha vida que existía antes e é este poder creador o que o fai Deus e non anxo ou home.

Os dous camiños teñen dous resultados finais e Rev.20 dinos que están separados polos *mil anos* do sétimo milenio. Mentres toda a vida humana desaparece da face da terra ao comezo destes *mil anos*, os caídos só resucitarán despois do seu xuízo realizado polos santos e Xesucristo no seu reino celestial. Con esta mensaxe adxunta á ^{séptima} *trompeta*, Apoc.11:18 confirma, dicindo: *As nacións estaban enojadas; e chegou a túa ira, e chegou o momento de xulgar os mortos, de recompensar aos teus servos os profetas, aos santos e aos que temen o teu nome, pequenos e grandes. e para destruír os que destrúen a terra*. Neste verso, *o xuízo dos mortos* leva a Deus a resucitar, primeiro, os seus fieis mortos elixidos para que poidan xulgar aos malvados mantidos en estado de morte.

2b- *e os demais por reproche, por eterna vergoña.*

A eternidade só pertencerá aos vivos. Despois da súa aniquilación definitiva no Xuízo Final, o *reproche* e a *vergoña* dos caídos permanecerán só na memoria eterna dos elixidos, dos anxos e de Deus.

Dan 12:3 *Os entendidos brillarán como o brillo do ceo, e os que ensinan a xustiza a moitos resplandecerán coma as estrelas para sempre e para sempre.*

3a- *Os intelixentes brillarán coma o esplendor do ceo*

A intelixencia eleva o home por riba dos animais. Revélase pola súa capacidade para razoar, para sacar conclusións observando feitos ou por simple dedución. Se os humanos non fosen rebeldes na liberdade que Deus lles concede, a intelixencia levaría a toda a humanidade cara ao mesmo recoñecemento da existencia de Deus e das súas leis. Porque desde Moisés, Deus rexistrou por escrito os acontecementos máis significativos da súa revelación aos homes. Velaí a ruta do razoamento a seguir. A fe monoteísta apareceu na historia do pobo hebreo. O seu testemuño e os seus escritos teñen, polo tanto, prioridade sobre todos os outros escritos atribuídos a este mesmo Deus único. Que se loita contra o pobo de Deus segue sendo unha posibilidade normal, pero que se loita contra as sagradas escrituras convértese nunha obra diabólica. A fe establecida por Xesucristo toma as súas fontes e referencias das escrituras hebreas da antiga alianza, o que lle dá lexitimidade. Pero a doutrina católica romana non respecta este principio, polo que nin ela nin o Corán do Islam poden afirmar ser o Deus vivo, creador de todo o que vive e existe. Xesús confirmou o principio lembrando en Xoán 4:22 que *a salvación vén dos xudeus: adorades o que non coñecedes; adoramos o que sabemos, porque a salvación vén dos xudeus*.

Neste primeiro grupo de elixidos, Deus designa homes salvados sen coñecementos particulares pola súa fidelidade manifestada ao risco das súas vidas dende Adán e Eva; e isto ata 1843. Sálvanse porque as súas obras testemuñan a súa intelixencia e a súa recepción das leis divinas manifestada pola súa obediencia. Neste grupo, os protestantes máis fieis e **pacíficos** beneficiáronse ata a primavera de 1843 da paciencia de Deus que só fixo obrigatoria a práctica do seu santo sábado desde esa data. Apocalipsis 2:24-25 confirmará esta excepción: *a ti e a todos os demais en Tiatira, que non reciben esta doutrina e que non coñecen as profundidades de Satanás, como os chaman, dígovos: non te impoñas ningunha outra carga; só aguanta o que tes ata que eu veña.*

3b- *e os que ensinan a xustiza á multitude brillarán coma as estrelas, para sempre e para sempre*

Este segundo grupo distínguese polo alto nivel de santificación que representa na terra desde 1843. Seleccionado mediante unha proba de fe, baseada inicialmente na esperanza do regreso de Xesucristo, sucesivamente para a primavera de 1843 e o outono de 1844, a súa santificación por Deus foi oficializada pola súa restauración do sábado que practicou de novo, despois de longos séculos de escuridade, esquecemento e desprezo por el.

Nesta división en dous grupos, o que os diferencia é a súa situación cara á xustiza de Deus, o seu estatus cara aos seus dez mandamentos e as súas outras ordenanzas de saúde e outras. No seu texto orixinal de Éxodo 20:5-6, o segundo mandamento borrado por Roma, revela claramente a importancia que Deus dá á obediencia aos seus mandamentos e lembra os dous camiños e os dous destinos finais opostos: ... Eu son un celoso. *Deus quen castiga a iniquidade dos pais sobre os fillos ata a terceira e a cuarta xeración contra os que me odian e transgreden os meus mandamentos, e ten piedade dos que me aman e gardan os meus mandamentos ata mil xeracións.*

Neste verso, o Espírito revela a razón da existencia das *estrelas* na nosa creación terrestre. Só tiñan razóns de existir para servir como símbolo dos elixidos terreaus seleccionados por Deus; e é Xen.1:17 o que revela a súa mensaxe: *Deus púxoos na extensión do ceo, para iluminar a terra.* Entón Deus úsaos para mostrar a Abraham a multitude dos *seus descendentes* en Xen.15:5: *Numera as estrelas do ceo se podes contalas; tales serán os teus descendentes.*

Non obstante, o estado destas *estrelas espirituais* pode cambiar dependendo das obras realizadas polo crente redimido. Ao caer espiritualmente pola súa desobediencia, *a estrela cae, cae do ceo.* A imaxe será evocada para imaxinar a caída da fe protestante en 1843, anunciada por un auténtico signo celeste en 1833, ^{no} 6o selo de Apoc.6 :13: *e as estrelas do ceo caeron á terra, como cando "un figueira axitada por un vento violento bota os seus verdes figos.* E de novo en Apocalipsis 12:4: *O seu rabo arrastrou un terzo das estrelas do ceo e botounas á terra.* Esta mensaxe renova a de Dan. 8:10: *Ela subiu ao exército do ceo, e fixo descender parte dese exército e as estrelas á terra, e pisounas.* O Espírito atribúe ao réxime papal romano a caída espiritual dun terzo dos crentes redimidos; persoas enganadas que crerán en balde na salvación de Cristo e reclamarán a súa xustiza.

Dan 12:4 *Ti, Daniel, garda estas palabras en segredo e sela o libro ata o tempo do fin. Moitos lerán entón e o coñecemento aumentará.*

4a- Este **tempo final** coñece varias fases sucesivas pero comezou, oficialmente, na primavera de 1843, coa entrada en aplicación do decreto divino preescrito en Dan.8:14: *Ata tarde-mañana 2300 e a santidade será. xustificada.* En 1994, a segunda era do fin estivo marcada pola condena da institución universal adventista. Desde 1843, leuse o libro de Daniel, pero nunca se interpretou correctamente antes deste traballo que aínda estou preparando en 2021 e isto dende 2020. É, polo tanto, esta data a que marca o cumio do seu coñecemento e, polo tanto, alí, o verdadeiro **tempo final do fin** que rematará co verdadeiro regreso de Xesucristo, coñecido e esperado, para a primavera de 2030. Vemos que este ano 2020 xa estivo ben marcado por Deus xa que toda a humanidade está afectada pola mortalidade dos o virus Covid-19 que apareceu en

China en 2019, pero na Europa católica papal, só desde 2020. En 2021, os virus mutan e seguen atacando á humanidade culpable e rebelde.

A proba de fe adventista ilustrada

Dan 12:5 *E eu, Daniel, mirei, e velaquí, outros dous homes estaban de pé, un a este lado do río e o outro ao outro lado do río.*

5a- Lembra! Daniel está á beira do río "Hiddekel", o Tigre, este devorador de homes. Porén, hai dous homes a cada lado do río, o que significa que un puido cruzalo e o outro prepárase para facelo. Xa en Dan.8:13 tivo lugar unha discusión entre dous santos.

Dan 12:6 *E un deles díxolle ao home vestido de liño, que estaba enriba das augas do río: Cando será o fin destas marabillas?*

6a- En Dan.8:14 as preguntas dos santos recibiran de Deus a resposta das 2300 noite-mañá que determinou a data de 1843. O enfoque repítese aquí e a pregunta desta vez refírese ao fin do mundo; o momento no que a profecía deixará de ser útil. A pregunta realízase a Cristo representado por este *home vestido de liño* que está *enriba do río* observando o seu paso polos homes. Deus usa a imaxe do cruce do Mar Vermello que salvou aos hebreos pero afogou aos seus inimigos exipcios.

Dan 12:7 *E oín ao home vestido de liño, de pé sobre as augas do río; levantou a súa man dereita e a súa esquerda ao ceo, e xurou polo que vive para sempre que será nun tempo, e tempos, e medio tempo, e que todas estas cousas rematarán cando a forza do pobo. santo estará completamente roto.*

7a- *E escoitei o home vestido de liño, que estaba sobre as augas do río; alzou ao ceo a man dereita e a esquerda,*

Na posición de Árbitro, Xesucristo alza cara ao ceo a súa man dereita de bendición e a súa esquerda castigadora para facer unha declaración solemne.

7b- *e xurou polo que vive para sempre que será nun tempo, tempos e medio tempo*

Ao citar a duración profética do reinado papal, Cristo mostra e lembra o seu xuízo que, no pasado, condenou a súa igrexa a sufrir as exaccións do réxime papal e as maldicións das invasións bárbaras que a precederon ; isto por mor do abandono do sábado desde o 7 de marzo de 321. Advírteselles así aos crentes en tempos de probas adventistas. Pero unha segunda razón leva a Deus a evocar este reinado papal; esta é a data do seu inicio, 538 d.C. A elección é acertada xa que esta data 538 servirá de base para os cálculos que a profecía nos propondrá presentándonos novas duracións proféticas nos versos 11 e 12.

7c- *e que todas estas cousas rematarán cando a forza do pobo santo estea completamente rota*

Esta breve frase resume ben nesta ocasión o verdadeiro momento do final: aquel no que ao remate da última ***gran calamidade*** , os elixidos atoparanse a piques de ser exterminados, erradicados da faz da terra; observa a precisión: ***totalmente roto*** .

Dan 12:8 *Oín, pero non entendín; e eu dixen: Meu señor, cal será o resultado destas cousas?*

8a- Pobre Daniel! Se a comprensión do seu libro aínda é un misterio para os que viven en 2021, que fóra do seu alcance e inútil era esta comprensión para a súa propia salvación!

Dan 12:9 *El dixo: "Vai, Daniel, porque estas palabras serán gardadas en segredo e seladas ata o tempo do fin".*

9a- A resposta do anxo deixáralle fame a Daniel pero confirma o cumprimento tardío da profecía reservada para *o tempo do fin* da era cristiá.

Dan 12:10 *Moitos serán limpos, branqueados e refinados; os malvados farán o mal, e ningún dos malvados entenderá, pero os que teñen entendemento entenderán.*

10a- *Moitos serán purificados, branqueados e purificados*

Ao repetir aquí a cita exacta próxima á palabra de Dan.11:35, o anxo confirma a identidade papal do **rei** arrogante e despótico que *se eleva por riba de todos os deuses* e mesmo do único **Deus verdadeiro**, no verso 36.

10b- *Os malvados farán o mal e ningún dos malvados entenderá,*

O anxo evoca un principio que continuará ata a fin do mundo, a prolongación do mal está representada nas profecías de Daniel pola extensión do "latón" do pecado grego e o "ferro" da forza romana ata o regreso de Cristo. . Os malvados serán dobremente impedidos de entender: primeiro polo seu desinterese persoal e, segundo, por *un poder de engano* dado por Deus que lles permite *crer unha mentira* segundo 2 Tes.2:11-12: *Tamén Deus lles envía un poder. de confusión, para que creasen unha mentira*, para que todos os que non creran na verdade, pero se deleitan na iniquidade, fosen condenados .

10c- *pero os que teñan entendemento entenderán.*

Este exemplo demostra que *a intelixencia espiritual* é un don especial dado por Deus, pero vai precedido dun bo uso da *intelixencia* básica dada a todas as persoas normais. Porque mesmo neste estándar, os humanos confunden a educación e os seus diplomas coa *intelixencia*. Por iso lembro esta diferenza: a instrución permite introducir datos na memoria humana pero só *a intelixencia* permite o seu bo e sabio uso.

Dan 12:11 *Desde o momento en que cese o ~~sacrificio continuo~~ e se estableza unha desolación abominable, habrá mil douscentos noventa días.*

11a- *Dende o momento en que cesa o ~~sacrificio~~ perpetuo*

Aínda teño que lembralo, pero a palabra "~~sacrificio~~" non aparece no texto orixinal hebreo. E esta precisión é crucial porque este *perpetuo* refírese ao sacerdocio celeste de Xesucristo. Ao reproducir a súa intercesión na terra, o papado quita a Xesucristo o seu papel de intercesor polos pecados dos seus elixidos.

Este ministerio terrestre paralelo usurpado comeza en 538; data na que Vixilio I 'o primeiro papa en título, instalouse en Roma, no Palacio de Letrán, no monte Celio (o ceo).

11b- *e onde se establecerá unha desolación abominable*

papal romano citado en Dan.9:27 : *e habrá na á de abominacións da desolación, ata a destrución, e será destruído [segundo] o que foi decretado, na [terra] desolada .*

Neste verso, dirixido á data do 538, o Espírito só se dirixe á Roma papal, o que explica a singularización da palabra "abominación". Este non foi o caso en Dan.9:27, onde as dúas fases de Roma, pagá e despois papal, estaban implicadas.

Notemos o interese e a importancia da agrupación neste verso de dúas cousas: " *o rapto do perpetuo* " a Cristo en Dan. 8:11 e a " *á* " papal que leva " *a desolación abominable* " citada en Dan. . 9:27. Ao vincular estas dúas accións á mesma data 538 e á mesma entidade, o Espírito confirma e proba que o autor destas fechorías é realmente o papado romano.

En Dan.11:31, a acción atribuída ao rei grego Antíoco 4 presentounos o modelo típico do que Deus chama " *a abominación da desolación* ". O papa reproducé, pero durante 1260 longos anos sanguentos.

11c- *serán mil douscentos noventa días.*

Para que as duracións proféticas citadas que se refiren ao tempo final sexan infalsificables, a unidade colócase antes do número en todas as profecías de Daniel: días 1290 ; *días 1335* (verso seguinte); Dan.8:14: *noite-mañá 2300* ; e xa en Dan.9:24: *semanas 70*.

Só temos un cálculo moi sinxelo que realizar: $538 + 1290 = 1828$.

O interese desta data de 1828 é darlle ao evento adventista un carácter universal xa que ten como obxectivo o terceiro dos cinco anos das conferencias adventistas celebradas en Albury Park en Londres en presenza da familia real de Inglaterra.

Dan 12:12 *Benaventurado o que espera e chega ata mil trescentos trinta e cinco días.*

12a- Só este verso nos dá o significado destas dúas duracións proféticas. O tema é o da espera do regreso de Cristo, pero unha espera particular baseada en proposicións numéricas dadas pola Biblia. É necesario un novo cálculo: $538 + 1335 = 1873$. O ano preséntanos dúas datas que marcan respectivamente o inicio e o final da proba de fe adventista realizada entre os anos 1828 e 1873. Deste xeito, a nosa atención está dirixida nas datas de 1843 e 1844 que foron precisamente as causas de dúas expectativas sucesivas do glorioso retorno de Xesucristo aos EE.UU., polo tanto, ás terras protestantes.

Na imaxe do cruce do río "Tigre", o tigre que come as almas humanas é estas datas 1843-1844 que fan que o protestante reprobado pase da vida espiritual á morte espiritual. Por outra banda, o que pasou a proba sae vivo e bendicido por Deus deste perigoso cruce. Obtén de Deus unha benaventuranza específica: "¡ *Bendito o que chega a 1873!* »

Dan 12:13 *E ti, camiña cara ao teu fin; descansarás, e defenderás a túa herdanza ao fin dos días.*

13a- Daniel descubrirá despois da primeira resurrección na que resucitará, o sentido de todas as cousas que nos transmitiu. Pero para o adventista aínda vivo, o seu ensino aínda será complementado polas revelacións contidas no Apocalipse de Xoán.

O libro de Daniel esconde ben a súa enorme riqueza. Observamos alí as leccións de ánimo que o Señor lles dirixe aos seus escollidos dos últimos días porque estes últimos días volverán á norma de medo e inseguridade que prevaleceu ao longo de

toda a historia da humanidade na terra. Unha vez máis, pero o último, os cargos electos serán sinalados e responsabilizados das desgrazas que sufrirán os rebeldes superviventes da Terceira Guerra Mundial anunciadas en Dan.11:40-45 e Apoc.9:13. Ezequiel 14 presenta os modelos estándar de fe: Noé, Daniel e Job. Como Noé, teremos que escapar e resistir a corrente de pensamento do mundo construíndo a nosa arca de fidelidade a Deus. Como Daniel, debemos permanecer firmemente comprometidos a cumprir co noso deber como funcionarios electos rexeitando o estándar establecido pola falsa relixión. E como Xob, teremos que aceptar o sufrimento física e mentalmente sempre que Deus o permita, tendo vantaxe sobre Xob: a través da súa experiencia, soubemos por que Deus permite estas probas.

O libro de Daniel tamén nos permitiu comprender mellor a invisible vida celeste. Isto, ao descubrir a este personaxe chamado Gabriel, nome que significa "o que ve o rostro de Deus". Está presente en todas as misións importantes do plan de salvación divina. E debemos entender que, no reino celeste de Deus, el e todos os bos anxos foron privados da presenza de Miguel, a expresión anxelical de Deus, durante o tempo da súa encarnación terrestre, é dicir, 35 anos. Nun gran amor compartido, Micaël tamén comparte a súa autoridade, aceptando ser só "*un dos principais líderes*". Pero Gabriel tamén o presentou a Daniel, o elixido entre os escollidos, como "*o líder do teu pobo*". E Dan.9 revélanos moi claramente todo o que Xesús vén a realizar para salvar aos seus fieis elixidos. Anúnciase así claramente o proxecto de salvación divina, que logo se realiza o 3 de abril do 30 pola crucifixión de Xesucristo.

O libro de Daniel mostrounos que a fe só é demostrable por un adulto. E que segundo Deus, o neno faise adulto ao entrar no seu trece anos. Así que só podemos ver o amargo froito que produce o bautismo infantil e a herdanza do nacemento relixioso en todas as falsas relixións. Xesús dixo en Marcos 16:16: *O que crea e sexa bautizado, salvarase; quen non crea será condenado*. Isto significa, polo tanto, que antes do bautismo, a fe debe estar presente e demostrada. Despois do bautismo, Deus púxo a proba. Ademais, outra perla revelada en Daniel, confírmanse estas palabras de Xesús de Matt.7:13: *Entra pola porta estreita. Porque ancha é a porta, amplo é o camiño que leva á destrución e son moitos os que pasan por alí*; e tamén en Matt.22:14: *Porque moitos son chamados, pero poucos son elixidos*; segundo Dan.7:9, *dez mil millóns chamado a rendir contas a Deus por só un millón dos electos redimidos salvos*, porque verdadeiramente servirán *ben* ao Deus creador, en Cristo no Espírito Santo.

O capítulo 12 acaba de sentar as bases da estrutura do libro Apocalipse lembrando as datas 538, 1798, 1828, 1843-1844 ocultas e suxeridas pero fundamentais para a división do tempo en Apocalipse, e 1873. Outra data, 1994, haberá ser construído para a desgraza duns e a felicidade dos outros.

Introdución ao simbolismo profético

En todas as parábolas bíblicas, o Espírito utiliza elementos terrestres cuxos criterios determinados poden simbolizar entidades anónimas que presentan criterios comúns. Cada símbolo empregado debe ser examinado, polo tanto, en todos os seus aspectos, para extraer del as leccións ocultas por Deus. Tomemos por exemplo a palabra " *mar* ". Segundo Gen.1:20, Deus poboou de animais de todo tipo, innumerables e anónimos. O seu ambiente é fatal para o home que vive da súa respiración no aire. Convértese así nun símbolo de morte para o home que, con razón, tamén pode temer a súa salinidade que fai que a terra sexa estéril. Obviamente, este símbolo non é favorable para a humanidade e, polo seu significado de morte, Deus dará o seu nome ao tanque de ablución hebreo que prefigura as augas do bautismo. Agora bautizar significa mergullarse, morrer afogado para vivir de novo en Xesucristo. O vello inxustifico resucita cargando a xustiza de Cristo. Vemos alí, toda a riqueza dun único elemento da creación divina: *o mar* . Baixo esta ensinanza, entenderemos mellor o significado que Deus lle dá a este versículo de Daniel 7:2-3: "... e *velaquí, os catro ventos do ceo estalaron sobre o gran mar* . E do *mar saíron catro grandes bestas , diferentes entre si* . Saiba que " *os catro ventos do ceo* " suxiren as guerras universais que levan aos pobos vencedores ao poder dominante. Aquí, " *o gran mar* " simboliza as masas humanas dos pobos pagáns que, sen honrar a Deus, son, aos seus ollos, iguais aos animais do " *mar* ". Na expresión, " *catro ventos do ceo* ", " *catro* " representa os 4 puntos cardinais das direccións Norte, Sur, Leste e Oeste. Os " *ventos do ceo* " traen cambios na aparencia do ceo, soplan as nubes, provocan tormentas e provocan choiva; apartando as nubes, promoven o sol. Así mesmo, as guerras provocan grandes cambios políticos sociais, enormes convulsións que dan dominación ao novo pobo vitorioso elixido por Deus, pero sen que este sexa bendicido por el. Por ser designado como un " *animal* ", non ten dereito ás bendicións destinadas a ser ofrecidas aos verdadeiros homes; os seus fieis elixidos que camiñan na luz divina desde Adán e Eva, e isto ata a fin do mundo. E quen son os seus cargos electos? Aqueles nos que reconece a súa imaxe xa que o home foi feito a imaxe de Deus segundo Xen.1:26. Teña en conta esta diferenza: o home é feito ou creado por Deus á súa imaxe , mentres que o animal é producido polo seu medio, mariño, terrestre ou celeste, pola orde dada por Deus. A elección do verbo marca a diferenza de estado.

Como segundo exemplo, tomemos a palabra " *terra* ". Segundo Xen.1:9-10, este nome de " *terra* " dáselle á terra seca que saíu do " *mar* "; unha imaxe que Deus explotará en Rev.13, para simbolizar a fe protestante que saíu da fe católica. Pero vexamos outros aspectos da " *terra* ". É favorable ao home cando o nutre, pero desfavorable cando toma a forma de deserto árido. Polo tanto, depende dun bo rego do ceo para ser unha bendición para o home. Este rego tamén pode proceder dos ríos que o cruzan; é por iso que a palabra de Deus é comparada na Biblia con " *un manancial de augas vivas* ". É a presenza ou ausencia desta " *auga* " a que determina a natureza da " *terra* ", e espiritualmente, a calidade da fe do home composta por un 75% de auga.

Como terceiro exemplo, tomemos as estrelas do ceo. Primeiro, “ *o sol* ”, no lado positivo, ilumina; segundo Xen.1:16, é a luminaria do “ *día* ”, quenta e promove o crecemento das plantas das que o home fai a súa comida. No lado negativo, queima os cultivos por exceso de calor ou falta de choiva. Galileo tiña razón, está no centro do noso universo e todos os planetas do seu sistema xiran arredor del. E sobre todo é o máis grande, a Biblia refírese a el como “ *o máis grande* ” en Xen.1:16, o máis quente e non é accesible. Todos estes criterios fan del a imaxe perfecta de Deus en quen se atopan todas estas características. Ninguén pode ver a Deus e vivir, como non pode poñer os seus pés no “ *sol* ”; a única estrela masculina, sendo as outras todas planetas ou estrelas feminizadas. Despois del, “ *a lúa* ”, “ *o máis pequeno* ”: segundo Xen.1:16, é a luminaria da noite, da escuridade que preside. “ *A lúa* ”, polo tanto, só ten unha mensaxe negativa para ela. Aínda que a máis próxima a nós, esta estrela garda dende hai tempo o misterio do seu lado oculto. Non brilla por si só pero, como todos os demais planetas, devólvenos, nun ciclo progresivo, unha luz tenue que recibe do “sol”. Por todos estes criterios, “a lúa” é o símbolo perfecto para representar, en primeiro lugar, a relixión xudaica e, en segundo lugar, a falsa relixión cristiá do papado católico romano, desde o 538 ata a actualidade, e o protestantismo luterano, calvinista e anglicano, dende 1843. Tamén hai no ceo as “ *estrelas* ” que segundo Xn.1:14-15-17 teñen dúas funcións que comparten con “ *o sol e a lúa* ”. O de “ *marcar épocas, días e anos* ”, e a de “ *iluminar a terra* ”. A maioría deles só brillan en tempos de escuridade, pola noite. É o símbolo ideal para representar aos servos de Deus, os verdadeiros, ata que a profecía lles atribúe unha caída; o que indica un cambio no seu estado espiritual. Esta será a mensaxe que Deus usará para evocar a caída do cristianismo vítima da mentira romana en Dan.8:10 e Apoc.12:4; e a caída do protestantismo universal en Apoc.6:13 e 8:12. Illada, a “ *estrela* ” designa o papado católico en Apoc.8:10-11, a fe protestante en Apoc.9:1; e reunidos nunha coroa ao número de 12, a Asemblea Elixida vitoriosa, en Apoc.12:1. Dan.12:3 desígnaos como o símbolo de “ *os que ensinan xustiza á multitude* ”, é dicir, “ *os que iluminan a terra* ” coa luz dada por Deus.

Estes cinco símbolos terán un papel importante na profecía do Apocalipse. Pódese practicar, polo tanto, descubriendo as mensaxes ocultas levadas polo criterio dos símbolos presentados. Pero algúns serían difíciles de descubrir, polo que Deus mesmo indica a clave do misterio, en versos da Biblia, como as palabras “ *cabeza e rabo* ” que só se poden entender polo significado que Deus lles dá en Isa.9: 14, onde lemos: “ *o maxistrado ou ancián é a cabeza, o profeta que ensina mentiras é o rabo* ”. Pero o verso 13 propón en paralelo, polo tanto, levando os mesmos significados, “ *a rama de palma e a cana* ”; “ *unha cana* ” que representará o papado romano en Apoc.11:1.

Tamén hai un significado simbólico das cifras e dos números. Como regra básica, temos en orde ascendente:

Para o número “1”: singularidade (divina ou numérica)

Para o número “2”: imperfección.

Para o número “3”: perfección.

Para o número “4”: universalidade (4 puntos cardinais)

Para o número "5": home (o ser humano masculino ou feminino).
ser ou mensaxeiro celeste).

Para o número "7": plenitude. (Tamén: selo do Deus creador)

Por riba desta figura temos combinacións de sumas dos sete primeiros díxitos básicos; exemplos: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ e $7+4$; $12 = 7+5$ e $6+6$; $13 = 7+6$. Estas opcións teñen significado espiritual en relación cos temas tratados nestes capítulos de Apocalipse. No libro de Daniel atopamos as mensaxes proféticas sobre a era cristiá mesiánica nos capítulos 2, 7, 8, 9, 11 e 12.

No libro Apocalipse revelado ao apóstolo Xoán, o código simbólico dos números dos capítulos é moi revelador. A época cristiá divídese en dúas partes históricas principais.

O primeiro, unido ao número "2", abrangue o tempo maioritario da "imperfección" doutrinal da fe cristiá representada a partir de 538 polo papado católico romano, herdeiro da norma relixiosa establecida dende o 7 de marzo de 321 polo emperador romano pagán Constantino. ^{eu}. O capítulo 2 abrangue todo o tempo entre 94 e 1843.

A segunda parte representada polo número "3" refírese, a partir de 1843, a época "adventista", unha época na que Deus esixe a "perfección" doutrinal apostólica restaurada de acordo co programa profetizado polo decreto divino citado en Dan.8:14. Esta perfección conseguírase gradualmente ata o regreso de Cristo previsto na primavera de 2030.

Por riba do número 7, o número 8, $2+6$, evoca o tempo de imperfección (2) das obras diabólicas (6). O número 9, $3+6$, indica o tempo de perfección (3) e obras igualmente diabólicas (6). O número 10, $3+7$, profetiza para o tempo da perfección (3), a plenitude (7) da obra divina.

O número "11" ou, principalmente, $5+6$, apunta ao tempo do ateísmo francés no que o home (5) está asociado co diaño (6).

O número "12", é dicir, $5+7$, revela a asociación do home (5) co Deus creador (7 = plenitude e o seu selo real).

O número "13" ou $7+6$, designa a plenitude (7) da relixión cristiá asociada ao demo (6); papal primeiro (*mar*) e protestante (*terra*) nos últimos días.

O número "14" ou $7+7$, refírese á obra adventista e ás súas mensaxes universais (*Evanxeo Eterno*).

O número "15", é dicir, $5+5+5$ ou 3×5 , evoca o tempo da perfección humana (3) (5). É o que marca o fin do tempo de graza. O " trigo " espiritual está maduro para ser collido e almacenado nos hórreos celestes. A preparación dos elixidos complétase porque alcanzaron o nivel esixido por Deus.

O número "16" refírese ao Apocalipse, o momento no que Deus derrama " *os últimos sete frascos da súa ira* " sobre os seus inimigos relixiosos, o cristianismo infiel no capítulo 13.

O número "17" toma o seu significado, como o anterior, do tema que Deus lle dá na súa profecía: en Apocalipse 17, o símbolo do "xuízo *da gran rameira* " por Deus. Na Biblia, o primeiro uso deste número simbólico refírese á Semana Santa que comeza o ^{día 10} do primeiro mes do ano e remata o ^{día 17}. Cumprida ao pé da letra a nivel de días para a morte do "cordeiro de Deus " Xesucristo, a Pascua é profetizada en días-anos no 70 ^{das} " 70 semanas " dos anos de Dan. 9:24 a 27. A

profecía da ^{semana} 70 do versículo 27 abrangue polo tanto o tempo dos sete anos entre as datas 26 e 33. O obxectivo indicado pola profecía é a Pascua situada na primavera, " *no medio* " destes sete anos da semana profética. citado en Dan.9:27.

Para os últimos verdadeiros "adventistas", o número 17 referirase a 17 séculos de práctica do domingo romano, pecado establecido o 7 de marzo de 321. Data de aniversario do final destes 17 séculos, o 7 de marzo de 2021 abriu o "tempo do *fin* " profetizou en Dan.11:40. Este " *tempo* " é favorable para o cumprimento deste último castigo de advertencia que, designando a Terceira Guerra Mundial, tamén é profetizado por Deus pola " *sexta trompeta* " revelada en Apoc. 9:13 a 21. A ruína económica provocada polo Covid. O virus -19 marca o ano 2020 (do 20 de marzo de 2020 ao 20 de marzo de 2021) como o do inicio dos castigos divinos.

O tema do capítulo "18" é o castigo de " *Babilonia a Grande* ".

O capítulo "19" apunta ao contexto do retorno na gloria de Xesucristo e ao seu enfrontamento cos rebeldes humanos.

O capítulo "20" evoca o sétimo milenio, na terra desolada onde o demo está prisioneiro e no ceo, onde os elixidos proceden a xulgar as vidas e as obras dos malvados rebeldes mortos rexeitados por Deus.

O capítulo "21" atopa o simbolismo 3x7, é dicir, a perfección (3) da santificación divina (7) reproducida nos seus elixidos redimidos da terra.

Vemos así que a profecía toma como tema os elixidos do adventismo en Apoc. 3, 7, 14 =2x7 e 21 =3x7 (crecemento cara á perfección da santificación).

O capítulo "22" inaugura o tempo no que, na terra rexenerada e renovada, Deus instala o seu trono e os elixidos do seu reino eterno.

Adventismo

Quen son entón estes fillos e fillas de Deus? Tamén poderíamos dicilo de inmediato, porque este documento proporcionará todas as probas desexables, esta revelación divina está dirixida por Deus aos cristiáns "adventistas". Pois queira ou non, a vontade de Deus é soberana, e desde a primavera de 1843, cando entrou en vigor un decreto profetizado en Daniel 8:14, o estándar "Adventista do sétimo día" foi a canle exclusiva que aínda conecta a Deus. e os seus servos humanos. Pero coidado! Esta norma está en constante evolución, e a negativa a esta evolución, quereda por Deus, fixo que a súa representación institucional oficial fose vomitada por Xesucristo desde 1994. Que é o adventismo? Esta palabra

provén do latín “adventus” que significa: advento. A de Xesucristo, para o seu gran regreso definitivo na gloria do Pai, agardábase na primavera de 1843, no outono de 1844 e no outono de 1994. Estas falsas expectativas previstas no proxecto de Deus, non obstante, levaron serias consecuencias tráxicas consecuencias espirituais para os que desprezaron estes anuncios proféticos e as súas expectativas, porque foron organizados, soberanamente, polo gran Deus creador. Así, quen recoñeza neste documento as luces propostas por Xesucristo converterase, como consecuencia directa, nun “adventista”, “do sétimo día”, se non entre os homes, este será o caso de Deus; isto, en canto abandona o descanso relixioso do primeiro día, para practicar o resto do sétimo día, chamado sábado, santificado por Deus dende a creación do mundo. A pertenza a Deus implica requisitos divinos complementarios; co sábado, o adventista elixido terá que entender que o seu corpo físico tamén é propiedade de Deus e, como tal, terá que alimentalo e coidalo como unha preciosa posesión divina, un santuario carnal. Porque Deus prescribiu para o home, en Xen.1:29, a súa dieta ideal: “ *E Deus dixo: Velaquí, eu douvos toda herba que dá semente, que está na superficie de toda a terra, e toda árbore que ten nela. o froito da árbore e que dá semente: este será o teu alimento* ”.

O pensamento adventista é inseparable do proxecto cristián revelado por Deus. O regreso de Xesucristo menciónase en numerosas citas bíblicas: Sal. 50:3: “ *O noso Deus vén , non permanece en silencio; diante del hai un lume devorador, ao seu redor unha violenta tormenta* ”; Psa.96:13: “ *... diante do Señor! Pois vén, pois vén para xulgar a terra ; xulgará o mundo con xustiza e o pobo segundo a súa fidelidade.* » ; Isaías 35:4: “ *Dílle aos que están turbados de corazón: Anímate, non teñas medo; aquí está o teu Deus, virá a vinganza, a retribución de Deus; El mesmo virá e te salvará* ”; Oseas 6:3: “ *Sabémolo, busquemos coñecer ao Señor; a súa chegada é tan segura como a do amencer. El virá por nós coma a chuvía , coma a chuvía da primavera que rega a terra* ”; nas escrituras do novo pacto lemos: Mateo 21:40: “ *Agora cando veña o Señor da viña , que fará con estes labradores?* » ; 24:50: “ *... o amo deste servo virá nun día que non espera, e nunha hora que non sabe* ”; 25:31: “ *Cando o Fillo do Home veña na súa gloria , con todos os anxos, sentarase no trono da súa gloria.* » ; Jea.7:27: “ *Non obstante, sabemos de onde vén este; pero Cristo, cando veña , ninguén saberá de onde é.* » ; 7:31: “ *Moitos da multitude creron nel e dixeron: Fará o Cristo, cando veña , obras máis poderosas que este?* » ; Heb.10:37: “ *Un pouco máis: virá o que vén , e non tardará* ”. O último testemuño de Xesús: Xoán 14:3: “ *E cando vaia e che prepare un lugar , volverei de novo e levareivos para min , para que onde estou eu esteades vós tamén* ”. O testemuño dos anxos: Act.1:11: “ *E eles dixeron: Homes de Galilea, por que deixades de mirar para o ceo? Este Xesús, que foi levantado de entre vós ao ceo, virá do mesmo xeito que o viches ir ao ceo.* ”. O proxecto adventista do Mesías aparece en: Isaías 61:1-2: “ *O espírito do Señor, YaHWÉH, está sobre min, porque YaHWÉH unxiume para traer boas novas aos pobres; Envioume a curar os quebrantados de corazón, a proclamar a liberdade aos cativos e a liberación aos prisioneiros; para proclamar un ano de favor de YaHWÉH,...* ” Aquí, lendo este texto na sinagoga de Nazaret, Xesús parou a súa lectura e pechou o libro, porque o resto, relativo ao ”

día de a vinganza ” só se realizaría 2003 anos despois, polo seu glorioso retorno divino: “ *e un día de vinganza do noso Deus ; para consolar a todos os aflixidos;* »

O adventismo ten hoxe múltiples caras, e en primeiro lugar, o aspecto institucional oficial que rexeitou en 1991, as últimas luces que Xesús lle ofreceu, a través do humilde instrumento humano que son eu. Os detalles aparecerán no seu caso neste documento. Existen numerosos grupos adventistas disidentes espallados pola terra. Esta luz vai dirixida a eles de xeito prioritario. Ela é a "gran luz" cara á que a nosa irmá espiritual maior, Ellen White, quería dirixir ao pobo adventista. Ela presentou o seu traballo como a "luz pequena" que leva á "grande". E na súa última mensaxe pública, esgrimindo a Santa Biblia con ambas mans, declarou: "Irmáns, recoméndovos este libro". O seu desexo é agora concedido; Daniel e Apocalipse están totalmente descifrados mediante o uso estrito dos códigos bíblicos. A perfecta harmonía revela a gran sabedoría de Deus. Lector, sexas quen sexas, insto a que non cometas os erros do pasado, es ti quen debes adaptarte ao plan divino, porque o Todopoderoso non se adaptará ao teu punto de vista. O rexeitamento da luz é un pecado mortal sen remedio; o sangue derramado por Xesucristo non o cobre. Pecho este importante paréntese e volvo á “ *calamidade* ” anunciada.

Antes de achegarme á historia do Apocalipse, debo explicaros por que, en xeral, as profecías inspiradas por Deus son para nós, os seres humanos, vitais na maior medida, xa que o seu coñecemento ou desprezo dará lugar á vida eterna ou á morte permanente. A razón é a seguinte: aos seres humanos gústalles a estabilidade e, como tal, temen ao cambio. En consecuencia, protexe esta estabilidade e transforma a súa relixión en tradición, descartando todo o que se presenta nun aspecto de novidade. Así actuaron primeiro, para a súa ruína, os xudeus da antiga alianza divina, aos que Xesús non dubida en denunciar como “ *unha sinagoga de Satanás* ” en Apoc. 2:8 e 3:9. Ao adherirse á tradición dos pais, crían que por este medio conseguirían protexer a súa relación con Deus. Pero que pasa neste caso? O home xa non escoita a Deus cando lle fala, pero pídelle a Deus que o escoite falar. Nesta situación, Deus xa non atopa a súa conta, tanto máis que, se é certo que el mesmo non cambia o seu carácter e o seu criterio que permanece eternamente igual, tamén o é que o seu proxecto está en constante crecemento e cambiando constantemente. Un verso é suficiente para confirmar esta idea: “ *O camiño dos xustos é como a luz resplandeciente, cuxo brillo aumenta ata a metade do día.* (Pro 4:18). O “ *camión* ” deste verso é equivalente ao “ *camión* ” encarnado en Xesucristo. Isto demostra que a verdade da fe en Cristo tamén evoluciona co paso do tempo, segundo a elección de Deus, segundo o seu plan. Os candidatos á eternidade deben darlle ás palabras de Xesús o significado que merecen cando lles dixo: “ *Ao que garde as miñas obras ata o final, dareille...* (Apoc. 2:26)”. Moita xente pensa que abonda con manter o aprendido dende o principio ata o final; e este foi xa o erro dos xudeus nacionais e a lección de Xesús na súa parábola dos talentos. Pero isto é para esquecer que a fe

verdadeira é unha relación permanente co Espírito do Deus vivo que se ocupa de dar aos seus fillos este alimento que sae da súa boca en todo momento e en todo momento. A palabra de Deus non se restrinxe ás sagradas escrituras da Biblia, despois dela, queda permanentemente, o “Logos” vivo, o Verbo momentaneamente feito carne, Cristo actuando no Espírito Santo para continuar o seu diálogo cos que o teñen. quere e buscao con toda a súa alma. Podo testemuñar estas cousas xa que persoalmente me beneficio desta achega de luz nova que comparto cos que a aman tanto coma min. A novidade recibida do ceo mellora constantemente a nosa comprensión do seu proxecto revelado e hai que saber decidir e abandonar interpretacións caducas cando quedan obsoletas. A Biblia invítanos a facelo: “ *Examinade todo; manteña o que é bo;* (1 Tes. 5:21).

O xuízo de Deus adáptase continuamente a esta evolución progresiva da luz inspirada e revelada aos depositarios elixidos dos seus oráculos. Así, o estrito respecto á tradición provoca perdas, porque impide que o ser humano se adapte á evolución do programa de aforro que se vai revelando paulatinamente ata a fin do mundo. Hai unha expresión que cobra todo o seu valor no ámbito relixioso, é: a verdade do tempo presente ou a verdade presente . Para comprender mellor este pensamento hai que mirar cara ao pasado, onde na época dos apóstolos tiñamos unha perfecta doutrina da fe. Máis tarde, en tempos profetizados de extrema escuridade, a doutrina dos apóstolos foi substituída pola das dúas "Romas"; a imperial e a papal, as dúas fases dun mesmo proxecto divino preparado para o demo. Polo tanto, a obra de reforma xustifica o seu nome, porque supón arrincar as falsas doutrinas e replantar as boas sementes destruídas da doutrina apostólica. Con moita paciencia, Deus deu tempo, moito tempo, para que a súa luz fose restaurada ata o seu pleno fin. A diferenza dos deuses pagáns que non reaccionan, porque non existen, o Deus creador vive eternamente, e demostra que existe, polas súas reaccións e as súas accións inimitables; por desgraza para o home, baixo o pretexto de duros castigos. Quen manda á natureza, quen dirixe os raios, os tronos e os raios, quen esperta os volcáns e os fai botar lume á humanidade culpable, quen provoca terremotos e mareas destrutivas, é tamén quen vén murmurar na mente dos seus cargos electos: o avance do seu proxecto, o que se prepara para facer, como xa anunciara con antelación, moito antes. " *Porque o Señor Deus non fai nada ata que revelou o seu segredo aos seus servos os profetas* ", segundo Amós 3:7.

A primeira ollada ao Apocalipse

Na súa presentación, Xoán, o apóstolo do Señor Xesucristo, descríbenos as imaxes que Deus lle dá en visión e as mensaxes que escoita. En aparencia, pero só en aparencia, Apocalipse, tradución do grego “apocalupsis”, non revela nada, porque conserva o seu aspecto misterioso incomprendible para a multitude de crentes que a len. O misterio desanimaos, e quedan reducidos a ignorar os segredos revelados.

Deus non fai isto sen razón. Ao actuar deste xeito, ensínanos o santa que é a súa Revelación e, como tal, está destinada só aos seus elixidos. E aquí é onde convén ter claro o tema, os seus elixidos non son os que afirman selo, senón exclusivamente os que el mesmo recoñece como os seus servos, porque destacan, falsos crentes, pola súa fidelidade e obediencia. .

*" A revelación de Xesucristo, que Deus lle deu para mostrar aos seus servos as cousas que deben acontecer **axiña** , e que el deu a coñecer, enviando o seu anxo, ao seu servo Xoán, quen deu testemuño da palabra de Deus e do testemuño de Xesucristo. , todo o que viu. (Apoc. 1: 1-2).*

Entón, quen declarou en Xoán 14:6: " *Eu son o camiño, a verdade e a vida; ningún chega ao Pai senón por min* ", vén, a través do seu Apocalipse, da súa Revelación, a mostrar aos seus servos o camiño da verdade que lles permite obter a vida eterna ofrecida e proposta no seu nome. Polo tanto, só o conseguirán aqueles que xulgue dignos de recibilo. Despois de ter demostrado concretamente a través do seu ministerio terreal o que constitúe o modelo de fe verdadeira, Xesús reconecerá aos que son dignos del e do seu sacrificio expiatorio voluntario, en canto se comprometeron verdadeiramente neste camiño modelo polo que percorreu diante deles. A súa plena consagración ao servizo de Deus é a norma proposta. Se o Mestre díxolle a Pilato: " ... *Eu vin ao mundo para dar testemuño da verdade...* (Xoán 18:37)", neste mesmo mundo, os seus elixidos deben facer o mesmo.

Todo misterio ten a súa explicación, pero para obtelo hai que utilizar as claves que abren e pechan o acceso aos segredos. Pero por desgraza para os curiosos superficialmente, unha clave principal é o propio Deus, en persoa. Ao seu lecer e segundo o seu criterio infalible e perfectamente xusto, abre ou pecha a intelixencia humana. Este primeiro obstáculo fai que o libro revelado sexa incomprendible e a Santa Biblia en xeral convértese, cando se somete á lectura dos falsos crentes, nunha colección de artigos de coartada relixiosa. E estes falsos crentes son moi numerosos, por iso, na terra, Xesús multiplicara as súas advertencias sobre os falsos Cristos que aparecerían ata o fin do mundo, segundo Mateo 24:5-11-24 e Mateo 7. :21 ao 23, onde advirte contra as falsas afirmacións dos que claman por el.

O Apocalipse é, pois, a revelación da historia da verdadeira fe reconecida por Xesucristo no Pai e no Espírito Santo procedente do Pai, único Deus creador. Esta verdadeira fe cualifica aos seus escollidos que atravesan tempos de extrema confusión relixiosa ao longo dos séculos escuros. Esta situación xustifica o símbolo das *estrelas* que Deus atribúe aos elixidos aos que reconece, aínda que sexa momentáneamente, porque coma eles, segundo Xn.1:15, brillan na escuridade, " *para iluminar a terra* ". »

A segunda clave da Revelación está agochada no libro do profeta Daniel, un dos libros da antiga alianza, que constitúe o primeiro dos " *dúas testemuñas* " de Deus citados en Apoc.11:3; o segundo é o Apocalipse e os libros da nova alianza. Durante o seu ministerio terrestre, Xesús chamou a atención dos seus discípulos sobre este profeta Daniel, cuxo testemuño está clasificado nos libros históricos na santa "Torá" xudía.

A revelación divina toma a forma de dúas columnas espirituais. Tan certo é que os libros de Daniel e o da Apocalipse entregados a Xoán son interdependentes e complementarios para levar, como dúas columnas, o capitel dunha revelación celestial divina.

A revelación é, polo tanto, a historia da fe verdadeira que Deus define neste versículo: " *¡Feliço o que le e os que escoitan as palabras da profecía e gardan as cousas que nela están escritas! Porque o tempo está preto* (Ap.1:3).

O verbo "ler" ten un significado preciso para Deus que asocia o feito de entender a mensaxe lida. Este pensamento exprésase en Isaías 29:11-12: " *Toda a revelación é para ti como as palabras dun rolo selado que se lle dan a un home que sabe ler, dicindo: Le isto! E quen responde: non podo, porque está selado; ou coma un libro que se lle regala a un home que non sabe ler, dicindo: Le isto! E quen responde: non sei ler* ". Con estas comparacións, o Espírito confirma a imposibilidade de comprender as mensaxes divinas codificadas para aqueles que " o honran coa boca e os beizos, pero cuxo corazón está lonxe del ", segundo Isaías 29:13: " *O Señor dixó: Cando este a xente achégase a min, honranme coa súa boca e os seus beizos; pero o seu corazón está lonxe de min, e o medo que me ten é só **un precepto da tradición humana*** ".

Unha terceira clave únese á primeira. Tamén se atopa en Deus que escolle soberanamente de entre os seus elixidos, a quen permitirá "ler" a profecía para iluminar os seus irmáns en Xesucristo. Porque Paulo lembrou en 1 Cor. 12:28-29: " *E Deus nomeou na Igrexa primeiro apóstolos, segundo profetas, terceiro mestres, despois os que teñen o don dos milagres, despois os que teñen o don de curar, de axudar, gobernar, falar varias linguas. Son todos apóstolos? Todos son profetas? Son todos médicos?* ".

Na orde dirixida por Deus, non se improvisa como profeta por decisión humana persoal. Todo está a suceder como Xesús ensinou na parábola, non debemos apresurar a ocupar o primeiro lugar na parte dianteira do escenario, senón ao contrario, debemos sentarnos no fondo da sala, e esperar, se é necesario, , que Deus nos convida a ir á primeira fila. Non aspiraba a ningún papel en particular na súa obra, e só tiña un gran apetito por comprender o significado destas estrañas mensaxes que lin en Apocalipse. E foi Deus quen, antes de entender o significado, chamoume nunha visión. Así que non vos sorprenda o carácter excepcionalmente luminoso das obras que presento; é froito dunha misión autenticamente apostólica.

A incapacidade momentánea de comprender os seus segredos revelados en código é polo tanto normal e esperada na orde establecida por Deus. A ignorancia non constitúe falta, sempre que non sexa consecuencia dunha negativa á luz dada. No caso de rexeitar o que revela a través dos profetas que encarga para esta tarefa, a sentenza divina é inmediata: é a ruptura da relación, da protección e da esperanza. Así, un profeta misionero, Xoán, recibiu de Deus unha visión codificada, no tempo final, outro profeta misionero preséntache hoxe as visións descodificadas de Daniel e Apocalipse, ofrecéndoches todas as garantías da bendición divina a través da súa claridade sublime. Para esta decodificación, só unha fonte: a Biblia, nada máis que a Biblia, senón a Biblia enteira, baixo a iluminación do Espírito Santo. A atención de Deus e o seu amor céntranse nas criaturas humanas máis sinxelas, como nenos obedientes, que se volveron raras no tempo do fin. A comprensión do pensamento divino só se pode conseguir nunha estreita e intensa colaboración entre Deus e o seu servo. A verdade non se pode roubar; ela o merece. É recibido polos que a aman como unha emanación divina, un froito, unha esencia do amado e adorado Señor.

A construción completa da gran Revelación traída de forma complementaria polos libros Daniel e Apocalipse é xigantesca e enganosamente complexa. Porque en realidade, Deus adoita mencionar os mesmos temas baixo aspectos e detalles diferentes e complementarios. No nivel de dominio que teño da materia hoxe, a historia relixiosa revelada é en realidade moi sinxela de resumir.

Aínda queda unha cuarta clave: somos nós mesmos. Debemos ser elixidos, porque a nosa alma e toda a nosa personalidade deben compartir con Deus, todas as súas concepcións do ben e do mal. Se alguén non lle pertence, seguro que desafiará a súa doutrina nun punto ou noutro. A gloriosa Revelación só aparece clara nas mentes santificadas dos elixidos. A verdade é tal que non se pode negociar, non se pode negociar, hai que tomalo como está ou deixalo. Como ensinou Xesús, todo se decide por "si" ou "non". E o que o home engade vén do Maligno.

Aínda queda un criterio fundamental que lle esixe Deus: a humildade total. O orgullo dunha obra é lexítimo, pero nunca o será: “ *Deus resiste aos soberbios pero dá graza aos humildes* (Jac.4:6). Sendo o orgullo a raíz do mal que causou a caída do demo coas súas monstruosas consecuencias para si mesmo e para todas as criaturas celestes e terrestres de Deus, é imposible que un ser orgulloso obteña elección en Cristo.

A humildade, a verdadeira humildade, consiste en recoñecer a nosa debilidade humana e crer nas palabras de Cristo cando nos di: “ *sen min non podedes facer nada* (Xoán 15,5)”. Neste “ *nada* ” atópase, fundamentalmente, a posibilidade de comprender o significado das súas mensaxes proféticas codificadas. Vouche dicir o porqué e darche a explicación. Na súa sabedoría, na súa sapiencia divina, o Señor inspirou a Daniel coas súas profecías en elementos separados por décadas. Antes de inspirarme coa idea de facer unha síntese comparativa de todas estas profecías separadas en capítulos, ninguén o fixera antes que min. Porque só a través desta técnica as acusacións presentadas por Deus gañan precisión e claridade. O segredo da luz baséase na síntese de todos os textos proféticos, no estudo paralelo dos datos dos seus capítulos separados e, sobre todo, na procura en toda a Biblia do significado espiritual dos símbolos atopados. Ata que se utilizou este método, o libro de Daniel, sen o cal a profecía da Apocalipse segue sendo completamente incomprendible, as acusacións divinas mencionadas non preocupaban demasiado a aqueles a quen se referían. É para cambiar esta situación que o Espírito Santo de Xesucristo me inspirou para deixar claro o que ata entón se mantiña escuro. A identificación dos catro obxectivos principais da ira divina revélase así dun xeito indiscutible. Deus non recoñece outra autoridade que a da súa palabra escrita, e é esta a que denuncia e acusa, baixo o título das súas “ *dúas testemuñas* ” segundo Apoc. 11:3, aos pecadores terrestres e celestes. Vexamos agora esta historia profética revelada en resumo.

Primeira parte : a historia de Israel na deportación desde o 605

Daniel chega a Babilonia (-605) Dan.1

Visións de Daniel dos sucesivos gobernantes

1-O imperio caldeo: Dan.2:32-37-38; 7:4.

- 2-O imperio medo e persa: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.
- 3-O imperio grego: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.
- 4-O imperio romano: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.
- 5-Os reinos europeos: Dan.2:33; 7:7-20-24.
- 6-O réxime papal: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Segunda parte : Daniel + Apocalipse

Profecía sobre a primeira vinda do Mesías rexeitada polos xudeus: Daniel 9.

Persecucións dos xudeus polo rei grego Antíoco IV Epífanes (-168): anuncio dunha *gran calamidade* : Dan.10:1. O cumprimento: Dan.11:31. Persecucións romanas (70): Dan.9:26.

Despois dos caldeos, dos medos e dos persas, dos gregos, o dominio de Roma, imperial, logo papal, a partir do 538. En Roma, a fe cristiá atópase co seu inimigo mortal nas súas dúas sucesivas fases imperial e papal: Dan.2 :40. ata 43; 7:7-8-19 ao 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 a 6-13 a 16; 13:1-10; 14:8.

Desde 1170 (Pierre Valdo), obra da Reforma ata o retorno de Cristo: Apo.2:19-20-24 a 29; 3:1 a 3; 9:1-12; 13:11 ás 18.

Entre 1789 e 1798, a acción punitiva do ateísmo revolucionario francés: Apo.2:22; 8:12; 11:7-13.

O imperio de Napoleón I Apo.8:13.

Desde 1843, a proba da fe adventista e as súas consecuencias: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Caída do protestantismo tradicional: Apoc.3:1 a 3; o seu castigo: Apoc. 9:1 a 12 (o ^{5º} *trompeta*). Benditos pioneiros adventistas: Apoc.3:4-6.

Desde 1873, a bendición oficial da institución universal adventista do sétimo día: Daniel 12:12; Apoc. 3:7; o *selo de Deus* : Apoc.7; a súa misión universal ou mensaxes dos tres anxos: Apoc.14:7 a 13.

A partir de 1994, sometida a unha proba de fe profética, a fe adventista institucional caeu: Apoc.3:14 a 19. A consecuencia: uniuse ao campo protestante rexeitado desde 1844: Apoc.9:5-10. O seu castigo: Apoc.14:10 (*el tamén beberá ...*).

Entre 2021 e 2029, III Guerra Mundial: Daniel 11:40 a 45; Apoc. 9:13 ao 19 (o ^{6º} *trompeta*).

En 2029, fin do tempo da graza colectiva e individual: Apo.15.

A proba universal da fe: a lei dominical imposta: Apoc.12:17; 13:11-18; 17:12-14; as sete últimas pragas: Apoc.16.

Na primavera de 2030, " *Armagedón* ": decreto de morte e retorno glorioso de Cristo: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Apoc. 13:15; 16:16. A *sétima trompeta* : Apoc.1:7; 11:15-19; 19:11 a 19. A *sétima última praga* : Apoc. 16:17. A *colleita* ou arrebatamento dos elixidos: Apoc.14:14 a 16. A *vendima* ou castigo dos falsos mestres relixiosos: Apoc.14:17 a 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Desde a primavera de 2030, o sétimo milenio ou gran sábado para Deus e os seus elixidos: vencido, Satanás está encadeado na terra desolada durante mil

anos : Apoc.20:1 a 3. No ceo, os elixidos xulgan aos caídos: Daniel 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Arredor de 3030, o Xuízo Final: a gloria dos elixidos: Apo.21. *A segunda morte* na terra: Daniel 7:11; 20:7 a 15. Na terra renovada: Apoc.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Os símbolos de Roma na profecía

O aspecto escuro das profecías baséase no uso de diferentes símbolos aínda que se refiran á mesma entidade. Polo tanto, pasan a ser complementarios, en lugar de excluírse mutuamente. Isto permítelle a Deus manter o aspecto misterioso dos textos e construír nun bosquexo os diferentes aspectos do tema obxecto de aprendizaxe. Así é co seu obxectivo principal: Roma.

En Dan.2, na visión da estatua, é o cuarto imperio co símbolo " *pernas de ferro* ". O " *ferro* " reflicte o seu carácter duro e o seu lema latino "DVRA LEX SED LEX", traducido como: "a lei é dura, pero a lei é a lei". Ademais, as " *pernas de ferro* " lembran a aparición dos lexionarios romanos ataviados con corazas de ferro no torso, na cabeza, nos ombreiros, nos brazos e nas pernas, avanzando a pé en longas, organizadas e disciplinadas *columns* .

En Dan.7, Roma, nas súas dúas fases paganas, a republicana e a imperial, é aínda o cuarto imperio descrito como " *un monstro terrible con dentes de ferro* ". O *ferro* dos seus *dentes* conéctaa coas *pernas de ferro de Dan.2* . Tamén ten " *dez cornos* " que representan dez reinos europeos independentes que se formarán despois da caída do Imperio Romano. Esta é a ensinanza dada en Dan.7:24.

Dan.7:8 describe a aparición dun undécimo " *cornio* " que se converterá na profecía no obxectivo principal de toda ira divina. Recibe o nome de " *corniño* " pero, paradoxalmente, Dan. 7:20 atribúelle " *un aspecto maior que os demais* ". A explicación darase en Dan.8:23-24, " *este rei descarado e astuto... terá éxito nas*

súas empresas; destruirá aos poderosos e ao pobo dos santos ". Isto é só unha parte das accións que Deus atribúe a esta segunda dominación romana, que se realizou a partir do 538, co establecemento do réxime papal que impuxo a fe católica romana a través da autoridade imperial de Xustiniano ¹ . Haberá que tomar nota de todas as acusacións que Deus presenta de forma dispersa, ao longo da profecía, contra este réxime autocrático e despótico, pero relixioso, que representa o papado romano. Se Dan.7:24 o chama " *diferente do primeiro* ", é precisamente porque o seu poder é relixioso e que se apoia na credulidade dos poderosos que o temen e temen a súa influencia con Deus; que Dan.8:25 atribúe ao " *éxito das súas artimañas* ". Algúns poden considerar anormal que vincule o rei de Daniel 7 co rei de Daniel 8. Polo tanto, debo demostrar a xustificación desta ligazón.

En Dan.8 xa non atopamos as catro sucesións imperiais de Dan.2 e 7, senón só dous destes imperios, ademais claramente identificados no texto: o imperio medo e persa, designados por un "carreiro" e o imperio grego . imaxinado por unha " *cabra* " que precede ao imperio romano. En 323, o gran conquistador grego Alexandre Magno morreu, " *rompeu o gran corno da cabra* ". Pero sen herdeiro, o seu imperio está dividido entre os seus xenerais. Despois de 20 anos de guerra entre eles, só quedan 4 reinos " *catro cornos levantáronse aos catro ventos do ceo para substituílo* ". Estes catro cornos son, Exipto, Siria, Grecia e Tracia. Neste capítulo 8, o Espírito preséntanos o nacemento deste cuarto imperio que, nun primeiro momento, só foi unha cidade occidental, primeiro monárquica, despois republicana dende - 510. É no seu réxime republicano cando Roma foi adquirindo pouco a pouco o poder transformando os pobos. quen pediu a súa axuda nas colonias romanas. Así é como, no verso 9, baixo o nome de " *cocina pequena* " que xa designa o réxime papal romano en Dan.7, a chegada da Roma republicana á historia de Oriente onde está Israel, realizada pola súa intervención en Grecia, foi así como, no verso 9, baixo o nome de "corniño pequeno" que xa designa o réxime papal romano en Dan.7. " *un dos catro cornos* ". Como acabo de dicir, foi convocada no - 214 para resolver unha disputa entre dúas ligas gregas, a liga aquea e a liga etolia, e o resultado foi para Grecia, a perda da súa independencia e a escravitude colonial dos romanos en - 146. O verso 9 evoca as sucesivas conquistas que farán desta pequena cidade de Italia o cuarto imperio representado polo " *ferro* " nas profecías anteriores. A localización xeográfica do razoamento é a de Italia onde se sitúa Roma. O nacemento dos seus fundadores Rómulo e Remo presenta unha loba que os tería amamantado. En latín a palabra Louve é "lupa" que significa loba pero tamén prostituta. Así dende a súa creación esta cidade estivo marcada por Deus polo seu dobre destino profético. Atoparémola coma unha loba no abarro de Xesús, que a comparará cunha prostituta en Apoc.17. Entón, a súa extensión cara ao seu " *sur* ", realizouse coa conquista do sur de Italia (-496 a - 272), saíndo entón vitorioso das guerras libradas contra Cartago, a actual Túnez, desde o 264 a.C. A seguinte fase cara ao seu " *leste* " é a da súa intervención en Grecia como acabamos de ver. É alí onde se describe como " *sorgendo dun dos catro cornos* " do imperio grego esnaquizado herdado de Alexandre Magno. Cada vez máis poderosa, no - 63, Roma acabará impondo a súa presenza e o seu poder colonial sobre Xudea que

o Espírito chama “ *o país máis fermoso* ” porque foi a súa obra dende a súa creación tras a saída do seu pobo de Exipto. Esta expresión repítese en Ezequiel 20:6-15. Precisión histórica: unha vez máis, Roma foi chamada por Hircano para loitar contra o seu irmán Aristóbulo. As tres conquistas romanas descritas, na mesma forma xeográfica que as do “ *carreiro* ” medo-persa do mesmo capítulo, son coherentes co testemuño histórico. Conséguese polo tanto o obxectivo marcado por Deus: a expresión “ *corniño pequeno* ” de Dan.7:8 e Dan.8:9 refírese, en ambas as referencias, á identidade romana. A cousa está demostrada e indiscutible. Sobre esta certeza, o Espírito divino poderá completar o seu ensino e as súas acusacións contra este réxime relixioso papal, que concentra todos os raios do ceo sobre si mesmo. A sucesión da Roma papal á Roma imperial foi demostrada en Dan. 7, aquí, en Dan. 8, o Espírito salta os séculos que os separan, e desde o verso 10, volve apuntar á entidade papal, o seu inimigo mortal favorito; e non sen causa. Porque accede á relixión cristiá dos cidadáns do reino dos ceos reunidos por Xesucristo: “ *levantouse ao exército dos ceos* ”. A cousa realizouse en 538 polo decreto imperial de Xustiniano I^{que} ofreceu a Vixilio¹ a autoridade relixiosa e o trono papal do Vaticano. Pero armado con este poder, actúa contra os santos de Deus, aos que persegue en nome da relixión cristiá, como farán os seus sucesores históricos durante case 1260 anos (entre 538 e 1789-1793). A precisión histórica confirma a exactitude desta duración, sabendo que o decreto foi escrito no 533. Os 1260 anos rematan, por tanto, neste cómputo, en 1793, ano no que no revolucionario “Terror” se decretou a abolición da igrexa romana. “ *Ela fixo caer algunhas estrelas ao chan e pisounas* ”. A imaxe será tomada en Apocalipsis 12:4: “ *A súa cola arrastrou un terzo das estrelas do ceo e tirounas á terra* ”. As chaves están dadas na Biblia. Respecto ás *estrelas*, están en Xen.1:15: “ *Deus púxoas na extensión do ceo para iluminar a terra* ”; en Xen.15:5 compáranse coa descendencia de Abraham: “ *Mira cara ao ceo e conta as estrelas, se podes contalas; tal será a túa posteridade* ”; en Dan.12:3: “ *os que ensinan a xustiza a moitos brillarán coma as estrelas para sempre e para sempre* ”. A palabra “ *cola* ” cobrará gran importancia no Apocalipse de Xesucristo, xa que simboliza e designa “ *o profeta que ensina mentiras* ”, como nos revela Isaías 9:14, abrindo así a nosa comprensión da mensaxe codificada divina. O réxime papal de Roma está, pois, ao longo dos séculos do seu dominio e dende a súa orixe, dirixido por falsos profetas, segundo o santo e xusto xuízo revelado por Deus.

En Dan.8:11, Deus acusa o papado de levantarse contra Xesucristo, o único “ *Xefe dos gobernantes* ”, como se aclarará no versículo 25, tamén citado como “ *Rei dos reis e Señor dos señores* ”, en Apoc. 17:14; 19:16. Lemos: “ *Ela levantouse cara ao capitán do exército, quitoulle o perpetuo e derrubou a base do seu santuario* ”. Esta tradución difire das traducións actuais, pero ten o mérito de respectar estritamente o texto orixinal hebreo. E nesta forma a mensaxe de Deus adquire coherencia e precisión. O termo “ *perpetuo* ” non se refire aquí ao “sacrificio”, porque esta palabra non está escrita no texto hebreo, a súa presenza é ilícita e non xustificada; ademais, distorsiona o significado da profecía. De feito, a profecía apunta á era cristiá na que, segundo Dan.9:26, *os sacrificios e as ofrendas* foron abolidos. Este termo “ *perpetuo* ” refírese a unha propiedade exclusiva de Xesucristo que é o seu sacerdocio, o seu poder como intercesor en

favor só dos seus elixidos a quen identifica e selecciona. Porén, ao aproveitar esta pretensión, o réxime papal bendice aos malditos e maldice aos benditos por Deus aos que falsamente acusa de herexía, poñendo-se como modelo de fe divina; unha afirmación totalmente contestada por Deus na súa revelación profética que o acusa, en Dan.7:25, de " *formar o deseño para cambiar os tempos e a lei* ". A herexía está, polo tanto, en toda a obra do réxime papal, polo que é indigna de levar ou de emitir ningún xuízo relixioso. O *perpetuo* está polo tanto de acordo coas ensinanzas de Heb.7:24, o " *sacerdocio intransmisible* " de Xesucristo. É por iso que o papado non pode reclamar unha transmisión do seu poder e autoridade de Deus en Xesucristo; polo tanto só podería roubarlle de xeito ilegal con todas as consecuencias que ese roubo terá, para el e os que seduce. Estas consecuencias revélanse en Dan.7:11. No xuízo final, sufrirá a " *segunda morte, arroxado vivo ao lago de lume e xofre* ", coa que hai tempo que se ameaza a si mesmo, aos monarcas e a todos os homes, para que o sirvan e o temen" . *por mor das palabras arrogantes que falaba o corno, e mentres mirei, a besta foi asasinada e o seu corpo foi destruído, entregado ao lume para que o queimase* " . Á súa vez, a Revelación do Apocalipse confirmará esta sentenza do xusto xuízo do indignado e frustrado Deus verdadeiro, en Apoc.17:16; 18:8; 19:20. Eu optei por traducir " *e derroquei a base do seu santuario* " pola natureza espiritual das acusacións contra o réxime papal. De feito, a palabra hebrea "mecon" pódese traducir como: *lugar* ou *base* . E no caso que xurda, é efectivamente *a base do santuario* espiritual a que se envorca. Este termo " *base* " refírese, segundo Ef. 2:20-21, ao propio Xesucristo, " *pedra principal da esquina* ", pero tamén, a toda a base apostólica en comparación cun edificio espiritual, é dicir, un " *santuario* " propiedade de Xesucristo, construído por Deus sobre el. A suposta herdanza de San Pedro é, pois, contradita polo propio Deus. Para Popery, a única herdanza de Pedro é a continuación do traballo dos seus verdugos que o crucificaron despois do seu divino Mestre. O seu réxime de inquisición reproduciu fielmente o modelo pagán inicial. Tras " *cambiar os tempos e a lei* " que Deus estableceu, este réxime intolerante e cruel, do que certos xefes papais eran asasinados, criminais notorios, como Alexandre VI Borgia e o seu fillo César, verdugo e cardeal, testemuña a natureza diabólica integral da a institución papal católica romana. Enormes masacres de persoas pacíficas foron desatadas por esta autoridade relixiosa, por conversións forzadas, baixo pena de morte, e as ordes relixiosas das cruzadas dirixidas contra os musulmáns que ocupaban a terra de Israel; unha terra maldita por Deus dende o ano 70, onde os romanos chegaron a destruír " *a cidade e a santidade* ", de acordo co anunciado, en Dan.9:26, como consecuencia do rexeitamento do Mesías por parte dos xudeus. . A " *base do seu santuario* " refírese a todas as verdades doutrinais recibidas polos apóstolos que as transmitiron ás xeracións futuras a través das escrituras da nova alianza; a segunda das " *dúas testemuñas* " de Deus , segundo Apoc.11:3. A partir desta testemuña silenciosa, Popery só conservou os nomes dos heroes da fe bíblica aos que fai adorar e servir en multitude polas súas multitudes de seguidores. A verdade segundo Roma rexístrase, en parte, no seu "misal" (a guía da misa), que substitúe ás " *dúas testemuñas* " de Deus ; os escritos das vellas e novas alianzas que

xuntos constitúen a Santa Biblia contra a que ela loitou matando aos seus fieis seguidores.

O verso 12 de Dan.8 revelaranos por que o propio Deus foi obrigado a crear esta odiosa e detestable relixión. " *O exército foi entregado ao perpetuo por mor do pecado* ". Así, as accións horribles e abominables deste réxime existían, polo desexo de Deus, para castigar o " *pecado* " que é, segundo 1 Xoán 3:4, a transgresión da lei. E é unha acción imputable xa a Roma pero na súa fase imperial pagá, porque o pecado tan grave, que merece tal castigo, tocou a Deus en dous puntos sumamente sensibles: a súa gloria como Deus creador e vencedor en Cristo. Veremos en Apocalipsis 8:7-8 que o establecemento do réxime papal en 538 constitúe o segundo castigo, inflixido por Deus, e profetizado polo símbolo de advertencia da " *segunda trompeta* ". Precede outro castigo, realizado polas invasións bárbaras de Europa que se convertera infielmente cristiá. Estas accións que se estenden entre os anos 395 e 476, a causa das penas inflixidas aínda se atopa antes de 395. Así, confírmase a data do 7 de marzo de 321, na que, o emperador romano pagán, Constantino I, por quen se ofreceu a ^{paz} os cristiáns do imperio, ordenaron por decreto o abandono da práctica do sábado que substituíu polo resto do primeiro día. Agora, este primeiro día dedicouse ao culto pagán ao sol divinizado invicto. Deus sufriu de súpeto unha dobre indignación: a perda do seu sábado, memorial da súa obra como creador e da súa vitoria final sobre todos os seus inimigos, pero tamén, no seu lugar, a extensión da honra pagana rendida o primeiro día, no mesmo día. filas dos discípulos de Xesucristo. Poucas persoas entenderán a importancia da falla, porque debemos entender que Deus non só é o creador da vida, tamén é o creador e organizador do tempo, e só para iso creou as estrelas do ceo. O sol aparece no cuarto día para marcar os días, a lúa para marcar a noite e o sol de novo e as estrelas para marcar os anos. Pero a semana non está marcada polas estrelas, baséase unicamente nunha decisión soberana do Deus creador. Polo tanto, representará o sinal da súa autoridade e Deus encargárase.

Luz no sábado

A organización interna da semana é tamén a expresión da súa vontade divina e Deus lembráralo no seu momento no texto do seu cuarto mandamento: “ *Lembra o día de descanso para santificalo. Tes seis días para facer todo o teu traballo, pero o sétimo é o día de Xehová, o teu Deus; nese día non farás ningún traballo, nin ti, nin a túa muller, nin os teus fillos, nin os teus animais, nin o estranxeiro que está dentro das túas portas, porque Xehová fixo o ceo, a terra e o mar e todo o que hai neles en seis días; por iso bendixo o sétimo día e santificouno* ”.

Mire con atención, nesta cita, só se trata dos números " seis e sete "; nin sequera se menciona a palabra sábado. E na súa forma " sétima " , un número ordinal, o Lexislador Creador insiste na posición de que este *sétimo día ocupado* . Por que esta insistencia? Dareiche un motivo para cambiar, se é necesario, a túa opinión sobre este mandamento. Deus quixo renovar a orde do tempo que estableceu desde a fundación do mundo. E se insiste tanto é porque a semana se constrúe a imaxe do tempo completo do seu proxecto salvador: 7000 anos ou máis precisamente, 6000 + 1000 anos. Por ter distorsionado o seu plan de salvación, ao golpear dúas veces a rocha de Horeb, impediuse a Moisés de entrar na Canaán terrestre. Esta era a lección que Deus quería dar sobre a súa desobediencia. Desde 1843-44, o primeiro día de descanso leva as mesmas consecuencias, pero esta vez impide a entrada na Canaán celestial, a recompensa pola fe dos elixidos que ofrece a morte expiatoria de Xesucristo. Este xuízo divino recae sobre os rebeldes, porque, como a acción de Moisés, o resto do primeiro día non está de acordo co plan programado por Deus. Os nomes pódense cambiar sen moitas consecuencias, pero o carácter dos números é a súa inmutabilidade. Para o Deus creador, que supervisa a súa creación, a progresión progresiva do tempo realízase mediante unha sucesión de semanas de sete días. Inmutablemente, o primeiro día seguirá

sendo o primeiro día e o " sétimo " seguirá sendo o " sétimo ". Cada día conservará perpetuamente o valor que Deus lle deu desde o principio. E o Xénese ensínanos, no capítulo 2, que o sétimo día é obxecto dun destino particular: é " *santificado* ", é dicir, apartado. Ata agora, a humanidade ignoraba a verdadeira causa deste valor especial, pero hoxe, no seu nome, dou a explicación de Deus. Á súa luz, a elección de Deus queda clarificada e xustificada: o sétimo día profetiza o sétimo milenio do proxecto divino global de 7000 anos solares, dos cales os últimos "mil anos" citados en Apo.20, verán os elixidos de *Xesucristo* . entrar na alegría e na presenza do seu amado Mestre. E esta recompensa conseguírase grazas á vitoria de Xesús sobre o pecado e a morte. O sábado santificado xa non é só o recordo da creación do noso universo terrestre por Deus, tamén marca cada semana o avance cara á entrada no reino dos ceos onde, segundo Xoán 14:2-3, Xesús "prepara un lugar . " polos seus amados elixidos. Aquí tes unha razón moi fermosa para quere-lo e honralo neste santo sétimo día, cando aparece para marcar o final das nosas semanas, ao pór do sol, ao final do sexto ^{día} .

A partir de agora, cando leas ou escoites as palabras deste cuarto mandamento, debes escoitar detrás das palabras do texto, a Deus dicindo aos seres humanos: "Tes 6000 anos para producir as obras de fe dos elixidos, porque tes chegado ao final a partir deste momento, o tempo de **1000 anos** do **sétimo milenio** xa non che pertencerá; só continuará para os meus elixidos que entraron na miña eternidade celestial, por medio da verdadeira fe recoñecida por Xesucristo".

O sábado aparece así como un sinal simbólico e profético de vida eterna reservado aos redimidos da terra. Ademais, Xesús ilustrouno coa " *perla de gran prezo* " da súa parábola citada en Mateo 13:45-46: " *O reino dos ceos aínda é coma un comerciante que busca perlas fermosas. Atopou unha perla de gran prezo ; e foi vender todo o que tiña e comprouna* ". Este verso pode recibir dúas explicacións inversas. A expresión " *reino dos ceos* " designa o proxecto salvador de Deus. Ao representar o seu proxecto, Xesucristo compárase a un " *comerciante* " de " *perlas* " que busca a *perla* , a máis fermosa, a máis perfecta e, polo tanto, a que cobra o prezo máis alto. Para atopar esta *perla rara* e, polo tanto, preciosa, Xesús deixou o ceo e a súa gloria e na terra, ao prezo da súa terrible morte, comprou estas perlas espirituais para que fosen da súa propiedade para a eternidade. Pero ao revés, o *comerciante* é o elixido que ten sede do absoluto, da perfección divina que será a recompensa da verdadeira fe. Aquí de novo, para gañar este premio da vocación celestial, abandona os valores terreaus vans e inxustos para dedicarse a render ao Deus creador un culto que lle agrada. Nesta versión, a *perla de gran prezo* é a vida eterna ofrecida por Xesucristo aos seus elixidos na primavera do ano 2030.

Esta *perla de gran prezo* só pode referirse á última época do adventismo; aquel cuxos últimos representantes vivirán ata o verdadeiro regreso de Xesucristo. É por iso que esta *perla de gran prezo* reúne o sábado, o regreso de Cristo e a santidad dos últimos elixidos. A perfección doutrinal atopada nesta última época dá aos santos a imaxe da *perla* . A súa experiencia específica de entrar vivos na eternidade confirma esta imaxe *de perlas* . E o seu apego ao sábado do sétimo día que saben profetizar o sétimo milenio dálle ao sábado e ao sétimo milenio a imaxe dunha xoia preciosa única á que nada se pode comparar agás unha "perla de gran

prezo ". Esta idea aparecerá en Apoc.21:21: "*As doce portas eran doce perlas ; cada porta era dunha soa conta . A praza da cidade era de ouro puro, como vidro transparente "*. Este versículo enfatiza a singularidade do estándar de santificación requirido por Deus e, ao mesmo tempo, a recompensa única de obter a vida eterna coa súa entrada no sábado do sétimo milenio a través de "portas" simbólicas que representan as probas de fe *adventistas* . Os últimos rescatados non son mellores que os que os precederon. É só a verdade doutrinal que Deus lles deu a coñecer a que xustifica a súa imaxe de *perla* que sucede á das *pedras preciosas cortadas* . Deus nunca fai unha excepción para as persoas, pero, dependendo do tempo en cuestión, reservouse o dereito de facer unha excepción sobre o estándar de santidade necesario para obter a salvación. A época cristiá examinada refírese principalmente á época marcada polo retorno do pecado, formalizado relixiosamente desde a instauración do réxime papal romano, é dicir, desde o ano 538. Así mesmo, os inicios da Reforma están amparados pola súa compaixón e misericordia, e pola transgresión. do sábado non se imputou antes de que entrara en vigor o decreto de Dan.8:14, desde a primavera de 1843. En alusión sutil, Xesús propón a compra da perla en Apoc.3:18: "*Aconsélloche **que Cómpreme ouro probado no lume, para que te fagas rico, e vestimentas brancas, para que te revestises e non apareza a vergoña da túa nuidade, e ungueña para unxir os teus ollos, para que vexas***" . Estas cousas, que Xesús ofrece aos que carecen delas, constitúen os elementos que lle dan ao elixido o seu aspecto simbólico de "*perla*" ante a vista e o xuízo do Señor Xesucristo. A "*perla*" debe ser "*comprada*" a El, non se obtén de balde. O prezo é o da abnegación, a base da loita pola fe. Na orde respectiva, Xesús propón vender unha fe probada pola proba que lle dá ao elixido a súa riqueza espiritual; a súa xustiza pura e inmaculada que cobre a nudez espiritual do pecador perdoado; a axuda do Espírito Santo que abre os ollos e a intelixencia do home pecador ao proxecto revelado por Deus nas súas sagradas Escrituras da Biblia.

No tempo de 6000 anos da era cristiá, Deus esperou ata o final deste ciclo terrenal para facer que os seus últimos electos descubrisen a magnificencia do seu santo sétimo día ou sábado santificado para o seu descanso. Os cargos electos que entenden o seu significado agora teñen todas as razóns para amalo e honralo como un agasallo de Xesucristo. En canto aos que non lles gusta e loitan contra ela, teñen e terán todas as razóns para odialo porque marcará o fin da súa existencia terrestre animal.

O decreto de Daniel 8:14

Dan.8:12 continúa dicindo: " *o corno derrubou a verdade e tivo éxito nas súas empresas* ". A " *verdade* " é, segundo o Salmo 119:142, " *a lei* ". Pero tamén é o contrario absoluto da " *mentira* " que, segundo Isaías 9:14, caracteriza ao " *falso profeta* " papal polo termo " *cola* " que o acusa directamente en Apoc. 12:4. De feito, bota a verdade ao chan para instalar as súas " *mentiras* " relixiosas no seu lugar. As súas " *empresas* " só puideron " *tener éxito* ", xa que Deus mesmo fixo que a súa aparición castigase a infidelidade cristiá practicada dende o 7 de marzo de 321.

Os versos 13 e 14 cobrarán unha importancia vital ata a fin do mundo. No versículo 13, os santos pregúntanse sobre canto tempo durará a extorsión do " *pecado perpetuo* " e do " *pecado devastador* "; cousas que acabamos de identificar. Pero detémonos un pouco neste " *pecado devastador* ". A devastación en cuestión é a das almas ou vidas humanas. En definitiva, toda a humanidade diezmada deixará, durante os " *mil anos* " do sétimo milenio, o planeta Terra na súa forma orixinal " *sen forma e baleira* ", que dará lugar, en Apocalipsis 9:2-11, 11:7, 17. :8 e 20:1-3, o nome " *profundo* " de Gen.1:2.

Os " *santos* " tamén se preguntan por canto tempo será pisada a " *santidade e hostia* " " *cristiá* " ? ". Nesta escena, estes " *santos* " compórtanse como fieis servos de Deus, animados como Daniel, que se pon como exemplo en Dan. 10:12, do desexo lexítimo de " *comprender* » o proxecto divino. Obteñen para os tres temas mencionados, unha única resposta dada no versículo 14.

Segundo as correccións e melloras que Deus me levou a facer a partir do texto orixinal hebreo, a resposta dada é: " *Ata a noite da mañá, dous mil trescentos, e a santidade será reivindicada* ". Xa non está, o texto escuro da tradición: " *Ata dúas mil trescentas tardes e mañás e o santuario será purificado* ". Xa non se trata de *santuario* senón de *santidade* ; ademais, o verbo " *purificado* " substitúese por " *xustificado* ". ", e o terceiro cambio refírese á expresión " *mañá vespertina* " que é realmente singular no texto hebreo. Deste xeito, Deus quita toda xustificación a quen trata de cambiar o número total dividíndoo por dous,

afirmando separar as noites das mañás. O seu enfoque consiste en presentar a unidade de cálculo a “ *noite mañá* ” que define un día de 24 horas en Gen.1. Só entón o Espírito revela o número desta unidade: "2300". O número total de días proféticos citados queda así protexido. O verbo " *xustificado* " ten como raíz, en hebreo, a palabra "xustiza" "tsedek". A tradución que propoño está, por tanto, xustificada. Entón, un erro relativo á palabra hebrea "qodesh" converte este termo como " *santuario* ", que en hebreo é "miqdash". A palabra " *santuario* " está ben traducida no versículo 11 de Daniel 8, pero non ten lugar nos versos 13 e 14 onde o Espírito usa a palabra "qodesh" que debe traducirse como "santidade " .

Cando sabemos que o " *pecado devastador* " ten como obxectivo especificamente o abandono do sábado, el mesmo obxecto dunha particular **santificación divina, esta palabra " santidade "** ilumina considerablemente o significado da mensaxe profética. Deus anuncia que ao final das " *2300 noites e mañás* " citadas, esixirá o respecto polo resto do seu verdadeiro " *sétimo día* ", a *toda persoa que reclame a santidade e a " xustiza eterna "* obtida por Xesús Cristo. O fin do " *pecado devastador* " implica a renuncia ao culto relixioso do domingo, o antigo día do sol, establecido por Constantino I o emperador pagán. Deus restablece así, á súa vez, as normas doutrinarias de salvación que imperaban no tempo dos apóstolos. Só este termo " *santidade* " abarca todas as verdades doutrinarias dos fundamentos da fe cristiá. Tendo como modelo e orixe a ensinanza dada aos xudeus, a fe cristiá só trae novidades, a substitución dos sacrificios de animais, polo sangue derramado por Xesucristo no propiciatorio agochado nunha cova subterránea situada baixo os seus pés no Gólgota, como gustoulle ao noso Salvador revelar e mostrar, ao seu servo Ron Wyatt, en 1982. O descubrimento dos temas afectados pola palabra " *santidade* " é progresivo e esténdese ao longo do tempo da vida, pero desde 2018, este tempo cóntase e limitado, e hoxe, en 2020, só quedan 9 anos para restaurar todos os aspectos.

Daniel 8:14 é un decreto que mata a alma, porque cambiar o xuízo de Deus resulta na perda da oferta de salvación de Cristo para todos os cristiáns dominicales católicos. O espírito da tradición herdada provocará, polo tanto, a morte eterna de multitudes, que a maioría das veces descoñecen a súa condena por parte de Deus. É aquí onde a demostración do amor á verdade permite a Deus marcar " *a diferenza* ", sobre o destino que afecta " *aos que o serven e aos que non o serven* (Mal. 3:18)".

Algúns espíritos rebeldes queren desafiar a idea mesma dun cambio atribuíble a Deus que el mesmo declara: " *Eu non cambio* ", en Mal.3:6. É entón cando debemos darnos conta, o cambio realizado en 1843-44, consiste só en restablecer unha norma orixinal hai tempo distorsionada e transformada . É por iso que a bendición dos elixidos da Reforma, imputada a pesar das súas obras imperfectas, presenta un carácter excepcional, cuxo aspecto doutrinal non pode presentarse como modelo da verdadeira fe. Este xuízo particular para os primeiros reformadores é tan excepcional que Deus o recolle e revéalo en Apocalipsis 2:24, onde dixo aos protestantes, antes de 1843: "Non vos impoño outra carga, só o que teñades gardado *ata veño* ”.

O " *ai* " unido á entrada en vigor deste decreto de Dan.8:14 é tan " *grande* " que Deus o sinala mediante o anuncio de tres " *grandes males* " en Apoc.8:13. E

con tan graves consecuencias, urxe coñecer a data da súa entrada en vigor. Esta era precisamente a preocupación dos " santos " de Dan.8:13. A duración revélase agora como profética " 2300 días ", ou 2300 anos solares reais, segundo o código dado a Ezequiel, un profeta contemporáneo de Daniel (Ezequiel 4:5-6). Este capítulo 8, cuxo tema consiste en acabar co " pecado " romano, atopará os elementos que carecen en Dan.9 onde tamén se tratará de " acabar co pecado ", pero esta vez, ao " pecado orixinal que causou a perda da vida eterna, dende Adán e Eva. A operación basearase no ministerio terrenal do Mesías Xesús e na ofrenda voluntaria da súa vida perfecta, en redención dos pecados dos seus elixidos, e específico, só deles. O tempo da súa chegada entre os homes está fixado pola profecía en días proféticos. A mensaxe refírese ao pobo xudeu prioritario xa que está en alianza con Deus. Dálle ao pobo xudeu, para " poñer fin ao pecado ", un período de " setenta semanas " que representan 490 días-anos reais. Pero tamén indica o medio de datar o punto de partida do cálculo. " Desde que a palabra anunciou que Xerusalén sería construída, ata o unxido, hai... (7 + 62 = 69 semanas)." Tres reis persas deron esta autorización, pero só o terceiro, Artaxerxes I ` cumpriu por completo segundo Esdras 7:7. O seu real decreto foi promulgado na primavera do 458 a.C. O prazo de 69 semanas sitúa o inicio do ministerio de Xesucristo no ano 26. Particularmente apuntando aos últimos "sete anos" reservados para a obra de Xesús, que estableceu, mediante a súa morte expiatoria, os fundamentos da nova alianza, o Spirit presenta no versículo 27 de Dan.9, esta " semana " de días-anos " no medio " dos cales, pola súa morte voluntaria, " fai cesar o sacrificio e a ofrenda "; as cousas ofrecidas ata Xesucristo, para a expiación dos pecados. Pero a súa morte pasa por riba de todo para " acabar co pecado ". Como debemos entender esta mensaxe? Deus ofrece unha demostración do seu amor que capturarán os corazóns dos seus elixidos que, por devolución do amor e do recoñecemento, loitarán coa súa axuda contra o pecado. 1 Xoán 3:6 confirma, dicindo: " *Quen permanece nel non practica pecado; quen peca non o viu nin o coñeceu* ". E reforza a súa mensaxe con moitas outras citas.

A nivel doutrinal, a nova alianza construída por Xesucristo só substitúe á antiga. Así, ambos os pactos descansan na mesma base profética revelada en Dan.9:25. A data - 458 pode servir, polo tanto, como base para calcular as 70 semanas fixadas para o pobo xudeu, pero tamén para a dos 2300 días-anos reais de Dan.8:14 que se refiren á fe cristiá. Grazas a esta precisión datada, podemos establecer para o ano 30 a morte do Mesías e para o ano 1843 a entrada en aplicación do decreto de Dan.8:14. Ambas as dúas mensaxes chegan para " acabar co pecado " con eternas consecuencias mortais para quen se empeña en ignoralos, uns coma outros, ata que os golpea a morte, ou despois do remate do tempo da graza colectiva e individual que precederá ao glorioso retorno de Xesucristo. Ata este punto final, a vida permite conversións sinceras que permiten acceder ao status dos elixidos.

Preparación para Apocalipse

A escritura do libro está enteiramente feita por Deus. É el quen escolle as palabras e en Apocalipsis 22:18-19, advirte aos tradutores e escribas que se encargarán de transmitir ou transcribir a historia orixinal, de xeración en xeración, de que o máis mínimo cambio nas palabras lles afectará. Valerá a pena a perda da salvación. Así que aquí temos unha obra moi particular de moi alta santidad. Podo comparalo cun xigantesco "crebacabezas" cuxa montaxe non podería completarse se se modificase a máis mínima peza orixinal. A obra é, polo tanto, divinamente colosal e, segundo a súa natureza, todo o que nela di Deus é certo, pero certo para a realización do seu proxecto salvador; porque dirixe esta profecía aos seus "servidores", máis precisamente, "os seus escravos", do fin do mundo. A profecía só será interpretable cando os elementos profetizados estean a piques de cumprirse ou, na súa maior parte, de cumprirse.

A duración do tempo total que ía durar o proxecto de salvación divina foi sempre ignorada polos homes. Deste xeito, en todo momento, o servo de Deus podía esperar presenciar a fin do mundo, e así o testemuña Paulo coas súas palabras: " *Isto digo, irmáns, **que o tempo é curto** ; para que en diante os que teñan esposa sexan coma se non tivesen, os que choran como non choran, os que se alegran como non se alegran, os que compran como non posuidores e os que usan o mundo como non o usan, pois forma deste mundo pasa* (1 Cor. 7:29 a 31).

Temos, fronte a Paulo, a vantaxe de atoparnos neste momento no que Deus vai poñer fin á súa selección de eternos elixidos. E hoxe o seu inspirado consello debería ser aplicado polos verdadeiros electos da nosa última era. O mundo pasará e só continuará a vida eterna dos elixidos. Ademais, as palabras de Deus en Cristo, " *Veño axiña* ", en Apoc.1:3, son verdadeiras, perfectamente xustificadas e adaptadas para este tempo final que é o noso; nove anos despois do seu regreso, no momento de escribir este texto.

Vimos en Dan.7:25 que o propósito de Roma era " *cambiar os tempos e a lei divina*". A comprensión dos misterios do Apocalipse de Xesucristo, entregado ao apóstolo Xoán detido na illa de Patmos, baséase esencialmente no coñecemento do tempo verdadeiro establecido por Deus. O tema do tempo é polo tanto fundamental para comprender o Apocalipse, que Deus estrutura sobre esta noción de tempo. Xogará, pois, á imprecisión destes datos para que o libro conserve o seu carácter misterioso inofensivo que lle permitirá atravesar os 20 séculos da nosa era sen ser destruído polas entidades acusadas e denunciadas. Os tempos cambiados, e sobre todo o calendario establecido por Roma nunha data falsa vinculada ao nacemento de Xesús, non permitiron enganar aos elixidos cando interpretan profecías divinas; isto porque Deus presenta nas súas profecías,

duracións cuxo inicio e fin se basean en accións históricas facilmente identificables e datadas por historiadores especialistas.

Pero no Apocalipse, a noción de tempo é esencial, porque sobre el descansa toda a estrutura do libro. Polo tanto, a súa comprensión dependía da interpretación correcta do sábado esixida e restaurada por Deus en 1844. O meu ministerio, iniciado en 1980, pretendía revelar a importancia do papel profético do sábado, que profetiza o gran resto do sétimo milenio, de Deus e dos seus elixidos, o tema de Rev.20. Segundo o versículo 2Pe.3:8, " *un día é como mil anos, e mil anos son como un día* ", o vínculo establecido entre a imaxe dos sete días da creación revelada en Xen.1 e 2 e os sete. mil anos do tempo total do proxecto divino, só fixo posible a miña comprensión da montaxe da estrutura do libro. Con este coñecemento, a profecía faise máis clara e revela, perla a perla, todos os seus segredos.

Así, a profecía cobra vida e eficacia só se a mensaxe pode vincularse a unha data da historia da era cristiá. Isto é o que me permitiu entender a inspiración do Espírito Santo de Deus en Xesucristo. Ademais, podo declarar este " *libro pequeno, aberto* ", confirmando a realización do plan divino anunciado en Apocalipsis 5:5 e 10:2.

En canto á súa arquitectura, a visión do Apocalipse abrangue o tempo da era cristiá entre o final do tempo apostólico, ao redor do 94 e o final do sétimo milenio que sucederá ao regreso final de Xesucristo en 2030. Por iso comparte con Daniel. capítulos 2, 7, 8, 9, 11 e 12 panorámica da era cristiá. Para os cristiáns, a principal ensinanza obtida do estudo deste libro é a data fundamental da primavera de 1843 establecida por Dan.8:14, pero tamén do outono de 1844 no que rematou a proba da fe. Foi de novo a partir do outono de 1844 cando Deus puxo as bases da fe adventista do sétimo día. Estas dúas datas son tan importantes que Deus as utilizará para estruturar a súa visión da Revelación. Para comprender plenamente o valor destas dúas datas próximas, debemos relacionarnos con 1843, o inicio dunha proba de fe para a palabra profética. As primeiras vítimas espirituais caeron nesta data polo seu rexeitamento despectivo ao primeiro anuncio adventista de William Miller. Pero o tempo do xuízo ofrécelles unha segunda oportunidade co seu segundo anuncio do regreso de Xesús para o 22 de outubro de 1844. O 23 de outubro remata o xuízo e así pódese formular e revelar o xuízo de Deus. A proba colectiva rematou, pero a conversión individual aínda é posible. Ademais, de feito, todos os adventistas observan o descanso dominical romano aínda non identificado como pecado. E o sábado é adoptado gradualmente polos adventistas individualmente, sen que o seu papel principal sexa realizado por todos os adventistas. Este razoamento lévame a favorecer para o fin da falsa fe protestante, a data da primavera de 1843 e para o inicio do adventismo bendito por Deus, a data de outono do 23 de outubro de 1844. Xa, entre os hebreos, a primavera e o Outono estaban ligados. ao dar lugar a festas que celebraban temas complementarios diametralmente opostos; a eterna xustiza do " *cordeiro* " sacrificado da "Pasqua" da primavera, por unha banda, e o fin do pecado do " *cabrito* " asasinado para "o día da expiación" dos pecados, do outono, doutro lugar. . As dúas festas relixiosas atoparon o seu cumprimento na Pascua do ano 30

na que o Mesías Xesús deu a súa vida. A primavera de 1843 e o 22 de outubro de 1844 tamén están ligados no seu significado xa que o obxectivo da proba da fe é "poñer *fin ao pecado* " segundo Dan.7:24; a que constitúe a odiosa práctica do descanso semanal o primeiro día, mentres que Deus o ordenou para o sétimo que mesmo consagraba para este uso, desde o final da primeira semana da creación terreal; en 2021, 5991 anos antes que nós.

Tamén podemos favorecer a data do decreto de Daniel 8:14 que define a data da primavera de 1843. Para xustificar esta elección, debemos considerar que este momento corta todas as relacións establecidas ata entón entre Deus e as súas criaturas; Deus que emprendeu, desde esta data, unha selección final construída sobre dous anuncios adventistas sucesivos. A partir da primavera de 1843 vencía o sábado, pero Deus non llo ía entregar aos gañadores da proba ata o outono de 1844, como sinal bendito e santificado de que lle pertencían, de acordo co ensino bíblico de Eze.20:12-20, como vimos anteriormente.

Neste libro, o capítulo 5 pretende lembrarnos que, sen a vitoria tan cara pagada por Xesucristo, " *o Cordeiro de Deus* ", toda axuda divina, toda luz revelada sería imposible e, polo tanto, ningunha alma humana non podería ser gardado. A súa luz profética salva aos seus elixidos tanto como a súa crucifixión voluntariamente aceptada. A fe no seu sacrificio impútanos a súa " *xustiza eterna* " segundo Dan. 7:24, pero a súa Revelación ilumina o noso camiño e móstranos as trampas espirituais postas polo demo, para facernos compartir o seu terrible destino. Neste caso, a salvación toma unha forma concreta.

Aquí tes un exemplo destas sutís trampas. A Biblia é vista e considerada correctamente como a Palavra escrita de Deus. Porén, estas palabras foron escritas por homes inmersos no contexto do seu tempo. Porén, se Deus non cambia, o seu inimigo o diaño, Satanás, cambia oportunamente a súa estratexia e comportamento cara aos elixidos de Deus, co paso do tempo. É por iso que o diaño actuando como unha imaxe de " *dragón* " da súa guerra de persecución aberta, no seu tempo, pero só para ese tempo, Xoán puido declarar en 1Xoán 4:1 a 3: " *Amados, non creas en todo espírito; pero proba os espíritos, se son de Deus, porque moitos falsos profetas saíron ao mundo. Recoñece o Espírito de Deus nisto: todo espírito que confesa que Xesús Cristo vén en carne é de Deus; e todo espírito que non confesa a Xesús non é de Deus, é o do anticristo, de cuxa chegada escoitaches, e que agora xa está no mundo.* » Nas súas palabras, Xoán especifica " *ven en carne* " só para identificar a Cristo a partir do seu testemuño ocular. Pero a súa afirmación " *todo espírito que confesa que Xesucristo vén en carne é de Deus* " perdeu o seu valor desde que a relixión cristiá caeu na apostasía e no pecado a partir do 7 de marzo de 321, ao abandonar a práctica do verdadeiro sábado do verdadeiro sétimo día santificado. por Deus. A práctica do pecado, ata 1843, reduciu o valor de " *confesar a Xesucristo encarnado* " e desde esa mesma data desposuíuna de todo valor; os últimos inimigos de Xesucristo afirman usar o **seu " nome "** como anunciou en Mateo 7:21 a 23: " *Non todo o que me di: Señor, Señor, entrará no reino dos ceos, senón só o que fai o vontade do meu Pai que está nos ceos. Moitos diránme naquel día: Señor, Señor, non profetizamos **no teu nome** ? Non botamos fóra demos **polo teu nome** ? E non fixemos moitos milagres **polo teu nome** ? Entón direilles abertamente: **Nunca vos coñecín, apartade de***

min, que cometedes iniquidade ". " **Nunca coñecido** "! Polo tanto, estes "
milagres " foron realizados polo diaño e os seus demos.

O Apocalipse en resumo

No prólogo do capítulo 1, comezo da súa gloriosa Revelación, o Espírito preséntanos o menú da festa preparado. Alí atopamos o tema do anuncio do glorioso retorno de Xesucristo, organizado xa en 1843 e 1844, para probar a fe protestante universal e principalmente americana; este tema é omnipresente: verso 3, *Porque o tempo está preto* ; verso 7, *velaquí que vén coas nubes...* ; versículo 10, *fun tomado polo Espírito o día do Señor e escoitei **de detrás de min unha voz forte como o son dunha trompeta*** . Transportado polo Espírito, Xoán atópase no día do glorioso regreso de Xesús, o *Día do Señor* , " *día grande e temible* " segundo Mal.4:5, e ten *de detrás del* , o pasado histórico da era cristiá. presentado baixo o símbolo de sete nomes tomados de *sete cidades de Asia* (actual Turquía). Despois, como en Daniel, os tres temas *de letras, selos e trompetas* percorreren toda a época cristiá en paralelo, pero cada un deles está dividido en dous capítulos. Un estudo detallado revelará que esta división ten lugar na data fundamental de 1843 establecida en Dan.8:14. Dentro de cada tema, as mensaxes adaptadas aos estándares espirituais establecidos en Daniel, para as épocas dirixidas, marcan 7 momentos do tempo percorrido; 7, o número da **santificación divina** que serve como o seu " *selo* " e que será o tema de Rev.7.

A explicación que vén nunca se fixo efectiva porque a noción de tempo só se revela polo significado dos nomes das "sete igrexas" citados no primeiro capítulo. No tema das cartas, de Apoc. 2 e 3, non atopamos precisión na forma: "o primeiro ano, o segundo ano... etc. » ; como será o caso de " *os selos, as trompetas e as sete últimas pragas da ira de Deus* ". Deste xeito algúns puideron crer que as mensaxes estaban dirixidas, de verdade e literalmente, aos cristiáns que viven nestas cidades da antiga Capadocia, da actual Turquía. A orde na que a profecía presenta estes nomes de cidades segue cronoloxicamente a orde na que se cumpriron os feitos históricos relixiosos ao longo da época cristiá. E é segundo as revelacións xa obtidas polo libro de Daniel, que Deus define o carácter que lle dá a cada época polo significado do nome da súa cidade. Sucesivamente, a orde revelada tradúcese do seguinte xeito:

1- *Éfeso* : significado: lanzamento (o da Asemblea ou santuario de Deus).

2- *Esmirna* : significado: mirra (cheiro agradable e embalsamamento dos mortos para Deus; persecucións romanas dos fieis electos entre 303 e 313).

3- *Pérgamo* : significado: adulterio (desde o abandono do sábado o 7 de marzo de 321. No ano 538, o réxime papal establecido formalizou relixiosamente o resto do primeiro día rebautizado como domingo).

4- *Tiatira* : significado: abominación e sufrimento mortal (designa a época da Reforma protestante que denunciaba abertamente o carácter diabólico da fe católica; época relativa ao século XVI no que ^{grazas} á impresión mecánica se favoreceu a dispersión da Biblia).

5- *Sardes* : dobre e oposto: pedra convulsa e preciosa. (Revela o xuízo que Deus fai na proba da fe de 1843-1844: o significado convulso refírese á fe protestante rexeitada: " *Morreches* ", e a pedra preciosa designa aos gañadores escollidos da proba: " *camiñarán con eu con roupa branca porque son dignos* " .

6- *Filadelfia* : significado: amor fraternal (as pedras preciosas de *Sardes* foron recollidas na institución adventista do sétimo día desde 1863; a mensaxe concédese para o ano 1873 definido por Dan.12:12. Bendita neste momento, é non obstante, advertiu contra o risco de que se lle "*tomen*" a coroa).

7- *Laodicea* : significado: xente xulgada: "*nin frío nin quente, pero morno*" (é *Filadelfia* quen ten "*a coroa quitada*": "*Ti es infeliz, miserable, pobre, cego e espido*". A institución non imaxinara que sería probado e probado, entre 1980 e 1994, por unha proba de fe idéntica á que lle valeu aos seus pioneiros de 1844 a súa divina bendición: en 1994, a institución caeu, pero a mensaxe continuou polos adventistas dispersos aos que Deus identifica e selecciona por medio. o seu amor pola súa luz profética revelada e pola natureza mansa e sumisa que caracteriza aos verdadeiros discípulos de Xesucristo en todas as épocas).

" *Na continuación* " do tempo terrenal que rematou co retorno glorioso de Cristo Deus, Apo.4 representará co símbolo de "24 tronos", unha escena de xuízo celestial (no ceo) *onde* Deus reunirá aos seus elixidos para que 'xulgan os malvados mortos. En paralelo con Rev.20, este capítulo abrangue os "mil anos" do sétimo milenio. Aclaración: por que 24, e non 12, tronos? Por mor da división da época cristiá en dúas partes nas datas 1843-1844 do inicio e do final da proba de fe da época.

Despois, como parte importante, Rev.5 destacará a importancia de comprender o libro das profecías; que só será posible pola vitoria obtida polo noso divino Señor e Salvador Xesucristo.

O tempo da era cristiá volverá ser examinado en Apoc.6 e 7 baixo a mirada dun novo tema; o dos "sete selos". Os seis primeiros presentarán no escenario os principais actores e os signos dos tempos que caracterizan as dúas partes da división da época cristiá: ata 1844, para Apo.6; e de 1844, para Apo.7.

Despois vén o tema das "*trompetas*", que simbolizan os castigos de advertencia para os seis primeiros de Apoc. 8 e 9, e o castigo definitivo, pola "*sétima trompeta*", sempre apartada, en Apoc. 11:15 ás 19.

Detrás de Apo.9, Apo.10 apunta a época da fin do mundo, evocando a situación espiritual dos dous grandes inimigos de Xesucristo que din ser el: a fe católica e a fe protestante, unidas polo adventismo oficial caído desde 1994. O capítulo 10 pecha a primeira parte das revelacións do libro. Pero nos capítulos seguintes abordaranse e desenvolveranse temas principais importantes.

Así, Apo.11 retomará a panorámica da era cristiá e desenvolverá, principalmente, o importante papel da Revolución Francesa, cuxo ateísmo nacional establecido é empregado por Deus, baixo o nome simbólico de "*a besta que nace das profundidades*", para destruír o poder do réxime católico de "*a besta que nace do mar*", en Apoc.13:1. A paz relixiosa universal, mencionada en Apo.7, obterase e sinalarase así en 1844. Daquela, tomando este ^{*réxime revolucionario*} como imaxe da inminente Terceira Guerra Mundial ou "6a trompeta" de Apo.9:13, *que* constitúe a verdadeira "*segundo ai*" a través do anuncio de Apocalipsis 8:13, o tema final da "*sétima trompeta*", que se realiza polo regreso na gloria de Xesucristo, preséntase.

En Rev.12, o Espírito preséntanos outra visión xeral da era cristiá. Completa a súa información, en particular sobre a situación do diaño e os seus

seguidores anhelicos. Ensínanos que despois da súa vitoria na cruz, no nome celeste de *Miguel* xa citado en Dan. 10:13, 12:1, o nome que levaba no ceo antes da súa encarnación humana en Xesús, o noso Señor limpou o ceo dos seus presenza malvada e que perderon para sempre o acceso ás dimensións celestes creadas por Deus. Aquí tes unha boa noticia! A vitoria de Xesús tivo felices consecuencias celestiais para os nosos irmáns celestiales liberados das tentacións e pensamentos dos demos. Desde esta expulsión, confináronse á nosa dimensión terrestre, onde serán asasinados cos inimigos terreaus de Deus, en 2030 no glorioso regreso de Cristo Deus. Nesta panorámica, o Espírito imaxínase as sucesións do " *dragón* " e da " *serpe* " que designan, respectivamente, as dúas estratexias de combate do demo: a guerra aberta, da Roma imperial ou papal denunciada, e a enganosa sedución relixiosa do romano. Papado vaticano, desenmascarado, case humanista. En imaxes sutís tomadas das experiencias dos hebreos, " *a terra abre a boca* " para tragar a agresión papal das ligas católicas. Como acabamos de ver, a obra correrá a cargo dos revolucionarios ateos franceses. Pero tamén o comezarán as tropas protestantes dun falso cristianismo agresivo e bélico. A panorámica rematará coa mención de " *o resto da posteridade da muller* ". O Espírito dá entón a súa definición dos verdadeiros santos do tempo final: " *Esta é a perseveranza dos santos que gardan os mandamentos de Deus e conservan o testemuño de Xesús* ". O Espírito designa nestes termos aos que, coma min, se aferran á súa revelación profética e non deixan que ninguén lla arrebate, recollendo ata o final, as perlas dadas polo ceo.

O capítulo 13 presenta os dous inimigos relixiosos agresivos que portan a fe cristiá. Como tal, imaxinaos, por dúas " *bestas* " das que a segunda xurdiu da primeira como suxire a relación das palabras " *mar e terra* " da historia do Xénese que as definen neste capítulo 13. A primeira actuou antes. 1844 e o segundo só aparecerá no último ano do tempo terrestre, marcando así o fin do tempo de graza ofrecido aos humanos. Estas dúas " *bestias* " son, para a primeira, a católica, a igrexa nai, e para a segunda, as igrexas protestantes reformadas que viñeron dela, as súas fillas.

Abarcando só a segunda parte da era cristiá desde 1844, Apocalipsis 14 evoca as tres mensaxes das verdades adventistas do sétimo día ás condicións eternas: a gloria de Deus que esixe a restauración da práctica do seu santo sábado, a súa condena do catolicismo romano, e a súa condena do protestantismo que honra o seu domingo que el designa como " *marca* " da autoridade humana e diabólica da Roma imperial e papal. Cando o tempo da misión preparatoria remate, sucesivamente, co rapto dos santos electos imaxinados pola " *colleita* ", e a destrución dos mestres rebeldes e de todos os incrédulos, accións imaxinadas pola " *vendima* ", a terra volverá converterse. o " *abismo* " do primeiro día da creación, privado de toda forma de vida terrestre. Con todo, manterá con vida durante " *mil anos* ", un habitante de elección, Satanás, o propio diaño, agardando a súa destrución no xuízo final, así como todos os outros homes e anxos rebeldes.

Rev.15 céntrase no momento do fin da proba.

Apocalipse 16 revela " *as sete últimas pragas da ira de Deus* " que golpean, despois do fin do tempo de proba, os últimos rebeldes incrédulos que se

fan cada vez máis agresivos, ata o punto de decretar a morte dos observadores dos xustos. sábado divino antes da sétima praga.

Rev.17 está totalmente dedicado á identificación da "gran rameira" chamada " *Babilonia a Grande* ". Nestes termos o Espírito designa a " *gran cidade* " imperial e papal, Roma. O xuízo de Deus sobre ela revélase así claramente. O capítulo tamén anuncia o seu futuro xuízo e destrución polo lume, porque o Año e os seus fieis elixidos vencerán.

Apocalipse 18 apunta ao tempo da " *colleita* " ou castigo de " *Babilonia a Grande* ".

Apocalipsis 19 representa o retorno glorioso de Xesucristo eo seu enfrontamento coas forzas rebeldes terreaís aterrorizadas.

Rev.20 ten como obxectivo o tempo dos mil anos do sétimo milenio experimentado de forma moi diferente, no ceo polos elixidos e na terra desolada, illado por Satanás. Ao final dos mil anos, Deus organizará o xuízo final: a aniquilación polo lume terrestre celestial e subterráneo de todos os rebeldes humanos terrestres e anxos celestes.

Apo.21 representa a gloria da Asemblea formada pola reunión dos elixidos redimidos polo sangue de Xesucristo. A perfección dos elixidos ilustrarase mediante comparacións co que a terra ofrece aos homes máis preciosos: ouro, prata, perlas e pedras preciosas.

Apo.22 evoca en imaxe o retorno ao Edén perdido, atopado e instalado para a eternidade na terra do pecado rexenerado e transformado para converterse no trono universal do único gran Deus, creador, lexislador e redentor que domina todos os seus universos. cos seus redimidos terreaís.

Aquí remata esta rápida visión xeral do libro Apocalipse, cuxo estudo detallado confirmará e reforzará o que se acaba de dicir.

Engado esta explicación altamente espiritual que revela o razoamento oculto da mente de Deus. Envía mensaxes insospeitadas a través de sutís alusións de que a Biblia nos iluminará. Seguindo, na construción do Apocalipse, os mesmos procesos que utilizou para a construción das súas revelacións dadas a Daniel, Deus confirma que el " *non cambia* " e que será " *eternamente o mesmo* ". Ademais, atopei no Apocalipse o mesmo método de paralelismo de tres temas que son as " *cartas ás Asembleas* ", os " *selos* " e as " *trompetas* ". Segundo Apo.5, onde o Apocalipse é a imaxe dun libro pechado por " *sete selos* ", só a apertura do " *sétimo selo* " autorizará o acceso ás probas que confirmarán nos capítulos 8 ao 22, as interpretacións e as sospeitas. suscitado polo estudo dos capítulos 1 a 6. O capítulo 7 é, polo tanto, a clave para entrar na comprensión dos misterios revelados. E non te estrañes, porque o seu tema é precisamente o sábado, que marca a diferenza entre a verdadeira e a falsa santidade dende 1843. Atopamos, polo tanto, en Apo.7, a gran verdade que acribillaba á relixión protestante na primavera de 1843. O Apocalipse só confirmará esta ensinanza fundamental revelada a Daniel. Pero, para o adventismo, que xurdiu nesta data como vencedor, o Apocalipse revelará para 1994, unha proba que o vai cribar á súa vez. Esta nova luz fará, unha vez máis, " *de novo* ", " *a diferenza entre os que serven a Deus e os que non o serven* ", ou máis.

Segunda parte: o estudo detallado do Apocalipse

Apocalipse 1: Prólogo - O retorno de Cristo - o tema adventista

A presentación

Verso 1: " *Revelación de Xesucristo, que Deus lle deu para **mostrar aos seus ~~servos~~—escravos as cousas que deben acontecer axiña, e que el deu a coñecer, enviando o seu anxo, ao seu servo Xoán...*** " .

Xoán, o apóstolo a quen Xesús amaba, é o depositario desta revelación divina que obtén do Pai no nome de Xesucristo. Xoán, en hebreo "Yohan", significa: Deus deu; e tamén é o meu nome de pila. Non dixo Xesús: " *Ao que ten, será dado* "? Esta mensaxe é " *dada* " por " *Deus* " o Pai, polo tanto, cun contido ilimitado. Porque desde a súa resurrección, Xesucristo retomou os seus atributos divinos, e é como Pai celestial que pode, desde o ceo, actuar en favor dos seus servos ou, máis precisamente, dos seus "escravos " . Como di o refrán, "previsto é prearmado". Deus é desta opinión e o demostra, dirixindo aos seus servos revelacións sobre o futuro. A expresión " *o que debe ocorrer de inmediato* " pode sorprenden cando sabemos que a mensaxe foi dada no ano 94 d. C. e que agora estamos en 2020-2021, cando se escribiu este documento. Pero ao descubrir as súas mensaxes, entenderemos que isto " *axiña* » adquire un significado literal, porque os seus destinatarios serán contemporáneos co retorno glorioso de Xesucristo. Este tema estará na omnipresente Apocalipse, porque Apocalipse vai dirixida aos últimos "adventistas" seleccionados por Deus, pola fe demostrada nunha proba final construída sobre os datos de Apoc.9:1-12, que trata o tema da " *quinta trompeta* ". Neste capítulo, os versos 5 e 10 citan un período profético de " *cinco meses* " mal interpretado ata min. No meu estudo do tema, esta duración determinou unha nova data que supostamente anunciaría o regreso de Xesús para 1994, o verdadeiro ano 2000 do verdadeiro nacemento de Cristo. Esta proba de fe puxo a proba, por última vez, o adventismo oficial, que se volveu morno e formalista, e que se preparaba para pactar con aqueles aos que Deus revela como os seus inimigos na súa Apocalipse. Desde 2018, coñezo a data do verdadeiro regreso de Xesucristo e non se basea en ningún dato das profecías de Daniel e Apocalipse, cuxas duracións cuantificadas foron todas realizadas cumprindo o seu papel de peneira nos momentos sinalados. O verdadeiro regreso de Xesús pódese entender a partir do relato do Xénese, crendo que os sete días das nosas semanas están construídos sobre a imaxe dos 7.000 anos de todo o plan deseñado por Deus, para eliminar o pecado e os pecadores, e traer á súa eternidade a súa eternidade. amados escollidos seleccionados durante os primeiros 6000 anos. Como as proporcións do santuario ou tabernáculo hebreo, o tempo de 6000 anos componse de tres terzos de 2000 anos. O comezo do último terzo estivo marcado, o 3 de abril, 30, pola morte expiatoria do noso Salvador Xesucristo. Un calendario xudeu confirma esta data. Polo tanto, o seu regreso está fixado para a primavera de 2030, 2000 anos despois. Sabendo que o regreso de Cristo está diante de nós, tan preto, a palabra " pronto " » das palabras de Xesús está perfectamente xustificada. Así, aínda que se mantivo coñecido e lido ao longo dos séculos, o libro Apocalipse permaneceu pechado, conxelado, selado, ata o tempo do fin, que atinxe á nosa xeración.

Verso 2: " *... que testemuña a palabra de Deus e o testemuño de Xesucristo, todo o que viu* " .

Xoán testemuña que recibiu a súa visión de Deus. Unha visión que constitúe o testemuño de Xesucristo que Rev.19:10 define como " *o espírito de*

profecía ". A mensaxe baséase en imaxes " *vistas* " e palabras escoitadas. Xoán foi arrincado das continxencias terreaís polo Espírito de Deus que lle revelou en imaxes os grandes temas da historia relixiosa da época cristiá; rematará co seu glorioso e formidable regreso para os seus inimigos.

Verso 3: " *Diaventurado o que le e escoita as palabras da profecía e garda as cousas que nela están escritas! Porque o tempo está preto* " .

Tomo para min a parte que me corresponde, a benaventuranza por " *quen le* " as palabras da profecía, porque o Señor dá ao verbo ler un sentido lóxico preciso. El dá a explicación en Isaías 29:11-12: " *Toda revelación é para ti como as palabras dun libro selado que se lle dan a un home que sabe ler, dicindo: Le isto! E quen responde: non podo, porque está selado; ou coma un libro que se lle regala a un home que non sabe ler, dicindo: Le isto! E quen responde: non sei ler* ". O verso 13, que segue, revela a causa desta incapacidade: " *O Señor dixo: Cando este pobo se achega a min, honrame coa súa boca e cos seus beizos; pero o seu corazón está lonxe de min, e o medo que ten de min é só un precepto da tradición humana* ". O termo " *selado* " ou selado describe o aspecto do Apocalipse, ilexible porque está selado. Polo tanto, para abri-lo e selalo por completo, eu, outro Xoán do tempo final, fun chamado por Deus; isto para que todos os seus verdadeiros elixidos " *oiten e garde* " as verdades reveladas nas palabras e imaxes da profecía. Estes verbos significan "comprender e poñer en práctica". Neste verso, Deus advirte aos seus elixidos de que recibirán, dun dos seus irmáns en Cristo, " *o que le* ", a luz que explica os misterios da profecía para que, á súa vez, se alegren e poñan o seu ensino. á práctica. Como no tempo de Xesús, serán necesarias, pois, a fe, a confianza e a humildade. Por este método, Deus criba e elimina ás persoas que están demasiado orgullosas para ser ensinadas. Entón, dígolles aos elixidos: "Esquece o home, este pequeno tradutor e transmisor oficial, e mira ao verdadeiro Autor: o Deus Todopoderoso Xesucristo".

Verso 4: " *Xoán ás sete igrexas que hai en Asia: Graza e paz a vós do que é, que era e que vén, e dos sete espíritos que están diante do seu trono...* " .

A mención de " *sete Asembleas* " é sospeitosa, porque a *Asemblea* cunha A maiúscula é, unha, perpetuamente. " *Sete Asembleas* " designa, polo tanto, necesariamente a *Asemblea unificada* de Xesucristo en sete épocas marcadas e sucesivas. A cousa confirmarase e xa sabemos que Deus divide a era cristiá en 7 tempos particulares. A referencia a Asia é útil e xustificada, xa que os nomes presentados no versículo 11 son os de cidades que existen en Asia Menor, na antiga Anatolia situada ao oeste da actual Turquía. O Espírito xa confirma o límite de Europa e o inicio do continente asiático. Pero a palabra *Asia* como a palabra Anatolia esconde unha mensaxe espiritual. Significan: **sol nacente** en acadio e grego, e suxiren así o campamento de Deus visitado por Xesucristo, o " *sol nacente* ", en Lucas 1:78-79: " *Grazas ás entrañas da misericordia do noso Deus, en por virtude da que o sol nacente nos visitou dende o alto, para dar luz aos que sentan nas tebras e na sombra da morte, para dirixir os nosos pasos no camiño da paz.* » Tamén é o " *sol da xustiza* " de Mal.4:2: " *Pero para vós que temedes o meu nome, o sol da xustiza sairá , e a curación estará baixo as súas ás; sairás e saltarás coma becerros dun establo* " . A fórmula do saúdo é coherente coas cartas que os cristiáns intercambiaban na época de Xoán. Porén, Deus é designado

por unha nova expresión, ata agora descoñecida: " *do que é, do que foi e do que vén* ". Esta expresión só reflicte, na lingua grega orixinal e noutras traducións, o significado do nome hebreo de Deus: "YaHWéH". É o verbo "ser" conxugado en terceira persoa do singular no tempo imperfecto do hebreo. Este tempo chamado imperfecto expresa o realizado que se estende no tempo, porque o tempo presente non existe na conxugación hebraica. " *e quen vén* ", confirma aínda máis o tema do regreso de Xesucristo, o adventismo. Confírmase así a apertura da fe cristiá aos pagáns; para eles Deus adapta o seu nome. Despois, aparece outra novidade para designar o Espírito Santo: " *os sete Espíritos que están diante do seu trono* ". Esta cita aparecerá en Rev.5:6. O número 7 designa a santificación, neste caso, a do Espírito divino derramado nas súas criaturas, polo tanto, " *dianete do seu trono* ". En Rev.5:6, o " *cordeiro morto* " está conectado a estes símbolos, a profecía confirma así a omnipotencia divina de Xesucristo. Os " *sete espíritos de Deus* " están simbolizados polo " *candelabro de sete ramas* " do tabernáculo hebreo que profetiza o plan de salvación de Deus. O seu programa quedou así claramente esbozado. Desde Adán, 4000 anos, e coa súa morte Xesús expia os pecados dos elixidos o 3 de abril do 30, el rasga así o veo do pecado e abre o acceso ao ceo aos elixidos redimidos durante os últimos dous mil dos seis mil anos programados. para a selección dos elixidos espallados, ata a fin do mundo, entre as nacións de toda a terra.

Verso 5: " *...e de Xesucristo, o testemuño fiel, o primoxénito dos mortos e o príncipe dos reis da terra! A aquel que nos ama, que nos librou dos nosos pecados co seu sangue* .

O nome " *Xesús Cristo* " está ligado ao ministerio terrestre que Deus veu realizar na terra. Este verso lémbra-nos as súas obras realizadas para obter a salvación pola graza que só ofrece aos seus elixidos. Na súa perfecta fidelidade a Deus e aos seus valores, Xesús foi " *o testemuño fiel* " proposto como modelo a imitar, aos seus apóstolos e discípulos de todos os tempos, incluído o noso. A súa morte foi profetizada pola morte do primeiro animal morto para vestir a nu de Adán e Eva despois do seu pecado. A través del, foi, polo tanto, o " *primoxénito dos mortos* ". Pero tamén é, pola súa importancia divina, só a súa morte tivo a eficacia e o poder para condenar ao demo, ao pecado e aos pecadores. Segue sendo o " *primoxénito* " sobre todos os "primoxénitos" da historia relixiosa. Foi pensando na súa morte, feita necesaria para redimir o pecado dos seus elixidos, cando Deus matou a todos os " *primoxénitos* " humanos e animais do Exipto rebelde, imaxe do pecado, para " *liberar* " ao seu pobo hebreo da escravitude, xa un símbolo e imaxe do " *pecado* ". Como o " *primoxénito* ", o dereito de nacemento espiritual pertence a el. Presentándose como " *príncipe dos reis da terra* ", Xesús convértese nun servo dos seus redimidos. Os " *reis da terra* " son os que entran no seu reino redimidos polo seu sangue; herdarán a terra renovada. É unha cousa asombrosa descubrir o nivel de humildade, compaixón, amizade, fraternidade e amor dos seres celestes que permaneceron fieis aos estándares divinos da vida celestial. Na terra, Xesús lavou os pés aos seus apóstolos, ao tempo que confirmou que é " *o Mestre e o Señor* ". No ceo, será eternamente " *o príncipe* " dos seus " *reis* ". Pero os " *reis* " tamén serán servos dos seus irmáns. Ademais, ao darse o título de " *príncipe* ", Xesús ponse ao nivel do demo, o seu

adversario e competidor derrotado, ao que chama " *o príncipe deste mundo* ". A encarnación de Deus en Xesús foi motivada polo cara a cara dos dous " *príncipes* "; o destino do mundo e o das súas criaturas depende do poder do gran vencedor Xesús Michael YaHWÉH. Pero Xesús debe a súa vitoria só en parte á súa divindade, porque loitou contra o demo en igualdade de condicións, nun corpo de carne idéntico ao noso, 4000 anos despois da loita perdida polo primeiro Adán. O seu estado de ánimo e a súa determinación de gañar para salvar en solitario aos seus escollidos déronlle a súa vitoria. Abriu o camiño aos seus elixidos amosando que un dócil " *cordeiro* " pode vencer " *os lobos* " devorando carne e espíritos, coa axuda do Deus fiel e verdadeiro.

Verso 6: " *E quen nos fixo reino, sacerdotes de Deus, seu Pai, a el sexa a gloria e o poder para sempre e para sempre! Amén!* »

É Xoán quen define o que constitúe a Asemblea dos electos. En Xesucristo, o antigo Israel continúa nas formas espirituais profetizadas nos ritos da antiga alianza. Ao servir ao " *Rei dos reis e Señor dos señores* ", os verdadeiros elixidos participan do seu reino e con el, constitúen cidadáns do reino dos ceos. Tamén son " *sacerdotes* " espirituais, pois ofician no templo do seu corpo, no que serven a Deus, ofrecéndose en santidade para o seu servizo. E a través das súas oracións a Deus, retransmiten os perfumes ofrecidos no altar do incenso do antigo templo de Xerusalén. A separación entre Xesús e o Pai é enganosa, pero corresponde á concepción que moitos falsos cristiáns teñen do tema. Isto chega ata o punto de pretender "honrar" ao Fillo a costa do Pai. Esta foi a culpa, ou pecado, da fe cristiá desde o 7 de marzo de 321. Para moitos, o descanso do sábado é unha ordenanza que só afectaba aos xudeus da antiga alianza, a dispensación do Pai. Sendo o Pai e Xesús unha soa persoa, sufrirán a ira de Xesús a quen pensaban honrar. Na súa natureza divina como Pai, Xesús mantén, e para a eternidade, " *a gloria e o poder, para sempre e para sempre! Amén!* » " *Amén* " que significa: é verdade! En verdade!

O tema adventista

Verso 7: " *Velaí que vén coas nubes. E todo ollo o verá, ata os que o atravesaron; e todas as tribos da terra chorarán por el. Si. Amén!* »

É precisamente, cando regrese, cando Xesús demostrará a súa gloria e o seu poder. Segundo Feitos 1:11, volverá " *do mesmo xeito que subiu ao ceo* ", pero o seu regreso será nunha gloria celestial extrema que aterrorizará aos seus inimigos; " *os que o atravesaron* " opoñéndose ao seu proxecto real. Porque esta expresión só afecta aos seres humanos contemporáneos da súa chegada. Cando os seus servos son ameazados de morte ou de morte, Xesús comparte o seu destino porque se identifica con eles: " *E o rei responderalles: De verdade, digovos que todas as veces que fixestes estas cousas a un destes máis pequenos. meus irmáns, fixéchelos para min.* (Mateo 25:40). Os xudeus e os soldados romanos que o crucificaron non están incluídos nesta mensaxe. O Espírito de Deus impútalle esta acción a todos os humanos que dificultan a súa obra de salvación e frustran para eles e para os demais a súa oferta de graza e salvación eterna. Ao citar " *as tribos da terra* ", Xesús apunta aos falsos cristiáns a través dos cales se supón que as

tribos de Israel se estenderán ao novo pacto. Descubrindo ao seu regreso que se estaban preparando para matar aos seus verdadeiros elixidos, terán razón para lamentarse, descubríndose inimigos do Deus que os ía salvar. Os detalles do programa dos últimos días revelaranse espallados polos capítulos do libro Apocalipse. Pero podo dicir que Apocalipsis 6:15-16 describe a escena con estas palabras: " *Os reis da terra, os grandes, os xefes militares, os ricos, os poderosos, todos os escravos e os libres, agocháronse en covas e en rochas de montaña. E dixéronlles aos montes e ás pedras: "Cae sobre nós e escóndenos do rostro do que está sentado no trono e da ira do Año; "*

Verso 8: " *Eu son o alfa e o omega, di o Señor Deus, o que é, o que era e o que vén, o Todopoderoso. »*

Quen se expresa así é o doce Xesús que atopou a súa gloria divina no ceo, é " *o Todopoderoso* ". Abonda con conectar este verso cos de Apocalipsis 22:13-16 para ter unha proba: " *Eu son o alfa e o omega, o primeiro e o último, o principio e o fin... /... Eu, Xesús, teño enviou o meu anxo para que che testemuña estas cousas nas Igrexas. Eu son a raíz e a semente de David, a brillante estrela da mañá "*. Como no verso 4, Xesús preséntase baixo os atributos do Deus creador, o amigo de Moisés, cuxo nome hebreo é "YaHWéH" segundo Exo.3:14. Pero específico que o nome de Deus cambia segundo sexa el quen se pon nome ou se os homes o nomean: "eu son" pasa a ser "El é" na forma "YaHWéH".

Nota engadida en 2022: a expresión " *alfa e omega* " resume toda a revelación ofrecida por Deus na súa Biblia, desde Xénese 1 ata Apocalipse 22. Non obstante, desde 2018, o significado profético de "seis mil" anos dado aos seis días do semana foi confirmada sen cuestionar o seu valor como seis días reais, durante os cales Deus creou a terra e a vida que debía manter. Pero, conservando o seu significado profético, estes seis días ou "6000" anos permitiron definir para a primavera de 2030 o retorno vitorioso final de Xesucristo e o arrebatamento dos seus fieis santos. A través da expresión " *alfa e omega* ", Xesús dá aos seus Santos dos Últimos Días unha clave que lles permitirá descubrir o tempo real da súa segunda vinda. Pero tivemos que agardar á primavera de 2018 para entender como usar estes 6000 anos, e o 28 de xaneiro de 2022, para asocialos a estas expresións: "alfa e omega", "o principio e o final " .

Verso 9: " *Eu Xoán, o teu irmán, que comparto contigo a tribulación e o reino e a perseveranza en Xesús, estaba na illa chamada Patmos, pola palabra de Deus e o testemuño de Xesús. »*

Para un verdadeiro escravo de Xesucristo, estas tres cousas están conectadas: a porción na tribulación, a porción no reino e a porción na perseveranza en Xesús. Xoán testemuña o contexto onde recibiu a súa visión divina. Atopándoo aparentemente indestruible, os romanos finalmente illárono, no exilio na illa de Patmos, para limitar o seu testemuño aos homes. Ao longo da súa vida, nunca deixou de testemuñar a palabra de Deus para glorificar a Xesucristo. Pero tamén podemos entender que Xoán foi levado a Patmos para recibir, en tranquilidade, o testemuño de Xesús que constitúe a Revelación, que alí recibiu de Deus.

Notemos de paso que os dous autores das dúas profecías Daniel e Apocalipse foron milagrosamente protexidos por Deus; Daniel foi salvado dos

dentes dos leóns e John foi liberado ileso dunha cuba chea de aceite fervendo. A súa experiencia dános unha lección: Deus marca a diferenza entre os seus servos protexendo dun xeito poderoso e sobrenatural aos que máis o glorifican e presentan o aspecto dun modelo que el desexa especialmente fomentar. O ministerio profético é así designado en 1Cor.12:31 como o " *camiño máis excelente* ". Pero hai profetas e profetas. Non todos os profetas están chamados a recibir visións ou profecías de Deus. Pero todos os elixidos son exhortados a profetizar, é dicir, a dar testemuño das verdades do Señor aos seus veciños para levarlos á salvación.

A visión de Xoán dos tempos adventistas

Verso 10: " *Estaba no Espírito o día do Señor, e escoitei detrás de min unha voz forte, coma o son dunha trompeta* " .

A expresión " *día do Señor* " favorecerá as interpretacións tráxicas. Na súa tradución da Biblia, JN Darby, non dubida en traducila coa palabra "domingo", que Deus considera a " *marca* " murcha da " *bestia* " dirixida polo díaño en Apoc. 13:16; este opoñéndose directamente ao seu " *selo* " real, o seu sétimo día de descanso santificado. Etimoloxicamente, a palabra "domingo" significa "día do Señor", pero o problema vén de que dedica o primeiro día da semana ao descanso, que Deus nunca ordenou, tendo pola súa banda, de xeito perpetuo, santificado para este uso o sétimo día. Entón, que significa realmente " *o día do Señor* " citado neste verso ? Pero a resposta xa se deu no versículo 7 dicindo: " *Velaí que vén coas nubes*". » Aquí está o " *día do Señor* " obxectivo de Deus: " *Velaí, vouche enviar o profeta Elías, antes de que chegue o día de YaHWéH, ese día grande e terrible* . (Mal.3:5)"; o que creou o adventismo e as súas tres "expectativas" do regreso de Xesús, xa cumprido con todas as boas e malas consecuencias que traían estes tres procesos, en 1843, 1844 e 1994. Vivindo así no 94, Xoán é transportado polo Espírito no comezo do sétimo milenio, onde Xesús regresa na súa gloria divina. Entón, que ten " *detrás* " del? Todo o pasado histórico da época cristiá; dende a morte de Xesús, 2000 anos de relixión cristiá; 2000 anos durante os que Xesús estivo entre os seus elixidos, axudándoos, no Espírito Santo, a vencer o mal como el mesmo vencera ao demo, ao pecado e á morte. " *A gran voz* " que se escoita " *detrás* " é a de Xesús que, como " *unha trompeta* ", intervén, para avisar aos seus elixidos e revelarlles a natureza das trampas relixiosas diabólicas que atoparán na súa vida en todos os tempos. "sete" eras que o seguinte verso denominará.

Verso 11: " *Quen dixo: O que ves, escríbeo nun libro e envíao ás sete igrexas, a Éfeso, a Esmirna, a Pérgamo, a Tiatira, a Sardes, a Filadelfia e a Laodicea* ".

A forma aparente do texto parecía presentar como destinatarios, literalmente, as cidades nomeadas de Asia da época de Xoán; cada un ten a súa propia mensaxe. Pero esta era só unha aparencia enganosa destinada a enmascarar o verdadeiro significado que Xesús dá ás súas mensaxes. En toda a Biblia, os nomes propios atribuídos aos homes teñen un significado oculto na súa raíz, do hebreo, caldeo ou grego. Este principio tamén se aplica aos nomes gregos destas

sete cidades. Cada nome revela o carácter da época que representa. E a orde na que se presentan estes nomes correspóndese coa orde de avance no tempo programada por Deus. Veremos no estudo de Apoc. 2 e 3 onde se respecta e confirma a orde destes nomes, o significado destes sete nomes, pero os do primeiro e o último, "Éfeso e Laodicea", revélanlles só a *eles*, o uso que o Espírito fai deles. Significando, respectivamente, "lanzar" e "xente xulgada", atopamos " *o alfa e o omega, o principio e o final* ", da era da graza cristiá. Non é de estrañar que Xesús se presentase no verso 8, baixo esta definición: " *Eu son o alfa e o omega* ". Rexistra así a súa presenza cos seus fieis escravos, ao longo de toda a época cristiá.

Verso 12: " *Vineime para saber que voz me estaba falando. E cando me dei a volta, vin sete candelabros de ouro* ,

A acción de " *dar a volta* " leva a Xoán a mirar toda a época cristiá desde que el mesmo foi transportado ao momento do regreso de Xesús na gloria. Despois da precisión " *detrás* ", temos aquí " *dei a volta* ", e outra vez, " *e, despois de dar a volta* "; o Espírito insiste con forza nesta mirada cara ao pasado, para que o sigamos na súa lóxica. E que ve entón Jean? " *Sete candelabros de ouro* ". Aquí de novo a cousa é sospeitosa como as " *sete Asembleas* ". Pois no tabernáculo hebreo atopouse o modelo " *candelabro* " e *tiña sete pólas que xa simbolizaban, en conxunto, a santificación do Espírito de Deus e da súa luz*. Esta observación significa que, como os " *sete As asembleas* ", os " *sete candelabros* " simbolizan a santificación da luz de Deus, pero en sete momentos marcados durante toda a era cristiá. O candelabro representa os elixidos dunha época, recibe o aceite do Espírito de Deus do que depende iluminar os elixidos coa súa luz.

Anuncio dunha gran calamidade

Verso 13: " *E no medio dos sete candeleros, un coma un fillo de home, vestido cunha túnica longa e cun cinto de ouro no peito.* »

Aquí comeza a descrición simbólica do Señor Xesucristo. Esta escena ilustra as promesas de Xesús: Lucas 17:21: " *Ninguén dirá: El está aquí, ou: El está alí. Porque velaquí, o reino de Deus está **entre vós**.* » ; Mateo 28:20: " *E ensínalles a observar todo o que che mandei. E velaquí, estou contigo sempre, ata o fin do mundo.* ". Esta visión é moi semellante á de Daniel 10, onde o versículo 1 preséntaa como o anuncio dunha " *gran calamidade* " para o seu pobo xudeu. O de Apocalipse 1 tamén anuncia unha " *gran calamidade* ", pero esta vez, para a Asemblea cristiá. A comparación das dúas visións é moi edificante, porque os detalles están adaptados a cada un dos dous contextos históricos moi diferentes. As descricións simbólicas que se presentarán conciernen a Xesucristo no contexto do seu glorioso regreso final. As dúas " *calamidades* " teñen en común que se producen ao final das dúas alianzas establecidas sucesivamente por Deus. Comparemos agora as dúas visións: "... *un fillo do home* " neste verso era " *un home* " en Daniel, porque Deus aínda non se encarnara en Xesús. Pola contra, en " *fillo do home* ", atopamos o " *fillo do home* " a quen Xesús chama constantemente cando fala del nos evanxeos. Se Deus insistiu tanto nesta expresión, é porque

lexítima a súa capacidade para salvar aos homes. Está aquí " *vestido cunha túnica longa* ", " *vestido de liño* " en Daniel. A clave do significado desta *longa túnica* dáse en Apoc.7:13-14. Levan os que morren como mártires da verdadeira fe: " *E un dos anciáns respondeume e díxome: Os que están vestidos de roupa branca, quen son e de onde veñen? Díxenlle: Meu señor, vostede o sabe. E díxome: Estes son os que veñen da gran tribulación; lavaron as súas vestiduras e branqueáronas no sangue do cordeiro.* ". Xesús leva " *un cinto de ouro no peito* " ou, no corazón, pero " *nos lombos* ", símbolos de forza, en Daniel. E o " *cinto de ouro* " simboliza a **verdade** segundo Efesios 6:14: " *Estade, pois, **cinguide a verdade sobre os vosos lombos** ; ponte a coraza da xustiza* ; ". Como Xesús, a verdade só é honrada por aqueles que a aman.

Verso 14: " *A súa cabeza e o seu cabelo eran brancos coma a la branca, coma a neve; os seus ollos eran coma unha chama de lume;* »

O branco, símbolo de perfecta pureza, caracteriza ao Deus Xesucristo que, en consecuencia, ten horror ao pecado. Porén, o anuncio dunha " *gran calamidade* " só pode ter o obxectivo de castigar aos pecadores. Esta causa atinxe a ambas calamidades, polo que atopamos, aquí e en Daniel, a Deus, o gran Xuíz, cuxos " *os ollos son como chamadas de lume* ". A súa mirada consume o pecado ou o pecador, pero o elixido de Xesús opta por renunciar ao pecado, a diferenza do falso xudeu e falso cristián rebelde que o xuízo de Xesucristo acabará por consumir. E o contexto final desta " *calamidade* " designa aos seus inimigos históricos, todos identificados nos capítulos deste libro e no de Daniel. Apo.13 preséntanos baixo o aspecto de dúas " *bestias* " identificadas polos seus nomes " *mar e terra* " que designan a fe católica e a fe protestante procedente dela, como suxiren os seus nomes segundo Xen.1:9-10. . Ao seu regreso, as dúas bestas aliadas fanse unha, unidas para loitar contra o seu sábado e os seus fieis. Os seus inimigos estarán aterrorizados, segundo Apoc.6:16, e non resistirán.

Verso 15: " *Os seus pés eran coma bronce ardendo, coma se estivese a arder nun forno; e a súa voz era coma o son de moitas augas.* »

Os pés de Xesús son tan puros coma o resto do seu corpo, pero nesta imaxe se contaminan ao pisar o sangue dos pecadores rebeldes. Como en Dan.2:32, " *latón* ", un metal de aliaxe impuro, simboliza o pecado. En Apocalipsis 10:2 lemos: " *Tiña un pequeno libro aberto na man. Colocou o seu pé dereito no mar e o seu pé esquerdo na terra* ; ". Rev.14:17 a 20 dálle a esta acción o nome de " *colleita da uva* "; un tema desenvolvido en Isaías 63. As " *moitas augas* " simbolizan, en Apocalipsis 17:15, " *pobos, multitudes, nacións e linguas* " que fan unha alianza coa " *rara Babilonia a Grande* "; nome que designa a igrexa católica romana papal. Esta alianza da undécima hora uniraos para opoñerse ao sábado santificado por Deus. Irán tan lonxe como para decidir matar aos seus fieis observadores. Polo tanto, entendemos os símbolos da súa ira xusta. Na visión, Xesús mostra aos seus elixidos que a súa única " *voz* " divina é máis poderosa que a de todos os pobos da terra xuntos.

Verso 16: " *Tiña na súa man dereita sete estrelas. Da súa boca saía unha espada afiada e de dous fíos; e o seu rostro era coma o sol cando brilla na súa forza.* »

O símbolo das " *sete estrelas* " suxeitadas " *na súa man dereita* " lembra o seu dominio permanente que só podería dar a bendición de Deus; tantas veces e masivamente reclamado erróneamente polos seus infieis inimigos. A *estrela* é o símbolo do mensaxeiro relixioso xa que, como a *estrela* de Xen.1:15, o seu papel é " *iluminar a terra* ", no seu caso, da xustiza divina. O día do seu regreso, Xesús resucitará (resucitará ou resucitará despois dunha total aniquilación momentánea chamada morte) aos seus elixidos de todas as épocas simbolizados polos nomes das sete *Asembleas* . Neste contexto glorioso, para el e os seus fieis electos, preséntase como " *Palabra de Deus* " cuxo símbolo " *dunha espada afiada de dous fíos* " se cita en Heb.4:12. Esta é a hora na que esta *espada* dará vida e morte, segundo a fe mostrada nesta palabra divina escrita na Biblia que Apocalipsis 11:3 simboliza como " *as dúas testemuñas* " de Deus. No ser humano só o aspecto da cara os identifica e permite diferenciarlos; é polo tanto o elemento de identificación por excelencia. Nesta visión, Deus tamén adapta o seu rostro ao contexto obxectivo. En Daniel, na visión, Deus simboliza o seu rostro mediante un " *raio* ", símbolo típico do deus grego Zeus, porque o inimigo da profecía será o pobo selécida grego do rei Antíoco IV, que cumpriu a profecía en - 168 En A visión do Apocalipse, o rostro de Xesús cobra tamén o aspecto do seu inimigo que nesta ocasión é " *o sol cando brilla na súa forza* ". É certo que este último intento, de erradicar da terra a calquera observador do santo sábado divino, constitúe o apoxeo da loita rebelde a prol de respectar o "día do sol invicto" establecido o 7 de marzo de 321 polo emperador. Constantino 1^{er} . Este campamento rebelde atopará fronte a el " *o sol da xustiza divina* " en todo o seu poder divino, e isto, o primeiro día da primavera de 2030.

Verso 17: " *Cando o vin, caín aos seus pés coma morto. Puxo a man dereita sobre min, dicindo: Non teñas medo!* »

Ao reaccionar deste xeito, Xoán só prevé o destino dos que se enfrontarán a el no momento do seu regreso. Daniel tivo o mesmo comportamento, e en ambos os casos, Xesús tranquiliza e fortalece ao seu fiel servo, o seu escravo. " *A súa man dereita* " confirma a súa bendición e na súa fidelidade, a diferenza dos rebeldes do outro campo, o elixido non ten motivos para temer a Deus que vén salvalo por amor. A expresión " *non temas* " confirma o contexto final caracterizado desde 1843 por esta mensaxe adventista do primeiro anxo de Apoc. 14:7: " *Díxolle en voz alta: Teme a Deus e dálle gloria , pola hora da súa vida. chegou o xuízo; e inclínate ante o que fixo o ceo, a terra, o mar e as fontes das augas.* » ; é dicir, o Deus creador.

Verso 18: " *Eu son o primeiro e o último, e o vivo. estaba morto; e velaquí, vivo para sempre e para sempre. Teño as chaves da morte e do inferno.* »

É efectivamente Xesús, o vencedor do demo, do pecado e da morte quen se expresa nestes termos. As súas palabras " *o primeiro e o derradeiro* " confirman a mensaxe do comezo e do fin dos tempos que abarca a profecía, pero ao mesmo tempo, Xesús confirma a súa divindade vivificante dende a súa primeira ata a última das súas criaturas humanas. Quen " *ten as chaves da morte* " ten o poder de decidir quen debe vivir e quen debe morrer. A hora do seu regreso é cando os seus santos resucitarán na " *primeira resurrección* " reservada para os " *benditos mortos en Cristo* " segundo Apoc.20:6. Evacuemos todos os mitos das tradicións

do falso cristianismo de herdanza grega e romana, e entendamos que “ *a tumba dos mortos* ” é simplemente o chan da terra que recolleu os mortos transformados en po, como está escrito en Gen. . . . 3:19: “ *Co suor do teu rostro comerás pan, ata que volvas á terra da que fuches tirado; porque es po, e ó po volverás.* ”. Estes restos nunca máis servirán de nada, porque o seu Creador resucitará con toda a súa personalidade gravada na súa memoria divina, nun corpo celeste *incorruptible* (1Cor.15:42) idéntico ao dos anxos que permanecen en fidelidade a Deus: “ *Porque na resurrección os homes non casarán nin casarán, senón que serán como os anxos de Deus no ceo.* Mateo 22:30”.

Confírmase a mensaxe profética sobre o futuro

Verso 19: “ *Escribe, pois, as cousas que viches, as que son e as que sucederán despois delas* ” .

Nesta definición, Xesús confirma a cobertura profética do tempo global da era cristiá que rematará co seu regreso na gloria. O tempo apostólico refírese á expresión “ *que viches* ” e Deus designa así a Xoán como auténtico testemuño ocular do ministerio apostólico. Foi testemuña do “ *primeiro amor* ” do Escollido citado en Apoc.2:4. “... *os que son* ” refírese ao final deste tempo apostólico no que Xoán permanece vivo e activo. “... , *e os que veñen despois deles* ” designa os acontecementos relixiosos que terán lugar ata o tempo do regreso de Xesucristo, e máis aló, ata finais do sétimo milenio.

Verso 20: “ *O misterio das sete estrelas que viches na miña man dereita e dos sete candeleros de ouro. As sete estrelas son os anxos das sete Igrexas, e os sete candeleros son as sete Igrexas.* ” .

“ *Os anxos das sete asembleas* ” son os elixidos de todas estas sete épocas. Porque a palabra “ *anxo* ”, do grego “*aggelos*”, significa mensaxeiro, e designa aos anxos celestes só se a palabra “*celestes*” o aclara. Así mesmo, reúnense aquí os “ *sete candeleros* ” e as “ *sete Asembleas* ” *sospeitosos no meu comentario*. Polo tanto, o Espírito confirma a miña interpretación: os “ *sete candelabros* ” representan a santificación da luz de Deus nas sete épocas designadas polos nomes das “ *sete asembleas* ”.

Apocalipse 2: A Asemblea de Cristo dende o seu lanzamento ata 1843

No tema das *cartas* , atopamos en Apocalipse 2, catro mensaxes dirixidas ao tempo entre 94 e 1843, e en Apocalipse 3, tres mensaxes que abarcan o tempo de 1843-44 a 2030. Observemos con interese esta precisión reveladora sobre os nomes. das primeiras e últimas *letras* : « *Éfeso* e *Laodicea* », que significan, respectivamente: botar e vulgar a xente; o comezo e o final da era da graza cristiá. En Rev.2, ao final do capítulo, o Espírito evoca o comezo do "tema adventista do retorno de Cristo" que apunta á data de 1828 preestablecida en Dan.12:11. Ademais, en sucesión de tempo, o inicio do capítulo 3 de Apocalipse pode estar lexitimamente ligado á data de 1843 que marcou o inicio da proba de fe adventista. Unha mensaxe adaptada chega para sancionar a fe protestante probada: " *Estás morto* ". Estas explicacións foron necesarias para confirmar a conexión das mensaxes coas datas establecidas en Daniel. Pero a visión do Apocalipse trae revelacións sobre o inicio da era cristiá que Daniel non desenvolveu. As cartas ou mensaxes que Xesús dirixe aos seus servos ao longo da nosa era disipan o malentendido relixioso das ilusións falsas e enganosas que preocupan a multitude de crentes cristiáns. Alí atopamos o verdadeiro Xesús coas súas lexítimas demandas e os seus reproches sempre xustificados. As catro *letras* de Rev.2 teñen como obxectivo, sucesivamente, catro épocas situadas entre 94 e 1843.

1^o período : Éfeso

No 94, a última testemuña do lanzamento da Asemblea de Cristo

Verso 1: " *Escribe ao anxo da congregación de Éfeso : Isto é o que di o que ten as sete estrelas na súa man dereita, que anda entre os sete candelabros de ouro: "*

Co nome de *Éfeso* , do primeiro, tradución do grego "Ephesis" que significa lanzar, Deus fala aos seus servos desde o momento do lanzamento da

Asemblea de Cristo, na época do emperador romano Domiciano (81-96).). O Espírito apunta así ao momento no que Xoán recibe de Deus a revelación que nos describe. É o último apóstolo que permanece milagrosamente vivo e só representa a última testemuña ocular do lanzamento da Asemblea de Xesucristo. Deus lembra o seu poder divino; é só el quen “ *ten na súa man dereita* ”, símbolo da súa bendición, a vida dos seus elixidos, as “ *estrelas* ”, cuxas obras xulga, froitos da súa fe. Segundo o caso, bendice ou maldice. Deus “ *camiña* ”, entende que avanza no tempo do seu proxecto acompañando, xeración tras xeración, a vida dos seus elixidos e os acontecementos do mundo que el organiza ou loita: “e ensínalles a observar todo o que eu prescribo . *a ti. E velaquí, estou contigo sempre, ata o fin do mundo. Mateo 28:20*”. Ata o fin do mundo, os seus elixidos terán que realizar as obras que lles preparou de antemán: “ *Porque nós somos a súa obra, creados en Cristo Xesús para boas obras, que Deus preparou de antemán, para que poidamos practicalos. Efesios 2:10*”. E terán que adaptarse ás condicións particulares esixidas en cada unha das sete épocas. Porque a lección dada en “ *Éfeso* ” é válida para as sete épocas; as “ *sete estrelas que ten na man dereita* ” pode deixar caer e caer ao chan, as que preocupan aos cristiáns rebeldes. Lembra a idea de que un “ *candelabro* ” só é útil cando ilumina, e para iluminalo, hai que encherlo de aceite, símbolo do Espírito divino.

Verso 2: “ *Coñezo as túas obras, o teu traballo e a túa perseveranza. Sei que non podes soportar os malos; que probaches aos que se chaman apóstolos e aos que non o son, e que tes atoparon mentireiros; »*

Atención! Os tempos de conxugación verbais son extremadamente importantes, xa que determinan o momento obxectivo da era apostólica. Neste verso o verbo conxugado en presente refírese ao ano 94 mentres que os do pretérito refírense á época das persecucións inflixidas polo emperador romano Nerón, entre os anos 65 e 68.

No ano 94, os cristiáns adoran a verdade que aínda está intacta e sen distorsión, e odian aos pagáns “ *malvados* ” e especialmente entre eles, aos romanos dominantes da época. Hai unha razón para iso, e iso é porque o Apóstolo Xoán aínda está vivo, como moitas outras testemuñas antigas da verdade ensinada por Xesucristo. Os “ *mentireiros* ” son así facilmente desenmascarados. Porque en todas as épocas, a cizaña non convertida tenta mesturarse co trigo, porque o temor de Deus aínda é grande e a mensaxe de salvación é sedutora e atractiva. Introducen ideas falsas na doutrina. Pero na proba do amor á verdade, fracasan e son desenmascarados polos elixidos verdadeiramente iluminados. Así mesmo, respecto do pasado da época apostólica, “ *te probaches* ”, o Espírito lembra como o xuízo da morte derrubou as máscaras enganosas dos falsos cristiáns, os verdadeiros “ *mentireiros* ” obxecto deste verso, entre o 65 e o 68, cando Nerón entregou o Electo de Cristo ás bestas salvaxes no seu Coliseo, para ofrecer un espectáculo sanguento aos habitantes de Roma. Pero sinalemos, Xesús evoca este celo dunha época pasada.

Verso 3: “ *que tes paciencia, que sufriches polo meu nome e non te cansaches*”. »

Aquí de novo, presta atención aos tempos das conxugacións verbais!

Se aínda se conserva o testemuño da perseveranza, o do sufrimento xa non. E Deus está obrigado a recordar a aceptación do sufrimento que foi manifestada e sublimemente honrada uns 30 anos antes, entre o 65 e o 68, cando o sanguinario romano Nerón, entregaba á morte cristiáns, ofrecidos como espectáculo, ao seu pobo perverso e corrupto. Só nese momento o campamento elixido " *sufría* " no seu " *nome* " e non se " *cansou* ".

Verso 4: " *Pero o que teño contra ti é que abandonaches o teu primeiro amor.* »

A ameaza suxerida faise máis clara e confírmase. Nesta época os cristiáns eran fieis, pero o celo demostrado baixo Nerón debilitárase ou xa non existía; o que Xesús chama " *perder o teu primeiro amor* ", suxerindo así para a época 94, a existencia dun segundo amor, moi inferior ao primeiro.

Verso 5: " *Lembre, pois, de onde caíste, arrepiñtete e fai as túas obras anteriores; se non, vou a ti e quitar o teu candelabro do seu lugar, a non ser que te arrepiñtes.* »

O simple respecto ou o simple recoñecemento da verdade non trae salvación. Deus esixe máis aos que salva para que sexan os seus eternos compañeiros. A fe na vida eterna implica a desvalorización da primeira vida. A mensaxe de Xesús segue a ser perpetuamente a mesma segundo Mateo 16:24 a 26: " *Entón Xesús díxolles aos seus discípulos: Se alguén quere vir detrás de min, que se negue a si mesmo, que asuma a responsabilidade da súa cruz e que o faga. ségueme. Porque quen queira salvar a súa vida, perderaa, pero quen perda a súa vida pola miña causa, atoparaa. E que lle servirá a un home gañar todo o mundo, se perde a súa alma? Ou, que daría un home a cambio da súa alma?* » A ameaza de quitar o seu Espírito, simbolizada polo " *candelabro* ", demostra que, para Deus, a verdadeira fe dista moito de ser unha simple etiqueta pegada á alma. Na época de Éfeso, o candelabro simbólico do Espírito de Deus estaba en Oriente, en Xerusalén onde naceu a fe cristiá e nas igrexas creadas por Paulo en Grecia e a actual Turquía. O centro relixioso trasladarase en breve a Occidente e principalmente a Roma en Italia.

Verso 6: " *Aínda tes isto: que odias as obras dos nicolaítas, obras que eu tamén odio.* »

Nesta carta, os romanos son nomeados simbólicamente, despois de " *os malvados* ": " *os nicolaítas* ", que significa, pobo vitorioso ou pobo da Vitoria, os dominadores da época. En grego, o termo "Nike" é o nome da vitoria personificada. Entón, cales son as " *obras dos nicolaítas* " que odian Deus e os seus elixidos? Paganismo e sincretismo relixioso. Honran anfitrións de divindades pagás, as máis grandes das cales teñen un día da semana dedicado a elas. O noso calendario actual, que asigna aos sete días da semana os nomes das sete estrelas, planetas ou a estrela, do noso sistema solar, é unha herdanza directa da relixión romana. E o culto do primeiro día dedicado ao "sol invicto" dará co tempo, a partir de 321, un motivo particular ao Deus creador para odiar as " *obras* " relixiosas dos romanos.

Verso 7: " *Quen teña oídos escoite o que o Espírito di ás igrexas: Ao vencedor, dareille para comer da árbore da vida, que está no paraíso de Deus.* »

Dúas mensaxes neste verso evocan o tempo terrenal da vitoria, " *o que vence* ", e o tempo celestial da súa recompensa.

Esta fórmula é a última mensaxe que Xesús dirixe aos seus servos nunha das sete épocas obxecto da profecía. O Espírito adáptao ás condicións particulares de cada época. O de Éfeso marca o inicio do tempo que abarca a profecía, polo que Deus lle presenta a salvación eterna en forma de comezo da historia terreal. Alí evocouse a imaxe de Xesús baixo a da *árbore da vida* do xardín terrestre que Deus creara para colocar alí o home inocente e puro. Apo.22 profetiza esta restauración dun Edén renovado para a felicidade dos elixidos vitoriosos na nova terra. A fórmula que se presenta cada vez refírese a un aspecto da vida eterna ofrecido por Xesucristo só aos seus elixidos.

2^o período : Esmirna

Entre 303 e 313, última persecución "imperial" romana

Verso 8: " *Escribe ao anxo da congregación en Esmirna : Estas son as palabras do primeiro e do último, que estaba morto e volveu a vivir:* "

Co nome " *Esmirna* " da segunda letra, traducida da palabra grega "smurna" que significa " *mirra* ", Deus apunta ao tempo da terrible persecución dirixida polo emperador romano Diocleciano. A " *mirra* " é un perfume que embalsamou os pés de Xesús pouco antes da súa morte e que lle trouxeron como ofrenda no seu nacemento os sabios de Oriente. Xesús atopa neste calvario o celo da fe real que xa non atopou no 94. Os que acepten morrer no seu nome deben saber que Xesús venceu á morte, e que unha vez máis vivo, poderá resucitalos como el fixo. "Fíxoo por si mesmo. A profecía diríxese só aos cristiáns dos que Xesús é o " *primeiro* " representante. Ao assimilar a súa persoa á vida dos seus servos, tamén estará representado polo " *último* " cristián.

Verso 9: " *Coñezo a túa tribulación e a túa pobreza (aínda que ti es rico), e as calumnias dos que se chaman xudeus e non o son, pero son unha sinagoga de Satanás.* »

Perseguidos polos romanos, os cristiáns foron privados da súa propiedade e a maioría das veces condenados á morte. Pero esta pobreza material e carnal fanos espiritualmente ricos nos criterios de fe do xuízo de Deus. Por outra banda, non oculta o seu criterio e revela, en termos moi claros, o valor que lle dá á relixión xudía que rexeitou o estándar divino da salvación, ao non recoñecer a Xesucristo, como o Mesías profetizado polas sagradas Escrituras. Abandonados por Deus, os xudeus son tomados polo diaño e os seus demos e convértense para Deus e os seus verdadeiros elixidos, " *nunha sinagoga de Satanás* ".

Verso 10: " *Non temas o que sufrirás. Velaquí, o demo botará a algúns de vós no cárcere, para que sexades probados, e terás tribulación dez días. Sé fiel ata a morte, e eu dareiche a coroa da vida.* »

Neste verso, o diaño chámase Diocleciano, este cruel emperador romano e os seus "tetrarcas" asociados tiñan un odio feroz contra os cristiáns aos que querían exterminar. A anunciada persecución ou " *tribulación* " continuou durante " *dez días* " ou "dez anos" na realidade entre 303 e 313. A algúns deles que foron " *fieis ata a morte* " como moi benditos mártires, Xesús daralles " *a coroa da vida* " . ; vida eterna un sinal da súa vitoria.

Verso 11: “ *Quen teña oídos escoite o que o Espírito di ás igrexas: O que vence non sufrirá a segunda morte.* »

O tema da mensaxe de fin de período é: a morte. Nesta ocasión, o Espírito evoca a salvación recordándonos que os que non acepten a primeira morte do martirio por Deus terán que sufrir, sen poder escapar, “a segunda morte” do “lago de lume” *do xuízo final* . . Unha “ *segunda morte* ” que non tocará aos elixidos porque entrarán na vida eterna para sempre.

3º período : Pérgamo

En 538, o establecemento do réxime papal en Roma

Verso 12: “ *Escribe ao anxos da congregación en Pérgamo : Isto é o que di o que ten a afiada espada de dous fíos:* ”

Co nome de *Pérgamo* , Deus evoca o tempo do *adulterio espiritual* . No nome *Pérgamo* , dúas raíces gregas, "pérao e gamos", tradúcense como "transgredir o matrimonio". É a hora fatídica do comezo das *desgrazas* que golpearán os pobos cristiáns ata a fin do mundo. Ao apuntar á data de 313, a época anterior suxeriu o acceso ao poder e o reinado pagán do emperador Constantino I ' fillo do tetrarca Constancio Cloro, e vencedor contra Maxencio. Por decreto imperial do 7 de marzo de 321, abandonou o descanso semanal do santo sábado do sétimo día divino, o noso sábado actual, preferindo o primeiro día dedicado, daquela, ao culto pagán do deus solar, o “Sol”. Invictus”, o Sol Invicto. Ao obedecelo, os cristiáns cometían “adulterio espiritual”, que a partir de 538 sería a norma oficial do papado romano vinculado á época *de Pérgamo* . Os cristiáns infieis seguen a Vigilio , o novo líder relixioso establecido polo emperador Xustiniano ¹ Este intrigante aproveitou a súa relación con Teodora, a prostituta casada polo emperador, para conseguir esta posición papal agrandada polo seu novo poder relixioso universal, é dicir, católico. Así, baixo o nome de *Pérgamo* , Deus denuncia a práctica do "domingo", un novo nome e causa de *adulterio espiritual* , baixo o cal o antigo "día do sol" herdado de Constantino segue sendo honrado por unha igrexa cristiá romana. . Pretende ser Xesucristo e reimánoo, polo título da súa cabeza papal, “vigairo do Fillo de Deus” (Sustitución ou substituto do Fillo de Deus), en latín “VICARIVS FILII DEI”, o número de letras de que é " 666 "; un número consistente co que Apocalipsis 13:18 atribúe ao elemento relixioso da " *besta* " . A época chamada *Pérgamo* comeza polo tanto co intolerante e usurpador reinado papal que lle quita a Xesucristo, Deus todopoderoso encarnado, o seu título de Xefe da Asemblea, segundo Dan.8:11; Efesios 5:23: “ *Porque o marido é a cabeza da muller, así como Cristo é a cabeza da igrexa, que é o seu corpo, e da que el é o Salvador.* ” Pero coidado! Esta acción está inspirada polo propio Deus. En realidade, foi el quen retirou e entregou ao réxime papal a fe cristiá oficialmente infiel. O *descaro* deste réxime, denunciado en Dan.8:23, chega a facer que tome a iniciativa de “ *cambiar os tempos e a lei* ” establecida por Deus, en persoa, segundo Dan.7:25. E ademais, desatendendo a súa advertencia de non chamar espiritualmente “pai” a ningún ser humano, faise adorar co título de “Pai Santísimo”, elevándose así por riba do Deus creador, lexislador, e algún día lle resultará proveitoso: “ *E non chames a ninguén o teu pai na terra; pois un é o teu Pai, que está nos ceos.* (Mateo 23:9). Este rei humano ten

sucesores polos que o réxime e os seus excesos continuarán ata o día do xuízo programado polo máis grande, o máis forte e o máis xusto, o verdadeiro “Santísimo Pai Celestial”.

Polo tanto, o emperador Xustiniano I estableceu este réxime relixioso que Deus consideraba "adulterio" cara a el. A importancia da indignación, pois, debe quedar marcada e gravada na historia. Observamos nos anos 535 e 536, durante o seu reinado, dúas xigantescas erupcións volcánicas que escurecerán a atmosfera e provocarán no 541 unha epidemia mortal de peste que non se extinguirá ata 767, cun pico de máximo ataque, no 592. A maldición divina podería non tomar unha forma máis terrible, e os detalles sobre este tema serán proporcionados no verso que segue.

Verso 13: " *Sei onde moras, sei que alí está o trono de Satanás. Lembras o meu nome, e non negastes a miña fe, nin nos días de Antipas, a miña fiel testemuña, que morreu entre vós, onde Satanás ten a súa morada.* »

A profecía enfatiza o " trono " e a localización da súa localización debido á súa fama e aos honores que aínda lle pagan os pecadores hoxe. É de novo “Roma” a que retoma o seu dominio, esta vez, baixo este aspecto relixioso falsamente cristián e totalmente pagán. O que di ser o seu "substituto" (ou vicario), o papa, nin sequera consegue que Deus se dirixa a el persoalmente. O destinatario da profecía é un escollido, non un caído, nin un usurpador que glorifica os ritos pagáns. Este alto lugar da fe católica romana ten o seu *trono papal* en Roma, no Palacio de Letrán que, xenerosamente, Constantino I ^{ofreceu} ao bispo de Roma. Este pazo de Letrán está situado no monte Celio, un dos "sete outeiros de Roma" que se atopa no sueste da cidade; O nome *Caelius* significa: ceo. Este outeiro é o máis longo e maior dos sete, en superficie. Preto da Igrexa de Letrán, que aínda hoxe representa, para o papado e o seu clero, a igrexa católica máis importante do mundo, érguese o obelisco máis grande que existe en Roma onde hai 13, posto que alcanza unha altura de 47 metros. Descuberto baixo 7 metros de terra e dividido en tres partes, foi posto en marcha en 1588 polo Papa Sixto V que, ao mesmo tempo, organizou o dominio do Estado Vaticano na seguinte era profética chamada *Tiatira* . Este símbolo do culto solar exipcio ten unha gran inscrición na estela que o leva que lembra a oferta de Constantino. En realidade, foi o seu fillo Constancio II quen, tras a morte do seu pai, levouno desde Exipto a Roma, para cumprir en parte un desexo do seu pai que quería traelo a Constantinopla. Esta dedicación á gloria de Constantino I ^{débese} máis ao desexo de Deus que ao fillo de Constantino. Porque todo o obelisco co seu alto pedestal confirma o vínculo profetizado, o que fai de Constantino I ^a autoridade civil que instala o resto do "día do sol", e do papa, naquel momento simple bispo da Igrexa cristiá de Roma, a autoridade relixiosa, que impondrá, relixiosamente, este día pagán co nome de “domingo” ou, día do Señor. Na parte superior deste obelisco atópanse catro símbolos reveladores que se suceden nesta orde ascendente: 4 leóns sentados na súa punta, orientados aos catro puntos cardinais, sobre os cales hai catro montañas rematadas por raios solares, e sobre este xunto domina un cristián. cruz. Dirixido aos catro puntos cardinais, o símbolo dos leóns designa a realeza na súa forza universal; o que confirma, a súa descrición revelada en Dan.7 e 8. Apoc.17:18 confirmará o dito sobre Roma: " *E a muller que viches, é a gran cidade que ten a*

realeza sobre os reis da terra. » Ademais, o cartucho exipcio gravado no obelisco evoca “o desexo impuro que un rei dirixe a Amón”, o deus do sol. Todas estas cousas revelan a verdadeira natureza da fe cristiá que domina en Roma desde Constantino I desde 313, data da súa vitoria. Este obelisco, e os símbolos que leva, testemuñan o “*éxito*” do servo do demo profetizado en Dan. 8:25, quen, a través de Constantino I conseguiu dar á fe cristiá a aparencia dun sincretismo relixioso firmemente condenado por Deus, en Xesucristo. Resumo a mensaxe destes símbolos: “cruz”: fe cristiá; “raios solares”: culto solar; “montañas”: poder terrestre; “catro leóns”: realeza e forza universal; “obelisco”: Exipto sexa, pecado, dende a rebelión do faraón do éxodo, e polo pecado que constitúe a adoración idólatra do deus solar Amón. Deus atribúe estes criterios á fe católica desenvolvida por Constantino ¹ E a estes símbolos, a través do cartucho exipcio, súmalle o seu xuízo sobre o compromiso relixioso dos bispos de Roma, aos dous que considera impuros; xa son chamados “papas” polos irmáns relixiosos da cidade. A asociación da fe cristiá co culto solar xa practicado e honrado polo propio Constantino, está na orixe dunha terrible maldición que a humanidade pagará, continuamente, ata a fin do mundo. Este *trono de Letrán* non está en competencia cos emperadores romanos, porque desde Constantino I ^{xa} non residen en Roma, senón no Leste do imperio, en Constantinopla. Así, ao ignorar a revelación profética dada por Xesucristo a Xoán, multitude de seres humanos están a ser vítimas do maior engano relixioso de todos os tempos. Pero a súa ignorancia é pecaminosa porque non aman a verdade e son así, polo propio Deus, entregados a mentiras e mentireiros de todo tipo. A falta de educación das poboacións da época de *Pérgamo* explica o éxito do réxime papal imposto e apoiado polos sucesivos emperadores romanos da época. O que non impide que certos cargos verdadeiramente electos se neguen e rexeiten esta nova autoridade ilexítima; o que leva a Xesús a recoñecelos como os seus verdadeiros servos. A localización romana dos elixidos foi feita, teña en conta que o Espírito atopou alí en 538 servos que mantiveron a fe no nome de Xesús mentres honraban o domingo. Porén, neste lugar de Roma, os últimos mártires ou “testemuñas fieis” só foron vistos durante a época de Nerón, nos anos 65-68 e a de Diocleciano entre os anos 303 e 313. Dirixíndose á cidade de Roma, o Espírito lembra a fidelidade de “*Antipas*” o seu “*fiel testemuño*” de tempos pasados. Este nome grego significa: contra todos. Parece designar ao apóstolo Paulo, o primeiro pregoeiro do Evanxeo de Xesucristo nesta cidade onde morreu como mártir, decapitado, no ano 65, baixo o emperador Nerón. Deus impugna así o título falso e enganoso de “vigairo do Fillo de Deus” dos papas. O verdadeiro vicario foi o fiel Paulo, e non o infiel Vixilio, nin ningún dos seus sucesores.

O todopoderoso Deus creador gravou na natureza os momentos importantes da historia relixiosa da época cristiá; momentos nos que a maldición adquire un carácter intenso con graves consecuencias para o pobo cristián. Xa durante o seu ministerio terreal, Xesucristo deu aos seus doce abraiados e asombrados apóstolos a proba do seu control dunha tormenta no lago de Galilea; unha tormenta que calmou nun instante, ás súas ordes. Durante a nosa época, o período comprendido entre 533 e 538 adquiriu este carácter especialmente maldito, xa que ao instaurar o réxime papal polo emperador Xustiniano I, Deus

^{quixo} castigar aos cristiáns que obedecían ao decreto promulgado polo emperador Constantino I, que facía obrigatorio o descanso no “día do Sol Invicto” do primeiro día da semana, dende o 7 de marzo de 321. Neste período maldito por el, Deus provocou o espertar de dous volcáns que asfixiaron o hemisferio norte do planeta e deixaron pegadas no Hemisferio sur tamén ata a Antártida. Con poucos meses de diferenza, situados nas antípodas entre si na zona do ecuador, a propagación da escuridade foi moi efectiva e moi mortal. Mil millóns de toneladas de po estendéronse pola atmosfera, privando aos humanos da luz e dos seus cultivos habituais. O sol no seu cénit ofrece a mesma luz que a lúa chea que desapareceu por completo. Os historiadores sinalaron este testemuño segundo o cal os exércitos de Xustiniano retomaron Roma aos ostrogodos grazas a unha tormenta de neve a mediados de xullo. O primeiro volcán chamado "Kakatoa" está situado en Indonesia e esperta en outubro de 535 cunha magnitude inimaxinable que transforma unha zona montañosa nunha zona marítima de máis de 50 km. E o segundo, chamado "Ilopango" está situado en América Central e entrou en erupción en febreiro de 536.

Verso 14: " *Pero teño algo contra ti, porque tes alí persoas que se aferran á doutrina de Balaam, quen ensinou a Balac a poñer un obstáculo aos fillos de Israel, para que comesen cousas sacrificadas aos ídolos e cometasen inmoralidade sexual. . »*

O Espírito describe a situación espiritual establecida en Roma. Desde 538, os fieis cargos electos da época foron testemuñas do establecemento dunha autoridade relixiosa que Deus compara co profeta " Balaam ". Este home serviu a Deus pero deixouse seducir polo atractivo da ganancia e dos bens terreaís; todas as cousas compartidas polo réxime papal romano. Ademais, " Balaam " provocou a caída de Israel ao revelarlle a " Balac " os medios polos que podía derrubalo: bastaba con empurralo para aceptar matrimonios entre xudeus e pagáns; cousas que Deus condenou enerxicamente. Comparándoo con " Balaam ", Deus dános un esbozo do réxime papal. O elixido comprende entón o significado das accións que o propio Deus fai que realicen o demo e os seus socios celestes e terrestres. A maldición da igrexa cristiá descansa na adopción do pagán "día do sol invicto", observado dende 321 polos cristiáns infieis. E o réxime papal, como " Balaam ", traballará para a súa caída e intensificará a súa maldición divina. " *Carnes sacrificadas aos ídolos* " é só a imaxe comparada co pagán "día do sol". Roma trae o paganismo á relixión cristiá. Pero o que debes entender é que son da mesma natureza e teñen as mesmas graves consecuencias baixo o xuízo de Deus... Sobre todo porque as maldicións causadas polo " Balaam " da era cristiá continuarán ata o fin do mundo, marcado polo retorno na gloria de Xesucristo. A infidelidade dos cristiáns tamén se compara coa dos hebreos que se entregaron á " *fornicación* " despois de que Deus lles fixera entender os seus dez mandamentos. Entre 321 e 538, os cristiáns infieis actuaron coma eles. E esta acción continúa ata hoxe.

Verso 15: " *Aínda así, tamén tes xente que se aferra á doutrina dos nicolaítas. »*

Nesta mensaxe, o nome dos " *Nicolaítas* " citados en *Éfeso* reaparece nesta carta. Pero " *as obras* " que lles preocupan en *Éfeso* convértense aquí en " *a doutrina* ". De feito, certos romanos convertéronse, desde *Éfeso*, en cristiáns,

despois en cristiáns infieis desde 321, e iso, dun xeito relixioso oficial desde 538, honrando a " doutrina " católica romana .

Verso 16: “ *Arrepentídevos, pois; se non, chegarei axiña a ti e loitarei contra eles coa espada da miña boca. »*

Evocando “ *o combate* ” dirixido pola súa “Palabra”, “ *a espada da súa boca* ”, o Espírito prepara o contexto para a cuarta mensaxe que vén. Será o do século XVI, onde a Biblia, a súa santa palabra escrita, as súas “ *dúas testemuñas* ” segundo Apoc. 11:3, propagarán a verdade divina e desenmascaran a falsa fe católica romana.

Verso 17: “ *Quen teña oído escoite o que o Espírito di ás igrexas: Ao vencedor dareille maná escondido, e darlle unha pedra branca; e nesta pedra está escrito un nome novo, que ningún coñece agás quen o recibe. »*

Como sempre, o Espírito evoca un aspecto da vida eterna. Aquí nolo presenta na imaxe que profetiza o maná que lles dá aos famentos hebreos no deserto árido, estéril e seco. Deus entón ensinou que podía protexer e prolongar a vida dos seus elixidos polo seu poder creador; que logrará dando vida eterna aos seus elixidos redimidos. Esta será a culminación de todo o seu proxecto de aforro.

O elixido do tempo terá como recompensa a vida eterna que o Espírito describe en imaxes. A imaxe do “ *maná* ” da comida celestial está escondida no reino dos ceos, sendo o propio Deus o seu produtor. No simbolismo antigo, o maná estaba no lugar máis santo que xa simbolizaba o ceo onde Deus reina soberanamente no seu trono. Nas prácticas romanas, o “ *seixo branco* ” representaba o voto “si”, o negro denotaba o “non”. A “ *pedra branca* ” tamén designa a pureza da vida do elixido que se fixo eterno. A súa vida eterna é un si divino que reflicte unha acollida entusiasta e masiva de Deus. Debido a que o elixido resucita nun corpo celeste, o seu novo estado compárase cun “ *novo nome* ”. E esta natureza celeste é, para os seus elixidos, perpetuamente misteriosa e individual: “ *ninguén o sabe* ”. Por iso teremos que herdar e entrar nesta natureza para descubrir cal é.

4ª época : Tiatira

Entre 1500 e 1800, as guerras de relixión

Verso 18: “ *Escribe ao anxo da congregación en Tiatira : Isto é o que di o Fillo de Deus, cuxos ollos son coma unha chama de lume e cuxos pés son como bronce ardente: »*

A cuarta carta evoca baixo o nome de “ *Tiatira* ” unha época na que a fe cristiá das ligas católica e protestante ofrecía un espectáculo abominable a través dos seus cruentos enfrontamentos. Pero esta mensaxe garda enormes sorpresas. No nome *Tiatira*, dúas raíces gregas “*thao, téiro*” traducen “a abominación e traer a morte con sufrimento”. O termo grego que xustifica esta interpretación de abominación designa, no dicionario grego Bailly, o porco ou o xabaril cando están en celo. E aquí son necesarias aclaracións. O século XVI estivo marcado polo espertar dos protestantes que desafiaron a autoridade do réxime papal romano. Así mesmo, para reforzar a súa autoridade temporal, o papado representado polo Papa Sixto V estableceu o seu Estado do Vaticano que lle dará unha lexitimidade civil vinculada á súa autoridade relixiosa. É por iso que, desde o século XVI, o réxime

papal trasladou a súa sede, antes situada no Palacio de Letrán, á súa propiedade no Vaticano, que xa constituía un Estado papal independente. Pero este traslado só é un engano, porque o que di ser do Estado vaticano segue sentado no Palacio de Letrán; porque é alí, no Letrán, onde os papas acollen aos emisarios de estados estranxeiros que o visitan. E así, en 1587, o obelisco reparado reerixido preto do Palacio de Letrán desde o 3 de agosto de 1588 foi descuberto baixo 7 metros de terra e en tres pezas. O Estado Vaticano está situado fóra de Roma, no outeiro Vaticanus, na beira occidental de o Tíber que limita coa cidade de norte a sur. Mentres mirabamos o plano desta cidade do Vaticano, quedei abraiado ao descubrir a forma da cabeza dun porco, as orellas ao norte e o fociño ao suroeste. A mensaxe do grego "thua" é así dobremente confirmada e xustificada por Deus, o organizador destas cousas. A fe católica herdada de *Pérgamo* alcanza o cumio das súas abominacións. Reacciona violentamente con odio e crueldade contra aqueles que, iluminados pola Biblia, finalmente difundidos grazas á imprenta, denuncian os seus pecados e os seus abusos. Mellor aínda, ata entón, gardián das Sagradas Escrituras que reproducira polos seus monxes en mosteiros e abadías, perseguiu a Biblia que denunciaba a súa iniquidade. E mata aos denunciante polo poder de monarcas cegos e compracentes; os dóciles executores do seu testamento. As expresións baixo as que Xesús se presenta citando: " *o que ten os ollos coma unha chama de lume e cuxos pés son como bronce ardente* ", revelan a súa acción punitiva contra os seus inimigos relixiosos que destruírá ao seu regreso á terra. Estas son precisamente as dúas ideoloxías cristiás que loitaron entre si ata a morte "a espada" e as armas de fogo neste contexto histórico da era *Tiatira* . " *Os seus pés* " apoiáranse no " *mar e na terra* " símbolo da fe católica e da fe protestante en Apoc.10:5 e Apoc.13:1-11. O catolicismo e o protestantismo, ambos pecaminosos (pecado = *bronce*), impenitentes, descríbense como " *bronce ardente* " que atrae a ira do xuízo do Deus Xesucristo. Ao retomar esta imaxe coa que anuncia a gran " *calamidade* " en Apocalipsis 1:15, Deus revela a hora na que os últimos perseguidores unidos contra os seus fieis fillos loitaron entre si ata a morte como "ferias" salvaxes que os simbolizarán en toda a profecía. Desde Francisco I^{ata} Luís XIV sucedéronse as guerras relixiosas. E hai que notar como Deus revela a maldición do pobo francés, apoio armado do papado desde Clodoveo o primeiro rei dos francos. Para marcar o apoxeo desta maldición, Deus colocou no trono de Francia ao mozo Luís XIV, de "cinco" anos. Este versículo da Biblia de Ecc.10:16 expresa a súa mensaxe: " *Ai de ti, terra cuxo rei é un neno e cuxos príncipes comen pola mañá!* » Luís XIV arruinou Francia cos seus luxosos gastos no Palacio de Versalles e as súas custosas guerras. Deixou tras de si unha Francia sumida na pobreza e o seu sucesor Luís XV viviu só polo libertinaxe compartido co seu inseparable compañeiro de libertinaxe, o cardeal Dubois. Un personaxe abominable, Louis Ao apuntar a un home amable e pacífico como branco desta ira, Deus revelou a súa intención de atacar o réxime monárquico hereditario, pola cega confianza que depositou inxustamente nas pretensións relixiosas papais desde Clodoveo.

Verso 19: " *Coñezo as túas obras, o teu amor, a túa fe, o teu servizo fiel, a túa constancia e as túas últimas obras máis que as primeiras.* »

Estas palabras, Deus dirixe aos seus servos " *fieis ata a morte* ", ofrecéndose para sacrificar á imaxe do seu Mestre; as súas " *obras* " son aceptadas por Deus porque testemuñan o seu " *amor* " auténtico polo seu Salvador. A súa " *fe* " estará xustificada xa que vai acompañada dun " *servizo fiel* ". A palabra " *constancia* ", citada aquí, cobra unha importancia histórica apreciable. Foi na "Torre de Constanza" da cidade de Aigues-Mortes onde Marie Durand viviu a súa catividade durante 40 anos longos e difíciles, como modelo de fe. Outros moitos cristiáns deron o mesmo testemuño, a miúdo descoñecidos para a historia. Isto débese a que o número de mártires aumentou co paso do tempo. Os últimos traballos refírese á época do reinado (1643 a 1715) do rei Luís Nótese claramente o papel revelador do nome " *dragón* " que designa "o díaño" e a acción agresiva aberta da Roma imperial e da Roma papal en Apoc. 12: 9-4-13-16. Aquel que se autodenominaba "rei sol" levou ao seu máximo a loita polo catolicismo, defensor do "día do sol" herdado dende Constantino ¹ Non obstante, para testemuñar contra el, Deus mergullou na escuridade toda a duración do seu longo reinado, negándolle a calor e a luz plena do verdadeiro sol con graves consecuencias para a dieta do pobo francés.

Verso 20: " *Pero o que teño contra ti é que deixas que a muller Izabel, que se fai chamar profetisa, ensine e seduza aos meus servos para que cometan a inmoralidade sexual e coma carnes sacrificadas aos ídolos.* »

En 1170, Deus fixo traducir a Biblia á lingua provenzal por Pierre Vaudès. Foi o primeiro cristián que redescubriu a doutrina da verdade apostólica integral, incluíndo o respecto ao verdadeiro sábado e a adopción do vexetarianismo. Coñecido co nome de Pierre Valdo, está na orixe dos "vaudois" que se instaloron no Piemonte alpino italiano. A obra da Reforma que representaban foi oposta polo papado e a mensaxe desapareceu. Tanto é así que Deus entregou a Europa enteira a unha asasina invasión mongola seguida dunha terrible epidemia de peste provocada polos mongois que destruíu, a partir de 1348, un terzo e case a metade da súa poboación. A mensaxe deste verso, « *deixas a muller Jezabel...* », é un reproche dirixido aos reformadores que non lle deron á obra de Pierre Valdo a importancia que merecía, porque era perfecta. Entre 1170 e 1517 ignoraron a perfecta doutrina da verdade da salvación cristiá e a súa Reforma emprendida ao final desta época é parcial e moi incompleta.

Nota : a perfección doutrinal comprendida e aplicada por Pierre Valdo amosa que nel, Deus presentou o programa completo da Reforma que había que levar a cabo. De feito, as cousas realizáronse en dúas etapas, a esixencia do sábado non comezou ata 1843-1844, de acordo co tempo marcado polo decreto de Dan.8:14.

Para representar a fe católica romana papal, Deus compáraa coa muller estranxeira do rei Acab, a terrible " *Jezabel* " que matou aos profetas de Deus e derramou sangue inocente. A copia axústase ao modelo e tamén ten o inconveniente de durar moito máis tempo en funcionamento. Ao nomeala " *profetisa* ", Deus apunta ao nome do novo lugar do seu "trono": Vaticano, que significa en francés antigo e latín, "vaticinare": profetizar. Os detalles históricos sobre o lugar son moi reveladores. Orixinalmente, este lugar estaba marcado pola presenza dun templo romano dedicado ao deus " *serpe* " Esculapio. Este símbolo

designará o diaño e o réxime papal en Apoc.12:9-14-15. O emperador Nerón colocou alí os seus circuitos de carreiras de carros e "Simón o Mago" foi enterrado alí nun cemiterio. Son, ao parecer, os seus restos, que serían honrados como os do Apóstolo Pedro crucificado en Roma. Aquí de novo, unha basílica ofrecida por Constantino celebrou a gloria cristiá. A zona era orixinalmente pantanosa. A mentira así construída xustificará o novo nome desta basílica vaticana que, ampliada e embelecida no século XV levará o nome enganoso de "Basílica de San Pedro de Roma". Esta honra, en realidade dada a un **mag**o e á " *serpe* " Esculapio, xustificará o nome de " **maxia** " que o Espírito atribúe aos ritos relixiosos católicos romanos en Apocalipsis 18:23 onde a versión bíblica de Darby dinos: " *E a luz. da lámpada xa non brillará en ti; e a voz do noivo e da muller xa non se oírán en ti; pois os teus comerciantes eran os grandes da terra; porque **pola túa maxia** todas as nacións foron desviadas.* » Precisamente, a finalización da obra desta basílica "Saint-Pierre de Rome", que requiriu enormes cantidades de diñeiro, levará ao prelado Tetzl a vender as súas "indulxencias". Vendo o perdón dos pecados por diñeiro, o profesor monxe Martín Lutero descubriu a verdadeira natureza da súa igrexa católica romana. Denunciou así o seu carácter diabólico e algúns dos seus erros exhibindo as súas famosas 95 teses en 1517 na porta da igrexa alemá de Augsburgo. Formaliza así a obra da Reforma proposta por Deus a Pierre Valdo dende 1170.

Falando directamente aos seus servos reformados da época, as verdadeiras e resignadas vítimas pacíficas, o Espírito reprochalles que permitise a *Xezabel ensinar e seducir aos seus servos* . Podemos ler neste reproche toda a imperfección doutrinal deste comezo de reforma. Ela " *ensina e seduce* " aos seus " *servidos* ", os de Xesús, o que a converte nunha igrexa cristiá. Pero o seu ensino é o do período *Pérgamo* onde a acusación de " *fornicación* " e a imaxe da " *carne* " . *sacrificados a ídolos* ", xa se denunciaban. Malia as aparencias enganosas, neste verso a entidade importante non é " *a muller Jezabel* ", senón o propio cristián protestante. Desde o principio dicíndolle " *deixas a muller Izabel...* ", o Espírito suxire faltas compartidas polos primeiros protestantes. Despois revela o carácter desta falta: a idolatría pagá. Ao facelo, revela a natureza da " *carga* " que aínda non lle impuxo naquel momento, pero que esixiría a partir de 1843. E nesta mensaxe, o Deus creador apunta ao "domingo" romano cuxa práctica é aos seus ollos unha obra idólatra pagana que honra unha falsa divindade solar do paganismo máis antigo da historia da humanidade. A partir de 1843, tería que renunciar ao "domingo" ou á súa relación con Xesucristo, o único Salvador dos pecadores terrestres.

Verso 21: " *Dei-lle tempo para que se arrepentise, e non se arrepentirá da súa fornicación.* »

Este tempo revélase desde Dan.7:25 e confírmase en tres formas no Apocalipse nos capítulos 11,12 e 13. Estas son as expresións: " *un tempo de tempos e medio tempo; 1260 días, ou 42 meses* " que designan todos o intolerante reinado papal en acción entre 538 e 1798. A propagación da verdade por medio da Biblia e a predicación de verdadeiros reformadores ofrecían á fe católica a súa última oportunidade de arrepentirse e abandonar o propio. pecados. Non fixo nada, e perseguiu e torturou, en nome do seu poder inquisitivo, aos pacíficos

mensaxeiros do Deus vivo. Así, reproducía as obras rebeldes do pobo xudeu dándolle un segundo cumprimento á parábola de Xesús: é a parábola dos viticultores que matan aos primeiros enviados por Deus, para despois matar, cando chega a eles, ao fillo do Mestre. da viña para roubarlle a herdanza.

Verso 22: " *Velaí, botareina sobre unha cama e enviarei unha gran tribulación sobre os que cometen adulterio con ela, a non ser que se arrepiñan das súas obras.* »

Deus trátaraa como unha " *prostituta* " " *arreitada nunha cama* ", o que nos permite conectar " *a muller Izabel* " deste tema coa " *rara Babilonia a grande* " de Apocalipsis 17:1. A " *gran tribulación* " prevista virá despois do fracaso da proclamación bíblica. Esta mesma mensaxe confirmará a identificación desta " *gran tribulación* " con " *a besta que sube do abismo* " en Apoc.11:7. Xorde despois da obra das " *dúas testemuñas* " de Deus, que son os escritos das antigas e novas alianzas divinas da Santa Biblia. Confírmase e noméase o " *adulterio espiritual* " e " *aqueles* " aos que Deus acusa de cometelo con " *Jezebel* " son os monarcas e monárquicos franceses. Xunto cos sacerdotes católicos, os monárquicos converteranse nos principais obxectivos da ira do ateísmo nacional revolucionario que só foi a expresión da ira do todopoderoso Deus Xesucristo. Non se arrepiñaron, polo que a dobre ira golpeoulles no momento sinalado por Deus para o fin do reinado papal entre 1793 e 1798.

A palabra " *tribulación* " designa a consecuencia da maldición divina segundo Rom.2:19: " *Tribulación e angustia sobre toda alma do home que fai o mal, primeiro sobre o xudeu e despois sobre o grego!* " ". Pero a " *tribulación* " que castiga os pecados da monarquía católica e do seu aliado a Igrexa católica romana simbolizada en Apocalipsis 17:5, co nome de " *Babilonia a grande* ", é, loxicamente, unha " *gran tribulación* ".

Verso 23: " *Matarei os seus fillos coa morte; e todas as igrexas saberán que eu son quen escruta as mentes e os corazóns, e recompensarei a cada un segundo as súas obras.* »

" *Morrer de morte* " é a expresión que utiliza o Espírito para evocar os dous "terrores" do réxime revolucionario de 1793 e 1794. Con esta expresión, desbota calquera idea de simple morte espiritual que preocupará aos protestantes en 1843 na mensaxe entregada ao anxo da época " *Sardes* " en Apoc. 3:1. A humanidade nunca coñeceu un traballo tan cruento realizado por máquinas de matar, inventados polo doutor Louis, pero apreciados polo doutor Guillotin, cuxo nome foi atribuído ao propio instrumento, chamado a partir de entón: a guillotina. As sentenzas sumarias pronunciaron entón multitude de ordes de morte, co engadido do principio da morte en folga aos xuíces e acusadores do día anterior. Segundo este principio, a humanidade parecía ter que desaparecer e é por iso que Deus chamou " *abismo* " a este réxime revolucionario exterminador. En definitiva, tería feito a terra, " *o abismo* " sen ningunha forma de vida desde o primeiro día da Creación, segundo Xen.1:2. Pero é só, no ceo, durante o xuízo celestial exercido polos elixidos reunidos que " *todas as Igrexas (ou Asembleas)* " sexan, as elixidas das sete eras, descubrirán estes feitos históricos co significado que Deus lles deu. A xustiza de Deus é perfecta; os que xulgaban en falso quedaron impresionados pola súa xustiza, " *segundo as súas* " propias " *obras* ".

Fixeron morrer inxustamente á xente e, á súa vez, foron golpeados pola morte pola perfecta xustiza divina: " e pagarei a cada un de vós segundo as súas obras "

Verso 24: " *A vós e a todo o resto de Tiatira, que non recibides esta doutrina, e que non coñecedes as profundidades de Satanás, como os chaman, dígovos: non vos impoñerei outra carga; »*

Os que denuncian a fe católica e dan o nome de " *fondos de Satanás* " aos seus ritos relixiosos só poden ser os reformadores que apareceron desde arredor de 1200 ata a revolución francesa de 1789. Calquera que fose o seu comportamento, a súa doutrina estaba moi lonxe da pura verdade que ensinaba o Espírito aos apóstolos e discípulos de Xesucristo. Observamos para a súa vantaxe só tres cousas positivas: a fe só no sacrificio de Xesús, a confianza dada só á Biblia e o don da súa persoa e da súa vida; todos os demais puntos doutriniais foron herdados do catolicismo e polo tanto suxeitos a cuestionamento. Así, aínda que imperfectos a nivel da doutrina da verdade da fe cristiá, os reformadores elixidos souberon entregar as súas vidas ofrecidas a Deus en sacrificios vivos e á espera de 1844, data da entrada en vigor do decreto de Dan 8:14, Deus aprobou temporalmente o seu servizo. Isto o expresa moi claramente cando di: " *Non te impoño outra carga* ". A situación dun xuízo divino excepcional emerxe claramente nestas palabras.

Verso 25: " *Só o que tes, aguanta ata que eu veña* ". »

As razóns que permiten que Deus bendiga a imperfecta fe protestante deben ser preservadas e practicadas polos elixidos ata o regreso de Xesucristo.

Verso 26: " *A quen vence e garde as miñas obras ata o fin, dareille autoridade sobre as nacións*. »

Este verso revela o que causará a perda da salvación desde este tempo da Reforma ata o regreso de Cristo. Os elixidos deben manter ata o final as obras preparadas e reveladas por Xesucristo continuamente ata a fin do mundo. A caída chamada ao rexeitar as novas demandas de Deus. Porén, nunca ocultou a súa intención de aumentar gradualmente a súa luz ata o momento da súa chegada á gloria. " *O camiño dos xustos é como a luz resplandeciente, cuxo brillo aumenta ata a metade do día* (Pro.4:18)"; este versículo da Biblia así o demostra. E é polo tanto no marco do seu proxecto, que a partir de 1844, os requisitos divinos aparecerán nas datas previstas e profetizadas pola súa palabra profética unicamente bíblica. Só en calidade de xuíz celestial o elixido recibirá de Deus "autoridade sobre as nacións".

Verso 27: " *El gobernaraos cunha vara de ferro, como se rompe vasos de barro, así como eu recibín o poder do meu Pai*. »

Esta expresión suxire o dereito á pena de morte. Dereito que os elixidos compartirán con Xesucristo no seu xuízo dos malvados establecido para o xuízo final, durante os " *mil anos* " do gran sábado do sétimo milenio.

Verso 28: " *E dareille a estrela da mañá*. »

Deus daralle a súa plena luz divina simbolizada na nosa terra actual pola do sol. Pero Xesús dixo: "Eu son a luz". Anuncia así a luz da vida celeste, onde Deus mesmo é a fonte de luz que xa non depende dunha estrela celeste como o noso sol.

Verso 29: " *O que teña oído, que escoite o que o Espírito di ás igrexas!* »

A construción do Apocalipse é como unha torre formada por sete pisos, o sétimo será o momento do encontro con Deus. Nesta construción, os capítulos 2 e 3 constitúen o marco básico de toda a época cristiá entre os anos 94 e 2030. Todos os temas mencionados no Apocalipse atopan o seu lugar neste marco básico. Pero neste marco os primeiros pisos só xogan a función de escaleiras que conducen ao piso superior. A importancia da revelación aparece no nivel 3 chamado *Pérgamo*. Esta importancia refórzase aínda máis no nivel 4 chamado *Tiatira*. É nesta época cando a fe cristiá se torna confusa e enganosa. O xuízo de Deus sobre a situación espiritual desta época terá consecuencias ata o fin do mundo. É por iso que, para solidificar a súa comprensión deste xuízo, resumirei esta mensaxe dirixida por Deus aos seus electos protestantes durante o reinado de Luís XIV.

Resumo : Na época da Reforma, os comportamentos cristiáns eran múltiples. Atopamos verdadeiros santos perseguidos, pero sempre pacíficos, e xente que confunde relixión e política, que se arman e devolven golpe por golpe aos reais exércitos católicos. En Daniel 11:34, o Espírito desíñaos como "hipócritas". Poucas persoas relixiosas entenderon que ser cristián é imitar a Xesús en todas as cousas, obedecer as súas ordes e someterse ás súas prohibicións; o uso de armas é unha delas, e esta foi a súa última lección dada no momento da súa detención. O reproche de Xesús xustifícase polo feito de que, seguindo practicando a herdanza católica, os propios protestantes promoven, co seu exemplo, o ensino e a sedución que pertencen á católica Jezabel. A súa imperfecta práctica relixiosa desacreditaos ante o xuízo de Deus a quen deshonran ante os seus inimigos. Esta fase de comezos da Reforma levouno a emitir xuízos excepcionais; que subliña dicindo: "*Non che impoño outra carga, só garda o que tes ata que eu veña*". Pero a imperfección doutrinal é lexítima neste comezo e Deus acepta o servizo dos que aceptan a persecución e a morte no seu nome. Non podían dar máis, dando o máximo: as súas vidas. Deus subliña este espírito de sacrificio que designa como "*obras máis numerosas que as primeiras* (versículo 19)". O paganismo do catolicismo romano foi comparado con *carnes sacrificadas aos ídolos*. A denuncia do engano romano comezou coas obras perfectamente ilustradas de Pierre Valdo (Vaudés) que, a partir de 1170, escribiu unha versión da Biblia nunha lingua distinta do latín, o provenzal. O seu coñecemento e comprensión dos requisitos divinos foi sorprendentemente completo e despois del a fe protestante deteriorouse. Baixo a inspiración de Xoán Calvino, a fe protestante mesmo se endureceu, tomando a imaxe do seu adversario católico. E a expresión "Guerras de relixión" testemuña unha abominación para Deus, porque os elixidos de Xesucristo, os verdadeiros, non lles devolven os golpes que lles dan. A súa vinganza virá do mesmo Señor. Ao armarse, os protestantes, cuxo lema era "sola scriptura", "Só Escritura", mostraron desprezo pola Biblia que prohibía a súa violencia. Xesús foi moi lonxe neste ámbito ensinando aos seus discípulos que debían virar a "outra meixela" a quen lles pegaba.

Este período no que a persecución católica provocou a morte dos fieis servos de Xesús está triplemente subliñado no Apocalipse, aquí neste período *Tiatira*, pero tamén no ^V selo do capítulo 6 e no ³⁰ trompeta do capítulo 8. Aquí, no verso 22, Xesús anima aos seus servos martirizados, anunciándolles a súa intención de vingar a súa morte ou o sufrimento inflixido por Roma e os seus

servos reais. A palabra clave oculta no nome *Pérgamo* aparece claramente, a relixión católica é culpable de *adulterio* contra Deus, e os que a cometen con ela, os reis católicos, as súas ligas e a súa falsa nobreza pagarán, baixo a guillotina dos revolucionarios franceses, sangue derramado inxustamente. Apocalipsis 2:22-23: "*Velaí, botareina sobre unha cama e enviarei unha gran tribulación sobre os que cometen adulterio con ela , a non ser que se arrepiñan das súas obras. matarei os seus fillos ; e todas as igrexas saberán que eu son quen escruta as mentes e os corazóns, e recompensarei a cada un de vós segundo as súas obras*". Pero coidado! Porque despois de 1843, "*os que cometen adulterio con ela*" tamén serán **protestantes**, polo que Deus preparará coa nuclear "terceira guerra mundial", un novo castigo de católicos, ortodoxos, anglicanos, protestantes e outros adulterios adventistas. Paralelamente, o Espírito di no ⁵ selo : Apocalipsis 6:9 ao 11: "*Cando abriu o quinto selo, vin debaixo do altar as almas dos que foran mortos pola palabra de Deus e polo testemuño que deran. Eles gritaron a gran voz, dicindo: ¿Ata que tempo, oh Mestre santo e verdadeiro, tardas en xulgar e en vingarse o noso sangue dos que moran na terra? Entregóuselles unha túnica branca a cada un deles; e dixéronlles que permanecesen en repouso algún tempo máis, ata que se completase o número dos seus compañeiros de servizo e dos seus irmáns que debían ser condenados a morte coma eles.*"

Esta escena do 5^o selo pode ser confusa e enganosa para unha mente mal iluminada. Que as cousas queden claras, esta imaxe revélanos o pensamento secreto de Deus, pois segundo Ecc.9, 5-6-10, os mortos en Cristo *dormen* nun estado no que *se esquece a súa memoria, xa non participan en todo. .o que se fai baixo o sol*. A Biblia dálle á primeira morte o sentido dunha aniquilación de todo o ser; o morto é coma se nunca existise coa diferenza de que existindo, toda a súa existencia permanece gravada no pensamento de Deus. É, pois, aos seus servos vivos a quen Deus dirixe esta mensaxe de consolo para animalos. Lémbbralles que, segundo as súas promesas, despois do sono da morte, hai un tempo sinalado para o seu despertar, no que, por medio del, resucitarán. Terán entón a oportunidade de xulgar, baixo a mirada e o xuízo de Deus en Xesucristo, aos seus torturadores igualmente resucitados, pero ao final dos *mil anos*. Na mensaxe de *Tiatira*, a morte anunciada para *os que cometen adulterio* con *Izabel* a Católica terá un dobre cumprimento. Na terra, o traballo dos revolucionarios é a primeira fase, pero despois dela, virá, no seu tempo e na segunda fase, *a segunda morte* do xuízo final, hora na que "*todas as Asembleas*" cristiáns infieis ou fieis de todas as épocas. da era cristiá verán o xusto xuízo de Deus aplicado contra o *adulterio espiritual*.

Na súa imaxe simbólica, o ^{4o} trompeta do capítulo 8 confirma a acción da "*gran tribulación*" programada para castigar o *adulterio* do papado e dos monárquicos que o apoiaron. *O sol*, a luz divina, *a lúa*, a escura relixión católica e *as estrelas*, o pobo relixioso, *son golpeados en terzos* ou, parcialmente, pola persecución do ateísmo dos revolucionarios franceses en 1793 e 1794.

Ao final da mensaxe dirixida aos protestantes pacíficos, o Espírito confirma a súa condena ao uso das armas lembrando que só será polo xuízo final preparado durante o xuízo celestial do sétimo milenio para que o elixido será vingado. Polo tanto, non está autorizado a vingarse el mesmo, ante este xuízo

celestial onde despois xulgará aos seus perseguidores, con Xesucristo, e participará no veredicto da súa condena de morte. " *El gobernaraos cunha vara de ferro, como quen rompe vasos de barro* ". Esta sentenza terá por obxecto determinar o tempo de sufrimento dos culpables condenados á segunda morte da última sentenza. O verso 29 menciona: *a estrela da mañá* . " *E dareille a estrela da mañá* ". Esta expresión designa o sol, imaxe da luz divina. O gañador entrará na luz divina para a eternidade. Pero ante este contexto eterno, este termo prepara a quinta letra que vén. *A estrela da mañá* cítase en 2 Pedro 1:19-20-21: " E nós temos máis certeza **a palabra profética** , á que fas ben en prestar atención, como a unha lámpada que brilla nun lugar escuro, ata que o o día amence e **a estrela da mañá** érguese nos vosos corazóns; sabendo en primeiro lugar vós mesmos que ningunha profecía da Escritura pode ser obxecto de interpretación privada, pois non foi por vontade do home que unha profecía nunca foi traída, senón que é movida polo Espírito Santo que os homes falaron de Deus . Este versículo subliña a importancia da palabra profética porque o contexto da próxima era estará condicionado espiritualmente pola entrada en aplicación do decreto divino profetizado en Dan.8:14. " *Ata as 23.00 horas e a santidade será reivindicada* ". Pero daquela, este verso só se coñecía na tradución: " *Ata as 23.00 á noite e á mañá e o santuario será purificado* ". Mesmo nesta tradución, a mensaxe de Deus era a mesma, pero menos precisa, poderíase interpretar desta forma como anunciando a fin do mundo mediante o retorno na gloria do noso Señor e Salvador Xesucristo. Deus utilizou ao protestante estadounidense William Miller para levar a cabo as dúas probas de fe adventistas na primavera de 1843 e no outono de 1844. Como nos ensina Daniel 12:11-12, entre estas dúas datas, en 1843, o decreto divino retrácese dos protestantes caídos. a xustiza salvadora ofrecida por Xesucristo; porque xa non cumpren o estándar da nova santidade esixida por Deus. A xustiza de Xesús é eterna, pero só beneficia aos verdadeiros elixidos seleccionados polo propio Xesús, e isto, en todos os tempos e ata a fin do mundo.

Aquí, entre *Tiatira* e *Sardes* , o primeiro día da primavera de 1843, entra en vigor o decreto de Dan.8:14 e descubriremos as súas consecuencias nas mensaxes dirixidas polo Espírito aos cristiáns daquela data.

Apocalipse 3: A Asemblea dende 1843 - restaurada a fe cristiá apostólica

5ª época : Sardes

O xuízo pronunciado por Xesucristo despois dos xuízos adventistas da primavera de 1843 e o 22 de outubro de 1844

Verso 1: " *Escribe ao anxo da congregación de Sardes : Isto é o que di o que ten os sete espíritos de Deus e as sete estrelas: Coñezo as túas obras. Sei que se pensa que estás vivo e que estás morto.* »

A época " *Sardes* ", tema da quinta carta, fará aflorar dous comportamentos cristiáns protestantes, opostos atribuídos: aos caídos, aos que Xesús declara: " *Considérase que estás vivo e estás morto* "; e aos elixidos, no

versículo 4: " *camiñarán comigo vestidos de branco porque son dignos* ". Do mesmo xeito que o contido das súas dúas mensaxes, o nome " *Sardes* " leva un dobre significado cuxos significados son absolutamente opostos. Conservo as ideas principais desta raíz grega: pedra convulsa e preciosa, morte e vida. Facer muecas e convulsivas define a risa sardónica; en grego, o sardón é a corda superior dunha rede de caza; a sardiña é un peixe; e en sentido contrario, o sardo e o sardónix son pedras preciosas; sardonix sendo unha variedade de calcedonia marrón. Ao comezo desta carta, Xesús preséntase como " *o que ten os sete espíritos de Deus e as sete estrelas* ", é dicir, a santificación do Espírito e o xuízo sobre os seus servos das sete eras. Como en Dan.12, está enriba do río que mata, a proba da fe adventista, e aquí pronuncia o seu veredicto. Observemos a familiaridade que indica que o propio interlocutor é un no sentido colectivo. Refírese a toda a norma protestante. Xesús pon fin á excepción protestante sinalada na mensaxe de *Tiatira* . A nova " *carga* " (como a entenden os crentes rebeldes) imponse e esíxese agora. A práctica do domingo romano debe ser abandonada e substituída polo sábado sábado. Este decreto de Dan.8:14 inverte a situación establecida desde o 7 de marzo de 321 polo emperador Constantino ¹ En 1833, 11 anos antes de 1844, a través dunha choiva continua de estrelas fugaces, que duraba desde a medianoite ata as 5 da mañá, e visible en todo Estados Unidos, Deus ilustrara e profetizara a caída masiva dos cristiáns protestantes. Para convencerte desta interpretación, Deus mostroulle a Abraham as estrelas do ceo e díxolle: " *Así serán os teus descendentes* ". A caída das estrelas de 1833 profetizou, polo tanto, unha caída masiva desta posteridade de Abraham. Este signo celeste ^{cítase} no tema do 6º selo en Apocalipsis 6:13. Xesús dixo: " *Dícese que estás vivo e que estás morto* ". O do que fala ten, polo tanto, a fama de representar a Deus, e este detalle corresponde ao protestantismo que, crendo na súa Reforma, pensa reconciliado con Deus. O veredicto divino cae: " *Coñezo as túas obras* ", " *e estás morto* ". É do mesmo Deus, o gran Xuíz, que vén este xuízo. O protestante pode ignorar este xuízo, pero non pode escapar das súas consecuencias. En 1843 entrou en vigor o decreto de Daniel 8:14 e se espera que ningún cristián ignore a lei do Deus vivo. Esta ignorancia débese ao desprezo da palabra profética bíblica á que o apóstolo Pedro nos exhorta a prestar toda a nosa atención en 2 Ped. 1, 19-20: " *E nós temos máis certeza a palabra profética, á que ti fas ben. prestar atención, como a unha lámpada que brilla nun lugar escuro, ata que o día amence e a estrela da mañá xurda nos vosos corazóns; sabendo en primeiro lugar vós mesmos que ningunha profecía da Escritura pode ser obxecto de interpretación privada.* » Pasando desapercibidos no medio de todos os textos da Biblia da nova alianza, estes versos marcan, sobre todo a partir de 1843, a diferenza entre a vida e a morte.

Verso 2: " *Estade atentos e fortalece o remanente que está a piques de morrer; porque non atopei perfectas as túas obras diante do meu Deus.* »

Se non cumpren o novo estándar de santidad, " *o resto* " do protestantismo " *morrerá* ". Porque, Deus condénao por dúas razóns. A primeira é a práctica do domingo romano condenada pola entrada en vigor do decreto de Dan.8:14; o segundo é o desinterese pola palabra profética, porque sen ter en conta a lección dada por Deus a través da experiencia adventista, os descendentes

protestantes levarán a culpa herdada dos seus pais. En ambos os dous puntos, Xesús dixo: " *Non atopei as túas obras perfectas diante do meu Deus* ". Ao dicir " *ante o meu Deus* ", Xesús lémbrales aos protestantes a norma dos dez mandamentos escritos polo dedo de Deus, o Pai a quen desprezan en favor do Fillo que se supón que os salva. A súa fe perfectamente obediente, que deu como modelo, non ten nada en común coa fe protestante, herdeira de numerosos pecados católicos, entre eles, en primeiro lugar, o descanso semanal do primeiro día. A porta da salvación péchase para sempre na norma relixiosa colectiva protestante, as " *estrelas* " do " *sexto selo* " caen.

Verso 3: " *Lembre, pois, de como recibiches e escoitaches, e garda e arrepíntete. Se non miras, virei coma un ladrón, e non saberás a que hora chegarei sobre ti.* »

Este verbo, " *recordar* ", implica a meditación crítica sobre as obras do pasado. Pero só os verdadeiramente elixidos son o suficientemente humildes como para criticar as súas propias obras. Ademais, este comando " *recorda* " evoca o " *recorda* " ao comezo do cuarto mandamento que ordena o descanso santificado do sétimo día. Aquí de novo, dobremente, o protestantismo oficial está invitado a reconsiderar a acollida que deu ás mensaxes proféticas lanzadas por William Miller na primavera de 1843 e no outono de 1844, pero tamén ao texto do cuarto dos 10 mandamentos de Deus que transgrede en pecado mortal desde 1843. A consecuencia máis grave da súa ruptura con Xesucristo fórmase: " *Se non miras, virei coma un ladrón, e non saberás a que hora me atoparei. ti.* » Veremos como dende 2018 esta mensaxe se converteu nunha realidade viva. Sen vixilia, sen arrepentimento e froito do arrepentimento, a fe protestante está definitivamente morta.

Verso 4: " *Aínda tes algúns homes en Sardes que non contaminaron as súas roupas; andarán comigo con [vestiduras] brancas, porque son dignos.* »

Xurdirá unha nova santidade. Nesta mensaxe, Xesús confórmase con testemuñar a existencia de " *uns poucos homes* ", segundo os detalles revelados a Ellen.G.White que estaba entre eles, só 50 homes recibiron a aprobación de Deus. Estes " *poucos homes* " designan homes e mulleres que son aprobados e bendicidos, individualmente, polo testemuño da súa fe de acordo coa expectativa do Señor. Xesús dixo: " *Non obstante, tes algúns homes en Sardes que non contaminaron as súas roupas; e andarán comigo con [vestiduras] brancas, porque son dignos* ". Quen pode disputar unha dignidade recoñecida polo propio Xesucristo? Aos vencedores das probas de fe de 1843 e 1844, Xesús promete a vida eterna e o recoñecemento terrenal completo que tomará forma oficial na mensaxe que vén de *Filadelfia* . A contaminación da " *roupa* " atribúese ao comportamento libre dos seres humanos. Sendo a " *vestimenta* " a xustiza imputada por Xesucristo, neste caso " *branca* ", a súa contaminación designa a perda desta xustiza para o campamento protestante tradicional. Aquí, pola contra, a ausencia de contaminación designa a continuación da imputación da " *xustiza eterna* " de Xesucristo segundo Dan.9:24. Pronto, o coñecemento e a práctica do sábado daralles verdadeira santidade, froito e sinal da xustiza impartida de Xesucristo. Esta elección acertada e intelixente pronto os fará eternos na santificación e glorificación celestial representadas polas " *vestiduras brancas* "

do versículo 5 que vén. O Espírito declararaos " *irreprochables* ": " *e na súa boca non se atopou mentira, porque son irreprochables* (Ap.14:5)". Eles atoparán, " *paz con todos e santificación, sen a cal ningunha carne verá ao Señor* ", segundo Paulo, en Heb.12:14. Concretamente, estas " *vestiduras brancas* " adoptarán a forma da eliminación do pecado que constitúe a práctica do domingo romano. Porque o esperaron fielmente dúas veces, no seu lugar, como sinal da súa aprobación, o selo de Deus élles entregado polo sábado que vén para branquear aos elixidos do Señor que preservan a súa xustiza. Así se realizou a "limpeza do santuario", a forma na que Daniel 8:14 foi traducido naquel momento. Baixo esta mirada, a partir do 23 de outubro de 1844, Xesús deu en visión celestial aos vencedores elixidos a imaxe do seu paso do lugar santo ao lugar santísimo do santuario terrestre. Así, recordou, a modo de ilustración, o momento no que morrer na cruz, o pecado dos seus elixidos foi expiado, cumprindo así o " *día da expiación* ", o hebreo " *Yom kippur* ". Este acontecemento xa acontecido, a renovación da acción na visión só pretendía pór en cuestión o primeiro logro da xustiza eterna obtido pola morte de Xesús. O que se logra literalmente para o pobo caído de Sardes, cuxa fe demostrada é insatisfactoria para o Deus creador. Por dúas razóns, Deus pode rexeitalos por falta de amor pola súa proclamada verdade profética e pola transgresión do sábado que se debeu desde 1843 pola entrada en vigor do decreto de Daniel 8:14.

Verso 5: " *O que vence vestirase de roupa branca; Non borrarei o seu nome do libro da vida, pero confesarei o seu nome diante do meu Pai e dos seus anxos.* »

O elixido redimido por Xesucristo é un ser obediente, consciente de deberlle a súa vida e a súa eternidade ao Deus creador, bo, sabio e xusto. Este é o segredo da súa vitoria. Non pode discutir con el, porque aproba todo o que di e fai. Tamén el mesmo é a alegría do seu Salvador que o reconece e o chama polo seu nome, dende a fundación do mundo onde o viu pola súa presciencia. Este verso mostra como as falsas afirmacións das persoas relixiosas falsas son vanas e enganosas mesmo para os que as fan. A última palabra será de Xesucristo quen di a todos: " *Coñezo as vosas obras* ". Segundo estes traballos, divide o seu rabaño, colocando á súa dereita, *as súas ovellas* , e á súa esquerda, *as cabras rebeldes e os lobos rapaces* destinados ao *lume da segunda morte do xuízo final* .

Verso 6: " *O que teña oído, que escoite o que o Espírito di ás igrexas!* »

Se todos poden escoitar literalmente as palabras proféticas do Espírito, pola contra, só os seus elixidos, a quen inspira e educa, poden entender o seu significado. O Espírito refírese a feitos precisos, realizados no tempo histórico, o elixido debe estar polo tanto interesado pola historia relixiosa e secular, e por toda a Biblia composta por historias de testemuños, loanzas e profecías.

Nota : No versículo 3, Xesucristo díxolle ao protestante caído: " *Lembre, pois, de como recibiches e oíches, e garda-te e arrepiñtate. Se non miras, virei coma un ladrón, e non saberás a que hora chegarei sobre ti* ". Pola contra, para os herdeiros dos vencedores, desde a primavera de 2018 , esta mensaxe transformouse en: "Se miras, non virei coma un ladrón, e saberás a que hora **chegarei** ". E o Señor cumpriu as súas promesas, xa que hoxe, en 2020, os seus elixidos coñeceron a data do seu verdadeiro regreso revelada para a primavera de

2030. Pero, a fe protestante está condenada a ignorar esta precisión, reservada, só, a través de Xesús, aos seus elixidos. Porque a diferenza do seu comportamento cara aos servos malvados, " *o Señor non fai nada sen avisar aos seus servos os profetas* " Amo.3:7.

6ª época : Filadelfia

O adventismo entra na misión universal

Entre 1843 e 1873, o sábado divino do sábado, o verdadeiro sétimo día ordenado por Deus, foi restaurado e adoptado polos pioneiros do adventismo do sétimo día que tomou a forma dunha institución relixiosa cristiá americana oficial chamada desde 1863: "o sétimo día". Igrexa Adventista do día. De acordo coa ensinanza preparada en Dan. 12:12, a mensaxe de Xesús vai dirixida aos seus elixidos santificados polo descanso do sábado, na data do ano 1873. Ao mesmo tempo, estes elixidos se benefician da benaventuranza de Dan. 12 :12: "¡ *Bendito o que espera ata 1335 días!* ".

As novas normas establecidas desde 1843 convertéronse en universais en 1873

Verso 7: " *Escribe ao anxo da congregación de Filadelfia : Isto é o que di o Santo, o Verdadero, que ten a chave de David, que abre e ninguén pecha, que pecha e ninguén pecha. aberto : »*

Co nome de " *Filadelfia* ", Xesús mostra ao seu Escollido. El dixo: " *Nisto saberán todos que sodes meus discípulos, se vos amades uns aos outros. Xoán 13:35*" E este é o caso de *Filadelfia* , cuxas raíces gregas significan: amor fraternal. Seleccionou aos elixidos que a compoñen, poñendo a proba a súa fe, e para estes vencedores, o seu amor desborda. Preséntase nesta mensaxe dicindo: " *isto é o que di o Santo, o Verdadero* ". *O Santo* , porque é un tempo no que a santificación do sábado e a dos elixidos é esixida polo decreto de Dan.8:14 que entrou en vigor desde a primavera de 1843. *O Verdadero* , porque nesta hora profética, a lei da verdade é restaurada; Deus redescubre a santidade do seu cuarto ^{mandamento} pisado polos cristiáns desde o 7 de marzo de 321. Volve a dicir: " *o que ten a chave de David* ". Estas non son as chaves de San Pedro reclamadas como posesión de Roma. " *A chave de David* " pertence ao " *fillo de David* ", Xesús, en persoa. Ninguén máis que el pode conceder a salvación eterna, porque obtivo esta chave levándoa " *ao ombreiro* " en forma de cruz, segundo Isaías 22:22: " *Poñerei sobre o seu ombreiro a chave da casa. de David: cando se abra, ninguén pechará; cando peche, ninguén abrirá* ". Esta chave que designa a cruz do seu tormento, en cumprimento deste verso, lemos aquí: " *o que abre, e ninguén pechará, o que pecha, e ninguén abrirá* ". A porta da salvación estivo aberta para construír o adventismo do sétimo día e pechada aos adeptos relixiosos do domingo romano desde a primavera de 1843. Porque aceptaron someterse ás verdades doutrinais presentadas e honraron coa súa fe a súa palabra proféticamente, o Espírito de Xesús díxolles aos santos da época de *Filadelfia* : " *Coñezo as vosas obras. Velaquí, porque tes pouco poder e cumpriches a miña palabra e non negaste o meu nome, puxen ante ti unha porta aberta, que ninguén pode pechar*" . Este pequeno grupo relixioso fora, oficialmente, só estadounidense

desde 1863. Pero en 1873, durante unha conferencia xeral celebrada en Battle Creek, o Espírito abriu unha porta misioneira universal que ía continuar ata o verdadeiro regreso de Xesús Cristo. Ninguén o impedirá e Deus encargárase. Debemos sinalar o feito de que todo o bo que ve Xesús entre os verdadeiros santos tamén define as causas polas que caeu a fe protestante en 1843. Esta mensaxe é exactamente o contrario da que Xesús dirixe aos caídos de Sardes no verso 3, *porque* o os traballos dirixidos son eles mesmos invertidos.

As 12 tribos de Rev.7 crecendo

Verso 8: " *Coñezo as túas obras. Velaquí, porque tes pouco poder e cumpriches a miña palabra e non negaste o meu nome, puxen ante ti unha porta aberta, que ninguén pode pechar.* »

O elixido da época é xulgado favorablemente polas súas obras que Xesús lle atribúe como xustiza. O seu " *pouco poder* " confirma o nacemento do grupo baseado nos " *poucos homes* " do verso 4. En 1873, Xesús anunciou aos adventistas o seu progreso cara ao seu regreso co símbolo da porta celestial aberta que se abrirá na primavera de 2030, é dicir, en 157 anos. Na mensaxe que segue, a dirixida a Laodicea, Xesús estará diante desta porta, indicando así a inminente proximidade do seu regreso: " *Velaí, estou á porta e peto. Se alguén escoita a miña voz e abre a porta, entrarei a el e cearei con el, e el comigo.* Apoc. 3:20 »

O acceso á fe cristiá permitido aos xudeus

Verso 9: " *Velaí, douvos dos da sinagoga de Satanás, que din que son xudeus e non o son, pero menten; velaquí, fareinos vir e adorar aos teus pés, e saber que te ameí.* »

Ao citar a entrada dos verdadeiros xudeus segundo a raza e a carne no grupo adventista, este verso confirma a restauración do descanso do sábado; O domingo xa non é un obstáculo para a súa conversión. Porque desde o ano 321, o seu abandono tamén tivo a consecuencia de impedir que os xudeus sinceros adoptasen a fe cristiá. O seu xuízo sobre os xudeus raciais non era unha opinión persoal de Paulo, a testemuña fiel; foi o de Xesucristo quen o confirma nesta Revelación, xa en Apoc.2:9, na mensaxe dirixida aos seus servos calumniados polos xudeus e perseguidos polos romanos da época de *Esmirna* . Teña en conta que os xudeus raciais terán que reconecer a salvación cristiá na norma adventista para beneficiarse da graza de Deus. Só o Adventismo Universal leva a luz divina da que se converteu **no depósito oficial exclusivo** desde 1873. Pero teña coidado! Esta luz, a súa doutrina e as súas mensaxes son propiedade exclusiva de Xesucristo; ningún home e ningunha institución pode rexeitar a súa evolución sen poñer en perigo a súa salvación. Por último neste verso, Xesús afirma " *que te ameí* ". Podería dicir isto que despois deste tempo de bendición, podería deixar de querela? Si, e este será o significado da mensaxe atribuída a " *Laodicea* " .

Os mandamentos de Deus e a fe de Xesús

Verso 10: " *Porque gardastes en min a palabra de paciencia, eu tamén vos gardarei na hora da proba que ha de vir na terra coñecida, para probar aos que moran na terra.* »

O termo paciencia confirma o contexto da espera adventista mencionado en Daniel 12:12: "¡ Bendito o que *espera*, e que chega ata mil trescentos trinta e cinco días! ". A proba refírese á fe dos " habitantes da terra ", aqueles que habitan a " terra coñecida ", é dicir, recoñecido por Xesucristo, o Deus creador. Ven a probar a vontade humana e desenmascarar o espírito rebelde do campamento "ecuménico" que designa polo grego "oikomèné" a " terra coñecida " deste verso.

Esta promesa só vincula a Xesús coa única condición de que a institución conserve a calidade da fe do principio. Se a mensaxe adventista debe continuar ata o momento da última proba universal de fe profetizada neste verso, non será necesariamente de forma institucional. Porque a ameaza flota nesta mensaxe do verso 11 que segue, ata entón totalmente positiva e bendicida por Deus. A promesa de Xesús afectará á súa posteridade que permaneceu viva en 2030. Nese momento, os verdadeiros elixidos de 1873 adormecerán " no Señor " segundo Apoc. 14:13: " E oín unha voz do ceo que dicía: *Escribe*: : Benaventurados dende agora os mortos que morren no Señor! Si, di o Espírito, para que descansen dos seus traballos, pois as súas obras séguenos. » Esta é, pois, unha segunda benaventuranza outorgada por Xesucristo a este exemplar Electo. Pero o que Xesús bendice é o comportamento demostrado polas obras. Os herdeiros de " Filadelfia " reproducirán fielmente, en 2030, as súas obras, a súa fe, a súa aceptación das verdades dadas polo Deus do ceo nas últimas formas que el lles deu; porque sufrirán grandes cambios ata o final cando a comprensión do plan divino será perfecta.

A promesa adventista de Xesucristo e o seu aviso

Verso 11: " *Veño axiña. Aguanta o que tes, para que ninguén te leve a coroa.* »

A mensaxe " *Veño axiña* " é de tipo adventista. Xesús confirma así o abandono de calquera outra confesión relixiosa. A expectativa do seu regreso na gloria permanecerá ata a fin do mundo, un dos principais criterios que identifican aos seus verdadeiros elixidos. Pero o resto da mensaxe supón unha forte ameaza: " *Retén o que tes, para que ninguén te tome a coroa.* »E quen pode levar a súa coroa senón os seus inimigos? Os seus descendentes terán, pois, que primeiro identificalos, e é porque non o fixeron para que, vítimas do seu espírito humanista, farán unha alianza con eles, a partir de 1966.

Verso 12: " *A quen vence, fareino unha columna no templo do meu Deus, e nunca sairá; Escribirei sobre el o nome do meu Deus e o nome da cidade do meu Deus, a nova Xerusalén que baixa do ceo do meu Deus, e o meu novo nome.* »

Nas súas últimas palabras de bendición dedicadas aos vencedores, Xesús reúne todas as imaxes da salvación obtida. " *Un alicerce no templo do meu Deus*" significa : un soporte sólido para levar a miña verdade na miña Asemblea, os Electos. " *...e non sairá máis* ": a súa salvación será eterna. " *...; Escribirei nel o nome do meu Deus* ": gravarei nel a imaxe do carácter de Deus perdido no Edén. " *...e o nome da cidade do meu Deus* ": participará na glorificación dos elixidos descrita en Apoc.21. " *... da nova Xerusalén que baixa do ceo do meu Deus* "; a " *nova Xerusalén* " é o nome da reunión dos elixidos glorificados que se converteron enteiramente celestes como os anxos celestes de Deus. Apoc. 21

describo nunha imaxe simbólica de pedras preciosas e perlas que testemuña a forza do amor que Deus sente polos seus redimidos da terra. Ela descende á terra renovada para vivir eternamente na presenza de Deus que instala alí o seu trono. "... e o meu novo nome ": Xesús asocia o cambio do seu nome co seu paso da natureza terrestre á natureza celestial. O elixido salvo, permanecendo vivo ou resucitado, vivirá a mesma experiencia e recibirá un corpo celeste, glorificado, incorruptible e eterno.

Neste verso, a insistencia da comparación con Deus está xustificada polo feito de que o propio Xesús é atopado polos elixidos no seu aspecto divino.

Verso 13: " *O que teña oído, que escoite o que o Espírito di ás igrexas!* »

O elixido entendeu a lección, pero é o único que a pode entender. É certo que esta mensaxe só estaba preparada para el. Esta mensaxe confirma o feito de que a interpretación e comprensión dos misterios revelados depende unicamente de Deus quen proba e escolle aos seus servos.

O adventismo oficial do tempo final non aprendeu a lección e foi xulgado por Xesús, é vomitado pola súa negativa á mensaxe da expectativa do terceiro ^{adventista}.

" *Vei axiña* . *Aguanta o que tes, para que ninguén tome a túa coroa* ". Ai, para o adventismo oficial da época, o final aínda está lonxe, e co cansazo do tempo, 150 anos despois, a fe xa non será a mesma. O aviso de Xesús estaba xustificado, pero nin se observou nin se entendeu. E en 1994, a institución adventista perderá realmente a súa " coroa ", ao rexeitar a última "gran luz" profetizada por Ellen G. White, a mensaxeira de Xesucristo no seu libro "Primeiros Escritos" no capítulo "Ma primeira visión" , nas páxinas 14 e 15: O seguinte texto é un extracto destas páxinas. Especifico ademais sobre el que profetiza o destino da obra adventista e resume en si todo o ensino presentado polas tres Asembleas de Apoc. 3: 1843-44 Sardes , 1873 Filadelfia , 1994 Laodicea .

**O destino do adventismo
revelado na primeira visión de Ellen G. White**

"Mentres oraba no culto familiar, o Espírito Santo descansaba sobre min, e parecía que me elevaba cada vez máis por riba deste mundo de tebras. Dei a volta para ver aos meus irmáns adventistas que permaneceron neste mundo, pero non puiden atopalos. Entón unha voz díxome: "Mira de novo, pero un pouco máis alto". Levantei a vista, e vin un camiño empinado e estreito, moi por riba deste mundo. Aquí é onde os adventistas avanzaron cara á cidade santa. Detrás deles, ao comezo do camiño, había unha luz brillante, que o anxo díxome que era o berro de media noite. Esta luz iluminaba todo o camiño para que os seus pés non tropezasen. Xesús camiñaba á súa cabeza para guialos; e mentres o miraban, estaban a salvo.

Pero axiña algúns cansáronse e dixeron que a cidade aínda estaba moi lonxe e que pensaran en chegar antes. Entón Xesús animounos erguendo o seu glorioso brazo dereito do que emanaba unha luz que se estendeu sobre os adventistas. Berraron: "Aleluia! » Pero algúns deles rexeitaron descarada esta luz, dicindo que non era Deus quen os guiara. A luz detrás deles finalmente apagouse e atopáronse nunha profunda escuridade. Tropezaron e perderon de vista tanto a meta como a Xesús, logo caeron do camiño e afundíronse no mundo malvado de abaixo. ".

A historia desta primeira visión dada por Deus á moza Ellen Gould-Harmon constitúe unha profecía codificada que é tan valiosa como as de Daniel ou Apocalipse. Pero para beneficiarse del, debemos interpretalo correctamente. Así que vou dar a explicación.

A expresión "berro de medianoite" designa o anuncio da chegada do noivo na "parábola das dez virxes" de Mateo 25:1 a 13. A proba da espera do regreso de Cristo na primavera de 1843 e a de O outono de 1844 constituíu a primeira e segunda realización; xuntas, estas dúas expectativas representan a "primeira luz" da historia colocada "detrás" do grupo de "adventistas do sétimo día" que avanzaban no tempo, no camiño ou camiño bendecido por Xesucristo. Para os pioneiros adventistas, 1844 representaba a data da fin do mundo e a última data bíblica que a palabra profética podía propoñer aos elixidos daquel tempo. Pasada esta data final, agardaron o regreso de Xesús pensando que era inminente. Pero o tempo pasou e Xesús aínda non regresaba; o que a visión evoca ao dicir: "decatáronse de que a cidade estaba moi lonxe e que pensaran en chegar antes"; é dicir, en 1844 ou pouco despois desa data. Ademais, o desánimo gañoulles ata arredor do ano 1980 cando entrei en escena, recibindo esta nova e gloriosa luz que constrúe **a terceira expectativa adventista** . Esta vez o regreso de Xesús está fixado **para o outono de 1994** . Certamente, a proclamación desta mensaxe só se refería a un microcosmos do adventismo universal situado en Francia en Valence-sur-Rhône. A elección de Deus para esta pequena cidade do sueste de Francia ten a súa explicación. Foi alí onde o papa Pío VI morreu detido en 1799, cumprindo o feito profetizado en Apoc.13:3. Ademais, Valencia foi a cidade onde Deus estableceu a súa primeira igrexa adventista na terra de Francia. Polo tanto, foi alí onde trouxo a súa gloriosa última luz divina e, a finais de 2020, confirmo ter recibido constante e fielmente del as súas últimas e máis preciosas revelacións que presento neste documento. O microcosmos adventista valentiniano serviu como escenario universal para realizar a parte relativa á última luz gloriosa na visión da nosa irmá Ellen. Esta visión revélanos o xuízo que Xesús fai sobre a experiencia vivida en Valencia, terceiro cumprimento da parábola das dez virxes. Xesús reconece ao verdadeiro adventista polo seu comportamento ante a luz presentada. O verdadeiro adventista expresa a súa alegría con "Aleluia!" » ; bendecido polo Espírito, encheu o seu vaso de aceite. Pola contra, os falsos adventistas "rexeitan descaradamente esta luz". Este rexeitamento da luz divina éles fatal, porque Deus os advertiu contra esta reacción negativa en mensaxes inspiradas, destinadas a eles, ao seu mensaxeiro; converteranse en recipientes baleiros privados do aceite que produce "a luz" da lámpada. Anúnciase a consecuencia inevitable: "a luz que había detrás acaba apagando"; negan o fundamento básico do adventismo. Xesús

aplica o seu principio: “ *Porque ao que ten, ao que ten, daráselle, e terá en abundancia, pero ao que non ten quitaráselle ata o que ten. Mateo 25:29*”. “...acabaron perdendo de vista tanto a meta como a Xesús”, vólvense insensibles ás mensaxes adventistas que anuncian o regreso de Cristo ou, negan o obxectivo do movemento adventista consagrado no propio nome de “adventista”; "Entón caeu do camiño e afundiuse no mundo malvado que estaba abaixo", en 1995 comprometéronse oficialmente coa alianza protestante e o ecumenismo. Perderon así a Xesús e a entrada ao ceo que era o obxectivo da fe adventista. Uníronse segundo Dan.11:29, " *os hipócritas* " e " *os borrachos* ", como Xesús anunciou en Matt.24:50; cousas demostradas ao comezo do traballo.

Hoxe cúmprense estas palabras proféticas. Realizáronse entre 1844, data da primeira luz "situada detrás delas", e 1994, data da gran luz profética rexeitada pola primeira igrexa adventista establecida en Francia, na cidade de Valence-sur-Rhône, que Deus usou para a súa demostración. Hoxe, o adventismo oficial está na "profunda escuridade" do ecumenismo cos inimigos da verdade, os protestantes e os católicos.

7ª época : Laodicea

O fin do adventismo institucional: o rexeitamento da terceira expectativa adventista.

Verso 14: " *Escribe ao anxo da congregación de Laodicea : Así di o Amén, o testemuño fiel e verdadeiro, o comezo da creación de Deus: "*

Laodicea é o nome da sétima e última era; a do fin da bendición do adventismo institucional. Este nome ten dúas raíces gregas "laos, dikéia" que significan: "xente xulgado". Antes de min, os adventistas traduciron: "xente de xuízo", pero a institución non sabía que este xuízo comezaría con el, como ensina 1 Pedro 4:17: "Porque este é o momento no que o xuízo comezará coa casa **de Deus**. Agora ben, se comeza por nós, cal será o final dos que non obedecen o evanxeo de Deus? » Xesús preséntase dicindo: “ *Isto di o Amén, o testemuño fiel e verdadeiro, o comezo da creación de Deus: ”* A palabra *Amén* significa en hebreo: en verdade. Segundo o testemuño do apóstolo Xoán, Xesús utilizouno a miúdo (25 veces), repetíndoo dúas veces, ao principio, antes das súas declaracións. Pero na práctica relixiosa tradicional, converteuse no termo para a puntuación ao final das oracións ou das declaracións. Entón adoita interpretarse no sentido de "así sexa" herdado do catolicismo. E o Espírito usa este concepto " *en verdade* " para darlle á palabra *Amén* o seu dobre significado perfectamente xustificado. *Laodicea* é a hora na que Xesús ofrece unha gran luz para iluminar plenamente as profecías preparadas para o tempo final. A obra que estás lendo é unha proba diso. O que provocará a ruptura entre Xesús e a institución oficial adventista é un rexeitamento da súa luz. Nunha escolla lóxica e xustificada, Deus someteu, entre 1980 e 1994, o adventismo a unha proba de fe modelada sobre o modelo que tivo, como consecuencia, a perda dos protestantes e a bendición dos pioneiros adventistas. A proba xa estaba baseada na fe no retorno de Xesús anunciado para a primavera de 1843, despois para o outono de 1844. Pola miña vez, a partir de

1983, comecei a compartir un anuncio do regreso de Xesús para 1994, despois de utilizar o " *cinco meses* " citado na mensaxe da " *quinta trompeta* " en Apoc.9:5-10. Ao atribuír este tema á maldición do protestantismo de 1844, o período de " *cinco meses* " citado, é dicir, 150 anos reais, levou a 1994. Vendo só o regreso de Xesucristo para marcar o final deste período, e parcialmente cegado por Deus. nun detalle do texto, defendín o que eu consideraba verdade divina. Despois de advertencias oficiais, a institución pronunciou o meu despedimento en novembro de 1991; isto, mentres aínda quedaban tres anos para demostrar e negar os meus anuncios. Só máis tarde, arredor de 1996, quedou claro para min o verdadeiro significado desta experiencia. As palabras feitas por Xesús na súa carta a " *Laodicea* " acababan de cumprirse e cobraban agora un significado preciso. En 1991, os mornos adventistas xa non amaban a verdade tanto como en 1873. O mundo moderno tamén os debilitou seducindoos e gañando os seus corazóns. Como na era de " *Éfeso* ", o adventismo oficial perdeu o seu " *primeiro amor* ". E Xesús « *quitalle o candeeiro e a súa coroa* », porque tampouco ela xa non é digna. Á luz destes feitos, a mensaxe faise luminosa con claridade. A palabra " *Amén* " confirma a demanda da verdade completa e o fin dunha relación bendita. A " *testemuña fiel e verdadeiro* " rexeita o Elexido infiel e mentiroso. " *O principio da creación de Deus* ", polo tanto, o creador, ven a pechar colectivamente a intelixencia dos indignos e abrir individualmente a dos seus elixidos ás verdades contidas e ocultas na historia da Xénese. Ao mesmo tempo, evocando " *o principio da creación de Deus* " que asocia coa palabra " *Amén* ", o Espírito confirma un retorno final moi próximo de Xesucristo: " **pronto** ". Porén, aínda pasarán 36 anos entre 1994 e 2030, data do fin da humanidade na terra.

Morteza mortal

Verso 15: " *Coñezo as túas obras. Sei que non tes nin frío nin quente. Que teñas frío ou calor!* »

O enderezo informal vai dirixido á institución. Este é o froito das relixións herdadas de pai en fillo e filla, onde a fe se fai tradicional, formalista, rutineira e temerosa de todo o novo; o estado no que Xesús xa non pode bendicila cando ten tanta luz nova que compartir con ela.

Verso 16: " *Así que porque estás morno, nin frío nin quente, voute vomitar da miña boca.* »

A observación foi establecida por Xesús en novembro de 1991, cando o profeta que levaba a súa mensaxe foi eliminado pola institución oficial. Na primavera de 1994, será vomitado, como Xesús anunciou. Ela mesma deu proba ao entrar, en 1995, na alianza ecuménica organizada pola Igrexa Católica, onde se uniu aos protestantes rebeldes, xa que agora comparte a súa maldición.

Ilusións enganosas baseadas na herdanza espiritual

Verso 17: " *Porque dis: Eu son rico, estou enriquecido e non teño necesidade de nada, e porque non sabes que es miserable, miserable, pobre, cego e espido* " .

"... *rico* ", era o electo adventista en 1873, e as numerosas revelacións dadas a Ellen G. White enriquecérona aínda máis espiritualmente. Pero a nivel profético, as interpretacións da época quedaron rapidamente desfasadas, como

pensaba ben James White, o esposo do mensaxeiro do Señor. Xesucristo, o Deus vivo, deseñou as súas profecías para o seu perfecto e impecable cumprimento final. Por iso o paso do tempo, traendo enormes cambios ao mundo, xustifica un permanente cuestionamento das interpretacións recibidas e ensinadas. A bendición do Señor está reservada; Xesús dixo: " *a aquel que gardará as miñas obras ata o final* ". Porén, en 1991, data do seu rexeitamento á luz, o final aínda estaba lonxe. Por iso tiña que estar atento a calquera nova luz proposta polo Señor polos medios que el mesmo escolleu. Que contraste entre as ilusións da institución e o estado no que Xesús a ve e a xulga! De todos os termos citados, a palabra " *espida* " é a máis grave para unha institución, porque significa que Xesús retirou dela a súa eterna xustiza, está na súa boca, unha sentenza de morte e a segunda morte do xuízo final; segundo o escrito en 2 Cor.5:3: " *Entón, xemimos nesta tenda, desexando vestirnos da nosa casa celestial, se só nos atopamos vestidos e non espidos.* »

O consello da testemuña fiel e verdadeira

Verso 18: " *Aconsélloche que compres de min ouro probado no lume, para que te fagas rico, e vestidos brancos, para que te revestis, e para que non apareza a vergoña da túa nudez, e un bálsamo para unxir o teu. ollos, para que vexades.* »

Tras os descubrimentos de 1991, a institución aínda tiña tres anos para enmendar os seus camiños e producir o froito do arrepenimento que non chegou. E pola contra, os seus vínculos cos protestantes caídos reforzáronse ata o punto de facer unha alianza oficial publicada en 1995. Xesús preséntase como o comerciante exclusivo da verdadeira fe, o "ouro probado polo lume" da *proba* . A evidencia da súa condena da igrexa aparece na ausencia das " *vestiduras brancas* " das que os seus pioneiros foron " *dignos* " en Apoc.3:4. Con esta comparación, Xesús ilustra o feito de que, antes de 1994, someteu aos adventistas de " *Laodicea* " a unha expectativa adventista idéntica ás que precederon ás datas de 1843 e 1844; co fin de probar a fe nas tres experiencias, como se ensina na mensaxe dirixida en 1844 aos adventistas de " *Sardes* ". Nunha actitude rebelde pechada, a institución non podía entender o que lle reprochaba Xesús; era " *cega* ", como os fariseos do ministerio terrestre de Xesús. Polo tanto, ela non podía entender a invitación de Cristo para comprar " *a perla de gran prezo* " da parábola de Mateo 13:45-46 que establece a imaxe do estándar de vida eterna esixido por Deus, revelado neste versículo 18 de Apocalipsis 3. .

A chamada misericordiosa

Verso 19: " *A cantos amo, reprocho e castigo. Polo tanto, sexa celoso e arrepiéntete.* »

O castigo é para aqueles aos que Xesús *ama* ata que os vomita. A chamada feita, unha invitación ao arrepenimento, non foi atendida. E o amor non se herda, gáñase coa dignidade. Endurecida a institución, Xesús lanza un chamamento individual dicindo aos candidatos á vocación celestial:

O atractivo universal

Verso 20: " *Velaí, estou á porta e chamo. Se alguén escoita a miña voz e abre a porta, entrarei a el e cearei con el, e el comigo* ".

En Apocalipse, a palabra " *porta* " aparece en Apoc.3:8, aquí en Apoc.3:20, en Apoc.4:1 e en Apoc.21:21. Rev.3:8 recórdanos que *as portas* abren e pechan o acceso. Convértense así no símbolo das probas de fe que abren ou pechan o acceso a Cristo, á súa xustiza e á súa graza.

Neste versículo 20, a palabra " *porta* " adquire tres significados diferentes pero complementarios. Sinala ao propio Xesús: " *Eu son a porta* . Xoán 10:9"; *a porta do ceo abriuse* en Apocalipsis 4:1: " *Unha porta foi aberta no ceo.* » ; e *a porta do corazón humano* contra a que Xesús vén bater para invitar ao elixido a abrírlle o corazón para darlle proba do seu amor.

Basta con que a súa criatura abra o seu corazón á súa verdade revelada para que sexa posible unha comunión íntima entre el e o seu divino creador. A cea compártese pola noite, cando chega a noite para poñer fin ao traballo do día . A humanidade entrará pronto neste tipo de noites " *onde xa ninguén pode traballar.* (Xoán 9:4). O fin do tempo de graza conxelará para sempre as últimas eleccións relixiosas dos seres humanos, homes e mulleres igualmente responsables e estritamente complementarios a nivel da carne.

En comparación coa mensaxe de *Filadelfia*, o elixido está na época de *Laodicea* , na inminencia do regreso de Xesucristo. A " *porta aberta no ceo* " abrírase como continuación desta mensaxe en Apoc.4:1.

A exhortación final do Espírito

Para o gañador individual, Xesús declara:

Verso 21: " *A quen vence, voulle sentar comigo no meu trono, como eu venci e me sentei co meu Pai no seu trono.* »

Anuncia así a actividade do xuízo celeste que segue a esta mensaxe e que será o tema do Apoc.4. Pero esta promesa só o compromete cun verdadeiramente elixido gañador.

Verso 22: " *O que teña oído, que escoite o que o Espírito di ás igrexas!* »

O tema das " *cartas* " remata con este novo fracaso institucional. O último, porque a partir de agora a luz será levada por un home inspirado, despois por un pequeno grupo. Transmitirase individualmente de persoa en persoa e por medio de Internet que o propio Xesús dirixirá levando aos seus elixidos cara á fonte da difusión das súas últimas verdades, tan sagradas como a súa persoa divina. Deste xeito, onde queira que estea na terra: " *O que teña oído escoite o que o Espírito di ás asembleas!*" »

O tema seguinte terá como contexto o milenio celeste do xuízo dos malvados realizado polos santos. Toda a materia está baseada en ensinanzas espalladas en Apoc. 4, 11 e 20. Pero Apoc. 4 confirma claramente o contexto celeste desta actividade que segue cronoloxicamente a última época dos Escollidos terreaus.

Apocalipse 4: Xuízo Celestial

Verso 1: " *Despois disto mirei, e velaquí, **abriuse unha porta no ceo**. A primeira voz que oín, como o son dunha trompeta, que me falaba, dixo: **Sube aquí, e mostrareiche o que pasará despois**.* "

Ao dicir: " *A primeira voz que oín, como o son dunha trompeta* ", o Espírito define a mensaxe desta era " *Laodicea* " como aquela á que levou a Xoán en Apocalipsis 1:10: " *Estaba no espírito en o día do Señor, e escoitei detrás de min unha gran voz, coma o son dunha trompeta* ". *Laodicea* é, polo tanto, a época cuxo fin está marcado polo " *día do Señor* ", o do seu gran retorno glorioso.

Nas súas palabras, o Espírito apoia firmemente a idea da sucesión deste tema coa mensaxe de *Laodicea*. Esta aclaración é importante, porque a institución nunca puido demostrar aos seus opositores as súas doutrinas do xuízo celestial. Hoxe, dou a proba diso, feito posible pola definición correcta das datas anexas ás mensaxes das *cartas* de Apoc.2 e 3. Entre *Laodicea* e Apoc.4, coa " *sétima trompeta* " de Apoc.11, Xesús. quitoulle ao diaño e aos rebeldes o seu " *dominio terrestre sobre o reino do mundo* ". Con " *a colleita* " de Apocalipsis 14, levou aos seus elixidos ao ceo e confíalles a tarefa de vulgar con el a vida terrena pasada dos malvados mortos. É entón cando " *o que vence gobernará as nacións cunha vara de ferro* " como se anuncia en Apoc.2:27. Se os perseguidores estivesen, coma min, seguros do destino que lles reservaba, non cabe dúbida de que modificarían o seu comportamento. Pero é precisamente o seu afán feroz de ignorar calquera aviso o que os leva ás peores accións e preparan así, para eles mesmos, o peor castigo que non se pode reproducir nas actuais condicións terreaís. Volvamos entón ao texto deste capítulo 4. " *A primeira voz que oín, como o son dunha trompeta, e que me falou, dixo: Sube aquí e mostrareiche o que debe ocorrer despois* ". Xoán refírese ao versículo 10 de Apocalipsis 1: " *Eu estaba no Espírito o día do Señor, e escoitei detrás de min unha voz forte, coma o son dunha trompeta* ". Este tema do regreso de Cristo na gloria xa se menciona no versículo 7 onde está escrito: " *Velaí, vén coas nubes. E todo ollo o verá, ata os que o atravesaron; e todas as tribos da terra chorarán por el. Si. Amén!* » A conexión suxerida destes tres textos confirma o contexto glorioso final do día do regreso do Señor Xesús, tamén chamado *Miguel* polos seus iniciados elixidos e os seus anxos fieis. Se a voz de Xesús se compara cunha *trompeta*, é porque, como este instrumento sonoro dos exércitos, á fronte dos seus exércitos anxos celestes, Xesús fai sonar as súas tropas para lanzar a loita. Ademais, como unha *trompeta*, a súa voz non deixou de advertir aos seus escollidos para que lles avisen para preparalos para vencer como el mesmo venceu o pecado e a morte. Evocando esta palabra " *trompeta* ", Xesús móstranos o tema máis misterioso e importante de toda a súa Revelación. E é certo que para os seus últimos criados, este tema agochaba unha proba eliminatoria. Aquí, en Rev.4:1, a escena descrita está incompleta porque só se dirixe aos seus elixidos aos que vén salvar da morte. O comportamento dos malvados neste mesmo contexto será descrito en Apocalipsis 6:16 nestes termos reveladores: " *E dixéronlles aos montes e ás pedras: Caeden sobre nós e escóndenos do rostro do que está sentado. o trono e ante a ira do cordeiro; porque chegou o gran día da súa ira, e quen pode soportar?* » A esta

pregunta pendente, ao parecer, sen resposta, Deus presentará no capítulo 7 que segue os que poden resistir: o electo selado simbolizado polo número 144.000, unha multitude de 12 cadrados, ou 144. Pero el Só os elixidos que permaneceron vivos. no regreso de Cristo actúa alí. Agora ben, neste contexto de Apoc.4, o arrebatamento ao ceo tamén se refire aos elixidos que morreron desde Abel, a quen Xesús resucita para darlles tamén a recompensa prometida pola súa fe: a vida eterna. Ademais, cando Xesús díxolle a Xoán: " *Ven aquí!* ", o Espírito só anticipa, a través desta imaxe, o ascenso cara ao reino celeste de Deus de todos os elixidos redimidos polo sangue de Xesucristo. Este ascenso ao ceo marca o fin da natureza terrestre humana, os elixidos resucitan de xeito similar aos anxos fieis de Deus, de acordo co ensino de Xesús de Matt.22:30. Acabáronse a carne e a súa maldición, déixaaas atrás sen arrepentimento. Este momento da historia da humanidade é tan desexable que Xesús lémbrao continuamente na súa revelación desde Daniel. Como a terra, maldita polo home, os verdadeiros elixidos anhelan a súa liberación. O verso 2 parece copiado de Rev.1:10; de feito, o Espírito confirma con máis forza a conexión dos dous que se refiren ao mesmo acontecemento na historia do proxecto de Deus, o seu regreso no seu " *gran día* " profetizado en Apoc.16:16.

Verso 2: " *Inmediatamente estaba no espírito. E velaquí, había un trono no ceo, e no trono estaba sentado* ".

Como na experiencia de Xoán, o ascenso dos elixidos ao " *ceo* " " *deleitaos en espírito* " e proxéctanse á dimensión celeste que permanece perpetuamente inaccesible para os homes, porque alí reina Deus e é visible.

Verso 3: " *O que estaba sentado parecía unha pedra de xaspe e sardónix; e o trono estaba rodeado por un arco da vella coma unha esmeralda* .

Alí atópanse enfrontados ao trono de Deus, no que se senta gloriosamente o único Deus creador. Esta gloria celestial indescriptible é, con todo, expresada por pedras preciosas ás que os homes son sensibles. As " *pedras de jaspe* " adquiren aspectos e cores moi diferentes, imaxinando así a multiplicidade da natureza divina. De cor vermella, a " *sardoína* " parécese a ela. " *O arco da vella* " é un fenómeno natural que sempre sorprende aos homes, pero aínda hai que lembrar a súa orixe. Foi o sinal da alianza polo cal Deus prometeu á humanidade que nunca máis a destruíría coas augas do diluvio, segundo Xen.9:9 a 17. Ademais, cada vez que a choiva se atopa co sol, unha imaxe simbólica de Deus, o arco da vella, aparece para tranquilizar as súas criaturas terrestres. Pero ao evocar o diluvio das augas, Pedro lembra que no plan divino hai un " *diluvio de lume e xofre* " (2 Pedro 3:7). Precisamente, ante este exterminador " *diluvio de lume* ", Deus organiza, no seu ceo, un xuízo dos impíos, cuxos xuíces serán os elixidos redimidos e Xesús, o seu Redentor.

Verso 4: " *Ao redor do trono vin vintecatro tronos , e nos tronos vintecatro anciáns sentados, vestidos con roupas brancas, e sobre as súas cabezas coroas de ouro* ".

Aquí pois, simbolizados por 24 *anciáns* , os redimidos das dúas épocas proféticas reveláronse segundo o seguinte principio: entre 94 e 1843, a fundación dos 12 apóstolos; entre 1843 e 2030, o Israel espiritual "adventista" das " *12 tribos* " selou co " *selo de Deus* ", o sétimo día sábado ' en Apo.7. Esta configuración

confirmarase, en Apoc.21, na descrición da “ *Nova Xerusalén que baixa do ceo* ” para asentarse na terra renovada; as “ *12 tribos* ” están representadas por “ *12 portas* ” en forma de 12 “ *perlas* ”. O tema do xuízo defínese en Apocalipsis 20:4, onde lemos: “ *E vin tronos; e aos que alí estaban sentados déuselles poder de xulgar . E vin as almas dos que foran decapitados polo testemuño de Xesús e pola palabra de Deus, e dos que non adoraran á besta nin á súa imaxe, nin recibiran a marca na súa fronte nin na súa mans. Viñeron á vida e reinaron con Cristo mil anos* ”. O reinado dos elixidos é un reinado dos xuíces. Pero a quen xulgamos? Apocalipsis 11:18 dános a resposta: “ *As nacións enfadáronse; e chegou a túa ira, e chegou o momento de xulgar os mortos , de recompensar aos teus servos os profetas, os santos e os que temen o teu nome, os pequenos e os grandes, e de destruír aos que destrúen a terra* ”. Neste verso, o Espírito lembra a sucesión de tres temas revelados para o tempo do fin: “ *a sexta trompeta* ” para “ *as nacións irritadas* ”, o tempo das “ *sete últimas pragas* ” para “ *a túa ira chegou* ”, e o xuízo celestial de “ *mil anos* ” porque “ *chegou o momento de xulgar os mortos* ”. O final do verso establece o programa final que se levará a cabo polo xuízo final do *lago de lume e xofre* que destruír á os malvados. Todos participarán na segunda *suxeriu a resurrección* , ao final dos “ *mil anos* ”, segundo Apoc. 20:5: “ *O resto dos mortos non volveron á vida ata que se cumpriron os mil anos* ”. O Espírito dános a súa definición dos malvados: “ *os que destrúen a terra* ”. Detrás desta acción está “ *o pecado devastador ou desolador* ” citado en Dan.8:13; pecado que causa morte e desolación da terra ; que levou a Deus a entregar o cristianismo ao cruel réxime papal romano entre 538 e 1798; que entrega un terzo dos homes ao lume nuclear despois ou en 2021. Ninguén imaxinaría que, desde o 7 de marzo de 321, a transgresión do santo sábado do verdadeiro sétimo día traería tantas consecuencias terribles e tráxicas. Os *24 anciáns* só se diferencian ao nivel do decreto de Daniel 8:14, porque teñen en común que son salvados polo mesmo sangue de Xesucristo. É por iso que, considerados dignos, segundo Apoc.3:5, todos visten as “ *vestiduras brancas* ” e a “ *coroa da vida* ” prometida aos vencedores na batalla da fe, en Apoc.2:10. O “ *ouro* ” das *coroas* simboliza a fe purificada pola proba segundo 1 Pedro 1:7.

Neste capítulo 4, o termo “ *sentado* ” aparece 3 veces. Sendo o número 3 un símbolo de perfección, o Espírito sitúa este tema do xuízo do sétimo milenio baixo o signo do perfecto descanso dos conquistadores, tal e como está escrito: “ *Séntate á miña dereita ata que faga dos teus inimigos estrado dos teus pés .* ” Psa.110:1 e Mateo 22:44. El e os que están sentados están en **repouso** e por esta imaxe, o Espírito presenta ben, o sétimo milenio, como o gran sábado ou descanso profetizou, desde a creación, polo descanso santificado do sétimo día das nosas semanas.

Verso 5: “ *Do trono saen lóstregos, voces e tronos. Diante do trono arden sete lámpadas de lume, que son os sete espíritos de Deus* ”.

As manifestacións que “ *saen do trono* ” son directamente atribuídas ao propio Deus creador. Segundo Exo.19:16, estes fenómenos xa marcaran, no terror do pobo hebreo, a presenza de Deus no monte Sinaí. Esta suxestión lembra, polo tanto, o papel que xogarán os dez mandamentos de Deus nesta acción de xuízo dos malvados mortos. Este recordatorio tamén evoca o feito de que invisible ante

o risco de morte inevitable para as súas criaturas no pasado, Deus que non cambiou a súa natureza é visto sen perigo polos seus electos resucitados e glorificados redimidos. **Atención! Esta breve frase, agora interpretada, converterase nun fito na estrutura do libro Apocalipse. Cada vez que aparece, o lector debe comprender que a profecía evoca o contexto do inicio do xuízo do sétimo milenio que estará marcado pola intervención directa e visible de Deus en Miguel, Xesucristo.** Deste xeito, a estrutura de todo o libro ofreceranos sucesivas panorámicas da época cristiá baixo diferentes temas separados por esta expresión clave: “houbo *lóstregos, voces e tronos* ”. Atopámolo en Rev.8:5 onde se engade " *un terremoto* " á clave. Separará o tema da perpetua intercesión celestial de Xesucristo do tema das *trompetas* . Entón, en Apocalipsis 11:19, engadirase á tecla " *gran sarabia* ". A explicación aparecerá en Apocalipsis 16:21 onde esta " *gran saraiba* " pecha o tema da *sétima das sete últimas pragas de Deus* . Do mesmo xeito, " *o terremoto* " convértese, en Apocalipsis 16:18, " *nun gran terremoto* ". Esta clave é fundamental para aprender a xestionar as ensinanzas do libro Apocalipse e comprender o principio da súa estrutura .

Volvendo ao noso verso 5, observamos que, colocados esta vez " *diante do trono* ", hai " *sete lámpadas de lume ardendo* ". Simbolizan os " *sete espíritos de Deus* ". O número " *sete* » simboliza a santificación, aquí, a do Espírito de Deus. É a través do seu Espírito que contén toda a vida que Deus controla todas as súas criaturas; el está neles, e ponos “ *diante do seu trono* ”, porque os creou libres, fronte a el. A imaxe das " *sete lámpadas ardentes* " simboliza a santificación da luz divina; a súa luz perfecta e intensa elimina toda posibilidade de escuridade. Porque non hai lugar para as tebras na vida eterna dos redimidos.

Verso 6: " *Aínda hai diante do trono un mar de vidro, coma cristal. No medio do trono e arredor do trono, hai catro seres vivos cheos de ollos por diante e por detrás* " .

O Espírito fálanos na súa linguaxe simbólica. Que é " *antes do trono* ” designa as súas criaturas celestes que asisten pero non participan no xuízo. En gran cantidade, estes adquiren o aspecto dun *mar* cuxa pureza de carácter é tan pura que o compara co *cristal* . Este é o carácter básico das criaturas celestes e terrestres que permaneceron fieis ao Deus creador. Entón o Espírito chama a outro símbolo que se refire a Deus, no medio do *trono* , e ás súas criaturas celestes doutros mundos e outras dimensións, *arredor do trono* ; *arredor* designa criaturas espaxadas baixo a mirada do Deus sentado no *trono* . A expresión " *catro seres vivos* " refírese ao nivel universal dos seres vivos. A multitude de *ollos* está xustificada pola palabra multitude, e a súa posición " *diante e atrás* " simboliza varias cousas. En primeiro lugar, dálle a estes *seres vivos* un aspecto multidireccional e multidimensional. Pero máis espiritualmente, a expresión " *antes e detrás* " refírese á lei divina gravada co dedo de Deus no monte Sinaí, nas catro caras das dúas táboas de pedra. O Espírito compara a vida universal coa lei universal. Ambos son obra de Deus que grava na pedra, na carne ou nos espíritos o estándar de vida perfecta para a felicidade das súas criaturas que o entenden e aman. Estas multitudes de ollos observan e seguen con paixón e compaixón o que está a suceder na terra. En 1 Cor. 4:9, Paulo declara: " *Porque Deus, me parece,*

fixo que nós, os apóstolos, o máis baixo dos homes, condenados a morte en certo modo, xa que fomos un espectáculo para o mundo, para aos anxos e aos homes ". A palabra " mundo " neste verso é o grego "cosmos". Este cosmos é o que defino como mundos multidimensionais. Na terra os elixidos e as súas batallas son seguidos por espectadores invisibles que os aman co mesmo amor divino revelado por Xesucristo. Gozan da súa alegría e choran cos que choran porque a loita é tan dura e angustiada. Pero este cosmos tamén designa ao mundo incrédulo como o pobo romano, espectador do asasinato de fieis cristiáns nas súas arelas.

Apocalipse 5 presentaranos estes tres grupos de espectadores celestes: *os catro seres vivos, os anxos e os anciáns* , todos vencedores, unidos baixo a mirada amorosa do gran Deus creador para a eternidade.

O vínculo que une a " *multitud de ollos* " coa lei divina está no nome de " *testemuño* " que Deus dá á súa lei dos dez mandamentos. Lembramos que esta lei gardábase no "lugar santísimo" reservado exclusivamente a Deus e prohibido aos homes agás a festa do "Día da Expiación". A lei quedou con Deus como " *testemuño* " e as súas " *dúas táboas* " darán un segundo significado aos simbólicos " *dúas testemuñas* " citados en Apocalipsis 11:3. » Nesta lección, a " *multitude de ollos* " revela a existencia dunha multitude de testemuñas invisibles que presenciaron acontecementos terreaís. No pensamento divino, a palabra testemuña é inseparable da palabra fidelidade. A palabra grega "martus" traducida como "mártir" defíneo á perfección, porque a fidelidade esixida por Deus non ten límites. E como mínimo, unha "testemuña" de Xesús debe honrar a lei divina dos seus dez mandamentos cos que Deus o compara e o xulga.

A LEI DIVINA profetiza

Aquí, abro un paréntese, para evocar a luz divina recibida na primavera de 2018. Refírese á lei dos dez mandamentos de Deus. O Espírito levoume a comprender a importancia da seguinte aclaración: " *Moisés volveu e baixou do monte coas dúas táboas do testemuño na man; as táboas estaban escritas polas dúas caras , por unha cara e pola outra . As táboas eran obra de Deus, e a escritura era a escritura de Deus, gravada nas táboas* (Éxodo 32:15-16). Ao principio sorprendeume que ninguén tivera nunca en conta esta aclaración segundo a cal as táboas orixinaís da lei estaban escritas nas súas catro caras, é dicir, "fronte e traseira" como "os ollos dos catro *seres vivos* " de o verso anterior estudado. Esta aclaración insistentemente citada tiña unha razón que o Espírito permitíame descubrir. Orixinalmente, todo o texto estaba distribuído uniformemente e equilibrado polos catro lados das dúas táboas de pedra. A fronte do primeiro mostraba o primeiro mandamento e a metade do segundo; o seu lombo levaba a segunda parte da segunda e a totalidade da terceira. Na segunda mesa, a fronte mostraba o cuarto mandamento completo; o seu reverso levaba os seis últimos mandamentos. Nesta configuración, os dous lados visibles preséntannos o primeiro mandamento e o segundo, á metade, e o cuarto que se refire ao descanso santificado do sétimo día. Unha ollada a estas cousas destaca estes tres mandamentos que son signos de santidade en 1843, cando o sábado foi

restaurado e requirido por Deus. Nesta data, os protestantes foron vítimas do domingo romano herdado. As consecuencias da elección adventista e da elección protestante mostraranse así na parte traseira das dúas táboas. Parece que, sen respecto ao sábado, desde 1843, tamén se transgrede o terceiro mandamento: " *O nome de Deus é tomado en balde* ", literalmente " *falsamente* ", por aqueles que o invocan sen a xustiza de Cristo ou despois do 'perderon. Renovan así a falta cometida polos xudeus cuxa pretensión de pertencer a Deus é revelada como mentira por Xesucristo en Apocalipsis 3:9: " *os da sinagoga de Satanás, que se chaman xudeus e non o son, pero que menten* ". ” En 1843, este foi o caso dos protestantes, herdeiros dos católicos. Pero antes do terceiro mandamento, a segunda parte do segundo revela o xuízo que Deus dicta sobre os dous principais campos opostos. Aos herdeiros protestantes do catolicismo romano, Deus di: " *Eu son un Deus celoso, que castiga a iniquidade dos pais sobre os fillos ata a terceira e cuarta xeración dos que me odian* "; por desgraza para el, o adventismo oficial " vomitado " en 1994 compartirá o seu destino; pero tamén di, pola contra, aos santos que gardan o seu santo sábado e a súa luz profética desde 1843 ata 2030: " *e que teñan misericordia ata mil xeracións dos que me aman e gardan os meus mandamentos* ". O número " *mil* " citado evoca sutilmente os " *mil anos* " do sétimo milenio de Rev.20 que será a recompensa dos vencedores elixidos que entraron na eternidade. Xorde outra lección. Privados da axuda do Espírito Santo de Xesucristo, como resultado, os protestantes e adventistas abandonados por Deus sucesivamente en 1843 e 1994 non poderán honrar os últimos seis mandamentos escritos na parte traseira da táboa 2, incluíndo a parte frontal. dedicado ao descanso divino do sétimo día. Por outra banda, os observadores deste descanso obterán a axuda de Xesucristo para obedecer estes mandamentos que se refiren aos deberes do home cara ao seu próximo humano. As obras de Deus desde a entrega das táboas da lei a Moisés adquiren un sentido, un papel e un uso tan sorprendente como inesperado no tempo do final, en 2018. E a mensaxe da restauración do sábado é así fortalecida e confirmada por Deus Todopoderoso Xesucristo.

Aquí está agora a forma na que aparecen os dez mandamentos.

Táboa 1 – Fronte: prescricións

Deus preséntase

" *Eu son o Señor, o teu Deus, que te saquei da terra de Exipto, da casa de servidume* ". (Inclúense todos os elixidos rescatados do pecado e salvados polo sangue expiatorio derramado por Xesucristo; *a casa da servidume* é o pecado; o froito imitado do demo).

1o mandamento: pecado católico dende 538 ´ protestante dende 1843 e adventista dende 1994).

" *Non teñas outros deuses diante de min* ".

2o mandamento: ^{1a parte}: pecado católico dende 538.

" *Non te fagas ningunha imaxe gravada, nin representación ningunha das cousas que están arriba no ceo, e que están na terra abaixo, e que están nas augas debaixo da terra. Non te inclines ante eles, nin os sirvas*; ".

Táboa 1 – Atrás: As consecuencias

2o mandamento: 2ª parte ·

"... porque eu, Iavé, o teu Deus, son un Deus celoso, que castigo a iniquidade dos pais sobre os fillos ata a **terceira e a cuarta** xeración dos que me odian, **(católicos desde 538; protestantes desde 1843; adventistas desde 1994)**.) e que ten misericordia a **mil** xeracións cos que me aman e gardan os meus mandamentos . (**Adventistas do sétimo día, desde 1843; o último, desde 1994**).

3o mandamento: transgredido polos católicos desde 538, os protestantes dende 1843 e os adventistas dende 1994) ·

" Non tomes en mentira o nome de Xehová, o teu Deus; porque o Señor non deixará impune a quen leva o seu nome en falso . »

Táboa 2 – Fronte: prescrición

4o mandamento: a súa transgresión por parte da Asemblea Cristiá desde 321 convérteo no " *pecado devastador* " ^{de} Dan.8:13; foi transgredido pola fe católica desde 538, e pola fe protestante desde 1843. Pero foi honrado pola fe adventista do sétimo día desde 1843 e 1873.

" *Lembra o día do sábado, para santificalo. Traballa seis días e fai todo o teu traballo. Pero o sétimo día é o sábado de Xehová, o teu Deus; non fagas ningún traballo, nin ti, nin o teu fillo, nin a túa filla, nin o teu home, nin a túa serva, nin o teu gando, nin o forasteiro que estea nas túas portas. Porque en seis días fixo Xehová os ceos, a terra, o mar e todo o que hai neles, e descansou o sétimo día; por iso bendixo Xehová o día de reposo e santificouno .* »

Táboa 2: Inverso: as consecuencias : Estes seis últimos mandamentos foron transgredidos pola fe cristiá dende o ano 321; pola fe católica dende 538; pola fe protestante, desde 1843, e pola fe adventista " *vomitada* " en 1994. Pero son respectados na fe adventista do sétimo día bendicida polo Espírito Santo de Xesucristo, desde 1843 e 1873; os "últimos" desde 1994 ata 2030.

5º mandamento -

" *Honra o teu pai e a túa nai, para que se prolonguen os teus días na terra que te dá o Señor, o teu Deus.* »

6º mandamento -

" ~~Non matarás~~. *Non cometas un asasinato* ". (do tipo de crime vilán asasinato ou en nome da relixión falsa)

7º mandamento -

" *Non cometas adulterio.* »

8º mandamento -

" *Non roubes.* »

9º mandamento -

" *Non deas falso testemuño contra o teu próximo .* »

10º mandamento -

" *Non cobizas a casa do teu veciño; non cobizas a muller do teu veciño, nin o seu criado, nin a súa criada, nin o seu boi, nin o seu burro, nin nada do teu veciño.* »

Pecho aquí esta paréntese sublime e de vital importancia.

Verso 7: " *A primeira criatura viva é como un león, a segunda criatura viva é como un becerro, a terceira criatura viva ten rostro de home, e a cuarta criatura viva é como unha aguia que voa* " .

Digámolo de inmediato, só son símbolos. A mesma mensaxe preséntase en Ezequiel 1:6 con variacións na descrición. Hai catro animais idénticos, cada un con catro caras diferentes. Aquí, aínda temos catro animais, pero cada un só ten unha cara, diferente nos catro animais. Polo tanto, estes monstros non son reais, pero a súa mensaxe simbólica é sublime. Cada un deles presenta un estándar de vida universal eterna que se refire, como vimos, ao propio Deus e ás súas criaturas universais multidimensionais. O que encarnou na súa perfección divina, estes catro criterios de vida universal, é Xesucristo, en quen a realeza e a forza do *león* se atopan segundo Xuíz.14:18; o espírito de sacrificio e servizo do *becerro* ; imaxe do home de Deus; e o dominio da suprema elevación celeste da *aguia voadora* . Estes catro criterios atópanse ao longo da vida celeste eterna universal. Constitúen a norma que explica o éxito do proxecto divino combatido polos espíritos rebeldes. E Xesús presentou o modelo perfecto aos seus apóstolos e discípulos durante o seu continuo ministerio terrestre; chegando a lavar os pés dos seus discípulos, antes de entregar o seu corpo á tortura da crucifixión, para expiar, no seu lugar, como un " *becerro* ", os pecados de todos os seus elixidos. Ademais, que cada un se examine a si mesmo para saber se a abnegación desta norma de vida eterna está de acordo coa súa natureza, as súas aspiracións e os seus desexos. Este é o estándar da oferta de salvación para ser comprendido ou rexeitado.

Verso 8: " *Os catro seres vivos teñen cada un seis ás, e están cheos de ollos por todas partes e por dentro. Non deixan de dicir día e noite: ¡Santo, santo, santo é o Señor Deus, o Todopoderoso, que era, é e está por vir!* »

No pano de fondo do xuízo celestial, esta escena ilustra principios aplicados perpetuamente no ceo e na terra por seres que permanecen fieis a Deus.

Os corpos celestes das criaturas doutros mundos non precisan de ás para moverse porque non están suxeitos ás leis da dimensión terrestre. Pero o Espírito adopta símbolos terreaís que o home pode comprender. Ao atribuírlles " *seis ás* ", revélanos o valor simbólico do número 6 que se converte no número do carácter celeste e no dos anxos. Trátase dos mundos que permanecen sen pecado e dos anxos dos que Satanás, o anxo rebelde, foi o primeiro creado. Tendo Deus asignado o número "sete" a si mesmo como o seu "selo real" persoal, o número 6 pódese considerar o "selo" ou, no caso do diaño, "a marca", da súa personalidade, pero comparte isto. número 6 cos mundos permanecendo puros e todos os anxos creados por Deus, os bos e os malos. Debaixo do anxo aparece o home cuxo número será "5", que se xustifica polos seus 5 sentidos, os 5 dedos da súa man e os 5 dedos do seu pé. A continuación aparece o número 4 do carácter universal designado polos 4 puntos cardinais, Norte, Sur, Leste e Oeste. Abaixo vén o número 3 da perfección, despois o 2 da imperfección e o 1 da unidade, ou unión perfecta. Os ollos dos catro seres vivos están " *ao redor e dentro* " e, ademais, " *antes e detrás* ". Nada pode escapar á mirada desta vida universal multidimensional celeste que o Espírito divino sonda na súa totalidade porque a

súa orixe está nel. Esta ensinanza é útil porque, na terra de hoxe, por mor do pecado e da maldade dos pecadores, mantelos "dentro" de si mesmo, o home pode ocultar os seus pensamentos secretos e maldade aos outros proxectos dirixidos contra o seu próximo. Na vida celestial tales cousas son imposibles. A vida celestial é transparente como o cristal xa que a maldade foi expulsada dela, xunto co diaño e os seus anxos malvados, arroxados á terra, segundo Apocalipsis 12:9, despois da vitoria de Xesús sobre o pecado e os mortos. A proclamación da santidad de Deus realízase na súa perfección (3 veces: *santo*) polos habitantes destes mundos puros. Pero este pregón non se realiza con palabras; é a perfección da súa santidad individual e colectiva a que proclama en obras permanentes a perfección da santidad do Deus que as creou. Deus revela a súa natureza e nome na forma citada en Apocalipsis 1:8: " *Eu son o alfa e o omega, di o Señor Deus, que é, que era, e que vén, o Todopoderoso* ". A expresión " *quen é, quen foi e quen está por vir* " define perfectamente a natureza eterna do Deus creador. Negándose a chamalo polo nome que se deu, "YaHWéH", os homes chámanlle "o Señor". É certo que Deus non necesitaba un nome, xa que sendo único e sen competidor divino, non necesita un nome para distinguilo doutros deuses que non existen. Non obstante, Deus aceptou responder á petición de Moisés a quen amaba e quen o amaba. Así que se deu o nome "YaHWéH" que se traduce polo verbo "ser", conxugado na terceira persoa do singular do imperfecto hebreo. Este tempo "imperfecto" designa unha realización que se estende no tempo, polo tanto, un tempo maior que o noso futuro, a forma "que é, que foi e será" traduce perfectamente o significado desta imperfección hebrea. A fórmula " *o que é, quen foi e que vén* " é, polo tanto, a forma de Deus de traducir o seu nome hebreo "YaHWéH", cando debe adaptalo ás linguas occidentais, ou a calquera outra que non sexa o hebreo. A parte "e que vén" designa a fase adventista final da fe cristiá, establecida no plan de Deus polo decreto de Dan.8:14 desde 1843. É, polo tanto, na carne dos adventistas elixidos que a proclamación da triple santidad de Deus está cumprido. A divindade de Xesucristo foi moitas veces disputada, pero é indiscutible. A Biblia di sobre isto en Heb.1:8: " *Pero el díxolle ao Fillo: O teu trono, Deus, é eterno; o cetro do teu reinado é un cetro de equidade;* ". E a Filipe, que lle pide a Xesús que lle mostre o Pai, Xesús responde: " *Estou moito tempo contigo e non me coñeces, Felipe! **Quen me viu, viu ao Pai** ; como dis: **móstranos o Pai?*** (Xoán 14:9).

Versos 9-10-11: " *Cando os vivos dan gloria, honra e acción de grazas ao que está sentado no trono, ao que vive para sempre, os vinte e catro anciáns caen diante do que está sentado no trono e adoran –e postráronse ante o que vive para sempre e para sempre, e botaron as súas coroas diante do trono, dicindo: Ti es digno, noso Señor e noso Deus, de recibir gloria, honra e poder; porque ti creaches todas as cousas, e é pola túa vontade que existen e foron creadas* ”.

O capítulo 4 remata cunha escena de glorificación do Deus creador. Esta escena mostra que a esixencia divina, " *teme a Deus e dálle gloria ...*", expresada na mensaxe do primeiro anxo de Apoc. 14:7, foi escoitada e ben comprendida polos últimos escollidos seleccionados desde 1843; pero sobre todo, polos elixidos que permaneceron vivos no momento do regreso na gloria de Xesucristo; porque só para eles foi preparada e iluminada plenamente a Revelación do

Apocalipse no momento elixido por Deus, desde a primavera de 2018. Os redimidos expresan así, en adoración e louvanza, toda a súa gratitude cara a Xesucristo, a forma na que, o O Todopoderoso visitounos para salvaros do pecado e da morte, o seu salario. A humanidade incrédula só cre o que ve, como o apóstolo Tomé, e porque Deus é invisible, está condenada a ignorar a súa extrema debilidade que só fai del un xoguete que manipula segundo a súa vontade divina. Ela polo menos ten a escusa, que non a xustificará, de non coñecer a Deus, escusa que Satanás non ten, xa que coñecendo a Deus, optou por entrar en loita contra el; dificilmente é crible, pero é certo, e tamén se refire aos malvados anxos que o seguiron. Paradoxalmente, os múltiples froitos diferentes e mesmo contrapostos da libre elección testemuñan a auténtica e total liberdade que Deus deu ás súas criaturas celestes e terrestres.

Apocalipse 5: o Fillo do Home

Cando presentou a Xesús á multitude, Pilato dixo: " *Velaí o home* ". Deus mesmo tivo que vir e tomar a forma da carne, para que o " *Home* " puidese aparecer segundo o seu corazón e os seus desexos. A morte golpeara á primeira parella de seres humanos, por mor do pecado de desobediencia contra Deus. Como sinal do seu novo estado vergoñento, Deus fíxolles descubrir a súa nudez física, que era só un sinal exterior da súa nudez espiritual interior. A partir deste comezo, o primeiro anuncio da súa redención fíxose dándolles roupa feita con peles de animais. Así foi asasinado o primeiro animal da historia da humanidade, podemos pensar que foi un carneiro novo ou un cordeiro pola simboloxía. 4.000 anos despois, o Cordeiro de Deus, que quita os pecados do mundo, veu ofrecer a súa vida legalmente perfecta para redimir aos elixidos entre a humanidade. Esta salvación ofrecida en pura graza por Deus descansa, pois, enteiramente na morte de Xesús que permite que os seus elixidos se beneficien da súa perfecta xustiza; e ao mesmo tempo, a súa morte expía os seus pecados dos que se fixo portador voluntario. Desde entón, Xesucristo converteuse no único nome que pode salvar a un pecador en toda a nosa terra, e a súa salvación aplícase desde Adán e Eva.

Por todas estas razóns, este capítulo 5, que se sitúa baixo a figura de " *Home* ", está dedicado a el. Xesús non só salva aos seus elixidos a través da súa morte expiatoria, senón que sálvaos protexéndoos durante toda a súa viaxe na vida terrenal. E é para iso que lles advirte dos perigos espirituais que o demo puxo no seu camiño. A súa técnica non cambiou: como na época dos apóstolos, Xesús fálalles en parábolas, para que o mundo escoite pero non entenda; que non é o

caso dos seus cargos electos que, como os apóstolos, reciben directamente del as súas explicacións. A súa revelación "Apocalipse" permanece baixo este nome grego sen traducir, esta xigantesca parábola que o mundo non debe entender. Pero para os seus elixidos, esta profecía é realmente a súa " **Revelación** ".

Verso 1: " *Entón vin na man dereita do que estaba sentado no trono un libro escrito por dentro e por fóra, selado con sete selos* ".

No trono está Deus e ten na súa man dereita, polo tanto, baixo a súa bendición, un libro escrito " *por dentro e por fóra* ". O que se escribe " *dentro* " é a mensaxe descifrada reservada aos seus escollidos que permanece pechada e incomprendida polos pobos do mundo, inimigos de Deus. O que se escribe " *fóra* " é o texto cifrado, visible pero incomprendible para a multitude humana. O libro do Apocalipse está selado con " *sete selos* ". Nesta aclaración, Deus dinos que só a apertura do " *sétimo selo* " permitirá a súa completa apertura. Mentres quede un selo para selalo, o libro non se pode abrir. Así, toda a apertura do libro dependerá do tempo marcado por Deus para o tema do " *sétimo selo* ". Mencionarase baixo o título de " *selo do Deus vivo* " en Apoc. 7, onde designando o resto do sétimo día, o seu sábado santo, a súa restauración unirase á data de 1843 que, polo tanto, tamén será o tempo de a apertura do " *sétimo selo* " que introduce, na pedagogía do libro, o tema das " *sete trompetas* ", tan importante para nós, os seus elixidos.

Verso 2: " *E vin un anxo poderoso clamando a gran voz: Quen é digno de abrir o libro e romper os seus selos?* »

Esta escena é un paréntese na montaxe da profecía. Non é no ceo, o contexto do capítulo 4 anterior, onde o libro de Apocalipse debe ser aberto. Os elixidos precisan antes do regreso de Xesucristo, mentres están expostos ás trampas do demo. O poder está no campamento de Deus, e o anxo poderoso é o anxo de YaHWÉH, Deus na súa forma anxelical de Miguel. O libro selado é sumamente importante e sagrado xa que esixe unha dignidade moi alta para romper os seus selos e abri-lo.

Verso 3: " *E ninguén no ceo, nin na terra, nin debaixo da terra, puido abrir o pergamiño nin miralo.* »

Escrito polo propio Deus, o libro non pode ser aberto por ningunha das súas criaturas celestes ou terrestres.

Verso 4: " *E chorei moito porque non se atopou ninguén digno de abrir o libro nin de miralo.* »

Xoán é, coma nós, unha criatura terreal e as súas bágoas expresan a consternación da humanidade ante as trampas postas polo demo. El parece estar dicindo: "sen revelación, quen pode ser salvado?" ". Revela así o alto grao tráxico de descoñecemento do seu contido, e a súa fatal consecuencia: a dobre morte.

Verso 5: " *E un dos vellos díxome: Non chores; velaquí, o león da tribo de Xudá, a Raíz de David, venceu para abrir o rolo e os seus sete selos.* »

Os " *vellos* " redimidos da terra por Xesús están ben situados para elevar o nome de Xesucristo por riba de todos os seres vivos. Recoñecen nel o dominio que el mesmo declarou recibir do Pai e dos seres celestes en Mateo 28:18: " *Xesús veu e faloulles así: Toda a autoridade no ceo foi dada a min e na terra* . Foi ao apuntar á súa encarnación en Xesús que Deus inspirou a Xacob que, profetizando sobre os seus fillos, dixo sobre Xudá: " *Xudá é un león novo. Volveches da*

carnicería, meu fillo! Dobra os xeonllos, deitase coma un león, coma unha leona: quen o fará erguer? O cetro non se apartará de Xudá, nin a vara soberana de entre os seus pés, ata que veña Xilo e os pobos o obedezcan. Ata o seu burro á vide, e o poldro do seu burro á mellor vide; Lava o seu vestido no viño e o seu manto no sangue das uvas. Os seus ollos están vermellos de viño e os seus dentes son brancos de leite (Gen.49:8 a 12). O sangue das uvas será o tema da " colleita " anunciada en Apocalipsis 14:17 a 20, que tamén se profetiza en Isaías 63. Sobre a " Raíz de David ", lemos en Isaías 11:1 a 5. : “ Entón sairá unha póla do tronco de Xesé, e das súas raíces nacerá un brote. O Espírito do Señor descansará sobre el: o Espírito de sabedoría e de entendemento, o Espírito de consello e de forza, o Espírito de coñecemento e de temor ao Señor. Respirará o temor do Señor; Non xulgará pola aparencia, Non decidirá por oídas. Pero el xulgará os pobres con xustiza, e xulgará con xustiza os pobres da terra; Golpeará a terra coa súa palabra coma cunha vara, e co alento dos seus beizos matará aos impíos. A xustiza será o cinto dos seus costados, e a fidelidade o cinto dos seus lombos ". A vitoria de Xesús sobre o pecado e a morte, o seu salario, concédelle o dereito legal e lexítimo de abrir o libro do Apocalipse, para que os seus elixidos sexan advertidos e protexidos contra as trampas relixiosas mortais que tende, polo demo, para seducir aos incrédulos. Polo tanto, o libro abrirase completamente no momento en que entre en vigor o decreto de Daniel 8:14, é dicir, o primeiro día da primavera do ano 1843; aínda que a súa comprensión imperfecta requirirá unha reconsideración co paso do tempo, ata 2018.

Verso 6: " *E vin, no medio do trono e dos catro seres vivos e no medio dos anciáns, un cordeiro que estaba alí coma morto. Tiña sete cornos e sete ollos, que son os sete espíritos de Deus enviados por toda a terra. »*

Debemos sinalar a presenza do *cordeiro " no medio do trono "*, porque é Deus na súa multiforme santificación, sendo ao mesmo tempo o único Deus creador, o arcanxo Miguel, Xesucristo o Añño de Deus e o Santo. Espírito ou " *sete espíritos de Deus enviados a toda a terra* ". Os seus " *sete cornos* " simbolizan a santificación do seu poder e os seus " *sete ollos* ", a santificación da súa mirada, que escruta en profundidade os pensamentos e as accións das súas criaturas.

Verso 7: " *Chegou e colleu o pergamino da man dereita do que estaba sentado no trono. »*

Esta escena ilustra as palabras de Apocalipsis 1:1: " **Revelación de Xesucristo que Deus lle deu para mostrar aos seus escravos o que debe ocorrer axiña**, e que deu a coñecer, enviando o seu anxo, ao seu escravo Xoán ". Esta mensaxe pretende dicirnos que o contido da **Revelación** será ilimitado xa que é dado por Deus, o Pai, o mesmo; e iso por ter colocado sobre ela, toda a súa bendición indicada pola súa " *man dereita* ".

Verso 8: " *Cando colleu o rollo, os catro seres vivos e os vinte e catro anciáns caeron diante do Añño, cada un con arpa e copas de incenso de ouro, que son as oracións dos santos. »*

Retemos deste verso, esta clave simbólica: " *copas de ouro cheas de perfumes, que son as oracións dos santos* ". Todas as criaturas celestes e terrestres elixidas pola súa fidelidade postráronse ante o " *cordeiro* " Xesucristo para

adoralo. As " arpas " simbolizan a harmonía universal do eloxio e o culto colectivos.

Verso 9: " *E cantaron unha canción nova, dicindo: Es digno de coller o rolo e abrir os seus selos; porque fuches asasinado e co teu sangue redimiste para Deus a homes de toda tribo, lingua, pobo e nación; »*

Esta " *canción nova* " celebra a liberación do pecado e, temporalmente, a desaparición dos instigadores da revolta. Porque só desaparecerán para sempre despois do xuízo final. Os redimidos de Xesucristo veñen de todas as orixes, de todas as cores e razas humanas, " *de toda tribo, lingua, pobo e nación* "; o que proba que o proxecto salvador só se propón no nome de Xesucristo, de acordo co que Act.4:11-12 declara: " *Xesús é a pedra rexeitada polos que constrúes, e que se converteu na principal da esquina. . Non hai salvación en ningún outro; pois non hai debaixo do ceo outro nome que se dea entre os homes, polo que teñamos que ser salvos.* ". **Todas as** demais relixións son polo tanto enganos ilusorios ilegítimos e diabólicos. A diferenza das falsas relixións, a verdadeira fe cristiá está organizada por Deus dun xeito lóxicamente coherente. Está escrito que Deus non é alleo a ninguén; as súas demandas son as mesmas para todas as súas criaturas, e a salvación que ofreceu tiña un prezo que el mesmo chegou a pagar. Despois de sufrir por esta redención, só salvará a aquelas persoas que xulgue dignas de beneficiarse do seu martirio.

Verso 10: " *Fixeches deles un reino e sacerdotes para o noso Deus, e reinarán na terra* ".

O reino dos ceos predicado por Xesús tomou forma. Recibindo " *o dereito a xuíz* ", os elixidos son comparados cos reis segundo Apoc.20:4. Nas súas actividades da antiga alianza, os " *sacerdotes* " ofrecían vítimas animais simbólicas polo pecado. Durante os " *mil anos* " do xuízo celestial, os elixidos tamén, mediante o seu xuízo, prepararán as últimas vítimas dun gran sacrificio universal, que destruírá dunha soa vez todas as criaturas celestes e terrestres caídas. O lume do " *lago de lume da segunda morte* " eliminaraos o día do xuízo. Só despois desta destrución, rexenerada por Deus, a terra renovada recibirá aos elixidos redimidos. Só entón con Xesucristo, *o Rei dos reis e Señor dos señores* de Apoc. 19:16, " *reinarán na terra* ".

Verso 11: " *Mirei e oín a voz de moitos anxos arredor do trono, dos seres vivos e dos anciáns, e o seu número foi de miles de miles e miles de miles* " .

Este verso preséntanos, unidos, os tres grupos de espectadores que presencian batallas espirituais terreaís. O Espírito menciona esta vez claramente aos anxos como un grupo particular cuxo número é moi elevado: " *miríadas de miríadas e miles de miles* ". Os anxos do Señor son actualmente combatentes íntimos, postos ao servizo dos seus redimidos, os seus electos terreaís, aos que gardan, protexen e instrúen no seu nome. Na primeira liña, estas primeiras testemuñas de Deus rexistran a historia individual e colectiva da vida na terra.

Verso 12: " *Dixeron en voz alta: O Añó que foi inmolado é digno de recibir poder, riquezas, sabedoría, forza, honra, gloria e loanza.* »

Os anxos axudaron na terra ao ministerio do seu líder Miguel, que se despojou de todos os seus poderes divinos para converterse no Home perfecto que se ofreceu ao final do seu ministerio, como sacrificio voluntario, para expiar os

pecados cometidos polos seus elixidos. funcionarios. Ao final da súa oferta de graza, os elixidos resucitaron e entraron na eternidade prometida, os anxos restituíronlle ao divino Cristo de Deus todos os atributos que tiña en Miguel: “ *poder, riqueza, sabedoría, forza, honra, gloria. , e eloxios. »*

Verso 13: " *E a toda criatura que está no ceo, na terra, debaixo da terra, e no mar, e todo o que hai nela, escoiteinos dicir: Ao que está sentado no trono e ao Cordeiro sexa loanza, honra, gloria e forza, para sempre e para sempre! »*

As criaturas de Deus son unánimes. A todos lles encantaba a demostración do seu amor manifestado polo don da súa persoa en Xesucristo. O proxecto deseñado por Deus é un éxito glorioso. A súa selección de seres amorosos está cumprida. O verso toma a forma da mensaxe do primeiro anxo de Apocalipsis 14:7: “ *El dixo en voz alta: Teme a Deus e dalle gloria, porque chegou a hora do seu xuízo; e inclínate ante o que fixo o ceo, a terra, o mar e as fontes das augas ”*. A última selección feita dende 1843 baseouse na comprensión deste verso. E os elixidos escoitaron e responderon restaurando na fe cristiá a práctica do sétimo día de descanso practicada polos apóstolos e discípulos de Xesús ata o seu abandono dende o 7 de marzo de 321. O Deus creador foi honrado polo respecto ao cuarto mandamento que é preto do seu corazón. O resultado é unha escena de gloria celestial onde todas as súas criaturas, seguindo ao pé da letra a mensaxe do primeiro anxo de Apocalipsis 14:7, din: “*Ao que está sentado no trono , e ao Cordeiro, loanza, honra. , gloria e forza, para sempre e para sempre! ”*. Teña en conta que as palabras repiten, ao revés, as palabras citadas polos anxos no verso anterior 13. Desde a súa resurrección, Xesús recuperou a súa vida celestial: o seu “ *poder, a súa riqueza e a súa sabedoría ”* divinos . Na terra os seus derradeiros inimigos negáronlle “ *a louvanza, a honra, a gloria e a forza ”* que lle correspondían como Deus creador. Invocando “ *a súa forza ”*, finalmente derrotounos a todos e esmagounos baixo os seus pés. Ademais, cheas de amor e gratitude, xuntas, as súas santas e puras criaturas restituíronlle lexitimamente os seus súbditos de gloria.

Verso 14: " *E os catro seres vivos dixeron: Amén! E os vellos achegáronse e inclináronse ”*.

Os habitantes dos mundos puros aproban esta restitución, dicindo: “*En verdade! É verdade ! »* E os electos terreaes redimidos por amor sublimado postráronse ante o seu Deus creador Todopoderoso que veu encarnarse en Xesucristo.

Apocalipse 6: Actores, castigos divinos e sinais dos tempos da era cristiá

Lembro a lección dada en Rev.5: o libro só se pode abrir cando se elimina o " sétimo selo ". Para facer esta apertura, o elixido de Cristo debe aprobar **absolutamente** a práctica do sábado do sétimo día; e esta elección espiritual o cualifica, para recibir de Deus que o aproba, a súa sabedoría e o seu discernimento espiritual e profético. Así, sen que o propio texto o especifique, o elixido identificará o " selo de Deus " citado en Apoc.7:2, co " sétimo selo ", que aínda pecha o libro de Apocalipse, e asociará a estes. dous " selos ", o sétimo día santificado en repouso por Deus. A fe marca a diferenza entre a luz e a escuridade. Así, para quen non aproba o sábado santificado, a profecía seguirá sendo un libro pechado e hermético. Ben pode recoñecer certos temas obvios, pero non entenderá as revelacións vitais e cortantes que marcan a diferenza entre a vida e a morte. A importancia do " sétimo selo " aparecerá en Apocalipsis 8:1-2, onde o Espírito dálle o papel de abrir o tema das " sete trompetas ". Agora é precisamente nas mensaxes destas " sete trompetas " onde se fará patente o proxecto de Deus. Porque o tema das *trompetas* de Apoc.8 e 9 vén, paralelamente, a completar as verdades profetizadas nos temas das " cartas " de Apoc.2 e 3; e os " selos ", de Apoc. 6 e 7. A estratexia divina é idéntica á que usou para construír a súa revelación profética dada a Daniel. Estando cualificado para este oficio pola miña aceptación da práctica do sábado santificado e pola súa elección soberana, o Espírito abriume o libro das súas Revelacións ao abrir o " sétimo selo ". Descubramos agora a identidade dos seus " selos ".

Verso 1: " *Mirei, cando o Añño abriu un dos sete selos, e oín a un dos catro seres vivos que dicía como cunha voz de trono: Ven. »*

Este primeiro " *ser vivo* " designa a realeza e a forza do " *león* " de Apoc.4:7, segundo Xuíz.14:18. Esta *voz do trono* é divina e *vén do trono* de Deus en Apoc.4:5. É polo tanto o Deus Todopoderoso quen fala. A apertura de cada " *selo* " é unha invitación de Deus para min para ver e comprender a mensaxe da visión. Xa lle dixera Xesús a Filipe: " *Ven e velo* " para animalo a que o segue.

Verso 2: " *Mirei, e velaquí, apareceu un cabalo branco. O que a montaba tiña un arco; déuselle unha coroa e saíu vitorioso e venceu* ".

O branco indica a súa pureza perfecta ; o *cabalo* é a imaxe do pobo escollido a quen dirixe e ensina segundo Santiago 3:3: “ *Se poñemos o morro na boca dos cabalos para que nos obedezcan, tamén rexeremos o seu corpo enteiro* ”; o seu “ *arco* ” simboliza as frechas da súa palabra divina; a súa “ *coroa* ” é “ *a coroa da vida* ” obtida polo seu martirio aceptado voluntariamente por el; a súa vitoria foi decidida desde a súa creación do primeiro vis-à-vis; sen dúbida esta descrición é a de Deus Todopoderoso Xesucristo. A súa vitoria final é segura porque xa venceu no Gólgota ao demo, ao pecado e á morte. Zacarías 10:3-4 confirma estas imaxes dicindo: “ *A miña ira encéndese contra os pastores, e castigarei aos cabritos; porque o Señor dos exércitos visita o seu rabaño, a casa de Xudá, e fará deles o seu cabalo de gloria na batalla; del virá o ángulo, del o cravo, del o arco da guerra ; del virán todos os líderes xuntos.* » A vitoria do divino Cristo foi proclamada pola “ *santificación do sétimo día* ” das nosas semanas, dende a creación do mundo; o sábado, profetizando o resto do “ *sétimo* ” milenio, chamado “ *mil anos* ” en Apocalipsis 20:4-6-7, ao que, mediante a súa vitoria, Xesús traerá aos seus elixidos para a eternidade. O establecemento do sábado desde a fundación do mundo terrenal confirma esta expresión: “ *comezou vencedor* ”. O sábado é o sinal anunciador profético desta vitoria divina e humana contra o pecado e o demo e, como tal, é nel que Deus basea todo o seu programa de “santificación”, tampouco do que lle pertence e que arrebatara ao demo.

Verso 3: “ *Cando abriu o segundo selo, oín ao segundo ser vivo que dicía: Ven* ”.

A “ *segunda criatura viviente* ” refírese ao “ *becerro* ” dos sacrificios de Apoc.4:7. O espírito de sacrificio animou a Xesucristo e aos seus verdadeiros discípulos a quen declarou: “ *Se alguén quere seguirme, que se negue a si mesmo, que tome a súa cruz e que tome a súa cruz. sígueme* ”.

Verso 4: “ *E saíu outro cabalo, vermello. O que sentou sobre el recibiu o poder de quitar a paz da terra, para que os homes se mataran a gorxa uns aos outros; e deulle unha gran espada* ”.

O “ *vermello* ”, ou “ *vermello ardente* ”, designa o pecado alentado polo Xefe Destruitor que é Satanás, na imaxe do “ *Abbadon Apollyon* ” de Apocalipsis 9:11; O *lume* é o medio e símbolo da destrución. Tamén dirixe o seu campamento malvado composto por anxos malos caídos e poderes terreaus seducidos e manipulados. Só é unha criatura que “ *recibe* ” de Deus “ *o poder de quitar a paz da terra, para que os homes se maten uns a outros* ”. Esta acción será atribuída a Roma, “ *a prostituta Babilonia a grande* ” en Apocalipsis 18:24: “ *e porque nela se atopou o sangue dos profetas e dos santos e de todos os que morreron na terra* ”. Identificáronse, polo tanto, o “ *Destruitor* ” dos cristiáns fieis, así como as súas vítimas. “ *A espada* ” que recibe designa o primeiro dos *catro terribles castigos* divinos citados en Eze . , *bestas salvaxes e peste, para destruír homes e bestas, quedará sen embargo un remanente que escapará, que sairá del, fillos e fillas...*’ .

Verso 5: “ *Cando abriu o terceiro selo, oín ao terceiro ser vivo que dicía: Ven. Mirei, e velaquí, apareceu un cabalo negro. O que o montaba levaba unha balanza na man* ”.

A “ *terceira criatura viviente* ” é o “ *home* ” feito a imaxe de Deus de Apocalipsis 4:7. Este personaxe é ficticio, pero constitúe o segundo castigo divino

polo pecado segundo Ezequiel 14:20. Actuando contra a dieta dos homes, esta vez trátase da *fame* . Durante a nosa era, imporase tanto literal como espiritualmente. En ambas as aplicacións leva consecuencias mortais, pero no seu sentido espiritual de privación da luz divina, a súa consecuencia directa é a morte da " *segunda morte* " reservada aos caídos, no xuízo final. A mensaxe deste terceiro xinete resúmese do seguinte xeito: xa que o home xa non está á imaxe de Deus, senón á dos animais, prívoos do que o fai vivir: o seu alimento carnal e o seu alimento espiritual. A balanza é o símbolo da xustiza, aquí a de Deus que xulga as obras de fe dos cristiáns.

Verso 6: " *E oín unha voz no medio dos catro seres vivos que dicía: Unha medida de trigo por un denario e tres medidas de cebada por un denario; pero non fagas dano ao aceite e ao viño* " .

Esta voz é a de Cristo desprezado e frustrado pola infidelidade dos falsos crentes. Polo mesmo prezo, vemos unha menor cantidade de trigo que a cebada . Detrás desta xenerosa ofrenda de cebada escóndese unha mensaxe de altísimo nivel espiritual. De feito, en Números 5:15, a lei presenta unha ofrenda de " *cebada* " para resolver un problema de *celos* que sente un marido cara á súa muller. Entón, le en detalle, completamente, este procedemento descrito nos versos 12 a 31 se queres entender. Á súa luz, entendín que o propio Deus, *o Noivo* en Xesucristo da Asemblea, a súa *noiva* , presenta aquí unha denuncia por " *sospeita de celos* "; que se confirmará coa mención das " *augas amargas* " citadas na " *terceira trompeta* " en Apoc.8:11. No procedemento de Números 5, a muller debía beber auga poeirenta, sen consecuencias, se era inocente pero, volvéndose amarga se é culpable, será maldita. *O adulterio* da Esposa foi denunciado en Apoc.2:12 (enmascarado polo nome de *Pérgamo*: matrimonio transgredido) e Apoc.2:22, e así será confirmado de novo por un vínculo establecido entre " *terceiro selo* " e a *terceira trompeta* . - Xa, en Daniel, o mesmo enfoque fixo que Daniel 8 "confirmase" a identidade romana do " *corniño* " de Dan.7 presentado como unha "hipótese". Este paralelismo de Daniel 2, 7 e 8 foi a novidade que me permitiu probar a identificación romana; isto por primeira vez dende a existencia do adventismo. Aquí en Apocalipse, as cousas parecen igual. Demostro a visión xeral da era cristiá paralela dos tres temas principais, letras, selos e trompetas. E en Apocalipse, o tema das " *trompetas* " cumpre o mesmo papel que Daniel 8 para o libro de Daniel. Estes dous elementos proporcionan probas sen a cal a profecía só ofrecería a " *sospeita* " que chamei "hipótese" no estudo de Daniel. Así, estas palabras, " *sospeita de celos* " revelada en Núm.5:14, aplícanse a Deus e á Asemblea desde Apoc.1 ata Apoc.6; a continuación, coa apertura do libro posible pola identificación do " *sétimo selo* " co sábado do sétimo día, tema de Rev.7, a " *sospeita de adulterio* " da Asemblea será "confirmada" no tema das " *trompetas* " e capítulos 10 a 22 que o seguen. O Espírito dá así, no capítulo 7, a función dun posto de aduana, onde debe obterse a autorización para entrar. No caso da Revelación, esa autoridade é Xesucristo, o Deus Todopoderoso e Espírito Santo, el mesmo. A porta de acceso está aberta para el, di, quen " *escoita a miña voz* " *que me abre cando peto á súa porta* (a porta do corazón), *e quen cea comigo e eu con el* ", segundo Apo. .3:20. " *O viño e o aceite* " son os símbolos respectivos do sangue derramado por Xesucristo e o Espírito de Deus. Ademais, ambos úsanse

para curar feridas. O mandato dado de " *non lles fagas dano* " significa que Deus castiga, pero aínda así o fai cunha mestura da súa misericordia. Este non será o caso das " *sete últimas pragas* " da súa " *ira* " dos últimos días terrestres segundo Apoc. 16:1 e 14:10.

Verso 7: " *Cando abriu o cuarto selo, oín a voz do cuarto ser vivo que dicía: Ven.* »

O " *cuarto ser vivo* " é a " *aguia* " da elevación celeste suprema. Anuncia a aparición do cuarto castigo de Deus: a mortalidade.

Verso 8: " *Mirei, e velaquí, apareceu un cabalo pálido. A quen o montaba chamábase Morte, e acompañouno Hades. Déuseltes poder sobre unha cuarta parte da terra, para destruír os homes coa espada, coa fame, coa morte e polas feras da terra* ".

Confírmase o anuncio, si é " *morte* ", pero no seu sentido de mortalidade imposta en castigos circunstanciais. A morte afecta a toda a humanidade desde o pecado orixinal, pero aquí só " *un cuarto da terra* " é golpeada por ela, " *pola espada, a fame, a mortalidade* " por enfermidades epidémicas e " *animales salvaxes* " tanto animais como humanos. Este " *cuarto da terra* " ten como obxectivo a Europa infielmente cristiá e as poderosas nacións que xurdirán dela ao redor do ^{século XVI}: os dous continentes americanos e Australia.

Verso 9: " *Cando abriu o quinto selo, vin debaixo do altar as almas dos que foran mortos pola palabra de Deus e polo testemuño que deran* " .

Estas son as vítimas de accións "bestiais" cometidas en nome da falsa fe cristiá. Ensina o réxime católico papal romano, simbolizado xa en Apoc.2:20, pola muller Izabel á que o Espírito imputa a acción *de ensinar* aos seus servos ou literalmente: " *os seus escravos* ". Colócanse " *baixo o altar* ", polo tanto baixo a égida da cruz de Cristo que lles permite beneficiarse da súa " *xustiza eterna* " (ver Dan.9:24). Como indicará Apoc. 13:10, os elixidos son vítimas mártires e nunca verdugos, nin asasinos de seres humanos. Os elixidos interesados neste verso, recoñecidos por Xesús, imitárono incluso na morte como mártires: " *pola palabra de Deus e polo testemuño que deran* "; porque a fe verdadeira é activa, nunca unha simple etiqueta falsamente tranquilizadora. A súa " *testemuña* " consistiu precisamente en entregar as súas vidas para a gloria de Deus.

Verso 10: " *Clararon a gran voz, dicindo: ¿Ata que punto, oh Mestre santo e verdadeiro, tardas en xulgar e vingard o noso sangue sobre os que habitan na terra?* »

Que esta imaxe non te engane, porque só o sangue deles derramado sobre a terra clama vinganza aos oídos de Deus, como fixo o sangue de Abel morto polo seu irmán Caín segundo Xen.4:10: "E Deus dixo : *Que fixeches? A voz do sangue do teu irmán clama a min dende a terra.* ". O verdadeiro estado dos mortos revélase en Ecc.9:5-6-10. Ademais de Enoc, Moisés, Elías e os santos que resucitaron no momento da morte de Xesucristo, os outros "xa non participan de todo o que se fai baixo o sol, porque o seu pensamento e a súa memoria pereceron ". " *Non hai nin sabedoría nin entendemento nin coñecemento no inferno, porque a súa memoria está esquecida* ". Estes son os criterios **inspirados por Deus** respecto da morte . Os falsos crentes son vítimas de falsas doutrinas herdadas do paganismo do filósofo grego Platón cuxa opinión sobre a morte non

ten cabida na fe cristiá fiel ao Deus da verdade. Devolvámoslle a Platón o que lle pertence e a Deus o que lle pertence: a verdade sobre todo, e sexamos lóxicos, porque a morte é o contrario absoluto da vida, e non unha nova forma de existencia.

Verso 11: " *Dáronlle unha túnica branca a cada un deles; e díxolles que permanecesen en repouso algún tempo máis, ata que se completase o número dos seus compañeiros de servizo e dos seus irmáns que debían ser condenados a morte coma eles* .

A " *ropa branca* " é o símbolo da pureza dos mártires que Xesús vestiu por primeira vez en Apocalipsis 1:13. A " *túnica branca* " é a imaxe da súa xustiza imputada no tempo da persecución relixiosa. O tempo dos mártires vai dende a época de Xesús ata 1798. Ao final deste período, segundo Apoc.11:7, " *a besta que se levanta do abismo* ", símbolo da Revolución Francesa e dos seus terrores ateos de 1793. e 1794, porá fin ás persecucións organizadas pola monarquía e o papado católico, designados eles mesmos como " *bestia que nace do mar* " en Apo.13:1. Despois da masacre revolucionaria, establecerase a paz relixiosa no mundo cristián. Lemos de novo: " *E dixéronlles que permanecesen aínda un tempo máis, ata que se completase o número dos seus compañeiros de servizo e dos seus irmáns que debían ser condenados a morte coma eles* " . O resto dos mortos en Cristo continuará ata o seu glorioso regreso final. Asumindo que a mensaxe deste " *quinto selo* " vai dirixida aos protestantes perseguidos pola inquisición papal católica da era " *Tiatira* ", o tempo do asasinato dos electos cesará por mor da acción revolucionaria francesa que en breve, entre 1789 e 1798, destruíndo o poder agresivo da coalición do papado e da monarquía francesa. O " *sexto selo* " que se abrirá referirase, polo tanto, a este réxime revolucionario francés que Apoc. 2:22 e 7:14 chaman " *gran tribulación* ". Na imperfección doutrinal que a caracteriza, a fe protestante será tamén vítima da intolerancia do réxime revolucionario ateo. A través da súa acción se alcanzará o número dos que ían ser condenados á morte.

Verso 12: " *Mirei cando abriu o sexto selo; e houbo un gran terremoto, o sol púxose negro coma un cilicio, toda a lúa fíxose coma sangue* .

O " *terremoto* " dado como sinal do tempo do " *6o selo* " , permítenos situar a acción o sábado 1 de novembro de ¹⁷⁵⁵ arredor das 10 da mañá. O seu centro xeográfico era a cidade altamente católica de Lisboa na que había 120 igrexas católicas. Deus indicou así os obxectivos da súa ira que este " *terremoto* " tamén profetizou a imaxe espiritual. A acción profetizada realizárase en 1789 co levantamento do pobo francés contra a súa monarquía; Deus a condenou a ela e ao seu aliado o papado católico romano, ambos os dous mortos en 1793 e 1794; datas dos "dous terrores revolucionarios". En Rev.11:13 a acción revolucionaria francesa compárase cun " *terremoto* ". Ao poder datar as accións citadas, a profecía faise máis precisa. "... *o sol volveuse negro coma un saco de crin de cabalo* ", o 19 de maio de 1780, e este fenómeno experimentado en América do Norte recibiu o nome de "día escuro". Foi un día sen luz solar que tamén profetizaba a acción realizada polo ateísmo revolucionario francés contra a luz da palabra escrita de Deus simbolizada aquí polo "sol " ; a Santa Biblia foi queimada en auto-da-fé. " *Toda a lúa volveuse como sangue* ", ao final deste día escuro, as

nubes espesas revelaron a lúa cunha cor vermella pronunciada. A través desta imaxe, Deus confirmou o destino reservado ao campamento papal-real das tebras, entre 1793 e 1794. O seu sangue sería derramado abundantemente pola lámina afiada da guillotina revolucionaria.

Nota: En Rev.8:12, ao golpear " *un terzo do sol, un terzo da lúa e un terzo das estrelas* ", a mensaxe da " *cuarta trompeta* " confirmará o feito de que as vítimas dos revolucionarios serán verdadeiros elixidos e caídos rexeitados por Deus en Xesucristo. Isto tamén confirma o significado da mensaxe do " *quinto selo* " que acabamos de ver. É mediante a acción do ateísmo que se realizarán os últimos asasinatos dos fieis electos.

Verso 13: " *E as estrelas do ceo caeron á terra, como cando unha figueira sacudida por un forte vento bota os seus figos verdes.* »

Este terceiro sinal dos tempos, esta vez celeste, cumpriuse literalmente o 13 de novembro de 1833, visible en todo Estados Unidos entre a medianoite e as 5 da mañá. Pero como o sinal anterior, anunciaba un evento espiritual de magnitude inimaxinable. Quen puido contar o número destas estrelas que caeron en forma de paraugas por toda a extensión do ceo desde a medianoite ata as 5 da mañá? Esta é a imaxe que Deus nos dá da caída dos crentes protestantes en 1843, cando foron vítimas do decreto de Dan.8:14 que entrou en vigor. Entre 1828 e 1873, a acción do río "Tigre" (Dan.10:4), nome da besta que mata o home, confírmase así en Dan.12:5 a 12. Neste verso as *imaxes* da "figueira" fidelidade do pobo de Deus, agás que esta fidelidade é cuestionada pola imaxe dos " *figos verdes* " arroxados á terra. Así mesmo, a fe protestante foi recibida por Deus con reservas e condicións provisionais, pero o desprezo polas mensaxes proféticas de William Miller e o rexeitamento á restauración do sábado provocaron a súa caída en 1843. Foi a través deste rexeitamento que permaneceu o "figo " . " *verde* ", negándose a madurar aceptando a luz de Deus, morrerá. Ela permanecerá neste estado, caído da graza do Señor ata o momento do seu glorioso regreso, en 2030. Pero coidado, pola súa negativa ás últimas luces, desde 1994, o adventismo oficial converteuse, "tamén ela " . un " *figo verde* " destinado a morrer dúas veces.

Verso 14: " *O ceo marchou coma un rolo enrolado; e todas as montañas e illas foron movidas dos seus lugares.* »

Este terremoto é esta vez universal. Na hora da súa gloriosa aparición, Deus fará tremer a terra e todo o que contén en homes e animais. Esta acción ocorrerá no momento da " *sétima das sete últimas pragas da ira de Deus* ", segundo Apoc.16:18. Será para os verdadeiramente elixidos a hora da súa resurrección, " *a primeira* ", a dos " *benaventurados* ", segundo Apoc.20:6.

Verso 15: " *Os reis da terra, os grandes, os xefes militares, os ricos, os poderosos, todos os escravos e os libres, agocháronse nas covas e nas rochas das montañas.* »

Cando o Deus Creador aparece en toda a súa gloria e poder, ningún poder humano pode manterse e ningún abrigo pode protexer aos seus inimigos da súa xusta ira. Este verso indícalo: a xustiza de Deus aterroriza a todas as categorías culpables da humanidade.

Verso 16: " *E dixéronlles aos montes e ás pedras: Cae sobre nós e escóndenos do rostro do que está sentado no trono e da ira do Año;* »

É o propio cordeiro quen senta no trono divino, pero a estas horas xa non é o cordeiro sacrificado quen se lles presenta, é o " *Rei dos reis e Señor dos señores* " que vén esmagar aos seus inimigos dos últimos días.

Verso 17: " *Porque chegou o gran día da súa ira, e quen pode soportar?* »

O desafío é, en efecto, " *subsistir* ", é dicir, sobrevivir despois da intervención xudicial de Deus.

Os que poden " *sobrevivir* " nesta hora terrible son os que ían morrer, de acordo co plan do decreto dominical mencionado en Apoc. 13:15, segundo o cal, os observadores do sábado santo divino debían ser aniquilados. na terra. Explícase o terror dos que os ían matar, revelado no verso anterior. E así os que poderán sobrevivir o día do regreso na gloria de Xesucristo será o tema de Apoc.7, no que Deus nos revelará parte do seu proxecto que lles concierne.

Apocalipse 7: Adventismo do sétimo día **selado co selo de Deus: o sábado**

Verso 1: " *Despois disto vin catro anxos de pé nos catro cantos da terra; Retiraron os catro ventos da terra, para que non soprarse vento sobre a terra, nin sobre o mar, nin sobre ningunha árbore.* »

Estes " *catro anxos* " son os anxos celestes de Deus comprometidos nunha acción universal simbolizada polos " *catro cantos da terra* ". Os " *catro ventos* " simbolizan guerras universais, conflitos; quedan así " *contidos* ", impedidos, bloqueados, o que resulta na paz relixiosa universal. " *O mar* " símbolo do

catolicismo e " *a terra* " símbolo da fe reformada están en paz un co outro. E esta paz tamén se refire á " *árbores* ", a imaxe do home como individuo. A historia ensínanos que esta paz impúxose polo debilitamento do poder papal esmagado polo ateísmo nacional francés entre 1793 e 1799, data na que morreu o papa Pío VI detido no cárcere da Cidadela de Valence-sur-Rhône, onde nacín e resido. Esta acción atribúese a " *a besta que sube das profundidades* " en Apoc.11:7. Tamén se lle chama " *cuarta trompeta* " en Apocalipsis 8:12. Despois dela, en Francia, o réxime imperial de Napoleón I simbolizado por " *unha aguia* " en Apo.8:13, manterá a súa autoridade sobre a relixión católica rehabilitada polo Concordato.

Verso 2: " *E vin outro anxo que subía cara ao sol nacente, levando o selo do Deus vivo; berrou a gran voz aos catro anxos aos que lles foi dado facer dano á terra e ao mar, e dixo :*

O " *sol nacente* " referiuse a Deus visitando o seu rabaño terrestre en Xesucristo en Lucas 1:78. O " *selo do Deus vivo* " aparece no campamento celestial de Xesucristo. Cunha " *voz forte* " que confirma a súa autoridade, o anxo da unha orde aos poderes anxelicos demoníacos universais que recibiron a autorización de Deus " *para facer dano* ", á " *terra* " e ao " *mar* " ser, aos protestantes. fe e á fe católica romana. Estas interpretacións espirituais non impiden unha aplicación literal que se refire a " *a terra, o mar e as árbores* " da nosa creación; que sería difícil de evitar co uso de armas nucleares no momento da " *sexta trompeta* " de Apoc.9:13 a 21.

Verso 3: " *Non fagas dano á terra, nin ao mar, nin ás árbores, ata que selamos a fronte dos servos do noso Deus.* »

Este detalle permítenos situar o inicio da acción do selado dos electos desde a primavera de 1843 ata o outono de 1844. Foi despois do 22 de outubro de 1844 cando o primeiro adventista, o capitán Joseph Bates, foi selado adoptando, individualmente, o descanso sabático do sétimo día. Pronto sería imitado, aos poucos, por todos os seus irmáns e irmás adventistas do momento. O selado comezou despois do 22 de outubro de 1844 e continuaría durante os " *cinco meses* " profetizados en Apocalipsis 9:5-10; " *cinco meses* " ou 150 anos reais de acordo co código día-ano de Ezé.4:5-6. Estes 150 anos foron profetizados para a paz relixiosa. A paz establecida favoreceu a proclamación e o desenvolvemento universal da mensaxe "adventista do sétimo día", representada hoxe en todos os países occidentais e onde foi posible. A misión adventista é universal e, como tal, depende exclusivamente de Deus. Polo tanto, non ten nada que recibir doutras confesións cristiás e debe, para ser bendito, apoiarse unicamente na inspiración dada por Xesucristo, o seu Xefe de cabezas celestiais, que dá a comprensión da lectura da "Santa Biblia"; a Biblia, a palabra escrita de Deus que representa os seus " *dúas testemuñas* " en Apoc.11:3. Comezada en 1844, o tempo de paz garantido por Deus rematará no outono de 1994, como demostrará o estudo de Rev.9.

Nota importante sobre o "selo de Deus": o sábado por si só non é suficiente para xustificar o seu papel como " *selo de Deus* ". O selado implica que vai acompañado das obras preparadas por Xesús para os seus santos: o amor á verdade e á **verdade profética**, e o testemuño do froito presentado en 1 Cor.13. Moitos que gardan o sábado sen cumprir estes criterios abandonarano cando

apareza a ameaza de morte pola súa práctica. O sábado non se herda, é Deus quen llo dá ao elixido, como sinal de **que lle pertence** . Segundo Ezequiel 20:12-20: "*Eu tamén lles dei os meus sábados como un sinal entre eles e eu, para que soubesen que eu son o Señor que os santifico.../... Santifica os meus sábados, e que sexan un sinal entre min e ti, polo que se poida saber que eu son o Señor, o teu Deus . "* Sen contradicir o que se acaba de dicir, senón para confirmalo, lemos en 2 Timoteo 2:19: "*Non obstante, o sólido fundamento de Deus permanece en pé, con estas palabras que serven de selo : O Señor coñece aos que pertencen . a el ; e: Quen chame o nome do Señor, que se aparte da iniquidade. »*

Verso 4: "*E oín o número dos que foron selados, cento corenta e catro mil, de todas as tribos dos fillos de Israel: "*

O apóstolo Paulo demostrou en Rom.11, a través dunha imaxe, que os pagáns convertidos están enxertados na raíz do patriarca Abraham para quen os xudeus din ser. Salvados pola fe, coma el, estes pagáns convertidos son unha extensión espiritual das 12 tribos de Israel. Israel carnal, cuxo sinal era a circuncisión, caeu, entregado ao demo, pola súa negativa ao Mesías Xesús. A fe cristiá que caeu na apostasía desde o 7 de marzo de 321 é tamén un Israel espiritual que caeu desde esa data. Aquí, Deus preséntanos un auténtico Israel espiritual bendecido por el desde 1843. É aquel que leva a misión universal do adventismo do sétimo día. E xa, o número, "*144.000* ", citado, merece unha explicación. Non se pode tomar literalmente, pois tendo comparado a posteridade de Abraham coas "*estrelas do ceo* ", o número parece demasiado pequeno. Para o Deus Creador, os números falan tanto como as letras. É entón cando debemos entender que o termo "*número* " neste verso non debe ser interpretado como unha cantidade numérica, senón como un código espiritual que designa un comportamento relixioso que Deus bendice e aparta (que el santifica). Así, "*144.000* " explícase do seguinte xeito: $144 = 12 \times 12$, e $12 = 7$, o número de Deus + 5, o número de home = alianza entre Deus e o home. O cubo deste número é o símbolo da perfección e o seu cadrado, o da súa superficie. Estas proporcións serán as da nova Xerusalén descrita en Rev.21:16 nun código espiritual. O termo "*mil* " que vén a continuación simboliza unha multitude innumerable. De feito, "*144.000* " significa unha multitude de homes perfectos redimidos que fixeron un pacto con Deus. Esta referencia ás tribos de Israel non debe sorprendernos porque Deus non abandonou o seu proxecto a pesar dos sucesivos fracasos das súas alianzas cos homes. O modelo xudeu presentado dende o éxodo de Exipto non se estendeu a Cristo sen razón. E a través da súa verdade cristiá e do seu respecto por todos os seus mandamentos, incluído o do sábado en particular, e as súas ordenanzas morales, de saúde e outras restauradas, Deus atopa, no fiel adventismo disidente dos últimos días, o modelo de Israel conforme á súa ideal. Engademos que no texto do 4^o mandamento, Deus di sobre o sábado aos seus elixidos: "*Tes seis días para facer todo o teu traballo ... pero o 7^é o día de YaHWéH, o teu Deus*". Resulta que 6 días de 24 horas suman 144 horas. Podemos deducir así que os 144.000 selados son fieis observadores desta ordenanza divina. As súas vidas están marcadas por este respecto polos seis días autorizados para as súas obras profanas. Pero o ^{día} 7 honran o descanso santificado obxecto deste mandamento. O carácter espiritual deste Israel "adventista" demostrárase nos versos 5 ao 8 que

seguen. Os nomes dos patriarcas hebreos citados non son os que compuxeron o Israel carnal. Aqueles que Deus seleccionou só están aí para levar unha mensaxe oculta na xustificación da súa orixe. Do mesmo xeito que os nomes das " *sete asembleas* ", os das " *doce tribos* " levan unha dobre mensaxe. O máis sinxelo é revelado pola súa tradución. Pero o máis rico e complexo baséase nas declaracións que fai cada nai cando xustifica poñerlle un nome ao seu fillo.

Verso 5: " *da tribo de Xudá, doce mil selados; da tribo de Rubén, doce mil; da tribo de Gad, doce mil; »*

Para cada nome, o número " *doce mil selados* " significa: unha multitude de homes aliados con Deus selados polo sábado.

Xudá : Loado sexa o Señor; palabras maternas de Xen.29:35: " *Lovar a YaHWéH* ".

Rubén : Mira un fillo; palabras maternas de Xen. 29:32: " *XaHWéH viu a miña humillación* "

Gad : Felicidade; palabras maternas de Xen.30:11: " *Que felicidade!* »

Verso 6: " *da tribo de Aser, doce mil; da tribo de Neftalí, doce mil; da tribo de Manaxés, doce mil; »*

Para cada nome, o número " *doce mil selados* " significa: unha multitude de homes aliados con Deus selados polo sábado.

Aser : Feliz: palabras maternas de Xen.30:13: " *Que feliz estou!* »

Neftalí : Loitando: palabras maternas de Xen.30:8: " *Loitei divinamente contra a miña irmá e triunfei* ".

Manasés : Esquecemento: palabras paternais de Xen.41:51: " *Deus fíxome esquecer todas as miñas tristezas* ".

Verso 7: " *da tribo de Simeón, doce mil; da tribo de Leví, doce mil; da tribo de Isacar, doce mil; »* Para cada nome, o número " *doce mil selados* " significa: multitude de homes aliados con Deus selados polo sábado.

Simeón : Escoita: palabras maternas de Xen. 29:33: " *YaHWéH escoitou que non era amado* ".

Levi : Adxunto: palabras maternas de Xen. 29:34: " *Por esta vez, o meu marido apegarase a min* ".

Isacar : Salario: palabras maternas de Xen.30:18: " *Deus deume o meu salario* ".

Verso 8: " *da tribo de Zabulón, doce mil; da tribo de Xosé, doce mil; da tribo de Benxamín, doce mil selados. »*

Para cada nome, o número " *doce mil selados* " significa: unha multitude de homes aliados con Deus selados polo sábado.

Zabulón : morada: palabras maternas de Xen.30:20: " *Esta vez o meu marido vivirá comigo* ".

Xosé : Quita (ou engade): palabras maternas de Xen. 30:23-24: " *Deus eliminou o meu oprobio... / (... que YaHWéH me engada outro fillo)* "

Benxamín : Fillo da dereita: palabras maternas e paternais de Xen.35:18: " *E como estaba a piques de abandonar a pantasma porque estaba morrendo, púxolle o nome de Ben-oni (Fillo da miña dor) pero o o pai chamáballe Benxamín (fillo da dereita).*

Estes 12 nomes, e palabras maternas e paternas, expresan a experiencia vivida pola última asemblea de adventistas seleccionados por Deus; " *a noiva preparou* " para o seu noivo Cristo en Apoc.19:7. Baixo o apelido presentado, o de " *Benjamin* ", Deus profetiza a situación final do seu Escollido, ameazado de morte por homes rebeldes. O cambio de nome imposto polo pai, Israel, profetiza a intervención de Deus en favor dos seus elixidos. O seu glorioso regreso reverte a situación. Os que ían morrer son glorificados e levados ao ceo onde se unen a Xesucristo, o Deus creador todopoderoso e glorioso. A expresión "Fillos do dereito" cobra o seu pleno significado profético: o dereito era o Electo, ou último Israel espiritual, e os seus fillos, os electos redimidos que o compoñen. Ademais, estas son as ovellas postas á dereita do Señor (Mateo 25:33).

Verso 9: " *Despois disto mirei, e velaquí, había unha gran multitude, que ninguén podía contar, de toda nación, tribo, pobo e lingua. Estaban de pé diante do trono e diante do Cordeiro, vestidos con roupas brancas e coas palmas nas mans.* »

Esta " *gran multitude, que ninguén podía contar* " confirma a natureza simbólica codificada espiritualmente dos " *números* " "144.000" e "12.000" citados nos versos anteriores. Ademais, faise alusión á posteridade de Abraham coa expresión: " *ninguén podería numeralos* "; en canto ás " *estrelas do ceo* " que Deus lle amosara dicindo: " *tal será a túa descendencia* ". As súas orixes son múltiples, *de cada nación, de cada tribo, de cada pobo, de cada lingua* e de cada época. Non obstante, o tema deste capítulo está dirixido especialmente á última mensaxe adventista da universalidade dada por Deus. Levan " *ropa branca* " porque estaban listos para morrer como mártires, sendo condenados a morte por un decreto promulgado polos últimos rebeldes segundo Apoc.13:15. As " *palmas* " que teñen nas súas mans simbolizan a súa vitoria contra o campamento dos pecadores.

Verso 10: " *E gritaron a gran voz, dicindo: A salvación é do noso Deus que está sentado no trono e do Cordeiro.* »

A acción evoca o contexto do retorno na gloria de Xesucristo, paralelamente á descrición das reaccións do campamento rebelde descrita en Apoc.6:15-16. Aquí, as declaracións dos cargos electos salvados son todo o contrario ás dos rebeldes. Lonxe de asustalos, o regreso de Cristo alégraos, tranquilízaos e sálvaos. A pregunta formulada polos rebeldes " *Quen pode sobrevivir?* " » recibe aquí a súa resposta: os adventistas que permaneceron fieis á misión que Deus lles encomendou ata a fin do mundo a risco da súa vida, se fose necesario. Esta fidelidade baséase no seu apego ao respecto do sábado santo santificado por Deus desde a fundación do mundo, e no seu amor manifestado pola súa palabra profética. Isto é tanto máis que agora saben que o sábado profetiza o gran descanso do sétimo milenio no que, vencedores despois de Xesucristo, poderán entrar recibindo a vida eterna prometida no seu nome.

Verso 11: " *E todos os anxos estiveron arredor do trono e os anciáns e os catro seres vivos; e inclináronse ante o trono, ante Deus* ,

A escena que se nos presenta evoca a entrada no gran descanso celestial de Deus. Atopamos imaxes dos capítulos 4 e 5 que tratan esta temática.

Verso 12: " *dicindo: Amén! Loanza, gloria, sabedoría, acción de grazas, honra, poder e poder, sexan para o noso Deus por sempre e para sempre. Amén!* »

Felices con este fermoso final da experiencia da salvación terreal, os anxos expresan a súa alegría e o seu agradecemento cara ao Deus da bondade que é o noso Creador, o seu, o noso, quen tomou a iniciativa na redención dos pecados dos elixidos terreaís. , chegando a encarnar na debilidade da carne humana, a sufrir unha morte atroz esixida pola súa xustiza. Esta multitude de ollos invisibles seguiron todas as fases deste plan de salvación e marabilláronse coa demostración sublime do amor de Deus. A primeira palabra que din é " *Amén!*" En verdade! É verdade ! Porque Deus é o Deus da verdade, o Verdadero. A segunda palabra é " *o louvanza* " tamén era o primeiro nome das 12 tribos: " *Xuda* " = Loanza. A terceira palabra é " *o gloria* " e Deus preocúpase con razón da súa gloria porque a recordará en Apo.14:7 para esixila, co título de Deus creador único, a aqueles que reclamaron a súa salvación desde 1843. A cuarta palabra é " *sabedoría* " . O estudo deste documento pretende que o descubran todos os seus cargos electos. Esta sabedoría divina está máis aló da nosa imaxinación. Sutileza, xogos de mente, todo está aí en formato divino. O quinto vén " *acción de grazas* " . É a forma relixiosa de acción de grazas que se realiza en *palabras e obras santas*. En sexto chega a "*honra*". *Isto é o que* máis frustraron a Deus os rebeldes. Tratárono con desprezo desafiando a súa vontade revelada. Pola contra, os cargos electos déronlle, na medida das súas posibilidades, a honra que se lle corresponde lexitimamente. No sétimo e oitavo veñen " *poder e forza* " . Estas dúas cousas vinculantes foron necesarias para derrubar os tiranos da terra, para esmagar aos rebeldes arrogantes mentres aínda gobernaban a terra. Sen este *poder e forza* , os últimos escollidos morrerían como tantos outros mártires durante a era cristiá.

Verso 13: " *E un dos anciáns respondeu e díxome: Estes que están vestidos de roupa branca, quen son e de onde veñen?* »

A pregunta formulada pretende revelarnos a particularidade do símbolo de " *ropa branca* " en relación coas vestimentas " *brancas* " de Apoc.3:4 e o " *liño fino* " que designa, en Apoc.19:8, " *as obras xustas dos santos* " do tempo do fin " *noiva preparada* " sexa, fiel adventismo do tempo final preparado para o seu arrebatamento ao ceo.

Verso 14: " *Díxenlle: Meu señor, ti o sabes. E díxome: Estes son os que veñen da gran tribulación; lavaron as súas vestiduras e branqueáronas no sangue do cordeiro.* »

Os " *robos brancos* " que levan certos anciáns, Jean pode, de feito, esperar unha resposta dun deles. E chega a resposta esperada: " *Son os que veñen da gran tribulación* " , é dicir, os elixidos, vítimas e mártires das guerras relixiosas e do ateísmo como nos revela o " *5 selo* " . en Apocalipsis 6:9 a 11: " *Dáronlle unha túnica branca a cada un deles; e dixéronlles que permanecesen en repouso algún tempo máis, ata que se completase o número dos seus compañeiros de servizo e dos seus irmáns que debían ser condenados a morte coma eles.* » En Apoc.2:22, a " *gran tribulación* " designa a matanza do réxime revolucionario ateo francés realizada entre 1793 e 1794. Como confirmación, en Apoc.11:13, lemos: "... *sete mil homes foron mortos neste terremoto* "; " *Sete* " para relixiosos e " *mil* " para

multitude. A Revolución Francesa é como un terremoto que tamén mata os servos de Deus. Pero esta " *gran tribulación* " foi só unha primeira forma deste logro. A súa segunda forma será realizada pola " *6a trompeta* " de Rev.9, unha sutileza da edición en Rev.11 revelará este feito. Multitudes de cristiáns infieis serán condenados á morte durante a Terceira Guerra Mundial, que simboliza e confirma a " *6a trompeta* ". Pero desde 1843, Deus seleccionou aos elixidos aos que santifica e aos últimos aos que aparta son demasiado preciosos aos seus ollos para ser destruídos. Prepáraos para o último testemuño da historia da salvación terrestre; un testemuño de fidelidade que lle darán mantendo fiel ao seu sétimo día de reposo, aínda que sexa ameazado de morte polo campamento rebelde. Esta proba final do plan de Deus revélase na mensaxe entregada a " *Filadelfia* " en Apoc.3:10 e en Apoc.13:15 (decreto da morte). Para Deus, a intención vale a acción, e na medida en que, postos a proba, aceptan o risco da morte, son asimilados por el ao grupo dos mártires e así se lles atribúe a "túnica branca" de verdadeiros *mártires* . Eles escapan da morte só por mor da intervención salvadora de Xesucristo. Neste último xuízo, despois da segunda " *gran tribulación* ", polo testemuño da súa fidelidade, "lavarán *as súas vestiduras e branquearanse no sangue do cordeiro* " permanecendo fieis ata o final. serán ameazados. Ao final desta última proba de fe, o número dos que así ían morrer como mártires estará completo e o " *descanso* " mortal dos santos martirizados do " *quinto selo* " rematará coa súa resurrección. Dende 1843 e sobre todo dende 1994, a obra de santificación emprendida por Deus inútil, a morte dos verdadeiros elixidos que permaneceron vivos e fieis ata a hora do seu regreso e o fin do tempo de graza que o precede fai aínda máis. inútil.

Verso 15: " *Por iso están diante do trono de Deus, e sérvenlle día e noite no seu templo. O que senta no trono levantará a súa tenda sobre eles;* »

Entendemos que para Deus, este tipo de elixidos representa unha elite particularmente alta. Concederlle honras especiais. Neste verso, o Espírito usa dous tempos de conxugación, o presente e o futuro. Os verbos conxugados en tempo presente " *son* " e " *servirle* " revelan a continuidade do seu comportamento no seu corpo de carne que é o templo de Deus que habita neles. E esta acción continuará no ceo despois do seu arrebatamento por Xesucristo. No futuro, Deus dá a súa resposta á súa fidelidade: " *O que está no trono levantará a súa tenda sobre eles* " para a eternidade.

Verso 16: " *Non terán máis fame, nin sede máis, nin o sol nin calor ningún.* »

Estas palabras significan para os adventistas elixidos do final que tiñan " *fame* " ao ter sido privados de comida e " *sede* " porque os seus torturadores e os seus carcereiros foron privados de auga. " *O lume do sol* ", cuxa " *calor* " se intensifica na cuarta das últimas sete pragas de Deus, queimaraos e causaraos sufrir. Pero tamén foi polo lume das piras da inquisición papal, o outro tipo de " *calor* " que os mártires do " *quinto selo* " foron consumidos ou torturados. A palabra " *calor* " tamén se relaciona co lume das armas convencionais e atómicas utilizadas no contexto da *sexta trompeta* . Os superviventes deste último conflito pasarán polo lume. Estas cousas nunca volverán pasar na vida eterna, na que só entrarán os elixidos.

Verso 17: " *Porque o Cordeiro que está no medio do trono alimentaraos e conduciraos ás fontes das augas da vida, e Deus enxugará toda bágoa dos seus ollos.* »

“ *O Año* ” é, de feito, tamén, o Bo Pastor que pastoreará as súas amadas ovellas. A súa divindade volve afirmarse aquí pola súa posición " *no medio do trono* ". O seu poder divino conduce aos seus elixidos " *aos mananciais das augas da vida* ", imaxe simbólica da vida eterna. E apuntando ao contexto final no que, ao seu regreso, os seus últimos escollidos estarán chorando, "enxugará *todas as bágoas dos seus ollos* ". Pero as bágoas tamén foron a parte de todos os seus elixidos maltratados e perseguidos ao longo da historia da época cristiá, moitas veces ata o seu último alento.

Nota : A pesar das aparencias enganosas observadas no noso tempo 2020, nos que a verdadeira fe parece desaparecer, Deus profetiza a conversión e salvación de "multitudes" procedentes de todas as orixes raciais, étnicas e lingüísticas da terra. É un auténtico privilexio o que dá aos seus cargos electos saber que, segundo Apocalipsis 9:5-10, o tempo do entendemento e da paz relixiosa universal só foi programado por el durante "150" anos (ou cinco proféticos) . meses) entre 1844 e 1994. Este criterio distintivo dos verdadeiros elixidos é citado polo Espírito na súa mensaxe de Apoc. 17:8: “ *A besta que viches era, e xa non é. Debe ascender do abismo e ir á perdición. E os que moran na terra, **cuxos nomes non foron escritos no libro da vida dende a fundación do mundo, marabillaranse cando vexan a besta** , porque era, e xa non existe, e que reaparecerá.* » **Os verdadeiramente elixidos non se sorprendarán** cando vexan acontecer as cousas que Deus lles anunciou a través da súa palabra profética.

Apocalipse 8: As catro primeiras trompetas

Os catro primeiros castigos de Deus

Verso 1: " *Cando abriu o sétimo selo, houbo silencio no ceo durante aproximadamente media hora. »*

A apertura do " *sétimo selo* " é extremadamente importante, porque autoriza a apertura completa do libro Apocalipse " *selado con sete selos* " segundo Apoc.5:1. O silencio que marca esta apertura dálle á acción unha solemnidade excepcional. Ten dúas xustificacións. A primeira é a idea da ruptura da relación entre o ceo e a terra, provocada polo abandono do sábado o 7 de marzo de 321. A segunda explícase do seguinte xeito: pola fe, identifico este "sétimo selo" co " *selo do Deus vivo* " do capítulo 7 que designa, na miña opinión, o sábado santo santificado por Deus desde a fundación do mundo. Lembrou a súa importancia facéndoo tema do cuarto dos seus dez mandamentos. E alí descubrín probas que revelan a súa extrema importancia para Deus, o noso sublime Creador. Pero xa no relato do Xénese, notei que o sétimo día foi presentado por separado no capítulo 2. Os primeiros seis días son tratados no capítulo 1. Ademais, o sétimo día non está pechado, como os anteriores, pola fórmula " *había noite e mañá* ". Esta particularidade xustifícase polo seu papel profético no sétimo milenio do proxecto salvador de Deus. Posto baixo o signo da eternidade dos elixidos redimidos polo sangue de Xesucristo, o sétimo milenio é en si mesmo como un día sen fin. En

confirmación destas cousas, na súa presentación na Biblia hebrea, a Torá, o texto do cuarto mandamento está separado dos demais e precedido dun sinal que esixe un tempo de silencio respectuoso. Este sinal é a letra "Pé" do hebreo e, así, illado marcando unha ruptura no texto, leva o nome "pétuhot". O descanso sabático do sétimo día, polo tanto, ten toda a xustificación para ser marcado por Deus dun xeito particular. Desde a primavera de 1843, provocou a perda da tradicional fe protestante, herdeira do "domingo" católico. E dende o mesmo calvario, pero no outono de 1844, volveu converterse no sinal de pertenza a Deus que lle dá Ezé.20, 12-20: "Eu *tamén lles dei os meus sábados como sinal entre eles e eu, para iso. que saiban que eu son o Señor que os santifico.../...Santificade os meus sábados, e que sexan un sinal entre min e vós polo que se saiba que eu son o voso Deus.* » Só a través del o elixido pode entón entrar no segredo de Deus e descubrir o programa preciso do seu proxecto revelado.

Dito isto, no capítulo 8, Deus evoca secuencias de mensaxes de maldición. O que me leva a mirar a verdade do sábado baixo o aspecto das maldicións que o seu abandono, por parte dos cristiáns desde o 7 de marzo de 321, xerou en cadea ao longo da época cristiá. Isto é tamén o que confirmará o verso que vén vinculando o tema do sábado coas " *sete trompetas* ", símbolos dos "sete castigos divinos" que golpearán a infidelidade cristiá do 7 de marzo de 321.

Verso 2: " *E vin aos sete anxos de pé diante de Deus, e déronlles sete trompetas.* »

O primeiro dos privilexios obtidos pola santificación do sábado do sétimo día, santificado por Deus, é comprender o significado que lle dá ao tema das " *sete trompetas* ". Pola forma do enfoque que se lle dá, este tema abre por completo a intelixencia do elixido. Porque proporciona proba da acusación de " *pecado* " citada en Dan.8:12 contra a Asemblea cristiá, por parte de Deus. De feito, estes "sete castigos" non serían inflixidos por Deus se este pecado non existise. Ademais, á luz do Levítico 26, estes castigos están xustificados polo odio aos seus mandamentos. Na antiga alianza, Deus xa adoptara o mesmo principio, para castigar a iniquidade do Israel carnal infiel e corrupto. O Deus creador e lexislador que non cambia, dános unha fermosa proba diso. Ambos pactos están suxeitos aos mesmos requisitos de obediencia e fidelidade.

O acceso ao tema das " *trompetas* " permitirá demostrar as sucesivas condenas de todas as relixións cristiás: católica, ortodoxa, protestante desde 1843, pero tamén adventistas desde 1994. Tamén revela o castigo universal da " *sexta trompeta* " que será xuntalos antes de que remate o período de proba. Así podemos medir a súa importancia. A " *sétima trompeta* " vinculada ao regreso de Cristo, a acción directa de Deus, tratarase por separado, como o sábado, no capítulo 11, despois desenvolverase amplamente nos capítulos 18 e 19.

Durante os últimos 17 séculos desde 321, ou máis precisamente 1709 anos, 1522 anos estiveron marcados polas maldicións provocadas pola transgresión do sábado ata a súa restauración prevista para o ano 1843 no decreto de Dan.8:14. E desde esa data da súa restauración ata o regreso de Xesucristo en 2030, o sábado ofreceu a súa bendición durante só 187 anos. Polo tanto, o sábado trouxo por moito tempo máis dano aos homes infieis que ben aos fieis elixidos. A maldición

gaña e, polo tanto, este tema ten o seu lugar neste capítulo 8 que presenta maldicións divinas.

Verso 3: " *E veu outro anxo e púxose no altar, tendo un incensario de ouro; e déronlle moito incenso, para que o ofrecese, coas oracións de todos os santos, no altar de ouro que está diante do trono. »*

En Daniel 8:13, despois de citar " *o pecado desolador* ", os santos da visión evocaron o " *perpetuo* " que se refería ao " *sacerdocio* " celestial " *incomunicable* " de Xesucristo, segundo Heb.7:23. Na terra, desde 538, o réxime papal quitouno segundo Dan.8:11. En 1843, a reconciliación con Xesucristo requiriu a súa restitución. Este é o propósito do tema que abordamos neste verso 3 que abre o ceo e móstranos a Xesucristo no seu papel simbólico como sumo sacerdote celestial intercesor polos pecados dos seus elixidos, e só por eles. Teña en conta, que na terra, entre 538 e 1843, esta escena e este papel son parodiados e usurpados pola actividade dos papas católicos romanos que se suceden no tempo, frustrando continuamente a Deus do seu lexítimo dereito soberano supremo.

Porque se presenta neste capítulo 8 e porque cesou ao mesmo tempo que o abandono do sábado, este tema da intercesión de Xesucristo tamén se nos presenta baixo o aspecto de maldición do cesamento desta intercesión polo cristián. multitude de vítimas inconscientes do "día do sol" romano pagán; isto, mesmo e especialmente, despois do seu enganoso e sedutor cambio de nome: "Domingo": día do Señor. Si, pero de que señor? Ai! O de abaixo.

Verso 4: " *O fume do incenso subía coas oracións dos santos da man do anxo diante de Deus. »*

Os " *perfumes* " que acompañan " *as oracións dos santos* " simbolizan o cheiro agradable do sacrificio de Xesucristo. É a súa demostración de amor e fidelidade a que fai que as oracións dos seus elixidos sexan aceptables para o seu xuízo divino. Debemos sinalar neste verso a importancia da asociación das palabras " *fume* " e " *oracións dos santos* ". Este detalle será usado en Rev.9:2 para designar as oracións dos falsos cristiáns protestantes, desde a nova situación establecida en 1843.

O que Deus evoca neste verso é a situación que imperaba entre o tempo apostólico e a maldita data do 7 de marzo de 321. Antes do abandono do sábado, Xesús recibiu as oracións dos elixidos e intercedeu no seu nome por elas. É unha imaxe didáctica que significa que se mantén a relación vertical entre Deus e os seus elixidos. Será así mentres testifiquen a fidelidade á súa persoa e á súa ensinanza da verdade, ata o ano 321. En 1843, o sacerdocio de Xesús retomarará *toda* a súa bendita actividade en favor dos santos adventistas elixidos. Porén, entre 321 e 1843, os reformadores beneficiáronse do seu perdón, como os da era *Tiatira*.

Verso 5: " *E o anxo colleu o incensario, encheuno de lume do altar e botouno sobre a terra. E houbo voces, e tronos, e lóstregos e un terremoto. »*

A acción descrita é visiblemente violenta. É o de Xesucristo ao final do seu ministerio de intercesión cando chega o momento do fin do tempo da graza. O papel do "altar" remata, e "o lume", imaxe da morte expiatoria de Xesucristo, é "botado á terra", esixindo castigo a quen o subestimaron, e para algúns, desprezado. O fin do mundo marcado pola intervención directa de Deus é evocado

aquí pola fórmula clave revelada en Apoc.4:5 e Exo.19:16. A visión xeral da era cristiá remata con esta chegada "adventista" de Xesucristo.

Como co sábado, o tema da intercesión celestial de Xesucristo preséntase baixo o aspecto da maldición do seu xuízo entre 321 e 1843. Os santos que cuestionan o Espírito ao respecto, en Dan.8:13, tiñan boas razóns para querendo saber o tempo en que o sacerdocio “ *perpetuo* ” sería asumido por Xesucristo.

Nota : sen poñer en dúbida a interpretación anterior, unha segunda explicación ten sentido. Nesta segunda interpretación, o final do tema da intercesión de Xesucristo pódese vincular á data do 7 de marzo de 321, momento no que o abandono do sábado por parte dos cristiáns levou a Deus a entrar en ira que sería expiada polos occidentais. Cristianismo, por medio das “ *sete trompetas* ” que veñen do verso 6 que segue. Esta dobre explicación está tanto máis xustificada que o abandono do sábado ten consecuencias ata a fin do mundo, en 2030, ano no que polo seu glorioso retorno visible, Xesucristo afastará para sempre do réxime papal romano e do seu último americano. Apoio protestante, a súa falsa pretensión de servilo e representalo. Xesús retomarará entón o seu título de “ *Cabeza* ” da Igrexa usurpada polo papado. De feito, a diferenza dos fieis elixidos, os cristiáns infieis caídos ignorarán o decreto de Dan.8:14 e as súas consecuencias ata o fin do mundo; o que xustifica o seu terror cando Xesús regresa segundo o ensino de Apoc.6:15-16. Antes de 2030, as primeiras seis “ *trompetas* ” realizaranse entre 321 e 2029. Pola “ *sexta trompeta* ”, o último castigo de advertencia antes do exterminio final, Deus castiga moi severamente aos cristiáns rebeldes. Despois deste sexto castigo, organizará as condicións para a última proba universal de fe e neste contexto, a luz revelada será proclamada e coñecida por todos os superviventes. É fronte a unha verdade demostrada que os elixidos e os caídos avanzarán entón, pola súa libre elección, ante unha ameaza de morte cara ao seu destino final que será: vida eterna para os elixidos, morte definitiva e absoluta. para os caídos..

Verso 6: “ *E os sete anxos que tiñan as sete trompetas preparadas para tocar.* »

A partir deste verso, o Espírito ofrécenos unha nova panorámica da época cristiá, tomando como tema as “ *sete trompetas* ”, é dicir, “sete castigos sucesivos” distribuídas por toda a época cristiá desde o 7 de marzo de 321, ano no que o “ *pecado* ” . foi establecido oficial e **civilmente** . Lembro que no prólogo de Apocalipse 1, a “ *voz* ” de Cristo xa se compara co son dunha “ *trompeta* ”. Este instrumento usado para advertir ao pobo de Israel leva en si o pleno sentido da revelación do Apocalipse. O aviso advirte das trampas postas polo inimigo.

Verso 7: “ *O primeiro soou. E houbo sarabia e lume mesturados con sangue, que foi arroxado sobre a terra; e ardeu unha terceira parte da terra, ardeu unha terceira parte das árbores, e queimaron todas as herbas verdes.* »

Primeiro castigo : levouse a cabo entre os anos 321 e 538, por diversas invasións do Imperio Romano por parte dos chamados pobos “bárbaros”. Lembro especialmente o pobo dos "hunnos" cuxo líder Atila dixo que era, con razón, a "lacra de Deus". Unha lacra que incendiou parte de Europa; norte da Galia, norte de Italia e Panonia (Croacia e oeste de Hungría). O seu lema era: ¡Oh, que famoso! "Por onde pasa o meu cabalo, a herba non medra". As súas accións

resúmense perfectamente neste verso 7; non falta nada, todo está aí. " *Sarabia* " é o símbolo da devastación dos cultivos e " *lume* " é o símbolo da destrución dos materiais consumibles. E, por suposto, " *o sangue derramado na terra* " é o símbolo de que as vidas humanas son asasinadas violentamente. O verbo " *tirar* " indica a ira do Deus creador, lexislador e salvador que inspira e dirixe a acción despois de " *tirar lume desde o altar* " no versículo 5.

Ao mesmo tempo, en Lev.26:14 a 17, lemos: " *Pero se non me escoitas e non fas todos estes mandamentos, se desprezas os meus estatutos e se a túa alma aborrece os meus xuízos, non fas todos os meus mandamentos e rompes o meu pacto, entón fareino contigo. Enviarei sobre ti terror, consumición e febre, que farán esmorecer os teus ollos e sufrir a túa alma; e sementarás as túas sementes en balde: os teus inimigos devorarán. Poñerei o meu rostro contra ti, e serás derrotado diante dos teus inimigos; os que te odian gobernarán sobre ti, e fuxirás sen ser perseguido.* »

Verso 8: " *Soou o segundo. E algo así como unha gran **montaña ardendo** con lume foi arroxada ao mar; e un terzo do mar converteuse en sangue ,*

Segundo castigo : A clave destas imaxes está en Xer. 51:24-25: " *Retribuirei a Babilonia e a todos os habitantes de Caldea por todo o mal que fixeron a Sion ante os teus ollos, di YaHWéH. Velaquí, estou contra ti, montaña de destrución, di o Señor, ti que destrúches a terra enteira! Estenderei a miña man sobre ti, voute baixar das pedras **e converterei en monte de lume.*** » É neste verso 8 onde o Espírito evoca o réxime papal romano baixo o seu nome simbólico de " *Babilonia* ", que aparecerá na forma " *Babilonia grande* " en Apoc.14:8, 17:5 e 18:2. "O lume" pégase á súa personalidade, evocando tanto o que a consumirá no regreso de Cristo e o xuízo final, como o que utiliza para inflamar de odio aos que a aproban e apoian: os reis europeos e os seus pobos católicos. . . Aquí como en Daniel, " *o mar* " representa a humanidade preocupada pola cobertura profética; a humanidade dos pobos anónimos que se mantiveron esencialmente pagáns a pesar das aparentes conversións cristiás. A primeira consecuencia do establecemento do réxime papal en 538 foi atacar á xente para convertelas pola forza militar armada. A palabra " *montaña* " designa unha poderosa dificultade xeográfica. É a que convén definir o réxime papal que, inimigo de Deus, é con todo espertado pola súa vontade divina; isto co fin de endurecer a vida relixiosa dos cristiáns infieis resultando en persecución, sufrimento e morte entre eles e fóra dos pobos de diferentes relixións. A relixión obrigatoria é unha novidade debido á transgresión do sábado santo de Deus. Debémolle as masacres innecesarias de conversións forzadas levadas a cabo por Carlomagno e as ordes das cruzadas dirixidas contra os pobos musulmáns, lanzadas polo papa Urbano II; todas as cousas profetizadas nesta " *segunda trompeta* " .

Verso 9: " *E morreu un terzo das criaturas que había no mar que tiñan vida, e un terzo dos barcos pereceron* " .

As consecuencias son universais e durarán ata a fin do mundo. As palabras " *mar* " e " *barcos* " atoparán o seu significado nos enfrontamentos cos musulmáns do mar Mediterráneo, pero tamén cos pobos africanos e

sudamericanos onde a fe católica conquistadora imposta dará lugar a horribles masacres de poboacións indíxenas.

Ao mesmo tempo, lemos en Lev.26:18 a 20: “ *Se, a pesar diso, non me escoitas, castigareiche sete veces máis polos teus pecados. Rompereí o orgullo da túa forza, farei o teu ceo coma o ferro , e a túa terra coma o bronce. A túa forza esgotarase en balde, a túa terra non dará o seu froito e as árbores da terra non darán o seu froito.* » Neste verso, Deus anuncia un endurecemento relixioso que na época cristiá se realiza co paso de Roma do paganismo ao papado. Teñamos en conta o interese de que con motivo deste cambio, a dominación romana abandonou o “Capitolo” para instalar o papado no pazo de Letrán situado precisamente sobre o “Caelius”, é dicir, o ceo. O duro réxime papal confirma o endurecemento relixioso profetizado. O froito da fe cristiá muda. A mansedumbre de Cristo é substituída pola agresión e a crueldade; e a fidelidade á verdade transfórmase en infidelidade e celo pola mentira relixiosa.

Verso 10: “ *Soou o terceiro. E caeu do ceo unha gran estrela ardendo coma un facho; e caeu sobre un terzo dos ríos e sobre os mananciais das augas.* »

Terceiro castigo : O mal xerado acentúase e alcanza o seu apoxeo cara finais da Idade Media. Os avances na impresión mecánica favoreceron a publicación da Santa Biblia. Ao lelo, os cargos electos descubren as verdades que ensina. Xustifica así o papel das “ dúas testemuñas ” que Deus lle dá en Apoc. 11:3: “ *Darei aos meus dous testemuños o poder de profetizar, vestidos de cilicio, durante mil douscentos sesenta días .* » Favorecendo os seus propios dogmas relixiosos, a fe católica só se apoia na Biblia para xustificar os nomes dos santos que fai adorar aos seus súbditos. Porque a posesión dunha Biblia é condenada por ela e expón ao posuidor á tortura e á morte. É o descubrimento da verdade bíblica o que xustifica a imaxe dada neste verso: “ *E caeu do ceo unha gran estrela ardendo coma un facho* “. O lume aínda se pega á imaxe de Roma simbolizada nesta ocasión por unha “ *gran estrela ardente* ” como a “ *gran montaña ardente* “. A palabra “ *estrela* ” revela a súa pretensión de “ *iluminar a terra* ” relixiosamente segundo Xen.1:15; e isto no nome de Xesucristo, de quen afirma ser a imaxe do verdadeiro “ *facho* ”, portador de luz ao que se lle compara en Apo.21:23. Ela segue sendo tan “ *grande* ” como cando comezou, pero o seu lume perseguidor amplificouse, pasando do estado “ *queidante* ” ao de “ *queimado* “. A explicación é sinxela, denunciada pola Biblia, a súa ira é tanto maior como se ve obrigada a opoñerse abertamente aos elixidos de Deus. O que segundo Apoc. 12:15-16 obriga a pasar da estratexia da astuta e enganosa “ *serpe* ” á do “ *dragón* ” abertamente perseguidor. Os seus adversarios non son só os pacíficos e dóciles elixidos de Deus, hai tamén e sobre todo diante del, un falso protestantismo, máis político que relixioso, porque ignora as ordes dadas por Xesucristo e toma as armas, mata e masacra tantos como o campamento católico. O “ *tercio dos ríos* ”, é dicir, unha parte das poboacións da Europa cristiá, sufriu a agresión católica ao igual que “ *as fontes das augas* ”. O modelo destas fontes de auga é o propio Deus segundo Xer.2:13: “ *Porque o meu pobo cometeu un dobre pecado: abandonáronme a min, que son fonte de auga viva, para cavar cisternas, cisternas rachadas, que non reteñen auga.* » En plural, neste verso, o Espírito designa por “ *as fontes das augas* ” os elixidos formados á imaxe de Deus. Xoán

7:38 confirma, dicindo: " *Quen crea en min, ríos de auga viva brotarán del, como di a Escritura*". » Esta expresión tamén apunta á práctica do bautismo dos nenos que dende o seu nacemento, sen ser consultados, reciben unha etiqueta relixiosa que os converterá en súbditos dunha causa relixiosa non elixida. A medida que medren, algún día tomarán armas e matarán opoñentes porque a súa etiqueta relixiosa así o esixe. A Biblia condena este principio porque afirma: " *O que crea e sexa bautizado será salvo, pero o que non crea será condenado* (Marcos 16:16)."

Verso 11: " *O nome desta estrela é Wormwood; e a terceira parte das augas mudouse en ajenjo, e moitos homes morreron polas augas, porque se amargarán*. »

En oposición á auga pura e que sacia a sede que designa a Biblia, a palabra escrita de Deus, a ensinanza católica compárase co " *ajenjo* ", unha bebida amarga, tóxica e mesmo mortal; isto está xustificado xa que o resultado final desta ensinanza será o lume da " *segunda morte do xuízo final* ". Unha parte, " *un terzo* " dos homes, é transformada pola ensinanza católica ou falsamente protestante recibida. " *As augas* " son á vez homes e ensinanzas bíblicas. No ^{século XVI}, os grupos protestantes armados fixeron un mal uso da Biblia e da súa ensinanza e, na imaxe deste versículo, os homes foron asasinados por homes e por falsas ensinanzas relixiosas. Isto débese a que os homes e o ensino relixioso volvéronse amargos. Ao declarar que as " *augas se volveron amargas* ", Deus dá unha resposta a unha acusación de " *sospeita de celos* " que permaneceu sen resolver desde Apocalipsis 6:6 no *terceiro selo* . Confirma, no momento en que a súa palabra escrita chega a facelo, a acusación de adulterio que presenta contra a Asemblea desde o 7 de marzo de 321 que precedeu á época do adulterio oficializado denominado relixiosamente Pérgamo en Apo 2:12 para 538.

Ao mesmo tempo, lemos en Lev.26:21-22: " *Se me resistes e non me escoitas, golpearéino sete veces máis segundo os teus pecados. Enviarei contra ti as bestas do campo, que te roubaran os teus fillos, que destruírán o teu gando e que te reducirán a poucos; e os teus camiños quedarán desertos*. » O estudo paralelo de Lev.26 e da *3a trompeta* do Apocalipse revela o xuízo que Deus leva ao comezo do tempo da Reforma. Os seus verdadeiros elixidos permanecen pacíficos e resignados, aceptando a morte ou a catividade como verdadeiros mártires. Pero, ademais do seu exemplo sublime, só ve " *bestias* " crueis que se enfrontan, a maioría das veces, por orgullo persoal, e que matan homes coa ferocidade dos animais salvaxes carnívoros. Esta idea tomarase forma en Apocalipsis 13:1 e 11. É o clímax do tempo en que, na norma da **aflicción**, o Escollido é conducido " *ao deserto* " (= proba) en Apocalipsis 12:6 - 14 coa escrita bíblica " *dúas testemuñas* " de Deus de Apoc.11:3. O reinado intolerante do papado profetizado durante 1260 anos chegará ao seu fin.

Verso 12: " *Soou o cuarto. E un terzo do sol foi ferido, un terzo da lúa e un terzo das estrelas, de xeito que un terzo quedou escurecido, e o día perdeu un terzo da súa luz, e a noite igualmente*. »

Cuarto castigo : O Espírito aquí representa a " *gran tribulación* " anunciada en Apocalipsis 2:22. En símbolos, revélanos os seus efectos: en parte, " *o sol* ", símbolo da luz de Deus, é golpeado. Tamén, en parte, tamén se golpeou " *a lúa* ",

símbolo do campo relixioso da escuridade que afectaba, en 1793, a hipócritas católicos e protestantes. Baixo o símbolo “ estrelas ”, tamén se ven individualmente golpeados unha parte dos cristiáns chamados a iluminar a terra . Quen pode entón chamar así a verdadeira e a falsa luz relixiosa cristiá? Resposta: a ideoloxía do ateísmo considerada a gran luz da época. A súa luz eclipsa a todas as demais. Os escritores que escriben libros sobre este tema son moi considerados e chámanse eles mesmos "ilustracións", como Voltaire e Montesquieu. Non obstante, esta luz destrúe, en primeiro lugar, as vidas humanas nunha cadea, derramando correntes de sangue. Tras a cabeza do rei Luís XVI e a da súa muller María Antonieta, as dos practicantes católicos e protestantes caeron á súa vez baixo as guillotinas dos revolucionarios. Este acto de xustiza divina non xustifica o ateísmo; pero o fin xustifica os medios, e Deus só pode derrocar aos tiranos opoñéndose a eles cunha tiranía superior, máis poderosa e máis forte. " Poder e poder " é o do Señor en Apoc.7:12.

Ao mesmo tempo, lemos en Lev.26:23 a 25: “ *Se estes castigos non te corrixen e se me resistes, eu tamén te resistirei e golpearé sete veces máis polos teus pecados. Traerei contra ti a espada que vingará a miña alianza ; Cando vos xuntedes nas vosas cidades, enviarei contra vós unha praga e seredes entregados en mans do inimigo. ”. " A espada que vingará a miña alianza " é de feito o papel que Deus deu ao réxime nacional ateo francés ao entregarlle as cabezas culpables do adulterio espiritual cometido contra el. Como a praga do verso, este réxime ateo iniciou un principio de execución masiva tal que os verdugos de onte convertéronse en vítimas de mañá. Segundo este principio, este réxime infernal parecía susceptible de engullir a toda a humanidade na morte. É por iso que Deus lle dará o nome de " abismo ", a " bestia que se levanta do abismo ", en Apoc. 11:7 onde desenvolve o seu tema. Isto porque en Xen.1:2, este nome designa a terra sen vida, sen forma, caótica e que a longo prazo reproduciría a destrución sistemática emprendida polo réxime ateo. Como exemplo, atopamos o destino da Vendée católica e monárquica rebautizada como “Vinganza” polos revolucionarios cuxo proxecto era convertela nunha terra desolada e deshabitada.*

Verso 13: “ *E mirei, e oín unha aguia voando no medio do ceo, que dicía en gran voz: Ai, ai, ai dos que moran na terra, por mor dos outros sons das trompetas dos tres anxos. que sonará! »*

A Revolución Francesa produciu os seus efectos asasinados pero conseguiu o obxectivo desexado por Deus. Acabou coa tiranía relixiosa e, tras ela, impúxose a tolerancia. Este é o momento no que, segundo Apoc.13:3, a católica "bestia do mar " foi " ferida de morte pero curada " por mor da poderosa autoridade da "aguia " napoleónica, presentada neste verso, que o rehabilitou. a través do seu Concordato. "... unha aguia voando no medio do ceo " simboliza o apoxeo da dominación do emperador Napoleón ¹. Estendeu o seu dominio sobre todos os pobos europeos e fracasou contra Rusia. Esta escolla ofrécenos unha gran precisión na datación dos acontecementos, suxírese así o período de 1800 a 1814. As enormes consecuencias deste reinado constitúen un sólido referente que xustifica así a chegada á data fundamental de Daniel 8:14 de 1843. Este importante réxime na historia do país de Francia convértese, para Deus, en portador dun terrible anuncio, xa que despois del, a fe cristiá universal entrará no

tempo en que Deus será golpeada por tres grandes " *desgrazas* ". Repetido tres veces, trátase da perfección da " *desgraza* "; isto porque entrando no ano 1843, como ensina Apocalipsis 3:2, Deus esixe que os cristiáns, que reclaman a salvación de Xesucristo, completen finalmente a Reforma iniciada desde 1170, data na que Pierre Valdo restaurou totalmente a verdade bíblica, e produciron un "perfecto" . *obras* "; esta perfección sendo requirida en Apoc.3:2 e polo decreto de Daniel 8:14. As consecuencias da súa entrada en aplicación aparecen aquí en forma de tres grandes " *desgracias* " que agora estudaremos por separado. Quero sinalar de novo que o que fai deste período de paz relixiosa, paradoxalmente, unha gran " *desgracia* ", é a herdanza do ateísmo nacional francés que impregna e impregnará, ata o fin do mundo, as mentes dos humanos occidentais. Isto non lles axudará a realizar as reformas requiridas por Deus a partir de 1843. Pero xa, o " *sello* " de Apoc. 6:13 ilustrara a primeira destas " *desgrazas* " coa imaxe dunha " *estrela fugaz* " en comparación con " *figos verdes* ", polo que non aceptaron a completa maduración espiritual requirida por Deus a partir de 1843. E o sinal celestial da advertencia de Deus deuse o 13 de novembro de 1833 xunto ao momento suxerido para o anuncio dos tres grandes. " *desgrazas* " do verso estudado.

Na súa revelación, o Espírito evoca a expresión " *habitantes da terra* " para designar aos humanos obxecto dos tres grandes. *profetizaba* " *desgrazas* ". Estando separado de Deus e separado pola súa incredulidade e pecado, o Espírito conéctaos coa " *terra* ". Pola contra, Xesús designa aos seus verdadeiros fieis elixidos coa expresión « *cidadáns do reino dos ceos* »; a súa terra natal non é a " *terra* " senón o " *ceo* " onde Xesús lles " *preparou un lugar* " segundo Xoán 14:2-3. Así que cada vez que esta expresión " *habitantes da terra* " é citada no Apocalipse, é para designar a humanidade rebelde separada de Deus en Xesucristo.

Apocalipse 9: as trompetas ⁵ e ⁶ A “ primeira ” e a “ segunda gran desgraza ”

A quinta trompeta : o “ primeiro gran ai ” para protestantes (1843) e adventistas (1994)

Nota : Na primeira lectura, este tema da " 5a trompeta " presenta en imaxes simbólicas o xuízo que Deus leva sobre as relixións protestantes que caeron en desgraza desde a primavera de 1843. Pero trae ensinanzas adicionais que confirman os anuncios proféticos dados a ^{a nosa} irmá adventista do sétimo día, a señora Ellen Gould White, a quen Xesús elixira como a súa mensaxeira. A súa obra profética alumeou especialmente o tempo da última proba final da fe; as súas predicións confirmáronse nesta mensaxe. Pero o que a nosa irmá non sabía era que unha terceira expectativa adventista foi planeada por Deus para probar a propia igrexa adventista do sétimo día. Certamente, esta terceira expectativa non asumiu o desenvolvemento público das dúas anteriores, pero a magnitude das novas verdades reveladas que se achegan a ela compensa esta aparente debilidade. É por iso que, despois de ser probado por Xesucristo entre 1983 e 1991 en Valence-sur-Rhône, Francia, e en Mauricio, tras o seu rexeitamento ás súas últimas luces proféticas, o ensino oficial do adventismo institucional foi "vomitado" polo Salvador das *almas* en 1994, data construída mediante o uso do profético " cinco meses " dos versos 5 e 10 deste capítulo 9. Por iso, en segunda lectura, este xuízo pictórico realizado polo Señor contra os distintos aspectos da fe protestante aplícase a o adventismo institucional do sétimo día caeu na apostasía, á súa vez, a través dunha negativa á luz profética divina; isto, a pesar das advertencias dadas por Ellen G. White no capítulo "Negar a luz" do seu libro dirixido aos profesores adventistas "O Ministerio Evanxélico". En 1995, a alianza oficial do adventismo co protestantismo confirmou o xusto xuízo profetizado por Deus. Nótese que as dúas caídas teñen a mesma causa: o rexeitamento e o desprezo á palabra profética proposta por Deus, por parte dun servo a quen escolleu para esta tarefa.

" A desgraza " é a hora do mal cuxo instigador e inspirador é Satanás, o inimigo de Xesús e dos seus santos elixidos. O Espírito reveláranos en imaxes en que se fai un discípulo de Xesucristo cando é rexeitado por el para ser entregado ao demo; que entón constitúe unha verdadeira " desgraza ".

Verso 1: “ Soou o quinto. E vin unha estrela que caera do ceo á terra. Entregouse a chave do pozo do abismo ,

Un " quinto ", pero un gran aviso vai dirixido aos elixidos de Cristo apartados desde 1844. " A estrela que caera do ceo " non é " a estrela ". Absenta " do capítulo anterior que non " caeu ", " on alí terra ", pero " on O ríos E O fontes

das augas ". É a da época de " *Sardes* " onde Xesús lembra que " *ten nas súas mans as sete estrelas* ". Polas súas " *obras* " declaradas " *imperfectas* ", Xesús tirou ao chan a " *estrela* " do mensaxeiro protestante.

O calvario adventista marcouse na primavera de 1843 ao final dunha primeira expectativa do regreso de Xesucristo. Unha segunda espera para este retorno rematou o 22 de outubro de 1844. Foi só ao final desta segunda proba cando Deus deu aos vencedores o coñecemento e a práctica do seu sábado santo sábado. Este sábado asumiu entón o papel do " *selo de Deus* " que se cita no versículo 4 deste capítulo 9. O selado dos seus servos comezou, polo tanto, despois do final da segunda proba, no outono de 1844. A idea é como segue: a expresión " *que caera* " apunta á data da primavera de 1843, prazo do decreto de Dan.8:14 e fin do primeiro xuízo adventista, en oposición ao do outono de 1844 que marca o inicio do selado do vencedores escollidos e o do tema desta " *5a trompeta* ", cuxo obxectivo para Deus é revelar a caída da fe protestante e a do adventismo que fará unha alianza con el despois de 1994, fin dos " *cinco meses* " profetizados . nos versos 5 e 10. Así, mentres os " *cinco meses* " deste tema comezan no outono de 1844, o contexto do inicio do selado, no tema principal, a fe protestante " *caera* " antes desta data, *dende* o primavera de 1843. Vemos entón como a revelación divina respecta precisamente os feitos históricos realizados. As dúas datas 1843 e 1844 teñen cada unha un papel específico.

Abandonada por Xesús que llo entregou ao diaño, a fe protestante caeu no " *pozo* " católico ou " *as profundidades de Satanás* " que os propios reformadores denunciaron no momento da Reforma en Apoc. 2:24. Sutilmente, ao dicir que cae " *sobre a terra* ", o Espírito confirma a identidade da fe protestante simbolizada pola palabra " *terra* " que lembra a súa saída do catolicismo chamada " *mar* " en Apoc.13 e 10:2. Na mensaxe " *Filadelfia* ", Xesús presenta " *portas* " que están abertas ou pechadas. Aquí, unha chave ábrelles un camiño ben diferente xa que lles permite acceder ao símbolo do " *abismo* " da desaparición da vida. Esta é a hora na que, para eles, " *a luz* convértese en *escuridade* " e " *a escuridade* faise *luz* ". Adoptando como herdanza os principios do pensamento filosófico republicano, perden de vista a verdadeira santidade da fe purificada polo sangue de Xesucristo. Teñamos en conta a precisión " *deuse a el* ". Quen así dá a cada un segundo as súas obras é Xesucristo o Xuíz divino. Porque tamén é o garda das chaves; " *a chave de David* " para os benditos elixidos en 1873 e 1994, segundo Apoc. 3:7, e " *a chave do abismo* " para os caídos en 1843 e 1994.

Verso 2: " *E ela abriu o pozo do abismo. E saía fume do pozo, coma o fume dun gran forno; e o sol e o aire estaban escurecidos polo fume do pozo.* »

A fe protestante cambia de mestre e destino, e tamén se modifican as súas obras. Ela accede así ao pouco envexable destino de ter que sufrir a destrución do xuízo final polo " *lume* " da " *segunda morte* " que se mencionará en Apoc. 19:20 e 20:10. Tomando a imaxe *dun lago de lume e xofre* ", este " *lume* " do xuízo final será un " *gran forno* " que ameaza aos transgresores dos mandamentos de Deus desde a súa proclamación no monte Sinaí segundo Éxodo 19:18: " *O monte Sinaí estaba todo en fume, porque o Señor baixara alí no medio do lume; este fume subiu coma fume dun forno* , e toda a montaña tremeu violentamente. » O Espírito utiliza entón a técnica cinematográfica denominada " *flashback* ", o

flashback, que revela as obras creadas en vida, os caídos serviron ao demo. A palabra " *fume* " ten aquí un dobre significado: o do lume do " *gran forno* " sobre o que lemos en Apoc. 14:11: " *E o fume do seu tormento ascende para sempre e para sempre; e non teñen descanso de día nin de noite, os que adoran á besta e á súa imaxe, e quen recibe a marca do seu nome*", senón tamén a das " *oracións dos santos* " segundo Apoc.5:8, aquí, aqueles. falsos santos. Porque unha abundante actividade relixiosa manifestada polas oracións xustifica estas palabras que Xesús lle dirixiu en *Sardes* , en 1843: " *Considérase que estás vivo; e estás morto* ". Morte, e dúas veces morto, xa que a morte suxerida é " *a segunda morte* " do " *xuízo final* ". Esta actividade relixiosa engana a todos menos a Deus e aos seus elixidos a quen ilumina. Este engano xeneralizado é un "engano" como di o mundo moderno. E de feito é a idea de embriaguez que o Espírito suxire a través da imaxe de " *fume* " que se espalla no " *aire* " ata o punto de ocultar " *o sol* ". Se este último é o símbolo da verdadeira luz divina, o do " *aire* " designa o dominio reservado do demo, chamado " *príncipe do poder do aire* " en Ef. 2:2, e a quen Xesús chama " *o príncipe* ". *deste mundo* " en Xoán 12:31 e 16:11. No mundo, o obxectivo da desinformación é ocultar verdades que deben permanecer en segredo. A nivel relixioso é o mesmo: a verdade só é para o elixido. A multiplicación dos grupos protestantes tivo de feito a eficacia de enmascarar a existencia da fe adventista do sétimo día; isto ata 1995 cando a acolleron nas súas filas pola súa " *gran desgraza* ". Nesta nova situación espiritual, serán as vítimas da *segunda morte* que transformará a superficie da terra nun *forno de lume*. A mensaxe é aterradora e podemos entender por que Deus non a ofreceu con claridade. Está reservado para os elixidos para que comprendan de que destino escaparon.

Verso 3: " *Saíron langostas con fume e espalláronse pola terra; e déuselles poder como o poder dos escorpións da terra.* »

As oracións simbolizadas por " *fume* " veñen da boca e da mente dos protestantes caídos, polo tanto, homes e mulleres simbolizados por " *saltóns* " polo seu gran número. En realidade, son multitude de criaturas humanas que caeron en 1843 e lémbrovos que, en 1833, dez anos antes, o Señor dera unha idea desta multitude pola "caída das estrelas" realizada na noite do 13 de novembro. , 1833 entre a media noite e as 5 da mañá, segundo testemuñas históricas. Unha vez máis, a expresión " *na terra* " leva o dobre significado de extensión terrestre e identidade protestante. A quen lle gustan as " *saltóns* " devastadoras e devastadoras ? Non os campesiños, e Deus non lle gusta máis aos crentes que o traizoan e traballan co adversario para destruír a súa colleita dos elixidos, polo que se lles aplica este símbolo. Entón, en Ezequiel 2, este breve capítulo de 10 versos, a palabra " *rebelde* " cítase 6 veces para designar aos " *rebeldes* " xudeus aos que Deus trata como " *espinas, espiñas e espiñas e escorpións* ". Aquí, este termo " *escorpión* " refírese aos rebeldes protestantes. No verso 3, a alusión ao seu poder prepara o uso dun símbolo sutil máis importante. O poder dos " *escorpións* " é picar fatalmente ás súas vítimas co aguijón da súa " *cola* ". E esta palabra " *cola* " cobra un significado fundamental no pensamento divino revelado en Isaías 9:14: " *o profeta que ensina mentiras é o rabo* ". Os animais usan as súas " *colas* " para perseguir e azoutar moscas e outros insectos parasitos que os molestan. Aquí

atopamos a imaxe da falsa " *profetisa Jezabel* " que pasa o seu tempo castigando e causando sufrimento a Deus e aos seus enganados servos infieis. A práctica da flaxelación voluntaria para expiar o pecado tamén forma parte das ensinanzas da fe católica. En Rev.11:1 o Espírito confirma esta comparación usando a palabra " *cana* " á que a clave Isaías 9:14 dá o mesmo significado que a palabra " *rabo* ". Esta imaxe da igrexa papal tamén se aplica, desde 1844, aos crentes protestantes caídos que se converteron en profetas para Deus que ensinan mentiras, ou en falsos profetas. A palabra suxerida " *cola* " citarase claramente no versículo 10.

A construción da 3a expectativa ^{adventista} (esta vez, a partir do sétimo día)

Verso 4: " *Díxolles que non danen a herba da terra, nin a ningunha cousa verde nin a ningunha árbore, senón só a aqueles que non tiñan o selo de Deus na súa fronte .* »

Estas " *saltóns* " non devoran a vegetación, pero son prexudiciais para os homes que non están protexidos polo " *selo de Deus* ". Esta mención do " *selo de Deus* " confirma o contexto dos tempos xa tratados en Apocalipsis 7. As mensaxes son, pois, paralelas, o capítulo 7 relativo aos elixidos selados e o capítulo 9, os caídos abandonados. Lémbrovos que segundo Matt.24:24, é imposible seducir a un auténtico elixido. Polo tanto, os falsos profetas enganar uns a outros.

A precisión, " *o selo de Deus na testa* ", indica o inicio do selado dos servos adventistas elixidos de Deus, o 23 de outubro de 1844. O detalle menciónase xusto antes da cita do período profético de "cinco meses" de o verso seguinte; unha duración de 150 anos reais que se baseará nesta data.

Verso 5: " *Déronlles, non para matalos, senón para atormentalos durante cinco meses ; e o tormento que causaban era como o tormento que provoca o escorpión cando pica a un home.* »

A mensaxe de Deus reúne á súa imaxe accións realizadas en diferentes tempos; que confunde e dificulta a interpretación pictórica. Pero esta técnica sendo entendida e recibida, a mensaxe faise moi clara. Este verso 5 foi a base do meu anuncio do regreso de Xesucristo para 1994. Alí atopamos os preciosos " *cinco meses* " proféticos que, a partir de 1844, permiten establecer a data de 1994. Non obstante, para levar a cabo o proxecto de Deus, tiña que conectar o glorioso retorno de Xesucristo a esta data. Así foi como, parcialmente cegado por unha precisión no texto que tería imposibilitado esta esperanza, perseverarei na dirección desexada polo meu Creador. Efectivamente, o texto especifica: " *Déronlles, non para matalos, senón para atormentalos durante cinco meses* ". A aclaración " *non para matalos* " non permitiu o tema do " ⁶⁰ *trompeta* ", unha monstruosa guerra de asasinatos, no tempo que abarca o " ⁵ *trompeta* "; o tempo de 150 anos reais. Pero no seu tempo, William Miller xa estaba parcialmente cegado para realizar unha acción desexada por Deus; descubrir un erro que nos permite revivir a esperanza

do regreso de Cristo para o outono de 1844; un falso erro, xa que os cálculos iniciais que establecen a primavera de 1843 confírmanse hoxe nos nosos últimos cálculos. A vontade e o poder de Deus son soberanos e, afortunadamente para os seus elixidos, nada nin ninguén pode obstaculizar o seu proxecto. O caso é que este erro de anuncio levou ao adventismo oficial a demostrar, en 1991, unha actitude de desprezo cara á esperanza do regreso de Xesucristo anunciada para 1994. E o peor para os adventistas é ter sido privados da última luz profética que ilumina, na súa totalidade, os 34 capítulos dos libros Daniel e Apocalipse, como todo o mundo pode ter hoxe proba coa lectura deste documento. Ao facelo, tamén se ven privados das outras novas luces que Deus me deu dende a primavera de 2018 sobre a súa lei e sobre o retorno de Cristo que volverá, agora sabemos, na primavera de 2030; e isto sobre novas bases separadas da construción profética de Daniel e Apocalipse. Entre 1982 e 1991, para min, os *cinco meses* estiveron ligados á actividade dos falsos profetas que ían continuar ata o regreso de Xesucristo. Convencido por este razoamento, ademais xustifico, non vin a limitación de tempo imposta pola prohibición de “matar”. E naquel momento a data de 1994 representaba o ano 2000 do verdadeiro nacemento de Xesucristo. Engado que ninguén antes que min identificou a causa do meu erro; que confirma unha realización de acordo coa vontade de Deus. Volvamos agora a nosa atención á aclaración " *pero atormentalos durante cinco meses* ". A fórmula é extremadamente enganosa porque o " *tormento* " en cuestión non o sofren as vítimas durante os " *cinco meses* " profetizados. O " *tormento* " ao que alude o Espírito será inflixido aos caídos no xuízo final, onde será causado pola queima do " *lago de lume* ", o castigo da " *segunda morte* ". Este " *tormento* " anúnciase na mensaxe do terceiro anxo de Apoc.14:10-11 que o verso anterior evocou citando " *o fume* " " *do seu tormento* "; unha mensaxe que os adventistas coñecen ben xa que constitúe un elemento da súa misión universal. Coñecendo de antemán a caída deste adventismo oficial, o Espírito di sutilmente nesta mensaxe: " *El tamén beberá do viño da ira de Deus derramado sen mestura na copa da súa ira, e será atormentado en lume e xofre ante o santos anxos e diante do Año* ". Esta aclaración " *tamén el* " ten como obxectivo, sucesivamente, a fe protestante, logo o adventismo infiel oficial rexeitado en 1994 polo propio Xesucristo. Desde esta data, en confirmación da súa maldición, este novo " *rebelde* " uniuse á alianza ecuménica que reúne a católicos e protestantes xa separados de Deus. Pero antes da caída do adventismo oficial, a fórmula " *tamén el* " aplicaba aos protestantes caídos, porque caídos en 1844, agora compartirían o destino de católicos, ortodoxos e falsos xudeus. De feito, " *el tamén* " se refire a todos os non católicos que honran á Igrexa Católica de Roma, entrando na súa alianza ecuménica e honrando as ordenanzas de Constantino I o seu domingo e o "día do sol" natal (Nadal 25 de decembro). Escollendo a forma do singular " *el tamén* ", máis que o plural "eles tamén", o Espírito lémbra-nos que a elección relixiosa é unha elección individual que fai responsable, xustifica ou fai sentir culpable ante Deus, o individuo, e non, a comunidade; como " *Noé, Daniel e Xob que non salvarían fillos nin fillas* " segundo Ezequiel 14:18.

Os tormentos da segunda morte do xuízo final

Verso 6: “ *Neses días os homes buscarán a morte, e non a atoparán; desexarán morrer, e a morte fuxirá deles.* »

As ideas flúen de forma moi lóxica. Acaba de evocar os " tormentos da segunda morte ", o Espírito profetiza neste versículo 6, sobre os días da súa aplicación, que chegarán a finais do VII ^{milenio}, dirixidos pola expresión " *naqueles días* ". Despois desvelanos as particularidades deste castigo final extremadamente formidable. “ *Os homes buscarán a morte, pero non a atoparán; desexarán morrer, e a morte fuxirá deles* ". O que os seres humanos non saben é que o corpo de resurrección dos impíos terá características moi diferentes ás dos corpos carnales actuais. Para o seu castigo final, o Deus creador recreará a súa vida facéndoa capaz de continuar nun estado consciente ata a destrución do seu último átomo. Ademais, a duración do tempo de sufrimento adaptárase individualmente para cada individuo, en función da sentenza que se pronuncie sobre a súa culpa individual. Marcos 9:47-48 confirma nestas palabras: "... *para ser lanzado ao inferno, onde o seu verme non morre, e o lume non se apaga.* » Tamén hai que sinalar que a fe protestante comparte coa Igrexa Católica moitos falsos dogmas relixiosos, ademais do domingo, primeiro día dedicado ao descanso, existe a crenza na inmortalidade da alma, que leva aos protestantes a crer na existencia do inferno ensinado polos católicos. Así, tiña un pouco de verdade, pero sobre todo de moita falsidade, a ameaza católica do inferno onde, eternamente, os condenados son atormentados no lume, ameaza que someteu a ela todos os monarcas das terras cristiás. Porque, primeiro, o inferno preparado por Deus só tomará forma ao final dos " *mil anos* " do xuízo celestial dos malvados polos santos. E segundo, o sufrimento non será eterno, aínda que prolongado, en comparación coas actuais condicións terrestres. Entre os que verán fuxir a morte deles, estarán os seguidores e fervorosos defensores do dogma grego pagán da inmortalidade da alma. Deus ofreceralles así a experiencia de imaxinar cal sería o seu destino se a súa alma fora verdadeiramente inmortal. Pero sobre todo, son os adoradores do “día do sol invicto” os que atoparán a súa divindade; a propia terra que as levaba, converténdose nun “sol” pola fusión do magma de lume e xofre.

A aparencia mortal e enganosa

Verso 7: “ *Estas langostas eran coma cabalos preparados para a batalla; Sobre as súas cabezas tiñan coroas coma ouro, e os seus rostros eran coma os de homes.* »

Cos seus símbolos, o versículo 7 ilustra o plan de acción do campamento protestante caído. Os grupos relixiosos (*cabalos*) reúnen-se para unha " *batalla* " espiritual que só se realizará ao final do tempo de graza, pero o obxectivo final está aí. Esta batalla recibe o nome de " *Armagedón* " en Apocalipsis 16:16 . Entón convén constatar a insistencia do Espírito na súa comparación coa realidade das cousas; que fai multiplicando o uso do termo “ *como* ”. Esta é a súa forma de negar as falsas afirmacións dos relixiosos afectados. Todo é só unha aparencia enganosa: a " *coroa* " prometida ao vencedor da fe, e a propia fe (*o ouro*) que só ten un " *semellanza* " coa fe verdadeira. As " *caras* " destes falsos crentes son enganosas xa que todo o que lles queda é unha aparencia humana. Quen expresa

este xuízo busca nas rendas e nos corazóns. Coñece os pensamentos secretos dos seres humanos e comparte a súa visión da realidade cos seus escollidos.

Verso 8: " *Tiñan o pelo coma o das mulleres, e os seus dentes eran coma os de león.* »

Segundo 1Cor.11:15, o cabelo das mulleres serve de veo. E o papel dun veo é ocultar o rostro, a identidade do suxeito velado. Este verso 8 denuncia a través dos seus símbolos a aparición enganosa dos grupos relixiosos cristiáns. Polo tanto, teñen a aparencia exterior (*o cabelo*) das igrexas (*mulleres* , en Efesios 5:23-32), pero os seus espíritos están animados pola ferocidade (*os dentes*) dos " *leóns* ". Entendemos mellor por que os seus rostros só teñen un aspecto humano. Non sen razón Xesús os compara con leóns. Lembra así o estado de ánimo do pobo romano que tiña os primeiros cristiáns devorados polos leóns nas súas arelas. E esta comparación está xustificada xa que á fin do mundo, volverán querer matar aos últimos verdadeiros elixidos de Xesucristo.

Verso 9: " *Tiñan corazas como corazas de ferro, e o son das súas ás era como o son de carros con moitos cabalos correndo á batalla.* »

Este verso ten como obxectivo a falsificación da panoplia do verdadeiro soldado de Xesucristo que leva o " *pectoral* " da xustiza (Ef. 6:14), pero aquí, esta xustiza é dura como o " *ferro* " xa un símbolo do imperio romano en Daniel. As " *langostas* " fan ruído coas " *ás* " cando están activas. A comparación que vén, polo tanto, refírese á acción. A seguinte aclaración confirma o vínculo con Roma, cuxas carreiras de carros con " *varios cabalos* " deleitou aos romanos nos seus circuitos. Nesta imaxe, " *moitos cabalos* " significa: varios grupos relixiosos reunidos para tirar do " *carro* " romano , para glorificar a autoridade de Roma; Roma que soubo manipular a outros líderes relixiosos para sometelos a través das súas seducións. Así resume o Espírito a acción do campamento rebelde. E esta xuntanza a favor de Roma prepáraos para a " *batalla do Armagedón* " final dirixida contra os opositores do domingo, fieis observadores do sábado santificado por Deus, e inconscientemente, contra Cristo, o seu Defensor Protector.

Verso 10: " *Tiñan colas como escorpións e aguillóns, e nas súas colas tiña o poder de facer dano aos homes durante cinco meses.* »

Este verso levanta o veo do verso 3, onde se suxeriu a palabra " *cola* " baixo o título de "poder dos *escorpións* ". Cítase claramente aínda que o seu significado non está claro para quen non o busca en Isaías 9:14. Este non é o meu caso, polo que lembro esta clave importante: " *o profeta que ensina mentiras é o rabo* ". Aclaro a mensaxe codificada nestes termos: estes grupos tiñan profetas mentireiros (*colas*) e rebeldes (*escorpións*) e linguas mentirosas (picaduras), e era nestes falsos profetas (*colas*) onde o poder de facer dano aos homes tampouco, para sedúceos e convenceos de honrar o domingo romano durante 150 anos (*cinco meses*) de paz relixiosa garantida por Deus; que os expón irremediabilmente aos " *tormentos da segunda morte* " do xuízo final de finais do VII ^{milenio} . Cando penso que as multitudes non ven a importancia do día de descanso! Se crían nesta mensaxe revelada descodificada, cambiarían de opinión.

Verso 11: " *Tiñan como rei ao anxo do abismo, chamado en hebreo Abaddon e en grego Apollyon.* »

Cada vez máis precisa, a acusación divina chega ao seu apoxeo: estes grupos relixiosos teñen como rei a Satanás, " *o anxo do abismo* ". que estará atado no ermo durante " *mil anos* " segundo Apoc.20:3. A palabra " *profundo* " en Gen.1: 2 refírese á terra antes de que teña o máis mínimo sinal de vida. Este termo designa así a terra desolada, sendo eliminada todas as formas de vida polo glorioso retorno de Cristo. Ela estará neste estado durante " *mil anos* ", sendo o único habitante o anxo que Satanás fixo prisioneiro. Ao que Deus chama en Apocalipsis 12, o " *dragón* " e a *serpe* , o *diaño e Satanás* ", recibe aquí o nome Destrutor, que significa das palabras " *hebreo e grego* , ***Abaddon e Apollyon*** ". Sutilmente, o Espírito cóntanos como este anxo vai destruíndo a obra de Deus coa que está loitando. " *Hebreo e grego* " son as linguas da escritura bíblica orixinal. Así, desde que a fe protestante caeu, en 1844, o inicio do tema deste " ^V *trompeta* ", o demo recuperouno co seu coñecido interese pola Santa Biblia. Pero en contraste cos comezos gloriosos da Reforma, agora está a ser usado para destruír o plan de Deus. Satanás aplica coa fe reformada caída, esta vez con éxito, o que intentara en balde facer caer o propio Cristo, na hora da súa proba de resistencia.

Verso 12: " *O primeiro aí pasou. Aquí veñen dúas desgrazas máis despois disto . »*

Aquí remata, no verso 12, este tema tan particular do " ⁵ *trompeta* ". Este momento indica que a humanidade entrou no ano 1994 do seu calendario habitual. Ata entón, a paz relixiosa persistiu entre todas as relixións monoteístas. Ninguén foi asasinado por un motivo espiritual de compromiso relixioso. Polo tanto, a prohibición de matar no versículo 5 foi respectada e cumprida como Deus anunciara.

Pero o 3 de agosto de 1994, o primeiro ataque relixioso musulmán do GIA matou a cinco funcionarios franceses preto da embaixada francesa en Alxer, seguido na véspera do Nadal cristián o 24 de decembro de 1994, por un ataque contra un avión francés, que matou. tres persoas en Alxer, entre elas un francés. O verán seguinte, os grupos armados islamitas do GIA alxerino lanzaron ataques mortíferos contra o RER de París, a capital francesa. E en 1996, 7 sacerdotes católicos franceses foron decapitados en Tibhirine, en Alxeria. Estes testemuños proporcionan así a proba de que os " *cinco meses* " profetizados foron superados. As guerras relixiosas poden, polo tanto, retomarse e continuar ata o fin do mundo marcado polo regreso do Cristo glorificado.

A 6a ^{trompeta} : A segunda grande " desgraza " **Sexto castigo de toda falsa santidad cristiá**

A terceira guerra mundial

Verso 13: " *Soou o sexto. E oín unha voz dos catro cornos do altar de ouro que está diante de Deus :*

Este sexto castigo de advertencia constitúe o "segundo" gran " *ai* " anunciado en Apocalipsis 8:13. Precede a fin do tempo da graza colectiva e individual e, así, realizarase entre 2021 e 2029. Con este verso 13, a entrada no tema do " 6^o *trompeta* " confirmará o regreso da guerra e a autorización " *para matar* ". Este novo tema atinxe aos mesmos grupos relixiosos que os do " 5^o *trompeta* » anterior. Os símbolos empregados son idénticos. Tamén se poden explicar as cousas así: os pobos do " 5^o *trompeta* " afaceronse a " *non matar* ", chegando a prohibir a pena de morte, en Europa e nalgúns estados dos EUA. Atoparon un xeito de facer que o comercio internacional funcionara con vantaxe, o que os enriqueceu. Polo tanto, xa non son partidarios da guerra, senón defensores da paz custe o que custe. A guerra entre pobos cristiáns parece, polo tanto, excluída, pero por desgraza unha terceira relixión monoteísta é moito menos pacífica, é o Islam que anda sobre dúas patas: a dos terroristas que actúan e a dos demais seguidores que aplauden as súas accións asasinas. Este interlocutor fai, polo tanto, imposible a perspectiva dunha paz duradeira, e bastará con que o Deus creador "soe " a súa autorización para que o choque de civilizacións e relixións se produza con considerables efectos mortais. No resto da terra, cada pobo tamén terá o seu inimigo tradicional, as divisións preparadas polo demo e os seus demos sobre todo o planeta.

Non obstante, aquí, a profecía apunta a un territorio en particular, o infiel Occidente cristián.

O último castigo, antes das " *sete últimas pragas* " que preceden ao regreso de Cristo, vén en nome da " 6^a *trompeta* ". Xa, antes de entrar nos detalles do tema, sabemos que este tema é efectivamente o segundo dos " *grandes desgracias* " anunciados pola " *aguia* " do imperio napoleónico en Apo.8:13. Porén, nunha montaxe adaptada con esta intención, a profecía de Apo.11 atribúe este nome " *segundo ai* " á Revolución Francesa chamada " *a besta que se levanta do abismo* ". Tamén é o tema da "cuarta ^{trompeta} " de Rev.8. O Espírito suxírenos, polo tanto, a existencia dunha estreita relación entre os acontecementos afectados polo " 4^a e 6^a *trompeta* ". Descubriremos cales son estas relacións.

Cando o " 6^a soa a *trompeta* , a voz de Cristo, intercesor ante o altar do incenso expresa unha orde. (Segundo a imaxe do tabernáculo terrestre que profetizaba o seu futuro papel celestial como intercesor das oracións dos elixidos).

Europa occidental obxectivo da ira de Xesucristo

Verso 14: " *E díxolle ao sexto anxo que tiña a trompeta: Solta os catro anxos que están atados no gran río Éufrates.* »

Xesús Cristo declara: " *Soleta os catro anxos que están ligados ao gran río Éufrates* ": libera os poderes demoníacos universais centrados en Europa simbolizados polo nome Éufrates; Europa Occidental e as súas extensións americana e australiana onde se conservan desde 1844, segundo Apoc.7:2; Estes son os *catro anxos aos que se lles deu para facer dano á terra e ao mar* . As claves de interpretación son sinxelas e lóxicas. "O Éufrates" é o río que irrigou a antiga Babilonia de Daniel. En Apocalipsis 17, " *a rameira* " chamada " *Babilonia a grande* " aséntase " *sobre moitas augas* ", símbolos " *de pobos, nacións e linguas* ". " *Babilonia* " designando Roma, os pobos afectados son os pobos

Europeos. Ao designar a Europa como obxectivo principal da súa ira asasina, Cristo Deus pretende castigar a quen o traizo e prestar tan pouca atención ao sufrimento que sufriu na súa cruz dolorosa, que o verso anterior acaba de lembrar, ao citar a palabra "altar" . ", que o profetizaba nos ritos simbólicos da antiga alianza.

Ao apuntar a Europa, o Espírito dirixe a súa vinganza contra dous países que concentran a súa culpa cara a el. Trátase da fe católica, da igrexa nai e da filla maior, como ela chama a Francia que tanto a apoiou ao longo dos séculos, desde o seu inicio, por Clodoveo, o primeiro rei dos ^{francos} .

O primeiro enlace co " ^{4o} trompeta " aparece, é Francia, un pobo revolucionario que sementou a súa semente de incredulidade entre todas as nacións cristiás da terra, ao espallar os escritos dos seus filósofos, librepensadores ateos. Pero tamén é a Roma papal que a Revolución Francesa ía destruír e calar. Un estudo comparativo das trompetas cos castigos de advertencia presentados aos hebreos en Levítico 26 dálle ao cuarto o papel dunha " *espada* " divina que " *vinga a súa alianza* ". Nesta ocasión, polo " ⁶ trompeta ", Xesús vingará el mesmo a súa alianza golpeando aos dous pobos culpables e aos seus aliados europeos. Porque segundo Apo.11, o ateísmo francés "alegrouse " e mergullou á xente circundante na " *alegría* ": " *enviaranse agasallos uns a outros* ", lemos en Apo.11:10. Á súa vez, o divino Cristo achegaralles os seus dons: bombas convencionais e atómicas; todo precedido por un virus contaxioso mortal que apareceu a finais de 2019 en Europa. Entre os agasallos destacables está a ofrenda da Estatua da Liberdade por parte de Francia á cidade de Nova York nos EUA. O modelo era tan marabilloso que seguindo a Francia, outros países europeos convertéronse en repúblicas. En 1917, Rusia repetirá o modelo coa mesma matanza.

Guerra nuclear global

Verso 15: " *E os catro anxos, que estaban preparados para a hora, o día, o mes e o ano, foron soltos, para que matasen a un terzo dos homes.* »

Preparados para " *ferir a terra e o mar* " segundo Apocalipsis 7:2, " *os catro anxos están soltos para matar a un terzo dos homes* " e a acción está planeada e agardada, como indica este detalle : *estaban preparados para a hora, o día, o mes e o ano* ". Agora ben, dende cando se fixo necesario este castigo? Dende o 7 de marzo de 321, data na que se ^{cumpriu} a adopción do día do sol imposto por Constantino I. Segundo Apoc.17, cuxo tema é " *o xuízo da rameira Babilonia a Grande* ", o número 17 simboliza o xuízo divino. Aplicado en número de séculos a partir do 7 de marzo de 321, este número 17 resulta o 7 de marzo de 2021; a partir desta data, os últimos 9 anos da maldición divina permitirán a realización do " ⁶ trompeta " de Apoc.9:13.

Notemos a mención do " *tercio dos homes* " que nos lembra que, por terrible que sexa, este conflito destrutivo do terceiro mundo conserva un carácter parcial (*terceiro*) de advertencia; polo tanto, é útil para provocar conversións relixiosas e levar aos funcionarios electos a comprometerse plenamente coa obra adventista guiada por Xesucristo. Esta destrución ven a castigar e invitar ao

arrepentimento á humanidade que se beneficiou de "150 anos reais" de paz relixiosa, profetizados polos " cinco meses " da " quinta trompeta ".

Para comprender ben o significado deste castigo, o terceiro das guerras mundiais desde 1914, debemos comparalo e comparalo coa terceira deportación dos xudeus a Babilonia. Nesta última intervención bélica, en – 586, o rei Nabucodonosor destruíu o reino de Xudá, o último remanente da nación Israel; Xerusalén e o seu templo santo convertéronse en ruínas. As ruínas que deixou a Terceira Guerra Mundial proporcionarán a proba de que a alianza cristiá renegou tanto como a alianza xudía do pobo hebreo . Así, tras esta demostración, os superviventes incrédulos ou relixiosos serán sometidos á última proba universal de fe que dá unha última oportunidade de salvación aos crentes de todas as relixións monoteístas; pero o Deus Creador só ensina unha verdade que se refire a Xesucristo e ao seu sábado santo sábado, o único sétimo día verdadeiro.

A matanza anunciada para esta guerra universal constitúe outro aspecto da “ segunda desgraza ” que a vincula coa do ateísmo revolucionario francés da “ cuarta trompeta ”. Francia e especialmente a súa capital, París, está no punto de mira de Deus Todopoderoso. En Apoc.11:8, impútalle os nomes " Sodoma e Exipto ", nomes de antigos inimigos destruídos por exemplo dun xeito inesquecible por Deus, un polo lume do ceo, o outro polo seu poder cegador. Isto permítenos comprender que actuará contra ela do mesmo xeito terrible e definitivo. Debemos darnos conta da nosa enorme responsabilidade na desaparición da verdadeira fe. Despois de odiar a relixión, o réxime republicano caeu en mans despóticas de Napoleón I, ^{para} quen a relixión só era un papel útil para a súa gloria persoal. É ao seu orgullo e oportunismo que a fe católica debe a súa supervivencia a través do establecemento do Concordato que foi o destrutor do principio da verdade divina.

Precisión demográfica: douscentos millóns de loitadores

Verso 16: " *O número dos xinetes do exército era de dúas miríadas de miríadas: oín o número deles.* »

O verso 16 ofrécenos unha importante aclaración sobre o número de combatentes que participan no conflito comprometidos: " *dous miríades de miríadas* " ou douscentos millóns de soldados. Ata 2021 no que escribo este documento, ningunha guerra alcanzou este número nos seus enfrontamentos. Non obstante, hoxe en día, cunha poboación global de sete mil millóns e medio de seres humanos, a profecía pódese cumprir. **A precisión proporcionada por este verso condena todas as interpretacións que atribuíron este conflito a accións pasadas.**

Unha guerra ideolóxica

Verso 17: " *E así vin os cabalos na visión, e os que estaban sentados neles, que tiñan corazas da cor do lume, do xacinto e do xofre. As cabezas dos cabalos eran coma as cabezas de leóns; e das súas bocas saía lume, fume e xofre.* »

Neste verso 17, o número do xuízo divino, atopamos os símbolos da "5a trompeta " : os grupos (*cabalos*) e os que os mandan (*os cabaleiros*). A súa única xustiza (*pectoral*) é a acción de queimar con lume, e que lume! Incendio nuclear

comparable ao lume do magma subterráneo terrestre. O Espírito impútalles as características do *Jacinto* que corresponde na repetición da expresión ao final do verso *fumar* . Isto xa simbolizando as oracións dos santos no tema anterior, é o carácter do seu perfume o que debemos lembrar, e aí, entendemos o que significa a súa mención. Esta planta é tóxica, irritante para a pel e o seu cheiro dá dor de cabeza. Este conxunto de criterios define o das oracións dos combatentes implicados. Ningunha destas oracións é recibida polo Deus creador; danlle náuseas e inspíranlle un profundo noxo. Hai que entender que neste conflito esencialmente relixioso e ideolóxico só interveñen relixións, totalmente desvinculadas del, pero con todo principalmente monoteístas: xudaísmo, catolicismo, protestantismo, ortodoxia, islam. Un novo símbolo clave de Isaías 9:14 cítase aquí: " *o xefe é o maxistrado ou ancián* ". Hai pois á fronte dos grupos que se enfrontan maxistrados chamados hoxe "presidentes" nas repúblicas. E estes presidentes están dotados da forza do " *león* ", o rei dos animais e o rei da selva. O significado da forza dálle en Xuíces 14:18. Na súa mensaxe, o Espírito profetiza un compromiso bélico pilotado a distancia por xefes de estado moi poderosos, autoritarios e relixiosamente comprometidos, xa que é da súa " *boca* " . soltaron as súas oracións ilustradas pola palabra " *fume* " . Da súa mesma " *boca* " saen ordes de destrución por " *lume* " , oracións por " *fume* " e aniquilación de multitudes, ordenando o uso de bombas nucleares imaxes de " *xofre* " . Obviamente, o Espírito quere destacar a importancia desta forza nuclear que está á disposición dun só home. Nunca na historia da terra un poder tan destrutivo dependeu da decisión dunha soa persoa. A cousa é realmente notable e digna de énfase. Pero, aos que vivimos neste tipo de organizacións políticas, estas enormidades xa non nos escandalizan. Todos somos vítimas dunha especie de loucura colectiva.

Verso 18: " *Un terzo dos homes morreron por estas tres pragas, polo lume, polo fume e polo xofre, que saían das súas bocas.* »

O versículo 18 subliña este feito a partir do verso anterior especificando que " *lume* , *fume* e *xofre* " constitúen pragas queridas por Deus; que o verso confirmou atribuíndolle ao Cristo vingador a orde de matar a un terzo dos homes.

A enerxía nuclear dos xefes das nacións

Verso 19: " *Pois o poder dos cabalos estaba nas súas bocas e nos seus rabos; os seus rabos eran coma serpes que tiñan cabeza, e con eles facían o mal.* »

O verso 19 confirma o carácter ideolóxico relixioso do conflito dicindo: Porque o poder dos grupos de loita (os *cabalos*) estaba na súa palabra (as súas *bocas*) e nos seus falsos profetas (os *rabos*) que en aparencia eran enganadores (*serpes*) influentes. sobre os xefes de estado, os maxistrados (os *xefes*) a través dos que eles (os combatentes) fixeron dano. O principio así definido corresponde exactamente á organización dos pobos que impera hoxe no tempo do fin.

Esta Terceira Guerra Mundial quen vén pechar o tema das " *trompetas* " ou os castigos de advertencia é tan importante que Deus anunciouno primeiro aos xudeus da antiga alianza, sucesivamente en Dan. 11:40-45 e Ezequiel 38 e 39, e despois, aos cristiáns do novo pacto. pacto, neste libro Apocalipse como a " *sexta*

trompeta ", como o último aviso divino antes do fin do tempo de graza. Entón, imos atopar aquí estas ricas leccións complementarias.

Daniel 11:40-45

A expresión, « *tempo do fin* », lévanos a estudar este último conflito das nacións, revelado e desenvolvido na profecía de Dan.11:40 a 45. Descubrimos alí as fases principais da súa organización. Orixinalmente, instalado en gran parte no territorio de Europa occidental, o islam agresivo chamado " *rei do sur* " enfrontouse co pobo europeo maioritariamente católico; sendo a fe católica papal romana o tema ao que se dirixe a profecía desde Dan.11:36. O líder papal romano referido ata agora preséntase baixo o termo " *el* "; no título de " *rei* ", é atacado polo " *rei do sur* ", o islam que se " *enfrontará contra el* ". A elección do verbo " *colisionar* " é precisa e acertada, porque só os que están no mesmo territorio " *chocan* " *entre si*. É entón cando, aproveitando a bendición ofrecida, que a situación sumiu a Europa occidental en completo desorde e pánico, o " *rei do norte* " (ou do norte) " *xirará como unha tormenta* " sobre esta presa en dificultade, para apoderarse dela. e ocúpao. Utiliza " *moitos barcos* ", " *tanques* " e cazas que non son máis que " *xinetes* " e vive no norte, e non no norte de Europa occidental, senón no norte do continente euroasiático. E máis precisamente ao norte de Israel que o versículo 41 suxire chamándoo " *o máis fermoso dos países* ". A Rusia en cuestión é un pobo de " *xinetes* " (os cosacos), criadores e provedores de cabalos aos históricos inimigos de Israel. Esta vez, baseándose en todos estes datos, faise doado identificar a este " *rei do norte* " coa poderosa Rusia ortodoxa, o adversario relixioso oriental do romanismo papal occidental desde o cisma relixioso cristián oficial de 1054.

Acabamos de atopar algúns dos actores belixerantes da Terceira Guerra Mundial. Pero Europa ten poderosos aliados que a descoidaron un pouco por mor da competencia económica que se volveu desastrosa desde a chegada dun virus, o coronavirus covid-19. Sen sangue, as economías loitan pola súa supervivencia, cada pobo volvéndose cada vez máis cara a dentro. Non obstante, cando o conflito comece en Europa, o aliado americano agardará o momento de actuar.

En Europa, as tropas rusas enfróntanse a pouca oposición. Un tras outro, os pobos europeos do norte foron ocupados. Só Francia opuxo unha débil resistencia militar e os exércitos rusos foron detidos na parte norte do país. A parte sur está a experimentar serios problemas co Islam xa establecido en gran cantidade nesta zona. Unha especie de acordo de interese común vincula aos combatentes musulmáns e aos rusos. Ambos son codiciosos de botín e Francia é un país rico, mesmo arruinado economicamente. Os árabes son saqueadores pola herdanza tradicional.

No lado israelí a situación é catastrófica, o país está ocupado. Os pobos árabes musulmáns que o rodean son salvados: Edom, Moab, os fillos de Amón: o Xordán actual.

Algo que non se puido realizar antes da data de 1979 na que Exipto abandonou o campo árabe para formar unha alianza con Israel, a elección feita no seu momento, co poderoso apoio dos EE.UU., virou en desvantaxe; está ocupado polos rusos. E ao especificar " *non escapará* ", o Espírito revela o carácter

oportunista da elección feita en 1979. Ao poñerse do lado dos máis fortes da época, cría escapar da desgraza que a alcanzou. E a desgraza é grande, é desposuída da súa riqueza polos rusos ocupantes. E por se fose pouco, os libios e etíopes tamén o saquean tras os rusos.

A fase nuclear do conflito mundial

O verso 44 marca un gran cambio na situación das cousas. Mentres ocupan Europa occidental, Israel e Exipto, as tropas rusas están asustadas polas "noticias" que se refiren ao seu propio territorio ruso. O Espírito cita "o leste" en referencia á ocupación de Europa occidental pero tamén "o norte" en referencia á ocupación de Israel; Rusia está ao "leste" do primeiro e "ao norte" do segundo. A noticia é tan grave que desencadea unha loucura asasina. É aquí onde os EUA entran na batalla, optando por aniquilar o territorio ruso con lume nuclear. Comezou entón a fase nuclear do conflito. Os fungos mortais xorden en moitos lugares, para aniquilar e "exterminar". *multitude* " de vida humana e animal. É nesta acción na que "un terzo dos homes morre" segundo o anuncio da "ba trompeta". Empuxadas de volta ás "montañas" de Israel, as tropas rusas do "rei do norte" foron aniquiladas sen recibir a máis mínima axuda: "sen que ninguén vise na súa axuda".

Ezequiel 38 e 39

Ezequiel 38 e 39 tamén evocan á súa maneira este último conflito da historia. Hai detalles interesantes como esta precisión que revela a intención de Deus de "poñerlle unha fibela na mandíbula" ao rei ruso para atraelo e involucralo no conflito. Esta imaxe ilustra unha oportunidade tentadora de enriquecerse co seu pobo, á que non poderá resistir.

Nesta longa profecía, o Espírito dános nomes como puntos de referencia: *Gog, Magog, Rosch* (ruso), *Meshech* (Moscova), *Tubal* (Tobolsk). O contexto dos últimos días está confirmado por un detalle relativo aos pobos atacados: "Dirás: Subirei contra unha terra aberta, irei sobre homes que están tranquilos, seguros nas súas moradas, todos en vivendas sen muros e sen parafuso nin portas (Ezequiel 38:11). As cidades modernas están completamente *abertas*. E as forzas opostas son tráxicamente desiguais. O Espírito pon aquí na boca do "rei do norte" de Daniel, esta vez o verbo "eu virei" que suxire unha agresión masiva, rápida e aérea segundo o verbo e a imaxe "se arremolinará coma unha tormenta". " de Dan .11:40, desde un lugar bastante afastado. Nesta profecía de Ezequiel non hai ningún misterio sobre os países implicados; Rusia e Israel están claramente identificados. O misterio estaba só en Dan.11:36 a 45 onde se refería ao papado romano e ao seu territorio europeo. E ao dar o nome de "rei do norte" a Rusia que está atacando a Europa católica papal, Deus refírese á súa revelación dada a Ezequiel. Porque lembro que Rusia está situada no "norte" principalmente en relación coa situación xeográfica de Israel. De feito, está ao "leste" da posición da Europa occidental papal católica romana. É, pois, para confirmar a posición das tropas rusas nesta Europa papal que ocupan e dominan, que o Espírito sitúa a chegada de malas novas do "oriente". "Farei chover lume e xofre sobre el e sobre as súas tropas (Ez. 38:22)"; "Eu enviarei lume a Magog", lemos en

Ezequiel 39:6. Velaí, pois, a causa das malas novas que enfurecen ao " rei do norte " de Dan. 11:44. Como en Daniel, o agresor ruso será acurrallado e destruído nos montes de Israel: " *Ti e todas as túas tropas caerás sobre os montes de Israel (Ez. 39:4)*". Pero o misterio abrangue a identidade dos EUA na orixe desta acción. Atopo en Eze.39:9 un detalle moi interesante. O texto evoca a posibilidade de facer lume durante " *sete anos* " queimando as armas utilizadas neste terrible conflito global. A madeira xa non é a materia prima para as armas modernas, pero os " *sete anos* " citados reflicten a intensidade desta guerra e a cantidade de armas. A partir do 7 de marzo de 2021, só quedan nove anos para o regreso de Cristo; os últimos 9 anos da maldición de Deus durante os que terá lugar o último conflito internacional; unha guerra terriblemente destrutiva de vidas e propiedades. Segundo o versículo 12, os cadáveres rusos serán enterrados durante " *sete meses* " .

Terrible e implacable xustiza divina

Haberá moitos cadáveres e Deus preséntanos en Ezequiel 9 cunha idea do salvaxismo masacrante que organizará. Porque a terceira guerra mundial prevista para o período entre 2021 e 2029 é o antitipo da terceira ^{guerra} dirixida por Nabucodonosor contra o antigo Israel en - 586. Velaquí o que o gran Deus creador ordenou, frustrado e desprezado polo seu pobo en Ezequiel 9: 1 ao 11:

"Eze.9:1 *Entón berrou con gran voz aos meus oídos: Achégate, vós que debedes castigar a cidade, cada un co seu instrumento de destrución na man!*

Eze.9:2 *E velaquí, seis homes viñan polo camiño da porta superior do lado norte, cada un co seu instrumento de destrución na man. Entre eles había un home vestido de liño e que levaba no cinto un estuche para escribir. Viñeron e quedaron preto do altar de bronce.*

Ezequiel 9:3 *A gloria do Deus de Israel levantouse do querubín sobre o que estaba e foi ata o limiar da casa; e chamou ao home vestido de liño e que levaba no cinto un estuche para escribir.*

Eze.9:4 *O Señor díxolle: "Pasa polo medio da cidade, polo medio de Xerusalén, e fai un sinal na testa dos homes que xemen e xemen por todas as abominacións que alí se cometen".*

Ezequiel 9:5 *E aos meus oídos díxolles aos demais: Pasade detrás del para a cidade e ferir; que o teu ollo estea sen piedade e non teñas piedade!*

Ezequiel 9:6 *Mata e destrúe aos vellos, aos mozos, ás virxes, aos nenos e ás mulleres; pero non te achegues a ninguén que teña a marca nel; e comeza co meu santuario! Comezaron polos maiores que estaban diante da casa.*

Eze.9:7 *E díxolles: "Contamina a casa e enche os atrios de mortos; ¡Ven fóra!... Saíron e golpearon na cidade.*

Eze.9:8 *Cando batían, e aínda quedei, caín sobre a miña cara e berrei: ¡Ah! Señor Deus, destruírás todo o que quede de Israel derramando a túa furia sobre Xerusalén?*

Eze.9:9 *E díxome: "A iniquidade da casa de Israel e de Xudá é grande, moi grande; a terra está chea de asasinatos, a cidade está chea de inxustiza, porque din: O Señor abandonou a terra, o Señor non ve nada.*

Eze.9:10 *Tampouco terei piedade nin terei piedade; Traerei as súas obras sobre as súas cabezas.*

Eze.9:11 *E velaquí, o home vestido de liño e cunha caixa de escritura no cinto respondeulle: "Fixen como ti mandaches". »*

Non todos os que son asasinados por motivos relixiosos son mártires da fe. Nesta categoría hai moitos fanáticos dispostos a dar a súa vida, posiblemente, pola súa relixión, pero tamén por calquera ideoloxía política ou doutro tipo. O verdadeiro mártir da fe está, primeiro, e exclusivamente, en Xesucristo. Entón, é, necesariamente, un elixido cuxa vida ofrecida en sacrificio só agrada ao Deus creador, se a súa morte foi precedida dunha vida conforme ás súas esixencias reveladas para o seu tempo.

Imos atopar agora, no tema do “⁶⁰ trompeta” a evocación do contexto moral dos tempos posteriores á guerra.

A irrepentencia dos superviventes

Ao contrario do que pensa e teme a maioría da xente, por destrutivas que sexan, as armas nucleares non aniquilarán á humanidade; porque os “*superviventes*” permanecerán despois do fin do conflito. Respecto ás guerras, Xesús dixo en Mateo 24:6: “*Oirás falar de guerras e rumores de guerras: tede coidado de non turbar, porque estas cousas deben suceder. Pero ese aínda non será o final.*” » A aniquilación da humanidade deberase á acción do Deus creador despois do seu glorioso retorno na persoa de Xesucristo. Porque os superviventes deben ser sometidos a unha proba final de fe. Desde 1945, data do primeiro uso das armas atómicas, leváronse a cabo máis de dúas mil explosións realizadas para probas polas potencias terreas que as posúen; é certo, sucesivamente, durante un período de 75 anos e a terra é inmensa, aínda que limitada, soporta e soporta os golpes que a humanidade lle inflixe. Na vindeira guerra nuclear, pola contra, produciranse multitude de explosións nun curto período de tempo e a dispersión da radioactividade fará imposible a continuación da vida na terra. Co seu regreso, o divino Cristo porá fin ao sufrimento da humanidade rebelde moribunda.

Verso 20: “*O resto dos homes que non foron mortos por estas pragas non se arrepentiron das obras das súas mans, para non adorar demos e ídolos de ouro, prata, bronce, pedra e madeira, que non poden ver nin ver. escoita, nin anda;*” »

No versículo 20, o Espírito profetiza o endurecemento dos pobos que sobreviven. “*Outros homes que non foron mortos por estas pragas non se arrepentiron das obras das súas mans*”. O “*segundo ai*” anunciado na época do imperio constitúe de feito unha “*praga*” divina, pero precede aos “*sete últimos*” que recaerán sobre os pecadores culpables, despois do final do período de graza do Apoc. 15. Aínda cómpre lembrar aquí que todas estas “*pragas*” castigaron a agresión romana contra a orde do tempo creada polo Todopoderoso Deus Creador.

“*... non cesaron de adorar demos e ídolos de ouro, prata, bronce, pedra e madeira, que non poden ver, nin oír nin andar*”.

Nesta enumeración, o Espírito apunta ás imaxes culturais da fe católica que son obxecto de adoración por parte dos seguidores desta relixión idólatra. Estas efixies representan, primeiro, á “Virxe María”, e detrás dela, en gran cantidade,

santas máis ou menos anónimas, porque deixa a cada quen moita liberdade para escoller a súa santa favorita. O gran mercado está aberto as 24 horas do día. Ofrecemos almofadas para todas as axilas, en todos os estilos e tamaños. E este tipo de prácticas irritan especialmente a quen sufriu na cruz do Gólgota; ademais, a súa vinganza será terrible. E xa, despois de dar a coñecer en 2018 aos seus cargos electos o seu poderoso e glorioso retorno para o ano 2030, a partir de 2019, golpeou aos pecadores da terra cun virus contaxioso mortal. Isto é só un pequeno sinal da súa rabia por vir, pero xa ten a eficacia da súa parte, xa que xa lle debemos unha ruína económica sen precedentes na historia do Occidente orixinario. E cando se arruinan, as nacións pelexan, logo pelexan e loitan.

O reproche dirixido por Deus é tanto máis xustificoado porque na aparición de Xesucristo, o verdadeiro Deus veu en carne, entre os homes e alí, como un deles, "viu, oíu e mercadeu", a diferenza dos ídolos tallados ou *moldeados* . que non pode facelo.

Verso 21: " *E non se arrepentiron dos seus asasinatos, nin da súa feiticería, nin da súa fornicación, nin dos seus roubos.* »

Co verso 21, péchase o tema. Ao evocar " *os seus asasinatos* ", o Espírito representa a mortal lei dominical que, en última instancia, requirirá a morte dos fieis observadores do sábado santo santificado por Deus. Ao citar " *os seus encantamentos* ", apunta ás masas católicas honradas por aqueles que xustifican o seu "domingo", este falso día do Señor e auténtico "día do sol" pagán. Ao lembrar " *a súa impudencia* ", o Espírito sinala a fe protestante como herdeira da " *fornicación* " católica da falsa " *profetisa Jezabel* " de Apoc. 2:20. E imputándolles " *os seus roubos* ", suxire os roubos espirituais cometidos, primeiro, contra o propio Xesucristo, a quen, segundo Dan.8:11, o rei papal "quitoulle o sacerdocio perpetuo" e o seu título lexítimo. xustificoado de " *Xefe da Asemblea* ", de Ef. 5:23; pero tamén, a súa orde de " *tempo e a súa lei* ", segundo Dan.7:25. Estas interpretacións altamente espirituais non exclúen as aplicacións literais ordinarias, pero van moito máis alá delas no xuízo de Deus e as súas consecuencias para os autores culpables.

Apocalipse 10: o pequeno libro aberto

Retorno de Cristo e castigo dos rebeldes

O pequeno libro aberto e as súas consecuencias

Retorno de Cristo ao final da cuarta espera adventista

Verso 1: " *Vi outro anxo poderoso baixar do ceo, envolto nunha nube; por riba da súa cabeza estaba o arco da vella, e o seu rostro era coma o sol, e os seus pés como alicerces de lume.* »

O capítulo 10 simplemente confirma a situación espiritual establecida ata agora. Cristo aparece baixo o aspecto do Deus da santa alianza divina, baixo a imaxe do "arco da vella" dado despois do diluvio a Noé e os seus descendentes. Era un sinal da promesa de Deus de nunca máis destruír a vida na terra con augas torrenciais. Deus cumprirá a súa promesa, pero por boca de Pedro anunciou que a terra agora está "reservada para o lume"; unha enchente de lume. A cousa só se realizará para o xuízo final do sétimo milenio. O lume non rematou de destruír vidas, porén, porque é unha arma que Deus xa usou contra as cidades do val de Sodoma e Gomorra. Neste capítulo actual, o Espírito ilustra brevemente os acontecementos posteriores ao "6 trompeta". O capítulo ábrese coa imaxe do retorno glorioso do Cristo vingador.

A profecía completamente desencadeada

Verso 2: " *Tiña un pequeno libro aberto na man. Colocou o seu pé dereito no mar e o seu pé esquerdo na terra;* »

Desde o principio do libro, segundo Apoc. 1:16, Xesús vén loitar contra os adoradores do "sol" deificado. O papel dos símbolos faise máis claro: "o seu rostro era como o sol" e que será dos seus inimigos, os adoradores do "sol"? Resposta: os seus pasos, e aí deles! Porque "os seus pés son como alicerces de lume". Cumprírase, pois, este versículo da Biblia: "Séntate á miña dereita ata que poña aos teus inimigos o estrado dos teus pés (Sal. 110:1; Mateo 22:44)". A súa culpa aumentou polo feito de que, antes do seu regreso, Xesús "abriu o libriño" do Apocalipse despregando, desde 1844, o "sétimo selo" que aínda o mantiña pechado en Apoc.5:1 a 7. Entre 1844 e 2030, o ano do contexto discutido neste capítulo 10, a comprensión e o significado do sábado evolucionou a plena luz. Ademais, os homes desta época non teñen escusa cando optan por non honralo. O "librocito" foi entón "aberto" polo Espírito Santo de Cristo e os adoradores do sol non tiñan nada que ver con el. No verso 2, o seu destino está

ilustrado. Para comprender o significado dos símbolos de " *mar e terra* " que se atopan neste verso, debemos estudar Apocalipsis 13 no que Deus os conecta con dúas " *bestias* " espirituais que aparecerán nos 2000 anos da era cristiá. A primeira " *bestia, que nace do mar* ", simboliza o réxime inhumano, polo tanto bestial, da coalición de poderes civís e relixiosos, na súa primeira forma histórica de monarquías e papado católico romano. Estas monarquías están simbolizadas polos " *dez cornos* " asociados co símbolo que designa a Roma en Dan.7 por " *o corno pequeno* " e Apoc. 12, 13 e 17 por " *as sete cabezas* ". Esta " *bestia* ", segundo o xuízo dos valores divinos, mostra os símbolos citados en Daniel 7: os imperios predecesores do imperio romano, en orde inversa á de Dan. 7: leopardo, oso, *león* . " *A besta* " é polo tanto o monstro romano de Dan.7:7. Pero aquí, en Apoc. 13, o símbolo do " *corno pequeno* " papal, que sucede aos " *dez cornos* ", é substituído polo das " *sete cabezas* " da identidade romana. E o Espírito impútalles " *blasfemia* ", é dicir, mentiras relixiosas. A presenza de " *coroas* " nos " *dez cornos* " indica o momento en que os " *dez cornos* " de Dan.7:24 entraron en reinado. Polo tanto, tamén é o momento no que o " *corno pequeno* " ou " *rei diferente* " está activo. Identificada " *A besta* ", a secuela anuncia o seu futuro. Ela actuará libremente durante " *un tempo, veces (2 veces) e medio tempo* ". Esta expresión designa 3 anos e medio proféticos, ou 1260 anos reais, en Dan.7:25 e Apoc.12:14; atopámolo en forma de " *1260 días* "-anos ou profético " *42 meses* " en Apoc.11:2-3, 12:6 e Apoc.13:5. Pero no verso 3 deste capítulo 13, o Espírito anuncia que será golpeada e " *como ferida de morte* ", precisamente polo ateísmo francés entre 1789 e 1798. E grazas ao Concordato de Napoleón I " *a súa ferida mortal será curado* ". Así, os que non aman a verdade divina poderán seguir honrando as mentiras que matan a alma e o corpo.

Ao final dos días, aparecerá unha imaxe da primeira " *bestia que xurdiu do mar* ". Esta nova besta distínguese polo feito de que esta vez "resucitará *da terra* ". Apoiándose na imaxe do Xénese, onde " *a terra* " sae do " *mar* ", sutilmente, o Espírito dinos que esta segunda " *bestia* " saíu da primeira, designando así á chamada Igrexa Católica reformada; definición exacta da fe protestante reformada. En 2021, xa representa a maior potencia militar do planeta terra e foi unha autoridade desde a súa vitoria contra Xapón e a Alemaña nazi en 1944-45. Trátase, por suposto, dos EE. UU., orixinariamente principalmente protestantes, pero hoxe en día maiormente católicos, debido á forte emigración hispana acollida. Ao acusándoo de facer " *a primeira besta adorar na súa presenza* ", o Espírito denuncia a súa herdanza do domingo romano. Isto demostra que as etiquetas relixiosas son enganosas. A fe protestante moderna está tan ligada a esta herdanza romana que chegará a promulgar unha lei vinculante, facendo obrigatorio o descanso dominical baixo pena de sancións: un boicot comercial inicialmente e unha sentenza de morte, finalmente. O domingo é designado como a " *marca* " da autoridade da " *bestia* " romana, a primeira " *bestia* ". E o número " *666* " é a suma obtida coas letras do título "VICARIVS FILII DEI", o que o Espírito chama " *o número da besta* ". Fai as contas, o número está aí:

VICIVILIIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Unha aclaración importante : a marca só se recibe “ *na man* ” ou “ *na testa* ” na medida en que “ *a man* ” simboliza o traballo, a acción, e “ *a fronte* ” designa a vontade persoal de cada criatura libre da súa escollas como nos di Ezé.3:8: “ *Endurecerei a túa fronte para que a opoñas á súa fronte* ”.

Aquí están claramente identificados os futuros “ *escafetes* ” de Xesucristo, o Xusto Xuíz Divino. E sutilmente, indicando a prioridade “ *pé dereito* ” ou “ *pé esquerdo* ”, o Espírito indica quen considera máis culpable. O “ *pé dereito* ” ardente é para a fe católica papal romana á que Deus atribúe o *derramamento do sangue* de “ *todos os que foron asasinados na terra* ”, segundo Apocalipsis 18:24. A súa prioridade para a ira é, polo tanto, merecida. Entón, igualmente culpable, por telo imitado á súa vez, ao crear a “*imaxe*” da primeira “*besta*” católica, a fe protestante, chamada “*terra*”, recibe o lume do “*pé esquerdo*” de Xesucristo que vingará así o sangue dos últimos santos elixidos que ía ser derramado sen a súa intervención salvadora.

Verso 3: “ *E berrou a gran voz, coma un león ruge. Cando berrou, os sete tronos pronunciaron as súas voces.* »

O segredo oculto ou selado nos versos 4 ao 7, proclamado pola “*voz dos sete tronos*” é agora revelado. Así, a “*voz*” de Deus compárase co son do “*trono*” asociado co número “*sete*” que simboliza a súa santificación. Esta voz proclama unha mensaxe oculta durante moito tempo e ignorada polos homes. Este é o ano do regreso na gloria do noso divino e sublime Señor Xesucristo. A data foi revelada aos seus cargos electos en 2018; Esta é a primavera de 2030, na que, desde a morte expiatoria de Xesús o 3, 30 de abril, rematará o terceiro terzo de 2000 anos dos 6000 anos programados por Deus para a súa selección dos elixidos.

Verso 4: “ *E cando os sete tronos pronunciaron as súas voces, fun escribir; e oín unha voz do ceo que dicía: Selade o que dixeron os sete tronos e non o escribas.* »

Nesta escena, Deus ten dous obxectivos. O primeiro é que os seus elixidos deben saber que Deus de verdade marcou un tempo para a fin do mundo; non está realmente oculto, xa que depende da nosa fe no programa dos 6000 anos profetizados polos seis días profanos das nosas semanas. O segundo obxectivo é desalentar a procura desta data ata o momento en que ela mesma abra o camiño ao entendemento. Isto conseguiuuse, para cada unha das tres probas adventistas útiles para a selección e selección dos elixidos considerados dignos de beneficiarse da xustiza eterna ofrecida por Xesucristo, en 1843, 1844 e 1994.

Verso 5: “ *E o anxo, a quen vin de pé no mar e na terra, levantou a súa man dereita cara ao ceo* ” .

Nesta actitude do gran Xuíz vitorioso, cos pés postos sobre os seus inimigos, Xesucristo formulará un xuramento solemne que o vincula divinamente.

Verso 6: “ *E xurou polo que vive para sempre e para sempre, que creou o ceo e as cousas que hai nela, a terra e as cousas que hai nela, e o mar e as cousas que hai nela, que "habrá máis tempo".* , , ’

O xuramento de Xesucristo faise no nome do Deus creador e vai dirixido aos seus elixidos que honran a orde do primeiro anxo de Apoc.14:7; isto, demostrando a través da súa obediencia, o seu “*temor*” a Deus, observando o seu

cuarto mandamento que da gloria ao seu acto creador. A afirmación " *de que non habería máis tempo* " confirma que no seu programa Deus planeara as tres vanas expectativas adventistas de 1843, 1844 e 1994. Como xa expresei, estas vanas expectativas foron útiles para peneirar aos crentes cristiáns. Pois aínda que van ser as súas consecuencias para os que experimentaron, dramáticas e espiritualmente mortais ou, para os elixidos, causas da súa bendición e da súa santificación por Deus.

Anuncio da 3a^{gran} desgraza profetizada en Apoc.8:13.

Verso 7: " *Pero nos días da voz do sétimo anxo, cando toque (a trompeta), o misterio de Deus cumprírase, tal como anunciou aos seus servos os profetas.* »

O tempo para construír datas proféticas rematou. Os que foron establecidos polos datos profetizados cumpriron o seu papel, para probar, sucesivamente, a fe dos protestantes en 1843-44, e a dos adventistas en 1994. Polo tanto, non haberá máis datas falsas, xa non haberá expectativas falsas. ; as noticias, iniciadas dende 2018, serán boas, e os elixidos escoitarán, para a súa salvación, o son da " *sétima trompeta* " que marcará a intervención do Cristo da Xustiza divina; o tempo no que segundo Apoc.11:15: " *o reino do mundo é entregado ao noso Señor e ao seu Cristo* ", e, polo tanto, quitado do demo.

As consecuencias e os tempos do ministerio profético

Verso 8: " *E a voz que oín do ceo volveu falar-me e díxome: Vai, toma o libriño aberto na man do anxo que está sobre o mar e sobre a terra.* »

Os versos 8 ao 11 ilustran a experiencia da misión do servo encargado de presentar a profecía codificada en linguaxe sinxela.

Verso 9: " *E fun ao anxo, dicíndolle que me dese o libriño. E díxome: Tómao e trágao; será amargo para o teu interior, pero na túa boca será doce coma o mel.* ".

En primeiro lugar, " *as dores das entrañas* " representan moi ben o sufrimento e a aflicción que provoca o rexeitamento da luz proposta por parte dos cristiáns rebeldes. Estes sufrimentos chegarán ao seu apoxeo para a última proba da fe, no tempo da lei dominical, onde a vida dos elixidos estará ameazada de morte. Porque ata o final, a luz e os seus depositarios serán combatidos polo diaño e os seus demos celestes e terrestres, aliados conscientes ou inconscientes deste "Destructor", "o Abaddon ou Apollyon " de Apoc.9:11. " *A dozura de mel* " tamén representa perfectamente a felicidade de comprender os misterios de Deus que comparte cos seus verdadeiros elixidos sedentos de verdade. Ningún outro produto na terra concentra a súa dozura naturalmente como el. Normalmente, o ser humano aprecia e busca este sabor doce que lles resulta agradable. Ademais, o elixido de Cristo busca en Deus a dozura dunha relación amorosa e pacífica así como as súas instrucións.

Ao dar á súa revelación "Apocalipse" (= Revelación) " *a dozura do mel* ", o Espírito de Deus compáraa co " *maná celestial* " que tiña " *o sabor do mel* " e que alimentaba aos hebreos, no deserto, durante o 40 anos antes da súa entrada na terra prometida arrebatada aos cananeos. Do mesmo xeito que un hebreo non

podería sobrevivir sen consumir este “*maná*”, dende 1994, o final dos “*cinco meses*” profetizados en Apoc. 9:5-10, a fe adventista só sobrevive alimentándose deste último espiritual profético “*comida*” (Mateo 24:45) “*preparada para o tempo axeitado da gloriosa vinda*” de Xesucristo. Esta ensinanza que o Deus da verdade me dá para realizar só na mañá deste sábado á ^{hora} 4 do 16 de xaneiro de 2021 (pero 2026 para Deus) tería sido útil para responder a quen me preguntou un día sobre o estudo das profecías “. Que hai para min?” » A resposta de Xesús é breve e sinxela: vida espiritual para fuxir da morte espiritual. Se o Espírito non toma a imaxe dun “*bolo*”, senón só “*a dozura do mel*”, é porque a vida física dos hebreos estaba preocupada por este alimento “*maná*”. En canto á Revelación, a comida é só para o espírito dos elixidos. Pero, nesta comparación, aparece como necesaria, indispensable e esixida polo Deus vivo como condición para manter a vida espiritual. E esta esixencia ten sentido, porque Deus non preparou este alimento para ser ignorado e desprezado polos seus servos dos últimos días. Constitúe o elemento máis santificado dende o sacrificio de Xesucristo e a última forma e cumprimento final da Santa Cea”; Xesús dando aos seus elixidos para comer, o seu corpo e a súa instrución profética.

Verso 10: “*Tomei o pequeno pergamiño da man do anxo e tragueino; estaba na miña boca doce coma o mel, pero cando o traguei, o meu interior enchíase de amargura.* »

Na experiencia vivida, o servo descubriu na soidade a luz deslumbrante profetizada por Xesús e, de feito, atopou, en primeiro lugar, “*a dozura do mel*”, un pracer agradable equiparable á doce dozura do mel. Pero a frialdade mostrada polos membros e mestres adventistas aos que quería presentarllo produciu no meu corpo auténticas dores abdominais chamadas colite. Entón, testemuño do cumprimento espiritual e literal destas cousas.

Porén, outra explicación refírese á época final na que se ilumina a luz profética. Comeza nun tempo de paz, pero rematará nun tempo de guerra e terror asasino. Dan.12:1 profetizouno como “*un tempo de angustia, como non foi desde que as nacións comezaron ata este momento*”; isto é suficiente para causar “*dor nos intestinos*”. Sobre todo porque lemos en Lam.1:20: “*Xavé, mira a miña angustia! O meu interior está fervendo, o meu corazón está mal dentro de min, porque fun rebelde. Fóra a espada fixo os seus estragos, dentro da morte.* » Tamén en Xer.4:19: “*¡ Os meus intestinos ! As miñas entrañas : Sufro dentro do meu corazón, o meu corazón latexa, non podo calar; porque escoitas, alma miña, o son da trompeta, o berro de guerra .* » A amargura das “*entrañas*” fai unha comparación entre a misión adventista final e a que foi encomendada ao profeta Xeremías. En ambas as experiencias, os cargos electos traballan na hostilidade ambiental dos gobernantes rebeldes do seu tempo. Xeremías e os últimos verdadeiros adventistas denuncian os pecados cometidos polos líderes civís e relixiosos do seu tempo e, ao facelo, a ira dos culpables vólvese contra eles, ata o fin do mundo marcado polo retorno na gloria de Xesucristo. o “*Rei dos reis e Señor dos señores*” de Apoc.19:16.

O final dunha primeira parte do Apocalipse

Nesta primeira parte, atopamos o prólogo e os tres temas paralelos, as Cartas dirixidas aos anxos das sete Igrexas, os sete selos ou signos dos tempos e as seis trompetas ou castigos de advertencia suscitados pola indignación de Deus.

Verso 11: " *E dixéronme: Tes que profetizar de novo sobre moitos pobos, nacións, linguas e reis.* »

O versículo 11 confirma toda a cobertura dos últimos 2000 dos 6000 anos do programa preparado por Deus. Ao chegar ao momento do glorioso retorno de Xesucristo, a evocación da profecía retomará a visión xeral da era cristiá no capítulo 11 baixo un tema diferente: "Debes *profetizar de novo sobre moitos pobos, nacións, linguas e reis*".

Apertura da segunda parte do Apocalipse

Nesta segunda parte, nunha visión paralela da era cristiá, o Espírito dirixirase a importantes acontecementos xa mencionados na primeira parte do libro, pero aquí, na segunda parte, revelaranos o seu xuízo dun xeito máis desenvolvido sobre cada un destes temas. Aquí de novo, cada capítulo utilizará

símbolos e imaxes diferentes pero sempre complementarios. É a través do agrupamento de todas estas ensinanzas que a profecía identifica os suxeitos obxecto de aprendizaxe. Desde o libro de Daniel, este principio de paralelismo dos capítulos das profecías foi aplicado polo Espírito Revelador, como podes ver.

Apocalipse 11, 12 e 13

Estes tres capítulos abarcan paralelamente a época da época cristiá, arroxando luz sobre acontecementos distintos, pero que sempre seguen sendo moi complementarios. Vou resumir, logo detallar, os temas.

Apocalipse 11

Reinado papal - Ateísmo nacional - A sétima trompeta

Versos 1 a 2: O reinado de 1260 anos do falso profeta papal católico: O perseguidor.

Versos 3 a 6: durante este reinado intolerante e perseguidor " *as dúas testemuñas* " de Deus, as sagradas escrituras das dúas alianzas, serán aflixidas e perseguidas, por " *a besta* ", a coalición relixiosa romana aliada coas monarquías de Europa occidental. .

Os versos 7 ao 13 teñen como tema " *a besta que se levanta do abismo* " ou, a "Revolución Francesa" e o seu ateísmo nacional que aparece por primeira vez na historia da humanidade.

Os versos 15 ao 19 terán como tema un desenvolvemento parcial da " *sétima trompeta* ".

O papel do reinado papal

Verso 1: " *E déronme unha cana coma unha vara, dicindo: Levántate e mide o templo de Deus, o altar e os que nel adoran.* »

O tempo obxectivo é un tempo de castigo revelado pola palabra " *vara* ". O castigo xustifícase " *por mor do pecado* " restaurado civilmente desde 321 e relixiosamente desde 538. Desde esta segunda data, o pecado foi imposto polo réxime papal simbolizado aquí pola "cana " que designa " *o falso profeta que ensina mentiras* " en Isa. 9:13-14. Esta mensaxe representa a de Dan. 8:12: " *o exército foi entregado ao perpetuo por mor do pecado* ", na que " *o exército* " designa á Asemblea cristiá, " *a perpetua* ", o sacerdocio de Xesús quitado polo réxime papal, e " *pecado* ", o abandono do sábado dende 321. Esta é só a repetición dunha mensaxe repetida moitas veces en diferentes aspectos e símbolos. Confirma o papel punitivo que Deus deu ao establecemento do réxime papal romano. O verbo " *medir* " significa "xulgar". O castigo é, polo tanto, o resultado do xuízo de Deus contra " *o templo*". *de Deus* ", a Asemblea colectiva

de Cristo, o "altar" símbolo da cruz do seu sacrificio, e "os que alí adoran", é dicir, os cristiáns que reclaman a súa salvación.

Verso 2: “*Pero o patio exterior do templo, deixalo fóra, e non o medides; porque foi dado ás nacións, e pisotean a cidade santa durante corenta e dous meses.* »

A palabra importante neste verso é "fóra". Só designa a fe superficial do catolicismo romano en cuestión na imaxe do seu reinado de 1260 días-anos presentado aquí como "42 meses". A imaxe da cidade santa dos verdadeiros electos *será pisada polas nacións* aliadas co réxime déspota papal ou os reis dos reinos europeos que *cometen adulterio coa católica Jezabel* durante o seu longo reinado intolerante de 1260. anos reais entre 538 e 1798. Neste verso, Deus marca a diferenza entre a fe verdadeira e a falsa apoiándose no simbolismo do santuario hebreo: o tabernáculo de Moisés e o templo construído por Salomón. Atopamos en ambos os casos, na “*corte, fóra do templo*”, ritos relixiosos carnais: o altar dos sacrificios e a cunca das ablucións. A verdadeira santidade espiritual atópase no interior do templo: no lugar santo onde hai: o candelabro con sete lámpadas, a mesa dos 12 pans da proposición e o altar do incenso colocado ante o veo que esconde o lugar santísimo, imaxe do ceo onde se atopa. Deus senta no seu trono real. A sinceridade dos candidatos á salvación cristiá é coñecida só por Deus, e na terra, a humanidade é enganada pola relixión de fachada "externa" que a fe católica representa primeiro na historia da relixión cristiá da nosa era.

A Santa Biblia, a palabra de Deus, perseguida

Verso 3: “*Darei aos meus dous testemuños poder para profetizar, vestidos de cilicio, mil douscentos sesenta días.* »

Durante este longo reinado confirmado aquí na forma de "1260 días", a Biblia simbolizada polas "dúas testemuñas" será parcialmente ignorada ata a época da Reforma cando incluso é perseguida polas ligas católicas favorables aos papas que apoian con espadas. A imaxe “*vestida de cilicio*” designa un estado de aflicción que a Biblia perdurará ata 1798. Porque ao final deste período, o ateísmo revolucionario francés queimaraa en lugares públicos, tentando tamén destruíla, facelo desaparecer por completo.

Verso 4: “*Estes son as dúas oliveiras e os dous candeleros que están diante do Señor da terra.* »

Estas “*dúas oliveiras e dous candeeiros*” son os símbolos das dúas sucesivas alianzas que Deus organizou no seu plan de salvación. Dúas dispensas relixiosas consecutivas levando o seu Espírito cuxo legado é a Biblia e os seus textos das dúas alianzas. O proxecto das dúas alianzas foi profetizado en Zac.4:11 a 14, por “*dúas oliveiras colocadas á dereita e á esquerda do candelero*”. E xa, antes de “*as dúas testemuñas*” do versículo 3, Deus dixo deles no testemuño de Zacarías: “*Estes son os dous fillos do aceite que están diante do Señor de toda a terra.* » Neste simbolismo “*aceite*” designa o Espírito divino. “*O candelero*” profetiza Xesucristo que nun corpo humano traerá a luz do Espírito na súa santificación (= 7) e espallará o coñecemento do mesmo entre os homes, así como o candelero simbólico difunde a luz queimando o aceite que contén o seu “*sete*” vasos.

Nota: " *O candelabro* " con " *sete* " lámpadas está centrado no vaso do medio; isto, como a metade da semana que fai que, o cuarto ^{día} da semana santa, o día no que, pola súa morte expiatoria, Xesucristo fixo cesar " *o sacrificio e a ofrenda* ", *o rito relixioso hebreo, de acordo co* o plan divino profetizado en Dan.9:27. Polo tanto, o " *candelabro* " de sete lámpadas tamén levaba unha mensaxe profética.

Verso 5: " *Se alguén quere facerlle dano, da súa boca sae lume e devora aos seus inimigos; e se alguén quere facerlles dano, hai que matalo deste xeito.* »

Aquí, como en Apocalipsis 13:10, Deus confirma aos seus verdadeiros elixidos a súa prohibición de castigarse polo dano causado á Biblia e á súa causa. É unha acción que reserva exclusivamente para si. Os males saíran da boca do Deus creador. Deus identificase coa Biblia á que chamamos " *a palabra de Deus* ", de xeito que quen lle fai dano o ataca directamente.

Verso 6: " *Teñen poder para pechar o ceo, para que non caia choiva nos días da súa profecía; e teñen poder para converter as augas en sangue e ferir a terra con toda clase de pragas, sempre que queiran.* »

O Espírito cita feitos relatados na Biblia. No seu tempo, o profeta Elías conseguiu de Deus que non caese choiva senón pola súa palabra; ante el Moisés recibiu de Deus o poder de cambiar as augas en sangue e de golpear a terra con 10 pragas. Estes testemuños bíblicos son tanto máis importantes porque nos últimos días, o desprezo da palabra escrita e inspirada de Deus será castigado por pragas do mesmo tipo, segundo Apoc.16.

O ateísmo nacional da Revolución Francesa

As luces escuras

Verso 7: " *Cando rematen o seu testemuño, a besta que suba do abismo fará guerra contra eles, vencerá e matará.* »

O Espírito revélanos aquí, unha cousa importante a ter en conta; a data de 1793 marca o final do testemuño bíblico, pero para quen? Para os seus inimigos da época que perseguiran a Biblia rexeitando a súa autoridade divina en materia de apoio á fe; é dicir, os monarcas, os aristócratas monárquicos, o réxime papal católico romano e todo o seu clero. Nesta data, Deus tamén condena aos falsos crentes protestantes que na práctica xa non teñen en conta as súas ensinanzas. En Dan.11:34, no seu xuízo, Deus impútalles " *hipocrisía* ": " *No tempo en que caian, serán axudados un pouco, e moitos uníranse a eles na hipocrisía.* » É só a primeira parte do testemuño da Biblia que se completa, porque en 1843, o seu papel retomaríase unha importancia vital invitando aos elixidos a descubrir as profecías adventistas. O establecemento do ateísmo nacional en Francia terá como obxectivo a Biblia e tentará facelo desaparecer. O abundante uso sanguento da "súa guillotina" convérteo nunha nova " *bestia* " que, esta vez, ía " *erguerse do abismo* ". Con este termo tomado da historia da creación en Xénese 1:2, o Espírito lémbra-nos que se Deus, o seu Creador, non existise, non se desenvolvería ningunha vida na terra. " *O abismo* " é o símbolo da terra privada de habitante, cando está " *sen forma e baleira* ". Foi así " *no principio* ", segundo Xen.1:2, e volverá ser así durante " *mil anos* ", ao final do mundo, despois do retorno glorioso de Xesucristo, que é o tema que segue isto neste capítulo 11. Esta

comparación co caos orixinal é ben merecida para un réxime republicano que nace no caos político e na maior desorde. Porque os homes rebeldes saben unirse para destruír pero están moi divididos sobre as formas que se deben dar á reconstrución. Este testemuño ofrece entón a demostración do froito que pode dar a humanidade cando está totalmente separada de Deus; privado da súa acción benéfica.

Pero ao nomealo " *abismo* ", o Espírito do creador Deus tamén suxire o contexto e o estado da creación orixinal da nosa terra. Así, apuntando ao primeiro día desta creación, móstranos unha terra mergullada nunha " *escuridade* " absoluta xa que nese momento, Deus aínda non lle dera á terra a luz de ningunha estrela. E esta idea conecta espiritualmente esta " *bestia que se levanta do abismo* " co " *cuarto selo* " de Apocalipsis 6:12 descrito como un " *sol negro coma un cilicio* ". A conexión tamén se fai coa " *cuarta trompeta* " de Apocalipsis 8:12 descrita polo " *golpe do terceiro, do sol, do terzo da lúa e do terceiro das estrelas* ". A través destas imaxes, o Espírito atribúelle un carácter especialmente " **escuro** ". Porén, é neste aspecto e neste estado " **escuro** " no que Francia glorificará aos seus libres pensadores dándolles o título de " **ilustración** ". Logo lembramos as palabras de Xesucristo citadas en Mateo 6:23: " *Pero se o teu ollo está mal, todo o teu corpo estará nas tebras. **Se entón a luz que hai en ti é escuridade, ¡que grande será esa escuridade!*** » Así o pensamento libre escuro vai á guerra contra o espírito relixioso e este novo espírito **libertario** estenderase no tempo e estenderase polo mundo occidental... chamado cristián e manterá a súa influencia malvada ata o fin do mundo. Coa Revolución Francesa, a "escuridade" instalouse a perpetuidade co pecado. Porque, con ela, aparecen os libros escritos polos filósofos do libre pensamento; que a vincula co "pecado" que caracteriza a Grecia nas profecías de Daniel 2-7-8. Estes novos libros competirán coa Biblia e lograrán sufogala, en gran medida. A " *guerra* " denunciada é, pois, ante todo ideolóxica. Despois da Revolución e despois da Segunda Guerra Mundial, esta escuridade tomará o aspecto do máis alto humanismo contrastando e rompendo así coa intolerancia orixinal, pero a " *guerra* " ideolóxica continúa. Os humanos occidentais estarán preparados para sacrificar todo por esta "liberdade". De feito, sacrificarán as súas nacións, a súa seguridade, e non escapan da morte planeada por Deus.

Verso 8: " *E os seus cadáveres estarán na praza da gran cidade, que se chama, en sentido espiritual, Sodoma e Exipto, onde o seu Señor foi crucificado.* »

Os " *cadáveres* " citados son os das " *dúas testemuñas* " cuxos primeiros atacantes tamén foron executados na " *praza* " da mesma " *cidade* ". Esta " *cidade* " é París, e o " *lugar* " citado foi chamado, sucesivamente, "lugar Luís XIV", "lugar Luís XV", "lugar da Revolución", e designa a actual "praza da Concordia". O ateísmo non fai ningún favor de forma relixiosa. As vítimas guillotinas son golpeadas precisamente pola súa filiación relixiosa. E como ensina a mensaxe da " *cuarta trompeta* ", os obxectivos son a verdadeira luz (sol), o falso colectivo (lúa) e calquera mensaxeiro relixioso individual (estrela). Ademais, acéptanse certas formas relixiosas corruptas a condición de que cumpran coas normas do ateísmo dominante. Algúns sacerdotes reciben así o nome de "defrocked" en escarnio. The Spirit compara París, a capital francesa, con " *Sodoma* " e " *Exipto* ". Os primeiros

froitos da liberdade foron os excesos sexuais acompañados da ruptura das convencións sociais e familiares tradicionais. Esta comparación terá trágicas consecuencias co paso do tempo. O Espírito dinos que esta cidade sufrirá o destino de " Sodoma " e o de " Exipto ", que se converteu para Deus no símbolo estándar do pecado e da rebelión contra el. Confírmase aquí o vínculo establecido anteriormente co " *pecado* " filosófico "grego" denunciado en Daniel 2-7-8. Para comprender plenamente esta estigmatización divina do pecado grego, teñamos en conta o feito de que, tentando utilizar palabras filosóficas para presentar o Evanxeo aos habitantes de Atenas, o apóstolo Paulo fracasou e foi expulsado do lugar. É por iso que o pensamento filosófico seguirá sendo perpetuamente o inimigo do Deus creador. Co paso do tempo e ata o seu fin, esta cidade chamada "París" manterá, e testemuñará a través destas accións, a precisión da súa comparación con estes dous nomes, símbolos do pecado sexual e relixioso. Detrás do seu nome "París", atópase a herdanza dos "Parisii", unha palabra cuxa orixe celta significa "os do caldeiro", un nome dramáticamente profético. Na época romana o lugar era un reduto dos adoradores pagáns de Isis, a deusa dos exipcios, precisamente, pero tamén, a imaxe escénica e cínica de París, fillo do rei de Troia, o vello Príamo. Autor de adulterio coa fermosa Helena, esposa do rei grego Menelao, será o responsable dunha guerra con Grecia. Despois dun asedio sen éxito, os gregos retiráronse, deixando un enorme cabalo de madeira na praia. Pensando que era un deus grego, os troianos trouxeron o cabalo á cidade. E no medio da noite, cando remataron o viño e a festa, os soldados gregos saíron dos cabalos e abriron as portas ás tropas gregas que regresaban en silencio; e todos os habitantes da cidade foron masacrados, dende o rei ata o súbdito máis baixo. Esta acción troiana provocará a perda de París nos últimos días porque, ignorando a lección, repetirá os seus erros instalando os seus inimigos que colonizara no seu territorio. Antes de tomar o nome de París, a cidade chamábase "Lutèce" que significa "pantano fedorento"; todo o programa do seu triste destino. A comparación con " Exipto " está xustificada xa que ao adoptar o réxime republicano, Francia convértese oficialmente no primeiro réxime pecaminoso do mundo occidental. Esta interpretación verase confirmada en Apoc.17:3 pola cor " *escarlata* " da " *bestia* ", imaxe das coalicións monárquicas e republicanas dos últimos días, construída sobre o modelo de Francia. Ao dicir: " *mesmo onde o seu Señor foi crucificado* ", o Espírito fai a comparación entre o rexeitamento da fe cristiá do ateísmo francés e o rexeitamento nacional xudeu do Mesías Xesucristo; porque as dúas situacións son idénticas e levarán as mesmas consecuencias e os mesmos froitos de impiedade e iniquidade. Esta comparación continuará nos versos seguintes.

Ao chamar " Exipto " á súa capital, Deus compara a Francia co faraón, modelo típico de resistencia humana oposta á súa vontade. Manterá esta posición rebelde ata a súa destrución. Nunca haberá arrepentimento da súa parte. Chamando " *o mal ben e o ben mal* ", ela cometerá os peores pecados execrados por Deus; isto chamando "lucos", aos pensadores "escuros" que fundaron "os seus dereitos humanos", que se opoñen aos dereitos de Deus. E por moitos pobos, o seu modelo será imitado, incluso, en 1917, pola poderosa Rusia que a destruirá cun golpe atómico no momento da " *sexta trompeta* ", que é o que o seu nome

“Parisii” profetizaba no celta. lingua, que significa “os do caldeiro”. Polo tanto, permanecerá ata o seu fin incapaz de ver a Deus nas probas que a arruinarán ata destruíla. Porque a ten como obxectivo e non a deixará marchar ata que non estea máis.

Verso 9: " *Tres días e medio homes de entre os pobos, tribos, linguas e nacións verán os seus cadáveres, e non permitirán que os seus cadáveres sexan depositados nunha tumba.* »

En Francia, o pobo entrou na Revolución en 1789, e en 1793, executaron ao seu rei e logo á súa raíña, ambos publicamente decapitados na gran praza central da cidade chamada sucesivamente "Place Louis XV", "Place da Révolution" e "Place de la Révolution". actualmente, “place de la Concorde”. Ao atribuír " *tres días e medio* " ao momento da acción destrutiva, o Espírito parece incluír a Batalla de Valmy onde, en 1792, os revolucionarios enfrontáronse e derrotaron aos exércitos realistas dos reinos europeos que atacaron a Francia republicana incluída Austria, o seu fogar. da familia de orixe da raíña María Antonieta. Para entender a orixe deste odio hai que ter en conta que 1.260 anos de abusos de todo tipo por parte da coalición papal-real acabaron irritando ao pobo francés que foi explotado, maltratado, perseguido e totalmente arruinado. Os dous últimos reinados de Luís Atención! A República non é nin será unha bendición para Francia. Ela soportará ata o seu fin, na súa quinta forma, as maldicións de Deus e ela mesma cometerá os erros que lle provocarán a caída. Este réxime sanguinario, desde as súas orixes, converterase no país dos “dereitos humanos” e do humanismo que acabará defendendo aos culpables e frustrará, pola súa inxustiza, á vítima. Mesmo acollerá aos seus inimigos e instalalos no seu territorio, imitando, no peor, o famoso exemplo da cidade troiana famosa pola introdución do cabalo de madeira que deixaron os gregos, como se viu anteriormente.

Verso 10: " *E por mor deles alegráranse e alegráranse os habitantes da terra, e enviaranse agasallos uns aos outros, porque estes dous profetas atormentaron aos habitantes da terra.* »

Neste verso, o Espírito apunta ao momento no que, como a gangrena ou o cancro, o mal filosófico francés se propagará e estenderase como unha praga noutras nacións occidentais. ^{Marca} “o signo dos tempos” co “ *6o selo* ”; aquela onde o “ *sol se pon negro coma un saco de crin de cabalo* ”: a luz da Biblia desaparece, sufocada polos libros filosóficos dos libres pensadores.

Na lectura espiritual, a diferenza de " *os cidadáns do reino dos ceos* " que definen os elixidos de Xesús, " *os habitantes da terra* " designan aos protestantes americanos e, en xeral, aos humanos rebeldes ante Deus e a súa verdade. Os pobos dos reinos europeos e aínda máis americanos miran cara a Francia. Alí, un pobo esmaga a súa monarquía e a relixión cristiá católica que ameaza aos que len a Biblia, as “ *dúas testemuñas* ”, cos “ *tormentos* ” do seu “inferno”; verdadeiros “ *tormentos* ” que, porén, só están reservados para o xuízo final, para aniquilar aos falsos relixiosos que eles mesmos usan enganosamente este tipo de ameazas, segundo Apoc. 14:10-11. Tamén os estranxeiros, vítimas dos mesmos abusos fóra de Francia, esperan beneficiarse desta iniciativa. Isto, tanto máis, xa que co apoio francés concedido por Luís XVI, no mundo, uns anos antes, os novos Estados

Unidos de Norteamérica atoparon a súa independencia, liberándose do dominio de Inglaterra. A liberdade está en movemento e en breve conquistará a moita xente. Como mostra desta amizade, " *enviaranse agasallos entre eles* ". Un destes agasallos foi o agasallo francés aos estadounidenses da "Estatua da Liberdade" erixida en 1886 nunha illa fronte a Nova York. Os americanos devolveron o xesto ofrecéndolle unha réplica que, erixida en 1889, está situada en París nunha illa no medio do Sena preto da Torre Eiffel. Deus apunta a este tipo de agasallos que revelan o compartir e o intercambio que constitúe a maldición da **liberdade excesiva** que pretende ignorar as súas leis espirituais.

Verso 11: " *E despois dos tres días e medio entrou neles o espírito de vida de Deus, e puxéronse de pé; e un gran medo veu sobre os que os viron.* »

O 20 de abril de 1792, Francia foi ameazada por Austria e Prusia e derrocou ao seu rei, Luís XVI, o 10 de agosto de 1792. Os revolucionarios gañaron en Valmy o 20 de setembro de 1792. O rei Luís XVI foi guillotinado o 21 de xaneiro de 1793. O ditador Robespierre e os seus amigos foron guillotinado á súa vez o 28 de xullo de 1794. O "Convención" foi substituído polo "Directoire" o 25 de outubro de 1795. Os dous "Terroros" de 1793 e 1794 duraron xuntos só un ano. Entre o 20 de abril de 1792 e o 25 de outubro de 1795, atopei precisamente este período de " *tres días e medio* " profetizado ou "tres e medio" anos reais. Pero creo que a duración tamén leva unha mensaxe espiritual. Este período representa media semana, o que pode evocar unha alusión ao ministerio terrenal de Xesucristo que durou precisamente "tres días e medio proféticos" e rematou coa morte do Mesías Xesucristo. O Espírito compara a súa acción coa da Biblia, as súas " *dúas testemuñas* ", que tamén actuaron e ensinaron antes de ser queimados na praza da Revolución de París. Por esta comparación, a Biblia é, esta fe, identificada con Xesucristo que é, nela, crucificado de novo e " *perforado* " como se indica en Apocalipsis 1:7. O derramamento de sangue acabou por aterrorizar ao pobo francés. Ademais, despois de executar ao seu líder da Convención Sanguinaria, Maximilien Robespierre, e aos seus amigos Couthon e Saint-Just, detivéronse as execucións sumarias e sistemáticas. O Espírito de Deus espertou a sede espiritual dos homes e a práctica da relixión volveu ser legal, e sobre todo, libre. Reapareceu o saudable "temor de Deus" e volveu manifestarse o interese pola Biblia pero ata o fin do mundo combatíranse e competirán contra ela os libros filosóficos escritos por librepensadores cuxo modelo grego está á vangarda fonte de todos. súas diversas formas.

Verso 12: " *E escoitaron unha voz do ceo que lles dicía: Sube aquí; E subiron ao ceo na nube; e os seus inimigos víronos.* »

Esta declaración divina aplícase ás " *dúas testemuñas* " bíblicas despois de 1798.

A comparación con Xesús continúa, porque foi a quen os seus elixidos viron (despois do profeta Elías) subir ao ceo ante a súa mirada. Pero, á súa vez, actuarán do mesmo xeito os seus elixidos do tempo final. Os seus inimigos tamén os verán subir ao ceo na nube onde Xesús os atraerá para si. O apoio que Deus dá á súa causa é o mesmo, para Xesucristo, o seu elixido, e neste contexto da Revolución Francesa, a Biblia despois de 1798. Para confirmar o fin da duración profetizada de "1260 días" -anos , en 1799, o papa Pío VI morre preso en

Valence-sur-Rhône, posibilitando así, entre 1843-44 e 1994, un longo período de paz de 150 anos profetizado en forma de "cinco meses" en Apo.9 : 5 -10 . . A morte de Luís XVI, o cesamento da monarquía e a morte dun papa prisioneiro supoñen un golpe mortal á intolerancia relixiosa de " *a besta que nace do mar* " en Apoc. 13:1-3. O Concordato do Directorio cura a súa ferida pero xa non se beneficia do apoio real destruído, xa non perseguirá ata o momento do fin cando a intolerancia protestante aparecerá baixo o nome de "a besta que se levanta da terra" en Apo . . 13:11.

Verso 13: " *Naquela hora houbo un gran terremoto, e caeu a décima parte da cidade; Neste terremoto morreron sete mil homes, e os demais asustáronse e deron gloria ao Deus do ceo.* »

Nesta época (*esta hora*) cumpriuse, en forma espiritual, o " terremoto " xa profetizado pola realización do de Lisboa en 1755, referido ao tema do " *sexto selo* " de Ap 6,12. Segundo o Espírito de Deus, a cidade de París perdeu " *unha décima parte* " da súa poboación. Pero outro significado pode afectar segundo Dan.7:24 e Apoc.13:1, a décima parte dos " *dez cornos* " ou reinos cristiáns occidentais suxeitos ao catolicismo papal romano. Francia, considerada por Roma como "a filla maior" da Igrexa Católica Romana, caeu no ateísmo, privouna do seu apoio e chegou a destruír a súa autoridade. A cuarta ^{trompeta} revelouno, " *a terceira parte do sol é ferida* "; a mensaxe " *sete mil homes foron mortos neste terremoto* " confirma a cousa dicindo: unha multitude (*mil*) de " *homes* " relixiosos (*sete*: santificación relixiosa da época), morreron neste terremoto político social.

Verso 14: " *O segundo ai pasou. Velaquí, o terceiro ai vén pronto* ".

Así, o intenso derramamento de sangue reavivou o temor de Deus, e cesou o "Terror", substituído polo imperio de Napoleón I o " *aguia* " que anunciaba as tres últimas " *trompetas* ", tres " *grandes desgrazas* " . » para os habitantes. da terra. Dado que o anuncio segue á Revolución Francesa de 1789 a 1798, " *a segunda desgraza* " que se lle atribúe no versículo 14 non pode afectar directamente. Pero para o Espírito, é o xeito de dicirnos que unha nova forma da Revolución Francesa aparecerá xusto antes do regreso na gloria de Xesucristo. Non obstante, segundo Apocalipsis 8:13, o " *segundo ai* " refírese claramente ao tema do ^{6.} *trompeta* de Apoc.9:13 que, precisamente, " *matará a un terzo dos homes* " antes de que Xesucristo volva para vingar a inxusta condena dos seus santos e fieis servos exterminando aos seus inimigos mortais, os últimos rebeldes. Podemos entender que ao igual que a matanza provocada polos revolucionarios franceses, Deus organiza a matanza da Terceira Guerra Mundial, esta vez nuclear, que reducirá considerablemente o número de habitantes da terra, antes da súa eliminación completa que a devolverá ao seu estado. aparición orixinal de " *abismo* ", despois da intervención destrutiva final de Xesucristo.

O dobre significado de " *segundo ai* " conecta a *cuarta trompeta* coa *sexta* por unha razón espiritual. A estrutura da Revelación separa o tempo da era cristiá en dúas partes. No primeiro, a " *desgraza* " castiga aos culpables castigados antes de 1844 e no segundo, os castigados despois de 1844, pouco antes da fin do mundo. Agora, as dúas accións punitivas comparten o significado que Deus dá ao seu cuarto castigo en Levítico 26:25: " *Enviarei a espada que vingará o meu*

pacto ". O primeiro castigo recaeu sobre as persoas **que non recibiron** a mensaxe da Reforma, a obra preparada por Xesús para os seus elixidos, e o segundo, sobre aqueles que non responderon á demanda de Deus **de completar** esta Reforma a partir de 1843. A luz revelada por que Deus constrúe esta Reforma permanente presentárase ata a hora en que remate o tempo da graza.

Ao retomar as cousas e accións que Deus atribuíu aos homes da Revolución Francesa de 1789 a 1795, atopamos aquelas que pode atribuír aos homes occidentais dos últimos días. Atopamos o mesmo desprezo, a mesma impiedade e odio ás ordenanzas relixiosas e a quen as ensina; comportamento que esta vez resulta do extraordinario desenvolvemento da ciencia e da tecnoloxía. Durante os anos da paz, o ateísmo e a falsa relixión apoderáronse do mundo occidental. Deus ten, pois, unha boa razón para ofrecernos, para este tema, unha dobre lectura; o comportamento dos " *superviventes* " marca a principal diferenza entre a época revolucionaria e a época científica dos últimos días da humanidade. Para ser máis claros, segundo Apocalipsis 11:11 a 13, " *os superviventes* " da primeira lectura que se refire á " *cuarta trompeta* " " *se arrepentiron* ", mentres que " *os superviventes* " da segunda, que se refire á " *sexta trompeta* ", *arrepentíronse . non* ", segundo Apoc.9:20-21.

O terceiro " *gran ai* " (para os pecadores): O glorioso retorno de Cristo Xustiza

Verso 15: " *O sétimo anxo soou. E houbo grandes voces no ceo que dicían: Os reinos do mundo están entregados ao noso Señor e ao seu Cristo; e reinará para sempre.* »

O último tema do capítulo é o da " *sétima trompeta* " que designa, recórdovos, o momento no que o Deus creador invisible se fai visible aos ollos dos seus inimigos confirmando Apo.1:7: " *Velaí, vén con verano as nubes e todo ollo; incluso os que o atravesaron* ". " *Os que o atravesaron* ", quen atravesaron a Xesús, son os seus inimigos de todos os períodos da era cristiá, incluídos os da última. Traspasárono, perseguindo aos seus fieis discípulos, sobre os cales declarou: " *En canto fixestes estas cousas a un destes meus irmáns máis pequenos, fíxelles a min* (Mateo 25:40)." Desde o ceo álzanse fortes voces para celebrar o evento. Estes son os dos habitantes do ceo que xa se expresaron para celebrar a expulsión do ceo do demo e dos seus demos por parte do Cristo vitorioso, chamado "Miguel" en Apoc. 12:7 a 12. Participan na alegría de elixido, á súa vez liberado e vencedor por Xesucristo. A historia do pecado terreal cesará por falta de pecadores destruídos pola boca do Cristo divino. O demo, " *príncipe deste mundo* " segundo Xesús, perde a posesión do mundo pecaminoso destruído por Deus. Permanecerá mil anos máis na terra desolada sen facer dano a ninguén, mentres agarda a súa eliminación total no xuízo final con todos os demais pecadores que Deus resucitará para este propósito.

A Gran Felicidade Celestial dos elixidos redimidos polo sangue de Xesucristo

Verso 16: " *E os vinte e catro anciáns, que estaban sentados diante de Deus nos seus tronos, caeron a boca de boca e adoraron a Deus* ".

Os elixidos entraron no reino celeste de Deus, sentados en tronos na presenza de Deus, reinarán ou xulgarán aos malvados segundo Apoc.20:4. Este verso evoca o contexto do inicio celestial dos redimidos en Rev.4. Este verso presenta a forma que debe tomar a verdadeira adoración a Deus. A postración, axeonllarse, boca abaixo, é a forma lexitimada por Deus.

Verso 17: " *Dicindo: Agradecemosche, Señor Deus Todopoderoso, que é e que era, que tomaches posesión do teu gran poder e posuíste o teu reino.* »

Os redimidos renovan o seu agradecemento e postráronse ante Xesucristo, " *o Deus Todopoderoso que é e que era* " "**e que veu**", como anunciou Apoc.1:4. " *Tomaches o teu gran poder* " ao que renunciaras para salvar aos teus elixidos e expiaras coa túa morte o prezo dos seus pecados no teu ministerio de " *cordeiro* "; " *O Añño de Deus que quita os pecados do mundo* ". " *Tomaches posesión do teu reino* "; o contexto suxerido é, de feito, onde o Espírito levou a Xoán en Apocalipsis 1:10; a historia da Asemblea de Cristo na terra está no pasado. Nesta fase, as " *sete asembleas* " están detrás dos cargos electos. O reinado de Xesús, obxecto da esperanza da fe dos elixidos, fíxose realidade.

Verso 18: " *As nacións enfadáronse; e chegou a túa ira, e chegou o momento de xulgar os mortos, de recompensar aos teus servos os profetas, aos santos e aos que temen o teu nome, aos pequenos e aos grandes, e a destruír aos que destrúen a terra.* »

Atopamos neste versículo 18 información moi útil sobre a secuencia dos acontecementos profetizados. O ^{6o} *trompeta* asasinada _ *un terzo dos homes* son, " *As nacións estaban irritadas* ", e ante os nosos ollos, en 2020-2021, asistimos ás causas desta irritación: o Covid-19 e a ruína económica provocada, a agresión islámica e, de inmediato, a ofensiva rusa. cos seus aliados. Despois deste terrible e destrutivo conflito, despois da promulgación da lei dominical pola " *bestia da terra* ", é dicir, a coalición protestante e católica de superviventes americanos e europeos, Deus derramou sobre eles " *as sete últimas pragas da súa ira* ". descrito en Rev.16. No momento do sétimo, Xesús apareceu para salvar aos seus elixidos e destruír aos caídos. Despois vén o programa preparado para os " *mil anos* " do sétimo milenio. No ceo, segundo Apocalipsis 4:1, terá lugar o xuízo dos impíos: " *e chegou o momento de xulgar os mortos* ". Os santos obteñen a súa recompensa: a vida eterna prometida por Xesucristo aos seus elixidos. Por fin obteñen a estrela da mañá e a coroa prometida aos elixidos venceu na batalla da fe: " *premiar aos teus servos os profetas* ". Deus lembra aquí a importancia da profecía para todas as idades (Segundo 2 Pedro 1:19) e máis particularmente nos últimos días. " *Os santos e os que temen o teu nome* " son os que responderon positivamente ás mensaxes dos tres anxos de Apoc.14:7 a 13; a primeira delas lembra a sabedoría que consiste en temerlle, obedecelo e non disputar os seus mandamentos, dicindo: " *Teme a Deus e dálle gloria* ", na súa faceta de Deus creador, " *pois chegou a hora do seu xuízo, e adorate ao que fixo o ceo, o mar, a terra e as fontes das augas* ".

Verso 19: " *E abriuse o templo de Deus no ceo, e a arca da súa alianza apareceu no seu templo. E houbo lóstregos, e voces, e tronos, e un terremoto e gran sarabia.* »

Todos os temas evocados neste libro da Revelación conflúen cara a este momento histórico do gran retorno glorioso do noso divino Señor Xesucristo. Este verso apunta ao contexto onde se cumpren e conclúen os seguintes temas:

Rev.1: Adventismo:

Verso 4: " *Xoán ás sete igrexas que hai en Asia: Graza a vós e paz do que é, do que era **e do que vén**, e dos sete espíritos que están diante do seu trono* " .

Verso 7: " ***Velaí que vén coas nubes**. E todo ollo o verá, ata os que o atravesaron; e todas as tribos da terra chorarán por el. Si. Amén!* »

Verso 8: " *Eu son o alfa e o omega, di o Señor Deus, o que é, o que era **e o que vén**, o Todopoderoso.* »

Verso 10: " ***Eu estaba no Espírito o día do Señor**, e escoitei detrás de min unha voz forte, coma o son dunha trompeta* " .

Apo.3: A sétima asemblea: fin da era " *Laodicea* " (= persoas xulgadas).

Apocalipsis 6:17: O gran día da ira de Deus contra os humanos rebeldes " *pois chegou o gran día da súa ira*, e quen pode soportar? »

Apo.13: " *a besta que se levanta da terra* " (coalición protestante e católica) e a súa lei dominical; Versículo 15: " *E deulle dar vida á imaxe da besta, para que a imaxe da besta falase, **e todos os que non adorasen a imaxe da besta fosen mortos.*** »

Apo.14: Os dous temas de " *a colleita* " (fin do mundo e arrebatamento dos elixidos) e " *a vendimia* " (masacres dos falsos pastores polos seus seguidores seducidos e enganados).

Apocalipsis 16: Verso 16: " ***o gran día da batalla Armagedón*** "

Neste verso 19, atopamos a fórmula clave da intervención directa e visible de Deus, " *e houbo lóstregos, voces, tronos, un terremoto* ", xa citado en Apoc.4:5 e 8:5. Pero aquí o Espírito engade " *e sarabia forte* "; un " *sarabia* " co que remata o tema da **sétima** das " *sete últimas pragas* " en Apoc.16:21.

O contexto do regreso de Xesucristo está, pois, marcado polo último tema adventista que nesta ocasión trae , na primavera de 2030, a verdadeira salvación ofrecida aos elixidos, obtida polo sangue derramado por Xesucristo. É a hora do seu enfrontamento cos rebeldes que se preparan para matar aos seus elixidos que rexeitan o domingo romano e manteñen a súa fidelidade ao sábado santificado por Deus desde a primeira semana da súa creación do mundo. O " *sexto selo* " de Apocalipsis 6 ilustra o comportamento e a consternación destes rebeldes atrapados polo Señor no acto de xenocidio intencionado dos seus benditos e amados elixidos. O tema do desacordo explícase neste verso 19. Refírese á lei divina conservada na " *arca do testemuño* " no lugar santísimo do tabernáculo e no " *templo* " hebreo . A arca debe o seu prestixio e a súa altísima santidade só porque contén as táboas da lei gravadas polo dedo do propio Deus, en persoa, en presenza de Moisés, o seu fiel servo. A Biblia permítenos comprender o que provoca o

terror dos rebeldes no momento do regreso de Xesucristo. Pois isto é o que declaran os versículos 1 ao 6 do Salmo 50:

“ *Salmo de Asaf. Deus, Deus, YaHWéH, fala e convoca a terra, dende a saída do sol ata a posta do sol. Desde Sión, beleza perfecta, Deus brilla. Vén, Deus noso, non queda en silencio; **diante del hai un lume devorador, ao seu redor unha violenta tempestade** . El clama ao ceo de arriba e á terra, **para xulgar o seu pobo** : Reúneme os meus fieis, que fixeron unha alianza comigo mediante sacrificio! -E **os ceos declararán a súa xustiza**, porque Deus é o xuíz. »*

Nun contexto de terror, os rebeldes verán o texto do cuarto dos dez mandamentos de Deus exposto no ceo en letras de lume. E a través desta acción divina, saberán que Deus os condena á primeira e á "segunda morte".

Este último verso do tema da " sétima trompeta " revela e confirma a importancia que Deus dá á súa lei desafiada polo falso cristianismo rebelde. A lei divina foi menosprezada baixo o pretexto dunha suposta oposición de lei e graza. Este erro resulta dunha lectura errónea das palabras feitas polo apóstolo Paulo nas súas cartas. Así que aquí disiparei a dúbida aportando explicacións claras e sinxelas. En Rom.6, Paulo contrasta os " baixo a lei " cos " baixo a graza " só polo contexto do seu tempo cando comeza a nova alianza. Coa fórmula " baixo a lei ", designa aos xudeus da antiga alianza que rexeitan a nova alianza baseada na perfecta xustiza de Xesucristo. E designa aos cargos electos que entran nesta nova alianza pola fórmula " coa lei ". Pois este é o beneficio que trae a graza, en nome do cal Xesucristo, no Espírito Santo, axuda ao seu elixido e ensínalle a amar e obedecer a santa lei divina. Ao obedecelo, está entón " coa lei " e estando " baixo a graza ", tampouco está " baixo a lei ". Lembro de novo que Paulo di da lei divina que é " santa e que o mandamento é xusto e bo "; o que comparto con el en Xesucristo. Mentres Paul castiga o pecado, tratando de convencer aos seus lectores de que xa non deben pecar mentres están en Cristo, os rebeldes modernos usan os seus textos para contradicilo facendo de Xesucristo, quen eles din ser, un establecido "ministro do pecado" . 7 de marzo de 321. Mentres Paulo declarou en Gálatas 2:17: " *Pero mentres buscamos ser xustificados por Cristo, se nós tamén nos atopamos pecadores , sería Cristo ministro do pecado? **Lonxe diso** ! »* Teñamos en conta a importancia da precisión, " **lonxe diso** ", que condena a concepción relixiosa da falsa fe rebelde cristiá moderna, e isto desde o 7 de marzo de 321, data na que o " **pecado** " romano entrou na fe cristiá occidental e oriental pola autoridade dun emperador romano pagán, Constantino ¹ _

Neste contexto da " sétima trompeta " rematan os primeiros seis mil anos reservados por Deus para a súa selección dos elixidos terreaes, no seu proxecto global de sete mil anos. Ábrese entón o sétimo milenio, ou " mil anos " de Apoc.20, dedicado ao xuízo celestial dos rebeldes polos elixidos redimidos por Xesucristo, o tema de Apoc.4.

Apocalipse 12: O Gran Plan Central

**A muller – O agresor romano – A muller no deserto – Paréntese: unha loita no ceo – A muller no deserto – A Reforma – Ateísmo-
O remanente adventista**

A muller vitoriosa, noiva de Cristo, o Cordeiro de Deus

Verso 1: " *Un gran sinal apareceu no ceo: unha muller envolta polo sol, coa lúa baixo os seus pés e unha coroa de doce estrelas na cabeza.* »

Aquí de novo, varios temas sucédense en varios cadros ou escenas. A primeira táboa ilustra a Asemblea Elixida que se beneficiará da vitoria de Xesucristo, a súa única Cabeza, segundo Efesios 5:23. Baixo o símbolo dunha " muller ", a "noiva " de Cristo está envolta no " *sol da xustiza* " profetizado en Mal.4:2. En dobre aplicación, o símbolo da escuridade " *a lúa* " está " *baixo os seus pés* ". Estes inimigos son historicamente e por orde cronolóxica, os xudeus da antiga alianza, e os cristiáns caídos, católicos, ortodoxos, protestantes e adventistas, do novo. Na súa cabeza, " *unha coroa de doce estrelas* " simboliza a súa vitoria na alianza con Deus, o 7, co home, o 5, que significa o número 12.

A muller perseguida antes da vitoria final

Verso 2: " *Estaba embarazada, e berrou, estando en parto e con dores de parto.* »

No verso 2, as " *dores de parto* " evocan a persecución terreal que precedeu ao tempo da gloria celestial. Esta imaxe foi usada por Xesús en Xoán 16:21-22: " *Unha muller, cando dá a luz, está triste porque chegou a súa hora; pero cando deu a luz o neno, xa non se lembra do sufrimento, pola alegría que ten polo feito de que un home naceu no mundo. Polo tanto, tamén estás agora triste; pero volverei a verte, e o teu corazón alegrarase e ninguén che quitará a túa alegría.* »

O pagán perseguidor das mulleres: Roma, a gran cidade imperial

Verso 3: “ *E aínda outro sinal apareceu no ceo; e velaquí, era un gran dragón vermello, que tiña sete cabezas e dez cornos, e nas súas cabezas sete diademas.* »

O verso 3 identifica ao seu perseguidor: o diaño, por suposto, pero actúa mediante poderes terrestres carnales que perseguen aos elixidos, segundo a súa vontade. Na súa acción, utiliza dúas estratexias sucesivas; a do “ *dragón* ” e a da “ *serpe* ”. O primeiro, o do “ *dragón* ”, é o ataque aberto empregado pola Roma imperial pagá. Atopamos así os símbolos xa vistos en Dan. 7:7 onde Roma apareceu na aparición dun cuarto animal monstruoso con “ *dez cornos* ”. O contexto pagán vén confirmado pola presenza das “ *diademas* ” que aquí se sitúan nas “ *sete cabezas* ”, símbolo da cidade romana segundo Apo.17. Esta precisión merece toda a nosa atención, porque nos indica, cada vez que se presenta esta imaxe, a localización das “ *tiaras* ”, o contexto histórico profetizado.

O perseguidor relixioso das mulleres: a Roma católica papal

Verso 4: “ *A súa cola arrastrou un terzo das estrelas do ceo e botounas á terra. O dragón púxose diante da muller que estaba a piques de dar a luz, para devorar o seu fillo cando dera a luz.* »

Este verso retoma, baixo novos símbolos, a mensaxe de Apoc. 11:1 a 3 onde a Roma papal está autorizada por Deus, baixo o título de “ *vara* ”, a “ *pisar baixo os pés a cidade santa durante 42 meses* ”.

En Daniel, os “ *dez cornos* ” do imperio romano debían ser sucedidos polo “ *corno pequeno* ” papal (desde 538 ata 1798). Esta sucesión confírmase aquí en Apocalipsis 12, no versículo 4.

O termo “ *cola* ” que apunta ao falso “ *profetisa Jezabel* ” de Apocalipsis 2:20, ilustra esta sucesión da Roma relixiosa papal falsamente cristiá. A acusación citada en Dan.8:10 renóvase aquí. As vítimas dos seus trucos e seducións, dignas da “ *serpe* ” do Xénese, son pisadas baixo o símbolo das “ *estrelas do ceo* ” ou, baixo o título de “ *cidadáns do reino dos ceos* ” que Xesús atribúe aos seus discípulos. . “ *O terceiro é arrastrado á súa caída* ”. O terceiro non se cita polo seu significado literal senón, como en todas partes na profecía, como unha parte importante do número total de cristiáns probados. As vítimas poden incluso superar esta proporción nun terzo literal.

Verso 5: “ *Ela pariu un fillo, que debería gobernar todas as nacións cunha vara de ferro. E o seu fillo foi arrebatado para Deus e para o seu trono.* »

Nunha dobre aplicación, a profecía lembra como o diaño loitou contra a causa do Mesías dende o seu nacemento ata a súa morte vitoriosa. Pero esta vitoria é a do primoxénito tras quen triunfarán todos os seus elixidos, para continuar a mesma loita ata conseguir a vitoria final. Nese momento, ao recibir un corpo celeste, compartirán con el, o seu xuízo dos impíos e é alí onde xuntos, “ *pastarán as nacións cunha vara de ferro* ” que dará o veredicto dos “ *tormentos dos malvados*”. *segunda morte* ” do xuízo final. A experiencia de Cristo e a dos seus elixidos fúndese nunha única experiencia común, e a imaxe do “ *nenos levado a Deus e ao seu trono* ”, polo tanto, ao ceo, é a da “ *liberación* ” terrestre dos elixidos. realizarase en 2030, no regreso do Cristo vingador. Serán librados das “

dores de parto ”. O neno é o símbolo dunha auténtica conversión cristiá exitosa e vitoriosa.

Verso 6: " *E a muller fuxiu ao deserto, onde tiña un lugar preparado por Deus, para que fose alimentada alí durante mil douscentos sesenta días.* »

A Asemblea perseguida é pacífica e desarmada, sendo a súa única arma a Biblia, a palabra de Deus, a espada do Espírito, só pode fuxir ante os seus agresores. O versículo 6 lembra o tempo do reinado papal perseguidor durante " 1260 días " proféticos ou 1260 anos reais segundo o código de Ezé.4:5-6. Este tempo é para a fe cristiá un tempo de penosa proba suxerida pola mención da palabra " *deserto* " onde é "dirixida por Deus". Ela comparte así a aflicción das " *dúas testemuñas* " de Apoc. 11:3. En Dan.8:12, esta sentenza divina formulouse así: " *o exército foi entregado co perpetuo por mor do pecado* "; o pecado realizado polo abandono do respecto ao día de descanso sabático dende o 7 de marzo de 321.

Apertura da paréntese: unha loita no ceo

Verso 7: " *E houbo guerra no ceo. Miguel e os seus anxos loitaron contra o dragón. E o dragón e os seus anxos loitaron,*

O rapto anunciado dos santos merece unha explicación que o Espírito nos presenta nunha especie de paréntese. Isto será posible grazas á vitoria de Xesucristo sobre o pecado e a morte. Esta vitoria foi confirmada despois da súa resurrección, pero o Espírito revélanos aquí as consecuencias que tivo para os habitantes do ceo que ata este momento se frotaron cos demos e o propio Satán.

Moi importante : este conflito celeste que permaneceu invisible aos ollos humanos arroxa luz sobre o significado das enigmáticas palabras que Xesús pronunciou cando estivo na terra. En Xoán 14:1-3, Xesús dixo: " *Non se turbe o teu corazón. Cre en Deus, e crea en min. Hai moitas mansións na casa do meu Pai. Se non fose, xa cho diría. Vou preparar un lugar para ti. E cando vaia prepararvos un lugar, volverei e levarvos a min, para que onde estea eu esteades tamén vós.* » O significado dado á " preparación " deste " lugar " aparecerá no verso que segue.

Verso 8: " *Pero non eran fortes, e o seu lugar xa non se atopaba no ceo.* »

Esta guerra celeste non ten nada en común coas nosas guerras terrestres; non provoca inmediatamente mortes, e os dous campos enfrontados non son iguais. O gran Deus creador que se presenta no aspecto humilde e fraterno do arcanxo " *Miguel* " é, de todos modos, o Deus todopoderoso ante o que todas as súas criaturas deben postrarse e obedecer. Satanás e os seus demos son esas criaturas rebeldes, que só obedecen baixo coacción e, finalmente, non poden resistir e vense obrigados a obedecer, cando o gran Deus os expulsa do ceo pola súa omnipotencia. Durante o seu ministerio terreal, Xesús foi temido polos anxos malvados que o obedeceron e testificaron que realmente era o " *Fillo de Deus* " do proxecto divino, designándoo así.

Neste verso o Espírito especifica: " *O seu lugar xa non se atopaba no ceo* ". Este " *lugar* " que ocupaban os rebeldes celestes no reino de Deus tivo que ser liberado para que este reino celestial puidese ser " *purificado* " e " *preparado* " para recibir aos elixidos de Cristo o día da súa última batalla contra os rebeldes

terreais durante a súa chegada. na gloria. É entón cando, levando consigo os seus elixidos, “ sempre estarán con el, onde queira que estea ” ou, no ceo purificado así “ *preparado* ” para recibilos. A porción da terra será entón unha desolación do tipo profetizado pola palabra “ *profundo* ” desde Xen.1:2. Á luz desta loita, ilumínase o proxecto salvador divino e cada palabra clave do seu plan revela o seu significado. Este é o caso destes versos citados en Heb.9:23: “ *Era necesario, xa que as imaxes as cousas que están nos ceos debían ser purificadas deste xeito, se as propias cousas celestes eran mediante sacrificios máis excelentes que estes.* » Así, o “ máis excelente sacrificio ” necesario foi o da morte voluntaria do Mesías chamado Xesús, ofrecido para expiar os pecados dos seus elixidos, pero sobre todo, para conseguir para as súas criaturas e para si o lexítimo dereito legal a condenar. ata a morte os rebeldes celestes e terrestres. Deste xeito foi “ *purificado* ” o “ *santuario celestial* de Deus ”, primeiro e despois, ao regreso de Cristo vitorioso, será a volta da terra que el designa como o seu “ *estrado dos pés* ”, pero non como o seu “ *santuario* ” en Isaías 66:1-2: “ *Así di o Señor: O ceo é o meu trono e a terra é o estrado dos meus pés. Que casa poderías construírme e en que lugar me darías para vivir? Todas estas cousas fíxoo a miña man, e todas xurdiron, di o Señor. Este é a quen vou mirar: ao que sofre e é débil de espírito, ao que teme a miña palabra.* » ; ou, segundo Ezequiel 9:4, sobre “ *os que suspiran e xemen por mor das abominacións* ” cometidas.

Verso 9: “ *E arroxouse fóra o gran dragón, aquela serpe antiga, chamada demo e Satanás, que engana a toda a terra: foi arroxado á terra, e os seus anxos foron botados con el.* »

Os seres celestes foron os primeiros en beneficiarse da limpeza espiritual emprendida polo Cristo vitorioso. El expulsou do ceo ao demo e aos seus demos anxelicos que foron “ *echados* ” durante dous mil anos na terra. O demo coñece así “ *o tempo* ” que lle queda a el persoalmente e aos seus demos para actuar contra os santos escollidos e a verdade divina.

Nota : Xesús non só revelou o carácter de Deus á humanidade, tamén presentou este formidable personaxe que é o demo do que a antiga alianza dicía pouco, deixándoo case ignorado. Desde a vitoria de Xesús contra o demo, a loita entre os dous campos intensificouse debido ao confinamento dos demos que agora viven dun xeito invisible entre os homes da terra e en toda a nosa dimensión terrestre que inclúe os planetas e as estrelas do ceo. Estes son os únicos extraterrestres da nosa dimensión terrestre.

Aquí debo lembravos que a correcta comprensión do proxecto global de aforro do programa deseñado por Deus é un privilexio exclusivo reservado aos seus elixidos. Porque a falsa fe reconécese en que sempre se equivoca nas súas interpretacións do seu proxecto. Isto quedou demostrado desde que os xudeus que deron ao Mesías profetizaron nas Sagradas Escrituras o papel de traer a liberación carnal, mentres que Deus só planea unha liberación espiritual; a do pecado. Así mesmo, hoxe, a falsa fe cristiá agarda co regreso de Xesucristo, o establecemento do seu reino e do seu poder na terra; cousas que Deus non puxo no seu programa como nos ensina a súa revelación profética. Pola contra, a súa gloriosa chegada marcará o final da súa vida, que segue sendo portadora dos seus pecados e de toda a súa culpa cara a el.

O elixido de Cristo sabe que a vida libre comezou no ceo e que despois do paréntese terrestre feito necesario para a perfecta demostración do seu amor e da súa xustiza, o Deus creador prolongará a vida das súas criaturas que permanecen fieis no ceo e na terra, eternamente na súa forma celestial. Os rebeldes celestes e terreaís serán entón xulgados, destruídos e aniquilados.

O reino dos ceos está liberado

Verso 10: “ *E oín unha gran voz no ceo que dicía: Agora chegou a salvación, o poder, o reino do noso Deus e a autoridade do seu Cristo; porque foi derrubado o acusador dos nosos irmáns, que os acusaba diante do noso Deus día e noite.* »

Este " *Agora* " ten como obxectivo a data do 7 e 30 de abril, primeiro día da semana seguinte ao mércores 3 de abril, na que Xesús, aceptando a cruz, venceu ao demo, ao pecado e á morte. Nese primeiro día da semana declaroulle a María: “ *Non me toques; Aínda non subín ao meu Pai* ". A súa vitoria aínda tiña que ser oficializada no ceo e a partir de entón, en todo o seu poder divino, baixo o seu nome anxelico " *Michael* " redescuberto, perseguiu do ceo ao demo e aos seus demos. Debemos sinalar a cita " *o acusador dos nosos irmáns, o que os acusou diante do noso Deus día e noite* ". Revélanos a inmensa irmandade universal do campo de Deus que comparte o seu rexeitamento ao campo rebelde cos elixidos da terra. Quen son estes " *irmáns* "? Os do ceo e os da terra, como Xob que é parcialmente entregado ao diaño para demostrarlle que as súas " acusacións " son infundadas.

Verso 11: " *Vencérono polo sangue do Año e pola palabra do seu testemuño, e non amaron a súa vida tanto como temer a morte.* »

O patrón discutido neste versículo atópase na mensaxe da era " *Esmirna* ", e esta mensaxe indica o estándar de fe requirido por Xesucristo para todas as idades profetizadas ata o seu glorioso regreso.

A vitoria de " *Michael* ", o nome divino celestial do noso Salvador Xesucristo, xustifica as súas solemnes declaracións feitas en Mateo 28:18 a 20: " *Xesús veu e faloulles así: Toda a autoridade déronme no ceo e na terra. Id, pois, e facede discípulos a todas as nacións, bautizándoos no nome do Pai e do Fillo e do Espírito Santo, e ensinándolles a observar todo o que vos mandei. E velaquí, estou contigo sempre, ata o fin do mundo.* »

Así, na fundación da súa primeira alianza, Deus revelou a Moisés a historia das orixes da nosa dimensión terrestre, pero só a nós, que vivimos os últimos días da humanidade, revela a comprensión do seu proxecto salvador global, mediante pechando o paréntese da experiencia do pecado terreal que durará seis mil anos. Por iso compartimos con Deus a expectativa dunha reunión eterna de todos os seus fieis elixidos celestes e terreaís. Polo tanto, é un privilexio electo centrar á súa vez a nosa atención no ceo e nos seus habitantes. Pola súa banda, non deixaron de interesarse polo destino dos elixidos e pola nosa historia terrestre, desde a creación ata o fin do mundo, como está escrito en 1Cor.4, 9: “Por Deus, paréceme . , *fíxonos, os apóstolos, os últimos dos homes, condenados a morte en certo modo, xa que fomos un espectáculo para o mundo, para os anxos e para os homes.* »

A situación da terra empeora

Verso 12: " *Alégrate, pois, ceos, e os que moras nos ceos. Ai da terra e do mar! Porque o demo baixou ata vós con gran ira, sabendo que ten pouco tempo.* »

Os " *habitantes do ceo* " foron os primeiros en " *alegrarse* " da vitoria de Cristo. Pero a contrapartida desta alegría é a intensificación da " *desgraza* " para os " *habitantes da terra* ". Porque o demo sabe que está condenado a morte en liberdade condicional e que ten " *pouco tempo* " para actuar contra o seu plan de salvación. As accións realizadas durante 2000 anos polo campo demoníaco confinado na terra son todas reveladas por Xesucristo na súa Revelación ou Apocalipse. Este é o tema deste traballo que escribo para vós. E dende 2018, os elixidos de Xesucristo comparten este coñecemento da fin do tempo reservado ao demo para a súa obra de sedución; rematará na primavera de 2030 co glorioso regreso do seu divino Mestre. O paréntese deste tema péchase co verso 12.

Pechando a paréntese da loita no ceo

Retomación do tema da muller que conduce no deserto

Verso 13: " *Cando o dragón viu que fora tirado á terra, perseguiu á muller que dera a luz o neno varón.* »

Este paréntese permite que o Espírito retome o tema do reinado papal do versículo 6. O termo " *dragón* " neste verso aínda designa ao propio diaño, Satanás. Pero a súa loita contra a " *muller* " ten lugar a través da acción romana, sucesivamente, imperial, despois papal.

Verso 14: " *E dáronlle á muller as dúas ás da gran aguia para que voase ao deserto, ao seu lugar, onde se alimenta durante un tempo, e tempos, e medio tempo, lonxe do cara da serpe.* »

Neste verso 14, retoma a mensaxe indicando a duración do reinado papal en forma de "tres anos e medio", " *un tempo, tempos e medio tempo* ", xa usado en Dan.7:25. Nesta reanudación, reveláranse novos detalles nunha secuencia cronolóxica de acontecementos. Hai que ter en conta un detalle: " *o dragón* " do verso 4 substitúese pola " *serpe* " do mesmo xeito que o " *dragón* " do verso 3 é substituído pola " *cola* ". Os termos " *serpe e rabo* " revélanos un cambio de táctica activa que Deus, a " *gran aguia* ", inspira ao demo e aos seus demos. Despois da agresión aberta do " *dragón* " segue a artimaña e a mentira relixiosa da " *serpe* " que se cumpre co reinado papal de 1260 anos profetizados. A mención da " *serpe* " permite a Deus suxerirnos unha comparación coas circunstancias do pecado orixinal. Así como Eva foi seducida pola " *serpe* " pola que falaba o demo; " *a muller* ", " *a noiva* " de Cristo, está sometida á proba das palabras mentirosas que o demo lle presenta por " *boca* " dos seus axentes do catolicismo romano papal.

Verso 15: " *E a serpe lanzou auga da súa boca como un río detrás da muller, para levala á beira do río.* »

O verso 15 ilustra a persecución católica á que está sometida a infiel fe cristiá; como " *a auga dun río* " que " *se leva* " todo o que está ao seu alcance. A " *boca* " papal católica romana lanzou as súas fanáticas e crueis ligas católicas

contra os seus opoñentes relixiosos. A realización perfecta desta acción é a creación do corpo de "dragóns" por Luís XIV aconsellado polo bispo Le Tellier. Este corpo militar, creado para perseguir a resistencia protestante pacífica, tiña como obxectivo " *adestrar* " a todos os débiles e mansos electos de Cristo nos seus dogmas, obrigándoos a elixir entre converterse ao catolicismo ou ser levados ao cativerio ou á morte despois de horribles abusos. e tortura.

Verso 16: " *E a terra axudou á muller, e a terra abriu a súa boca e tragou o río que o dragón botara da súa boca.* »

O Espírito ofrécenos dúas interpretacións superpostas para este único verso. Teña en conta que " *a muller* " e " *a terra* " son aquí dúas entidades distintas, e que " *a terra* " pode simbolizar a fe protestante ou a terra literal, o chan do noso planeta. Isto dará a este verso dúas interpretacións que se suceden cronoloxicamente na Revelación divina.

1a mensaxe: falso protestantismo bestial : En orde ^{cronolóxica}, en primeiro lugar, " *a muller* " corresponde á descrición pictórica dos pacíficos protestantes da Reforma cuxa " *boca* " oficial (a de Martín Lutero en 1517) denunciaba os pecados católicos; o que xustificaba o seu nome: "Protestante" ser aqueles que protestan contra a inxustiza relixiosa católica que peca contra Deus e mata os seus verdadeiros servos. Outro compoñente hipócrita do protestantismo simbolizado pola palabra " *terra* " tamén abriu a " *boca* " para denunciar a fe católica, pero tomou as armas e os seus violentos golpes "tragou " a unha parte importante dos loitadores das ligas católicas. A palabra " *terra* " simboliza aquí aos famosos "hugonotes", loitadores protestantes das Cévennes, e aos de bastións militares como La Rochelle durante as "guerras de relixións" nas que Deus non foi nin servido nin honrado polos dous grupos de persoas. combatentes.

2a ^{mensaxe} : **a espada vingadora do ateísmo nacional francés** . Na segunda lectura, e por orde cronolóxica, este versículo 16 revela como a Revolución Francesa vai tragar por completo a agresión papal das monarquías católicas. Esta é a mensaxe principal deste verso. E é a que Deus lle dá ao papel do " ⁴⁰ *trompeta* " de Apoc. 8:12, e " *besta que se levanta do abismo* " de Apoc. 11:7, en analoxía con Lev.26:25, vén, di Deus, como " *unha espada, para vingar a miña alianza* ". " traizoado por pecadores católicos rebeldes. Esta imaxe baséase no castigo do rebelde " *Core* " en Números 16:32: " *A terra abriu a súa boca e enguliuunos a eles, e as súas casas, con todo o pobo de Coré e todos os seus bens* ". En perfecta harmonía coa revelación divina e coa realización histórica, esta imaxe comparativa lembra o rexeitamento da lei divina por parte dos rebeldes en ambas as situacións.

O último inimigo do dragón : o resto adventista das mulleres

Verso 17: " *E o dragón enfadouse contra a muller e foi facer a guerra contra o resto dos seus descendentes, que gardan os mandamentos de Deus e que teñen o testemuño de Xesús.* »

Pasando en silencio os 150 anos de actividade dos protestantes golpeados pola maldición divina, o tema da " *5a trompeta* ", o Espírito evoca a última loita terrestre do demo e dos seus secuaces celestes e terreaís, e móstranos os obxectivos. do seu odio común. Estes últimos obxectivos serán os Electos, últimos

descendentes e herdeiros dos pioneiros adventistas de 1873 aos que se lles anunciou esta última proba segundo Apoc.3:10. Pioneiros cuxa misión completarán, levando a súa mesma bendición divina. Terán que apoiar con firmeza e fidelidade o traballo que Xesús lles encomendou: negarse a honrar de ningún xeito " *a marca da besta* " o domingo romano, mantendo, fielmente, e custe que custe, a práctica do descanso sabático, durante Sábado, o verdadeiro sétimo día da semana, tempo organizado e establecido polo gran e todopoderoso Deus creador. É esta verdade a que aparece nesta descrición do " *remanente da semente da muller* " neste verso: " *os que gardan os mandamentos de Deus* ", os dez e non os nove; " *e que conservan o testemuño de Xesús* ", porque non deixan que ninguén llo quite; nin " *os dragóns* ", nin " *as serpes* ". E este " *testemuño de Xesús* " é o máis precioso, xa que, segundo Apoc. 19:10, " *o testemuño de Xesús é o espírito de profecía* ". É este testemuño profético o que fai " *imposible que o demo engane aos verdadeiros elixidos* " de Cristo, o Deus da verdade, como ensina Matt.24:24: " *Porque xurdirán falsos Cristos e falsos profetas; farán grandes maravillas e milagres, ata o punto de seducir, se fose posible, ata os elixidos* . "

Unha vitoria case... completa para Satanás

Verso 18: " *E quedou sobre a area do mar* " .

Este último verso móstranos un demo triunfante que conseguiu levar consigo na súa caída e na súa condena mortal, **todas as institucións relixiosas cristiás** que domina e ten baixo a súa autoridade. En Isaías 10:22, Deus declara: " *Aínda que o teu pobo, Israel, sexa como a area do mar, só un remanente volverá; a destrución está resolta, fará que a xustiza desborde.* » Así, segundo esta profecía, á fin do mundo só escapan a este os adventistas disidentes, que constitúen " *o remanente da muller* ", " *o Elixido, a Noiva de Cristo* ", e o " *Israel* " espiritual de Deus. dominación satánica. Lembro que baixo o nome de "Adventista", o Espírito define o estándar de fe para a salvación dos últimos escollidos seleccionados desde 1843; en 2020, é un comportamento relixioso, pero xa non é unha institución que Deus xulgou, condenou e rexeitou (" *vomitado* ") en 1994.

Apocalipse 13: Os falsos irmáns da relixión cristiá

A besta do mar - A besta da terra

O número 13 representa para os supersticiosos idólatras un amuleto da sorte ou un amuleto da mala sorte dependendo das opinións e dos países de cada persoa. Aquí, na súa gloriosa revelación, Deus revélanos o seu propio código numérico, baseado nos números do 1 ao 7 e nas súas diversas combinacións. O número 13 obtense sumando o número "6", o número do anxo Satán e o número "7", o número de Deus e, polo tanto, da relixión lexítima dada ao Deus creador en Xesucristo. Atoparemos así neste capítulo aos "falsos irmáns da relixión cristiá" pero verdadeiros inimigos mortais dos verdadeiramente elixidos. Este " *tarsh* " escóndese no medio do " *bo gran* " baixo aparencias relixiosas enganosas que este capítulo desenmascara.

A primeira besta : que nace do mar

A primeira batalla do *Dragón Serpe*

Verso 1: " *Entón vin unha besta que saía do mar, que tiña dez cornos e sete cabezas , e sobre os seus cornos dez diademas e sobre as súas cabezas. nomes blasfemos .*

Como vimos no estudo de Apocalipsis 10, atopamos neste capítulo as dúas chamadas " *bestas* " cristiás da nosa era. O primeiro, " *que nace do mar* ", como en Dan.7:2, refírese á fe católica e ao seu reinado perseguidor de proféticos " *42 meses* ", ou 1260 anos reais. Tomando os símbolos dos imperios que o preceden en Dan.7, atopamos o reinado do " *cornio pequeno* " que ía aparecer despois de que os " *dez cornos* " recibiran os seus reinos segundo Dan.7:24. As " *tiaras* " colocadas nos " *dez cornos* " mostran que é este contexto histórico o que se dirixe. Aquí, a Roma papal é simbolizada por " *sete cabezas* " que a caracterizan especialmente nun dobre sentido. O máis literal é o dos " *sete outeiros* " sobre os que está construída Roma segundo Apoc.17:9. O outro, máis espiritual, ten prioridade; a expresión " *sete cabezas* " denota a santificación da maxistratura: " *sete* " é o número de santificación, e " *cabezas* " que designan ao maxistrado ou ancián en Isaías 9:14. Esta maxistratura superior é atribuíble á Roma papal porque adopta a forma dun Estado independente, tanto civil como relixioso, cuxo xefe é o Papa. O Espírito especifica: " *e sobre as súas cabezas nomes de blasfemia* ". A palabra " *blasfemia* " está en singular e debemos traducir como: " *nomes de mentiras* ", segundo o significado da palabra " *blasfemia* ". Xesucristo atribúe a " *mentira* " ao réxime papal romano. Polo tanto, atribúelle o título de " *pai da mentira* " polo que designou ao demo, o propio Satanás en Xoán 8:44: " *Ti es do teu pai o diaño , e queres facer os desexos do teu pai. Foi un asasino dende o principio, e non está na verdade, porque non hai verdade nel. Cando pronuncia unha mentira, fala dende o seu propio corazón; porque é un mentireiro e o pai da mentira* ".

Verso 2: “ *A fera que vin era coma **un leopardo** ; os seus pés eran coma os dun **oso** , e a súa boca coma a de **león** . O dragón deulle o seu poder, o seu trono e gran autoridade.* »

A “ *cuarta besta* ” de Dan.7:7 dixo “ *terrible, terrible e extraordinariamente forte* ” recibe aquí unha descrición máis precisa. De feito só presenta os criterios dos tres imperios que o precederon desde o imperio caldeo. Posúe a axilidade do “ *leopardo* ”, o poder abrumador do “*oso* ” e a cruel forza carnívora do “ *león* ”. En Apocalipsis 12:3, “ *o dragón* ” do verso 3, onde “ *as diademas* ” estaban nas “ *sete cabezas* ” representaba a Roma na súa fase imperial pagá perseguindo aos primeiros cristiáns. Así, así como o “ *cornio pequeno* ” de Dan.7:8-24 sucede ao de Dan.8:9, aquí o papado recibe o seu poder do imperio romano; que a historia confirma polo decreto imperial debido a Xustiniano I^{en} 533 (escritura) e 538 (aplicación). Pero coidado! O “ *dragón* ” tamén se refire ao “ *diaño* ” en Apocalipsis 12:9, o que significa que o papado recibe o seu poder, “ *o seu poder, o seu trono e a súa gran autoridade* ” do propio diaño. Entendemos por que Deus fai que as dúas entidades sexan “ *pais da mentira* ” no verso anterior.

Nota : A nivel militar, a Roma papal conserva a forza e o poder da súa forma imperial, porque os exércitos reais europeos atenden e satisfacen as súas decisións. Como ensina Dan.8:23 a 25, a súa forza descansa no “ *éxito das súas artimañas* ” que consisten en pretender representar a Deus na terra e, como tal, poder abrir ou pechar o acceso á vida eterna proposta. Evanxeo de Cristo: “ *Ao final do seu dominio, cando os pecadores sexan consumidos, xurdirá un rei descarado e astuto . O seu poder aumentará, pero non pola súa propia forza ; causará estragos increíbles, terá éxito nas súas empresas , destruirá aos poderosos e ao pobo dos santos. Por mor da súa prosperidade e do éxito dos seus trucos , terá arrogancia no seu corazón, destruirá moitos homes que vivían en paz, e levantarase contra o xefe dos gobernantes; pero romperase, sen o esforzo de ningunha man.* »

A finais da década de 1260, o ateísmo da Revolución Francesa puxo fin ao seu poder despótico establecido dende o 538 .

Verso 3: “ *E vin unha das súas cabezas coma ferida de morte; pero a súa ferida mortal foi curada. E toda a terra estaba asombrada detrás da besta.* »

Nunca arrependido en toda a súa historia, é a través da constricción que a maxistratura papal terá que renunciar ao seu poder perseguidor. Isto lograse a partir de 1792 cando a monarquía, o seu apoio armado, sexa derrubada e decapitada polo ateísmo francés. Como se anuncia en Apoc.2:22, este ateo “ *gran tribulación* ” quere destruír o poder relixioso romano da “ *muller Izabel* ” e os seus obxectivos son “ *os que cometen adulterio con ela* ”; monarcas, monárquicos e sacerdotes católicos. Así debeu estar “ *como ferida de morte* ”. Pero por razóns oportunistas, o emperador Napoleón I^{restableceuna} en 1801 en nome do seu Concordato. Nunca volverá perseguir directamente. Pero o seu poder de sedución continuará para multitude de crentes católicos que todos crerán nas súas mentiras e nas súas pretensións ata o regreso na gloria de Xesucristo: “*E toda a terra estaba admirada detrás da besta* ”. “ *Toda a terra seguiu á besta* ”, e esta palabra *terra* , nun dobre sentido, refírese ao planeta, pero tamén á fe protestante reformada que

procedeu del. A alianza ecuménica (= terrenal, en grego) feita dende entón confirma este anuncio. Se o Espírito quixese expresar esta mensaxe nunha linguaxe clara, leríamos: "toda a relixión protestante seguiu o relixión católica intolerante". Esta afirmación será confirmada polo estudo da segunda "bestia" que esta vez "subirá da terra" no versículo 11 deste capítulo 13.

Verso 4: "*E adoraron ao dragón, porque lle dera autoridade á besta; adoraron á besta, dicindo: Quen é coma a besta e quen pode loitar contra ela?*" »

Designando tanto a Roma imperial como tamén a Satanás, segundo Apoc. 12:9, o dragón, polo tanto, o propio diaño, é adorado por aqueles que honran o réxime papal; isto como resultado e en completa ignorancia, xa que é el quen "deu o seu poder á besta". Así, o "éxito da empresa" papal profetizado en Dan.8:24 é confirmado pola historia. Ela reina por riba dos reis polo seu poder relixioso, dun xeito absoluto, hai tempo sen disputar. Ela asigna terras e honras con títulos aos que lle serven para recompensalas, como podemos ler en Dan.11:39: "É co deus estranxeiro que actuará contra os lugares fortificados; e encherá de honra os que o recoñezan, faraos gobernar sobre moitos, repartiralles terras como recompensa". A cousa realizouse literalmente dun xeito coñecido cando o papa Alexandre VI Borgia (notorio asasino) partiu a terra en 1494 e asignou a Portugal, o avanzado leste do Brasil e a India, e a España, todo o resto dos recén descubertos. terras. O Espírito insiste. **O elixido de Xesucristo debe estar plenamente convencido de que a fe católica é diabólica, e de que todas as súas accións agresivas ou humanistas están dirixidas por Satanás, o adversario de Deus e dos elixidos.** Esta énfase está xustificada xa que profetiza en Dan. 8:25, "o éxito das súas empresas e o éxito das súas artimañas". A súa autoridade relixiosa recoñecida polos reis, os poderosos e os pobos cristiáns de Europa outorgalle un prestixio baseado na confianza, polo tanto en realidade extremadamente fráxil. Pero cando Deus e o demo se unen para unha acción punitiva, as multitudes, as masas humanas seguen obedientemente o camiño falso trazado e, sobre todo, imposto. Na terra, o poder reclama poder, porque á xente gústalle sentirse poderosa, e neste dominio, o réxime papal, que di representar a Deus, é un mestre do xénero. Como en Rev.6, o tema formula unha pregunta: "*Quen é coma a besta e quen pode loitar contra ela?*" ". Os capítulos 11 e 12 deron a resposta: Deus en Cristo que dará lugar en 1793 ao ateísmo revolucionario francés que o englobará nun baño de sangue. Pero ata a aparición desta "espada vingadora" (papel atribuído ao 4º castigo en Lev.26:25), protestantes armados xa estaban a loitar contra ela, sen con todo poder derrotala. Homes, protestantes, franceses e alemáns e anglicanos, todos tan duros coma ela, loitarán contra ela desde o século XVI devolvéndolle os seus golpes mortais, porque a súa fe é ante todo política.

Verso 5: "*E deulle unha boca que falaba palabras arrogantes e blasfemias; e deulle poder para actuar durante corenta e dous meses.*" »

Estas palabras son idénticas ás que lemos en Dan.7:8 que se refiren ao "corno pequeno" papal romano que se levanta despois dos "dez cornos" dos reinos europeos. Aquí atopamos a súa "arrogancia" pero aquí o Espírito engade "blasfemias" ou falsas pretensións e mentiras relixiosas sobre as que se construíu "o seu éxito". Deus confirma o seu reinado de "1260" anos reais presentados na

forma profética bíblica " *corenta e dous meses* ", segundo o código " *un día durante un ano* " de Ezequiel 4:5-6.

Verso 6: " *E ela abriu a boca para pronunciar blasfemias contra Deus , para blasfemar o seu nome, o seu tabernáculo e os que moran no ceo. »*

Debo chamar aquí a atención sobre o significado común que a humanidade dá á palabra " *blasfemia* " ou insulto. Esta concepción é enganosa porque designar mentiras, " *blasfemias* " non adquiren en absoluto o aspecto de insulto, e en canto ás que Deus imputa á Roma papal, teñen, pola contra, a aparencia dunha santidad falsa e enganosa.

A boca papal " *pronuncia blasfemias contra Deus* "; o que confirma a súa identidade en Dan.11:36 onde lemos: " *O rei fará o que queira; exaltarase, gloriarase sobre todos os deuses e dirá cousas increíbles contra o Deus dos deuses ; prosperará ata que se complete a ira, porque o que está determinado será realizado. »* O Espírito impútalle ao réxime papal mentiras, ou " *blasfemias* ", que caracterizan todas as súas doutrinas relixiosas; " *contra Deus, blasfemar o seu nome* ", toma o nome de Deus en balde, distorsiona o seu carácter, imputándolle as súas accións diabólicas asasinas; " *o seu tabernáculo* ", é dicir, o seu santuario espiritual que é a súa Asemblea, os seus Electos; " *e os que moran no ceo* ", porque presenta o ceo e os seus habitantes á súa maneira enganosa, evocando nos seus dogmas, os infernos celestes, un legado dos gregos que os situaron baixo a terra, o paraíso e o purgatorio. " *Os habitantes do ceo* ", puros e santos, sofren e están indignados polo feito de que se lles atribúa inxustamente o modelo de maldade e crueldade inspirado nos homes polo campo demoníaco terrenal.

Verso 7: " *E deulle facer guerra contra os santos e vencelos. E déuselle autoridade sobre cada tribo, pobo, lingua e nación. »*

Este versículo confirma a mensaxe de Dan. 7:21: " *Vin este corno facer a guerra contra os santos e prevalecer sobre eles* ". O cristianismo europeo e global é de feito o obxectivo, xa que a fe católica romana impúxose a todos os pobos europeos compostos, en efecto, por " *tribos, pobos, linguas e nacións* " que eran civilmente independentes. A súa " *autoridade sobre toda tribo, pobo, lingua e nación* " confirma a súa imaxe como " *a prostituta Babilonia a grande* ", de Apoc. 17:1 que a presenta " *sentada sobre moitas augas* "; " *augas* " que simbolizan " *pobos, multitudes, nacións e linguas* " segundo Apoc.17:15. Podemos constatar, con interese, a ausencia da palabra " *tribo* " neste capítulo 17. A razón é o contexto final da época obxectivo que se refire a Europa e ao cristianismo occidental no que a forma tribal foi substituída polas diferentes formas nacionais.

Por outra banda, no contexto do inicio do establecemento do réxime papal, as poboacións europeas organizáronse esencialmente en " *tribos* " como a Galia romana, desunidas e compartidas por diferentes " *linguas* " e dialectos. Cronoloxicamente, Europa estivo poboada por " *tribos* ", despois por " *pobos* " suxeitos a reis, e finalmente, co século XVIII, por " *nacións* " republicanas , como os Estados Unidos de América do Norte, que constitúen o seu importante froito. A constitución dos "pobos" débese á submisión ao réxime papal romano, porque é el quen reconece e establece a autoridade dos reis da Europa cristiá, desde Clodoveo 1º rei dos francos .

Verso 8: " *E todos os habitantes da terra adorarán a aquel, cuxo nome non foi escrito desde a fundación do mundo no libro da vida do Cordeiro que foi inmolado*". »

No tempo final, onde o símbolo " *terra* " designa a fe protestante, esta mensaxe adquire un significado preciso: todos os protestantes adorarán a fe católica; todos, agás os elixidos a quen o Espírito sutilmente dá esta definición: " *aqueles cuxo nome non foi escrito dende a fundación do mundo no libro da vida do Año que foi inmolado*". » E lémbrovos aquí, os seus representantes electos son os " *cidadáns do reino dos ceos* " fronte aos rebeldes que son os " *habitantes da terra* ". Os feitos testemuñan a verdade deste anuncio profético formulado polo Espírito de Deus. Porque desde o inicio da Reforma, agás o caso de Pierre Valdo en 1170, os protestantes adoraron a fe católica honrando o seu "domingo" herdado do emperador pagán Constantino 1 desde o 7 de marzo de 321. Esta acusación prepara o tema do ^{segundo}. " *bestia* " presentada no versículo 11.

Verso 9: " *Se alguén ten oídos, que escoite!*" »

Quen ten o " *oído* " de discernimento aberto por Deus entenderá a mensaxe posta polo Espírito.

Anuncio do castigo executado pola espada vingadora do ateísmo nacional francés

Verso 10: " *Se alguén leva ao cativerio, irá ao catividade; se alguén mata coa espada, hai que matalo coa espada. Esta é a perseveranza e a fe dos santos*". »

Xesucristo lembra a pacífica docilidade que esixe dos seus elixidos en todo momento. Como os primeiros mártires, os cargos electos do cruel reinado papal deben aceptar o destino que Deus lles preparou. Pero anuncia cal será a súa xustiza que castigará no seu momento, as exaccións relixiosas de reis e papas así como o seu clero. Despois de " *levar* " aos cargos electos ao cativerio, eles mesmos irán aos cárceres dos revolucionarios franceses. E tendo " *matado coa espada* " os elixidos que Xesús amaba, eles mesmos serán asasinados pola " *espada*" vingadora de Deus, cuxo papel será realizado pola guillotina dos mesmos revolucionarios franceses. É a través da Revolución Francesa que Deus responderá ao desexo de **vinganza** expresado polo sangue dos mártires en Apocalipsis 6:10: " *Eles gritaron a gran voz, dicindo: Ata cando, santo e verdadeiro Mestre, tardas. para xulgar e vingarse do noso sangue dos que moran na terra?* ". E a guillotina revolucionaria " *matará coa morte aos fillos católicos*" da monarquía e do clero papal romano, como se anuncia en Apocalipsis 2:22. Pero entre as súas vítimas tamén atoparemos hipócritas protestantes que confundían a fe coas opinións políticas civís e defenderon, " *espada* " en man, as súas opinións persoais e o seu patrimonio relixioso e material. Este comportamento foi o de Xoán Calvino e o dos seus sinistros e sanguentos colaboradores en Xenebra. Evocando as accións realizadas en 1793 e 1794, a profecía lévanos ao contexto da longa paz relixiosa establecida para os "150" anos profetizados polos proféticos "cinco meses" de Apocalipsis 9:5-10. Pero despois de 1994, o final deste período, a partir de 1995, restableceuse o dereito a " *matar* " por razóns relixiosas. O inimigo potencial convértese entón claramente na relixión islámica ata a súa extensión bélica que levará á "Terceira Guerra

Mundial" entre 2021 e 2029. Pouco antes do regreso de Cristo previsto para a primavera de 2030, aparecerá a segunda "bestia " . neste capítulo 13.

A segunda besta: que se levanta da terra

A última batalla do Dragón-Cordeiro

Verso 11: " *Entón vin outra besta que saía da terra, que tiña dous cornos coma os dun cordeiro, e que falaba coma un dragón.* »

A clave para identificar a palabra " terra " atópase en Xen.1: 9-10: " *Deus dixo: Reúñense nun só lugar as augas que están debaixo do ceo, e que apareza o seco. E así foi. Deus chamou terra á terra e á masa de auga chamoulle mar. Deus viu que era bo.* »

Así, así como a "terra " seca saíu do " mar " no segundo día da creación terrestre, esta segunda " bestia " saíu do primeiro. Esta primeira " bestia " que designa a relixión católica, a segunda, que sae dela, refírese á relixión protestante, é dicir, á igrexa reformada. Esta sorprendente revelación, porén, xa non debería sorprendernos, xa que os estudos dos capítulos precedentes reveláronnos, de forma complementaria, o estatus espiritual que Deus outorga no seu xuízo divino a esta relixión protestante que, despois do período chamado " Tiatira", non aceptou completar a Reforma emprendida. Con todo, esta conclusión foi requirida polo decreto de Dan.8:14, ao que debe a mensaxe de Deus de Apocalipsis 3:1: " *Dícese que estás vivo; e estás morto* ". Esta morte espiritual lánzaa nas mans do demo que a prepara coa súa inspiración para a súa " *batalla de Armagedón* ", de Apoc. 16:16, da última hora do pecado terreal. É na hora desta última proba de fe, profetizada na mensaxe dirixida aos seus servos adventistas daquela en *Filadelfia* , cando tomará iniciativas intolerantes que a converterán na " *besta que se levanta da terra* ". Ela ten " *dous cornos* " que o seguinte versículo 12 xustificará e identificará. Pois unidas na alianza ecuménica, as relixións protestante e católica están unidas na súa loita contra o día de descanso santificado por Deus no auténtico sétimo día da semana; o sábado ou sábado dos xudeus, pero tamén de Adán, Noé, Moisés e Xesucristo que non o cuestionou durante o seu ministerio e o seu ensino na terra porque as acusacións de transgresión do sábado presentadas contra Xesús polos xudeus rebeldes eran infundadas. e inxustificadas. Ao facer milagres intencionadamente o sábado, a súa motivación foi redefinir o verdadeiro concepto de Deus do descanso do sábado. Estas dúas relixións, que reclaman a salvación obtida por " *o cordeiro que quita os pecados do mundo* ", ben merecen, polo seu criterio descritivo, a imaxe dun " *cordeiro que fala como o dragón* ". Porque defendendo a intolerancia cara aos observadores do sábado aos que chegarán a condenar a morte, é realmente a guerra aberta, a estratexia do " *dragón* " que reaparece.

Verso 12: " *Ela exerceu toda a autoridade da primeira besta na súa presenza, e fixo que a terra e os seus habitantes adorasen á primeira besta, cuxa ferida mortal fora curada.* »

Asistimos a unha especie de relevo, a fe católica xa non domina, pero a súa antiga autoridade dásele á relixión protestante. Isto, porque esta relixión protestante é oficialmente a do país máis poderoso da terra: os Estados Unidos de América do Norte ou EE. UU. Xa se conseguiu a fusión das relixións protestantes

européas e americanas, incluso incluída a institución adventista do sétimo día. dende 1995. A nova “ *Babel* ” da terra vense obrigada á mestura relixiosa xa que se constrúen acollendo inmigrantes de diversas confesións relixiosas. Se os homes atopan normais estas cousas, pola súa mente superficial e o seu desinterese relixioso, pola súa banda, o Deus creador que non cambia, tampouco cambia de opinión, e castiga esta desobediencia que ignora as súas leccións históricas testemuñadas na Biblia. . Ao defender á súa vez, o domingo romano do primeiro día, día de descanso establecido por Constantino I ‘ a segunda “ *bestia* ” protestante *fixo culto á primeira* besta católica, que a recoñeceu como estatuto relixioso oficial e lle deu o seu nome. "Domingo" enganoso. O Espírito lémbra-nos que esta última alianza entre protestantes e católicos foi posible porque " *a ferida mortal* " inflixida pola " *bestia que sube do abismo* " foi " *curada* ". Chámao de volta porque a segunda besta non terá esta oportunidade de ser curada. Será destruído pola gloriosa vinda de Xesucristo.

Verso 13: " *Ela fixo grandes maravillas, ata facendo baixar lume do ceo á terra á vista dos homes.* »

Desde a súa vitoria contra Xapón en 1945, a América protestante converteuse na primeira potencia nuclear do planeta. A súa altísima tecnoloxía é constantemente imitada pero nunca igualada; sempre está un paso por diante dos seus competidores ou adversarios. Esta primacía confirmárase no contexto da "Terceira Guerra Mundial" onde segundo Dan.11:44, destruirá o seu inimigo, Rusia, país do "rei do norte" nesta profecía. O seu prestixio será entón inmenso, e os superviventes do conflito, abraizados e admirados, encargaránlle a súa vida e recoñecerán a súa autoridade sobre toda a vida humana. " *O lume do ceo* " pertencía só a Deus, pero desde 1945, Estados Unidos posúeo e controlao. Ela débelle a súa vitoria e todo o seu prestixio actual que crecerá aínda máis coa súa vitoria na próxima guerra nuclear.

Verso 14: " *E ela enganou aos moradores da terra cos sinais que lle foi dado facer na presenza da besta, dicindo aos habitantes da terra que lle fixesen unha imaxe á besta que tiña a ferida da espada. e quen viviu.* »

prodixios ” técnicos realizados son innumerables. Os " *habitantes da terra* " fixéronse dependentes de todos os seus inventos que absorben as súas vidas e pensamentos. Mentres América non lles pida que se priven destes aparellos que ocupan as súas almas, como os toxicómanos, o " *pobo da terra* " está disposto a lexítimar a intolerancia relixiosa cara a un "grupo moi reducido", o " *remanente da muller*". ” de Apoc. 12:17. "... *facer unha imaxe da besta* " implica copiar as accións da relixión católica e reproducilas baixo a autoridade protestante. Este retorno á dureza de espírito basearase en dúas accións. Os " *superviventes* " sobrevivirán a horribles actos de guerra, e Deus vai derrotalos continua e gradualmente coas " *sete últimas pragas da súa ira* ", descritas en Apocalipsis 16.

O decreto de morte dominical

Verso 15: " *E deulle dar vida á imaxe da besta, que falase a imaxe da besta, e que todos os que non adorasen a imaxe da besta fosen mortos. . . »*

O plan do díaño, inspirado por Deus, tomará forma e realizarase. O Espírito revela a forma da medida extrema que se tomará na sexta das "sete

mentira ” das súas pretensións, porque en ningún caso Xesús se deu a si mesmo un “substituto”, significando a palabra “vigairo”.

Apocalipse 14: O tempo do adventismo do sétimo día

As mensaxes dos tres anos - a colleita - a vendima

Este é un capítulo que apunta ao tempo entre 1843 e 2030.

En 1843, o uso particular da profecía de Dan.8:14 levou aos "adventistas" a esperar o regreso de Xesucristo fixado para a primavera desa data. Este é o comezo dunha sucesión de probas de fe onde o interese polo espírito da profecía, é dicir, " *o testemuño de Xesús* " segundo Apoc. 19:10, será demostrado individualmente polos cristiáns que afirman ser da salvación de Xesús. Cristo baixo múltiples etiquetas relixiosas. As “ **obras** ” demostradas só permiten a selección ou non. Estes traballos pódense resumir en dúas opcións posibles: aceptación ou rexeitamento da luz recibida e as súas esixencias divinas.

En 1844, despois dunha nova expectativa fixada para o outono de 1844, Xesús levará aos seus elixidos seleccionados cara a unha misión de completar a obra da Reforma que comeza coa restauración da práctica do sábado santificado por Deus desde a creación do mundo. . Este é o tema máis importante da "

santidade " que está " *xustificado* " desde 1844, cando esta transgresión foi posta en coñecemento dos seus servos. Esta tradución de Dan.8:14, traducida ata o meu ministerio como: " *dous mil trescentas noites pola mañá e o santuario será purificado* ", é autenticamente, de acordo co texto orixinal hebreo: " *dous mil trescentas tarde pola mañá e a santidade estará xustificada* ". Todo o mundo pode descubrir que a transgresión do sábado divino desde 321 vai acompañada de outros numerosos abandonos das verdades doutrinarias establecidas por Deus no tempo dos apóstolos. Despois de 1260 anos de reinados mentireiros, sucesores destrutivos da fe, o papado deixou na doutrina protestante moitas mentiras insoportables para o Deus da verdade. É por iso que, neste capítulo 14, o Espírito presenta tres temas principais que son, sucesivamente: a misión ou mensaxe adventista dos " *tres anos* "; " *a colleita* " da fin do mundo, a clasificación e o arrebatado dos elixidos; " *a vendima* " das uvas da ira, o castigo final dos falsos pastores, falsos mestres relixiosos do cristianismo.

Ensinado desde 1844 para protexer aos elixidos da ira divina, a última proba resérvase para o fin extremo do tempo dado á humanidade para situarse entre a vontade divina revelada e a demanda humana rebelde caida na apostasía máis total. Pero, a elección feita ten consecuencias para todos os que morreron desde 1844. Só os ilustrados e fieis elixidos " *morren no Señor* " segundo o ensino do versículo 13 onde son declarados " *benaventurados* ", é dicir, beneficiarios da graza de Cristo, con toda a súa bendición xa confirmada na mensaxe dirixida ao ano de " *Filadelfia* " que lles concierne, porque non abonda con ser bautizado "adventista" para ser considerado, por Deus, como un elixido.

Se quedan por descubrir os detalles dos abandonos, por outra banda, os puntos esenciais son subliñados e resumidos polo Espírito na forma das "mensaxes dos tres anos" dos versos 7 ao 11. Estas mensaxes sucédense no sucesión de consecuencias.

Lémbroo aquí, despois da nota da portada da páxina 2 deste traballo, estas tres mensaxes destacan tres mensaxes xa reveladas en imaxes simbólicas no libro de Daniel en Dan.7 e 8. O seu recordatorio, neste capítulo 14 de Apocalipse , subliña e confirma a importancia extrema que Deus lles concede.

Os adventistas redimidos venceron

Verso 1: " *Mirei, e velaquí, o Cordeiro estaba no monte de Sión, e con el cento corenta e catro mil [persoas], que tiñan escritos na súa fronte o seu nome e o nome do seu Pai.* »

" *Monte Sión* " refírese ao lugar de Israel onde se construíu Xerusalén. Simboliza a esperanza de salvación e a forma que esta salvación tomará ao final das probas da fe terreal e celestial. Este proxecto realizarase plenamente na renovación de todas as cousas, relativas *á terra e ao ceo* segundo Apoc.21:1. As " *144.000 [persoas]* " simbolizan os elixidos de Cristo seleccionados entre 1843 e 2030, é dicir, cristiáns adventistas probados, probados e aprobados por Xesucristo cuxo xuízo se aplica colectiva e individualmente. O xuízo colectivo xulga á institución e o xuízo individual a cada criatura. As " *144.000 [persoas]* " representan os elixidos por Xesucristo entre os seguidores da fe adventista. Este número é estritamente simbólico e o número real dos seleccionados é un segredo coñecido e gardado por Deus. Podemos entender o motivo da súa selección a

partir da definición da imaxe proposta. “ *Na súa fronte* ”, símbolo da súa vontade e dos seus pensamentos, están inscritos “ *o nome do cordeiro* ”, Xesús e “ *o do seu Pai* ”, o Deus revelado na antiga alianza. Isto significa que atoparon e reproduciron a imaxe de Deus que o Deus creador lle dera ao primeiro home antes do pecado, cando este o formou e lle deu vida; e esta imaxe é a do seu personaxe. Constitúen o froito que Deus quixo obter ao redimir en Xesucristo os pecados dos seus únicos fieis elixidos. Parece que na testa dos elixidos seleccionados, ben, no seu espírito, o seu pensamento e a súa vontade atópanse, o selo de Deus de Apocalipsis 7:3 ou, o sábado do cuarto mandamento do Decálogo e o carácter inseparable. do cordeiro Xesucristo e da súa revelación na antiga alianza como Pai, Deus creador. Así, a verdadeira fe cristiá non se opón ás normas relixiosas anexas ao Fillo e ao Pai como afirman os seguidores do domingo romano, se non con palabras, polo menos na acción.

Verso 2: “ *E oín unha voz do ceo, coma o son de moitas augas, coma o son dun gran trono; e a voz que oín era coma a dos arpistas que tocaban as súas arpas.* »

Os personaxes contraditorios mencionados neste verso son en realidade complementarios. As “ *augas grandes* ” simbolizan multitude de seres vivos que, ao expresarse, toman a aparencia dun “ *gran trono* ”. Pola contra, a través da imaxe da “ *arpa* ”, Deus revela a perfecta harmonía que une as súas criaturas vencedoras.

Verso 3: “ *E cantaron un novo canto diante do trono, e diante dos catro seres vivos e dos anciáns. E ninguén puido aprender a canción, excepto os cento corenta e catro mil, que foron redimidos da terra.* »

Deus confirma e subliña aquí a altísima santificación da fe “adventista” establecida desde 1843-44. Os seus representantes electos distínguense doutros grupos simbolizados; “ *o trono, os catro seres vivos e os anciáns* ”; este último designando a todos os redimidos da experiencia vivida na terra. Pero a Revelación divina chamada Revelación só ten como obxectivo os dous mil anos de fe cristiá que o decreto de Dan.8:14 separa en dúas fases sucesivas. Ata 1843-44, os elixidos foron simbolizados por 12 “ *anciáns* ” dos “ *24* ” citados en Apocalipsis 4:4. Os outros 12 “ *anciáns* ” son as “ *12 tribos* ” “ *seladas* ” adventistas en Apoc. 7:3-8 de 1843-44.

Verso 4: “ *Estes son os que non se contaminaron con mulleres, porque son virxes; seguen o cordeiro por onde vai. Foron redimidos de entre os homes, como primicias para Deus e para o Año;* »

As palabras deste verso aplícanse só nun sentido espiritual; a palabra “ *mulleres* ” designando as igrexas cristiás que caeron na apostasía dende a súa orixe, como a fe católica romana, ou desde 1843-44, para a fe protestante, e desde 1994, para a fe institucional adventista. A “ *contaminación* ” mencionada ten como obxectivo o pecado que resulta da transgresión da lei divina e cuxo “ *salario é a morte* ”, segundo Rom.6:23. É para rescatalos da práctica do pecado que Xesús Cristo santificou, ademais dos simbólicos “ *144.000 [persoas]* ”. A súa “ *virxindade* ” tamén é espiritual e desígnaos como seres “puros” cuxa xustiza foi branqueada polo sangue derramado por Xesucristo no seu nome. Herdeiros do pecado e da súa contaminación, como todos os descendentes de Adán e Eva, a súa

fe recoñecida por Xesucristo “purificounos” perfectamente. Pero para que esta fe sexa efectivamente recoñecida por Xesucristo, esta purificación debe ser real e concretada nas súas “obras”. Isto implica, polo tanto, o abandono dos pecados herdados das falsas relixións cristiás ou xudías ou, máis en xeral, monoteístas. E na súa revelación profética, Deus apunta especialmente á falla de respectar a orde de tempo que estableceu desde a primeira semana da súa creación da terra e do seu sistema celeste.

Detrás da imaxe de “*cantar unha nova canción*” hai unha experiencia específica que só viven as “144.000 [persoas]” seladas. Despois do “*cántico de Moisés*” que celebrou a gloriosa saída de Exipto, símbolo do pecado, “*o canto*” dos “144.000” elixidos celebra a súa liberación do pecado porque obedeceron o decreto de Dan. 8:14 e colaboraron na súa santificación. desexado, e mesmo demandado, por Deus desde 1843-44. Nesta data, unha visión celeste recordou a purificación dos pecados realizada na cruz do Gólgota pola morte de Xesucristo. Esta mensaxe constituíu tanto un reproche como unha ensinanza que Deus presentou a un tipo de crente protestante que era herdeiro do domingo romano e algúns dos seus outros pecados mentireiros. Na tipoloxía dos ritos hebreos, esta “*purificación dos pecados*” era unha festa relixiosa no outono durante a cal o sangue do cabrito asasinado era levado ao lugar santísimo do propiciatorio colocado neste lugar inaccesible e prohibido para o resto do mundo. ano. tempo do ano. O sangue deste cabrito, imaxe simbólica do pecado, profetizaba o sangue de Xesucristo que se convertera en portador dos pecados dos seus elixidos para expiar no seu lugar o castigo que merecen; Xesús mesmo foi feito pecado. Nesta cerimonia, a cabra representa o pecado e non o Cristo que o leva. É a este movemento físico do sumo sacerdote do lugar santo autorizado ao lugar santísimo prohibido durante o resto do ano ao que fai alusión este verso cando di: “*seguen ao cordeiro a onde vai*”. Ao lembrar esta escena na visión do 23 de outubro de 1844, o Espírito de Cristo recordou aos seus herdeiros inconscientes elixidos as falsidades doutrinais, a prohibición de pecar. Así, a partir de 1844, o pecado de orixe voluntaria practicado, que é o caso do domingo romano, imposibilita a relación con Deus, e o pecado abandonado permite a extensión desta relación que leva ao escollido interesado á plenitude da súa santificación a través da recepción, comprensión e posta en acción da verdade divina revelada.

Sendo considerados “*primeiros froitos para Deus e para o Año*”, constitúen o mellor que Deus atopou na súa selección de elixidos terreaus. Nos ritos hebreos, “*as primicias*” eran declaradas “*santas*”. As ofrendas destes primeiros froitos animais ou vexetais estaban reservadas a Deus para honralo e marcar o agradecemento humano á súa bondade e generosidade. Outra razón, de feito para as “*primicias santas*”, é a recepción da luz divina que se lles revela na súa totalidade porque viven no tempo do fin onde a luz revelada alcanza o seu apoxeo, o seu cénit espiritual.

Verso 5: “*e non se atopou ningunha mentira na súa boca, porque son irrepreensibles.*»

O verdadeiramente elixido, o que nace da verdade polo novo nacemento, só pode odiar a “*mentira*” na que non atopa pracer. A mentira é detestable porque só trae consecuencias prexudiciais e fai sufrir a boa xente. O que cre na “*mentira*

" experimenta entón a dor da decepción, a amargura de ser enganado. Ninguén elixido por Cristo pode deleitarse en seducir e enganar aos seus semellantes. Por outra banda, a verdade tranquiliza, constrúe positivamente relacións cos verdadeiros irmáns, pero sobre todo primeiro, co Deus creador e redentor da nosa salvación que reivindica e exalta o seu nome como "Deus da verdade ". Así, xa non practicando o pecado doutrinal, ao obedecer á verdade revelada, o elixido é xulgado " *irrepreensible* " polo propio Deus da verdade.

Mensaxe do primeiro anxo

Verso 6: " *Vi a outro anxo voando polo medio do ceo, tendo un evanxeo eterno, para predicalo aos habitantes da terra, a toda nación, a toda tribo, a toda lingua e a todo pobo.* »

" *Outro anxo* " ou outro mensaxeiro proclama unha luz divina completa simbolizada polo " *medio do ceo* " ou o cénit do sol. Esta luz está relacionada co " *Evanxeo* " ou " *a boa nova* " da salvación traída por Xesucristo. Chámase " *eterno* " porque a súa mensaxe é auténtica e non varía co paso do tempo. Deste xeito, Deus certifica que se conforma ao que se lles ensinou aos apóstolos de Xesucristo. Este retorno á verdade veu a partir de 1843 despois das numerosas distorsións herdadas da fe católica romana. A proclamación é universal en analoxía coa mensaxe presentada en Daniel 12:12 que revela a bendición divina do traballo adventista. " *O evanxeo eterno* " menciónase aquí baixo o aspecto do verdadeiro froito da fe, seguindo o requisito divino revelado polo decreto de Daniel 8:14. O interese pola palabra profética é froito lexítimo da norma de "o *evanxeo eterno* ".

Verso 7: " *El dixo en voz alta: Teme a Deus e dálle gloria, porque chegou a hora do seu xuízo; e adorade ao que fixo o ceo, a terra, o mar e as fontes das augas.* »

No versículo 7, o primeiro anxo denuncia a transgresión do sábado que glorifica, no decálogo divino, a gloria do Deus creador. Esixiu así a súa restauración a partir de outubro de 1844, pero responsabilizou da súa transgresión aos protestantes desde a primavera de 1843.

Mensaxe do segundo anxo

Verso 8: " *E outro, un segundo anxo seguiu, dicindo: Babilonia a grande caeu, ela fixo beber a todas as nacións co viño da ira da súa fornicación.* »

No verso 8, o segundo anxo revela a enorme culpa da Igrexa católica papal romana que seduciou e enganou aos homes ao cambiar o nome do pagán "día do sol" de Constantino I despois da tradución do "día do Señor" da montaxe ao ^{latín} que é a orixe do seu "domingo": dies dominica. Repetida dúas veces, a expresión " *Caeu, caeu Babilonia a Grande* ", confirma que para ela e os que a herdán, o tempo da paciencia divina rematou definitivamente. Individualmente, a conversión segue sendo posible, pero só a costa de producir froitos ou " **obras** " de arrepentimento.

Recordatorio: " *caeu* " significa: é tomada e derrotada polo Deus da **verdade** mentres unha cidade cae en mans do seu inimigo. El levanta e ilumina despois de 1843, entre 1844 e 1873, para os seus fieis servos adventistas do

sétimo día, o " *misterio* " que o caracteriza en Apoc.17:5. A sedución das súas **mentiras** perde a súa eficacia.

No versículo 8, o xuízo feito nas mensaxes anteriores confírmase, cunha terrible advertencia. A elección consciente e **voluntaria** do día de descanso establecido por Constantino I^{no} ano 321, dende 1844, fai que os rebeldes que o xustifican, sexan pasivos da condena divina dos *tormentos da segunda morte* do xuízo final. Para disimular a súa acusación contra o domingo, Deus escóndea baixo o nome dunha infame " *marca* " que se opón ao seu propio " *selo* " divino. Este sinal de autoridade humana, que pon en cuestión a súa orde de tempo, constitúe un enorme atropelo digno de ser castigado por El. E o castigo anunciado será, de feito, terrible: " *será atormentado con lume e xofre* " que destruirá aos rebeldes, pero só no momento do xuízo final.

Mensaxe do terceiro anxo

Verso 9: " *E outro, un terceiro anxo seguiu nos, dicindo en gran voz: Se alguén adora (inclinarse) á besta e á súa imaxe, e recibe unha marca na súa fronte ou na súa man,* "

O carácter complementario e sucesivo desta terceira mensaxe coas dúas anteriores especificase coa fórmula " *os seguiron* ". A " *voz forte* " confirma a altísima autoridade divina de quen a proclama.

A ameaza diríxese aos rebeldes humanos que apoian e aproban o goberno da " *besta que se levanta da terra* " e que adoptan e honran, mediante a súa obediencia, o domingo, a " *marca* " da súa autoridade, citada en Apoc. 13. : 16 que é, na actualidade, toda a poboación cristiá.

A oposición directa desta " *marca* " ao " *selo de Deus* ", é dicir, desde o domingo do primeiro día ata o sábado do sétimo día, vese confirmada polo feito de que ambos son recibidos " **na fronte** ", sede do fará, segundo Apoc.7:3 e 13:16. Teña en conta que o " *selo de Deus* " de Apoc.7:3 pasa a ser en Apoc.14:1: " *o nome do Añño e o do seu Pai* ". A recepción " **na man** " aclara estes versos de Deut.6:4 a 9:

" *Escoita, Israel! YaHWéH, o noso Deus, é o único YaHWéH . Amarás a Xehová, o teu Deus, con todo o teu corazón, con toda a túa alma e con todas as túas forzas . E estes mandamentos, que che dou hoxe, estarán no teu corazón . Inculcarás aos teus fillos e falarás deles cando esteas na túa casa, cando vaias de viaxe, cando te deites e cando te ergues. Áraas **como un sinal nas túas mans** , e serán **como fronteiras entre os teus ollos** . Escríbeas nos postes da túa casa e nas túas portas. »* A " *man* " designa a acción, a práctica e a " *fronte* ", a vontade do pensamento. Neste verso, o Espírito di: " *Amarás a Xehová, o teu Deus, con todo o teu corazón, con toda a túa alma e con todas as túas forzas* "; o que Xesús cita en Mateo 22:37 e que presenta como o " *primeiro e maior mandamento* ". Os cargos electos que levan o " *selo de Deus* " deben, polo tanto, cumprir estes tres criterios: " *Amar a Deus con todo o corazón* "; honrar practicándoo o descanso do sábado do seu sétimo día santificado; e tendo " *o nome do Añño* " Xesucristo " *e o do seu Pai* " YaHWéH na súa mente. Ao especificar " *e o nome do seu Pai* ", o

Espírito confirma a necesidade de obedecer os dez mandamentos de Deus e os preceptos e ordenanzas que promoven a santidad dos elixidos na vella alianza. Mesmo na súa época, o apóstolo Xoán confirmou estas cousas dicindo en 1 Xoán 5:3-4:

“ Porque este é o amor de Deus: gardar os seus mandamentos. E os seus mandamentos non son graves, porque todo o que nace de Deus vence ao mundo; e a vitoria que triunfa sobre o mundo é a nosa fe. »

Verso 10: *" El tamén beberá do viño da ira de Deus, derramado sen mestura na copa da súa ira, e será atormentado con lume e xofre diante dos santos anxos e diante do Año. »*

A ira de Deus estará sobradamente xustificada porque os que reciben a " *marca da besta* " honran o pecado humano mentres reclaman a xustiza de Xesucristo. En Apocalipsis 6:15-17, o Espírito representou as consecuencias do seu enfrontamento final coa ira xusta destrutiva de Xesucristo.

Nota extremadamente importante : para comprender mellor esta ira divina, debemos entender por que desconsiderar o sábado santo esperta tanto a ira de Deus. Hai pecados veniais, pero a Biblia advírtenos contra o pecado cometido contra o Espírito Santo, dicíndonos que xa non hai ningún sacrificio para obter o perdón divino. Na época dos apóstolos, o único exemplo que nos deron deste tipo de pecado foi o rexeitamento de Cristo por parte dun cristián convertido. Pero isto é só un exemplo, porque en realidade a blasfemia contra o Espírito Santo consiste en negar e rexeitar un testemuño dado polo Espírito de Deus. Para convencer e ensinar aos seres humanos, o Espírito inspirou as sagradas escrituras da Biblia. Polo tanto, quen disputa o testemuño dado polo Espírito na Biblia xa blasfema contra o Espírito de Deus. Pode Deus facer mellor para dar a coñecer a súa vontade que conducir aos chamados á Biblia e aos seus escritos? Pode expresar con máis claridade a súa vontade, os seus pensamentos e o seu xuízo soberano? No ^{século XVI}, este desprezo pola Biblia contra a que libraba a guerra supuxo o fin definitivo da paciencia de Deus coa relixión católica romana; o fin da súa paciencia por unha doutrina que nunca recoñeceu. Despois, en 1843, o desprezo da palabra profética supuxo o fin da recepción da fe protestante en todas as súas múltiples formas, herdeira do domingo romano, é dicir, "a *marca da besta* ". E finalmente, á súa vez, o adventismo cometeu blasfemia contra o Espírito Santo ao rexeitar a última revelación profética que Xesús lle presentou a través do seu humilde servo a quen encarno; blasfemia que foi confirmada e amplificada pola súa alianza cos observadores dominicals desde 1995. A blasfemia contra o Espírito recibe cada vez de Deus a resposta xusta que merece; unha xusta sentenza de condena á primeira e á " *segunda morte* " confirmada neste versículo 10.

Verso 11: *" E o fume do seu tormento ascende para sempre e para sempre; e non teñen descanso de día nin de noite os que adoran á besta e á súa imaxe, e quen recibe a marca do seu nome. »*

O " *fume* " só será no momento do xuízo final, a hora na que os rebeldes caídos serán " *atormentados no lume e no xofre* " do " *lago de lume* " de Apoc. 19:20 e 20:14; isto, a finais do sétimo milenio. Pero xa antes deste terrible momento, a hora do glorioso regreso de Xesucristo confirmará o seu destino final. A mensaxe deste verso toca o tema do " *descanso* ". Pola súa banda, os elixidos

están atentos ao tempo de descanso santificado por Deus, pero os caídos non teñen, en cambio, a mesma preocupación, porque non dan ás declaracións divinas a importancia e a seriedade que merecen. Por iso, en resposta ao seu desprezo, na hora do seu castigo final, Deus non lles concederá descanso para aliviar o seu sufrimento.

Verso 12: " *Esta é a perseveranza dos santos, que gardan os mandamentos de Deus e a fe de Xesús.* »

As palabras " *perseveranza ou paciencia* " caracterizan aos verdadeiros santos do divino Mesías Xesús desde 1843-44 ata o seu regreso na gloria. Neste verso, " *o nome do Pai* " no versículo 1 convértese en " *os mandamentos de Deus* " e " *o nome do Añño* " substitúese por " *a fe de Xesús* ". Tamén se modifica a orde de prioridades. Neste verso, o Espírito cita primeiro " *os mandamentos de Deus* " e, segundo, " *a fe de Xesús* "; que é historicamente e a nivel de valor a orde aprobada por Deus no seu proxecto de salvación. O verso 1 daba prioridade a " *o nome de o Cordeiro* " para conectar os " *144.000* " elixidos coa fe cristiá.

Verso 13: " *E oín unha voz do ceo que dicía: Escribe: ¡Benditos desde agora os mortos que morren no Señor! Si, di o Espírito, para que descansen dos seus traballos, pois as súas obras séguenos.* »

A expresión " *a partir de agora* " merece unha explicación detallada por ser tan importante. Porque ten como obxectivo a data da primavera de 1843 e a do outono de 1844 nos que, respectivamente, entra en vigor o decreto de Daniel 8:14, e os dous xuízos adventistas organizados por William Miller chegan ao seu fin.

Co paso do tempo, o adventismo institucional oficial perdeu de vista as implicacións desta frase " *agora* ". Só os fundadores pioneiros da fe adventista entenderon as consecuencias da esixencia de Deus do sábado a partir de 1843. Para adoptar esta práctica do sétimo día, foron levados a entender que o domingo practicado ata entón era maldito por Deus. Despois deles, o adventismo herdado converteuse en tradicional e formalista, e para a inmensa maioría de seguidores e profesores, o domingo e o sábado situáronse inxustamente nun nivel de igualdade. Esta perda do sentido do sagrado e da verdadeira santidad provocou o desinterese pola palabra profética e a terceira mensaxe adventista que entreguei entre 1983 e 1994. Desde que este desprezo manifestado no adventismo en Francia, a institución mundo adventista aliouse con o clan ecuménico en 1995, pola súa maior maldición. A ameaza de " *tormentos* " no versículo 10 preocúpaa á súa vez, pola suxestión da expresión " *el tamén beberá* "; dende 1994, o adventismo institucional, despois da fe protestante, xulgado e condenado dende 1843.

Como suxire este versículo, o decreto de Daniel 8:14 provoca a separación dos cristiáns protestantes de 1843 en dous campos, incluído o grupo adventista, beneficiarios da benaventuranza pronunciada: " ¡Benditos dende agora os mortos que morren no Señor ! ". Sobra dicir que Xesús anunciando en " *Laodicea* " que o ía " *vomitir* ", a institución adventista, mensaxeiro oficial de Cristo en 1991, data do rexeitamento oficial da luz, chamada " *espida* ", xa non pode beneficiarse desta felicidade.

Tempo de colleita

Verso 14: " *Mirei, e velaquí, había unha nube branca, e sobre a nube estaba sentado un como un fillo de home, que tiña na cabeza unha coroa de ouro e na man unha fouce afiada.* »

Esta descrición evoca a Xesucristo no momento do seu glorioso regreso. A " *nube branca* " lembra as condicións da súa saída e do seu ascenso ao ceo vividas dous mil anos antes. A " *nube branca* " designa a súa pureza, a súa " *coroa de ouro* " simboliza a súa fe vitoriosa e " *a fouce afiada* " representa a " *palabra cortante* " de Deus de Heb.4:12, implementada pola " *súa man* ".

Verso 15: " *E outro anxo saíu do templo, berrando a gran voz ao que estaba sentado na nube: "Bande a túa fouce e colle; pois chegou a hora da colleita, pois a colleita da terra está madura.* »

Baixo o aspecto da " *sega* ", como na súa parábola, Xesús lembra que nesta, chegaría o momento de separar definitivamente " *o trigo da palla* ". A través da súa Revelación, fainos descubrir este tema que separa os dous campos: o sábado dos elixidos e o domingo dos caídos, porque detrás deste nome relixioso escóndese a adoración e a autoridade dunha divindade solar pagá. E a pesar das evolucións do tempo humano, Deus segue mirando para el polo que realmente é para el. As diferentes opinións dos homes non inflúen no seu xuízo; na súa orde de tempo, o primeiro día é profano, de ningún xeito pode asumir a santidad divina. Este está ligado exclusivamente ao sétimo día santificado na súa orde de tempo gravada desde o inicio do tempo terrestre perpetuo; isto para unha duración de 6000 anos solares.

Verso 16: " *E o que estaba sentado na nube botou a súa fouce á terra. E a terra foi colleitada.* »

O Espírito confirma o futuro cumprimento da " *colleita da terra* ". Cristo, o Salvador e Vingador, velará por iso e cumprirá de acordo co seu anuncio feito en parábola aos seus apóstolos en Mateo 13:30 a 43. A " *colleita* " refírese principalmente ao arrebatamento ao ceo dos santos elixidos que permaneceron fiel a Deus Creador.

Tempo de colleita (e vinganza)

Verso 17: " *E outro anxo saíu do templo que está no ceo, que tamén tiña unha fouce afiada.* »

Se o " *anxo* " anterior tiña unha misión favorable aos elixidos, pola contra, este " *outro anxo* " ten unha misión punitiva dirixida contra os rebeldes caídos. Esta segunda " *fouce* " tamén simboliza a " *palabra cortante de Deus* " posta en acción pola súa vontade, pero non pola súa man, xa que, a diferenza da vendima, para a vendima, a expresión " *na súa man* " está ausente. A acción punitiva será, pois, encomendada a axentes que executen a vontade divina; de feito, as vítimas das súas seducións.

Verso 18: " *E outro anxo, que tiña autoridade sobre o lume, saíu do altar e faloulle en gran voz ao que tiña a fouce afiada, dicindo: Arranca a túa fouce afiada e recolle as uvas. vide da terra; pois as uvas da terra están maduras.* »

Despois chega, despois do arrebatamento dos elixidos ao ceo, o momento da " *colleita da uva* ". En Isaías 63:1 a 6, o Espírito desenvolve a acción obxecto deste termo simbólico. Na Biblia, o zume de uva vermella compárase co sangue

humano. O seu uso por Xesús na Santa Cea confirma esta idea. Pero " *a vendima* " está ligada á " *ira de Deus* " e afectará aos que traballaron indignamente disfrazados dos seus servos, porque o sangue derramado voluntariamente por Cristo non mereceu as súas numerosas traizóns. Porque Xesús pode sentirse traizoado por quen distorsiona o seu proxecto salvador ata o punto de xustificar o pecado polo que deu a vida e sufriu para que cesase a súa práctica. Polo tanto, os transgresores voluntarios da súa lei teñen que responder ante el. Na súa cega loucura, chegarán a querer matar aos seus verdadeiros elixidos, para erradicar da terra, a práctica do sábado do sétimo día santificado e esixido por Deus dende 1843-44. Os elixidos non tiñan a autorización de Deus para usar a forza contra os seus inimigos relixiosos; Deus reservara esta acción exclusivamente para el. " *A vinganza é miña, a retribución é miña* ", declarou aos seus cargos electos, e chegou o momento de executar esta vinganza.

Neste capítulo 14, os versos 17 ao 20 evocan este tema da " *colleita* ". As uvas pecaminosas son declaradas maduras porque demostraron plenamente cos seus traballos a súa verdadeira natureza. O seu sangue fluirá como o zume das uvas nunha cuba cando sexan pisados polos pés dos vendimiadores.

Verso 19: " *E o anxo botou a súa fouce á terra. E recolleu a vide da terra e botou a vendima no gran lagar da ira de Deus.* »

A acción está certificada por este anuncio revelado por esta escena. Deus profetiza con certeza o castigo da arrogancia católica e protestante. Sufrirán as consecuencias da ira de Deus, ilustradas pola cuba na que as uvas colleitadas son esmagadas polos pés dos trituradores.

Verso 20: " *E o lagar foi pisado fóra da cidade; e saíu sangue da cuba, ata as bridas dos cabalos, por unha distancia de mil seiscentos estadios.* »

Isa.63:3 especifica: " *Estaba eu só para pisar o lagar; ningún home estaba comigo...* ". A vendima cumpre o castigo de Babilonia, a gran cidade en Apoc.16:19. Ela encheu a copa de ira divina que agora debe beber ata o lixo. " *O lagar foi pisado fóra da cidade* ", é dicir, sen a presenza dos elixidos xa levados ao ceo. En Xerusalén, as execucións dos condenados a morte realizáronse fóra dos muros da cidade santa para non contaminala. Este foi o caso da crucifixión de Xesucristo que lembra, a través desta mensaxe, o prezo a pagar por aqueles que subestimaron a súa propia morte. Chegou o momento de que os seus inimigos, á súa vez, derramen o seu sangue para expiar os seus moitos pecados. " *E o sangue saíu da cuba aos anacos dos cabalos* ". Os obxectivos da ira son os mestres relixiosos cristiáns, e Deus refírese a eles coa imaxe do " *bit* " que os xinetes poñen " *na boca dos cabalos* ", para dirixilos. Esta imaxe propónse en Santiago 3:3, cuxo tema é precisamente: os mestres relixiosos. Santiago especifica ao comezo do capítulo 3: " *Meus irmáns, que moitos entre vós non empecen a ensinar, porque sabedes que seremos xulgados máis severamente* ". A acción da " *colleita* " xustifica esta sabia advertencia. Ao especificar " *ata os trozos dos cabalos* ", o Espírito suxire que a cuba se refire, en primeiro lugar, ao clero católico romano de " *Babilonia a Grande* ", pero que se estende *aos* mestres protestantes que, desde 1843, fan un uso "destrutivo" de a Santa Biblia segundo a acusación feita polo Espírito en Apoc.9:11. Aquí atopamos a aplicación da

advertencia dada en Apoc. 14:10: " El tamén beberá do viño da ira de Deus derramado sen mestura na copa da súa ira... ".

Pola mensaxe " *sobre unha extensión de mil seiscentos estadios* ", en continuidade coa mensaxe anterior, o castigo esténdese á fe reformada desde o século XVI á que alude o número 1600. Este é o momento no que Martín Lutero formalizou a acusación contra a fe católica en 1517. Pero tamén foi neste século XVI cando se formaron as doutrinas protestantes dos " *falsos cristiáns* " e dos *falsos cristiáns* que lexitimaron a violencia e a espada prohibidas por Xesucristo. . O Apocalipse ofrece as súas propias claves para a interpretación e este século XVI é designado en Apoc. 2:18 a 29 baixo o nome simbólico da época " *Tiatira* ". A palabra " *estadio* " revela a súa actividade relixiosa, a súa participación na carreira cuxo premio en xogo é a coroa da vitoria prometida ao gañador. Este é o ensino de Paulo en 1 Cor. 9:24: " *Non sabes que os que corren no estadio corren todos, pero un recibe o premio? Corre para gañalo* ". O premio da vocación celeste non se gaña polo tanto de calquera xeito; a fidelidade e a perseveranza na obediencia é o único xeito de vencer na batalla da fe. El confirma en Phi.3:14 dicindo: " *Premio cara á meta para o premio da vocación ascendente de Deus en Cristo Xesús* ". No momento da " *sega* " verificaranse estas palabras de Xesús: " *Porque moitos son chamados, pero poucos escollidos* (Mateo 22:14)".

Apocalipsis 15: O fin da proba

Antes de que se cumpra a " *colleita e vendima* " chega o momento temido, o fin do tempo de graza. Un onde as opcións humanas están gravadas na pedra do tempo, sen posibilidade de reverter estas opcións. Nese momento, remata a oferta de salvación en Cristo. Este é o tema deste brevísimo capítulo 15 do Apocalipse de Xesucristo. O fin do tempo de graza prodúcese despois das seis primeiras " *trompetas* " dos capítulos 8 e 9, e antes das " *sete últimas pragas de Deus* " do capítulo 16. Non fai falta dicir que segue a última elección do camiño que Deus dálle ao home que facer. Baixo a autoridade éxida de " *a besta que ascende da terra* " de Apoc. 13:11 a 18, os dous últimos camiños conducen, un, ao sábado santificado ou sábado de Deus, o outro, ao domingo, da autoridade papal romana. . Nunca estiveron tan claras as opcións entre a vida e o ben, a morte e o mal. A quen lle teme máis o home? Deus ou home? Este é o dado da situación. Pero tamén pode dicir: a quen ama máis o home? Deus ou home? O elixido responderá en ambos os casos: Deus, coñecendo a través da súa revelación profética os detalles do final do seu proxecto. A vida eterna estará entón moi preto, ao seu alcance.

Verso 1: " *Entón vin outro sinal no ceo, grande e marabilloso: sete anxos que levaban as sete últimas pragas, porque neles cumpriuse a ira de Deus.* »

Este verso presenta as " *sete últimas pragas* " que golpearán aos falsos crentes pola súa elección do día do domingo romano. O tema deste capítulo, o fin do tempo de proba, abre o tempo das " *sete últimas pragas da ira de Deus* ".

Verso 2: " *E vin como un mar de cristal, mesturado con lume, e os que venceran á besta, e a súa imaxe e o número do seu nome, de pé sobre o mar de cristal, tendo arpas de Deus.* »

Para animar aos seus servos, aos seus elixidos, o Señor presenta entón unha escena que evoca a súa inminente vitoria a través de varias imaxes tomadas doutras pasaxes da profecía. " *No mar de cristal, mesturados con lume, están de pé* ", porque pasaron por unha proba de fe na que foron perseguidos (*mesturados con lume*) e saíron vitoriosos. O " *mar de vidro* " refírese á pureza do pobo elixido, como en Apoc.4:1.

Verso 3: " *E cantaron o cántico de Moisés, servo de Deus, e o cántico do Añó, dicindo: Grandes e maravillosas son as túas obras, Señor Deus Todopoderoso; Xustos e verdadeiros son os teus camiños, Rei das Nacións!* »

" *A canción de Moisés* " celebrou a gloriosa saída de Israel de Exipto, terra e símbolo típico do pecado. A entrada na Canaán terrenal que seguiu 40 anos máis tarde presaxiou a entrada dos últimos elixidos na Canaán celestial. Pola súa banda, despois de dar a súa vida para expiar os pecados dos elixidos, Xesús, " *o cordeiro* ", subiu ao ceo, na súa gloria e no seu poder divino celestial. As últimas testemuñas fieis de Xesús, todos adventistas por fe e traballo, experimentan á súa vez a ascensión ao ceo cando Xesús regresa para salvarlos. Exaltando as súas " *grandes e admirables obras* ", os elixidos dan gloria ao Deus creador que

encarnou os seus valores en Xesucristo: a súa perfecta " *xustiza* " e a súa " *verdade* ". A evocación da palabra " *verdadero* " conecta o contexto da acción co final da era " *Laodicea* " na que se presentou como " *o Amén e o Verdadero* ". É entón a hora da " *liberación* " que marca o final do tempo de " *a muller que dá a luz* " de Apocalipsis 12:2. " *O neno* " é traído ao mundo na forma da pureza do carácter celestial revelado en e por medio de Xesús Cristo. Os elixidos poden louvar a Deus polo seu estado " *todopoderoso* " porque é a este poder divino ao que deben a súa salvación e liberación. Despois de recoller e seleccionar os seus redimidos de entre todas as nacións terrestres, Xesucristo é realmente o " *Rei das nacións* ". Os que se opoñen a el e aos seus cargos electos xa non están.

Verso 4: " *¿ Quen non temerá, Señor, e glorificará o teu nome? Porque só ti es santo. E todas as nacións virán e te adorarán, porque os teus xuízos foron revelados.* »

En poucas palabras, isto significa: Quen se negaría a temerte, Deus Creador, e se atrevería a defraudarte da túa gloria lexítima negándose a honrar o teu santo sábado do sétimo día? Porque **só ti es santo** e só santificaches o teu sétimo día e a aqueles a quen llo deches, como sinal da súa aprobación e da túa santidad. En efecto, evocando " *o seu medo* ", o Espírito alude á mensaxe do primeiro " *anxo* " de Apoc. 14, 7: " *Teme a Deus e dalle gloria porque chegou a hora do seu xuízo; e adorádevos a quen fixo o ceo e a terra e o mar e as fontes das augas* ". No plan de Deus, as nacións rebeldes destruídas resucitarán cun dobre propósito: o de humillarse ante Deus e darlle gloria, e o de sufrir o seu xusto último castigo que as aniquilará definitivamente, no "lago de lume" . *xofre* " do xuízo final, anunciado na mensaxe do " *terceiro anxo* " de Apoc.14:10. Antes de que se cumpran estas cousas, os elixidos terán que pasar polo tempo dos xuízos divinos que se manifestarán pola acción das " *sete pragas* " anunciadas no primeiro verso.

Verso 5: " *Despois disto mirei, e o templo do tabernáculo do testemuño abriuse no ceo.* »

Esta apertura do " *templo* " celestial sinala o cese da intercesión de Xesucristo, pois o tempo da chamada da salvación está rematando. " *O testemuño* " refírese aos dez mandamentos de Deus que foron colocados na arca santa. Así, a partir deste momento, a separación entre o elixido e o perdido é definitiva. Na terra, os rebeldes acaban de decidir, mediante un decreto de lei, a obriga de respectar o descanso semanal do primeiro día establecido civil e relixiosamente confirmada, sucesivamente, polos emperadores romanos, Constantino I e Xustiniano I que fixeron de Vixilio I ° primeiro papa, xefe temporal da fe cristiá universal, a saber, a católica, en 538. O último decreto de morte foi profetizado en Apoc. 13:15 a 17 e posto baixo a acción dominante da fe protestante americana apoiada pola fe católica europea. .

Verso 6: " *E os sete anxos que tiñan as sete pragas saíron do templo, vestidos con liño puro e brillante, e con cintos de ouro ao redor do seu peito.* »

No simbolismo da profecía, os " *sete anxos* " representan a Xesucristo só ou os " *sete anxos* " fieis ao seu campo semellante a el. " *O liño fino, puro e brillante* " representa " *as obras xustas dos santos* " en Apocalipsis 19:8. O " *cinturón de ouro arredor do peito* ", polo tanto, á altura do corazón, evoca o amor á verdade xa citado na imaxe de Cristo presentada en Apoc.1:13. O Deus da

verdade prepárase para castigar o campo da mentira. Con este recordatorio, o Espírito suxire " *a gran calamidade* " cuxa forma foi revelada polo seu rostro en comparación co " *sol cando brilla na súa forza* ". Chegou a hora do enfrontamento final entre Xesucristo e os rebeldes pagáns que adoran o sol.

Verso 7: " *E un dos catro seres vivos deulles aos sete anxos sete cuncas de ouro, cheas da ira do Deus que vive para sempre.* »

Xesús foi el mesmo o modelo representado polos " *catro seres vivos* " de Rev.4. Tamén é " *o Deus que vive para sempre* " enfadado . A súa divindade atribúelle así todos os papeis: Creador, Redentor, Intercesor, e permanentemente, Xuíz, poñendo despois fin á súa intercesión, convértese no Deus xudiciar que golpea e castiga coa morte aos seus adversarios rebeldes, porque cumpriron " *o copa* " da súa " *ira* " xusta. " *A copa* " xa está chea, e esta ira tomará a forma dos " *sete últimos* " castigos nos que a misericordia divina xa non terá o seu lugar.

Verso 8: " *E o templo encheuse de fume por mor da gloria de Deus e do seu poder; e ninguén podía entrar no templo ata que se cumpriran as sete pragas dos sete anxos.* »

Para ilustrar este tema da cesación da graza, o Espírito presenta neste verso a imaxe dun " *templo cheo de fume por mor da* " presenza " *de Deus* " e específica: " *e ninguén podía entrar no templo, ata que se cumpriran as sete pragas dos sete anxos* ". Deus advirte así aos seus elixidos que permanecerán na terra durante o tempo das " *sete últimas pragas* " da súa ira. Os últimos escollidos revivirán a experiencia dos hebreos na época das " *dez pragas* " que asolaron o Exipto rebelde. As *pragas* non son para eles, senón para os rebeldes, brancos da ira divina. Pero a inminencia da súa entrada no " *templo* " queda así confirmada, darase a posibilidade, a partir do final das " *sete últimas pragas* ".

Apocalipse 16: As sete últimas pragas da ira de Deus

O capítulo 16 presenta o derramamento destas " sete últimas pragas " a través das cales se expresa " a ira de Deus ".

O estudo de todo o capítulo confirmará isto, pero hai que ter en conta que os obxectivos da " ira de Deus " serán idénticos aos que foron golpeados polos castigos das seis primeiras " trompetas ". O Espírito revela así que os castigos das " sete últimas pragas " e os das " sete trompetas " castigan o mesmo pecado: a transgresión do descanso sabático do " sétimo día " . santificado ” por Deus desde a fundación do mundo.

Estou abrindo aquí unha paréntese, con retraso. Teña en conta a diferenza que caracteriza ás divinas " trompetas " e " pragas ou pragas ". As " trompetas " son todas as matanzas humanas realizadas por homes pero ordenadas por Deus, o quinto ser de natureza espiritual. As " pragas " son accións desagradables impostas directamente por Deus a través dos medios naturais da súa creación viva. Apocalipse 16 preséntanos as " sete últimas pragas " que nos suxire, sutilmente, que foron precedidas por outras " pragas " sufridas polos homes antes do fin do tempo de graza que separa, espiritualmente, en dúas partes, " o tempo " . do fin ” citado en Dan.11:40. No primeiro, este fin é o do tempo das nacións, e no segundo, o do tempo do goberno mundial universal organizado baixo a supervisión e iniciativa dos EUA. Nesta actualización, levada a cabo o sábado 18 de decembro de 2021, podo confirmar esta explicación, xa que desde principios de 2020, toda a humanidade foi golpeada pola ruína económica debido a un virus contaxioso, o Covid-Coronavirus.19, apareceu por primeira vez. en China. Nun contexto de intercambios e coñecemento globalistas, amplificando mentalmente os seus efectos reais, en pánico, os líderes do pobo frearon o desenvolvemento e o crecemento continuado de toda a economía de Europa occidental e americana. Considerado, inxustamente, como unha pandemia, Occidente, que pensaba que algún día conquistaría a morte, está consternado e angustiado. En pánico, os sen Deus entregáronse corpo e alma á nova relixión que a substitúe: a todopoderosa ciencia médica. E o país dos bandidos, o máis rico da terra, aproveitou a oportunidade para facer cativos e escravos aos homes dos seus diagnósticos, das súas vacinas, dos seus remedios e das súas decisións corporativas. Ao mesmo tempo, escoitamos directivas en Francia, cando menos paradoxais, que resumo así: “convén ventilar os pisos e levar durante horas a máscara protectora, tras a que se asfixia o portador”. Destacar o “sentido común” dos mozos dirixentes de Francia e doutros países imitadores. Observamos con interese que o país que liderou este comportamento destrutivo foi primeiro Israel; o primeiro país maldito por Deus, na historia relixiosa. O uso dunha máscara, primeiro prohibido cando non estaba dispoñible, fíxose entón obrigatorio, para protexerse contra unha enfermidade que afecta ao sistema respiratorio. A maldición de Deus dá froitos

inesperados, pero destrutivamente moi eficaces. Estou convencido de que entre 2021 e o inicio da " *sexta trompeta* ", a III Guerra Mundial, outras " *pragas de Deus* " atacarán á humanidade culpable en varios lugares da terra, e particularmente en Occidente. "pragas" como a " *fame* " e outras verdadeiras pandemias universais, xa coñecidas como peste e cólera. Deus reclama este tipo de castigo en Eze.14:21: "*Si, así di o Señor, YaHWéH: Aínda que eu envío contra Xerusalén os meus catro castigos terribles, a espada, a fame, as bestas e a peste, para exterminar homes e bestas* ". Nótese que esta lista non é exhaustiva, pois na actualidade, os castigos divinos adquiren múltiples formas: Cancro, SIDA, Chikungunya, Alzheimer... etc... Tamén constato a aparición de medo polo quecemento global. As masas da humanidade están asustadas e asustadas ao pensar no derretimento do xeo e as inundacións que poderían producirse. De novo, un froito da maldición divina que golpea as mentes humanas e constrúe muros de separación e odio. Pecho esta paréntese para retomar o estudo neste contexto do post-fin da graza que caracteriza as " *sete últimas pragas da ira de Deus* ".

Outra razón xustifica a elección dos obxectivos. As " *sete últimas pragas* " logran a destrución da creación no fin do mundo. Para Deus, o Creador, chegou o momento da destrución da súa obra. Entón segue o proceso de creación, pero en vez de crear, destrúe. Coa " *sétima última praga* ", na terra, a vida humana extinguirase, deixando tras ela, a terra volvendo ser un " *abismo* " en estado caótico, co único habitante, Satanás, o autor do pecado; a terra desolada será a súa prisión durante " *mil anos* " ata o xuízo final onde el e todos os demais rebeldes serán destruídos segundo Apoc.20.

Verso 1: " *E oín unha voz forte que saía do templo, que lles dicía aos sete anxos: "Ide e derrama sobre a terra as sete copas da ira de Deus".* »

Esta " *voz forte que veu do templo* " é a do Deus creador frustrado no seu dereito máis lexítimo. Como Deus creador, a súa autoridade ten un carácter supremo e non é xusto nin sabio impugnar o seu desexo de ser adorado e glorificado coa observación do día de descanso que para este fin "santificou" . Na súa gran e divina sabedoría, Deus asegurou que calquera que desafíe os seus dereitos e autoridade ignorará os seus segredos máis importantes antes de expiar na " *segunda morte* " o prezo dos seus ultraxes contra Deus Todopoderoso.

Verso 2: " *O primeiro foi e derramou a súa cunca na terra. E unha úlcera maligna e dolorosa golpeou aos homes que tiñan a marca da besta e que adoraban a súa imaxe.* »

Sendo o poder dominante e a principal autoridade da última rebelión, o obxectivo prioritario neste contexto é " *a terra* " símbolo da fe protestante caída.

A primeira lacra é " *unha úlcera maligna* " que causa sufrimento físico aos corpos dos rebeldes que optaron por obedecer ao día de descanso imposto polos homes. Os obxectivos son os católicos e protestantes superviventes do conflito nuclear que teñen, con esta elección do primeiro día, o domingo romano, " *o marca da besta* ".

Verso 3: " *O segundo derramou a súa cunca no mar e fíxose sangue, coma o dun morto; e todo ser vivo morreu, todo o que había no mar* " .

O “segundo” golpea “o mar” que transforma en “sangue”, como o fixo co Nilo exipcio en tempos de Moisés; “o mar”, símbolo do catolicismo romano, que ten como obxectivo o mar Mediterráneo. Nese momento, Deus elimina toda a vida animal do “mar”. Emprega o proceso de creación ao revés, finalmente, “a terra” volverase “sen forma e baleira”; volverá ao seu estado “abismo” orixinal.

Verso 4: “O terceiro derramou a súa cunca nos ríos e fontes de auga. E convertéronse en sangue.»

O “terceiro” golpea a “auga” doce dos “ríos e fontes” que de súpeto se converten en “sangue”. Máis auga para saciar a sede. O castigo é duro e merecido porque se preparaban para derramar o “sangue” dos elixidos. Este castigo foi o primeiro que Deus infrinxiu a través da vara de Moisés aos exipcios, “bebedores de sangue” dos hebreos que eran tratados como animais na dura escravitude onde morreron moitos.

Verso 5: “E oín ao anxo das augas dicir: Xusto es ti, o que es e o que era; es santo, porque exerceches este xuízo.»

Teña en conta xa, neste verso, os termos “xusto” e “santo” que confirman a miña tradución correcta do texto do decreto de Dan.8:14: “2300 pola mañá e a santidade será xustificada”; “Santidade” que abarca todo o que Deus considera santo. Neste contexto final, o ataque ao seu sábado “santificado” merece con razón o xuízo de Deus que converte a “auga” para beber en “sangue”. A palabra “augas” designa simbolicamente e dobremente as masas humanas e o ensino relixioso. Pervertidos pola Roma Papal, en Apocalipsis 8:11 ambos os dous foron cambiados por “ajenjo”. Ao dicir “ti es xusto... porque exerceches este xuízo”, o anxo xustifica a medida que esixe a verdadeira xustiza perfecta que só Deus pode realizar. Sutilmente, e con moita precisión, o Espírito fai desaparecer do nome de Deus a forma “e quen vén”, porque el veu; e a súa aparición abre un presente permanente para el e os seus redimidos, sen esquecer, os mundos que permaneceron puros e os santos anxos que lle permaneceron fieis.

Verso 6: “Porque derramaron o sangue dos santos e dos profetas, e ti lles deches a beber sangue: son dignos.»

Estando os rebeldes dispostos a matar aos elixidos que só deben a súa salvación á intervención de Xesús, Deus tamén lles imputa os crimes que ían cometer. Polas mesmas causas, son tratados, polo tanto, como os exipcios do Éxodo. Esta é a segunda vez que Deus di: “Son dignos”. Nesta fase final, atopamos como agresor dos electos adventistas, ao mensaxeiro de Sardes a quen Xesús lle dixera: “Pénsase que estás vivo e estás morto”. Pero, ao mesmo tempo, dixo dos cargos electos de 1843-1844: “Irán comigo, vestidos de branco, porque son dignos”. Así, cada persoa ten a dignidade que lle corresponde segundo as obras da súa fe: “vestimentos brancos” para os fieis elixidos, “sangue” para beber para os rebeldes caídos e infieis.

Verso 7: “E escoitei dende o altar a outro anxo dicir: Si, Señor Deus Todopoderoso, verdadeiros e xustos son os teus xuízos.»

Esta voz que procede do “*altar*”, símbolo da cruz, é a do Cristo crucificado que ten motivos particulares para aprobar este xuízo. Pois os que castiga neste momento atrevéronse a reclamar a súa salvación, mentres xustificaban un pecado atroz, preferindo obedecer a orde dun home; isto a pesar das advertencias das Sagradas Escrituras: en Isaías 29:13 “ *O Señor dixo: Cando este pobo se achega a min, honrame coa súa boca e cos seus beizos; pero o seu corazón está lonxe de min, e o medo que me ten é só un precepto da tradición humana* . Mat.15:19: “ *En van me honran, ensinando preceptos que son mandamentos dos homes.* »

Verso 8: “ *O cuarto derramou o seu frasco sobre o sol. E deulle queimar os homes con lume;* »

O cuarto actúa “ *sobre o sol* ” e fai que quente máis do habitual. A carne dos rebeldes está “ *queimada* ” por esta intensa calor. Despois de castigar a transgresión da “ *santidade* ”, Deus castigará agora a idolatría do “*día do sol*” herdado de Constantino ¹. “ *O sol* ” que moitos honran sen sabelo comeza actualmente a “ *queimar* ” a pel dos rebeldes. Deus converte o ídolo contra os idólatras. Esta é a culminación da “ *gran calamidade* ” anunciada en Rev.1. O momento no que o que manda o “ *sol* ” úsao para castigar aos seus adoradores.

Verso 9: “ *E queimáronse os homes con gran calor, e blasfemaron o nome do Deus que ten autoridade sobre estas pragas, e arrepentíronse para non darlle gloria.* »

No nivel de dureza que alcanzaron, os rebeldes non se arrepinten da súa culpa e non se humillan ante Deus, senón que o insultan “*blasfemando*” o *seu nome*”. Xa era na súa natureza un comportamento habitual, que se atopa entre os crentes superficiais; non buscan coñecer a súa verdade e interpretan ao seu favor o seu silencio despectivo. E cando xorden as dificultades, maldicen o seu “ *nome* ”. A incapacidade de “ *arrepentirse* ” confirma o contexto dos “ *superviventes* ” da “ *sexta trompeta* ” de Apocalipsis 9:20-21. Os incrédulos rebeldes son persoas, relixiosas ou non, que non cren no Deus creador Todopoderoso. Os seus ollos foron unha trampa mortal para eles.

Verso 10: “ *O quinto derramou o seu frasco sobre o trono da besta. E o seu reino estaba cuberto de tebras; e os homes morden a lingua de dor,* ”

O “ *quinto* ” toma como obxectivo específico, “ *o trono da besta* ”, é dicir, a rexión de Roma onde se atopa o Vaticano, un pequeno estado relixioso de papado onde se alza a basílica de San Pedro. Non obstante, como vimos, o verdadeiro “ *trono* ” do Papa está situado na antiga Roma, no monte Celio, na igrexa nai de todas as igrexas do mundo, a Basílica de San Xoán de Letrán. Deus sumérxeo nunha “ *escuridade* ” de tinta que sitúa a toda persoa vidente na situación dun cego. O efecto é terriblemente doloroso, pero para este punto de partida da mentira relixiosa presentada baixo o título de luz do único Deus e no nome de Xesucristo, é totalmente merecido e xustifico. O “ *arrepentimento* ” xa non é posible, pero Deus fai fincapé no endurecemento das mentes dos seus obxectivos vivos.

Verso 11: " *E blasfemaron ao Deus do ceo polas súas dores e as súas furúnculos, e non se arrepentiron das súas obras.* »

Este verso permítenos entender que as pragas se engaden e non paran. Pero ao insistir na ausencia de " *arrepentimento* " e na continuidade das " *blasfemias* ", o Espírito dános a entender que a ira e a maldade dos rebeldes non fai máis que aumentar. É o obxectivo buscado por Deus o que os empurra ao límite, para que decreten a morte dos elixidos.

Verso 12: " *O sexto derramou a súa cunca sobre o gran río Éufrates. E a súa auga secou, para que se preparase o camiño dos reis que viñan de Oriente.* »

O " *sexto* " ten como obxectivo a Europa, designada co nome simbólico do " *Río Éufrates* " que así designa, á luz da imaxe de Apoc. 17:1-15, os pobos que adoran " *a prostituta Babilonia a Grande* ", católica papal. Roma. O " *secado da súa auga* " podería suxerir a aniquilación da súa poboación, que é de feito inminente, pero aínda é demasiado cedo para que isto sexa así. De feito, a cousa é un recordatorio histórico, xa que foi a través do secado parcial do " *Río Éufrates* " que o rei medo Darío apoderouse da " *Babilonia* " caldea. A mensaxe do Espírito é polo tanto o anuncio da inminente derrota completa da católica " *Babilonia* " que aínda conserva apoios e defensores, pero por pouco tempo. " *Babilonia a grande* " esta vez verdadeiramente " *caerá* ", vencida polo Deus Todopoderoso Xesucristo.

A consulta dos tres espíritos impuros

Verso 13: " *E vin saír da boca do dragón, e da boca da besta e da boca do falso profeta, tres espíritos inmundos, coma ras.* »

Os versos 13 ao 16 ilustran os preparativos para a " *batalla de Armagedón* ", que simboliza a decisión de matar aos recalcitrantes observadores do sábado que son intransixentes fieis ao Deus creador. Orixinalmente, a través do espiritismo, o diaño, simulando a persoa de Xesucristo, apareceu para convencer aos rebeldes de que a súa elección do domingo estaba xustificada. Polo tanto, ánimaos a tomar a vida dos fieis loitadores da resistencia que honran o sábado. Polo tanto, o trío diabólico reúne nunha mesma loita ao demo, á fe católica e á fe protestante, a saber, " *o dragón, a besta e o falso profeta* ". Aquí conséguese a " *batalla* " mencionada en Rev.9: 7-9. A mención de " *bocas* " confirma os intercambios verbais das consultas que conducen a decretar o asasinato dos verdadeiros elixidos; o que ignoran ou cuestionan totalmente. " *As ras* " son sen dúbida, para Deus, animais clasificados como impuros, pero nesta mensaxe o Espírito alude aos grandes saltos que este animal é capaz de dar. Entre a " *bestia* " europea e o " *falso profeta* " americano está o amplo océano Atlántico e o encontro de ambos supón dar grandes saltos. Entre os ingleses e americanos, os franceses son caricaturizados como " *rapos* " e " *come-sapos* ". O impuro é unha especialidade de Francia, cuxos valores morais colapsaron co paso do tempo, desde a súa Revolución de 1789 onde puxo a liberdade por riba de todo. O espírito impuro que anima ao trío é o da liberdade que non quere " *nin a Deus nin ao Mestre* ". Todos resistiron a vontade e autoridade de Deus e, polo tanto, están unidos nesta cuestión. Xúntanse porque se parecen.

Verso 14: " *Porque son espíritos de demos, que fan maravillas e que veñen aos reis de toda a terra, para reunilos para a batalla do gran día do Deus Todopoderoso.* »

Desde a maldición do decreto de Dan.8:14, os espíritos dos demos manifestáronse con gran éxito en Inglaterra e nos EUA. O espiritismo estaba de moda naquela época, e os homes acostumáronse a este tipo de relación con espíritos invisibles, pero activos. Na fe protestante, moitos grupos relixiosos manteñen relacións cos demos, crendo que teñen unha relación con Xesús e os seus anxos. Aos demos é moi fácil enganar aos cristiáns rexeitados por Deus, e aínda poderán convencelos facilmente de que se reúnan para matar, ata o último, aos cristiáns e xudeus piadosos que observan o sábado. Esta medida extrema que ameaza de morte a ambos os grupos uniraos na bendición de Xesucristo. Para Deus, esta reunión pretende *reunir* aos rebeldes " *para a batalla do gran día de Deus Todopoderoso* ". Con este encontro preténdese dar aos rebeldes unha intención de matar que os fará merecedores de sufrir a morte a mans dos que foron seducidos e enganados polas súas mentiras relixiosas. O motivo principal da batalla entablada foi, precisamente, a elección do día de descanso, e sutilmente, o Espírito sinala que os días propostos non son iguais. Pois o que se refire ao sábado sagrado é nada menos, segundo a súa natureza, que " *o gran día de Deus Todopoderoso* ". Os días non son iguais e tampouco as forzas contrarias. Mentres expulsou do ceo ao diaño e aos seus demos, Xesucristo, en poderoso " *Michael* ", imporá a súa vitoria aos seus inimigos.

Verso 15: " *Velaí, veño coma un ladrón. Benaventurado o que vexa e garda as súas roupas, para que non ande espido e se vexa a súa vergoña!* »

O campo que loita contra os observadores do sábado divino é o dos falsos cristiáns infieis, incluídos os do protestantismo, aos que Xesús dixo, en Apocalipsis 3:3: " *Lembra, pois, como recibiches e escoitaches, e gardádevos e arrependídevos. Se non miras, virei coma un ladrón, e non saberás a que hora chegarei sobre ti* ". En contraste, o Espírito declara aos elixidos adventistas que se benefician da súa plena luz profética na época final de " *Laodicea* ": " *Bendito o que vexa e garda as súas vestimentas* ", e aludindo á institución adventista vomitada desde 1994, el tamén di: " *para que non ande espido e para que non vexamos a súa vergoña!*" ". Declarada e deixada "espida", ao regreso de Cristo, estará no campamento da vergoña e do rexeitamento, de acordo con 2 Cor. 5:2-3: " *Entón, xemimos nesta tenda, desexando vestir o noso celestial casa, se polo menos nos atopan vestidos e non espidos* ".

Verso 16: " *Reuníronnos no lugar chamado Armagedón en hebreo.* »

A "tertulia" en cuestión non se refire a unha localización xeográfica, porque é unha "reunión" espiritual que reúne no seu proxecto mortal o campamento dos inimigos de Deus. Ademais, a palabra "har" significa montaña e resulta que realmente hai un val de Meguiddo en Israel pero ningunha montaña con ese nome.

O nome " *Armagedón* " significa: "montaña preciosa", nome que designa, para Xesucristo, a súa Asemblea, o seu Escollido que reúne a todos os seus elixidos. E o versículo 14 revelounos case claramente de que se trata a batalla "

Armagedón "; para os rebeldes, o obxectivo é o sábado divino e os seus observadores; pero para Deus, o obxectivo son os inimigos dos seus fieis elixidos.

Esta "preciosa montaña" designa, ao mesmo tempo, a "monte do Sinaí" desde a que Deus proclamou a súa lei a Israel por primeira vez despois do éxodo de Exipto. Porque o obxectivo dos rebeldes é tanto o sábado do sétimo día santificado polo seu cuarto mandamento como os seus fieis observadores. Para Deus, o carácter "precioso" desta "montaña" está fóra de discusión, porque non ten igual en toda a historia da humanidade. Para protexelo contra a idolatría humana, Deus permitiu que os homes ignorasen a súa localización real. Falsamente situado no sur da península exipcia na tradición, é en verdade, ao nordeste de " *Madian* ", onde vivía " *Jetro* ", o pai de " *Zefora* ", a muller de Moisés. norte da actual Arabia Saudita. Os seus habitantes dan ao verdadeiro monte Sinaí o nome de "al Lawz" que significa "a Lei"; un nome xustifico que testemuña a favor do relato bíblico escrito por Moisés. Pero non é neste " *lugar* " xeográfico onde os rebeldes se enfrontarán ao glorioso e divino Cristo vencedor. Porque esta palabra " *lugar* " é enganosa e, en realidade, adquire un aspecto universal, xa que os elixidos están, neste momento, aínda espallados pola terra. Os elixidos vivos e os que resucitan serán "recollidos" polos bos anxos de Xesucristo para unirse a Xesús nas nubes do ceo.

Verso 17: " *O sétimo derramou o seu frasco ao aire. E saíu do templo, dende o trono, unha gran voz que dicía: Rematou!* »

Baixo o signo da " *sétima praga derramada ao aire* ", antes de que os rebeldes executen o seu proxecto criminal, Xesús Cristo, o verdadeiro, aparece todopoderoso e glorioso, nunha gloria celestial inimitable, acompañado de miríadas de anxos. **Atopamos o momento da " sétima trompeta "** onde segundo Apocalipsis 11:15, Xesucristo, o Deus Todopoderoso, quita o reino do mundo ao díaño. En Efesios 2:2, Paulo refírese a Satanás como "o *príncipe do poder do aire* ". " *Aire* " é o elemento de compartir de toda a humanidade terrestre sobre a que domina ata o regreso na gloria de Xesucristo. O momento da súa gloriosa chegada é cando o seu poder divino arrebatou ao díaño este dominio e poder sobre os seres humanos e pon fin a el.

Decatádevos da paciencia de Deus que leva 6000 anos agardando o momento no que dirá: "¡ *Xa está!* » e comprender entón o valor que lle outorga ao "sétimo día santificado" que profetiza a chegada deste momento no que cesará a liberdade deixada ás súas criaturas infieis. As criaturas rebeldes deixarán de frustralo, irritalo, desprezalo e deshonralo porque serán destruídos. En Dan.12:1 o Espírito profetizou esta gloriosa vinda que lle atribúe a " *Micael* ", o nome anxelico celestial de Xesucristo: " *Nese tempo resucitará Miguel , o gran líder, o defensor dos fillos do teu pobo; e será un tempo de problemas, como non o foi desde que existiron as nacións ata ese momento. Nese tempo, os da túa xente que se atopan escritos no libro serán salvados* ". Deus non facilita a comprensión do seu proxecto salvador porque a Biblia non menciona o nome "Xesús" para designar ao Mesías e dálle nomes simbólicos que revelan a súa divindade oculta: "Emmanuel" (Deus conosco) Isaías 7:14 . : " *Por iso o propio Señor darache un sinal, velaquí, a nena concibirá e dará a luz un fillo, e chamaralle Emmanuel* "; " **Pai eterno** " en Isaías 9:5: " *Porque un neno nos naceu, un fillo nos é dado, e o*

dominio estará sobre o seu ombreiro; chamarase Marabilloso, Conselleiro, Deus Poderoso, **Pai eterno**, Príncipe da paz .

Verso 18: " *E houbo lóstregos, e voces e tronos, e un gran terremoto, como nunca houbo desde que o home estaba na terra, un tremendo estremecemento.* »

Aquí atopamos a frase do verso de referencia clave de Rev.4:5 renovado en Rev.8:5. Deus saíu da súa invisibilidade, os crentes infieis e os incrédulos, pero tamén os fieis adventistas elixidos, poden ver o Deus creador Xesucristo na gloria do seu regreso. Apoc. 6 e 7 revelounos os comportamentos opostos dos dous campos neste contexto terrible e glorioso.

E experimentando un poderoso terremoto, presencian aterrorizados a primeira resurrección reservada para os elixidos de Cristo, segundo Apoc. 20:5, e o seu arrebatamento ao ceo onde se unen a Xesús. As cousas están a suceder tal e como se anunciaron en 1 Tesalonicenses 4:15-17: " *Isto é o que vos declaramos **segundo a palabra do Señor** : Os que estamos vivos e quedamos para a vinda do Señor, non iremos. por diante dos que están mortos. Porque o propio Señor baixará do ceo cunha orde, coa voz do arcanxo e coa trompeta de Deus, e os mortos en Cristo resucitarán primeiro. Entón, os que vivimos e quedemos, **seremos arrebatados** con eles nas nubes **para atoparnos co Señor no aire** , e así estaremos sempre co Señor .* Aproveito este verso para destacar a concepción apostólica do estado dos " *mortos* ": " *nos vivos, que quedamos para a vinda do Señor, non imos adiante. os que morreron* ". Paulo e os seus contemporáneos non pensaban como os falsos cristiáns hoxe en día que os elixidos " *mortos* " estaban na presenza de Cristo, porque a súa reflexión mostra que, pola contra, todos pensaban que os elixidos " *vivos* " entrarían no ceo antes dos " *mortos* ".

Verso 19: " *E a gran cidade dividiuse en tres partes, e as cidades das nacións caeron, e Deus lembrouse de Babilonia a grande, para darlle a copa do viño da súa ira feroz.* »

As " *tres partes* " refírese a " *o dragón, a besta e o falso profeta* " recollidas no versículo 13 deste capítulo. Unha segunda interpretación baséase neste texto de Zac.11:8: " *Destruirei os tres pastores nun mes; a miña alma estaba impaciente con eles, e as súas almas tamén estaban noxo comigo* ". Neste caso, os " *tres pastores* " representan os tres compoñentes do pobo de Israel: o rei, o clero e os profetas. Tendo en conta o contexto final, no que a fe protestante e a fe católica están aliadas e unificadas, " *as tres partes* " identifícanse por: " *o dragón* " = o demo; " *a besta* " = os pobos católicos e protestantes seducidos; " *o falso profeta* " = o clero católico e protestante.

No campamento vencido, cesa o bo entendemento, " *a gran cidade dividiuse en tres partes* "; entre as vítimas enganadas e seducidas, os campamentos da besta e do falso profeta, o odio e o rancor inspiran a vinganza contra os sedutores enganosos responsables da súa perda da salvación. É entón cando o tema da " *colleita* " cúmprese cun cruento axuste de contas cuxos principais obxectivos son, en toda lóxica e xustiza, os mestres relixiosos. Esta advertencia de Santiago 3:1 adquire entón todo o seu significado: " *Meus irmáns, que non moitos entre vós comecen a ensinar, porque **sabedes que seremos xulgados máis severamente*** ". Neste tempo de " *pragas* ", esta acción é evocada por esta cita: " *E Deus lembrouse de Babilonia a Grande para darlle a copa do*

viño da súa ira feroz ". Apo.18 estará enteiramente dedicado á evocación deste castigo de relixiosos impíos.

Verso 20: " *E todas as illas fuxiron, e as montañas non se atoparon.* »

Este verso resume o cambio da terra que, sometida a enormes tremores, adquire un aspecto de caos universal, xa " *sen forma* " e logo " *baleiro* " ou " *desolado* ". É o resultado, a consecuencia, do " *pecado desolador* " denunciado en Daniel 8:13 e cuxo castigo final se profetiza en Dan.9:27.

Verso 21: " *E unha gran saraiba, cuxas pedras pesaban un talento , caeu do ceo sobre os homes; e os homes blasfemaron a Deus por mor da lacra da sarabia, porque a lacra era moi grande.* »

Cumprida a súa sinistra tarefa, os habitantes da terra serán, á súa vez, aniquilados por unha lacra da que lles será imposible escapar: caerán sobre eles pedras de sarabia . O Espírito impútalles o peso de " *un talento* ", é dicir, 44,8 kg. Pero esta palabra " *talento* " é máis unha resposta espiritual baseada na "parábola dos talentos ". Deste xeito, impútalles aos caídos o papel dos que non levaron a cabo o " *talento* ", é dicir, os dons que Deus lles deu na parábola. E este mal comportamento acaba por custarlles a vida, a primeira, e a segunda que só era accesible aos verdadeiros elixidos. Ata o seu último alento de vida, seguen a " *blasfemar* " (insultar) ao " *Deus* " do ceo que os castiga.

"A parábola dos talentos " cumprírase literalmente. Deus daralle a cada persoa, segundo o testemuño das obras da súa fe; aos cristiáns infieis, dará a morte e amosarase tan duro e cruel como o pensaban e xulgaban. E aos fieis elixidos dará a vida eterna segundo a fe que puxeran no seu amor perfecto e na súa fidelidade magnificada en Xesucristo para eles; todo isto segundo o principio citado por Xesús en Mat.8:13: " *segundo a túa fe fágase con vostede* ".

Despois desta última lacra, a terra queda desolada, privada de toda forma de vida humana. Así, atopa o " *abismo* " característico de Gen.1:2.

Capítulo 17: A prostituta é desenmascarada e identificada

Verso 1: " *Entón veu un dos sete anxos que tiñan as sete copas e faloume, dicindo: Veña, mostrareiche o xuízo da gran rameira que está sentada sobre moitas augas.* »

A partir deste primeiro verso, o Espírito indica o obxectivo deste capítulo 17: o " xuízo " da " *gran prostituta* " que está " *sentado sobre moitas augas* " ou, que domina, segundo o versículo 15, " *pobos, multitudes, nacións e linguas* " que, baixo o símbolo " *Éufrates* ", xa designaba Europa e as súas extensións planetarias da relixión cristiá no " *sexta trompeta* " de Rev.9:14: os EUA, América do Sur, África e Australia. A obra do xuízo está ligada ao contexto das "

sete últimas pragas ", ou "*sete frascos* " derramados polos "*sete anxos* " no capítulo 16 anterior.

O "*xuízo* " en cuestión é aquel traído por Deus Todopoderoso ante quen toda criatura do ceo e da terra ten e será responsable; Isto mostra se este capítulo é importante. Vimos na mensaxe do 3o ^{anxo} do capítulo 14 que esta identificación resulta na vida eterna ou na morte. O contexto deste "*xuízo* " é polo tanto o da "*bestia que se levanta da terra* " no capítulo 13.

A pesar das advertencias históricas e proféticas, á súa vez, a fe protestante en 1843, e a fe oficial adventista en 1994, caeron xulgadas por Deus indignas da salvación ofrecida por Xesucristo. En confirmación deste xuízo, ambos entraron na alianza ecuménica proposta pola fe católica romana, mentres que os pioneiros de ambos os grupos denunciaron o seu carácter diabólico. Para evitar cometer este erro, o elixido debe estar absolutamente convencido da identidade do principal inimigo de Xesucristo: Roma, en toda a súa historia pagana e papal. A culpa das relixións protestante e adventista é tanto maior porque os pioneiros de ambas denunciaron e ensinaron esta natureza diabólica do catolicismo romano. Este cambio de opinión de ambos constitúe un acto de traizón contra Xesucristo, o único Salvador e gran Xuíz. Como se fixo posible isto? Ambas relixións só daban importancia á paz terrestre e ao bo entendemento entre os homes; tamén unha vez que a fe católica xa non persegue, faise para eles, frecuentábel ou mellor aínda, asociable ata o punto de pactar e alianzar con ela. A opinión revelada e o xusto xuízo de Deus son así desprezados e pisoteados. O erro foi crer que Deus busca esencialmente a paz entre os homes, porque en verdade, condena os males que se fan á súa persoa, á súa lei e aos seus principios de ben revelados nas súas ordenanzas. O feito é tanto máis grave porque Xesús expresouse moi claramente sobre o tema dicindo en Mat.10:34 a 36: "*Non pensedes que vin traer paz na terra; Non vin para traer a paz, senón a espada. Porque vin para poñer unha división entre un home e o seu pai, entre unha filla e a súa nai, e entre unha nora e a súa sogra; e os inimigos dun home serán os da súa propia casa* ". Pola súa banda, o adventismo oficial non escoitou ao Espírito de Deus que, a través da súa restauración do sábado do sétimo día entre 1843 e 1873, mostroulle o domingo romano ao que chamou "a marca da besta" desde a súa creación en *marzo* . 7, 321. A misión do adventismo institucional fracasou porque co paso do tempo, o seu xuízo sobre o domingo romano fíxose amigable e fraterno, a diferenza do de Deus que permanece invariablemente o mesmo, o domingo cristián herdado do paganismo solar constitúe a principal causa da súa ira. . O único xuízo que importa é o de Deus e a súa revelación profética pretende asociarnos co seu xuízo. Como resultado, a paz non debe enmascarar a lexítima irritación do Deus vivo. E debemos xulgar como el xulga e identificar réximes civís ou relixiosos segundo a súa mirada divina. Como resultado deste enfoque, vemos "*a besta* " e as súas accións, mesmo en tempos de paz enganosa.

Verso 2: "*Con ela fornicaron os reis da terra, e co viño da súa fornicación emborracháronse os habitantes da terra.* »

Neste verso, establécese un vínculo coas accións da "*muller Izabel* " acusada por Xesucristo de facer beber aos seus servos un "*viño de fornicación (ou libertinaxe)* " *espiritual* en Apoc.2:20; cousas confirmadas en Apoc.18:3. Estas

accións tamén conectan " *a rameira* " coa " *estrela de ajenjo* " de Apocalipsis 8:10-11; sendo o ajenjo o seu viño velenoso co que o Espírito compara a súa ensinanza relixiosa católica romana.

Neste verso, o reproche que Deus fai contra a relixión católica está xustificado mesmo no noso tempo de paz porque a culpa reprochada ataca a súa autoridade divina. Os escritos da Sagrada Biblia que constitúen as súas " *dúas testemuñas* ", testemuñan contra a falsa ensinanza relixiosa desta relixión romana. Pero é certo que o seu falso ensino terá as peores consecuencias para as súas vítimas seducidas: morte eterna; o que xustificará a súa acción vingativa da " *colleita* " de Apoc.14:18 a 20.

Verso 3: " *Levoume no espírito a un deserto. E vin unha muller sentada sobre unha besta escarlata, chea de nomes de blasfemia, que tiña sete cabezas e dez cornos.* »

" *... nun deserto* ", símbolo da proba da fe pero tamén do clima espiritual "árido" do contexto do noso " *tempo do fin* (Dan. 11:40)", esta vez, a última proba de fe do terreal. historia, o Espírito imaxina a situación espiritual que prevalece neste contexto final. " *A muller domina unha besta escarlata* ". Nesta imaxe, Roma domina a " *bestia que se levanta da terra* " que designa aos EEUU protestantes no momento no que fan " *adorar a marca da besta* " aos católicos impondo o seu día de descanso herdado do emperador Constantino ¹. Neste contexto final xa non hai diademas, nin sobre as " *sete cabezas* " da Roma relixiosa, nin sobre os " *dez cornos* " símbolos, neste caso, dos dominadores civís dos pobos cristiáns europeos e mundiais que ela manipula. Pero toda esta asociación ten a cor do pecado: " *escarlata* ".

En Apocalipsis 13:3 lemos: " *E vin unha das súas cabezas coma ferida de morte; pero a súa ferida mortal foi curada. E toda a terra estaba asombrada detrás da besta* . Sabemos que esta curación débese ao Concordato de Napoleón ¹. A partir deste momento, o papado católico xa non persegue, porén, notámolo en importancia, Deus segue chamándoa " *a besta* ": " *E toda a terra estaba admirada detrás da besta* ". Isto confirma a explicación dada anteriormente. O inimigo de Deus segue sendo o seu inimigo porque os seus pecados contra a súa lei non cesan, en tempos de paz como en tempos de guerra. E o inimigo de Deus é, polo tanto, tamén o dos seus fieis elixidos en tempos de paz ou de guerra.

Verso 4: " *A muller estaba vestida de púrpura e escarlata, e adornada con ouro e pedras preciosas e perlas. Ela levaba na man unha copa de ouro, chea de abominacións e as impurezas da súa prostitución.* »

Aquí de novo, a descrición presentada ten como obxectivo os erros doutrinais espirituais. Deus condena os seus ritos relixiosos; as súas misas e as súas odiosas Eucaristías e, en primeiro lugar, o seu gusto polo luxo e a riqueza que a leva aos compromisos desexados por reis, nobres e todos os ricos da terra. A " *prostituta* " debe satisfacer aos seus "clientes" ou aos seus amantes.

cor " *escarlata* " ten a súa orixe na propia " *prostituta* ": " *roxo e escarlata* ". O termo " *muller* " designa unha " *igreja* ", unha asemblea relixiosa, segundo Efesios 5:23 pero tamén " *a gran cidade que ten a realeza sobre os reis da terra* ", como ensina o versículo 18 deste capítulo 17. En resumo, podemos recoñecer as

cores dos uniformes dos "cardinais e bispos" do Vaticano romano. Deus representa as misas católicas, co uso do cáliz " *de ouro* " no que se supón que o viño alcohólico representa o sangue de Xesucristo. Pero que pensa o Señor diso? El dinos: en lugar do seu sangue redentor, só ve as " *abominacións e impurezas da súa prostitución* ". En Dan. 11:38, o " *ouro* " foi mencionado como o adorno das súas igrexas que o Espírito imputa ao " *deus das fortalezas* ".

Verso 5: " *Na súa fronte estaba escrito un nome, un **misterio** : Babilonia a grande, a nai dos fornicarios e das abominacións da terra.* »

O " *misterio* " que se cita neste verso é un " *misterio* " só para aqueles aos que o Espírito de Xesucristo non ilumina; tamén son, por desgraza, os máis numerosos. Pois, " *o éxito e éxito das artimañas* " do réxime papal anunciado desde Dan.8:24-25 confirmarase ata a hora do seu xuízo, no fin do mundo. Para Deus, é o " *misterio da iniquidade* " que foi anunciado e xa implementado polo demo no tempo dos apóstolos, segundo 2 Tes.2:7: " *Porque o misterio da iniquidade xa está a funcionar; só fai falta que desaparecese o que aínda o retén* ". O " *misterio* " está ligado ao propio nome " *Babilonia* ", o que ten sentido, xa que a antiga cidade dese nome xa non existe. Pero Pedro xa deu espiritualmente este nome a Roma, en 1 Pedro 5:13 e, por desgraza para as multitudes enganadas, só os elixidos están atentos a esta precisión que ofrece a Biblia. Teña coidado co dobre significado da palabra " *terra* " que tamén designa aquí, a obediencia protestante, porque por moito que a fe católica estea unificada, a fe protestante é múltiple, para ser designadas como "prostitutas", fillas da súa católica " *nai* ". As nenas comparten as " *abominacións* " da súa " *nai* ". E a principal destas " *abominacións* " é o domingo, " *a marca* " da súa autoridade relixiosa vinculada a el.

O significado literal da palabra " *terra* " tamén está xustificado porque a intolerancia relixiosa católica é a instigadora de grandes agresións relixiosas internacionais. Ensuciou e fixo odiar a fe cristiá incitando aos reis a converter aos pobos da terra á súa obediencia. Pero despois de perder o seu poder, as súas " *abominacións* " continuaron bendicindo aos que Deus maldice e maldicindo aos que bendixe. A súa natureza pagana revélase cando chama "irmáns" aos musulmáns, cuxa relixión presenta a Xesucristo como un dos profetas máis pequenos.

Verso 6: " *E vin á muller embriagada co sangue dos santos e co sangue das testemuñas de Xesús. E, ao vela, quedei abraiado.* »

Este versículo recolle unha cita de Dan. 7:21, especificando aquí que " *os santos* " aos que ela loita e domina, son de feito as " *testemuñas de Xesús* ". Isto arroxa luz sobre o misterio de " *Babilonia a Grande* ". A relixión romana bebe " *o sangue* " dos elixidos ata intoxicarse. Quen sospeitaría que unha igrexa cristiá, como a moderna Roma papal, é esta " *prostituta* " que se " *embriaga co sangue derramado polas testemuñas de Xesús* "? Os cargos electos, pero só eles. Porque, a través da profecía, o Espírito deulles a coñecer os designios asasinados do seu inimigo. Este retorno á súa natureza malvada e cruel será a consecuencia visible do fin do tempo de graza. Pero esta maldade será sobre todo, dun xeito aínda máis asombroso, a natureza da fe protestante dominante deste tempo da fin do mundo. O Espírito cita "os santos" e "as testemuñas de Xesús" por separado. Os

primeiros “ santos ” sufriron persecucións pagás romanas republicanas e imperiais; “ *As testemuñas de Xesús* ” son golpeadas pola Roma pagá imperial e papal. Porque a rameira é unha cidade: Roma; “ *a gran cidade que ten a realeza sobre os reis da terra* ” dende a súa chegada a Israel, en Xudea en – 63, segundo Dan.8:9: “ *o máis fermoso dos países* ”. A historia da salvación rematará cunha proba de fe na que aparecerán “ *as testemuñas de Xesús* ” e actuarán para xustificar esta expresión; darán así a Deus unha boa razón para intervir para salvarlos da morte planificada. No seu tempo, Xoán tiña boas razóns para quedar asombrado polo “ *misterio* ” que afectaba á cidade de Roma. Só a coñecía no seu aspecto imperial pagán duro e despiadado que o enviara a detención na illa de Patmos. Símbolos relixiosos como a “ *copa de ouro* ” que sostén a “ *prostituta* ” poderían, polo tanto, sorprendelo.

Verso 7: “ *E o anxo díxome: Por que te asombras? Vouvos contar o misterio da muller e da besta que a leva, que ten sete cabezas e dez cornos.* »

O “ *misterio* ” non pretende durar para sempre, e a partir do versículo 7, o Espírito dará detalles que permitirán a Xoán e a nós mesmos levantar o “ *misterio* ” e identificar claramente a cidade de Roma e o seu papel na imaxe de verso 3 cuxos símbolos son, de novo, citados.

“ *A muller* ” designa a natureza relixiosa da Roma papal, a súa pretensión de ser “ *a muller do Año* ”, Xesucristo. Pero Deus nega esta afirmación chamándoa “ *prostituta* ”.

“ *A besta que a leva* ” representa os réximes e pobos que recoñecen e lexitiman as súas reivindicacións relixiosas. Teñen a súa orixe histórica nos “ *dez cornos* ” dos reinos formados en Europa despois de que fosen liberados da dominación da Roma imperial segundo a imaxe dada en Dan.7:24. Suceden á Roma imperial do “ *cuarto animal* ”. E estes territorios afectados seguen igual ata o final. Móvense as fronteiras, os réximes cambian, pasando da monarquía ás repúblicas, pero a norma do falso cristianismo papal romano úneos para peor. Durante o século XX, esta unión baixo a égida romana foi concretada pola Unión Europea establecida nos “Tratados de Roma” do 25 de marzo de 1957 e 2004.

Verso 8: “ *A besta que viches era, e xa non existe. **Debe ascender do abismo** e ir á perdición. E os que moran na terra, cuxos nomes non foron escritos no libro da vida dende a fundación do mundo, marabillaranse cando vexan a besta, porque era, e xa non existe, e que reaparecerá.* »

“ *A besta que viches estaba e xa non é* ”. Traducción: A intolerancia relixiosa cristiá foi desde 538, e xa non é, desde 1798. O Espírito suxire a duración profetizada en diferentes formas para a intolerante regra papal desde Dan.7:25: “ *un tempo, tempos e medio latexo ; 42 meses; 1260 días* ”. Aínda que a súa intolerancia acabou coa acción de “ *a besta que nace do fondo* ”, que fai referencia á Revolución Francesa e ao seu ateísmo nacional en Apoc. 11:7, aquí o termo “ *profundo* ” preséntase como unha actividade vinculada ao diaño, o “ *Destructor* ”, que destrúe vidas e deshumaniza o planeta terra, e a quen Apocalipsis 9:11 chama “ *o anxo do abismo* ”. Rev.20:1 dará a explicación: o “ *diaño* ” estará atado durante “ *mil anos* ” na terra deshumanizada chamada “ *o abismo* ”. Ao atribuírlle as súas orixes en “ *o abismo* ”, Deus revela que esta cidade **nunca** tivo relación con el; se, durante o seu dominio pagán, que é moi lóxico, pero tamén, ao

longo da súa actividade relixiosa papal, ao contrario do que multitude de seres humanos enganados cren para a súa caída, xa que compartirán con ela, a súa “perdición” **final** aquí *revelada* . Unha vez desprezada a palabra profética, as vítimas das seducións de Roma quedarán asombradas porque a intolerancia relixiosa "reaparecerá " neste contexto final anunciado e revelado. Deus lémbra-nos así que coñeceu os nomes dos elixidos dende " *a fundación do mundo* ". Os seus " *nomes* " foron escritos no " *libro da vida do Añ*o " Xesucristo. E para salvalos, abriulles a mente aos misterios das súas profecías bíblicas.

Propoño aquí unha segunda análise deste verso respecto da palabra “ *abismo* ”. Nesta reflexión, teño en conta o contexto final ao que se dirixe o Espírito segundo a súa descrición da “ *bestia escarlata* ” do verso 3. Vémosto, a ausencia das “ *diademas* ” nos “ *dez cornos* ” e do “ *dez cornos* ”. *sete cabezas* ” sitúao en “ *o tempo do fin* ”; a do noso tempo. Hai tempo que considero que a noción de « *estúpido* » só podía referirse a unha acción intolerante e despótica, e que, en consecuencia, só podía ser atribuída ao réxime intolerante dos derradeiros días marcados pola última proba da fe universal. Pero de feito, a finais do inverno de 2020 en tempo divino, outra idea está inspirada en min. A “ *bestia* ” está a matar constantemente almas humanas, e as vítimas das súas esaxeradas e escandalosas ensinanzas humanistas son moito máis numerosas que as da súa intolerancia. De onde vén este novo comportamento humanista sedutor e enganoso? É o froito da herdanza do pensamento libre dos filósofos revolucionarios aos que Deus apunta en Apocalipsis 11:7 baixo o nome da “ *bestia que se levanta do abismo* ”. A cor “ *escarlata* ” pegada á “ *bestia* ” do noso tempo, do verso 3 deste capítulo, denuncia o pecado xerado polo exceso de liberdade que o home se concedeu. A quen representa ela? Os dominantes occidentais de orixe cristiá cuxas bases relixiosas son herdadas do catolicismo europeo: EEUU e Europa seducidos enteiramente pola relixión católica. A “ *bestia* ” que Deus nos mostra é o resultado final das accións profetizadas na mensaxe da “ *quinta trompeta* ”. A fe protestante, seducida pola fe católica pacificada, reúne o protestantismo e o catolicismo maldito por Deus, unidos polo adventismo institucional oficial en 1994, para a “ *preparación para a batalla* ” de Rev.9:7-9, “ *de Armagedón* ”, segundo Apoc.16:16, que van xuntos, despois da “ *sexta trompeta* ”, para dirixir contra os últimos servos fieis de Deus, que gardan e practican o seu sábado; o descanso do sétimo día ordenado polo cuarto dos seus dez mandamentos. En tempos de paz, os seus discursos exaltan o amor fraternal e a liberdade de conciencia. Pero esta liberdade escandalosa e falsa feita libertaria leva á “ *segunda morte* ” ás multitudes que poboan o mundo occidental; que se caracteriza, en parte, polo ateísmo, en parte, pola indiferenza e, nunha parte menor, por compromisos relixiosos que non valen para nada, porque son condenados por Deus, polas súas falsas ensinanzas relixiosas. Deste xeito, esta “ *bestia* ” humanista ten a súa orixe no “ *abismo* ” como o Espírito revela neste verso, no sentido de que a relixión cristiá se converteu en imaxe e aplicación do pensamento humanista, filósofos, gregos, revolucionarios franceses ou estranxeiros. . **Como o bico de Xudas para Xesús, o sedutor falso amor humanista dos tempos de paz mata máis que a espada** . A “ *bestia* ” do noso tempo de paz tamén herda o carácter de “ *escuridade* ” que lle dá a palabra “

profundo " en Xen. 1:2: " *A terra estaba sen forma e baleira: había **tebras na faz do abismo** , e o Espírito. de Deus moveuse por riba das augas . E este carácter de " **escuridade** " das sociedades de orixe cristiá é herdado en si mesmo paradoxalmente da " **Ilustración** ", nome que reciben os librepensadores revolucionarios franceses.*

Propoñendo esta síntese, o Espírito consegue o seu obxectivo que consiste en revelar aos seus fieis servos o seu xuízo sobre o noso mundo occidental e os reproches que lle dirixe. Denuncia así os seus moitos pecados e as súas traizóns cara a Xesucristo, o único Salvador a quen as súas accións deshonran.

Verso 9: " *Este é o entendemento que ten sabedoría: as sete cabezas son sete montañas, nas que se senta a muller.* »

Este verso confirma a expresión pola que Roma foi designada durante moito tempo: " Roma, a cidade dos sete outeiros ". Atopei este nome citado nun atlas xeográfico da vella escola de 1958. Pero a cousa non é discutible; os " *sete montañas* " chamadas " outeiros " aínda permanecen hoxe que levan os nomes: Capitolino, Palatino, Celio, Aventino, Viminal, Esquilino e Quirinal. Na súa fase pagá, estes outeiros "lugares altos" apoiaban templos dedicados a ídolos deificados condenados por Deus. E para honrar " *o deus das fortalezas* ", a fe católica levantou á súa vez a súa basílica, sobre o Celio designando "ceo" segundo Roma. Sobre o Capitolio, a "cabeza", érguese o Pazo da Casa do Concello, aspecto civil do poder xudicial. Sinalar que o aliado dos últimos días, América, tamén domina desde un "Capitol" situado en Washington. Aquí de novo, o símbolo da "cabeza" está xustificado por esta alta maxistratura que substituirá a Roma, e dominará, á súa vez, aos habitantes da terra, " *na súa presenza* " segundo Apoc.13:12.

Verso 10: " *Tamén hai sete reis: cinco caeron, un é, o outro aínda non chegou, e cando veña, permanecerá por pouco tempo.* »

Neste verso, pola expresión " *sete reis* ", o Espírito atribúe a Roma " *sete* " réximes de goberno que son sucesivamente, para os seis primeiros: a monarquía de – 753 a – 510; a República, o Consulado, a Ditadura, o Triunvirato, o Imperio desde Octavio, César Augusto baixo o que naceu Xesús, e a Tetrarquía (4 emperadores asociados) en sétima posición entre o 284 e o 324, o que confirma a precisión "debe durar *un pouco tempo* "; en realidade 30 anos. O novo emperador Constantino ¹ abandonará axiña Roma e establecerase en Oriente en Bizancio (Constantinopla rebautizada polos turcos Istanbul). Pero a partir de 476, o imperio de occidente de Roma rompeu e os " *dez cornos* " de Daniel e Apocalypse conseguiron a súa independencia formando os reinos de Europa Occidental. Desde 476, Roma permaneceu baixo a ocupación dos bárbaros ostrogodos, dos que foi entregada en 538 polo xeneral Belisario enviado cos seus exércitos polo emperador Xustiniano que residía en Oriente en Constantinopla.

Verso 11: " *E a besta que era, e xa non é, é un oitavo rei, e é do número dos sete, e vai á perdición.* »

en 538 polo favorable decreto imperial do emperador Xustiniano ¹ Respondedeu así a unha petición da súa muller Théodora, unha antiga "prostituta", que interveu en representación de Vigile, unha das súas amigas. Como especifica o versículo 11, o réxime papal aparece no momento dos "sete" gobernos citados

mentres constitúe unha forma nova e sen precedentes que Daniel indicou como un rei " *diferente* ". O que é anterior á época dos "sete" reis anteriores é o título do líder relixioso romano xa atribuído aos seus emperadores e dende as súas orixes: "Pontifex Maximus", expresión latina traducida como "Soberano Pontífice", que tamén foi, desde 538, o título oficial do Papa Católico Romano. O réxime romano que existe no momento en que Xoán recibe a visión é o Imperio, o sexto goberno romano; e no seu tempo, o título de "soberano pontífice" foi usado polo propio emperador.

O regreso de Roma ao escenario histórico débese ao rei franco, Clodoveo I ' "convertido" á falsa fe cristiá da época, en 496; é dicir, ao catolicismo romano que obedecera a Constantino I ° que xa estaba golpeado pola maldición de Deus desde o 7 de marzo de 321. Despois da dominación imperial, Roma foi invadida e dominada por pobos estranxeiros chegados en masiva migración. A incompreensión das diferentes linguas e culturas é a base do malestar e das loitas internas que destruíron a unidade e a forza romana. Esta acción é aplicada por Deus hoxe en Europa para debilitala e entregala aos seus inimigos. A maldición da experiencia da "Torre de Babel" conserva así ao longo dos séculos e milenios todos os seus efectos e a súa eficacia para levar á humanidade ás desgrazas. No que se refire a Roma, por último, quedou baixo o dominio dos ostrogodos arrianos doutrinalmente opostos á fe católica apoiada polos emperadores bizantinos. Polo tanto, tivo que ser liberado desta dominación para que o establecemento do réxime papal romano en 538 fose posible no seu chan. Para logralo segundo Dan.7:8-20, " *tres cornos* " . *foron baixados* antes do papado (*o corno pequeno*); preocupáanse pobos hostís ao catolicismo romano dos bispos de Roma, sucesivamente, en 476, os heruli, en 534, os vándalos, e o 10 de xullo de 538, "por unha tormenta de neve", liberados da ocupación dos ostrogodos polo xeneral. Belisario enviado por Xustiniano I ' Roma puido entrar no seu réxime papal exclusivo, dominador e intolerante, instituído por este emperador, a petición do intrigante Vigilio, primeiro papa en título. Desde este momento, Roma converteuse na " *grande cidade que ten a realeza sobre os reis da terra* ", a partir do verso 18, que pasa á " *perdición* ", como especifica o Espírito, aquí, por segunda vez, despois do verso 8.

O papado, polo tanto, non se remonta a San Pedro como el afirma, senón ao decreto de Xustiniano I, ° emperador bizantino que lle deu o seu título e a súa autoridade relixiosa. Así, o domingo foi ordenado polo emperador romano Constantino I ° 7 de marzo de 321 e o papado que o xustifica foi instalado polo emperador bizantino Xustiniano I ° ano 538; dúas citas coas máis terribles consecuencias para toda a humanidade. Tamén foi no 538 cando o bispo de Roma tomou por primeira vez o título de Papa.

Verso 12: " *Os dez cornos que viches son dez reis, que aínda non recibiron un reino, pero que reciben autoridade como reis durante unha hora coa besta.* »

Aquí, a diferenza de Dan.7:24, a mensaxe apunta a un tempo moi curto situado ao final do " *tempo de fin* " .

Como na época de Daniel, na época de Xoán, os " *dez cornos* " do imperio romano aínda non gañaran nin recuperaran a súa independencia. Pero, sendo o contexto obxecto deste capítulo 17 o da fin do mundo, é o papel que xogan os "

dez cornos ” neste contexto preciso evocado polo Espírito, como confirmarán os versos que seguen. A " *hora* " profetizada refírese ao momento da proba final da fe anunciada, en Apoc. 3:10, aos fieis pioneiros do adventismo do sétimo día en 1873. A mensaxe foi para nós, os seus herdeiros, os fieis do adventismo. luz dada por Xesucristo aos seus elixidos en 2020.

Segundo o código profético dado ao profeta Ezequiel (Ezequiel 4:5-6), un " *día* " profético vale un " *ano* " real e, polo tanto, unha " *hora* " profética vale 15 días reais. A gran insistencia da mensaxe do Espírito que citará tres veces a expresión " *nunha hora* " no capítulo 18, lévame a deducir que esta " *hora* " apunta ao tempo entre o comezo do 6 das " *sete últimas pragas*". ” e o regreso na gloria do noso divino Señor Xesús que regresa na gloria do Arcanxo " *Miguel* " para rescatar os seus elixidos da morte programada. Esta " *hora* " é, polo tanto, aquela durante a que dura a " *batalla do Armagedón* ".

Verso 13: " *Teñen un único propósito, e dan o seu poder e a súa autoridade á besta.* »

Apuntando ao momento desta proba final, o Espírito di dos " *dez cornos* ": " *Teñen un único propósito, e dan o seu poder e a súa autoridade á besta* ". Este obxectivo que comparten consiste en garantir que o descanso dominical sexa respectado por todos os superviventes da Terceira Guerra Mundial Nuclear. A ruína reduciu moito o poder militar das antigas nacións europeas. Pero, os vencedores do conflito, os protestantes americanos conseguiron dos superviventes, un abandono total da súa soberanía. O motivo é diabólico, pero os caídos non son conscientes diso, e os seus espíritos entregados a Satanás só poden cumprir a súa vontade.

Só a partir da coalición do " *dragón* ", a " *bestia* " e o " *falso profeta* " os " *dez cornos* " entregan a súa autoridade á " *bestia* ". E esta renuncia vén provocada pola intensidade do sufrimento que lles inflíxen as lacras de Deus. Entre a proclamación do decreto de morte e a súa aplicación, dáselles un período de 15 días aos observadores do sábado para adoptar " *a marca da besta* ", o seu "domingo" romano contaminado polo culto solar pagán. O regreso de Xesucristo está previsto para a primavera anterior ao 3 de abril de 2030, salvo que haxa un erro na interpretación do termo " *hora* ", o decreto de morte debería promulgarse para esta data ou unha data situada entre esta e o día. da primavera de 2030 do noso calendario habitual actual.

Para comprender completamente cal será a situación final, considere os seguintes feitos. O fin do tempo de graza só é identificable polos cargos electos que o vinculan á promulgación da lei dominical; máis precisamente, despois dela. Para a recollida de pobos incrédulos e rebeldes aínda vivos, a promulgación da lei dominical aparece só como medida de interese xeral sen consecuencias para eles. E só despois de sufrir as cinco primeiras pragas que a súa ira vingativa os leva a aprobar plenamente a decisión de " *matar* " a aqueles que se lles presentan como responsables do seu castigo celestial.

Verso 14: " *Loitarán contra o Cordeiro, e o Cordeiro vencerá, porque é o Señor dos señores e o Rei dos reis, e tamén os vencerán os chamados, elixidos e fieis que están con el.* »

" *Loitarán contra o Cordeiro, e o Cordeiro vencerá a eles ...*", porque el é o Deus Todopoderoso a quen ningún poder pode resistir. " *O Rei dos reis e Señor dos señores* " imporá a súa forza divina aos reis e señores máis poderosos da terra. E os elixidos que entendan isto vencerán con el. O Espírito lembra aquí os tres criterios que Deus esixe aos que salva e que se comprometeron no camiño da salvación que comeza para eles coa condición espiritual de "chamados" e que logo se transforma, cando é así, en Estado de "elixido" , pola "fidelidade" manifestada cara ao Deus creador e toda a súa luz bíblica. A batalla á que se refire é a batalla de " *Armagedón* ", de Apoc.16:16; " *a hora* " na que se pon a proba a "fidelidade" dos " *electos* " " *chamados* ". En Rev.9:7-9, o Espírito revelou a preparación da fe protestante para esta " *guerra* " espiritual. Condenados a morrer, pola súa fidelidade ao sábado, os elixidos testemuñan a confianza depositada nas promesas profetizadas por Deus e este testemuño que se lle rende, dálle a "gloria" que esixe na mensaxe do primeiro anxo . de 'Apoc.14:7. Os defensores e partidarios do domingo obrigado atoparán, nesta experiencia, a morte que se prepararán para dar aos elixidos de Xesucristo. Recordo aquí, aos que son escépticos e dubidan de que Deus lle dea tanta importancia aos días de descanso, que a nosa humanidade perdeu a súa eternidade pola importancia que lle dera ás "dúas árbores" do xardín terrestre. " *Armagedón* " baséase no mesmo principio en substitución das "dúas árbores" hoxe temos "o día do coñecemento do ben e do mal", o domingo, e "o día da vida santificada", o sábado ou sábado.

Verso 15: " *E díxome: "As augas que viches, nas que está sentada a ramera, son pobos, multitudes, nacións e linguas".* »

O verso 15 dános a clave que nos permite atribuír ás " *augas* " nas que se senta " *a ramera* ", a identidade dos pobos europeos chamados "cristiáns", pero sobre todo, falsa e enganosa "cristiáns". Europa ten a característica de reunir pobos que falan diferentes " *linguas* "; que debilita os sindicatos e alianzas feitas. Pero nos últimos tempos, a lingua inglesa serve de ponte e promove os intercambios internacionais; a educación xeneralizada dos seres humanos reduce a eficacia da arma da maldición divina e oponse ao deseño do seu Creador. A súa resposta será, pois, máis terrible: a morte pola guerra e ao final, polo esplendor da súa gloriosa chegada.

Verso 16: " *Os dez cornos que viches e a besta aborrecerán á rameira, despoixala e despoixala, comerán a súa carne e consumiraa no lume.* »

O verso 16 anuncia o programa do próximo capítulo 18. Confirma a reversión dos " *dez cornos e a besta* " que, despois de apoiala e aprobala, acaban por destruír " *a prostituta* ". Recordo aquí que " *a besta* " é o réxime da asociación de poderes civís e relixiosos e que designa, neste contexto, o poder do pobo oficialmente protestante americano e dos pobos católicos e protestantes europeos, mentres que " *a prostituta* " designa o clero, é dicir, as autoridades docentes do poder relixioso católico: monxes, sacerdotes, bispos, cardeais e o Papa. Así, no revés, os pobos católicos europeos e o pobo protestante americano, as dúas vítimas da mentira romana, érguense contra o clero do catolicismo papal romano. E " *devorarán con lume* " cando, mediante a súa gloriosa intervención, Xesús derrube a súa diabólica máscara sedutora enganosa. Os " *dez cornos* " " *desposarán e desposarán* " porque ela viviu de luxo, será desposuída, e porque se

vestiu cunha aparencia de santidade, tamén aparecerá " *espida* ", con vergoña espiritual, sen ningún xustiza celestial para vestilo. A precisión, " *comerán a súa carne* ", expresa a cruenta ferocidade do seu castigo. Este versículo confirma o tema da " *anada* " de Apoc. 14:18 a 20: ¡Ai das uvas da ira!

Verso 17: " *Porque Deus puxo no seu corazón levar a cabo o seu propósito e levar a cabo un único propósito, e dar o seu reino á besta, ata que se cumbran as palabras de Deus.* »

O verso 17, baixo o número do xuízo, revélanos un pensamento importante do Deus celestial que os homes están mal ao desprezar ou tratar con indiferenza. Deus insiste aquí, para que os seus elixidos estean convencidos, de que é o único Mestre do "xogo terrible" que se poñerá en marcha no momento previsto. O programa non foi deseñado polo demo, senón polo propio Deus. Todo o que anunciou na súa grande e sublime Apocalipse que se refire a Daniel e á Revelación xa se cumpriu, ou aínda está por realizar. E porque " *o fin dunha cousa é mellor que o seu comezo* " segundo Ecc.7:8, Deus apunta para nós, esta última proba de fidelidade que nos separará dos falsos cristiáns e nos fará merecedores de entrar na súa eternidade celestial despois. a destrución nuclear da III Guerra Mundial. Polo tanto, só temos que esperar con confianza, xa que todo o que se vai organizar na terra é un " *deseño* " deseñado polo propio Deus. E se Deus está por nós, quen estará contra nós, se non aqueles cuxos " *deseños* " asasinan se volverán contra eles?

significa " *ata que se cumbran as palabras de Deus* " ? O Espírito refírese ao destino final reservado ao " *cornio pequeno* " papal, como xa se profetizou en Dan. 7:11: " *Entón mirei, polas palabras arrogantes que o cornio falaba; e mentres miraba, o animal foi asasinado, e o seu corpo foi destruído, entregado ao lume para que o queimase* "; en Dan.7:26: " *Entón virá o xuízo, e quitarálle o seu dominio, e será destruído e destruído para sempre* "; e Dan.8:25: " *Por mor da súa prosperidade e do éxito das súas artimañas, terá arrogancia no seu corazón e destruírá a moitos que vivían en paz, e levantarase contra o Xefe dos xefes; pero romperase sen o esforzo de ningunha man* ". O resto das " *palabras de Deus* " sobre o fin de Roma presentarase en Apoc. 18, 19 e 20.

Verso 18: " *E a muller que viches, é a gran cidade que domina os reis da terra.* »

O verso 18 ofrécenos a proba máis convincente de que " *a gran cidade* " é realmente Roma. Démonos conta, o anxo está falando con Xoán persoalmente. Ademais, ao dicirlle: " *E a muller que viches é a gran cidade que ten a realeza sobre os reis da terra* ", Xoán é inducido a entender que o anxo está a falar de Roma, "a cidade dos sete outeiros". que, no seu tempo, dominou imperialmente os distintos reinos de todo o seu inmenso Imperio colonial. No seu aspecto imperial, xa ten " *a realeza sobre os reis da terra* " e manterao baixo o seu dominio papal.

Neste capítulo 17, podes ver, Deus concentrou as súas revelacións permitíndonos identificar con certeza á " *prostituta* ", o seu inimigo da "traxedia dos séculos" cristiá. Así, dálle ao número 17 un sentido auténtico do seu xuízo. É esta observación a que me levou a valorar o aniversario do XVII^{centenario} da instauración do pecado que constitúe a adopción do día do sol do 7 de marzo do 321 (data oficial pero 320 para Deus) que vivimos neste ano 2020. que agora

pasou. Podemos ver que Deus o marcou cunha maldición sen precedentes na historia da era cristiá (Covid-19) que provocou un colapso económico global máis desastroso que a Segunda Guerra Mundial. As outras maldicións do xuízo xusto divino veñen despois, descubrirémolas, día a día.

Apocalipse 18: a rameira recibe o seu castigo

Despois de revelar os detalles que permiten a identificación da prostituta, o capítulo 18 levaranos ao contexto moi particular do final da " *batalla do Armagedón* ". As palabras revelan o seu contido: " *a hora do castigo de Babilonia a grande, a nai das ramerías da terra* "; o tempo da cruenta " *colleita* ".

Verso 1: " *Despois disto vin outro anxo baixar do ceo, con gran autoridade; e a terra foi iluminada coa súa gloria.* »

O anxo que leva gran autoridade está do lado de Deus, de feito, Deus mesmo. Miguel, xefe dos anxos, é outro nome que Xesucristo levou no ceo antes do seu ministerio terrestre. Foi baixo este nome, e pola autoridade que lle recoñeceron os santos anxos, que expulsou do ceo ao demo e aos seus demos, despois da súa vitoria na cruz. É polo tanto baixo estes dous nomes cando volve á terra, na gloria do Pai, para retirar dela os seus preciosos elixidos; preciosos porque son fieis e demostrouse esta probada fidelidade. É neste contexto no que vén honrar coa súa fidelidade a aqueles que obedeceron sabiamente dándolle a " *gloria* " que esixiu desde 1844 segundo Apoc. 14:7. Ao gardar o sábado, os seus elixidos glorificaron como o Deus creador que el só posúe lexítimamente desde a súa creación das vidas celestes e terrestres.

Verso 2: " *El clamou a gran voz, dicindo: Babilonia a grande caeu, ela caeu! Converteuse nunha morada de demos, nun covo de todo espírito impuro, nun covo de todo paxaro impuro e odioso* " .

" *Ela caeu, caeu, Babilonia a grande!* ". Atopamos a cita de Apocalipsis 14:8 neste verso 2, pero esta vez, non se fala proféticamente, é porque as probas da súa caída son dadas aos humanos superviventes deste momento final da súa enganosa actividade sedutora. Tamén cae a máscara de santidade da Babilonia papal romana. De feito, é " *unha morada de demos, unha cova de todo espírito impuro, unha cova de todo paxaro impuro e odioso* ". A mención de "o paxaro " lémbra-nos que detrás das accións terreaís atópanse as inspiracións celestes dos anxos malos do campamento de Satanás, o seu líder e primeiro rebelde da creación divina.

Verso 3: " *porque todas as nacións beberon o viño da ira da súa fornicación, e os reis da terra fornicaron con ela, e os comerciantes da terra enriquecéronse co poder do seu luxo.* »

"... *porque todas as nacións beberon o viño da furia da súa fornicación...* " A agresión relixiosa apareceu a instancias do poder papal católico romano que, dicindo estar ao servizo de Xesucristo, mostrou desprezo total polas leccións de comportamento que el ensinou aos seus discípulos e apóstolos na terra. Xesús cheo de mansedume, os papas cheos de furia; Xesús, modelo de humildade, os papas, modelos de vaidade e orgullo, Xesús vivindo na pobreza material, os papas vivindo no luxo e na riqueza. Xesús salvou vidas, os papas mataron inxustamente e innecesariamente multitude de vidas humanas. Polo tanto, este cristianismo católico papal romano non tiña ningunha semellanza coa fe dada como modelo por Xesús. En Daniel, Deus profetizou " *o éxito das súas artimañas* ", pero por que se conseguiu este éxito? A resposta é sinxela: porque Deus llo deu. Pois hai que lembrar que é baixo o título de castigo da " *segunda trompeta* " de Ap 8, 8, que espertou este réxime cruel e duro para castigar a transgresión do sábado abandonado desde o 7 de marzo de 321. Nunha comparativa estuda as pragas que golpearían a Israel pola súa infidelidade aos mandamentos de Deus, en Lev.26:19, Deus dixo: " *Vou romper o orgullo da túa forza, restaurarei o teu ceo, coma o ferro, e a túa terra como o latón* ". No novo pacto, levantouse o réxime papal para cumprir estas mesmas maldicións. No seu proxecto, Deus é ao mesmo tempo Víctima, Xuíz e Verdugo para satisfacer os requisitos da súa lei de amor e da súa perfecta xustiza. Desde 321, a transgresión do sábado custoulle caro á humanidade, que pagou o seu prezo en guerras e masacres innecesarias, e en devastadoras epidemias mortais creadas polo Deus creador. Neste verso, " *fornicación* " (ou " *libertinaxe* ") é espiritual e describe un comportamento relixioso indigno. O " *viño* " simboliza a súa ensinanza que destila, en nome de Cristo, a " *furia* " e o odio diabólico entre todas as persoas que por ela se converteron en vítimas de ataques ou agresores.

A culpa do ensino católico non debe ocultar a culpa de toda a humanidade, case todas as cales non comparten os valores exaltados por Xesucristo. Se os reis da terra bebían " *o viño da fornicación* " (*libertinaxe*) de " *Babilonia* ", é porque como " *prostituta* ", a súa única preocupación era agradar aos clientes; esa é a regra, o cliente debe estar satisfeito se non, non volverá. E o catolicismo exaltado ao máis alto nivel a cobiza, ata o crime, e o amor ás riquezas e á vida luxosa. Como Xesús ensinou, como un rabaño xuntos. Os homes malvados e orgullosos perderíanse en calquera caso con ela ou sen ela. Recordatorio: a maldade entrou na vida humana a través de Caín, o asasino do seu irmán Abel, desde o inicio da historia terrestre. " *Os comerciantes da terra enriquecéronse co poder do seu luxo* ". Isto explica o éxito do réxime papal católico romano. Os comerciantes da terra só cren no diñeiro, non son fanáticos relixiosos pero se a relixión os enriquece, convértese nun compañeiro aceptable, e mesmo apreciable. O contexto final do tema lévame a identificar principalmente aos comerciantes protestantes americanos xa que a terra designa espiritualmente a fe protestante. Desde o ^{século} XVI, América do Norte, esencialmente protestante nas súas orixes, acolleu aos católicos hispanos e desde entón, a fe católica estivo tan representada como a fe

protestante. Para este país, onde só contan os "negocios", as diferenzas relixiosas xa non importan. Gañados polo pracer de enriquecerse que animou o reformador de Xenebra, Xoán Calvino, os comerciantes protestantes atoparon na fe católica os medios de enriquecerse que a norma protestante orixinal non ofrecía. Os templos protestantes están baleiros coas paredes espidas, mentres que as igrexas católicas están sobrecargadas de reliquias feitas con materiais preciosos, ouro, prata, marfil, todos os materiais que este tema enumera no versículo 12. As riquezas do culto católico son, polo tanto, para o Señor Deus, o explicación do debilitamento da fe protestante americana. O Dólar, o novo Mammon, veu substituír a Deus nos corazóns, e o tema das doutrinas perdeu todo interese. A oposición existe pero só en forma política.

Verso 4: " *E escoitei outra voz do ceo que dicía: Said de entre ela, meu pobo, para que non sexades partícipes dos seus pecados, nin sexades partícipes das súas pragas.* »

O verso 4 evoca o momento da separación definitiva: " *Said de entre ela, meu pobo* "; é a hora na que os elixidos serán arrebatados ao ceo, para atoparse con Xesús. O que ilustra este verso é o tempo da " *colleita* ", o tema de Apocalipsis 14:14 a 16. Son retomados, porque como especifica o verso, non deben "ter parte" na "colleita". " que golpeará a Roma papal e o seu clero. Pero, o texto especifica que para estar entre os elixidos quitados, non hai que ter " *participado nos seus pecados* ". E xa que o pecado principal é o descanso dominical, a " *marca da besta* " honrada por católicos e protestantes na proba final da fe, os crentes destes dous grandes grupos relixiosos non poden participar no arrebatamento dos elixidos. **A necesidade de "Saír de Babilonia" é constante**, pero neste verso o Espírito apunta ao momento no que xorde a última oportunidade de obedecer este mandato de Deus porque a proclamación da lei dominical marca o fin do tempo de graza. Esta proclamación promove a concienciación entre todos os superviventes da " *sexta trompeta* " (Tercera Guerra Mundial), que potencia a súa elección baixo a atenta mirada do Deus creador.

Verso 5: " *Porque os seus pecados acumuláronse ata o ceo, e Deus lembrouse das súas iniquidades.* »

Nas súas palabras, o Espírito suxire a imaxe da "torre de Babel" cuxo nome ten raíces no de "Babilonia". Desde 321 e 538, Roma, " *a gran cidade* " onde a " *prostituta* " ten o seu " *trono* ", a súa "santa" sede papal dende 538, multiplicou os seus pecados contra Deus. Desde o ceo fixo a conta e rexistrou os seus pecados acumulados durante 1709 anos (desde 321). Polo seu glorioso regreso, Xesús desenmascarou o réxime papal e para Roma e a súa falsa santidade, é hora de pagar os seus crimes.

Verso 6: " *Páguelle como pagou, e paguelle o dobre segundo as súas obras. Na cunca onde verteu, bótalle o dobre.* »

Seguindo a progresión dos temas de Rev.14, despois *da vendima* chega a *vendima*. E é ás máis malvadas das vítimas católicas e protestantes das mentiras do catolicismo ás que Deus dirixe as súas palabras: " *Págalle como pagou, e devólvalle o dobre segundo as súas obras* ". Lembramos da historia que as súas obras foron as apostas e torturas das súas cortes inquisitoriais. Polo tanto, este tipo de destinos os profesores relixiosos católicos sufrirán o dobre, se é posible. A

mesma mensaxe repítese na forma: " *No vaso onde ela derramou, bótaa o dobre* ". A imaxe do vaso foi empregada por Xesús para designar a tortura que ía sufrir o seu corpo, ata a agonía final nunha cruz, xa erixida por Roma, ao pé do monte Gólgota. Por este medio, Xesús lembra que a fe católica mostraba un odioso desprezo polos sufrimentos que aceptaba soportar, polo que lle toca experimentalos. Un vello proverbio cobrará todo o seu valor neste momento: nunca lle fagas aos demais o que non che gustaría que che fixeran. Nesta acción, Deus cumpre a lei da represalia: ollo por ollo, dente por dente; unha lei perfectamente xusta da que se reservaba o uso individual. Pero a nivel colectivo, a súa aplicación foi autorizada aos seres humanos, quen a condenaron, pensando que podían ser máis xustos e bos que Deus. A consecuencia é desastrosa, o mal e o seu espírito rebelde empeorou e dominaron os pobos occidentais de orixe cristiá.

En Apocalipsis 17:5, " *Babilonia a grande* ", " *a ramera* ", " *coñecía unha copa de ouro chea das súas abominacións* ". Esta aclaración ten como obxectivo a súa actividade relixiosa e o seu particular uso da copa da Eucaristía. A súa falta de respecto a este rito sagrado ensinado e santificado por Xesucristo valeulle un castigo igualmente especial. O Deus do amor deixa paso ao Deus da xustiza e o pensamento do seu xuízo revélase claramente aos homes.

Verso 7: " *Por moito que se glorificou e se mergullou no luxo, dálle tormento e loito. Porque ela di no seu corazón: Estou sentado coma unha raíña, non son viúva, e non vou ver loito!* »

No versículo 7, o Espírito destaca a oposición da vida e a morte. A vida non tocada pola desgraza da morte é alegre, despreocupada, frívola, na procura de novos praceres. A "Babilonia" romana papal buscou a riqueza que compra unha vida de luxo. E para obtelo dos poderosos e dos reis, ela usou e aínda usa o nome de Xesucristo para vender o perdón dos pecados como "indulgencias". Este é un detalle que pesa moito na balanza do xuízo de Deus polo que agora debe expiar psicolóxica e físicamente. O reproche a esta riqueza e luxo descansa no feito de que Xesús e os seus apóstolos viviron mal, contentándose co necesario. O " *tormento* " e o " *loito* " substitúen polo tanto " *a riqueza e o luxo* " do clero católico papal romano.

Durante a súa actividade enganosa, Babilonia dixo no seu corazón: " *Sento como unha raíña* "; que confirma " *o seu reino sobre os reis da terra* " de Apoc.17:18. E segundo Apoc.2:7 e 20, o seu " *trono* " está no Vaticano (vaticinar = profetizar), en Roma. " *Non son viúva* "; o seu marido, Cristo, cuxa muller di ser, está vivo. " *E non vou ver loito* ". Non hai salvación fóra da Igrexa, dixo a todos os seus adversarios. Repetiuno tanto que acabou crendo. E está verdadeiramente convencida de que o seu reinado durará para sempre. Dende que residía alí, non se lle deu a Roma o nome de "cidade eterna"? Ademais, sendo apoiada polos poderes occidentais da terra, tiña boas razóns para creerse humanamente intocable e invulnerable. Tampouco temía o poder de Deus xa que dicía servirlle e representalo na terra.

Verso 8: " *Por iso, nun día virán as súas pragas, a morte, o loito e a fame, e será consumida polo lume. Porque poderoso é o Señor Deus que a xulgou.* »

Este verso pon fin a todas as súas ilusións: " *por iso, nun día* "; aquela onde Xesús volve en gloria, " *chegarán as súas pragas* " ou, chegará o castigo de

Deus; " *morte, loito e fame* " de feito, é na orde oposta na que se realizan as cousas. Non morremos de fame nun só día, polo que, en primeiro lugar, a " *fame* " espiritual é a perda do pan de vida que é a base da fe relixiosa cristiá. Despois úsase " *loito* " para marcar a morte das persoas próximas, coas que compartimos sentimentos familiares. E finalmente, a " *morte* " golpea ao pecador culpable, xa que " *o salario do pecado é a morte* ", segundo Rom.6:23. " *E será consumido polo lume* ", segundo os anuncios proféticos repetidos en Daniel e en Apocalipse. **Ela mesma fixo que tantas criaturas fosen queimadas nas súas piras, inxustamente, que é en perfecta xustiza divina que ela mesma debe perecer no lume.** " *Porque poderoso é o Señor que a xulgou* "; durante a súa actividade sedutora, a fe católica adorou a María, a nai de Xesús que só aparecía na forma do neno que tiña entre os seus brazos. Este aspecto atraía a mentes humanas propensas ao sentimentalismo. Unha muller, mellor aínda, unha nai, que tranquilizadora se fixo a relixión! Pero é a hora da verdade, e o Cristo que a xulgou acaba de aparecer na gloria de Deus Todopoderoso; e este poder divino de Xesucristo, que o desenmascarou, destrúeo, entregándoo á ira vingativa das súas vítimas enganadas.

Verso 9: " *E todos os reis da terra, que cometeron con ela inmoralidade sexual e luxo, chorarán e lamentarán por ela, cando vexan arder o fume dela.* »

Este verso revela o comportamento dos " *reis da terra que se entregaron á fornicación e ao luxo* ". Inclúense reis, presidentes, ditadores, todos os líderes das nacións que promoveron o éxito e a actividade da fe católica e que, no último calvario, aprobaron a decisión de matar aos gardas do sábado. Eles " *chorarán e chorarán por ela, cando vexan arder o fume dela* ". Obviamente, os reis da terra ven a situación escapar deles. Xa non levan a ninguén e só observan o lume de Roma acendido polas vítimas enganadas, os instrumentos executores da vinganza divina. As súas bágoas e lamentacións xustificanse polo feito de que os valores do mundo, que os levaron ao máximo poder, están de súpeto en colapso.

Verso 10: " *Afastándose, temendo o seu tormento, dirán: Ai! Desgraza ! A gran cidade, Babilonia, a poderosa cidade! Nunha hora chegou o teu xuízo!* »

A "cidade eterna" morre, arde e *os reis da terra* mantéñense lonxe de Roma. Agora temen ter que compartir o seu destino. O que está a suceder constitúe, **para eles** , unha enorme **desgraza** : " *¡ Desgraza! Desgraza ! A gran cidade, Babilonia* ", repítese dúas veces *a ai como*: " *caeu, caeu, Babilonia a grande* ". " *A cidade poderosa!* " » ; tan poderosa que gobernou o mundo a través da súa influencia sobre os líderes das nacións cristiás; é precisamente por este vínculo condenado por Deus, polo que o rei Luís XVI e a súa muller austríaca María Antonieta subiron ao cadalso da guillotina, así como os seus partidarios, vítimas da "gran tribulación", tal e como o anunciara l O *Espírito* . , en Apoc.2:22-23. " *Nunha hora chegou o teu xuízo!* " » ; o regreso de Xesús marca o tempo da fin do mundo. A última proba marcou *unha "hora"* simbólica profetizada en Apocalipsis 3:10, pero será suficiente que apareza Xesucristo para que se invirta toda a situación actual, e esta vez será " *unha hora* " *no sentido literal*. suficiente para conseguir este sorprendente cambio.

Verso 11: " *E os comerciantes da terra choran e choran por ela, porque xa ninguén compra a súa carga* " .

O Espírito esta vez diríxese a " *os comerciantes da terra* ", especialmente o espírito mercantil estadounidense adoptado polos superviventes en toda a terra, como se mencionou no estudo do capítulo 17 anterior. Tamén eles " *choran e choran por ela, porque xa ninguén lles compra a carga ; ...*". Este verso subliña a culpa do afecto dos protestantes pola fe católica pola que está de loito , testemuñando así o seu apego persoal a *ela* por interese económico. Daquela, que en absoluto contrario, a obra de reforma foi levantada por Deus para denunciar a culpa católica papal romana e restaurar verdades entendidas; o que fixeron os verdadeiros reformadores no seu tempo como Pierre Valdo, John Wicleff e Martin Luther. Os comerciantes tamén ven con tristeza os valores que lles encantan esfarelos ante os seus ollos, xa que só viven para o pracer de enriquecerse coas súas actividades comerciais; facer negocios resume as alegrías da súa existencia.

Verso 12: " *Carga de ouro, de prata, de pedras preciosas, de perlas, de liño fino, de púrpura, de seda, de escarlata, de toda clase de madeira doce, de toda clase de obxectos de marfil, de todo tipo de obxectos. feito de madeira moi preciosa, latón, ferro e mármore ,*

Antes de enumerar os diferentes materiais que son a base da relixión idólatra católica romana, lembro aquí este punto particular da verdadeira fe ensinada por Xesucristo. Declaroulle á muller samaritana: " *Muller*", *díxolle Xesús, "créeme, vén a hora en que nin nesta montaña nin en Xerusalén adorarás ao Pai. Adora o que non coñeces; adoramos o que sabemos, porque a salvación vén dos xudeus . Pero a hora está chegando, e xa chegou, en que os verdadeiros adoradores adorarán ao Pai en espírito e en verdade; pois estes son os adoradores que o Pai esixe. Deus é Espírito, e os que o adoran deben adoralo en espírito e en verdade .* (Xoán 4:21-23). Entón, a verdadeira fe non precisa de ningún material nin material, porque só se basea nun estado de ánimo. E, en consecuencia, esta verdadeira fe lle interesa pouco ao mundo cobizoso e ladrón, porque non enriquece a ninguén salvo, espiritualmente, aos elixidos. Os elixidos adoran a Deus en espírito, polo tanto, nos seus pensamentos, pero tamén, en verdade , o que significa que os seus pensamentos deben construírse sobre o estándar indicado por Deus. Calquera cousa fóra deste estándar é unha forma de paganismo idólatra onde o verdadeiro Deus é servido como ídolo. Durante as súas conquistas, a Roma republicana adoptou as relixións dos países vencidos. E gran parte dos seus dogmas relixiosos eran de orixe grega, a primeira gran civilización da antigüidade. Na nosa época, na forma papal, atopamos toda esta herdanza unida aos novos "santos" "cristiáns", comezando polos 12 apóstolos do Señor. Pero, chegando a suprimir o segundo mandamento de Deus que condena esta práctica idólatra, a fe católica perpetúa a adoración das imaxes talladas, pintadas ou que aparecen en visións demoníacas. É, pois, nos ritos dos seus cultos onde atopamos estes ídolos tallados que requiren materiais para tomar forma; materiais dos que o propio Deus presenta a lista: "...; ... *cargamento de ouro, prata, pedras preciosas, perlas, liño fino, púrpura, seda, escarlata, toda especie de madeira doce, toda clase de marfil, toda clase de obxectos feitos de madeira moi preciosa, latón, ferro e mármore...*" . " *Ouro, prata, pedras preciosas e obxectos caros* " " *rende homenaxe ao deus das fortalezas* " do rei papal de Dan.11:38. A continuación, " *roxo e escarlata* " visten á *rameira Babilonia a Grande* en

Apocalipsis 17:4; “ *ouro, pedras preciosas e perlas* ” son os seus adornos ; “ *O liño fino* ” designa a súa pretensión de santidade, segundo Apoc. 19:8: “ *Porque o liño fino son as obras xustas dos santos* ”. Os outros materiais citados son aqueles cos que fixo os seus ídolos tallados. Estes materiais de luxo expresan o alto nivel de devoción do adorador católico idólatra.

Verso 13: “ *canela, especias, perfumes, mirra, incenso, viño, aceite, fariña fina, trigo, bois, ovellas, cabalos, carros, corpos e almas dos homes.* »

Os “ *perfumes, de mirra, incienso, viño e aceite* ”, suxiren os seus ritos relixiosos. As outras cousas son nutrientes e bens que aluden ao reinado de Salomón, fillo de David, constructor do primeiro templo construído para Deus, segundo 1 Reis 4:20 a 28. Deste xeito, o Espírito denuncia o seu intento ilexítimo de reproduce a construción do “ *templo de Deus* ” que “ *blasfema* ”, en Apoc.13:6, e que “ *derroca* ”, en Dan.8:11. A precisión final do verso, referente a “ *os corpos e almas dos homes* ”, denuncia a súa colaboración cos monarcas cos que comparte, ilegalmente, o poder temporal. No nome de Cristo, ela xustificou relixiosamente accións abominables, como a escravitude, a tortura e a matanza das criaturas de Deus; algo que Deus reserva para si no ámbito relixioso; isto ata o punto de que resume os seus actos nestes termos: “ *atopouse nela o sangue de todos os que morreron na terra* ”, no versículo 18 deste capítulo 18. Citando “ *as almas dos homes* ”, Deus atribúelle. a perda de “ *almas* ” entregadas ao demo pola súa actividade e as súas falsas pretensións relixiosas.

Recordatorio : Na Biblia e no pensamento divino, a palabra “ *alma* ” designa unha persoa en todos os seus aspectos, o seu corpo físico e o seu pensamento mental ou psíquico, o seu intelecto e os seus sentimentos. A teoría que presenta a “ *alma* ” como un elemento da vida, que se desprende do corpo á morte e sobrevive a el, é puramente de orixe pagá grega. No antigo pacto, Deus identifica “a alma co sangue” das súas criaturas humanas ou animais: Lev.17:14: “ ***Porque a alma de toda carne é o seu sangue que está nela. Por iso dixerlles aos fillos de Israel: Non comeredes sangue de ningunha carne; porque a alma de toda carne é o seu sangue : quen a coma será exterminado.*** ”. Toma así a visión contraria das futuras teorías gregas e prepara un desfile bíblico contra os pensamentos filosóficos que nacerán entre os pobos pagáns. A vida humana e animal depende do funcionamento do sangue. Derramado, ou ensuciado por asfixia, o sangue xa non proporciona osíxeno aos elementos do corpo físico, incluído o cerebro, o soporte do pensamento. E se este último non se osixena, o principio de pensamento detense e nada permanece vivo despois desta etapa final; se non a lembranza da composición da “ *alma* ” morta no pensamento eterno de Deus con vistas á súa futura “resurrección”, cando a “resucitará” ou, cando a “resucitará”, segundo di. o caso, para a vida eterna ou para a destrución definitiva da “ *segunda morte* ”.

Verso 14: “ *Os froitos que desexaba a túa alma foron lonxe de ti; e todas as cousas delicadas e fermosas están perdidas para ti, e nunca máis as atoparás.* »

Como confirmación do explicado no verso anterior, o Espírito imputa os “ *desexos* ” da Roma papal á súa “ *alma* ”, á súa personalidade sedutora e enganosa. Herdeira das filosofías gregas, a fe católica foi a primeira en formular a cuestión

da atribución da alma aos animais e aos homes descubertos en novas terras. De feito a pregunta ten a súa resposta; baséase na elección do verbo auxiliar adecuado: o home non **ten** alma, porque **é** alma.

O Espírito resume as consecuencias da verdadeira morte que estableceu e revelou en Ecc.9:5-6-10. Estes detalles non serán renovados nos escritos da nova alianza. Por iso vemos a importancia de estudar toda a Biblia. Destruída, " Babilonia " terá " *perdido* " para sempre " *os froitos que a súa alma desexaba* " e " *todas as cousas delicadas e magníficas* " que ela apreciaba e buscaba. Pero o Espírito tamén especifica: " *para ti* "; porque os elixidos, a diferenza dela, poderán estender, eternamente, o aprecio das marabillas que Deus compartirá con eles.

Verso 15: " *Os comerciantes destas cousas, que se enriquecen con ela, manteranse lonxe, por temor ao seu tormento; chorarán e chorarán* " ,

Nos versos 15 a 19, o Espírito apunta a " *os comerciantes que se enriqueceron con el* ". As repeticións revelan unha énfase na expresión " *nunha hora* ", repetida tres veces neste capítulo, así como o berro " *Ai! Desgraza!* ". O número 3 simboliza a perfección. Deus insiste pois, para afirmar o carácter irrevogable do anuncio profético; este castigo realizarase en toda a súa perfección divina. O berro: " *Ai! Desgraza!* ", lanzada polos comerciantes, faise eco do berro de advertencia lanzado polos seus escollidos en Apoc. 14:8: " *Ela caeu! Ela caeu! Babilonia a Grande* ". Estes comerciantes observan a súa destrución desde lonxe, " *con medo ao seu tormento* ". E teñen razón ao temer este froito da xusta ira do Deus vivo, porque lamentando a súa destrución, colócanse no seu campamento, e serán á súa vez destruídos pola ira humana asasina das inconsolables vítimas do engano relixioso. Este verso fainos conscientes da enorme responsabilidade dos intereses comerciais para o éxito da Igrexa Católica Romana. Os " *comerciantes* " apoiaban á prostituta e ás súas peores decisións crueis e despóticas, puramente por apetito de enriquecemento económico e material. Pecharon a vista gorda ante todos os seus abusos altamente abominables e merecen compartir o seu destino final. Un exemplo histórico refírese aos parisinos que se puxeron do lado da fe católica contra a fe reformada desde o inicio da Reforma en tempos do rei Francisco I^o despois del.

Verso 16: " *E dirá: Ai! Desgraza! A gran cidade, que estaba vestida de liño fino, púrpura e escarlata, e adornada con ouro e pedras preciosas e perlas! Nunha soa hora destruíuse tanta riqueza!* »

Este verso confirma o obxectivo; " *Babilonia a grande, vestida de liño fino, púrpura e escarlata* "; as cores das capas dos reis, xa que é por iso que os burlons soldados romanos cubrían os ombreiros de Xesús cunha capa de " *roxa* ". Non podían imaxinar o significado que Deus lle daba á súa acción: como vítima expiatoria, Xesús converteuse no portador dos pecados dos seus elixidos designados por estas cores, carmesí *ou púrpura* , segundo Isaías 1:18. " *Unha soa hora* " será suficiente para destruír Roma, o seu papa e o seu clero, despois do regreso na gloria de Xesucristo que vén para evitar a morte dos seus elixidos. Nesta proba final, a súa fidelidade marcará a diferenza, polo que podemos entender por que Deus insiste especialmente en fortalecer a súa fe e a confianza absoluta que deben acostumarse a depositar nel. Durante moito tempo, o home só

puido estar convencido de que esa destrución " *nunha hora* " era un milagre e, polo tanto, unha intervención directa de Deus, como ocorreu con Sodoma e Gomorra. Nos nosos tempos nos que o home domina o lume nuclear, isto é menos sorprendente.

Verso 17: " *E todos os pilotos, todos os que navegan ata este lugar, os mariñeiros e todos os que traballan no mar, estaban lonxe* " .

Este verso está dirixido especialmente a " *os que explotan o mar, os pilotos, os mariñeiros que navegan ata este lugar, todos afastados* ". Foi aproveitando o desexo dos reis de enriquecerse como se enriqueceu a propia igrexa papal. Apoiou e xustificou a conquista de terras descoñecidas para os homes ata o momento do seu descubrimento cando os seus servos católicos levaron a cabo horribles masacres de poboacións no nome de Xesucristo. Este foi principalmente o caso de Sudamérica e das cruentas expedicións dirixidas polo xeneral Cortés. O ouro extraído destes territorios volveu a Europa para enriquecer aos reis católicos e ao papado cómplice. Ademais, a insistencia no aspecto mariñeiro lémbra-nos que é como réxime da " *bestia que nace do mar* " como se reforzou a súa vinculación cos " *os mariñeiros* " para o seu enriquecemento común.

Verso 18: " *E gritaron cando viron o fume da súa queima: Que cidade era como a gran cidade?* »

" *Que cidade era como a gran cidade?* » berran os mariñeiros cando ven « *o fume da súa conflagración* ». A resposta é rápida e sinxela: ningunha. Porque ningunha cidade concentrou tanto poder, civil coma unha cidade imperial, logo relixiosa dende 538. O catolicismo foi exportado a todas as terras do planeta agás a Rusia onde a fe ortodoxa oriental o rexeitou. Despois de acollelo, China tamén o loitou e o perseguiu. Pero hoxe aínda domina todo Occidente e as súas execrecencias de América, África e Australia. É o primeiro sitio turístico relixioso do mundo que atrae visitantes de todo o mundo. Algúns veñen ver "ruínas antigas", outros van alí para ver o lugar onde residen o Papa e os seus cardeais.

Verso 19: " *E botaron po sobre as súas cabezas, choraron, choraron, clamaron e dixeron: Ai! Desgraza ! A gran cidade, onde todos os que tiñan barcos no mar se enriquecían coa súa opulencia, foi destruída nunha soa hora!* »

Esta é a terceira repetición onde se reúnen todas as expresións anteriores, así como a aclaración " *nunha hora, foi destruído* ". " *A gran cidade na que todos os que teñen barcos no mar enriquecéronse coa súa opulencia* ". A acusación faise moi clara, é efectivamente a través da opulencia do réxime papal que os armadores marítimos se enriqueceron traendo as riquezas do mundo a Roma. Roma obtén o seu enriquecemento do reparto dos bens dos seus adversarios asasinados polo seu perpetuo aliado, o poder monárquico civil, o seu brazo armado. Como exemplo histórico, temos a morte dos "templarios", cuxa propiedade estaba dividida entre a coroa de Philippe Le Bel e o clero católico romano. Máis tarde este sería o caso dos "protestantes".

Verso 20: " *Ceo, alégrate por ela! E tamén vós, santos, apóstolos e profetas, alegraos! Porque Deus fíxoche xustiza ao xulgalo.* »

O Espírito invita aos habitantes do ceo e aos verdadeiros santos, os apóstolos e os profetas da terra, a alegrarse coa destrución da Babilonia romana. A

alegría será, pois, acorde ás dores e sufrimentos que ela fixo ou quixo facer soportar os servos do Deus da verdade, respecto dos últimos escollidos fieis ao sábado santificado.

Verso 21: " *Entón un anxo poderoso colleu unha pedra como unha gran pedra de muíño e botouna ao mar, dicindo: Así será derrubada con violencia Babilonia, a gran cidade, e xa non será atopada.* »

A comparación de Roma cunha " *pedra* " suxire tres ideas. En primeiro lugar, o papado compite con Xesucristo, que é el mesmo simbolizado por unha " *pedra* " en Dan. 2:34: " *Estabas mirando, cando unha pedra foi solta sen axuda de ningunha man, e bateu nos pés de ferro e barro do imaxe, e partiunos en anacos.* » Outros versos da Biblia tamén lle atribúen este símbolo de " *pedra* " en Zac.4:7; " *esquina principal* " en Psa.118:22; Mat.21:42; e Act.4:11: " **Xesús é a pedra rexeitada polos que constrúes , e que se converteu no xefe da esquina** ". A segunda idea é a alusión á pretensión papal de suceder ao apóstolo " *Pedro* "; a principal causa do " *éxito das súas empresas e do éxito das súas artimañas* ", cousas denunciadas por Deus en Dan.8:25. Isto é tanto máis que o apóstolo Pedro nunca foi o xefe da Igrexa cristiá porque este título corresponde ao propio Xesucristo. O " *artigo* " papal é, polo tanto, tamén unha " *mentira* ". A terceira suxestión refírese ao nome do bastión relixioso papal, a súa prestixiosa basílica chamada "San Pedro de Roma", cuxa construción moi cara levou á venda de "indulgencias" que a desenmascararon aos ollos do monxe reformador Martín Lutero. Esta explicación segue moi relacionada coa segunda idea. O sitio do Vaticano serviu de cemiterio pero a presunta tumba de Pedro o Apóstolo do Señor era en realidade a de "Simón Pedro o Mago", un adorador e sacerdote do deus serpe chamado Esculapio.

Volvendo aos nosos días, o Espírito profetiza contra a " *Babilonia* " romana. Compara a súa futura destrución coa imaxe dunha " *gran pedra de muíño* " de " *pedra* " que un " *anxo lanza ao mar* ". Con esta ilustración, trae contra Roma unha acusación identificada en Mateo 18:6: " *Pero se alguén escandaliza a un destes pequenos que cren en min, mellor lle sería que lle colgasen ao pescozo unha pedra de muíño. e botalo ao fondo do mar* ". E no seu caso, non escandalizou só a un destes pequenos que cren nel, senón a multitudes. Unha cousa segue sendo certa, é que unha vez " *destruído, nunca se volverá atopar* ". Nunca volverá facer dano a ninguén.

Verso 22: " *E xa non se oirá entre vós o son de arpistas, músicos, frautas e trompetistas, nin se atopará ningún artesán de ningún oficio entre vós, xa non escoitará o son da pedra de muíño no voso casa,* "

O Espírito evoca entón os sons musicais que expresaban a despreocupación e o gozo dos habitantes de Roma. Unha vez destruídos, xa non se escoitarán alí. Nun sentido espiritual alude aos mensaxeiros de Deus cuxas palabras se escoitaban co mesmo efecto que os sons musicais dos " *frautas ou trompetas* "; unha imaxe dada en parábola en Mateo 11:17. Menciona tamén os " *ruídos* " que facían os artesáns sobrecargados de encargos de traballo, porque dunha cidade antiga só saían " *ruídos* " *de actividades profesionais, entre eles* " *o ruído da pedra de muíño* " que se volvía para moer o gran dos cereais, ou para afiar.

instrumentos de corte como fouce e gadaña, coitelos e espadas; isto, xa na antiga Babilonia caldea, segundo Xer.25:10.

Verso 23: " *A luz da lámpada xa non brillará entre vós, nin a voz do noivo nin da muller se escoitará máis entre vós, porque os vosos comerciantes eran os grandes da terra, porque todas as nacións eran seducida polos teus encantamentos* ,

" *A luz da lámpada xa non brillará na túa casa.* » Na linguaxe espiritual, o Espírito advirte a Roma de que a luz da Biblia xa non virá para ofrecerlle a oportunidade de ser iluminada para coñecer a verdade segundo Deus. As imaxes de Xer.25:10 repítense pero " *os cantos do noivo e da noiva* " convértense aquí en " *a voz do noivo e da noiva que xa non se escoitará na túa casa* ". Espiritualmente, son as voces das chamadas feitas por Cristo e a súa Asemblea Elixida ás almas perdidas para seren convertidas e salvadas. Esta posibilidade desaparecerá para sempre, despois da súa destrución. " *Porque os teus comerciantes eran os grandes da terra* ". Foi a través da súa sedución dos grandes pobos da terra que Roma puido estender a súa relixión católica a moitos pobos da terra. Utilizounos como representantes dos seus negocios relixiosos. E o resultado é que " *todas as nacións foron enganadas polos teus encantamentos* ". Aquí, Deus refírese ás masas católicas como " *encantos* " que caracterizan os cultos pagáns de magos e meigas malvadas. É certo que empregando fórmulas formalistas repetitivas, repeticións vanas, a relixión católica deixa pouco espazo para que o Deus creador se exprese. Nin sequera intenta facelo, porque lle atribúe un " *deus estranxeiro* " en Dan.11:39 e nunca a recoñeceu como criada; o "vigairo do Fillo de Deus", o título do Papa, non é polo tanto o seu vigairo. O seguinte verso dará a razón.

Verso 24: " *e porque nela se atopou o sangue dos profetas e dos santos e de todos os que morreron na terra.* »

"... *e porque nel se atopou o sangue dos profetas, dos santos* ": áspera, inflexible, insensible e cruel ao longo da súa historia, Roma abriu camiño polo sangue das súas vítimas. Isto foi certo para a Roma pagá pero tamén para a Roma papal que fixo que os reis matasen aos seus opoñentes, os servos iluminados por Deus que se atreveron a denunciar a súa natureza diabólica. Algúns foron protexidos por Deus como Valdo, Wyclif e Lutero, outros non e acabaron coa súa vida como mártires da fe, en estacas, bloques, picotas ou forcas. A perspectiva profética de ver cesar definitivamente a súa acción só pode alegrar aos habitantes do ceo e aos verdadeiros santos da terra. "... *e de todos os que foron asasinados na terra* ": quen fai este xuízo sabe de que fala, porque leva seguindo as accións de Roma desde a súa fundación no 747 a.C. A situación mundial dos últimos días é o último froito do Occidente conquistador e dominador dos demais pobos da terra. A Roma monárquica entón republicana devorou os pobos da terra que subxugou. O modelo desta sociedade segue sendo o de 2000 anos de verdadeiro e falso cristianismo. Despois, a Roma pagá, a Roma papal destruíu a imaxe da paz de Cristo e quitoulle á humanidade o modelo que tería traído a felicidade aos pobos. Ao xustificar a matanza dos verdadeiros cordeiros discípulos de Xesucristo, abriu o camiño aos enfrontamentos relixiosos que están levando á humanidade a unha terrorífica terceira guerra mundial xenocida. Non é sen razón que os grupos

armados islámicos mostren publicamente a norma de cortar a gorxa. Este odio ao Islam é unha resposta tardía ás guerras das Cruzadas lanzadas por Urbano II desde Clermont-Ferrand o 27 de novembro de 1095.

Apocalipse 19: A batalla Armagedón de Xesucristo

Verso 1: " *Despois disto oín como unha gran voz dunha gran multitude no ceo, que dicía: Aleluya! A salvación, a gloria e o poder pertencen ao noso Deus* "

Continuando co anterior capítulo 18, os elixidos redimidos e salvados atópanse no ceo, portadores do " *novo nome* " que designa a súa nova natureza celestial. Reina a alegría e a ledicia e os fieis anxos celestes exaltan ao Deus salvador. Esta " *multitud numerosa* " difire da " *multitud que ninguén podía contar* " citada en Apoc.7:9. Representa unha reunión dos santos anxos celestes de Deus que exaltan a súa " *gloria* " porque no versículo 4, os elixidos terreaes simbolizados polos " *24 anciáns* " responderán e confirmarán a súa adhesión ás observacións feitas, dicindo: " *Amén!* » O que significa: De verdade!

A orde dos termos " *salvación, gloria, poder* " ten a súa lóxica. A " *salvación* " foi dada aos elixidos terreaes e aos santos anxos que deron " *gloria* " ao Deus creador que, para salvarlos, invocou o seu " *poder* " divino para destruír os inimigos comúns.

Verso 2: “ *porque os seus xuízos son verdadeiros e xustos; porque xulgou á gran rameira que corrompiu a terra pola súa fornicación, e vingou o sangue dos seus servos esixíndoo da súa propia man.* »

Os cargos electos que tiñan en común a sede de verdade e de verdadeira xustiza están agora plenamente satisfeitos e realizados. Na súa cega loucura, a humanidade cortada de Deus pensou que podía traer a felicidade aos últimos pobos suavizando o estándar da súa xustiza; só o mal aproveitou esta elección e, como a gangrena, invadiu todo o corpo da humanidade. O Deus bo e misericordioso mostra no seu xuízo de " *Babilonia a grande* " que quen dá morte debe sufrir a morte. Non se trata dun acto de malicia, senón dunha acción de xustiza. Así, cando xa non sabe como castigar aos culpables, a xustiza convértese en inxustiza.

Verso 3: " *E dixeron por segunda vez: Aleluia! ...e o seu fume sobe para sempre.* »

A imaxe é enganosa, porque " *o fume* " do lume que destruíu Roma desaparecerá despois da súa destrución. Os " *eóns das idades* " designan o principio da eternidade que só afecta aos vencedores das probas universais celestes e terrestres. Nesta expresión, a palabra " *fume* " suxire destrución e a expresión " *séculos de séculos* " dálle un efecto eterno, é dicir, destrución definitiva; ela nunca máis se levantará. De feito, no peor dos casos, o " *fume* " pode xurdir na mente dos vivos como lembranza dunha gloriosa acción divina realizada por Deus contra Roma, o sanguento inimigo.

Verso 4: " *E os vinte e catro anciáns e os catro seres vivos caeron a terra e adoraron a Deus sentado no trono, dicindo: Amén! Aleluia!* »

En verdade! Eloxio a YaHWÉH! ... digamos xuntos os redimidos da terra e dos mundos que permaneceron puros. A adoración a Deus está marcada pola prostración; unha forma lexítima reservada exclusivamente para el.

Verso 5: " *E veu unha voz do trono que dicía: Load ao noso Deus, todos os seus servos, que o temedes, pequenos e grandes!* »

Esta voz é a de " *Michael* ", Xesucristo, as dúas expresións celestes e terrestres baixo as que Deus se revela ás súas criaturas. Xesús di: " *ti que o temías* ", lembra así o " *medo* " de Deus esixido na mensaxe do primeiro anxo de Apoc.14:7. O " *temor de Deus* " só resume a actitude intelixente dunha criatura cara ao seu Creador que ten poder de vida e morte sobre ela. Como a Biblia ensina en 1 Xoán 4:17-18: " *o amor perfecto expulsa o medo* ": " *Como el é, así somos tamén neste mundo: nisto é o amor perfecto en nós, para que teñamos confianza no día. de xuízo. O medo non está no amor, pero o amor perfecto expulsa o medo; porque o medo implica castigo, e o que teme non é perfecto no amor* ". Así, canto máis ama a Deus o elixido, máis lle obedece e menos razóns ten para temerlle. Os elixidos son seleccionados por Deus entre os pequenos, como os apóstolos e discípulos humildes, pero tamén entre os grandes como o gran rei Nabucodonosor. Este rei dos reis do seu tempo é un exemplo perfecto de que por grande que sexa entre os homes, un rei só é unha criatura débil ante o Deus creador Todopoderoso.

Verso 6: " *E oín como a voz dunha gran multitude, como o son de moitas augas e como o son dun forte trono, que dicía: Aleluya! Porque o Señor, noso Deus Todopoderoso, entrou no seu reino. »*

Este verso reúne expresións xa vistas. A " *moita multitude* " en comparación co " *son de moitas augas* " está representada polo seu Creador en Apocalipsis 1:15. As " *voces* " que se expresan son tan " *numerosas* " que só se poden comparar cos rebumbios, o " *ruído do trono* ". " *Aleluia! Porque o Señor, noso Deus Todopoderoso, entrou no seu reino. »* Esta mensaxe marcou a acción da " *sétima trompeta* " en Apoc. 11:17: " *dicindo: Grazas, Señor Deus Todopoderoso, que es e que eras, porque colleches o teu gran poder e tomaches posesión do teu reino. »*

Verso 7: " *Alegrámonos e alegrémonos, e démoslle gloria; porque chegaron as vodas do Año e a súa noiva preparouse ,*

O " *alegría* " e a " *alegría* " están plenamente xustificadas, porque o tempo do " *combate* " xa pasou. Na " *gloria* " celestial, a " *noiva* ", a Asemblea dos electos redimidos da terra uniuse ao seu " *noivo* ", Cristo, o Deus vivo " *Michael* ", YaHWéH. En presenza de todos os seus amigos celestes, os redimidos e Xesucristo celebrarán a festa das " *vodas* " que os une. " *A noiva preparouse* " restaurando todas as verdades divinas que a fe católica fixo desaparecer na súa versión da fe cristiá. A " *preparación* " foi longa, construída ao longo de 17 séculos de historia relixiosa, pero especialmente desde 1843, data do inicio da demanda divina das diversas restauracións que se fixeron imprescindibles, é dicir, todas as verdades non restauradas polos reformadores protestantes perseguidos. . A conclusión desta preparación foi acadada polos últimos adventistas disidentes que permaneceron na aprobación de Deus e na luz que Xesús lle deu ata o final e xa ata principios de 2021 cando estou escribindo esta versión das súas luces.

Verso 8: " *E deulle vestirse de liño fino, brillante e puro. Porque o liño fino son as obras xustas dos santos. »*

" *O liño fino* " designa " *as obras xustas dos* " verdadeiros últimos " *santos* ". Estas " *obras* " que Deus chama " *xustas* " son froito de revelacións divinas traídas sucesivamente desde 1843 e 1994. Esta obra é o último froito que revela as inspiracións divinas dadas desde 2018 a quen ama e bendice e "prepara" para o " *voda* " mencionado neste verso. Se Deus bendice as " *obras xustas* " dos seus verdadeiros " *santos* ", pola contra, maldiciu e loitou, ata destruílo, o campamento dos falsos santos cuxas " *obras* " eran "inxustas".

Verso 9: " *E díxome o anxo: Escribe: ¡Bienaventurados os que son chamados á cea das vodas do Cordeiro! E díxome: Estas palabras son as verdadeiras palabras de Deus .*

Esta benaventuranza concédese aos santos redimidos polo sangue de Xesucristo cuxos pioneiros estaban preocupados polo de Dan. 12:12 (*Bienaventurados os que agardan ata 1335 días*) dos pioneiros que precisamente serán simbolizados polos " *144.000* " ou 12 X 12 X 1000 de Apo.7. Entrar no ceo para a eternidade é de feito un motivo de gran felicidade que fará divinamente " *felices* " a aqueles que teñan esta oportunidade. A sorte non é o único factor para beneficiarse deste privilexio, senón que Deus ofrécenos a oferta de salvación como unha "segunda oportunidade" despois da herdanza e condena do pecado

orixinal. A promesa de salvación e futuras alegrías celestiais está certificada como a do compromiso oral de Deus digno da nosa fe porque mantén permanentemente os seus compromisos. Os xuízos dos últimos días requirirán certezas nas que a dúbida xa non terá cabida. Os elixidos terán que confiar na fe construída nas promesas reveladas de Deus porque o que está escrito está dito anteriormente. Por iso a Biblia, a Sagrada Escritura, chámase: a Palabra de Deus.

Verso 10: " *E caín aos seus pés para adoralo; pero díxome: Coidado de non facelo! Son o teu compañeiro de servizo e o dos teus irmáns que teñen o testemuño de Xesús. Adora a Deus. Porque o testemuño de Xesús é o espírito de profecía.* »

Deus aproveita o erro de Xoán para revelarnos a súa condena á fe católica que ensina aos seus membros este tipo de adoración á criatura. Pero tamén ten como obxectivo a fe protestante que tamén comete esta falta honrando o "día do sol" pagán herdado de Roma. O anxo que lle fala é, sen dúbida, "Gabriel", o xefe da misión divina próximo a Deus que xa se lle apareceu a Daniel e María, a nai "subrogada" de Xesús. Por moi alto que é, "Gabriel" demostra a mesma humildade que Xesús. Só reclama o título de " *compañeiro no servizo* " de Xoán ata os últimos adventistas disidentes elixidos do tempo final. Desde 1843, os elixidos teñen consigo " *o testemuño de Xesús* " que, segundo este verso, designa "o espírito de profecía". Os adventistas, para a súa propia perda, limitaron este " *espírito de profecía* " ao traballo realizado por Ellen G. White, a mensaxeira do Señor entre 1843 e 1915. Así, eles mesmos puxeron un límite á luz dada por Xesús. Porén, o « *espírito de profecía* » é un don permanente que resulta dunha relación auténtica entre Xesús e os seus discípulos e que se basea sobre todo na súa decisión de encomendar unha misión a un servo que elixa con toda a autoridade da súa divindade. Este traballo dá testemuño diso: o " *espírito de profecía* " aínda está moi activo e pode continuar ata a fin do mundo.

Verso 11: " *Entón vin o ceo aberto, e velaquí, apareceu un cabalo branco. O que cabalgou sobre el chámase Fiel e Verdadero, e xulga e loita con xustiza.* »

Nesta escena, o Espírito lévanos de volta á terra antes da vitoria final e da destrución de " *Babilonia a Grande* ". O Espírito ilustra o momento no que, ao seu regreso, o Cristo glorioso enfrenta aos rebeldes terreaus. En Xesucristo glorificado, Deus emerxe da súa invisibilidade: " *o ceo está aberto* ". Aparece na imaxe do " *primeiro selo* " de Apoc. 6:2, como un xinete, líder, que parte " *como vencedor e para conquistar* " montado nun " *cabalo branco* " imaxe do seu campamento marcado pola pureza e a santidad. . O nome " *fiel e verdadeiro* " que se dá nesta escena sitúa a acción na extensión do último tempo profetizado polo nome " *Laodicea* " en Apoc.3:14. Este nome significa "xente xulgado" que aquí se confirma coa precisión: " *El xulga* ". Ao especificar que " *loita coa xustiza* ", o Espírito evoca o momento da " *batalla do Armagedón* " de Apoc. 16:16, na que loita contra o campo da inxustiza liderado polo demo e unificado pola honra dada ao "día do sol" herdado de Constantino I^o dos papas católicos romanos.

Verso 12: " *Os seus ollos eran coma unha chama de lume; na súa cabeza había varias diademas; tiña un nome escrito, que ninguén coñece agás el;* »

Coñecendo o contexto da escena, podemos entender que " *os seus ollos* " en comparación cunha " *chama de lume* " miran os obxectivos da súa ira, os

rebeldes unificados " *preparados para a batalla* " desde Apocalipsis 9:7-9 é dicir, xa que 1843. O significado de " *varias diademas* " que leva na " *cabeza* " darase no verso 16 deste capítulo: é o " *Rei dos reis e Señor dos señores* ". O seu " *nome escrito que ninguén coñece agás el mesmo* " designa a súa eterna natureza divina.

Verso 13: " *E estaba vestido cunha roupa tinguida de sangue. O seu nome é a Palabra de Deus.* »

Esta " *roupa manchada de sangue* " designa dúas cousas. O primeiro é a súa xustiza, que obtivo derramando o seu propio " *sangue* " para a redención dos seus elixidos. Pero este sacrificio feito por el voluntariamente para salvar aos seus elixidos require a morte dos seus agresores e perseguidores. A súa " *vestidura* " volverá estar cuberta de " *sangue* ", pero esta vez será a dos seus inimigos " *pisada no lagar das uvas da ira de Deus* " segundo Isaías 63 e Apoc. 14:17 a 20. Este nome de " *Palabra de Deus* " revela a importancia vital do ministerio terrestre de Xesús e das súas revelacións dadas sucesivamente na terra e dende o ceo despois da súa resurrección. O noso Salvador era o propio Deus escondido nunha aparencia terrestre. O seu ensino permanente recibido polos seus cargos electos marcará toda a diferenza entre o campo salvado e o campo perdido.

Verso 14: " *Os exércitos que están no ceo seguiron en cabalos brancos, vestidos de liño fino, branco, puro.* »

A imaxe é gloriosa, o " *branco* " da pureza caracteriza a santidad do campamento de Deus e as súas multitudes de anxos que permaneceron fieis. O " *liño fino* " revela as súas obras " *xustas* " e puras .

Verso 15: " *Da súa boca saíu unha espada afiada para bater as nacións; pastorealos cunha vara de ferro; e pisará o lagar da ira feroz do Deus Todopoderoso* " .

A " *palabra de Deus* " designaba a Biblia, a súa " *palabra* " santa que reuniu o seu ensino que guiaba aos elixidos na súa verdade divina. O día do seu regreso, a " *Palabra de Deus* " vén como unha " *espada afiada* " para matar aos seus inimigos rebeldes, que protestan e que calumnian, dispostos a derramar o sangue dos seus últimos escollidos. A destrución dos seus inimigos ilumina a expresión " *governaráos cunha vara de ferro* " que tamén designa a obra de xuízo realizada polos elixidos que vencerán segundo Apoc.2:27. O plan de vinganza divina chamado " *vintage* " en Apocalipsis 14:17 a 20 volve confirmarse aquí. Este tema desenvólvese en Isa.63 onde o Espírito especifica que Deus actúa só sen ningún home con el. O motivo é que os cargos electos xa levados ao ceo non son testemuñas do drama que asola os rebeldes.

Verso 16: " *Tiña na súa vestimenta e na súa coxa un nome escrito: Rei dos reis e Señor dos señores.* »

A " *vestimenta* " designa as obras dun ser vivo e " *a súa coxa* " suxire a súa forza e o seu poder, porque un detalle importante, aparece como un xinete, e para pararse sobre un cabalo, os músculos das " *coxas* ", o a maioría do home, son postos a proba e fan posible ou non a acción. A súa imaxe de xinete foi significativa no pasado xa que esta era a aparencia que os guerreiros loitadores tomaron. Hoxe quédanos o simbolismo desta imaxe que nos di que o xinete é un mestre que domina un grupo de seres humanos simbolizados polo " *cabalo* " montado. A que ascende Xesús refírese aos seus escollidos actualmente

espallados pola terra. O seu nome " *Rei dos reis e Señor dos señores* " constitúe o tema de verdadeiro consolo para os seus amados elixidos sometidos ao inxusto ditado dos reis e señores da terra. Este tema merece unha aclaración. O modelo de reinado terrenal non foi deseñado en base a principios aprobados por Deus. De feito, Deus concedeu a Israel, **segundo a súa petición** , para ser gobernado na terra por un rei, cito, "como as outras nacións pagás" que existían naquel momento. Deus só respondeu á petición dos seus malvados corazóns. Porque na terra, o mellor dos reis é só un ser "abominable" que " *sega onde non sementou* " e quen coñece a Deus non espera ser derrubado polo seu pobo antes de reformarse a si mesmo. O modelo presentado por Xesús condena o modelo transmitido na terra de xeración en xeración por persoas estúpidas, ignorantes e malvadas. No mundo celestial de Deus, o líder é un servo do seu pobo, e deles obtén toda a súa gloria. A clave da felicidade perfecta está aí, porque ningún ser vivo sofre por culpa do seu semellante. No seu glorioso regreso, Xesús vén para destruír reis e señores malvados, e a súa maldade, que lle atribúen ao afirmar que o seu reinado é un dereito divino. Xesús ensinaralles que non é así; a eles, pero tamén ás masas humanas que xustifican a súa inxustiza. Esta é a explicación da "parábola dos talentos" que despois se cumpre e aplica.

Despois do enfrontamento

Verso 17: " *E vin un anxo de pé no sol. E berrou a gran voz, dicindo a todos os paxaros que voaban polo medio do ceo: Ven, reúñense para a gran cea de Deus .*

Xesucristo " *Michael* " vén na imaxe do símbolo do sol da luz divina para loitar contra os falsos cristiáns adoradores do deus sol que xustifica o cambio do día de descanso feito polo emperador Constantino ¹ No seu enfrontamento con Cristo Deus, descubrirán que o Deus vivo é máis formidable que o seu deus sol. Con voz forte, Xesucristo convoca unha reunión de aves depredadoras.

Nota : debo precisar de novo aquí que os rebeldes non queren adorar á divindade solar dun xeito consciente e voluntario, pero subestiman o feito de que para Deus, o primeiro día que honran para o seu descanso semanal conserva a contaminación do seu pagán. uso do tempo pasado. Así mesmo, a súa elección revela un gran desprezo pola orde do tempo que estableceu desde o inicio da súa creación da terra. Deus conta os días marcados pola rotación da terra sobre o seu eixe. Durante as súas intervencións para o seu pobo Israel, recordou a orde da semana indicando, ao nomeala, o sétimo día chamado "sábado". Moitos cren que poden ser xustificadas por Deus pola súa sinceridade. Nin a sinceridade nin a convicción valen para aqueles que desafían a verdade claramente expresada por Deus. A súa verdade é o único estándar que permite a reconciliación mediante a fe no sacrificio voluntario de Xesucristo. As opinións persoais non son escoitadas nin recoñecidas polo Deus creador, a Biblia confirma este principio con este versículo de Isaías 8:20: " *Á lei e ao testemuño! Se non falamos así, non haberá amencer para o pobo* ".

Dúas " *festas* " son preparadas por Deus: a " *cena de vodas do Cordeiro* " cuxos convidados son os propios elixidos individualmente, xa que, colectivamente, representan a " *A Noiva* ". O segundo " *festín* " é de tipo macabro

e os beneficiarios da mesma son só “aves” rapaces, voitres, cóndores, papaventos e outras especies do xénero.

Verso 18: " *Para comer a carne dos reis, a carne dos xefes militares, a carne dos poderosos, a carne dos cabalos e dos que montan neles, a carne de todos, libres e escravos, pequenos e grandes*". »

Despois da destrución de toda a humanidade, non quedará ninguén que poña os corpos debaixo da terra e, segundo Xer.16:4, " *serán espallados como esterco pola terra*". Atopemos o verso enteiro que nos ensina o destino que Deus reserva para os que maldice: " *Morrerán consumidos pola enfermidade; non se lles dará bágoas nin sepultura; serán como esterco na terra; perecerán pola espada e pola fame; e os seus cadáveres serán alimento para as aves do ceo e as bestas da terra*". Segundo a enumeración presentada polo Espírito neste versículo 18, ningún home escapa á morte. Lembro que os "cabalos" simbolizan ao pobo dirixido polos seus líderes civís e relixiosos segundo Santiago 3:3: " *Se poñemos o morro na boca dos cabalos para que nos obedezcan, tamén diriximos todo o seu corpo*". »

Verso 19: " *E vin a besta e os reis da terra e os seus exércitos reunidos para facer guerra contra o que estaba no cabalo e contra o seu exército*". »

Vimos que a "batalla de Armagedón" era espiritual e que na terra, o seu aspecto consistía en decretar a morte de todos os últimos verdadeiros escravos de Xesucristo. Esta decisión foi tomada antes do regreso de Xesucristo e os rebeldes estaban seguros da súa elección. Pero no momento da súa entrada en aplicación, o ceo abriuse revelando o Cristo vingador divino e os seus exércitos anxelicos. Polo tanto, xa non hai loita posible. Ninguén pode loitar contra Deus cando aparece e o resultado é o que nos revelou Apoc.6:15-17: " *Os reis da terra, os grandes, os xefes militares, os ricos, os poderosos, todos os escravos e os homes libres agocháronse nas covas e nas rochas das montañas. E dixéronlles aos montes e ás pedras: "Cae sobre nós e escóndenos do rostro do que está sentado no trono e da ira do Año; porque chegou o gran día da súa ira, e quen pode soportar?"* » Á última pregunta, a resposta é: os cargos electos que ían ser asasinados polos rebeldes; elixidos santificados pola súa fidelidade ao santo sábado que profetizaba a vitoria de Xesús sobre todos os seus inimigos e os seus redimidos.

Verso 20: " *E a besta foi tomada, e con ela o falso profeta, que fixera signos diante dela, cos cales enganou aos que tomaron a marca da besta e adoraron a súa imaxe. Os dous foron arroxados vivos ao lago ardendo con lume e xofre*". »

Atención! O Espírito revélanos o destino final do xuízo final mentres Deus o prepara para "a besta e o falso profeta", é dicir, a fe católica e a fe protestante unidas polos falsos adventistas desde 1994. Para "o lago ardendo de lume e de xofre" cubrirá a terra só a finais do sétimo milenio para destruír e aniquilar aos pecadores, definitivamente, despois do xuízo final. Este verso revélanos o marabilloso sentido da perfecta xustiza do noso Deus creador. Establece a diferenza entre os verdadeiros autores e as vítimas que son enganadas pero culpables porque son responsables da súa elección. Os gobernantes relixiosos son "lanzados vivos ao lago de lume" porque, segundo Apocalipsis 14:9, incitaron

aos homes e mulleres da terra a honrar " *a marca da besta* " cuxo castigo foi anunciado.

Verso 21: " *E os demais foron mortos pola espada que saíu da boca do que estaba no cabalo; e todos os paxaros estaban satisfeitos coa súa carne* "

Estes " *outros* " son os humanos non cristiáns ou non crentes que seguiron o movemento internacional e obedeceron á orde xeral sen implicación persoal na acción levada a cabo polos rebeldes relixiosos cristiáns. Non sendo cubertos pola xustiza do sangue derramado por Xesucristo, non sobreviven ao regreso de Cristo, pero son asasinados pola súa palabra simbolizada pola " *espada que saíu da súa boca* ". Estes seres caídos que son testemuñas oculares da aparición do verdadeiro Deus chegarán ao xuízo final pero non sufrirán o sufrimento da morte prolongada do "lago de lume" *reservado* aos grandes culpables relixiosos activos na rebelión. Despois de enfrontarse á gloria do gran Deus creador, o Gran Xuíz, serán de súpeto aniquilados.

Apocalipse 20: **os mil anos do sétimo milenio** **e o xuízo final**

O castigo do diaño

Verso 1: " *Entón vin un anxo que baixaba do ceo, que tiña a chave do abismo e unha gran cadea na man.* »

" *Un anxo* " ou mensaxeiro de Deus " *descende do ceo* " á terra que, privada de toda forma de vida terrestre, humana e animal, toma aquí o seu nome de " *abismo* " que o designa en Xen.1:2. " *A chave* " abre ou pecha o acceso a esta terra desolada. E " *a gran cadea* " que ten " *a súa man* " fainos entender que un ser vivo estará encadeado na terra desolada que se converterá na súa prisión.

Verso 2: " *Agarrou ao dragón, a serpe antiga, que é o diaño e Satanás, e atouno por mil anos.* »

As expresións que designan " *Satán* ", o anxo rebelde, en Apocalipsis 12:9 cítanse aquí de novo. Lémbranos a súa altísima responsabilidade polo sufrimento que lle provoca o seu carácter rebelde; sufrimento físico e moral e dor imposta aos seres humanos polos dominadores sometidos ás súas inspiracións e influencias porque eran tan malas coma el. Como " *dragón* " dirixiu a Roma imperial pagá, e como " *serpe* ", Roma cristiá papal pero desenmascarada na época da Reforma, volveu comportarse como un " *dragón* " servido polas ligas armadas católica e protestante e as "dragonadas". " de Luís XIV. Do campamento dos anos demoníacos, " *Satán* " é o único sobrevivente, mentres agarda a súa morte expiatoria no último xuízo, permanecerá con vida outros " *mil anos* " illado, sen ningún contacto con ningunha criatura, na terra que ten. convértese nun cárcere informe e deserto.baleiro, poboado só por cadáveres en descomposición e ósos de homes e animais.

O anxo do abismo na terra desolada: o Destrutor de Apoc.9:11 .

Verso 3: " *E botouno ao abismo, pechou e selou a entrada por riba del, para que non enganase máis ás nacións, ata que se cumpriran os mil anos. Despois diso, debe estar desatado por un tempo.* »

A imaxe dada é precisa, Satanás colócase na terra desolada baixo unha cuberta que lle impide acceder ao ceo; para que se vexa sometido ás limitacións da norma humana cuxa perda provocou ou alentou. Os demais seres vivos, anxos celestes e homes convertidos á súa vez en anxos están por riba del, no ceo ao que xa non ten acceso desde a vitoria de Xesucristo sobre o pecado e a morte. Pero a súa situación empeorou porque xa non ten compañía, nin anxo, nin home. No ceo están " *as nacións* " que este verso cita sen mencionar "da terra". Isto é porque os redimidos destas nacións están todos no ceo no reino de Deus. Revélase así o papel da " *cadea* "; obrígaos a permanecer só e illado na terra. No programa divino, o demo permanecerá prisioneiro durante " *mil anos* " ao final dos cales será liberado, tendo acceso e contacto cos malvados mortos resucitados nunha segunda resurrección, pola " *segunda morte* " da última. Xuízo, sobre a terra que entón, momentaneamente, volverá ser poboada. Volverá subxugar ás nacións rebeldes condenadas en vans intentos de loitar contra os santos anxos redimidos e Xesucristo, o gran Xuíz.

Os redimidos xulgan os malvados

Verso 4: " *E vin tronos; e aos que alí estaban sentados déuselles poder de xulgar. E vin as almas dos que foran decapitados polo testemuño de Xesús e pola palabra de Deus, e dos que non adoraran á besta nin á súa imaxe, nin recibiran a marca na súa fronte nin na súa mans. Viñeron á vida e reinaron con Cristo mil anos* ".

" *Os que sentan nos tronos* " teñen " *poder* " real para xulgar . Esta é unha clave importante para comprender o significado que Deus dá á palabra " *rei* ". Agora, no seu reino, en Xesucristo " *Michael* ", Deus comparte o seu xuízo con todas as súas criaturas humanas redimidas da terra. O xuízo dos malvados terreales e celestes será colectivo e compartido con Deus. Este é o único aspecto do reinado dos electos redimidos. O dominio non está reservado a unha categoría de elixidos, senón a todos, e o Espírito lémbraos que no tempo que pasou na terra, houbo primeiras terribles persecucións asasinas que evoca citando: "as almas dos que foran decapitados *porque do testemuño de Xesús e pola palabra de Deus* "; Paul era un deles. O Espírito evoca así as vítimas cristiás do paganismo romano e a intolerante fe papal romana activa entre os anos 30 e 1843. Despois, apunta aos últimos escollidos ameazados de morte pola "bestia que se levanta da terra" de Apo .13: 11 . -15, na última hora do tempo terrestre; durante o ano 2029 ata o primeiro día da primavera que precede a Pascua no ano 2030.

De acordo co anuncio da " *sétima trompeta* " en Apocalipsis 11:18, " *chegou o momento de xulgar os mortos* " e esta é a utilidade do tempo dos " *mil anos* " citados neste versículo 4. Isto será sexa a ocupación dos redimidos que entraron na eternidade celestial de Deus. Terán que " *xulgar* " aos malvados e aos anxos celestes caídos. Paulo di en 1 Cor.6:3: " *Non sabes que xulgaremos aos anxos? E canto máis non debemos xulgar as cousas desta vida?* »

A segunda resurrección para os rebeldes caídos

Verso 5: " *O resto dos mortos non volveron vivir ata que se cumpriron os mil anos. Esta é a primeira resurrección.* »

Coidado coa trampa! A frase " *Os outros mortos non volveron á vida ata que se cumpriron os mil anos* " constitúe un paréntese e a expresión que a segue " *É a primeira resurrección* ", refírese aos primeiros mortos en Cristo resucitado. ao comezo do " *mil anos* ", citado. O paréntese evoca sen nomealo o anuncio dunha segunda " *resurrección* " reservada aos malvados mortos que resucitarán ao final dos " *mil anos* " para o xuízo final e o castigo mortal do " *lago de lume e xofre* "; que realiza a " *segunda morte* ".

Verso 6: " *¡ Dichosos e santos os que participan na primeira resurrección! A segunda morte non ten poder sobre eles; pero serán sacerdotes de Deus e de Cristo, e reinarán con el mil anos.* »

Este verso resume moi simplemente o xuízo xusto revelado de Deus. A beatitude diríxese aos verdadeiros elixidos que participan ao comezo dos " *mil anos* " na " *resurrección dos mortos en Cristo* ". Non acudirán ao xuízo, senón que serán eles mesmos os xuíces do xuízo organizado por Deus, no ceo, durante " *mil anos* ". O anunciado " *reinado* " dos " *mil anos* " é só un " *reinado* " da actividade xudicial e límitase a estes " *mil anos* ". Entrando na eternidade, os elixidos non teñen que temer nin sufrir " *a segunda morte* ", porque, pola contra, son eles os que farán sufrir aos malvados mortos os que sexan xulgados. E sabemos que estes son os culpables relixiosos máis grandes e malvados, crueis e asasinos. Os xuíces elixidos terán que determinar a duración do tempo de sufrimento que cada un dos seres xulgados debe experimentar, individualmente, no proceso da súa destrución da " *segunda morte* ", que nada ten en común coa actual primeira morte terreal. . Porque é o Deus creador quen dá ao lume a forma da súa acción destrutiva. O lume non ten efecto contra os corpos celestes e os corpos terrestres protexidos por Deus como demostra a experiencia dos tres compañeiros de Daniel en Daniel 3. Para o xuízo final, o corpo da resurrección reaccionará de forma diferente ao corpo terrestre actual. En Marcos 9:48, Xesús revélanos a súa particularidade dicindo: " *onde o seu verme non morre, e onde o lume non se apaga* ". Así como os aneis do corpo dunha miñoca permanecen animados individualmente, o corpo do condenado posuirá vida ata o seu último átomo. A rapidez do seu consumo dependerá pois da duración do tempo de sufrimento que decidan os santos xuíces e Xesucristo.

O enfrontamento final

Verso 7: " *Cando se cumpran os mil anos, Satanás será liberado da súa prisión.* »

Ao final dos "mil anos", por pouco tempo, volverá atopar compañía. Este é o momento da segunda " *resurrección* " reservada aos rebeldes terrealis.

Verso 8: " *E sairá para enganar ás nacións que están nos **catro cantos** da terra, Gog e Magog, para reunilas para a guerra; o seu número é como a area do mar* " .

Esta compañía é a das " *nacións* " resucitadas por toda a terra como indica a fórmula dos " ***catro cantos**. da terra* " ou catro puntos cardinais que dan á

acción un carácter universal. Tal reunión non ten nada que comparar, excepto a nivel de estratexia bélica unha semellanza co conflito da III Guerra Mundial da " *sexta trompeta* " de Apocalipsis 9:13. É esta comparación a que leva a Deus a dar aos reunidos no xuízo final os nomes "Gog e Magog" citados orixinalmente en Ezequiel 38:2, e antes en Xen.10:2 onde "Magog" é o segundo fillo de Iafet. ; pero un pequeno detalle revela só o aspecto comparativo desta evocación, pois en Ezequiel, Magog é o país de Gog, e designa a Rusia que porá en acción, durante a Terceira Guerra Mundial, o maior número de soldados de todos os tempos. historia da guerra; o que xustifica a súa enorme expansión e rápida conquista das terras do continente europeo occidental.

O Espírito compáraos coa " *area do mar* " subliñando así a importancia do número de vítimas do xuízo final. Tamén é unha alusión á súa submisión ao diaño e aos seus axentes humanos revelada en Apocalipsis 12:18 ou 13:1 (dependendo da versión bíblica): falando do " *dragón* " lemos: " *E quedou sobre a area. do mar.* "

Rebelde incorrizable, Satanás comeza a esperar de novo que será capaz de derrotar ao exército de Deus e seduce aos demais condenados convencéndoo de que se dediquen a loitar contra Deus e os seus escollidos.

Verso 9: " *E subiron sobre a faz da terra, e rodearon o campamento dos santos e a cidade amada. Pero un lume baixou do ceo e devorounos.* » Pero unha conquista do terreo xa non significa nada cando non podemos apoderarse do adversario porque se fixo intocable; coma os compañeiros de Daniel, nin o lume nin outra cousa pode facerlles dano. E pola contra, " *o lume do ceo* " inflúe sobre eles mesmo no " *campamento dos santos* ", no que non ten efecto. Pero este lume " *devora* " aos inimigos de Deus e dos seus elixidos. En Zacarías 14, o Espírito profetiza as dúas guerras separadas polos " *mil anos* ". O que precede e é realizado pola "sexta trompeta" preséntase nos versos 1 a 3, o resto refírese á segunda guerra levada a cabo na hora do xuízo final, e despois dela, á orde universal establecida na nova terra. No versículo 4, a profecía evoca o descenso á terra de Cristo e os seus elixidos nestes termos: " *Os seus pés estarán ese día na montaña das oliveiras, que está fronte a Xerusalén, á beira do leste; a montaña das oliveiras dividirase polo medio, ao leste e ao oeste, e formarase un val moi grande: a metade da montaña retrocederá cara ao norte e a metade cara ao sur.* » O campamento dos santos do xuízo final queda así identificado e situado. Teñamos en conta que só ao final dos " *mil anos* " celestial os " *pés* " de Xesús " *colocarán* " na terra, " *no monte das oliveiras que está fronte a Xerusalén, ao lado do leste* " . . Mal interpretado, este verso deu lugar á crenza errónea do reinado terrenal de Xesucristo durante o "milenio".

Verso 10: " *E o demo, que os enganou, foi arroxado ao lago de lume e xofre, onde están a besta e o falso profeta. E serán atormentados día e noite para sempre.* »

Chegou o momento de aplicar o xuízo dos rebeldes relixiosos revelado en Apoc.19:20. De acordo co anuncio deste versículo, " *o diaño, a besta e o falso profeta* " están xuntos ", *arroxados vivos ao lago de lume e xofre* " que resulta da acción do " *lume do ceo* " ao que se engadiu a este é o magma subterráneo fundido liberado por fracturas na codia terrestre sobre toda a superficie do planeta. A terra

toma entón a aparencia do “sol” cuxo “lume” devora a carne dos rebeldes, sendo eles mesmos adoradores (inconscientes pero culpables) do sol creado por Deus. É nesta acción que os culpables terreaís e celestes sofren os “ tormentos ” da “ segunda morte ” profetizada desde Apoc.9:5-6. O apoio inxusto dado ao falso día de descanso provocou este terrible final. Porque afortunadamente para os condenados, por longa que sexa, a “ segunda morte ” tamén ten un final. E a expresión “ para sempre ” non se aplica aos propios “ tormentos ”, senón ás consecuencias destrutivas do “ lume ” que os provoca, porque estas son as consecuencias que serán definitivas e eternas.

Os principios do xuízo final

Verso 11: “ *Entón vin un gran trono branco e ao que estaba sentado nel. A terra e o ceo fuxiron do seu rostro, e non houbo lugar para eles* ”.

“ Branco ” de perfecta pureza, o seu “ gran trono ” é a imaxe do carácter perfectamente puro e santo do Deus creador de todas as vidas e cousas. A súa perfección non pode tolerar a presenza da “ terra ” no seu aspecto devastado e consumido que lle deu o xuízo final. Ademais, destruídos os viláns de todas as orixes, o tempo dos símbolos rematou e o universo celeste e os seus miles de millóns de estrelas xa non teñen ningunha razón para existir; “ o ceo ” da nosa dimensión terrestre e todo o que contén son, polo tanto, eliminados, desaparecidos na nada. É o momento da vida eterna nun día eterno.

Verso 12: “ *E vin aos mortos, grandes e pequenos, de pé diante do trono. Abríronse libros. E abriuse outro libro, que é o libro da vida. E os mortos foron xulgados segundo as súas obras, segundo o escrito nestes libros.* »

Estes “ mortos ” declarados culpables resucitaron para o xuízo final. Deus non fai excepción a ninguén, o seu xusto xuízo afecta aos “ grandes ” e aos “ pequenos ”, aos ricos e aos pobres e impónlles a mesma sorte, a morte, por primeira vez na súa vida, igualitaria.

Estes versos que seguen proporcionan detalles sobre a acción do xuízo final. Xa profetizado en Dan.7:10, os “ libros ” dos testemuños dos anxos están “ abertos ” e estas testemuñas invisibles sinalaron as faltas e crimes cometidos polos condenados e despois do xuízo de cada caso polos elixidos e Xesucristo, adoptouse por unanimidade un veredicto definitivo irrevogable. No momento da sentenza firme executarase o veredicto pronunciado.

Verso 13: “ *O mar entregou os mortos que nel había; a morte e o inferno entregaron os mortos que neles estaban; e cada un foi xulgado segundo as súas obras.* »

O principio definido neste verso aplícase a ambas as resurreccións. Os “ mortos ” desaparecen no “ mar ” ou na “ terra ”; Son estas dúas posibilidades as que se designan neste verso. Observemos a forma “ tido ” pola que se evoca a entidade “ terra ”. Porque, de feito, este nome está xustificado, Deus declaroulle ao home pecador: “ *Ti es po e ao po volverás* ” en Xen.3:19. O “ tido ” é polo tanto o “ po ” da “ terra ”. Ás veces, a morte consumiu seres humanos polo lume que, polo tanto, non son “ devoltos ao po ” segundo o rito de enterro normal. É por iso que, sen excluír este caso, o Espírito especifica que a “ morte ”, por si mesma, devolverá aos que golpeou en calquera forma; ao comprender a desintegración

causada polo lume nuclear que non deixa rastro dun corpo humano totalmente desintegrado.

Verso 14: " *E a morte e o inferno foron arroxados ao lago de lume. Esta é a segunda morte, o lago de lume.* »

" *morte* " era un principio absolutamente oposto ao da vida e o seu propósito era eliminar criaturas cuxa experiencia vital era xulgada e condenada por Deus. O único propósito da vida é presentar a Deus un novo candidato para a súa selección de amigos eternos. Esta selección tivo lugar e os malvados foron destruídos, a " *morte* " e a "terra" " *tiña os mortos* " xa non teñen ningunha razón para existir. Os principios destrutivos destas dúas cousas son eles mesmos destruídos por Deus. Despois do "lago de lume ", faise espazo para a vida e a luz divina que ilumina as súas criaturas.

Verso 15: " *O que non foi atopado escrito no libro da vida foi arroxado ao lago de lume.* »

Este verso confírmao, Deus puxo verdadeiramente ante o home só dous camiños, dúas opcións, dous destinos, dous destinos (Deu.30:19). Os nomes dos elixidos foron coñecidos por Deus desde a fundación do mundo ou aínda máis lonxe, desde a programación do seu proxecto destinado a proporcionar criaturas libres e independentes para a compañía. Esta elección íalle custar un sufrimento terrible nun corpo de carne pero sendo maior o seu desexo de amor que o seu medo, puxo en marcha o seu proxecto e coñeceu de antemán o detallado cumprimento da nosa historia de vida celeste e vida terrena. Sabía que a súa primeira criatura converteríase algún día no seu inimigo mortal. Pero deulle, a pesar deste coñecemento, todas as posibilidades de abandonar o seu proxecto. Sabía que era imposible pero deixouno pasar. Coñecía así os nomes dos elixidos, as súas accións, o testemuño de toda a súa vida e guiounos e levounos ata el a cada un no seu tempo e época. Só unha cousa é imposible para Deus: a sorpresa.

Tamén coñecía os nomes das multitudes de criaturas humanas indiferentes, rebeldes e idólatras que creou o proceso de reprodución humana. A diferenza no xuízo de Deus revelado en Rev.19:19-20 aplícase a todas as súas criaturas. Algúns deles menos culpables serán asasinados pola " *palabra de Deus* " sen experimentar " *os tormentos do lume da segunda morte* ", que están destinados exclusivamente aos culpables relixiosos cristiáns e xudeus. Pero a segunda " *resurrección* " refírese a todas as súas criaturas humanas nadas na terra e anxelicais creadas no ceo, pois Deus declarou en Romanos 14:11: "Porque *escrito está: Como eu vivo, di o Señor, todo xeonllo dobrarase ante min. , e toda lingua dará gloria a Deus* ".

Apocalipse 21: simboliza a Nova Xerusalén glorificada

Verso 1: " *Entón vin un ceo novo e unha terra nova; pois o primeiro ceo e a primeira terra pasaran, e o mar xa non había.* »

O Espírito comparte connosco os sentimentos inspirados polo establecemento da nova orde multidimensional despois do final do VII ^{milenio}. A partir deste momento xa non se contará o tempo, todo o que vive entra na eternidade sen fin. Todo é novo ou máis precisamente renovado. O " *ceo e a terra* " da era do pecado desapareceron e o símbolo da " *morte* ", o " *mar* " xa non existe. Como Creador, Deus cambiou a aparencia do planeta Terra, facendo desaparecer para os seus habitantes todo o que representaba un risco ou perigo; así que non máis océanos, non máis montañas con escarpados picos rochosos. Converteuse nun gran xardín como o primeiro " *Eden* " onde todo é gloria e paz; que se confirmará en Rev.22.

Verso 2: " *E vin a cidade santa, a nova Xerusalén, baixar do ceo de parte de Deus, preparada como unha noiva adornada para o seu marido.* »

Esta nova recreación dará a benvida á asemblea dos santos electos redimidos da terra nomeada neste verso " *cidade santa* ", como en Apoc.11:2, " *Nova Xerusalén* ", a " *noiva* " de Xesucristo o seu " *esposo* ". Ela " *baixa do ceo* ", do reino de Deus onde entrou ao regreso na gloria do seu Salvador. Despois descendeu á terra por primeira vez ao final dos " *mil anos* " do xuízo celestial para o xuízo final. Despois diso, volvendo ao ceo, agardou ata que o " *ceo novo e a terra nova* " estivesen preparados para recibila. Teña en conta que a palabra " *ceo* " está en singular, porque evoca a unidade perfecta, en oposición ao plural, " *ceo* ", que suxeriu en Xen.1:1, a división dos seres celestes en dous campos opostos.

Verso 3: " *E oín unha gran voz dende o trono que dicía: Velaquí o tabernáculo de Deus cos homes! El habitará con eles, e eles serán o seu pobo, e Deus mesmo estará con eles.* »

A " *terra nova* " acolle a un hóspede distinguido, xa que o " *mesmo Deus* ", abandonando o seu antigo trono celeste, vén instalar o seu novo trono na terra onde venceu ao demo, ao pecado e á morte. " *O tabernáculo de Deus* " designa o corpo celeste de Deus Xesucristo " *Michael* " (= que é como Deus). Pero tamén é o símbolo da Asemblea dos elixidos sobre a que reina o Espírito de Xesucristo. " *Tabernáculo, templo, sinagoga, igrexa* ", todos estes termos son símbolos do pobo dos santos redimidos antes de ser edificios construídos polo home; cada un deles marca unha etapa no avance do proxecto divino. E primeiro, " *o tabernáculo* " designa a saída de Exipto dos hebreos guiados e conducidos ao deserto por Deus manifestado visiblemente pola nube que descendía como unha columna sobre a tenda sagrada. Xa estaba entón " *con homes* "; o que xustifica o uso deste termo neste verso. Entón o " *templo* " marca a sólida construción do " *tabernáculo* "; obra ordenada e realizada baixo o rei Salomón. En hebreo, exclusivamente, a

palabra “ *sinagoga* ” significa: asemblea. En Apocalipsis 2:9 e 3:9, o Espírito de Cristo refírese á nación xudía rebelde como a “ *sinagoga de Satanás* ”. A última palabra “ *igreja* ” designa a asemblea en grego (ecclesia); a linguaxe da difusión do ensino cristián da Biblia. Xesús comparou “ *o seu corpo* ” no “ *templo* ” de “ *Xerusalén* ”, e segundo Efesios 5:23, a Asemblea, a súa “ *Igrexa* ”, é “ *o seu corpo* ”: “ *porque o marido é a cabeza da muller, como Cristo é o cabeza da Igrexa, que é o seu corpo, e da que é o Salvador* . Lembramos a tristeza que experimentaron os apóstolos de Xesús cando os deixou para subir ao ceo. Esta vez, “ *o meu marido vivirá comigo* ” pode dicir a Escollida na súa instalación na “ *terra nova* ”. Neste contexto, as mensaxes dos doce nomes das “ *doce tribos* ” de Rev.7 poden expresar a alegría e a felicidade sen adulterar da súa vitoria.

Verso 4: “ *El enxugará toda bágoa dos seus ollos, e a morte xa non haberá, e non haberá máis loito, nin choro, nin dor, porque as cousas anteriores pasaron* ”. »

A vinculación con Apoc.7:17 confírmase ao atopar aquí a promesa divina coa que remata Apoc.7: “ *El enxugará toda bágoa dos seus ollos* ”. A cura para chorar é a alegría e a alegría. Falamos da hora en que as promesas de Deus serán cumpridas e cumpridas. Mire atentamente este marabilloso futuro, porque ante nós está o tempo previsto para a “ *morte, o loito, os choros, a dor* ” que xa non será, só, a renovación de todas as cousas polo noso sublime e marabilloso Deus creador. Preciso que estas cousas terribles só desaparecerán despois do xuízo final que se cumprirá ao final dos “mil anos”. Para os elixidos, pero só para eles, os efectos do mal cesarán no regreso na gloria do Señor Deus Todopoderoso.

Verso 5: “ *E o que estaba sentado no trono dixo: Velaquí, fago novas todas as cousas. E dixo: Escribe; pois estas palabras son certas e verdadeiras* ”. »

O Deus creador, en persoa, comprométese con promesa, e dá testemuño desta palabra profética: “ *Velaí, eu fago novas todas as cousas* ”. De nada vale buscar unha imaxe nas nosas noticias terrestres para tentar facerse unha idea do que Deus está a preparar, porque o que é novo non se pode describir. E ata entón, Deus só nos fixo lembrar as cousas dolorosas do noso tempo dicíndonos que xa non estarán na “ *terra nova e no ceo novo* ” que conservan así todo o seu misterio e sorpresas. O anxo engade a esta afirmación: “ *porque estas palabras son certas e verdadeiras* ”. A chamada de graza de Deus en Xesucristo require unha fe inquebrantable para obter a recompensa das promesas de Deus. É un camiño difícil que vai en contra das normas do mundo. Esixe un gran espírito de sacrificio, de abnegación, na humildade dun escravo sometido ao seu Amo. Os esforzos de Deus para fortalecer a nosa confianza están, polo tanto, ben xustificadas: “a certeza na verdade revelada e expresada” é o estándar da verdadeira fe.

Verso 6: “ *E díxome: Xa está! Eu son o alfa e o omega, o principio e o final. Ao que teña sede dareille de balde da fonte da auga da vida* ”.

O Deus creador Xesucristo crea “ *todo o novo* ”. “ *Está feito!* ” » ; Psa.33:9: “ *Porque dixo, e a cousa aconteceu; el ordena, e existe* ”. A súa palabra creativa cúmprese en canto as palabras saen da súa boca. Desde o ano 30, detrás de nós, o programa da era cristiá revelado en Daniel e Apocalipse cumpriuse ata os máis mínimos detalles. Deus invítanos a mirar de novo cara o futuro que preparou para

os seus elixidos; as cousas anunciadas realizaranse do mesmo xeito, con total seguridade. Xesús dinos como en Apocalipsis 1:8: " *Eu son o alfa e o omega, o principio e o fin* ". A idea de " *principio e fin* " só ten sentido na nosa experiencia do pecado terrenal que rematará por completo ao " *fin* " do sétimo milenio despois da destrución dos pecadores e da morte. Aos fillos de Deus espaxados por unha terra mercantil, Xesús ofrécelle, " *de balde* ", " *da fonte da auga da vida* ". El é el mesmo, " *a fonte* " desta " *auga da vida* " que simboliza a vida eterna. O don de Deus é gratuíto, esta aclaración condena a venda de "indulgencias" católicas romanas que designaban un perdón obtido a un prezo do papado.

Verso 7: " *O que vence, herdará estas cousas; Eu serei o seu Deus, e el será o meu fillo* ".

Os elixidos de Deus son coherdeiros con Xesucristo. En primeiro lugar, a través da súa propia " *vitoria* ", Xesús " *herdou* " unha gloria real recoñecida por todas as súas criaturas celestiais. Despois del, os seus elixidos, tamén " *victorios* ", pero a través da súa " *vitoria* ", " *herdarán estas cousas novas* " creadas especialmente por Deus para eles. Xesús confirmoulle a súa divindade ao apóstolo Felipe, en Xoán 14:9: " *Xesús díxolle: Levo tanto tempo contigo e non me coñeces, Felipe! O que me viu, viu ao Pai; como dis: móstranos o Pai?* » O home mesías presentouse como o " *Pai Eterno* ", confirmando así o anuncio profetizado en Isaías 9:6 (ou 5) que lle preocupaba. Xesucristo é polo tanto para os seus elixidos, tanto o seu irmán como o seu Pai. E eles mesmos son os seus irmáns e os seus fillos. Pero a chamada é individual, así o di o Espírito, como ao final das 7 épocas do tema das "Cartas": " *ao que vence* ", " *será o meu fillo* ". A vitoria sobre o pecado é necesaria para beneficiarse da condición de " *fillo* " do Deus vivo.

Verso 8: " *Pero os covardes, os incrédulos, os abominables, os asasinados, os inmorales, os magos, os idólatras e todos os mentireiros, a súa porción estará no lago que arde con lume e xofre, que é a morte segunda. . .* »

Estes criterios de personaxes humanos atópanse en toda a humanidade pagá, porén, o Espírito apunta aquí aos froitos da falsa relixión cristiá; a condena da relixión xudía sendo claramente expresada e revelada por Xesús en Apoc.2:9 e 3:9.

Segundo Apoc. 19:20, "... *o lago ardendo con lume e xofre* " será, no xuízo final, a parte reservada á " *besta e ao falso profeta* ": a fe católica e a fe protestante. A falsa relixión cristiá non é diferente da falsa relixión xudía. Os seus valores prioritarios son os opostos aos de Deus. Así, mentres os fariseos xudeus reprochaban aos discípulos de Xesús que non se lavasen as mans antes de comer (Mateo 15:2), Xesús nunca lles fixera este reproche e entón dixo, en Mat.15:17 a 20 : " *non entendes que todo o que entra na boca entra na barriga, e logo se bota aos lugares secretos? Pero o que sae da boca sae do corazón, e isto é o que contamina ao home. Porque do corazón saen os malos pensamentos, o asasinato, o adulterio, a fornicación, o roubo, o falso testemuño, a calunnia . Estas son as cousas que contaminan o home; **pero comer sen lavar as mans non contamina a un home** ". Do mesmo xeito, a falsa relixión cristiá enmascara os seus pecados contra o Espírito castigando principalmente os pecados da carne. Xesús deu a súa opinión dicíndolles aos xudeus en Mat.21:3: " *os publicanos e as prostitutas irán**

diante de vós no reino dos ceos "; obviamente, a condición de que todos se arrepiñan e se convertan a Deus e á súa pureza. É falsa relixión a que Xesús trata de " *guías cegos* " aos que reprocha en Mat. 23:24, por " *filtrar o mosquito e tragar o camelo* ", ou ben, por " *ver a palla no ollo do veciño sen ver o viga que está no seu* " segundo Lucas 6:42 e Mat.7:3 a 5.

Hai pouca esperanza para quen se identifique con todos estes criterios de personalidade que Xesús enumera. Se só un coincide coa túa natureza, terás que loitar contra ela e superar o teu defecto. A primeira batalla da fe é contra un mesmo; e é a adversidade máis difícil de superar.

Nesta enumeración, favorecendo o seu significado espiritual, Xesucristo, o gran xuíz divino, cita as faltas acusadas da falsa fe cristiá do tipo do catolicismo romano papal. Ao apuntar a "os covardes", designa aos que se negan a vencer na súa batalla de fe, porque as súas promesas están todas reservadas " *ao que vence* ". Porén, non hai vitoria posible para aqueles que se negan a loitar. A " *testemuña fiel* " debe ser valente; saír do covarde. " *Sen fe é imposible agradar a Deus* " (Heb.11:6); saída, " *o incrédulo* ". E a fe que non se axusta á fe de Xesús dada como modelo para imitar, é só incredulidade. As " *abominacións* " son aborrecibles para Deus e seguen sendo froitos dos pagáns ; saída, " *o abominable* ". É unha filtración atribuída a " *Babilonia a grande, a nai das ramerías e das abominacións da terra* " segundo Apocalipsis 17:4-5. " *Asasinos* " transgreden o sexto mandamento; saída, " *o asasino* ". O asasinato atribúese á fe católica e á fe protestante dos " *hipócritas* " segundo Dan.11:34. Os " *inmodestos* " poden cambiar o seu comportamento e vencer o seu mal, se non; saír " *o descarado* ". Pero a " *impudeza* " espiritual atribuída á fe católica en comparación cunha " *prostituta* " pecha por completo a porta do ceo para iso. Ademais, Deus condena na súa " *incastidade* " que leva ao " *adulterio* " espiritual: o comercio co demo. Os " *Magos* " son sacerdotes católicos e seguidores protestantes do espiritualismo demoníaco; saída, " *o mago* "; esta acción atribúese a " *Babilonia a grande* " en Apoc.18:23. " *Os ídólatras* " tamén designa a fe católica, os seus ídolos tallados obxectos de adoración e oración; saída, " *o ídólatra* ". E por último, Xesús cita " *os mentireiros* " que teñen como pai espiritual " *o demo, mentireiro e asasino desde o principio e pai da mentira* " segundo Xoán 8:44; saír " *o mentireiro* ".

Verso 9: " *Entón un dos sete anxos que tiñan as sete copas das sete últimas pragas veu e falou comigo, dicindo: Veña, mostrareiche a noiva, a muller do Año.* »

Neste verso, o Espírito envía unha mensaxe de ánimo aos elixidos que atravesarán vitoriosamente o trágico e terrible tempo das divinas " *sete últimas pragas* ". A súa recompensa será ver (" *Eu mostrareiche* ") a gloria reservada aos elixidos vitoriosos que constitúen e representan, nesta última fase histórica da terra do pecado, " *a noiva, a muller do Cordeiro* ", Xesucristo. . .

Os " *sete anxos que tiñan os sete frascos cheos das sete últimas pragas* " tiñan como obxectivo seres humanos que cumprían os criterios da falsa relixión cristiá citada no verso anterior. Estas " *sete últimas pragas* " foron a porción que Deus pronto daría ao campamento caído. Agora amosaranos, en imaxes simbólicas, a parte que lle corresponderá aos electos redimidos vitoriosos. Nun simbolismo que revela os sentimentos que Deus ten por eles, o anxo mostrará aos

elixidos cuxa asemblea constitúe, colectivamente, “ *a noiva do cordeiro* ”. Ao especificar, “ *a muller do Año* ”, o Espírito confirma a ensinanza dada en Efesios 5:22 a 32. O apóstolo Paulo describe unha relación ideal de marido e muller que, por desgraza, só atopará o seu cumprimento na relación dos elixidos con Cristo. . E hai que aprender a reler a historia do Xénese, á luz desta lección dada polo Espírito do Deus vivo, creador de toda a vida, e xenial inventor dos seus valores perfectos. A palabra “ *muller* ” conecta “ *a noiva* ”, “o *Escollido* ” de Cristo coa imaxe da “ *muller* ” presentada en Apocalipse 12.

Descrición xeral do Escollido Glorificado

Verso 10: “ *E levoume no espírito a unha montaña grande e alta. E mostroume a cidade santa de Xerusalén, que baixou do ceo de Deus, tendo a gloria de Deus.* »

En espírito, Xoán é transportado ao momento en que Xesucristo e os seus elixidos baixan do ceo despois do xuízo celestial dos “ *mil anos* ” do sétimo milenio. En Apocalipsis 14:1, os adventistas “ *selados* ” “ *144.000* ” das “ *doce tribos* ” espirituais cristiás mostráronse no “ *monte Sión* ”. Despois dos “ *mil anos* ” o profetizado cúmprese na realidade da “ *terra nova* ”. Desde o regreso de Xesucristo, os elixidos recibiron de Deus un corpo celeste glorificado feito eterno. Así, reflicten “ *a gloria de Deus* ”. Esta transformación é anunciada polo apóstolo Paulo en 1 Cor.15:40 a 44: “ *Tamén hai corpos celestes e corpos terrestres; pero o brillo dos corpos celestes é diferente, o dos corpos terrestres é diferente. Un é o brillo do sol, outro o brillo da lúa e outro o brillo das estrelas; incluso unha estrela difire en brillo doutra estrela. Así sucede coa resurrección dos mortos. O corpo sementa corruptible; érguese incorruptible; seméntase desprezable, érguese glorioso; é sementado enfermo, érguese cheo de forza; é sementado como un corpo animal, resucita como un corpo espiritual. Se hai un corpo animal, tamén hai un corpo espiritual* ”.

Verso 11: “ *O seu brillo era como o dunha pedra moi preciosa, unha pedra de xaspe transparente como o cristal.* »

Citado no verso anterior, “ *a gloria de Deus* ” que a caracteriza está confirmada xa que a “ *pedra de jaspe* ” tamén designa o aspecto de “ *O que está sentado no trono* ” en Apoc.4:3. Entre os dous versos, observamos unha diferenza xa que en Apocalipsis 4, para o contexto do xuízo, esta “ *pedra de jaspe* ” que simboliza a Deus tamén ten a aparencia dunha “ *sardonix* ”. Aquí, resolto o problema do pecado, a Escollida preséntase nun aspecto de perfecta pureza “ *transparente como o cristal* ”.

Verso 12: “ *Tiña un muro grande e alto. Tiña doce portas, e nas portas doce anxos, e os nomes escritos, os das doce tribos dos fillos de Israel:* ”

A imaxe proposta polo Espírito de Xesucristo baséase no simbolismo do “ **templo** ”. **santo** ”espiritual mencionado en Ef.2:20 a 22.: “ *Foches edificado sobre o fundamento dos apóstolos e profetas, sendo o propio Xesucristo a pedra angular. Nel todo o edificio, ben coordinado, érguese a ser un templo santo no Señor. Nel tamén estás sendo construído para ser unha morada de Deus no Espírito.* ”. Pero esta definición só se refería aos Electos do tempo apostólico. O “ *muro alto* ” representa a evolución da fe cristiá dende o ano 30 ata o ano 1843; Teñamos en conta que ata esta data, a norma de verdade entendida e ensinada

polos apóstolos permanece inalterada. É por iso que o cambio no día de descanso establecido en 321 **rompe** a santa alianza feita con Deus polo sangue de Xesucristo. No que respecta aos verdadeiros destinatarios da Revelación desta profecía, os símbolos que imaxinan a fe adventista, separada por Deus desde 1843, están representados por "doce portas", "abertas" *ante* os funcionarios *electos* de " *Filadelfia* " (Apoc. 3: 7) e " *pechado* " ante os " *mortos vivos* " caídos de " *Sardes* " (Apoc. 3:1). Eles " *levan os nomes das 12 tribos seladas co selo de Deus* " en Rev.7.

Verso 13: " *Ao leste tres portas, ao norte tres portas, ao sur tres portas e ao oeste tres portas.* »

Esta orientación das " *portas* " aos catro puntos cardinais ilustra o seu carácter universal; que condena e fai ilexítima a relixión que reivindica o universalismo traducido pola raíz grega "katholikos" ou "católica". Así, desde 1843, para Deus, o adventismo é a única relixión cristiá á que confiou o seu " *Evanxeo eterno* " (Apoc. 14:6) para unha misión universal de ensinar ás poboacións da terra. Ademais da verdade que lle revela aos seus Escollidos espirituais ata o fin do mundo, non hai salvación . O adventismo naceu baixo a forma dun movemento de renacemento relixioso motivado polo anuncio do regreso de Xesucristo esperado, por primeira vez, para a primavera de 1843; e debe manter este carácter ata o verdadeiro regreso definitivo de Xesucristo previsto para a primavera de 2030. Porque un "movemento" é unha actividade en constante evolución, senón xa non é un "movemento", senón unha institución "bloqueada" e morta, que favorece a tradición e o formalismo relixioso; ou, todo o que Deus odia e condena; e xa condenou entre os xudeus rebeldes, os primeiros incrédulos.

Descrición detallada por orde cronolóxica

Os fundamentos da fe cristiá

Verso 14: " *O muro da cidade tiña doce fundamentos, e sobre eles os doce nomes dos doce apóstolos do Año.* »

Este verso representa a fe cristiá apostólica que abrangue, como vimos, o período de tempo comprendido entre os anos 30 e 1843, e cuxa ensinanza foi desvirtuada por Roma nos anos 321 e 538. O "muro alto" está formado pola asemblea *centenaria* . de " *pedras vivas* " segundo 1 Pie.2:4-5: " *Achégate a el, unha pedra viva , rexeitada polos homes, pero escollida e preciosa diante de Deus; e vós mesmos, como pedras vivas , constrúese para formar unha casa espiritual , un sacerdocio santo , para ofrecer vítimas espirituais, aceptables a Deus por medio de Xesucristo .*

Verso 15: " *O que me falaba tiña unha cana de ouro como medida, para medir a cidade, as súas portas e o seu muro.* »

Aquí, como en Apocalipsis 11:1, trátase de " *medir* " ou emitir xuízo sobre o valor dos Electos glorificados, sobre a era adventista (*as 12 portas*) e sobre a fe apostólica (*o fundamento e o muro*). Se a " *cana* " de Apoc. 11:1 era " *como unha vara* ", un instrumento de castigo, todo o contrario, que deste verso é unha " *cana de ouro* "; " *O ouro* " sendo o símbolo da " *fe purificada pola proba* ",

segundo 1 Pedro 1:7: " *de xeito que a proba da túa fe, máis preciosa que o ouro perecedoiro (que porén é probado polo lume), resulte en loanzas, gloria e honra, cando Xesús Cristo aparece* . A fe é, polo tanto, o estándar do xuízo de Deus.

Verso 16: " *A cidade tiña forma de cadrado, e a súa lonxitude era igual á súa anchura. Mediu a cidade coa cana e atopou doce mil estadios; a lonxitude, anchura e altura eran iguais.* »

O " *cadrado* " é na superficie a forma ideal perfecta. Orixinalmente atópase no aspecto "santo dos santos" ou "lugar santísimo" do tabernáculo construído nos tempos de Moisés. A forma do " *cadrado* " é unha proba de implicación intelixente, a natureza non presenta un " *cadrado* " perfecto. A intelixencia de Deus aparece nas dimensións do santuario hebreo que estaba formado por un aliñamento de tres " *cadrados* ". Dous usábanse para o " *lugar santo* " e o terceiro, para o " *santo dos santos* " ou " *lugar santísimo* ", que estaba reservado exclusivamente para a presenza de Deus e, polo tanto, separado por " *un veo* ", imaxe do pecado que Xesús expiará na súa hora. Estas proporcións de tres terzos eran a imaxe dos 6000 ou tres veces 2000 anos dedicados á selección dos elixidos no proxecto salvador deseñado por Deus. Ao remate desta selección, os elixidos quedan así imaxinados pola " *cadra* " do " *lugar santísimo* " que profetizaba o resultado do proxecto de salvación; este lugar espiritual facéndose accesible por mor da reconciliación provocada pola alianza en Cristo. E a " *cadra* " espiritual do templo así descrito recibiu a súa fundación o 3 de abril do 30, cando a salvación comezou coa morte expiatoria voluntaria do noso Redentor Xesucristo. A imaxe do " *cadrado* " non é suficiente para perfeccionar esta definición de verdadeira perfección, cuxo número simbólico é "tres". Ademais, é o dun "cubo" o que se nos presenta. Tendo a mesma medida, en " *longo, ancho e alto* ", temos nesta ocasión, o "tres" símbolo da perfecta perfección "cúbica", da asemblea dos elixidos redimidos por Xesucristo. En 2030, completárase a construción da " *cidade cadrada* (e mesmo cúbica: " *a súa altura* "), *a súa cimentación e as súas doce portas* ". Ao darlle unha forma cúbica, o Espírito prohibe a interpretación literal de "cidade" que lle dan multitudes.

O número medido, " *12.000 estadios* ", ten o mesmo significado que os " *12.000 selos* " de Rev.7. Como recordatorio: 5 + 7 x 1000, é dicir, home (5) + Deus (7) x en multitude (1000). A palabra " *estadios* " suxire a súa participación na carreira cuxo obxectivo é " *gañar o premio da vocación celestial* " segundo o ensino de Paulo, en Phi.3:14: " *Corro cara á meta, para gañar o premio de a vocación celestial de Deus en Xesucristo.* » ; e en 1 Cor.9:24: " *¿ Non sabes que os que corren no **estadio** corren todos, pero un recibe o premio? Corre para gañalo.* » O Escollido vitorioso correu e gañou o premio que Deus outorga en Xesucristo.

Verso 17: " *E mediu o muro e atopou cento corenta e catro cóbados, a medida dun home, que era a do anxo.* »

Detrás dos " *cóbados* ", medidas enganosas, Deus revélanos o seu xuízo e revélanos que só os homes simbolizados polo número "5" que fixeron unha alianza con Deus, cuxo número é "7". O total destes dous números dá "12" que, ao "cuadrar", dá o número "144". A precisión " *medida do home* " confirma o xuízo dos " *homes* " elixidos redimidos polo sangue derramado por Xesucristo. O número "12" está así presente en todas as fases do proxecto da santa alianza concluída con

Deus: 12 patriarcas hebreos, 12 apóstolos de Xesucristo e 12 tribos para imaxinar a fe adventista establecida dende 1843-1844.

Verso 18: " *O muro estaba feito de xaspe, e a cidade era ouro puro, como vidro puro.* »

A través destes símbolos, Deus revela o seu aprecio pola fe demostrada polos seus elixidos ata 1843. Moitas veces tiñan pouca luz, pero o seu testemuño a Deus compensouno e encheuno de amor. O " *ouro puro e vidro puro* " deste verso ilustran a pureza das súas almas. Moitas veces renunciaron ás súas vidas por confiar nas promesas de Deus reveladas a través de Xesucristo. A confianza depositada nel non será defraudada, el mesmo acolleráos á " *primeira resurrección* ", a dos verdadeiros " *mortos en Cristo* ", na primavera de 2030.

A fundación apostólica

Verso 19: " *Os cimentos da muralla da cidade estaban adornados con pedras preciosas de todo tipo: o primeiro fundamento era de xaspe, o segundo de zafiro, o terceiro de calcedonia, o cuarto de esmeralda* " .

Verso 20: " *o quinto de sardónix, o sexto de sardónix, o sétimo de crisólito, o oitavo de berilo, o noveno de topacio, o décimo de crisoprasa, o undécimo de jacinto, o duodécimo de amatista.* »

Deus coñece os pensamentos dos seres humanos e o que senten ao admirar a beleza das pedras preciosas cando son cortadas ou pulidas. Para adquirir estas cousas, algúns gastan fortunas ata arruinarse, tal é o seu cariño por elas. No mesmo proceso, Deus usará este sentimento humano para expresar os sentimentos que ten polos seus amados e benditos elixidos.

Estas diferentes " *pedras preciosas* " ensínannos que as escollidas non son clons idénticos, porque cada persoa ten a súa propia personalidade, a nivel físico, obviamente, pero sobre todo a nivel espiritual, a nivel do seu carácter. O exemplo dado polos " *doce apóstolos* " de Xesús confirma este pensamento. Entre Jean e Pierre, que diferenza! Non obstante, Xesús amábaos tanto coas súas diferenzas como polas súas diferenzas. A verdadeira riqueza da vida creada por Deus reside nesta diversidade de personalidades que todas puideron darlle o primeiro lugar no seu corazón e en toda a súa alma.

Adventismo

Verso 21: " *As doce portas eran doce perlas; cada porta era dunha soa perla. A praza da cidade era de ouro puro, como un vidro transparente.* »

Desde 1843, os elixidos seleccionados non demostraron unha fe maior que a dos que os precederon no xuízo do Xuíz Salvador. O símbolo da " *unha perla* " débese ao acceso do bendito adventismo á comprensión plena do plan de salvación de Deus. Para Deus, desde 1843, os elixidos adventistas seleccionados mostráronse dignos de recibir toda a súa luz. Pero, sendo isto entregado en constante crecemento, só os últimos adventistas disidentes reciben a última forma perfecta de explicacións proféticas. O que quero dicir é que o último adventista seleccionado non terá maior valor que os outros redimidos dos tempos apostólicos. A " *perla* " sinala a culminación do proxecto salvador posto en

marcha por Deus. Revela unha experiencia concreta que consistiu na restauración de **todas** as verdades doutrinarias distorsionadas e atacadas pola fe católica papal romana e pola fe protestante que caera na apostasía. E, finalmente, revélanos a inmensa importancia que Deus dá á entrada en aplicación do decreto de Daniel 8:14 na primavera de 1843: "Ata *dous mil trescentos pola noite e a santidade será xustificada*". "A perla" é a imaxe desta "santidade xustificada" que, a diferenza doutras pedras preciosas, non debe ser cortada para revelar a súa beleza. Neste contexto final a asemblea dos elixidos santificados aparece harmoniosa, "irrepreensible" segundo Apoc. 14:5, dándolle a Deus toda a gloria que merece. O sábado profético e o sétimo milenio profetizado por el conflúen e realízanse en toda a perfección do proxecto salvador concibido polo gran Deus creador. A súa "perla de gran prezo" de Mateo 13:45-46 expresa todo o esplendor que lle quixo dar.

Os grandes cambios da nova Xerusalén

O Espírito especifica: "a praza da cidade estaba feita de ouro puro, como vidro transparente." » Ao citar este "lugar de ouro puro" ou fe pura, suxire unha comparación co de París que leva a imaxe do pecado ao recibir os nomes "Sodoma e Exipto" en Apoc.11:8.

Verso 22: "Non vin templo na cidade; porque o Señor Deus Todopoderoso é o seu templo, como o Cordeiro." »

O tempo dos símbolos pasou, os elixidos entraron na verdadeira realización do proxecto salvador divino. Tal e como o entendemos hoxe na terra, "o templo" da reunión xa non terá ningún uso. A entrada na eternidade e na realidade fará inútiles "as sombras" que profetizaban segundo Col.2:16-17: "Por tanto, que ninguén vos xulgue sobre comer ou beber, ou sobre unha festa, da lúa nova ou dos sábados. : era a sombra das cousas por vir, pero o corpo está en Cristo". Atención! Neste verso, a fórmula "dos sábados" refírese aos "sábados" ocasionados polas festas relixiosas e non ao "sábado semanal" establecido e santificado por Deus o sétimo día desde a creación do mundo. Do mesmo xeito que a primeira vinda de Cristo fixo inútiles os ritos festivos que o profetizaban na vella alianza, a entrada na eternidade fará obsoletos os símbolos terrestres e permitirá que os elixidos vexan, escoiten e sigan o "Cordeiro sexa, Xesucristo, o verdadeiro" templo divino santo que será, eternamente, a expresión visible do Espírito creador.

Verso 23: "A cidade non necesita nin o sol nin a lúa para acendela; pois a gloria de Deus o ilumina, e o Cordeiro é o seu facho." »

Na eternidade divina, os elixidos viven nunha luz permanente sen fonte de luz como o noso sol actual, cuxa existencia só se xustifica pola alternancia do "día e noite"; "noite ou escuridade" xustificada polo pecado. Co pecado resolto e desaparecido, só queda espazo para "a luz" que Deus declarara "boa" en Xen.1:4.

O Espírito de Deus permanece invisible e Xesucristo é o aspecto no que as súas criaturas poden velo. É por iso que é presentado como "o facho" do Deus invisible.

Pero a interpretación espiritual revela un gran cambio. Entrando no ceo, os elixidos serán ensinados directamente por Xesús, xa non necesitarán o " *sol* ", símbolo da nova alianza, nin a " *lúa* ", símbolo da antiga alianza xudía; sendo ambos, segundo Apoc. 11:3, nas Escrituras, as " *dúas testemuñas* " bíblicas de Deus, útiles para iluminar aos homes no seu descubrimento e comprensión do seu proxecto salvador. En resumo, os elixidos xa non necesitarán a Santa Biblia.

Verso 24: " *As nacións andarán á súa luz, e os reis da terra traerán nela a súa gloria.* »

" *As nacións* " en cuestión son as " *nacións* " que son celestes ou se converteron en celestes. A " *terra nova* " converténdose tamén no novo reino de Deus, é alí onde toda criatura viva pode atopar o Deus creador. " *Os reis da terra* " que constitúen os elixidos " *traerán a gloria* " da súa pureza de alma nesta vida eterna instalada na " *nova terra* ". Esta expresión " *reis da terra* " que a maioría das veces se dirixe, pexorativamente, ás autoridades terrestres rebeldes, designa, dun xeito sutil, os elixidos en Apoc. 4:4 e 20:4 onde son presentados "sentados" en " *tronos* ". . Do mesmo xeito, lemos en Apocalipsis 5:10: " *Fixeches deles un reino e sacerdotes para o noso Deus, e reinarán na terra* ".

Verso 25: " *As súas portas non se pecharán de día, porque alí non haberá noite.* »

A mensaxe destaca a desaparición da inseguridade actual. A paz e a seguridade serán perfectas á luz dun día eterno sen fin. Na historia da vida, a imaxe da escuridade foi creada só na terra debido á batalla entre a " *luz* " divina e a " *escuridade* " do campamento do diaño.

Verso 26: " *A gloria e a honra das nacións serán levadas alí.* »

Durante 6000 anos os homes organizáronse en tribos, pobos e nacións. Durante a era cristiá, en Occidente, as persoas cambiaron os seus reinos en nacións e os elixidos cristiáns foron seleccionados de entre eles debido á " *gloria e honra* " que lle deron a Deus en Xesús Cristo.

Verso 27: " *Nada impuro entrará nela, nin ningún que practique abominación ou mentira; só entrarán os que están escritos no libro da vida do Año* ".

Deus confírmao, a salvación é obxecto dunha gran esixencia pola súa parte. Só as almas perfectamente puras, que demostran amor pola verdade divina, poden ser seleccionadas para a vida eterna. Unha vez máis, o Espírito renova o seu rexeitamento ao " *contaminado* " que designa a fe protestante caída na mensaxe de " *Sardes* " en Apoc. 3:4, e a fe católica cuxo seguidor " *se entrega á abominación e ás mentiras relixiosas e civís.* ". Porque os que non pertencen a Deus se deixan manipular polo demo e os seus demos.

Unha vez máis, lembra o Espírito, as sorpresas están reservadas aos homes porque Deus coñece desde a fundación do mundo os nomes dos seus elixidos porque "están escritos no seu libro da vida ". E ao especificar " *no libro da vida do cordeiro* ", Deus exclúe calquera relixión non cristiá do seu plan de salvación . Tras revelar na súa Revelación a exclusión das falsas relixións cristiás, o camiño cara á salvación aparece como " *estreito e estreito* " como Xesús o declarou en Mat.7:13-14: " *Entra pola porta estreita. Porque ancha é a porta e amplo é o*

camiño que leva á destrución, e son moitos os que entran por ela. Pero estreita é a porta e estreita é o camiño que leva á vida, e poucos son os que a atopan ".

Apocalipse 22: O Día Interminable da Eternidade

A perfección do tempo terrenal da selección divina rematou con Apo.21: 7 x 3. O número 22 marca paradoxalmente o inicio da historia aínda que constitúe, neste libro, o seu epílogo. Esta renovación, que se refire a “ *todo* ” segundo Deus, está ligada á “ *terra nova e ao ceo novo* ”, ambos os dous eternos.

Verso 1: " *E mostroume un río de auga da vida, claro coma o cristal, que saía do trono de Deus e do Cordeiro.* »

Nesta imaxe sublime e tonificante de frescura, o Espírito lémbra-nos que a asemblea dos elixidos que se fixo eterna, imaxinada polo “ *río da auga da vida* ”, é unha creación, unha obra de Deus recreada espiritualmente en Cristo, cuxa presenza é visible. é suxerido polo seu « *trono* »; e isto, mediante o sacrificio do “ *cordeiro* ”, Xesucristo; sendo a eternidade o froito do novo nacemento que este sacrificio produciu nos elixidos.

" *O río* " é un caudal de gran volume de auga doce. Imaxínase a vida que, coma el, está en constante actividade. A auga doce constitúe o 75% do noso corpo terrestre humano; isto significa que a auga doce é esencial para el, e esta é a razón pola que Deus compara a súa palabra, igual de esencial para a obtención da vida eterna, a " *unha fonte das augas da vida* " segundo Apo.7:17, sendo el mesmo

este. " *fonte de auga viva* " segundo Xer.2:13. Na súa revelación, vimos en Apocalipsis 17:15 que as " *augas* " simbolizan " *pobos* "; aquí, o " *río* " é un símbolo de que os electos redimidos se fan eternos.

Verso 2: " *No medio da praza da cidade e nas dúas beiras do río había unha árbore da vida, que daba froito doce veces, daba o seu froito cada mes, e cuxas follas eran para a cura das nacións.* »

Nesta segunda imaxe, Xesucristo, a " *árbore da vida* " atópase " *no medio* " da súa asemblea de electos reunidos ao seu redor na " *praza* " do encontro. Está " *no medio* " deles pero tamén nos seus lados, representado polas " *dúas beiras do río* ". Porque o Espírito divino de Xesucristo é omnipresente; presente en todas partes e en todos. O froito desta " *árbore* " é a " *vida* " que se renova, constantemente, xa que o " *seu froito* " se obtén en cada un dos " *12 meses* " do noso ano terrestre. Esta é outra fermosa imaxe da vida eterna e un recordatorio de que se mantén eterna pola vontade de Deus.

Xesús comparou moitas veces o home con " *árbores* " froiteiras que " *xulgam polos seus froitos* ". Atribuíuse a si mesmo, desde o principio en Xen.2:9, a imaxe simbólica dunha " *árbore da vida* ". Pero as árbores teñen como " *ropa* " o adorno das súas " *follas* ". Para Xesús, a súa " *vestidura* " simboliza as súas obras xustas e, polo tanto, a súa redención dos pecados dos seus elixidos que lle deben a salvación. Así, así como as " *follas* " das " *árbores* " curan as enfermidades, as obras xustas realizadas por Xesucristo " *curan* " a enfermidade mortal do pecado orixinal herdada polos elixidos desde Adán e Eva que usaran as " *follas* " das árbores para cubrir o seu físico. e a nudez espiritual descuberta pola experiencia do pecado.

Verso 3: " *Non haberá máis maldición. O trono de Deus e do Cordeiro estará na cidade; os seus servos servirano e veranlle a cara* " .

A partir deste verso, o Espírito exprésase en tempo futuro, dando á súa mensaxe o significado de alento para os elixidos que aínda terán que loitar contra o mal e as súas consecuencias ata o regreso de Cristo e a súa eliminación da terra do pecado.

É o " *anatema* ", a maldición do pecado cometido por Eva e Adán, que fixera a Deus invisible aos ollos humanos. A creación do Israel do antigo pacto non cambiou nada, porque o pecado aínda fixo invisible a Deus. Aínda tiña que esconderse baixo a aparencia dunha nube de día que se volveu extravagante pola noite. O lugar santísimo do santuario estaba reservado exclusivamente para el, baixo pena de morte para un delincuente. Pero estas condicións terrestres xa non existen. Na nova terra, Deus é visible para todos os seus servos, cal será o seu servizo aínda segue sendo un misterio, pero terán contacto con el mentres os apóstolos se frotaban con Xesucristo e conversaban con el; cara a cara.

Verso 4: " *E o seu nome estará na súa fronte.* »

O nome de Deus constitúe o verdadeiro " *selo do Deus vivo* ". O descanso do sábado é só o "sinal" externo disto. Porque o " *nome* " de Deus designa o seu carácter que simboliza polos rostros dos " *catro animais* ": " *o león, o becerro, o home e a aguia* " que ilustran á perfección os contrastes harmónicos do carácter de Deus. : real e forte, pero preparado para o sacrificio, aparencia humana, pero natureza celestial. As palabras de Xesús cumpríronse; os que son iguais xúntanse.

Ademais, os que comparten valores divinos foron seleccionados por Deus para a vida eterna e reúnense a el. A " *fronte* " alberga o cerebro do home, o centro motor do seu pensamento e da súa personalidade. E este cerebro animado estuda, reflexiona e aproba ou rexeita o estándar de verdade que Deus lle presenta para salvalo. O cerebro dos elixidos amaba a demostración de amor organizada por Deus en Xesucristo e loitaban, segundo as regras establecidas, por vencer o mal coa súa axuda, para conseguir o dereito a vivir con el.

En definitiva, todos aqueles que comparten o carácter de Deus revelado por Xesucristo atópanse con el para servilo eternamente. A presenza do " *nome* " de Deus " *escrito nas súas frontes* " explica a súa vitoria; e isto, particularmente, na última proba de fe adventista na que os homes tiñan a opción de inscribir na " *fronte* ", " *o nome de Deus* " ou o da " *besta* " rebelde .

Verso 5: " *Non haberá máis noite; e non necesitarán nin lámpada nin luz, porque o Señor Deus lles iluminará. E reinarán para sempre.* »

Segundo Gen.1:5, detrás da palabra " *noite* " está a palabra " *escuridade* ", un símbolo do pecado e do mal. A " *lámpada* " designa a Biblia, a santa palabra escrita de Deus que revela o estándar da " *súa luz* ", a do ben e do ben. Xa non será útil, os elixidos terán acceso directo á súa inspiración divina, pero actualmente conserva, na terra do pecado, o seu papel esencial " *iluminador* " que só conduce á vida eterna.

Verso 6: " *E díxome: Estas palabras son certas e verdadeiras; e o Señor, o Deus dos espíritos dos profetas, enviou o seu anxo para mostrar aos seus servos o que debe ocorrer axiña "*.

Por segunda vez atopamos esta afirmación divina: " *Estas palabras son certas e verdadeiras* ". Deus esfórzase por convencer ao lector da profecía, porque a súa vida eterna está en xogo nas súas eleccións. Fronte ás súas afirmacións divinas, o ser humano está condicionado polos cinco sentidos que lle deu o seu Creador. As tentacións son múltiples e eficaces para afastalo da espiritualidade. Polo tanto, a insistencia de Deus está plenamente xustificada. O perigo para as almas é real e sempre presente.

É apropiado actualizar a nosa lectura deste verso que presenta un carácter literal raro nesta profecía. Non hai ningún símbolo neste verso, senón a afirmación de que Deus é a inspiración dos profetas que escribiron os libros da Biblia e que como revelación final, enviou a "Gabriel" a Xoán, para que lle revele en imaxes o que , en 2020, sucederá " pronto ", ou xa se conseguiu, en boa medida. Pero entre 2020 e 2030 haberá que atravesar a época máis terrible; tempos terribles marcados pola morte, a destrución nuclear e as terribles " *sete últimas pragas da ira de Deus* "; o home e a natureza sufrirán terriblemente ata que desaparezan.

Verso 7: " *E velaquí, veño axiña . Feliz o que garda as palabras da profecía deste libro!* »

O regreso de Xesús anúnciase para a primavera de 2030. A biaventuranza é para nós, na medida en que "mantemos " , ata o final , " *as palabras da profecía deste libro* " Apocalipse.

O adverbio " *pronto* " define a aparición repentina de Cristo á hora do seu regreso, porque o tempo pasa regularmente sen aceleración nin desaceleración. Desde Daniel 8:19, Deus lémbra-nos: " *Hai un tempo sinalado para o fin* ": "

Entón díxome: Ensinareiche o que sucederá ao final da ira, porque hai un tempo marcado para o fin. ”. Só poderá intervir ao final dos 6000 anos programados por Deus para a súa selección de elixidos, é dicir, o primeiro día da primavera que precede ao 3 de abril de 2030.

Verso 8: " *Eu son Xoán, quen oín e vin estas cousas. E cando oín e vin, caín aos pés do anxo que mo mostrou, para ~~adoralo~~ e postrarme ante el. »*

Por segunda vez, o Espírito vén a enviarnos o seu aviso. Nos textos orixinais gregos o verbo "proskuneo" tradúcese como "prostrarse ante". O verbo "adorar" é un legado da versión latina chamada "Vulgata". Ao parecer, esta mala tradución abriu o camiño para o abandono da postración física na práctica relixiosa do cristianismo apóstata ata o punto de rezar "de pé", por mor doutra tradución falsa do verbo grego "istemi", en Marcos 11:25. No texto, a súa forma "stékété" ten o significado de "permanecer firme ou perseverar", pero a tradución de Oltramare utilizada na versión de L.Segond traduciuno a "estasis" que significa "de pé" no sentido literal. Unha tradución falsa da Biblia lexitima así, enganosamente, unha actitude indigna, arrogante e indignante cara ao gran Deus creador, o Todopoderoso, por parte das persoas que perden o sentido do verdadeiramente sagrado. E este non é o único... Por iso a nosa actitude ante as traducións bíblicas debe ser desconfiada e cautelosa, sobre todo porque en Apoc.9:11, Deus revela o uso "destrutivo" (Abaddon- *Apollyon*), da Biblia escrita. " *en hebreo e grego* ". A verdade só se atopa nos textos orixinais, conservados en hebreo pero desaparecidos e substituídos polos escritos gregos da nova alianza. E alí, hai que recoñecelo, apareceu a oración "de pé" entre os crentes protestantes, dirixida polas divinas palabras do " *5a trompeta* ". Porque, paradoxalmente, a oración de xeonllos continuou máis tempo entre os católicos, pero non debemos sorprendernos, porque é nesta relixión católica onde o demo leva aos seus seguidores e ás súas vítimas a postrarse ante imaxes gravadas prohibidas polo segundo dos dez mandamentos de Deus; mandamento que os católicos ignoran, xa que na versión romana, elimínase e substitúese.

Verso 9: " *Pero el díxome: Ten coidado de non facer isto! Son o teu compañeiro de servizo, o dos teus irmáns os profetas e dos que gardan as palabras deste libro. ~~Adora~~ Antes de que Deus te postras. »*

A falta cometida por Xoán é proposta por Deus como unha advertencia dirixida aos seus elixidos: "coidado de non caer na idolatría!" que constitúe a principal culpa das relixións cristiás rexeitadas por Deus en Xesucristo. Organiza esta escena do mesmo xeito que organizou a súa última lección ordenando aos seus apóstolos que levasen as armas para a hora da súa detención. Chegado o momento, prohibiulles usalo. A lección foi dada e ela dixo: " *Ten coidado de non facelo* ". Neste verso, Xoán recibe a explicación: " *Eu son o teu compañeiro de servizo* ". Os " *anxos* ", incluído " *Gabriel* ", son, como os homes, criaturas do Deus creador que prohibiu no segundo dos seus dez mandamentos postrarse ante as súas criaturas, ante imaxes gravadas ou imaxes pintadas; todas as formas que pode adoptar o ídolo. Podemos así aprender deste verso observando os comportamentos opostos dos anxos. Aquí Gabriel, a criatura celeste máis digna despois de Michael, prohibe postrarse ante el. Por outra banda, Satanás, nas súas

aparencias sedutoras, disfrazado de "Virxe", pide que se erguen monumentos e lugares de culto para adoralas e servilas... a máscara luminosa da escuridade cae.

O anxo especifica ademais " *e o dos teus irmáns, os profetas e os que gardan as palabras deste libro* ". Entre esta frase e a de Apoc. 1:3 observamos a diferenza debido ao tempo transcorrido entre o inicio do tempo de descifrado, 1980, e o da versión actual de 2020. Entre estas dúas datas, "o que *lea* " fixo que outros fillos de Deus compartisen a luz descifrada e eles á súa vez entraron na obra dos " *profetas* ". Esta multiplicación permite que aínda un maior número doutras persoas convocadas accedan ás eleccións escoitando a verdade revelada e poñéndoas en práctica concreta.

Verso 10: " *E díxome: Non selas as palabras da profecía deste libro. Porque o tempo está preto.* »

A mensaxe é enganosa porque vai dirixida a Xoán, a quen Deus trasladou á nosa era final desde o principio do libro, segundo Apoc.1:10. Ademais, debemos entender que a orde de non selar as palabras do libro vai dirixida directamente a min no momento en que o libro estea totalmente descintado; entón convértese no " *libro aberto* " de Apoc.10:5. E cando se " *abre* " coa axuda e autorización de Deus, xa non se trata de pechalo con "selos". E isto, " *pois o tempo está preto* "; na primavera de 2021, quedan 9 anos para o regreso glorioso do Señor Deus Xesús Cristo.

Non obstante, a primeira apertura do " *libro pequeno* " comezou despois do decreto de Dan.8:14, é dicir, despois de 1843 e 1844; pois a importante comprensión do tema da última proba de fe adventista débese ás revelacións dadas directamente polo propio Xesucristo, ou polo seu anxo, á nosa irmá Ellen.G.White, durante o seu ministerio.

Verso 11: " *Que o inxusto volva ser inxusto, que o impuro volva a ser impuro; e que os xustos aínda practiquen a xustiza, e o que é santo aínda se santifique.* »

Na primeira lectura, este verso confirma a entrada en aplicación do decreto de Dan.8:14. A separación dos adventistas seleccionados por Deus entre 1843 e 1844 confirma a mensaxe de " *Sardes* " onde atopamos aos protestantes " *vivos* " pero " *mortos* " e " *contaminados* " espiritualmente, e aos pioneiros adventistas " *dignos de brancura* " chamados neste verso " *xustiza e santificación* ". Pero a apertura do " *librito* " é progresiva como " *o camiño dos xustos que vai medrando como a luz do día, dende o amencer ata o seu cénit* ". E os adventistas pioneiros descoñecían que ^{unha} proba de fe os ía peneirar entre 1991 e 1994, tal e como nos revelou o estudo da " *quinta trompeta* ". Como resultado, fan posible outras lecturas deste verso.

O tempo do selado está a piques de rematar como lemos en Apocalipsis 7:3: " *Non fagas dano á terra, nin ao mar, nin ás árbores, ata que selamos a fronte dos servos do noso Deus.* » Onde debemos colocar a autorización para prexudicar a terra, o mar e as árbores? Existen dúas posibilidades. Antes da " *sexta trompeta* " ou antes das " *sete últimas pragas* "? A " *sexta trompeta* " constituíndo un sexto castigo de advertencia dado por Deus aos pecadores terrestres, paréceme lóxico neste caso manter a segunda possibilidade. Porque as " *sete últimas pragas da ira de Deus* " teñen como obxectivo a " *terra* " protestante e

o " mar " católico . Consideremos que as destrucións realizadas pola " sexta trompeta " non impiden, senón que promoven a conversión dos chamados elixidos redimidos polo sangue de Xesucristo.

É polo tanto, despois da " sexta trompeta " e xusto antes das " sete últimas pragas ", e no momento da parada do selado que marca o final do tempo da graza colectiva e individual que aínda podemos colocar as palabras de este verso: " *Que o que é inxusto volva ser inxusto, que o que está contaminado volva a contaminarse; e que os xustos aínda practiquen a xustiza, e o que é santo aínda se santifique.* » Todo o mundo poderá ver aquí a forma en que o Espírito confirma neste verso a boa tradución que presentei para o versículo fundamental "adventista" que é Daniel 8:14: "... a santidad será xustificada " . As palabras " xustiza e santo " están fortemente apoiadas e, polo tanto, confirmadas por Deus. Esta mensaxe, polo tanto, anticipa o momento do final do período de carencia, pero outra explicación é a seguinte. Chegando ao final do libro, o Espírito apunta ao momento no que o libro totalmente descifrado se converta no " libro aberto " e a partir deste momento, a súa aceptación ou rexeitamento marcará a diferenza entre " o que é xusto e o que se contamina. " e o noso Señor invita " ao santo a santificarse aínda máis ". Lembro de novo que a " contaminación " foi atribuída ao protestantismo na mensaxe " Sardes " . O Espírito apunta coas súas palabras a este protestantismo e adventismo institucional que comparte a súa maldición desde 1994, cando se uniu a el entrando na alianza ecuménica. A aceptación da mensaxe descifrada deste libro, polo tanto, " unha vez máis , pero a última, marcará a diferenza entre o que serve a Deus e o que non o serve " segundo Mal.3:18.

Así que resumo as leccións deste verso. En primeiro lugar, confirma a separación adventista do protestantismo entre 1843 e 1844. En segunda lectura, aplícase contra o adventismo oficial que volveu á alianza protestante e ecuménica despois de 1994. E proponho unha terceira lectura que se aplicará ao final do tempo de graza en 2029 antes do regreso de Xesucristo fixada para o comezo da primavera que chega antes do 3 de abril de Pascua de 2030.

Quédanos despois destas explicacións entender que a causa da caída do adventismo institucional, que o levou a ser " vomitado " por Xesucristo na súa mensaxe dirixida a Laodicea, é menos a negativa a crer no seu regreso para 1994, que a negativa a ter en conta a contribución de luz que veu iluminar a verdadeira tradución de Daniel 8:14; unha luz demostrada de xeito incontestable polo propio texto bíblico hebreo orixinal. Este pecado só podería ser condenado polo Deus da xustiza que non considera aos culpables inocentes.

Verso 12: " *Velaí, veño axiña , e a miña recompensa está comigo, para pagar a cada un segundo a súa obra* " .

En 9 anos, Xesús volverá nunha gloria divina indescriptible. En Apocalipsis 16 ao 20, Deus revelounos a natureza da parte da súa retribución reservada aos pecadores católicos, protestantes e adventistas rebeldes inxustos e intolerantes. Tamén nos presentou a porción reservada para os seus adventistas elixidos que permaneceron fieis e que honran a súa palabra profética e o seu santo sábado do sétimo día, en Apoc. 7, 14, 21 e 22. A "retribución" "devolverá a cada un segundo cal "é a súa obra " , que deixa pouco espazo para que os culpables se

xustificuen aos ollos de Cristo. As palabras autoxustificantes vólvense inútiles porque entón será demasiado tarde para transformar os erros das eleccións pasadas.

Verso 13: " *Eu son o alfa e o omega, o primeiro e o último, o principio e o final.* »

O que ten un principio tamén ten un final. Este principio aplícase ao período de tempo terrestre proporcionado por Deus para a súa selección de elixidos. Entre o alfa e o omega pasarán 6000 anos. No ano 30, o 3 de abril, a morte expiatoria voluntaria de Xesucristo tamén marcará o tempo alfa da alianza cristiá de 2000 anos; a primavera de 2030 marcará a súa época omega con toda forza.

Pero o alfa tamén é 1844 co seu omega 1994. E por último, o alfa é para min e os últimos cargos electos, 1995 co seu omega, 2030.

Verso 14: " *Felices os que gardan os seus mandamentos (e non ~~lavar as súas túnicas~~), para ter dereito á árbore da vida e entrar pola porta da cidade!* »

A segunda forma da " *gran tribulación* " está ante nós co seu corolario de multitude de mortes. Polo tanto, faise urxente obter protección e axuda de Deus a través de Xesucristo. Como suxire a imaxe, o pecador debe " *gardar os seus mandamentos*". » ; **os de Deus e os de Xesús, " o Año de Deus ", o que significa que debe renunciar a todas as formas que pode adoptar o pecado.** A tradución velada deste verso conservado nas nosas Biblias actuais débese ao catolicismo romano dirixido desde o Vaticano. Os outros manuscritos, os máis antigos, e polo tanto máis fieis, propoñen: " *Bienaventurados os que gardan os seus mandamentos* ". E dado que o pecado é a transgresión da lei, a mensaxe desvirtúase e substitúe a necesaria e vital obediencia pola simple reivindicación da pertenza cristiá. Quen se beneficia do crime? Aos que loitarán contra o sábado ata o glorioso regreso de Xesucristo. A verdadeira mensaxe resúmese do seguinte xeito: "Bendito o que obedece ao seu Creador". Esta mensaxe só repite o que se cita en Apocalipse 12:17 e 14:12, a saber: " *os que gardan os mandamentos de Deus e a fe de Xesús* ". Estes son os destinatarios da última mensaxe enviada por Xesús. Quen xulga o resultado obtido é o propio Xesucristo, e a súa esixencia é igual ao sufrimento sufrido no seu martirio. A recompensa para os seleccionados será moi grande; obterán a inmortalidade e entrarán na vida eterna polo camiño adventista simbolizado polas " *doce portas* " da simbólica " *nova Xerusalén* ".

Verso 15: " *Fóra con cans, magos, fornicarios, asasinos, idólatras e todo o que ama e practica a mentira!* »

Quen son aqueles aos que Xesús chama así? Esta acusación oculta afecta a toda a fe cristiá que renegou; a fe católica, a fe protestante multiforme incluída a fe adventista que entrou na súa alianza desde 1994; a fe adventista tan ricamente bendicida por el ao comezo da súa existencia, e máis aínda no que respecta aos seus últimos representantes obrigados á disidencia. Os " *cans* " son os pagáns pero tamén, e sobre todo, os que din ser os seus irmáns **e o traizoan**. Este termo " *cans* " é paradoxalmente para os humanos occidentais contemporáneos o do animal considerado como un símbolo de fidelidade, pero para os orientais a propia imaxe de execración. E aquí, Xesús mesmo desafía a súa natureza humana e considera que son animais pouco fiables. Os demais termos confirman esta sentenza. Xesús

confirma as palabras feitas en Apocalipsis 21:8 e aquí a adición do termo " *cans* " expresa o seu xuízo persoal. Despois da sublime demostración de amor que deu aos homes, nada é máis terrible que ser traizoado por quen din pertencer a el e o seu sacrificio.

Entón, Xesús chámalo " *magos* " polo seu comercio con anxos malos, o espiritismo, que primeiro seduciu á fe católica coas aparicións da "Virxe María", algo bíblicamente imposible. Pero os milagres realizados polos demos son semellantes aos que fixeron os " *magos* " do faraón ante Moisés e Aarón.

Ao cualificalos de " *incastos* ", Xesús condena a liberación da moral pero sobre todo as alianzas relixiosas antinaturais que fan as igrexas protestantes coa fe católica denunciada polos profetas de Deus como servo do demo. Reproducen, "como fillas", a " *fornicación* " da súa " *nai prostituta Babilonia a Grande* ", denunciada en Apocalipsis 17:5.

Os apóstatas tamén son " *asasinos* " que se prepararán para matar os elixidos de Xesús se non intervén para evitalos a través da súa gloriosa chegada.

Son " *idólatras* " porque lle interesa máis á vida material que á espiritual. Quedan indiferentes cando Deus lles ofrece a súa luz que rexeitan descaradamente demonizando aos seus verdadeiros mensaxeiros.

E para rematar este verso, especifica: " *e quen ama e practica mentiras!* » Ao facelo, denuncia a aqueles que teñen unha natureza apegada á mentira, ata o punto de ser totalmente insensibles á verdade. Dos gustos e cores díxose que non se poden discutir; pasa o mesmo co amor á verdade ou á mentira. Pero para a súa eternidade, Deus selecciona, exclusivamente, entre as súas criaturas que a reprodución humana dá lugar, a aqueles que teñen este amor á verdade.

O resultado final do plan de salvación de Deus é terrible. Botaranse, sucesivamente, os antediluvianos pecadores impenitentes endurecidos, a antiga alianza xudía incrédula, a abominable fe católica papal romana, a idólatra fe ortodoxa, a fe protestante calvinista e, por último, a fe institucional adventista, a última vítima do espírito de tradición que todas as anteriores favoreceron por igual.

A mensaxe "adventista" tivo consecuencias fatales, primeiro, para os xudeus, que caeron pola súa negativa a crer na **primeira vinda** do Mesías anunciada en Dan. 9:24 a 27. En segundo lugar, os cristiáns expulsados por Xesús que todos comparten a culpa de mostrar desinterese pola última mensaxe "adventista" que anuncia **a súa segunda vinda** . A súa falta de amor pola súa verdade é fatal para eles. En 2020, todas estas grandes relixións oficiais comparten esta terrible mensaxe que Xesús dirixiu en 1843 ao protestantismo da era " *Sardes* " en Apoc. 3:1: " *Dícese que estás vivo e estás morto* ".

Verso 16: " *Eu, Xesús, enviei o meu anxo para testificarche estas cousas nas igrexas. Eu son a raíz e a semente de David, a brillante estrela da mañá.* »

Xesús enviou o seu anxo Gabriel a Xoán, e por medio de Xoán a nós, os seus fieis servos dos últimos días. Porque só hoxe esta mensaxe totalmente descifrada permite comprender as mensaxes que dirixe aos seus servos e discípulos das sete épocas ou das sete Asembleas. Xesús elimina a dúbida sobre a súa evocación simbólica de Apo.5: " *a raíz e a posteridade de David* ". Engade: " *a brillante estrela da mañá* ". Esta estrela é o sol pero só se identifica con el como

símbolo. Porque, inconscientemente, os seres sinceros que aman a Xesucristo polo seu sacrificio honran ao noso sol, esta estrela divinizada polos pagáns. Se moitos non son conscientes diso, multitudes, mesmo ilustradas sobre o tema, non están preparadas, nin capaces de comprender a gravidade desta acción idolátrica pagá. O home debe esquecerse de si mesmo, para poñerse no lugar de Deus que sente as cousas de forma moi diferente debido ao feito de que a súa mente xa segue as accións dos homes durante case 6000 anos. Identifica cada acción polo que realmente representa; o que non é o caso dos homes cuxa curta vida se preocupa principalmente por satisfacer os seus desexos, principalmente carnis e terrealis, senón que tamén o é para aqueles que son espirituais e moi relixiosos e que permanecen bloqueados por respecto ás tradicións dos pais.

Ao final da mensaxe *de Tiatira*, o Espírito díxolle ao " *que vence* ": " *E dareille a estrela da mañá* ". Aquí Xesús preséntase como a " *estrela da mañá* ". O gañador obterá, polo tanto, a Xesús e con el toda a luz da vida que ten a súa fonte nel. O recordatorio deste termo suxire a plena atención dos verdadeiros últimos "adventistas" nestes versículos de 1 Pt.2:19-20-21: " *E nós temos a palabra profética aínda máis segura, á que fai ben pagar atención, como a unha lámpada que brilla nun lugar escuro, ata que o día amence e a estrela da mañá xurda nos vosos corazóns; sabendo en primeiro lugar vós mesmos que ningunha profecía das Escrituras pode ser obxecto de interpretación privada, pois non foi por vontade do home que algunha profecía foi traída, senón que é movida polo Espírito Santo que os homes faloron de Deus.* » Non poderíamos dicilo mellor. Despois de escoitar estas palabras, o elixido transfórmaas en obras tidas en conta por Xesucristo.

Verso 17: " *E o Espírito e a noiva dixeron: Ven. E quen oia diga: Veña. E que veña o que teña sede; quen queira, que tome a auga da vida libremente* ”.

Desde o inicio do seu ministerio terreal, Xesús lanzou esta chamada: " *Ven* ". Pero tomando a imaxe de " *sede* ", sabe que quen non ten " *sede* " non virá beber. A súa chamada será escoitada, só, por aqueles que " *sedem* " desta vida eterna que a súa perfecta xustiza nos ofrece só pola súa graza, como segunda oportunidade. Só Xesús pagou o prezo; por iso ofréceo " *de balde* ". Ningunha "indulxencia" católica ou divina permite obtelo por diñeiro. Esta convocatoria universal prepara unha reunión de cargos electos de todas as nacións e todas as orixes. A chamada " *Vén* " convértese na clave desta agrupación de elixidos que creará a proba de fe dos últimos días. Pero, experimentarán a proba espalladas pola terra e só se reunirán cando Xesucristo volva na súa gloria para eliminalos da terra do pecado.

Verso 18: " *Declaro a todo aquel que escoita as palabras da profecía deste libro: Se alguén lle engade algo, Deus asolagao coas pragas descritas neste libro;* »

A Revelación non é un libro bíblico común. É unha obra literaria codificada divinamente na linguaxe bíblica que pode ser recoñecida por quen busca toda a Biblia de principio a fin. As expresións fanse coñecidas mediante lecturas repetidas. E as "concordancias bíblicas" permiten atopar expresións semellantes. Pero precisamente porque o seu código é moi preciso, advírtese aos

tradutores e aos transcritores: " *Se alguén lle engade algo, Deus golpeará coas pragas descritas neste libro* ".

Verso 19: " *E se alguén quita algo das palabras do libro desta profecía, Deus quitará a súa parte da árbore da vida e da cidade santa, descrita neste libro.* »

Polas mesmas razóns, Deus ameaza a quen " *quita algo das palabras do libro desta profecía* ". Quen corre este risco tamén é advertido: " *Deus cortará a súa parte da árbore da vida e da cidade santa, descrita neste libro* ". Os cambios observados terán, polo tanto, terribles consecuencias para os que os cometeron.

Chamo a súa atención sobre esta lección. Se a modificación deste incomprendible libro codificado é castigada por Xesucristo destas dúas rigorosas formas, que será para os que rexeitan a súa mensaxe descodificada perfectamente comprensible ?

Deus ten boas razóns para presentar esta advertencia con claridade, porque esta Revelación, cuxas palabras son escollidas por el, ten o mesmo valor que o texto dos seus "dez mandamentos" "gravado co dedo sobre táboas de pedra". Agora, en Dan.7:25, profetizou que a súa " *lei* " real sería " *cambiada* " así como os " *tempos* ". A acción foi realizada, como vimos, pola autoridade romana, sucesivamente imperial en 321, despois papal, en 538. Esta acción que el xulgou como "arrogante" será castigada coa morte, e Deus exhorta-nos a non reproducir, cara á profecía, este tipo de faltas que condena firmemente.

A obra de Deus segue sendo a súa obra independentemente do tempo en que se realice. Descifrar a súa profecía é imposible sen a súa guía. Isto significa que o traballo descifrado ten o mesmo valor que o que está cifrado. Decatádevos, polo tanto, de que esta obra onde se revela claramente o pensamento de Deus é de moi alta " *santidade* ". Constitúe o " *testemuño de Xesús* " definitivo que Deus dirixe aos seus últimos servos adventistas disidentes; e ao mesmo tempo, coa práctica do verdadeiro sábado sábado, é en 2021, a última " *santidade xustificada* " programada desde a entrada en vigor do decreto de Dan.8:14 en 1843.

Verso 20: " *O que testemuña estas cousas di: Si, veño pronto. Amén! Veña, Señor Xesús!* »

Porque contén as últimas palabras que Xesucristo dirixiu aos seus discípulos, este libro de Apocalipsis é de moi alta santidade. Nel atopamos o equivalente ás táboas da lei, gravadas co dedo de Deus e entregadas a Moisés. Xesús testemuña; quen se atreverá a impugnar esta atestación divina? Todo está dito, todo se revela, non ten máis que dicir: " *Si, vou axiña* ". Un simple " *Si* " que implica toda a súa persoa divina, significa que a súa próxima chegada é segura porque renova a súa promesa: " *Veño axiña* "; un " *de inmediato* » datado que cobra todo o seu sentido: na primavera de 2030. E confirma a súa declaración dicindo " *Amén* "; que significa: "En verdade".

Quen di entón: " *Ven, Señor Xesús* "? Segundo o versículo 17 deste capítulo, son " *o Espírito e a noiva* ".

Verso 21: " *A graza do Señor Xesús estea con todos os santos!* »

Este último verso do Apocalipse pecha o libro evocando " *a graza do Señor Xesús* ". Este é un tema que a miúdo se opuxo á lei ao comezo da Asemblea cristiá. Nese momento, a graza era obrigada contra a lei por aqueles que

rexeitaban a oferta de Cristo. A herdanza da lei dos xudeus significaba que só vía a xustiza divina a través dela. Xesús non quería apartalos da obediencia á lei pero veu " *cumprir* " o que lle profetizaran os sacrificios de animais. Por iso dixo en Mat.5:17: " *Non pensedes que vin para destruír a lei ou os profetas; Non vin para abolir, senón para **cumprir** "* .

O máis sorprendente é escoitar aos cristiáns opoñerse á lei e á graza. Porque, como explica o apóstolo Paulo, a graza pretende axudar ao home a cumprir a lei ata o punto de que Xesús declara en Xoán 15:5: " *Eu son a vide, vós sodes os sarmentos. O que permanece en min e en quen eu estou dá moito froito, porque sen min non podeades facer nada "* . De que cousas " *facer* " está a falar e de que " *froita* " é? De respecto á lei que a súa graza fai posible grazas á súa axuda no Espírito Santo.

Sería desexable e saudable que " *a graza do Señor Xesús fose* " e puidese actuar " *en todos* "; pero este verso deturpado só expresa un desexo irrealizable. Agardemos xa todos que sexan moitísimos; o maior número posible; o noso admirable Deus, Creador e Salvador meréceo; é sumamente digno diso. Ao especificar " *con todos os santos* ", o texto orixinal elimina calquera ambigüidade; a graza do Señor pode beneficiar exclusivamente a eles, a aqueles " *a quen santifica coa súa verdade* " (Xoán 17:17). E aos que pensan en acadar a vida eterna tomando o camiño reclamado por Xesucristo, lémbrolles que entre o " *camiño* " e a " *vida* ", está a esencial " *verdade* ", segundo Xoán 14:6. Sen ofender aos rebeldes que reclaman a bendición deste verso, desde 1843, a graza do Señor só beneficiou aos que el santifica coa restauración do seu santo descanso sabático o sábado. É esta acción a que asociada ao testemuño de amor pola súa " *verdade* " fai que os elixidos sexan os santos dignos da graza en cuestión. Polo tanto, a graza non se pode dedicar a " *todos* ". Polo tanto, coidado coas traducións malas e enganosas da Biblia, que provocan unha terrible desilusión final para aqueles que confían nelas para a súa desgraza.

A revelación divina presentada neste traballo confirmou as leccións profetizadas na historia do Xénese, cuxa importancia vital puidemos constatar. Ao final deste traballo, parece útil recordar estas leccións principais. Isto está xustifico e tamén me gustaría sinalar que no noso mundo contemporáneo, a fe cristiá preséntase masivamente nunha forma distorsionada debido á herdanza culta do catolicismo romano. A verdade esixida por Deus quedou no estado simple e lóxico que entendían os primeiros apóstolos de Xesucristo pero esta sinxeleza moitas veces ignorada vólvese, polo seu carácter minoritario, complexa para os non iniciados. De feito, para identificar os últimos Santos dos Últimos Días de Xesucristo e a estrutura espiritual da Revelación, o decreto de Daniel 8:14 é indispensable. Pero para identificar este decreto, tamén son esenciais o estudo de todo o libro de Daniel e o desciframento das súas profecías. Estas cousas entendidas, o Apocalipse desvelanos os seus segredos. Estes necesarios estudos explican a dificultade que se atopa cando tentamos convencer ao home incrédulo do noso tempo en Occidente, e especialmente en Francia.

Xesús dixo que ninguén pode vir a el, excepto o Pai que o leva e tamén dixo, respecto dos seus elixidos, que deben nacer de auga e do Espírito. Estas dúas ensinanzas significan complementariamente que Deus coñece a natureza espiritual

dos seus elixidos entre todas as súas criaturas. En consecuencia, cada un deles reaccionará segundo a súa propia natureza; tamén aqueles que teñan prexuízos favorables sobre o sábado xa practicado polos xudeus aceptarán sen demasiada dificultade as revelacións proféticas que amosan que Deus o esixe desde 1843. Pola contra, aqueles que teñan prexuízos desfavorables respecto diso rexeitarán todos os argumentos bíblicos presentados e atopará boas razóns para xustificar a súa negativa. A comprensión deste principio protéxenos de quedar desilusionados con aqueles aos que lles presentamos a verdade de Cristo. Ao revelar a verdade do pensamento divino, a profecía dá todo o seu poder ao "*Evanxeo eterno*" que os discípulos de Xesús deben "*ensinar ás nacións ata a fin do mundo*".

As "bestas" do Apocalipse

Cronoloxicamente e sucesivamente os inimigos de Deus e os seus elixidos apareceron na imaxe de "*bestias*".

O primeiro designa a Roma imperial representada polo "*dragón con dez cornos e sete cabezas con diadema*", en Apoc. 12:3; "*Os nicolaítas*" en Apoc.2:6; "*o diaño*" en Apoc.2:10.

A segunda refírese á Roma católica papal representada por "*a bestia que nace do mar, con dez cornos con diademas e sete cabezas*" de Apoc. 13:1; "*o trono de Satanás*" en Apoc.2:13; "*a muller Izabel*" en Apoc.2:20; "*a lúa tinguiuse de sangue*" en Apoc.6:12; "*o terceiro golpe de lúa*" da "*cuarta trompeta*" en Apoc.8:12; "*o mar*" en Apoc.10:2; "*a cana coma unha vara*" en Apoc.11:1; "*a cola*" do "*dragón*" en Apoc.12:4; "*a serpe*" en Apoc.12:14; e "*o dragón*" dos versos 13, 16 e 17; "*Babilonia a grande*" en Apoc.14:8 e 17:5.

O terceiro ten como obxectivo o ateísmo revolucionario francés, imaxinado pola "*bestia que se levanta do abismo*" en Apoc.11:7; a "*gran tribulación*" en Apoc.2:22; a "*cuarta trompeta*" en Apoc.8:12; "*a boca que traga o río*" que simboliza o pobo católico, en Apoc.12:16. Isto refírese á primeira forma do "*segundo ai*" citada en Apoc.11:14. A súa segunda forma será realizada pola "*sexta trompeta*" de Apo.9:13, segundo Apo.8:13 baixo o título de "*segundo ai*", entre o 7 de marzo de 2021 e o 2029, baixo o aspecto real dun Mundo. Terceira guerra que remata nunha guerra nuclear. O xenocidio humano que despoboa a terra (*o abismo*) é o vínculo establecido entre "*a cuarta e a sexta trompeta*". Os detalles do desenvolvemento desta guerra revélanse en Dan.11:40 a 45.

A cuarta "*bestia*" designa á fe protestante e á fe católica, a súa aliada, na última proba da fe na historia terreal. Ela "*sobe da terra*", en Apoc.13:11; o que significa que é ela mesma, saíndo da fe católica simbolizada por "*o mar*". De forma esmagadora, a época da Reforma estableceu unha relixión protestante, con múltiples aspectos, marcada pola apostasía, testemuñando nas obras de Xoán Calvino, un carácter bélico, duro, cruel e perseguidor. A entrada en vigor do decreto de Dan.8:14 condenouno globalmente a partir da primavera de 1843.

A fe adventista institucional, emerxendo viva da proba de fe protestante de 1843-1844, retrocedeu e volveu ao status de fe protestante e á súa maldición divina desde o outono de 1994; isto polo rexeitamento oficial da luz profética divina revelada nesta obra a partir de 1991. Esta morte espiritual da forma institucional está profetizada en Apoc.3:16: "*Vomitareite da miña boca*".

Os últimos cumprimentos das profecías están diante de nós, e a fe de todos será probada. O Señor Xesucristo recoñecerá, entre todos os seres humanos, aos que lle pertencen, aos que acollen as súas revelacións vitais, froito do amor divino, con gozo e fidelidade agradecida.

Na hora da última elección, os elixidos distinguíranse polo feito de saber por que a caída caída, a Revelación divina marcará así a diferenza entre os salvos e os perdidos aos que desde a época apostólica "Éfeso", en Apo . 2:5, Deus dixo: "*Lembre, pois, de onde caíches*"; e en 1843, na época de "Sardes", tamén díxolles aos protestantes, en Apoc.3:3: "*lembrade como recibistes e escoitaches; e garda e arrepite*"; isto esténdese aos adventistas caídos desde 1994, que aínda que observadores do sábado, reciben de Xesús esta mensaxe de Apocalipsis 3:19: "*Repredo e castigo a todos os que amo; polo tanto, ten celo e arrepiñate*".

Ao preparar esta Revelación profética, o Deus creador, atopado na persoa de Xesucristo, propúxose o obxectivo de permitir que os seus elixidos identifiquen claramente os seus inimigos; faise a cousa e conséguese o propósito de Deus. Así, espiritualmente enriquecida, a súa Elixida convértese en "*a Noiva preparada para a Cea das Vodas do Cordeiro*". El "*vestiuna con liño branco fino, que son as obras xustas dos santos*" en Apocalipsis 19:7. Ti que liches o contido desta obra, se tes a oportunidade e a bendición de estar entre eles, "*prepárate para atoparte co teu Deus*" (Amós 4:12), na súa verdade!

Aínda que o descifrado das misteriosas profecías de Daniel e Apocalipse está totalmente completado e agora coñecemos o tempo do verdadeiro regreso de Cristo, esta pregunta de Xesucristo citada en Lucas 18:8 deixa unha dúbida un tanto angustiante: "*Dígovos que el farálles xustiza rapidamente. Pero cando veña o Fillo do Home, atopará fe na terra?*". Pois a abundancia do coñecemento intelectual da verdade non pode compensar a debilidade da calidade desta fe. A humanidade que se enfrontará ao regreso de Xesucristo desenvolveuse nun clima favorable a todas as formas de egoísmo fortemente alentado. O éxito individual converteuse no obxectivo que hai que acadar a calquera prezo, mesmo esmagando ao veciño, e iso durante un longo período de paz mundial durante máis de 70 anos. Cando sabemos que os valores do ceo propostos por Xesucristo están en absoluta oposición a esta norma do noso tempo, a súa pregunta parece tráxicamente xustificada, porque pode afectar a persoas que se crían "elixidas", pero só permanecerán durante a súa desgraza dos "chamados"; porque Xesús non atopará neles a calidade de fe requirida para ser digno da súa graza.

A letra mata pero o Espírito dá vida

Este último capítulo completa o descifrado da Revelación do Apocalipse. De feito, acabo de presentar os códigos bíblicos que permiten identificar os símbolos que Deus utiliza nas súas profecías, pero aínda que o seu obxectivo é revelar a súa esixencia para o regreso do sábado desde 1843-1844, a palabra sábado non aparece. só unha vez nestes textos proféticos de Daniel ou Apocalipse. Sempre se suxire pero non se cita claramente. A razón para non nomealo claramente é que a práctica do sábado é unha normalidade básica da fe cristiá apostólica, pois todos poden ver que o tema do sábado nunca foi motivo de controversia entre os xudeus e os primeiros apóstolos, discípulos de Xesucristo. Porén, o demo non deixou de atacalo, primeiro incitando aos xudeus a que o “contaminasen”, despois aos cristiáns, facéndoo “ignorar” por completo. Para conseguir este resultado, inspirou traducións falsas dos textos orixinais que o mencionaban. Ademais, esta presentación da verdade divina non estaría completa sen a denuncia destas fechorías odiosas, cuxas vítimas son, primeiro, Deus en Xesucristo, despois aquelas a quen a súa morte expiatoria podería ofrecer a vida eterna.

Afirmo, ante Deus, que non existe nos escritos dos antigos e novos pactos, é dicir, na Biblia enteira, **ningún** versículo que ensine un cambio no estado do sábado a partir do cuarto dos seus dez mandamentos; ademais, santificado por Deus, desde o comezo da súa creación do noso mundo terreal.

Desde a apostasía protestante debido á entrada en vigor do decreto de Daniel 8:14, na primavera de 1843 ata hoxe, a lectura da Biblia mata. Gustaríame sinalar que non é a Biblia a que mata deliberadamente, é o uso que se fai dela en función dos erros de tradución que aparecen nas versións traducidas dos textos orixinais “*hebreo e grego*”; pero sobre todo tamén é un problema por malas interpretacións. Deus mesmo confirma a cousa, en imaxes, en Apoc.9:11: " *Tiñan sobre eles como rei ao anxo do abismo, chamado en hebreo Abaddon e en grego Apollyon.* ". Recordo aquí a mensaxe oculta neste verso: " *Abaddon e Apollyon* " significan " *en hebreo e grego* ": Destruir. " *O anxo do abismo* " destrúe a fe usando as " *dúas testemuñas* " bíblicas de Apoc.11:3.

Ademais, desde 1843, os falsos crentes cometeron dous erros na lectura do testemuño histórico da Biblia. O primeiro é ter dado máis importancia ao nacemento de Xesucristo que á súa morte e o segundo reforza este erro, ao dar máis importancia á súa resurrección que á súa morte. Este dobre erro testemuña contra eles, porque a demostración do amor de Deus polas súas criaturas descansa, esencialmente, na súa decisión voluntaria de dar, en Cristo, a súa vida para a redención dos seus elixidos. Dar prioridade á resurrección de Xesús consiste en

desvirtuar o proxecto salvífico de Deus, e iso leva para os culpables a consecuencia de cortarse del e romper a súa santa, xusta e boa alianza. A vitoria de Cristo descansa na súa aceptación da morte, a súa resurrección é só a feliz e xusta consecuencia da súa perfección divina.

Colosenses 2:16-17: " *Por tanto, ninguén vos xulgue sobre comer ou beber, ou sobre unha festa, ou lúa nova ou sábados: estas eran a sombra das cousas por vir, pero o corpo está en Cristo.* »

Este verso utilízase a miúdo para xustificar a detención da práctica do " *Sabbath* " semanal. Dúas razóns condenan esta elección. O primeiro é que a expresión " *sabbaths* " designa " *os sábados* " ocasionados polas " *festas* " relixiosas anuais ordenadas por Deus en Levítico 23. Trátase de " *sabbaths* " en movemento que se colocan ao principio e ás veces ao final durante as " *festas* " relixiosas ". Son evocados pola expresión " *non farás ningún traballo servil nese día* ". Non teñen ningunha relación co *semanario* " *Sabbath* " que non sexa o seu nome " *Sabbath* ", que significa "cesar, descansar" e que aparece por primeira vez en Xen.2:2: " *Deus descansou* ". Tamén hai que ter en conta que a palabra " *sabbath* " citada no texto hebreo do cuarto mandamento non aparece na tradución de L.Segond que a designa, só, baixo o nome de " *día de descanso* " ou " *sétimo día* ". Non obstante, toma a súa raíz do verbo citado en Xen.2:2: " *descanso* " ou " *o sábado* ", que é claramente nomeado na versión JNDarby da Biblia.

A segunda razón é esta: Paul dixo sobre as " *festas e os sábados* " que son " *sombras das cousas por vir* ", é dicir, cousas que profetizan unha realidade que foi ou será. Asumindo que o " *sábado do sétimo día* " se refire neste verso, queda unha " *sombra que vén* " ata a chegada do sétimo milenio que profetiza. A morte de Xesucristo revelou o significado do " *sábado do sétimo día* " que profetiza, por mor da súa vitoria sobre o pecado e a morte, os " *mil anos* " celestes durante os cales os seus elixidos xulgarán aos mortos terrestres e celestes caídos.

Neste verso, " *as festas, as lúa novas* " e os seus " *sábados* " estaban ligados á existencia da forma nacional do antigo pacto Israel. Ao establecer, mediante a súa morte, o novo pacto, Xesucristo fixo inútiles estas cousas proféticas; tiñan que cesar e desaparecer como unha " *sombra* " que se esvaece ante a realidade do seu ministerio terrenal cumprido. Mentres o " *Sabbath* " semanal agarda a chegada do sétimo milenio para coñecer a súa realidade profetizada e perder a súa utilidade.

Paul tamén menciona " *comer e beber* ". Como servo fiel, sabe que Deus falou sobre estas cousas en Levítico 11 e Deuteronomio 14 onde prescribe os alimentos puros permitidos e os alimentos impuros prohibidos. As observacións de Paulo non pretenden desafiar estas ordenanzas divinas senón só as opinións humanas (*que ninguén...*) expresaron sobre este tema que desenvolverá en Romanos 14 e 1 Cor.8 onde os seus pensamentos aparecen con máis claridade. O tema refírese aos alimentos sacrificados a ídolos e falsas divindades. Lembra aos elixidos que forman o Israel espiritual de Deus os seus deberes para con el, dicindo en 1 Cor. 10:31: " *Se comes, ou bebes, ou fai calquera outra cousa, fai todo para a gloria de Deus* ". ¿Glorifican Deus os que ignoran e desprezan as súas ordenanzas reveladas sobre estes asuntos?

É Santiago, o irmán de Xesús, quen fala en nome dos apóstolos **sobre o tema da circuncisión** , en Feitos 15, 19-20-21: “ *Por tanto, eu creo que non debemos preocupar aos das nacións que se volven Deus, senón escribirlles que se absteñan da inmundicia dos ídolos, da fornicación, das cousas estranguladas e do sangue; porque Moisés, dende as xeracións antigas, ten en cada cidade os que o predicán, sendo lidos nas sinagogas todos os sábados* ”.

Moitas veces empregados para xustificar a liberdade dos pagáns conversos cara ao sábado, estes versos constitúen pola contra a mellor proba da súa práctica alentada e ensinada polos apóstolos. De feito, Jacques considera que non é útil impoñerlles a circuncisión e resume os principios esenciais porque se lles presentará un profundo ensino relixioso cando vaian “todos os sábados” ás sinagogas xudías das súas *localidades* .

Outro pretexto empregado para xustificar o cese da clasificación pura e impura dos alimentos: a visión dada a Pedro en Feitos 10. A súa explicación desenvólvese en Feitos 11 onde identifica os "animais impuros" da visión cos "homes" pagáns que veu a rezarlle para que acudise ao centurión romano “Cornelius”. Nesta visión, Deus representa a natureza impura dos pagáns que non o serven e serven a falsas divindades. Non obstante, a morte e resurrección de Xesucristo trae un gran cambio para eles, xa que a porta da graza ábrelles a través da fe no sacrificio expiatorio de Xesucristo. É a través desta visión que Deus ensina a Pedro esta cousa nova. En consecuencia, a clasificación de puro e impuro establecida por Deus en Levítico 11 permanece e continúa ata o fin do mundo. Excepto que, desde 1843, co decreto de Dan.8:14, a dieta dos seres humanos asumiu a norma da " *santificación* " orixinal establecida e ordenada en Xen.1:29: " *E Deus dixo: Velaquí, eu Dei toda planta que dá semente que está sobre a superficie de toda a terra, e toda árbore na que hai froito dunha árbore que dá semente; esta será comida para ti* ”.

Xesús deu a súa vida en tortura física e mental para salvar aos seus elixidos. Non dubides do altísimo nivel de santidade que esta morte apaixonada esixe a cambio de quen salva. En verdade!

O tempo terrenal de Xesucristo

A perla do sábado do 20 de marzo de 2021

Desde o comezo do meu ministerio, estiven convencido, e canteino, de que "Xesús naceu na primavera". Neste sábado do 20 de marzo de 2021, o equinoccio de primavera situouse ás 10:37 a.m. ao comezo dunha reunión espiritual. O Espírito levoume entón a buscar as probas do que ata entón era só unha simple convicción de fe. Un calendario xudeu permitiunos situar a hora do equinoccio de primavera do ano: 6 antes da data oficial cristiá do nacemento do noso Salvador, o "sábado" do 21 de marzo.

Por que ano - 6?

Porque a nosa datación oficial do nacemento de Xesucristo construíuse sobre dous erros. Só no século VI d.C. cando o monxe católico Dionisio o Pequeno se puxo a establecer un calendario. A falta de detalles bíblicos ou históricos, situou este nacemento na data da morte do rei Herodes, que colocou no 753 da fundación de Roma. Desde entón, os historiadores confirmaron un erro de 4 anos no seu cálculo; que sitúa a morte de Herodes en 749 a partir da fundación de Roma. Pero, Xesús naceu antes da morte de Herodes e Mateo 2:16 dános unha precisión que sitúa a idade de Xesús en " *dous anos* " no momento da "masacre dos inocentes" ordenada polo airado rei Herodes, porque sufriu e sentiu chegar a morte que o arrincaría dos goces do poder. O detalle é importante, porque o texto especifica, " *dous anos, segundo a data da que se preguntara coidadosamente cos sabios* ". Engadido aos catro anos do erro anterior, o ano - 6, ou 747 da fundación de Roma, establécese bíblicamente.

O equinoccio de primavera do ano - 6

Caendo nun sábado, neste ano - 6, a Biblia dinos que un anxo presentouse a "pastores *que vixían os seus rabaños* ". O sábado prohibe o comercio pero non a tenza e coidado dos animais; Xesús confirmouno dicindo: "¿ *Quen de vós ten unha ovella que cae nun pozo e non vén a entregala nin en sábado?* ? ". Así, por un anxo, anunciouse o nacemento do " *Bo Pastor* ", *salvador e guía das ovellas humanas, en primeiro lugar, aos pastores humanos, gardiáns e protectores das ovellas animais*. O anxo aclarou: " *... porque hoxe vos naceu na cidade de David un Salvador, que é Cristo o Señor* ". Este " *hoxe* " era, polo tanto, o día do sábado e o anuncio facíase pola noite, o nacemento de Xesús tivo lugar entre as 6 da tarde, o comezo do sábado e a hora nocturna da anunciación que o anxo fixo aos pastores. Agora debemos establecer o momento preciso en que, no cadro de tempo de Israel, cumpriuse o equinoccio de primavera do ano 6. Pero isto aínda non é posible porque non temos información sobre este período.

O nacemento de Xesús en sábado fai que o plan de salvación de Deus sexa brillante e perfectamente lóxico. Xesús declarouse a si mesmo como o " *Fillo do Home* " , " *o Mestre do sábado* ". Porque o sábado é temporal e a súa utilidade continúa ata o día da súa segunda vinda, esta vez poderosa e gloriosa. Xesús dálle ao sábado todo o seu significado xa que profetiza o resto do sétimo milenio gañado só para os seus elixidos pola súa vitoria sobre o pecado e a morte.

Para marcar a súa entrada na idade adulta, aos "doce anos", Xesús intervén espiritualmente cos relixiosos aos que cuestiona sobre o Mesías anunciado nas

Sagradas Escrituras. Separado dos seus pais que o buscaron durante tres días, deu testemuño da súa independencia divina e da súa conciencia da súa misión a favor dos humanos terrestres.

Despois chega o momento do seu ministerio terrestre activo e oficial. As ensinanzas de Daniel 9:27 preséntano en forma de " *pacto* " de " *a semana* " que simboliza sete anos entre o outono 26 e o outono 33. Entre estes dous outonos atópase, en posición central, a primavera e a festa da Pascua do ano 30 onde, ás 15.00 horas, "a mediados da Semana Santa, o mércores. 3 de abril de 30 Xesucristo fixo cesar o " *sacrificio e ofrenda* " animal do rito hebreo, ao ofrecer a súa vida para expiar só os pecados dos seus elixidos. O día da súa morte, Xesús tiña 35 anos e 13 días. Morrendo vitorioso sobre o pecado e a morte, Xesús puido entregar o seu espírito a Deus, dicindo: " *Compatado está* ". A súa vitoria sobre a morte foi posteriormente confirmada pola súa resurrección. Así acompañou e instruíu aos seus apóstolos e discípulos ata que, mentres miraban, subiu ao ceo antes da festa de Pentecostés, segundo o testemuño dado en Feitos 1:1 a 11. Pero os anxos prepararon nesta ocasión o anuncio do seu glorioso retorno, dicindo: " *Homes de Galilea, por que estás aquí mirando ao ceo? Este Xesús , que foi levado de ti ao ceo, virá do mesmo xeito que o viste ir ao ceo.* ". En Pentecostés, comezou o seu ministerio celeste de "Espírito Santo" que lle permite actuar ata o fin do mundo, ao mesmo tempo, no espírito de cada un dos seus elixidos espallados pola terra. É entón cando o seu nome profetiza en Isaías 7:14, 8:8 e Matt.1:23, " *Emanuel* ", que significa "Deus connosco", adquire aínda máis o seu verdadeiro significado.

Os detalles proporcionados neste documento constitúen recompensas que Xesús dá aos seus elixidos como sinal de aprecio pola súa demostración de fe. Así é como a data da súa morte permite coñecer e compartir con el a do seu glorioso regreso definitivo que programaba para o primeiro día da primavera do ano 2030; é dicir, 2000 anos despois da primavera da súa crucifixión o 3 de abril do 30.

Santidade e santificación

A santidade e a santificación son inseparables e condicións de salvación ofrecidas por Deus en Xesucristo. Paulo recorda isto en Heb.12:14: " *Busca a paz con todos e a santidade, sen a cal ningún verá ao Señor* ".

Este concepto divino de “ **santificación** ” debe entenderse perfectamente porque se refire a “todo o que pertence a Deus” e, como todos os propietarios, non pode ser despoñido sen consecuencias para os que se atreven a facelo. Agora ben, non hai que identificar e establecer unha lista das cousas que lle pertencen; Creador da vida e de todo o que hai nela, todo lle pertence. Polo tanto, ten dereito á vida e á morte sobre todas as súas criaturas vivas. Porén, deixando a todos o dereito a vivir con el ou morrer sen el, os seus elixidos únense a el por unha libre e voluntaria elección de pertencerlle eternamente. Esta reconciliación con el fai dos seus escollidos a súa propiedade. Aqueles a quen acolle e reconece entran no seu concepto de **santificación** que xa se refería a todas as leis ás que está sometida a vida na terra. A santificación consiste, pois, en aceptar someterse ás leis físicas e morais establecidas, e polo tanto aprobadas, por Deus. É por esta dobre razón que o sábado e os dez mandamentos expresan concretamente esta santificación divina, cuxa transgresión requirirá a morte do Mesías Xesús.

Este concepto de santificación é tan fundamental que Deus viu oportuno definilo ao comezo da Biblia en Xen.2:3, santificando o sétimo día. Polo tanto, non é de estrañar que este número sete se converta no seu "selo real" en toda a Biblia e máis particularmente en Apocalipsis 7:2: " *E vin a outro anxo, que subía cara ao sol nacente , e que levaba o selo . do Deus vivo ; berrou a gran voz aos catro anxos aos que lles foi dado facer dano á terra e ao mar, e dixo : Aqueles que teñan oídos para escoitar a suxestión do sutil Espírito de Deus notarán que este " selo do Deus vivo " é citado neste capítulo "7" de Apocalipse.*

Neste día de Pascua e sábado do 3 de abril de 2021, aniversario da morte do noso Salvador Xesucristo, o Espírito de Deus dirixiu os meus pensamentos ao santuario hebreo de Moisés e ao templo construído polo rei Salomón en Xerusalén. Observei alí un detalle que confirma firmemente a interpretación que dei deste santuario; a saber, un papel profético do gran proxecto salvador preparado para os elixidos redimidos por Deus.

Desde 1948, aínda levando a maldición divina debido á súa negativa a reconecer a Xesucristo como o "Mesías" enviado por Deus, os xudeus recuperaron a súa terra nacional. Desde entón, unha idea, un só pensamento obsesionounos: reconstruír o Templo de Xerusalén. Ai para eles, isto nunca pasará, porque Deus ten unha boa razón para impedilo; o seu papel rematou coa morte e resurrección de Xesucristo. A santidade do templo atopou todo o seu cumprimento na alma do “Mesías”, na súa carne e no seu espírito, perfecto e sen mancha ningunha. Xesús revelou esta lección cando dixo en Xoán 2:14, falando do seu corpo: " *Destruí este templo, e en tres días eu o levantarei* ".

O fin da utilidade do templo foi confirmado por Deus de varias maneiras. Primeiro, fíxoo destruír no ano 70 d. C. polas tropas romanas de Tito, como se profetiza en Daniel 9:26. Despois, despois de expulsar aos xudeus, entregou o lugar do templo á relixión do Islam, que construíu alí dúas mesquitas; a máis antiga "Al-Aqsa" e a Cúpula da Rocha. Israel, pois, non ten, de Deus, nin a

posibilidade nin a autorización para reconstruír o seu templo. Porque esta reconstrución distorsionaría o seu proxecto de salvación profetizado.

O tempo de vixencia do templo de Xerusalén foi gravado na forma da súa construción. Pero para ver con máis claridade, xa debemos examinar os detalles revelados deste edificio relixioso portador de santidade. Teñamos en conta que o templo ía ser construído polo rei David que expresou o desexo e elixira Xerusalén para acollelo; Deus estivo de acordo. Para iso, embelleceu e fortificara esta antiga cidade chamada "Xebús" desde os tempos de Abraham. Así, entre David e "o fillo de David", o "Mesías", pasaron "mil anos". Pero Deus non llo permitiu, e fíxolle saber a razón; converteuse nun home de sangue ao matar ao seu fiel servo "Urías o hitita" para levar á súa muller, "Batxeba", que máis tarde se converteu na nai do rei Salomón. Así David asumiu o prezo da súa culpa, castigado coa morte do seu primeiro fillo, nacido de Betsabé, despois, contado o seu pobo sen orde de Deus, foi castigado e Deus ofreceulle elixir o seu castigo entre tres opcións. Segundo 2 Sam.24:15, elixiu a mortalidade da peste epidémica que matou a 70.000 vítimas en tres días.

En 1 Reis 6 atopamos a descrición do templo construído por Salomón. El dálle o nome, "casa de YaHWéH". Este termo "casa" suxire un lugar de reunión familiar. A casa construída profetiza a familia do Deus creador redentor. Está formado por dous elementos contiguos: o santuario e o templo.

Na terra realízanse ritos relixiosos que se practican na zona autorizada para o home. Salomón chámao: templo. Como prolongación do lugar santísimo, que el chama santuario, e do que só está separado por un veo, a sala do templo ten corenta cúbados de lonxitude, ou dúas veces máis grande que o santuario. O templo cobre así 2/3 de toda a casa.

Aínda que foi construído máis tarde na época de Moisés, o pacto xudeu está enteiramente baixo o paraugas do pacto feito entre Deus e Abraham a principios do terceiro milenio desde Adán. O "Mesías presentárase ao pobo xudeu a principios do quinto milenio, 2000 anos despois. Non obstante, o tempo asignado por Deus á terra para a súa selección dos elixidos é de 6000 anos. Atopamos así para o tempo, a proporción 2/3 + 1/3 da casa de YaHWéH. E nesta comparación, 2/3 da alianza de Abraham corresponden a 2/3 da casa de YaHWéH que remata no veo separador. Este veo xoga un papel principal xa que marca a transición do terrestre ao celeste; isto sabendo que este cambio marca a conclusión do papel profético do templo terrenal. Estas nocións dan ao veo separador o significado do pecado que separa ao perfecto Deus celestial do home terrestre imperfecto e pecador desde Adán e Eva. O veo separador ten un dobre carácter, porque debe axustarse á perfección celeste e á imperfección terrestre das dúas pezas conectadas. É entón cando aparece o papel do Mesías porque encarna perfectamente esta característica. Na súa perfección divina, Xesucristo converteuse en pecado ao levar aos seus elixidos no seu lugar para expiar por eles e pagar o prezo mortal.

Esta análise lévanos a ver no santuario a imaxe dunha sucesión profética das grandes fases espirituais marcadas cada 2000 anos: 1o ^{sacrificio} ofrecido por Adán – Sacrificio ofrecido por Abraham no monte Moriah, futuro Gólgota –

Sacrificio de Cristo ao pé. do Monte Gólgota – Sacrificio dos últimos electos impedido polo glorioso regreso do salvador Xesucristo en Miguel.

Para Deus, para quen segundo 2 Pedro 3:8, " *un día é como mil anos, e mil anos como un día* ", (ver tamén Salmo 90:4), o programa terrenal está construído sobre a imaxe do semana nunha sucesión de: 2 días + 2 días + 2 días. E detrás desta sucesión ábrese un eterno " *sétimo día* ".

O contido das dúas estancias da casa santa é sumamente revelador.

O santuario ou lugar santísimo

Os dous querubíns coas ás estendidas

O santuario chamado lugar santísimo mide 20 cóbados de longo por 20 cóbados de ancho. É un cadrado perfecto. E a súa altura tamén é de 20 cóbados; que o fai un cubo; a imaxe triplicada da perfección (= 3 : L = l = H); isto como a descrición da " *nova Xerusalén que baixa do ceo de Deus* " en Apoc.20. Este lugar santísimo está prohibido por Deus ao home baixo pena de morte. O motivo é sinxelo e lóxico; este lugar só pode acoller a Deus porque simboliza o ceo e imaxina o carácter celestial de Deus. No seu pensamento está o seu plan de salvación no que xogan o seu papel todos os elementos simbólicos que se instalan neste santuario. A realidade está en Deus na dimensión celeste, e na terra dá a ilustración desta realidade a través de símbolos. Chego así ao tema deste descubrimento específico desta Pascua de 2021. Lemos en 1 Reis 6:23 a 27: " *Fixo dous querubíns no santuario de madeira de oliveira silvestre, de dez cóbados de alto. Cada unha das dúas ás dun dos querubíns tiña cinco cóbados, dez cóbados dende a punta dunha das súas ás ata a punta da outra. O segundo querubín tamén tiña dez cóbados. A medida e a forma eran as mesmas para ambos os querubíns. A altura de cada un dos dous querubíns era de dez cóbados. Salomón puxo os querubíns no medio da casa, dentro. As súas ás estaban abertas: a á do primeiro tocaba unha das paredes e a á do segundo tocaba a outra parede; e as súas outras ás xuntáronse ao final, no medio da casa* .

Estes querubíns non existían no tabernáculo de Moisés, pero ao colocalos no templo de Salomón, Deus ilumina o significado deste lugar santísimo. Na dirección do seu ancho, a peza está atravesada polos dous pares de ás dos dous querubíns, dándolle así un estandarte celeste, efectivamente inaccesible para o ser humano que só vive na terra. Aproveito aquí para denunciar e restablecer unha verdade sobre estes querubíns aos que, nun delirio místico pagán, pintores tan famosos como "Miguelangelo" deron a aparencia de bebés alados tocando instrumentos ou tirando frechas coas mans. Non hai bebés no ceo. E para Deus, segundo Psa.51:5 ou 7: " *Velaí, eu nacín na iniquidade, e miña nai concibíume en pecado* ", e Rom.3:23: " *Porque todos pecaron e están privados da gloria. de Deus* ", non existe un bebé inocente ou puro, porque desde Adán, o home naceu pecador por herdanza. Os anxos celestes foron todos creados como mozos, como Adán foi na terra. Non envellecen e permanecen perpetuamente iguais. A vellez é unha característica exclusivamente terrestre, a consecuencia do pecado e da morte, o seu salario final, segundo Rom.6:23.

A Arca da Santa Alianza

1 Reis 8:9: " *Na arca só había as dúas táboas de pedra que Moisés puxo alí no Horeb, cando o Señor fixo un pacto cos fillos de Israel, cando saían da terra de Exipto* ".

No santuario ou lugar santísimo hai, pois, dous enormes querubíns coas ás estendidas, símbolos do activo carácter celeste, pero tamén e sobre todo, **a arca da alianza** que se sitúa **no centro** da sala entre os dous grandes querubíns. Porque é para acubillala onde se constrúe a casa. Na orde na que Deus lle presenta a Moisés as cousas relixiosas que terá que realizar, atópase primeiro, a arca da alianza. Pero este recipiente é menos precioso que o seu contido: as dúas táboas de pedra nas que co dedo Deus gravou a súa ultrasanta lei dos dez mandamentos. É o reflexo do seu pensamento, da súa norma, do seu carácter inmutable. Nun estudo separado (2018-2030, a máxima expectativa adventista), xa demostrei o seu carácter profético para a era cristiá. No santuario lemos os pensamentos secretos de Deus. Alí atopamos os elementos que favorecen e fan posible a comunión con el. Abonda con dicir que o pecador que segue sendo un transgresor voluntario dos seus dez mandamentos engánase a si mesmo se cre que pode reclamar a súa salvación. A relación descansa unicamente na fe depositada nas realidades simbolizadas que se atopan neste lugar santísimo. En dez mandamentos, Deus resume o seu nivel de vida prescrito para os seres humanos formados á súa imaxe; o que significa que Deus mesmo honra e cumpre os seus mandamentos. A vida dada ao home baséase no respecto a estes mandamentos. E a súa transgresión dá lugar ao pecado castigado coa morte do culpable. E desde Adán e Eva, a desobediencia puxo a toda a humanidade baixo esta condición mortal. Polo tanto, a morte caeu sobre os humanos como unha enfermidade sen cura.

O propiciatorio

No santuario, enriba do propiciatorio, imaxe simbólica do altar na que debe ser inmolado o Año de Deus, outros dous anxos máis pequenos miran o altar e as súas ás únense no medio. Nesta imaxe, Deus mostra o interese que lle dan os anxos fieis ao plan de salvación que descansa na morte expiatoria de Xesucristo. Porque Xesús baixou do ceo para tomar o aspecto dun neno humano. O que deu a súa vida na cruz do Gólgota foi primeiro o seu amigo celeste "Michael", xefe dos anxos e expresión celestial visible do Espírito de Deus creador e os anxos considéranse con razón "compañeros de servizo" dos seus *elixidos* .

No lugar santísimo, a arca cuberta polo propiciatorio está colocada debaixo das ás dos dous querubíns grandes e máis pequenos. Nesta imaxe, atopamos a ilustración deste verso de Mal.4:2: “ Pero para vós que temedes o meu nome, *sairá o sol da xustiza* , e **a curación estará baixo as súas ás** ; *sairás e saltarás coma becerros nun establo* . O propiciatorio, símbolo que prefigura a cruz na que Xesús foi crucificado, traerá de feito a cura contra a enfermidade mortal do pecado. Xesús morreu para librar do pecado e resucitou para librar aos seus elixidos das mans malvadas dos pecadores impenitentes e rebeldes. A transgresión da lei contida na arca levou a morte a todas as criaturas humanas da terra. E para os elixidos seleccionados por Deus en Cristo, só para eles, o

propiciatorio colocado sobre a arca que contén a lei transgredida provocou o triunfo da vida eterna na que entrarán na hora da primeira resurrección; a dos santos redimidos polo sangue derramado por Xesucristo neste propiciatorio. A súa curación da morte será entón completa. Segundo Mal.4:2, os querubíns son a imaxe do Deus Espírito celestial quen Rev.4 designa polo símbolo das " *catro criaturas vivas* ". Porque a curación unida ao propiciatorio está ben colocada debaixo das dúas ás centrais dos dous grandes querubíns.

Do mesmo xeito que no rito hebreo anual do "día da expiación", o sangue animal da cabra era rociado na parte dianteira e no propiciatorio, cara ao Oriente, era necesario que o sangue de Xesucristo fluyera tamén el. neste mesmo propiciatorio. Para este propósito, Deus non pediu o servizo dun sacerdote humano. Todo o planeara e organizara con antelación, facendo que a arca e as cousas santas transportasen desde o lugar santísimo e o lugar santo nos tempos do profeta Xeremías ata unha cova situada no soto ao pé do monte Gólgota, baixo pedras. chan, de seis metros de profundidade, xusto por debaixo da cavidade cúbica de 50 cm, escavada en superficie na rocha, na que os soldados romanos erguían a cruz na que foi crucificado Xesús. Por unha falla longa e profunda creada polo terremoto mencionado na Biblia, o seu sangue fluíu literalmente polo lado esquerdo do propiciatorio, é dicir, polo lado dereito do Cristo crucificado. Así, non é sen razón que Mateo 27:51 testemuña estas cousas: " *E velaquí, o veo do templo foi rasgado en dous, de arriba a abaixo, a terra tremeu, as pedras foron feitas en pedazos...* ". En 1982, un exame científico revelou que o sangue seco recollido por Ron Wyatt estaba composto anormalmente por 23 cromosomas X e un só cromosoma Y. O divino creador quería deixar atrás del, unha proba da súa natureza divina que se engade ao seu santo sudario en 1982. que a imaxe do seu rostro e do seu corpo aparecen en negativo. Así, a lei transgredida contida na arca obtivo a súa completa reparación ao recibir no seu altar o sangue verdadeiramente puro de todo pecado do noso Salvador Xesucristo. Porque ao revelar estas cousas a Ron Wyatt, Deus non buscou satisfacer a curiosidade humana, senón que quería fortalecer a doutrina da santificación da súa divindade en Xesucristo. Porque ao ter un sangue diferente ao doutros humanos, dá razóns para crer na súa natureza perfecta e pura, libre de toda forma de pecado. Confirma así que chegou a encarnar un novo ou " *último Adán* " como di Paulo en 1 Cor. 15:45, porque aínda que se viu, escoitou e morreu nun corpo de carne semellante ao noso, non estaba sen ningún vínculo xenético. coa especie humana. Tal atención ao detalle na realización do seu proxecto salvador revela a importancia que Deus dá aos símbolos da súa ensinanza. E entendemos mellor por que, Moisés foi castigado por ter distorsionado este proxecto salvador divino ao golpear dúas veces a rocha do Horeb. A segunda vez, segundo a orde dada por Deus, só tivo que falar con el para conseguir a auga.

A vara de Moisés, o maná, o rolo de Moisés

Núm. 17:10: " *Xahová díxolle a Moisés: Trae de volta a vara de Aharón diante do testemuño , para que sexa gardada como sinal para os fillos da rebeldía, para que poña fin á súa murmuración diante de min e que o fagan. período de non morrer* ".

Éxodo 16:33-34: " E Moisés díxolle a Aharón: "Toma un recipiente e pon nel un omer cheo de maná e pono **diant**e de Xehová, para que se conserve para os teus descendentes. Segundo o mandamento dado por Xehová a Moisés, Aharón púxo **diant**e do testemuño , para que se conservase .

Deuteronomio 31:26: " Toma este libro da lei e colócao **xunto á arca** da alianza de Xehová, teu Deus, e estará alí como testemuña contra ti " .

En base a estes versos, perdoemos ao apóstolo Paulo o seu erro que o levou a colocar estes elementos na arca e non ao lado ou diante dela, en Heb.9:3-4: "Detrás do segundo veo estaba a parte . ~~do tabernáculo chamado Santo dos Santos , que contén o altar de ouro para o incenso e a arca da alianza, cuberta enteiramente de ouro. Diante da arca había un recipiente de ouro que contiña o maná, a vara de Aharón que brotara e as táboas da alianza .~~ Así mesmo, o altar do incenso non estaba no santuario senón no lado do templo fronte ao veo. Pero os elementos colocados xunto á arca estaban alí para testemuñar os milagres realizados por Deus para o seu pobo hebreo que se converteu en Israel, unha nación libre e responsable.

A carón da arca, a vara de Moisés e Aharón, esixe a confianza nos verdadeiros profetas de Deus. Segundo Deu.8:3, o maná lembra aos elixidos ante Xesús que "o home non vivirá só de pan e auga, senón de toda palabra que sae da boca de YaHWéH ". E esta palabra tamén se representa alí en forma de pergamiño escrito por Moisés, baixo o ditado de Deus. Enriba da arca, o altar da casa de misericordia ensina que sen fe no sacrificio voluntario da vida de Xesucristo, a conexión con Deus é imposible. Este conxunto de cousas constitúe a base teolóxica da nova alianza establecida sobre o sangue humano derramado por Xesucristo. E moi loxicamente, o día no que, nel, se conseguiu e cumpriu o proxecto de Deus, o papel dos símbolos e a festa do "Yom Kippur" ou "día da expiación" que o profetizaba quedou obsoleto e inútil. Ante a realidade, as sombras esvaecen. Por iso o templo, no que se practicaban os ritos proféticos, tivo que desaparecer e nunca máis aparecer. Como Xesús ensinou, o adorador de Deus debe adoralo " en espírito e en verdade ", tendo " acceso libre " ao seu Espírito celestial a través da mediación de Xesucristo. E esta adoración non está ligada a ningún lugar terrestre, nin en Samaria, nin en Xerusalén, e menos aínda en Roma, Santiago de Compostela, Lourdes ou a Meca.

Aínda que non está ligada a un lugar terrestre, a fe é demostrada por obras que Deus preparou de antemán para os seus elixidos mentres viven na terra. O simbolismo do santuario cesou a principios do quinto milenio despois de 4.000 anos de pecado. E se o proxecto de Deus fora construído durante 4000 anos, os elixidos entrarían no resto de Deus profetizado polo sábado semanal. Pero non foi así, porque desde Zacarías, Deus profetizou dúas alianzas. El elabora sobre o segundo, dicindo en Zac.2:11: " Moitas nacións uniranse a YaHWéH naquel día, e converteranse no meu pobo; Habitarei entre vós, e saberedes que o Señor dos exércitos me enviou a vós. » As dúas alianzas están ilustradas por " dúas oliveiras " en Zac.4:11 a 14: " Eu respondín e díxenlle: Que significan estas dúas oliveiras, á dereita do candelero e á esquerda? Falei por segunda vez e díxenlle: Que significan as dúas ramas de oliveira, que están preto dos dous condutos de ouro dos que sae ouro? El respondeume: Non sabes o que queren dicir? Eu digo: Non,

meu señor. *E dixo: Estes son os dous unxidos que están diante do Señor de toda a terra*. A lectura destes versos faime descubrir unha sutileza sublime do Deus creador, Espírito Santo que inspira a palabra bíblica. Zacarías vese obrigado a preguntar dúas veces o que significan as " *dúas oliveiras* " para que Deus lle responda. Isto débese a que o proxecto da alianza divina experimentará dúas fases sucesivas pero a segunda fase é impartida polas leccións da primeira. Son dous, pero en realidade só son un, porque o segundo é só a culminación do primeiro. De feito, que vale o antigo pacto sen a morte expiatoria do Mesías Xesús? Nada, nin sequera o rabo dunha pera, como diría o monxe Martín Lutero. E esta é a causa da traxedia que aínda hoxe afecta aos xudeus nacionais. Nestes versos Deus tamén profetiza o seu rexeitamento ao novo pacto coa resposta que Zacarías dá á pregunta " *Non sabes o que queren dicir?*" *Eu digo: Non, meu señor*. Porque, de feito, os xudeus nacionais ignorarán este significado ata o momento da última proba anterior ao regreso de Xesucristo onde converterán ou confirmarán a súa negativa a costa da súa existencia.

Obviamente, a conversión cristiá dos pobos pagáns demostrou que o plan divino foi realmente realizado na persoa de Xesucristo e este é o único sinal que Deus aínda ofrece aos xudeus nacionais para que permanezan na súa santa alianza. Así, confirmado, este segundo ou novo pacto debía estenderse ao último terzo dos 6000 anos do tempo do pecado terreal. E só co seu regreso glorioso final, Xesucristo marcará o momento da conclusión do segundo pacto; porque ata este retorno, a ensinanza profetizada polos símbolos segue sendo útil para comprender o proxecto global preparado por Deus posto que lle debemos o coñecemento do tempo do seu glorioso retorno: o comezo da primavera de 2030. Así, en 1844, ao dar o sábado aos seus elixidos, Deus recorre ás leccións inscritas no simbolismo do santuario hebreo e do templo de Salomón. Denuncia o pecado do domingo católico herdado do emperador Constantino desde o 7 de marzo de 321, suxerindo a necesidade dunha nova "purificación do santuario" que se realizou verdadeiramente dunha vez por todas en Xesucristo crucificado e resucitado. Deus en realidade esperou ata 1844 para denunciar máis claramente a súa condena do "domingo romano". Porque a súa adopción puxo a fe cristiá orixinalmente pura baixo a maldición do pecado que rompe a relación con Deus de acordo co anuncio dado en Dan.8:12.

A santificación, polo tanto, implica necesariamente respecto ao sábado santo, santificado por Deus desde o final da primeira semana da súa creación do sistema terrestre. Sobre todo porque profetiza a entrada dos elixidos no descanso obtido pola vitoria de Xesús e está presente no cuarto dos dez mandamentos de Deus contidos na arca do testemuño no lugar santísimo, o santuario, símbolo do Espírito do Deus celestial tres veces santo, santo na perfección dos seus tres papeis sucesivos de Pai, Fillo e Espírito Santo. Todas as cousas que alí se atopan son queridas para o corazón de Deus e deben ser tan queridas nos pensamentos e corazóns dos seus elixidos, dos seus fillos, da xente da súa "casa". Establécese e identifícase así a selección da santidade auténtica dos elixidos.

A diferenza da lei de Moisés que sofre adaptacións para o avance do proxecto de Deus, o que está gravado nas pedras cobra un valor perpetuo ata a fin do mundo. E este é o caso dos seus dez mandamentos, ningún dos cales pode ser

modificado e aínda menos eliminado, como se atreveu a facer a Roma papal para o segundo destes dez mandamentos. A intención diabólica de enganar aos candidatos para a eternidade aparece no engadido dun mandamento para manter o número dez. Pero a prohibición divina de inclinarse ante as criaturas, imaxes gravadas ou representacións efectivamente foi eliminada. Podemos arrepentirnos deste tipo de cousas pero, non obstante, permítenos desenmascarar a falsa fe. O que non busca comprender e permanece superficial loxicamente sofre a consecuencia do seu comportamento; ignora os termos do seu xuízo ata a súa condena por Deus.

O templo ou lugar santo

Deixemos o aspecto relixioso celestial visto desde o ceo para miralo baixo o que a santidad relixiosa lle dá na terra. Descubrímolos nos elementos colocados na parte “templo” da “casa de YaHWéH”. No tabernáculo dos tempos de Moisés, esta sala era a tenda da reunión. Son tres estes elementos e refírese á mesa dos pans da proposición, ao candelabro con sete tubos e sete lámpadas e ao altar do incenso colocado xusto diante do veo no medio da sala. Vindo de fóra, a mesa do pan está á esquerda, ao norte e o candelabro á dereita, ao sur. Estes símbolos son os dunha realidade que se concreta na vida dos elixidos redimidos polo sangue derramado por Xesucristo. Son perfectamente complementarios e inseparables.

O candelabro de ouro con sete lámpadas

Éxodo 26:35: " *Poñerás a mesa fóra do veo, e o candelero fronte á mesa, no lado sur do tabernáculo; e poñerás a mesa no lado norte* ".

No templo, colócase á esquerda, no lado sur. Os símbolos lense ao longo do tempo, de Sur a Norte. O candelabro representa o Espírito e a luz de Deus desde o principio da antiga alianza. A santa alianza xa está baseada no sacrificio do “*cordeiro de Deus*” pascual simbolizado e precedido por cordeiros ou carneiros ofrecidos en sacrificio dende Adán. En Apocalipsis 5:6 están unidos a el os símbolos do candelero: " *sete ollos que son os sete espíritos de Deus enviados por toda a terra* " e " *sete cornos* " que lle atribúen a santificación do poder.

O candelabro está aí para satisfacer a necesidade de luz dos elixidos. Conségueno no nome de Xesucristo en quen está a santificación (= 7) da luz divina. Esta santificación está simbolizada polo número "sete" presente na revelación bíblica desde a creación da semana de sete días desde o principio. En Zacarías, o Espírito atribúe " *sete ollos* " á pedra principal na que Zorobabel reconstruíra o templo de Salomón destruído polos babilonios. E di destes " *sete ollos* ": " *Estes sete son os ollos de Xehová, que percorren toda a terra.* » En Apocalipsis 5:6, esta mensaxe atribúese a Xesucristo, " *o Año de Deus* ": " *E vin, no medio do trono e dos catro seres vivos e no medio dos anciáns, un cordeiro. que estaba alí coma inmolada. **Tiña sete cornos e sete ollos, que son os sete espíritos de Deus enviados por toda a terra*** ". Este verso afirma con forza a santificación da divindade do Mesías Xesús. O gran Deus creador enviouse á terra para cumprir o seu sacrificio expiatorio voluntario en Xesús. É á acción deste Espírito divino á que lle debo as explicacións presentadas nas miñas obras. A luz

é progresiva e o coñecemento crece co tempo. Debémoslle toda a nosa comprensión das súas palabras proféticas.

O altar dos perfumes

Ao ofrecer á morte o seu corpo físico, na perfecta norma do seu espírito e de toda a súa alma, Xesucristo trae ante Deus un cheiro agradable que o rito hebreo simboliza cos perfumes. Cristo está representado nestes perfumes pero tamén no papel do oficiante que os ofrece.

Xusto diante do veo, e fronte á arca do testemuño e ao seu propiciatorio, está o altar do incenso que confire ao oficiante, o sumo sacerdote, o seu papel de intercesor das faltas cometidas só polos seus elixidos. Porque Xesús non tomou sobre si os pecados do mundo enteiro, senón só os dos seus elixidos aos que deu sinais da súa gratitude. Na terra, o sumo sacerdote só ten un valor profético simbólico, porque o dereito de intercesión só pertence a Cristo Salvador. A intercesión é o seu dereito exclusivo e ten un carácter " *perpetuo* " segundo a orde de Melquisedec, como se aclara aínda máis en Dan. 8:11-12: " *Levantouse ao xefe do exército, quitoulle o ~~saerificio perpetuo de el~~, e derrubou o lugar do seu santuario. O exército foi entregado co ~~saerificio perpetuo~~, por mor do pecado; o corno tirou a verdade ao chan e triunfou nas súas empresas* "; e en Heb.7:23. As palabras " ~~saerificio~~ " tachadas non se citan no texto hebreo orixinal. Neste verso, Deus denuncia as consecuencias do goberno papal romano. A relación directa do cristián con Xesús desvíase en beneficio do líder papal; Deus perde aos seus servos que perden as súas almas. Na súa perfección divina, só Deus en Cristo pode lexitimar a súa intercesión, porque ofrece, como rescate por aqueles polos que intercede, o seu sacrificio compasivo voluntario que leva un cheiro agradable ao Deus xuíz Amor e Xustiza a quen representa ao mesmo tempo. tempo . A súa intercesión non é automática, exercea ou non, segundo o mereza ou non o suplicante. A intercesión de Xesucristo está motivada pola súa compaixón polas debilidades carnis naturais dos seus elixidos, pero ninguén o pode enganar, xulga e loita con xustiza e xustiza e reconece aos seus verdadeiros adoradores e escravos; cales son os seus verdadeiros discípulos. No ritual, os perfumes simbolizan o cheiro agradable de Xesús que pode así ofrecer as oracións dos seus fieis santos co seu perfume persoal agradable a Deus. O principio é semellante ao condimento dun prato que se vai comer. Imaxe profética do Cristo vencedor, o Sumo Sacerdote terrenal queda obsoleto e debe desaparecer xunto co templo no que practica os seus ritos relixiosos. O principio de intercesión permanece despois diso, porque as oracións dirixidas a Deus polos santos preséntanse no nome e polos méritos de Xesucristo, intercesor celestial e Deus en plenitude ao mesmo tempo.

A mesa dos pans de proposición

No templo, colócase á dereita, no lado norte. O pan da proposición representa o alimento espiritual que constitúe a vida de Xesucristo, o verdadeiro maná celestial dado aos elixidos. Hai doce pans como hai doce tribos na alianza divina e humana realizada en Xesucristo plenamente Deus (= 7) e plenamente Home (= 5); sendo o número doce o número desta alianza entre Deus e o home,

Xesucristo é a aplicación e o modelo perfecto. É sobre el que Deus constrúe as súas alianzas sobre os 12 patriarcas, os 12 apóstolos de Xesús, as 12 tribos seladas en Rev.7. Na lectura da súa orientación ao Norte do “templo”, esta mesa está ao lado da nova alianza e ao lado do gran Querubín situado á esquerda no santuario.

A praza

O altar dos sacrificios

En Apocalipse 11:2, o Espírito atribúe un destino particular ao " *patio* " do santuario: " *Pero o patio exterior do templo, déixao en fóra, e non o medides; porque foi dado ás nacións, e pisotean a cidade santa durante corenta e dous meses .* O " *patio* " designa o patio exterior situado antes da entrada do lugar santo ou templo cuberto. Alí atopamos elementos de ritual relixioso que se refiren ao aspecto físico dos seres. En primeiro lugar, está o altar dos sacrificios no que se queiman os animais sacrificados. Desde a chegada de Xesucristo, que veu realizar o sacrificio perfecto, este ritual quedou obsoleto e rematou de acordo coa profecía de Dan.9:27: "Fará un pacto forte con moitos durante unha semana e durante a metade da semana. **fará cesar o sacrificio e a ofrenda** ; o devastador cometerá as cousas máis abominables, ata que a ruína e o resolto caian sobre o devastador ". En Heb.10:6 a 9, a cousa está confirmada: " ***Non aceptaches holocaustos nin sacrificios polo pecado . Entón dixeron: Velaquí, veño (No rolo do libro fala de min) Para facer a túa vontade, oh Deus. Despois de ter dito primeiro: **Sacrificios e ofrendas que non quixeches nin aceptas, nin holocaustos nin expiacións** (que se ofrecen segundo a lei), dixo entón: Velaquí, veño para facer a túa vontade. Elimina así o primeiro para establecer o segundo. É en virtude desta vontade que somos santificados, mediante a ofrenda do corpo de Xesucristo, dunha vez por todas* ". Parece que Paulo, o presunto autor desta epístola dirixida aos “hebreos”, escribiuna baixo o ditado de Xesucristo; o que xustifica a súa inmensa luz e a súa incomparable precisión. En efecto, só Xesucristo en persoa podía dicirlle: "(No rolo do libro trátase de min) ". Pero o versículo 8 do texto do Salmo 40 di: " *co pergamiño do libro escrito para min* ". Esta modificación pode, pois, xustificarse por esta acción persoal de Cristo con Paulo, que permaneceu illado durante tres anos en Arabia, preparado e instruído directamente polo Espírito. E lembrovos que xa foi o caso do pergamiño escrito por Moisés que o escribiu baixo o ditado de Deus.**

O mar, tanque de ablucións

O segundo elemento da praza é o tanque de ablución, prefiguración do ritual do bautismo. Deus dálle a palabra "mar" polo seu nome. Na experiencia humana o mar é sinónimo de "morte". Ela tragou aos antediluvianos co seu diluvio e afogou a toda a cabalería do faraón que perseguía a Moisés e ao seu pobo hebreo. No bautismo, necesariamente en total inmersión, suponse que o vello pecador morre para saír da auga como unha nova criatura redimida e rexenerada por Xesucristo que lle imputa a súa perfecta xustiza. Pero este é só un principio teórico cuxa aplicación dependerá da natureza do candidato que se presente. ¿Vén, como Xesús, no bautismo, para facer a vontade de Deus? A resposta é individual e Xesús imputa ou non a súa xustiza segundo o caso. O certo

é que quen queira facer a súa vontade respectará con alegría e gratitude a santa lei divina, cuxa transgresión constitúe pecado. Se debe morrer na auga do bautismo, non hai dúbida de que renace ao servizo de Cristo, salvo accidentalmente pola debilidade carnal do ser humano.

Así, limpo dos seus pecados e vestindo a xustiza imputada de Xesucristo, como o sacerdote da antiga alianza, os cristiáns elixidos poden entrar no lugar santo ou templo para servir a Deus en Xesucristo. O camiño da verdadeira relixión divina revélase así por esta construción pictórica porque só son símbolos, a realidade aparecerá nas obras que os elixidos xustificados traerán ante os homes, os anxos e o Deus creador.

O plan de Deus profetizado en imaxes

No seu plan, Deus eliminou o pecado dos elixidos a través do sangue de Xesucristo levado ao propiciatorio do santuario ou lugar santísimo. Otorgado permiso para escavacións excepcionais no lugar do monte Gólgota en Xerusalén ata 1982, o arqueólogo adventista enfermeiro Ron Wyatt revelou que o sangue de Xesús fluía polo lado esquerdo do propiciatorio situado nunha cova subterránea a seis metros debaixo da cruz. da crucifixión de Cristo; o que aconteceu ao pé do monte Gólgota. No rito sacerdotal, o sacerdote colocado no lugar santo enfróntase ao propiciatorio e ás cousas celestes instaladas no lugar santísimo, o santuario. Polo tanto, o que está á esquerda do home está á dereita de Deus. Así mesmo, a escritura do hebreo faise de dereita a esquerda do home, tomando a dirección Norte-Sur, polo tanto, de esquerda a dereita de Deus. Así, o plano das dúas alianzas está escrito na lectura deste santísimo lugar, dende a dereita do home ata a súa esquerda; ou o contrario para Deus. Os xudeus da antiga alianza servían a Deus baixo a imaxe simbólica do querubín situado no santuario á súa dereita. Durante a súa alianza, o sangue da cabra asasinada no "día da expiación" foi rociado na parte frontal e no propiciatorio. A aspersión fíxoa sete veces co dedo o sumo sacerdote cara a Oriente. É certo que a antiga alianza foi a fase oriental do seu proxecto salvador. Os pecadores a ser perdoados estaban eles mesmos en Oriente, en Xerusalén. O día que Xesús derramou o seu sangue, este caeu sobre este mesmo propiciatorio, e a nova alianza establecida sobre o seu sangue e a súa xustiza comezou baixo o sinal do segundo querubín situado á esquerda, ao sur. Así, visto por Deus, esta progresión produciuse da súa esquerda á **súa** "dereita", o lado da súa bendición, como está escrito en Salmos 110:1: "*De David. Salmo. Palabra de Xehová ao meu Señor: Senta á **miña dereita**, ata que poña os teus inimigos como estrado dos teus pés*". E confirmando Heb.7:17, os versos 4 a 7 especifican: "*Xurou Xehová, e non se arrepentirá: es sacerdote para sempre, ao xeito de Melquisedec. O Señor á túa dereita rompe reis no día da súa ira. Fai xustiza entre as nacións: todo está cheo de cadáveres; rompe cabezas por todo o país. Bebe do regato mentres camiña: por iso ergue a cabeza*". Así, o manso pero xusto Xesucristo fai que os burladores e os rebeldes paguen o prezo do seu desprezo polo testemuño sublime do seu amor compasivo polos seus electos redimidos.

De xeito que, ao entrar na corte ou no templo, os hebreos dan as costas ao "sol nacente" adorado ao longo do tempo polos pagáns en varios lugares da terra,

Deus quixo que o santuario fose construído, ao longo da súa lonxitude, en Oriente- Eixo oeste. Na súa anchura, a parede dereita do lugar santísimo situábase, polo tanto, cara ao “Norte” e a parede esquerda estaba no lado “Sur”.

En Mateo 23:37, Xesús deuse a si mesmo a imaxe dunha " galiña que protexe os seus pitos baixo as súas ás ": " Xerusalén, Xerusalén, que mata aos profetas e apedrea aos que son enviados a ti, cantas veces quixen xunta os teus fillos, coma unha galiña recolle os seus pitos debaixo das ás, e non quixeches! ". Isto é o que ensinan as ás estendidas dos dous querubíns, para cada unha das dúas sucesivas alianzas. Segundo Éxodo 19:4, Deus compárase a si mesmo cunha " aguia ": " Viches o que lle fixen a Exipto e como te levei sobre ás de aguia e te trouxen ata min ". En Apocalipsis 12:14, el especifica " gran aguia ": " E as dúas ás da gran aguia foron dadas á muller para que voase ao deserto, ao seu lugar, onde se alimenta durante un tempo, un tempo. , e medio tempo, lonxe da cara da serpe ”. Estas imaxes ilustran a mesma realidade: Deus protexe aos que ama porque o aman, nas dúas sucesivas alianzas, antes e despois de Xesucristo.

Finalmente, simbólicamente, o templo hebreo representaba o corpo de Cristo, o dos elixidos e colectivamente, a Noiva de Cristo, os seus Electos, a asemblea dos elixidos. Por todas estas razóns, Deus estableceu regras dietéticas sanitarias para que estas diversas formas do templo sexan santificadas e respectadas; 1Cor.6:19: " Non sabes que o teu corpo é templo do Espírito Santo que está en ti, que tes de Deus, e que non es o teu? »

Ouro, nada máis que ouro

Tamén hai que destacar a importancia deste criterio: todos os mobles e utensilios, os querubíns e as propias paredes interiores son de ouro ou cubertos de ouro batido. A característica do ouro é o seu carácter inalterable; este é o único valor que Deus lle dá. Non é de estrañar que fixera do ouro o símbolo da fe perfecta, cuxo modelo único e perfecto foi Xesucristo. O interior do templo e a imaxe do santuario o aspecto interior do espírito de Xesucristo habitado pola santificación, a pureza do Espírito Santo de Deus; o seu carácter era inalterable e esta foi a causa da súa vitoria sobre o pecado e a morte. O exemplo dado por Xesús é presentado por Deus como o modelo a imitar para todos os seus elixidos; esta é a súa esixencia, a única condición para facerse individual e colectivamente compatible coa vida celeste eterna, o salario e a recompensa dos vencedores. Os valores que eran seus deben facerse nosos, debemos parecernos a el como clons, como está escrito en 1 Xoán 2, 6: " *Quen di que permanece nel, debe andar tamén como el camiñou -o mesmo* ". O significado do ouro dános en 1 Pedro 1:7: " *para que a proba da túa fe, que é máis preciosa que o ouro que perece (que, porén, é probado polo lume), poida resultar en loanza, gloria e honra. , cando aparece Xesucristo* . Deus proba a fe dos seus elixidos. Aínda que inalterable, o ouro pode conter restos de materiais impuros, e para eliminálos hai que quentalo e fundilo. A escoura ou as impurezas soben entón á súa superficie e pódense eliminar. É a imaxe da experiencia da vida terrestre dos discípulos redimidos durante a cal Cristo arranca o mal e os purifica, sometendoos a diversas probas. E é só baixo a condición da súa vitoria na proba que ao final da súa vida, o seu destino eterno é decidido polo gran Xuíz Xesucristo. Esta vitoria só se pode conseguir co seu apoio e axuda, como declarou en Xoán 15:5-6 e 10 a 14: “ *Eu son a vide, vós*

sodes os sarmentos. O que permanece en min e en quen eu estou dá moito froito, porque sen min non podeades facer nada. Se alguén non permanece en min, bótase fóra coma unha póla e murcha; despois recollemos as pólas, botámolas ao lume e arden ". Requírese obediencia aos mandamentos divinos: " Se gardades os meus mandamentos, permaneceredes no meu amor, como eu gardei os mandamentos do meu Pai, e permaneceredes no seu amor. ". Morrer polos amigos convértese na culminación perfecta da norma do amor sublimado: " Este é o meu mandamento: Amadevos uns a outros, como eu vos ameí ". Non hai amor máis grande que dar a vida polos amigos ". Pero este recoñecemento por parte de Xesús é condicional: " Sodes os meus amigos, se facedes o que vos mando ".

Pola súa banda, o candelabro con sete lámpadas foi de ouro macizo. Entón só podería simbolizar a perfección de Xesucristo. O ouro que se atopou posteriormente nas igrexas do catolicismo romano reflicte a afirmación da súa falsa fe. Por iso, en cambio, os templos protestantes foron desposuídos de todos os adornos, humildes e austeros. No simbolismo do santuario e do templo, a presenza do ouro proba que o santuario só pode representar ao divino Xesucristo. Pero por extensión, está escrito que el é a Cabeza, a cabeza da Igrexa que é o seu corpo en Efesios 5:23-24: " pois o marido é a cabeza da muller, como Cristo é a cabeza da Igrexa. , que é o seu corpo, e do que é o Salvador. Agora ben, do mesmo xeito que a Igrexa está suxeita a Cristo, tamén as mulleres deben estar sometidas aos seus maridos en todas as cousas. » Pero entón o Espírito especifica: " Maridos, amade ás vosas mulleres, como Cristo amou á Igrexa e entregouse por ela, para santificala pola palabra, despois de purificala co bautismo de auga, para facer esta Igrexa. aparece diante del glorioso, sen mancha nin engurra nin cousa semellante, pero santo e irrepreensible. ". Aquí, pois, claramente expresado, é en que consiste a verdadeira relixión cristiá. O seu estándar non é só teórico porque é unha práctica implementada en toda a súa realidade. Requírese acordo co estándar da súa " palabra " revelada; que implica gardar os mandamentos e ordenanzas de Deus e coñecer os misterios revelados nas súas profecías bíblicas. Este criterio, " irrepreensible ou irreprochable " dos elixidos, é recordado e confirmado en Apoc. 14:5 onde se lle atribúe aos santos "adventistas" do verdadeiro regreso final de Cristo. Son designados polo símbolo dos " 144.000 " selados co " selo de Deus " en Rev.7. A súa experiencia é a do conxunto santificación. Este estudo mostra que o tabernáculo, o santuario, o templo e todos os seus símbolos profetizaban o gran proxecto salvador de Deus. Atoparon o seu propósito e realización na manifestación do ministerio terrenal de Xesucristo revelado aos seres humanos. Así, a relación que o elixido mantén con el é de carácter e carácter profético; o home ignorante confíase ao Deus creador que todo o sabe; quen constrúe o seu futuro e llo revela.

O estudo do templo construído polo rei Salomón acaba de mostrarnos que non debemos confundir a parte "templo" accesible aos homes co "santuario" reservado exclusivamente ao Deus celeste. Como resultado diso, a palabra "santuario" usada en lugar da palabra "santidade" en Dan.8:14 esta vez perde toda a lexitimidade, porque se trata dun lugar celestial onde non é necesaria ningunha purificación en 1843. E pola contra, a palabra "santidade" refírese aos santos que

deben romper coa práctica do pecado na terra para ser santificados ou seleccionados para ser elixidos por Deus.

Á morte de Xesucristo, o veu que separaba o "templo" do "santuario" foi rasgado por Deus, pero só as oracións dos santos conseguirían acceso espiritual ao santuario celestial onde Xesús intercedía por eles. A parte do templo debía continuar co seu papel como casa de reunión dos elixidos na terra. Foi o mesmo en 1843, o principio foi renovado. O "templo" dos santos permanece na terra e no "santuario", só celestial, a intercesión de Cristo retómase oficialmente a favor só dos elixidos adventistas seleccionados. Polo tanto, xa non existe un "santuario" na terra na nova alianza onde o seu símbolo desaparece. Todo o que queda é o "templo" espiritual dos elixidos redimidos.

A única contaminación que requiría limpeza eran os pecados dos homes na terra, pois ningún dos seus pecados chegou a contaminar o ceo. Só a presenza do demo e dos seus demos rebeldes podían facelo, por iso, vencedor, en Miguel, Xesucristo expulsounos do ceo e botounos na terra do pecado onde deben permanecer ata a súa morte.

Hai unha cousa máis que entender despois de discutir o simbolismo da santidad. Por santos que sexan estes símbolos, só son cousas materiais. A verdadeira santidad está nos vivos, por iso Xesucristo foi algo máis que o templo que existía unicamente para albergar a lei de Deus, a imaxe do seu carácter e a súa xustiza ofendida polo pecador terrestre. Só para servir de apoio á ensinanza dos seus elixidos Deus fixo que Moisés e os seus obreiros fixeran estas cousas. Foi para evitar comportamentos idólatras que Deus autorizou a un home, o seu servo, Ron Wyatt, a atopar e tocar a arca do seu testemuño en 1982. Porque o "testemuño de Xesús" que "é o espírito de profecía" é moi *superior*. para el e máis útil xa que acudiu persoalmente a revelar o sentido do proxecto salvador preparado para os seus escollidos seleccionados na terra. Ron Wyatt foi autorizado a filmar os Dez Mandamentos sacados da arca polos anxos, pero rexeitou manter a película. Estes feitos demostran que Deus coñecía de antemán a súa negativa, pero esta elección protéxenos da idolatría que tal gravación podería ter producido nalgúns dos seus elixidos máis vulnerables. Esta realidade foinos revelada, para que a gardemos nos pensamentos dos nosos corazóns como un doce privilexio dado polo noso Deus do Amor.

As separacións do Xénese

Aínda que o estudo deste traballo revelounos os segredos escondidos nas profecías de Daniel e Apocalipse, agora debo axudarche a descubrir as profecías que se revelaron no libro da Xénese, palabra que significa "principio".

Atención!!! O testemuño que notaremos neste estudo do libro da Xénese veu directamente da boca de Deus que llo ditou ao seu servo Moisés. Non crer nesta historia constitúe a maior indignación que se lle pode facer directamente a Deus, unha indignación que pecha definitivamente a porta do ceo porque revela a total ausencia de "fe, sen a cal é imposible ser agradable a Deus", segundo *afirma* . Hebreos 11:6.

No prólogo do seu Apocalipse, Xesús insistiu con forza nesta expresión: "*Eu son o alfa e o omega, o principio e o fin*", que volve citar ao final da súa Revelación en Apoc.22:13. Xa observamos o carácter profético do libro da Xénese, particularmente no que se refire á semana de sete días que profetiza sete mil anos. Aquí abordo este libro da Xénese dende o aspecto do tema da "**separación**" que o caracteriza particularmente como veremos.

Xénese 1

O 1º día

Xénese 1:1: "*No principio Deus creou os ceos e a terra*"

Como indica a palabra "*principio*", a "*terra*" foi de feito creada por Deus como centro e base dunha nova dimensión, paralela ás formas de vida celestial que a precederon. Para utilizar a imaxe dun pintor, para el trátase de crear e poñer en práctica a creación dun novo cadro. Pero xa notemos que, desde a súa orixe, "*os ceos e a terra*" están **separados**. Os "*ceos*" designan o cosmos interestelar baleiro, escuro e infinito; e a "*terra*" aparece entón en forma de bóla cuberta de auga. A "*terra*" non tivo preexistencia á semana da creación xa que se crea ao comezo ou ao "*comienzo*" da creación desta dimensión terrenal específica. Xorde da nada e toma forma por orde de Deus para cumprir un papel que se fixo necesario pola liberdade que está na orixe do pecado cometido no ceo pola súa primeira criatura; aquel a quen Isaías 14:12 designa cos nomes "*estrela da mañá*" e "*fillo do amencer*" converteuse en Satanás desde o seu desafío á autoridade de Deus. Desde entón foi o líder do campamento rebelde celestial existente e do futuro campo terrestre.

Xen.1: 2: "*A terra estaba sen forma e baleira: había tebras sobre o abismo, e o Espírito de Deus movíase sobre as augas*".

Cando un pintor comeza aplicando a capa de fondo ao lenzo, Deus presenta a situación que prevalece na vida celestial xa creada e na vida terrestre que vai crear. Así, designa coa palabra "*escuridade*" todo o que non está na súa aprobación que denominará "*luz*" en absoluta oposición. Fixemos o vínculo que este verso establece entre a palabra "*escuridade*", sempre en plural xa que os seus aspectos son múltiples, e a palabra "*abismo*" que designa a terra sen forma

de vida. Deus usou este símbolo para designar aos seus inimigos: os revolucionarios e libres pensadores "sen Deus" en Apoc.11:7 e os rebeldes do catolicismo papal en Apoc.17:8. Pero os protestantes rebeldes uníronse a eles en 1843, pasando á súa vez baixo o dominio de Satanás, o "anxo do abismo" de Apoc.9:11; aos que se uniu o adventismo infiel en 1995.

Na imaxe que se ofrece neste verso, vemos que a "tebra" separa o "espírito de Deus" das "augas" que profetizarán simbolicamente, en Daniel e en Apocalipse, masas de "pobos, nacións e linguas" baixo os símbolos. "mar" en Dan.7:2-3 e Rev.13:1, e baixo o de "ríos" en Rev.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. A **separación** en breve será atribuída ao "**pecado**" orixinal que cometerán Eva e Adán. Como na imaxe dada, Deus se frega co mundo das tebras unido aos anxos rebeldes que seguen a Satanás na súa elección de desafiar a autoridade de Deus.

Xen.1:3: "Dixo Deus: *¡Que haxa luz! E a luz estaba*

Deus establece o seu estándar de "ben" segundo o seu propio e soberano xuízo. Esta opción do "ben" está ligada á palabra "luz" polo seu aspecto glorioso, visible para todos e por todos, porque o ben non xera "vergoña" que leve ao home a esconderse para realizar as súas obras de maldade. Esta "vergoña" será sentida por Adán despois do pecado segundo Xen.3, en comparación co Xen.2:25.

Xen.1:4: "Deus viu que a luz era boa; e Deus **separou** a luz das tebras".

Este é o **primeiro xuízo** expresado por Deus. Revela a súa elección do **ben** evocado pola palabra "luz" e a súa condena do **mal** designado pola palabra "escuridade".

Deus revélanos o propósito da súa creación terrestre e, polo tanto, o resultado final que conseguirá o seu proxecto: a **separación definitiva** dos que aman a súa "luz" dos que prefiren a "escuridade". "Luz e escuridade" son as dúas opcións posibles polo principio de liberdade que Deus quixo dar a todas as súas criaturas celestes e terrestres. Estes dous campos enfrontados teñen finalmente dous líderes; Xesucristo pola "luz" e Satanás pola "escuridade". E estes dous campos opostos, como os dous polos da terra, terán tamén dous extremos absolutos diferentes; os elixidos vivirán para sempre á luz de Deus segundo Apoc.21:23; e destruídos polo regreso de Cristo, os rebeldes acabarán como "po" na terra desolada que se converte unha vez máis no "abismo" de Xen.1:2. Resucitados para o xuízo, serán definitivamente aniquilados sendo consumidos no "lago de lume" da "segunda morte" segundo Apoc.20:15.

Xen.1:5: "Deus chamou á luz día e ás tebras chamou noite. Así que houbo noite, e houbo mañá: ese foi o primeiro día".

Este "primeiro día" da Creación está dedicado á separación definitiva dos dous campos formados polas opcións "luz e escuridade" que se enfrontarán na terra ata a vitoria final de Xesucristo e a renovación da creación. O "primeiro día" está así "marcado" pola autorización que Deus dá aos rebeldes para loitar contra el durante os "sete mil" anos profetizados por toda a semana. É, polo tanto, ideal para converterse no signo, ou "marca" da falsa adoración divina atopada ao longo de seis milenios entre os pobos pagáns ou xudeus infieis, pero especialmente na era cristiá, desde a adopción do "día dos Invictos". Sol" como día de descanso semanal imposto pola autoridade imperial de Constantino I o 7

de marzo de 321. Así, desde esta data, o actual domingo "cristián" converteuse na " *marca da besta* " continuou co apoio relixioso dado. a el pola fe católica romana papal desde 538. Obviamente, o " *alfa* " do Xénese tiña moito que ofrecer aos fieis servos de Xesucristo da época " *omega* ". E non rematou.

O 2º día

Xénese 1:6: " *Dixo Deus: Que haxa unha extensión entre as augas e que **separe** as augas das augas* ".

Aquí de novo, trátase de **separar** : " *augas das augas* ". A acción profetiza a **separación** das criaturas de Deus simbolizada polas " *augas* ". Este versículo confirma a **separación natural** da vida celestial da vida terrestre e, en ambas, a **separación** dos "fillos de Deus" dos "fillos do demo", con todo chamados a convivir ata o xuízo marcado, pola morte de Xesucristo por os anxos malvados rebeldes, e ata o regreso na gloria de Xesucristo para os terrícolas. Esta **separación** xustificará o feito de que o home será creado un pouco inferior aos anxos celestes xa que a dimensión celeste será inaccesible para el. A historia da terra será a dunha longa clasificación ata o seu fin. O pecado estableceu o desorde e Deus organiza este trastorno mediante a clasificación selectiva.

Xénese 1:7: " *E Deus fixo a expansión, e **separou** as augas que están debaixo da expansión das augas que están enriba da expansión. E así foi* ".

A imaxe dada **separa** a vida terrestre profetizada polas " *augas que están debaixo* " da vida celestial que está " *por riba da extensión* ".

Xen.1: 8: " *Deus chamou ao ceo o ceo. Así que houbo noite, e houbo mañá: este foi o segundo día* .

Este ceo designa a capa atmosférica que, formada polos dous gases (hidróxeno e osíxeno) que forman a auga, rodea toda a superficie terrestre e que non é naturalmente accesible para o home. Deus vincúlao á presenza dunha vida celestial invisible, que é o caso xa que o propio díaño recibirá o nome de " *príncipe do poder do aire* " en Efesios 2:2: "... *no que unha vez camiñaches, segundo di. o camiño deste mundo, segundo o **príncipe do poder do aire**, do espírito que agora actúa nos fillos da rebeldía* "; actitude que xa tiña no mundo celeste.

O 3º día

Xénese 1:9: " *Dixo Deus: Reúnense nun só lugar as augas que están debaixo do ceo, e apareza o seco. E así foi* ".

Ata este momento, " *as augas* " cubrían toda a terra pero aínda non contiñan ningunha forma da vida animal mariña que se creará o ^{día} 5 . Esta precisión dará toda a súa autenticidade á acción do diluvio de Xénese 6 que poderá estender a forma de vida mariña animal sobre a terra mergullada; que logo xustificará atopar alí fósiles e cunchas mariños.

Xen.1:10: " *Deus chamou terra á terra e á masa de augas chamou mares. Deus viu que era bo* ".

Esta nova **separación** é xulgada " boa " por Deus porque, máis aló dos océanos e continentes, dá a estes dous termos " *mar e terra* " o papel de dous símbolos que designarán respectivamente á Igrexa católica cristiá e á protesta cristiá que deixou o primeiro baixo o nome. da Igrexa Reformada. A súa **separación** levada a cabo entre 1170 e 1843 é, polo tanto, xulgada por Deus como " boa ". E o seu alento para os seus fieis servos no tempo da Reforma foi revelado en Apocalipsis 2:18 a 29. Nestes versos, atopamos esta importante aclaración dos versos 24 e 25 que testemuñan unha situación temporal excepcional: "Para ti , *a todos os demais en Tiatira, que non reciben esta doutrina e que non coñeceron as profundidades de Satanás, como os chaman, dígovos: non vos impoño outra carga ; só aguanta o que tes ata que eu veña* . Unha vez máis, a través deste reagrupamento, Deus pon orde na desorde creada polos espíritos anxos e humanos rebeldes. Teñamos en conta esta outra ensinanza, a " *terra* " dará o seu nome a todo o planeta porque o " *seco* " está preparado para ser o medio natural para a vida do home para o que esta creación está feita por Deus. Sendo a superficie mariña catro veces maior que a da terra seca, o planeta podería ter tomado o nome de " *mar* " mellor merecido pero non xustifico no proxecto divino. Nestes agrupamentos atópanse as palabras deste "refraneiro": "se reúnen os paxaros e se reúnen os paxaros de pluma". Así, entre 1170 e 1843, os protestantes fieis e pacíficos foron salvados pola xustiza de Cristo que lles foi imputada excepcionalmente sen obediencia ao descanso sabático do verdadeiro sétimo día: o sábado. E é a esixencia deste descanso o que fai da " *terra* " o símbolo dunha falsa fe cristiá desde 1843, segundo Dan.8:14. A proba deste xuízo divino aparece en Apocalipsis 10:5 xa que Xesús coloca " *os seus pés* " sobre o " *mar e a terra* " para esmagalos coa súa ira.

Xen.1:11: " *Entón Deus dixo: "Que a terra produza vexetación, herba que dea semente e árbores froiteiras que dean froitos segundo a súa especie, que teñan a súa semente na terra". E así foi .* »

Confírmase a prioridade dada por Deus ao secano: en primeiro lugar, recibe o poder de " **producir** " " *verde, herba que dá semente, árbores froiteiras que dan froito segundo a súa especie* "; todas as cousas producidas primeiro para as necesidades do home, e en segundo lugar para os animais terrestres e celestes que o rodearán. Estas producións da terra serán usadas por Deus como imaxes simbólicas para revelar as súas leccións aos seus servos. O home, como a " *árbore* ", dará froitos, bos ou malos.

Xen.1:12: " *A terra produciu vexetación, herba que produce semente segundo a súa especie e árbores que dan froito e teñen a súa semente segundo a súa especie. Deus viu que era bo.* »

Neste terceiro ^{día}, ningunha culpa contamina o traballo creado por Deus, a natureza é perfecta, considerada " *boa* ". En perfecta pureza atmosférica e terrestre, a terra multiplica as súas producións. Os froitos están destinados aos seres que vivirán na terra: homes e animais que á súa vez producirán froitos segundo a súa personalidade.

Xen. 1:13: " *Entón foi a noite e houbo mañá: era o terceiro día* ".

O 40 día

Xen.1:14: " *Dixo Deus: Que haxa luces no firmamento do ceo, para separar o día da noite; que sexan sinais para marcar os tempos, os días e os anos* ”.

Aparece unha nova **separación** : “ *día da noite* ”. Ata este cuarto día, a luz do día non era obtida por un corpo celeste. A separación do día e da noite xa existía nunha forma virtual creada por Deus. Para que a súa creación sexa independente da súa presenza, Deus creará o cuarto día estrelas celestes que permitirán aos homes establecer calendarios baseados na posición destas estrelas no cosmos interestelar. Así aparecerán os signos do Zodíaco, a astroloxía antes do seu tempo pero sen a adiviñación actual que se lle anexa, é dicir, a astronomía.

Xen.1:15: " *E que sexan luces na extensión do ceo, para iluminar a terra. E así foi* ”.

A " *terra* " debe ser iluminada polo " *día* " así como pola " *noite* ", pero a " *luz* " do " *día* " debe superar á da " *noite* " porque é a imaxe simbólica do Deus da verdade, creador de todo. que vive. E a sucesión na orde " *día da noite* " profetiza a súa vitoria final contra todos os seus inimigos que tamén son os dos seus amados e benditos elixidos. Este papel que consiste en " *iluminar a terra* " dará a estas estrelas un significado simbólico de acción relixiosa ensinando verdades ou mentiras presentadas en nome do Deus creador.

Xénese 1:16: " *Deus fixo as dúas grandes luces, a maior para gobernar sobre o día, e a menor para gobernar sobre a noite; tamén fixo as estrelas* ”.

Teña en conta este detalle con coidado: ao evocar “ *o sol* ” e “ *a lúa* ”, “ *as dúas grandes luminarias* ”, Deus designa o sol coa expresión “ *o máis grande* ”, mentres que os eclipses o demostran, aparecennos os dous discos solar e lunar. baixo o mesmo tamaño, un cubrindo ao outro mutuamente. Pero Deus que o creou sabe antes que o home que a súa pequena aparencia débese á súa distancia da terra, sendo o sol 400 veces máis grande pero 400 veces máis lonxe que a lúa. Con esta precisión confirma e afirma o seu título supremo de Deus creador. Ademais, a nivel espiritual, revela a súa incomparable “grandeza” fronte á pequenez da lúa, símbolo da noite e da escuridade. A aplicación destes papeis simbólicos referirase a Xesucristo chamado " *luz* " en Xoán 1:9: " *Esta luz era a verdadeira luz que, chegando ao mundo, ilumina a todo home* ". Teñamos en conta que a antiga alianza do pobo xudeu carnal construída nun calendario lunar situouse baixo o signo dunha era "escura"; isto ata a primeira e segunda vinda de Cristo. Así como a celebración das "festas das lúas novas", un tempo no que a lúa que desaparece se fai invisible, profetizaba a chegada da era solar de Cristo, que Mal.4:2 compara cun "sol de xustiza": " *Pero para ti, quen temes o meu nome, sairá o sol da xustiza, e a cura estará baixo as súas ás; sairás, e saltarás coma becerros dunha cuadra...* ”. Despois da antiga alianza xudía, " *a lúa* " converteuse no símbolo da falsa fe cristiá, sucesivamente católica dende 321 e 538, despois protestante dende 1843, e... institucional adventista dende 1994.

O verso tamén menciona " *as estrelas* ". A súa luz é débil pero son tan numerosas que, con todo, iluminan o ceo das noites terrestres. " *A estrela* "

convértese así no símbolo dos mensaxeiros relixiosos que permanecen en pé ou que caen como o sinal do " 6º selo " de Apoc.6:13 no que a caída das estrelas chegou a profetizar o 13 de novembro de 1833 aos elixidos. ' a caída masiva do protestantismo no ano 1843. Esta caída tamén afectou aos mensaxeiros de Cristo, destinatarios da mensaxe de " *Sardes* " aos que Xesús declarou: " *Considérase que estás vivo e estás morto* ". Esta caída é recordada en Apocalipsis 9:1: " *O quinto anxo tocou a trompeta. E vin unha estrela que caera do ceo á terra . Entregouna a chave do pozo do abismo* ". Antes da caída dos protestantes, Apoc. 8, 10 e 11 evoca o do catolicismo condenado definitivamente por Deus: " *O terceiro anxo tocou a trompeta. E caeu do ceo unha gran estrela ardendo coma un facho ; e caeu sobre un terzo dos ríos e sobre os mananciais das augas. » O verso 11 dálle o nome de " Ajenjo " : " **O nome desta estrela é Ajenjo ; e a terceira parte das augas mudouse en ajenjo , e moitos homes morreron xunto ás augas, porque se amargaron** ". A cousa confirmase en Apocalipsis 12:4: " **A súa cola arrastrou un terzo das estrelas do ceo e botounas á terra. O dragón púxose diante da muller que estaba a piques de dar a luz, para devorar o seu fillo cando dera a luz . Os mensaxeiros relixiosos serán entón vítimas das execucións dos revolucionarios franceses en Apoc. 8:12: " *O cuarto anxo tocou a trompeta. E un terzo do sol foi ferido, un terzo da lúa e un terzo das estrelas, de xeito que un terzo quedou escurecido , e o día perdeu un terzo da súa luz, e a noite igualmente . Os obxectivos dos revolucionarios librepensadores hostís a todas as formas de relixión son tamén, sempre parcialmente (o terceiro), " o sol " e a " lúa "* .***

En Xen.15:5, as " *estrelas* " simbolizan a " *semente* " prometida a Abraham: " *E cando o levou fóra, dixo: Mira ao ceo e conta as estrelas, se podes contalas. E díxolle: Esta será a túa descendencia . Atención! A mensaxe indica unha cantidade numerosa pero non di nada sobre a calidade da fe desta multitude na que Deus atopará " moitos chamados pero poucos elixidos " segundo Mateo 22:14. As " estrelas " simbolizan de novo os elixidos en Dan. 12:3: " *Os intelixentes brillarán como o esplendor do ceo, e os que ensinan a xustiza a moitos brillarán como as estrelas para sempre* " .*

Xen. 1:17: " *Deus púxoos na extensión do ceo, para iluminar a terra* " .

Vemos aquí por unha razón espiritual a insistencia de Deus neste papel das estrelas: " *iluminar a terra* " .

Xen.1:18: " *para gobernar o día e a noite, e separar a luz das tebras. Deus viu que era bo* " .

Aquí Deus confirma o papel simbólico espiritual destas estrelas unindo " *día e luz* " por unha banda, e " *noite e escuridade* " por outra.

Xen.1:19: " *Entón, houbo noite, e houbo mañá: era o cuarto día* " .

A terra agora pode beneficiarse da luz e da calor solar para garantir a súa fertilidade e a produción de alimentos vexetais. Pero o papel do sol só se fará importante despois do pecado que cometerán Eva e Adán. A vida ata este momento tráxico descansa no poder milagroso do poder creador de Deus. A vida terrestre está organizada por Deus para este momento no que o pecado golpeará a terra con toda a súa maldición.

O 5º día

Xénese 1:20: " *Dixo Deus: "Que as augas produzan seres vivos en abundancia, e que os paxaros voen sobre a terra ata a extensión do ceo "*

Neste quinto ^{día}, Deus dá ás " *augas* " o poder de " *producir en abundancia animais vivos* " tan numerosos e tan variados que a ciencia moderna ten dificultades para enumeralos todos. No fondo do abismo en total escuridade, descubrimos unha forma de vida descoñecida de pequenos animais fluorescentes que parpadean, parpadean e cambian a intensidade da luz e incluso a cor. Así mesmo, a extensión do ceo recibirá a animación do voo de " *paxaros* ". Aquí aparece o símbolo das " *ás* " que permiten que os animais carnais alados se movan polo aire. O símbolo unírase aos espíritos celestes que non o necesitan porque non están suxeitos ás leis físicas terrestres e celestes. E nas especies aladas da terra, Deus atribuírase a si mesmo a imaxe da " *aguia* " que se eleva a maior altitude entre todas as especies de aves e animais voadores. " *A aguia* " convértese tamén no símbolo do imperio, do rei Nabucodonosor en Dan.7:4 e o de Napoleón 1 ^{en} Apoc.8:13: " *Mirei e oín unha aguia voando no medio do ceo , dicindo . en voz alta: ¡Ai, ai, ai dos que moran na terra, por mor dos outros sons das trompetas dos tres anxos que están a piques de soar!* A aparición deste réxime imperial profetizou as tres grandes " *desgrazas* " que asolarán os habitantes dos países occidentais baixo o símbolo das tres últimas " *trompetas* " de Apo. 9 e 11, de 1843, cando entrou en vigor o decreto de Dan.8:14.

Ademais da " *aguia* ", as outras " *aves do ceo* " simbolizarán os anxos celestes, os bos e os malos.

Xen.1:21: " *Deus creou grandes peixes e todos os seres vivos que se moven, que as augas produciron en abundancia segundo a súa especie; tamén creou cada ave alada segundo a súa especie. Deus viu que era bo "*

Deus prepara a vida mariña para a condición de pecado, o momento no que o " *peixe máis grande* " fará dos máis pequenos o seu alimento, este é o destino previsto e a utilidade da súa abundancia en cada especie. Os " *paxaros alados* " non escaparán deste principio porque eles tamén se matarán entre si para comer. Pero antes do pecado, ningún animal mariño ou paxaro fai dano a outro, a vida ánimaos a todos e conviven en perfecta harmonía. É por iso que Deus xulga a situación " *boa* ". Os " *animais* " e os " *paxaros* " mariños desempeñarán un papel simbólico despois do pecado. Os combates mortais entre especies darán entón ao " *mar* " o significado de "morte" que Deus lle dá no ritual das ablucións dos sacerdotes hebreos. A cuba empregada para tal fin recibirá o nome de " *mar* " en lembranza da travesía do "mar vermello", sendo ambas as dúas un presaxio do bautismo cristián. Así, ao darlle o nome de " *bestia que nace do mar* " en Apocalipsis 13:1, Deus identifica á relixión católica romana e á monarquía que a apoia cunha asemblea de "mortos" que matan e devoran aos seus veciños como os peixes. do " *mar* ". Así mesmo as aguias, os falcóns e os falcóns devorarán as pombas e as pombas, por mor do pecado de Eva e Adán e os moitos máis dos seus descendentes humanos ata o regreso na gloria de Cristo.

Xénese 1:22: " *Deus bendiciunos, dicindo: Facede fecundación e multiplicade, e enchede as augas dos mares; e que os paxaros se multipliquen na terra .*

A bendición de Deus materialízase coa multiplicación, neste contexto a dos animais mariños e das aves, pero tamén axiña, a dos seres humanos. A Igrexa de Cristo tamén está chamada a multiplicar o número dos seus seguidores, pero alí, a bendición de Deus non é suficiente, porque Deus chama, pero non obriga a ninguén a responder á súa oferta de salvación.

Xénesis 1:23: " *Entón, houbo noite, e houbo mañá: era o quinto día* ".

Nótese que a vida mariña créase no quinto día, **separada así** da creación da vida terrestre, polo seu simbolismo espiritual que se refire á primeira forma de cristianismo maldito e apóstata; o que representará a relixión católica de Roma dende o 7 de marzo do ano 321, data da adopción do falso día de descanso pagán, primeiro día e “día do sol”, rebautizado posteriormente como domingo, día do Señor. Esta explicación vese confirmada pola aparición do catolicismo romano durante o V^{milenio} e a do protestantismo que aparece durante o VI^{milenio}.

O 6º día

Xen.1:24: " *Dixo Deus: Que a terra produza animais vivos segundo a súa especie, gando, reptiles e animais da terra, segundo a súa especie. E así foi* ".

O 6º día está marcado pola creación da vida terrestre que, á súa vez, despois do mar, “ **produce** animais vivos. segundo a súa especie, de gando, de reptiles e de animais terrestres, segundo a súa especie ”. Deus pon en marcha un proceso de reprodución de todas estas criaturas vivas . Estenderanse pola superficie terrestre.

Xen.1:25: " *Deus fixo as bestas da terra segundo a súa especie, o gando segundo a súa especie e todos os reptiles da terra segundo a súa especie. Deus viu que era bo* ".

Este verso confirma a acción ordenada no anterior. Teñamos en conta esta vez que Deus é o creador e director desta vida animal terrestre producida na terra. Como cos do mar, os animais terrestres vivirán en harmonía ata o momento do pecado humano. Deus considera " *boa* " esta creación animal na que se crean papeis simbólicos e utilizaráos nas súas mensaxes proféticas despois do establecemento do pecado. Entre os réptiles, " *a serpe* " desempeñará un papel principal como medio instigador do pecado usado polo diaño. Despois do pecado, os animais da terra destruíranse entre especies contra especies. E esta agresividade xustificará, en Apocalipsis 13:11, o nome de " *bestia que se levanta da terra* " que designa á relixión protestante no seu último estado maldito por Deus no contexto da proba definitiva da fe adventista xustificada polo verdadeiro retorno. de Xesucristo programada para a primavera de 2030. Porén, teña en conta que o protestantismo leva esta maldición ignorada polas multitudes desde 1843.

Xen.1:26: " *Entón Deus dixo: "Fagamos o home á nosa imaxe, segundo a nosa semellanza, e que domine sobre os peixes do mar, sobre as aves do ceo, sobre o gando e sobre toda a terra e sobre todos os reptiles que se arrastran pola terra* ".

Dicindo “ *Fagámolo* ”, Deus asocia coa súa obra creadora o mundo anxelico fiel que testemuña a súa acción e que o rodea cheo de entusiasmo. Baixo o tema da **separación** , observa aquí, agrupada no día 6, a creación animal terrestre

e a do home que se menciona neste verso 26, número do nome de Deus, número obtido pola adición das catro letras hebreas “Yod”. = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26”; letras que compoñen o seu nome transliterado “YaHWéH”. Esta elección está tanto máis xustificada que, “*feito a imaxe de Deus*”, “*home*” Adán pasa a representalo simbólicamente na creación terrestre como imaxe de Cristo. Deus dálle o seu aspecto físico e mental, é dicir, a capacidade de xulgar entre o ben e o mal que o fará responsable. Creado o mesmo día que os animais, o “*home*” recibirá a elección da súa “*semellanza*”: Deus ou o animal, “*a besta*”. Non obstante, é ao deixarse seducir por “un animal”, “*a serpe*”, que Eva e Adán se separarán de Deus e perderán a súa “*semellanza*”. Ao darlle ao home dominio sobre “*os réptiles que se arrastran pola terra*”, Deus invita ao home a dominar “a serpe” e, polo tanto, a non deixarse ensinar por el. Tristemente para a humanidade, Eva quedará illada e separada de Adán cando sexa seducida e feita culpable do pecado de desobediencia.

Deus encomenda ao home toda a súa creación terrestre coas vidas que contén e produce nos mares, na terra e no ceo.

Xen.1:27: “*Deus creou o home á súa imaxe, creou a imaxe de Deus, creou varón e muller*”.

O 6o^{día} dura como os demais, 24 horas e parece que aquí agrúpanse as creacións do home e da muller coa finalidade didáctica de resumir a súa creación. De feito, Gen.2 retoma esta creación do home revelando moitas accións que probablemente se realizaron durante varios días. A historia deste capítulo 1 adquire así un carácter normativo revelando os valores simbólicos que Deus quería dar aos primeiros seis días da semana.

Esta semana ten un valor tanto máis simbólico como imaxes do proxecto salvador de Deus. “O home” simboliza e profetiza a Cristo e “a muller”, a “Igrexa Elixida” que se levantará del. Ademais, antes do pecado, o tempo real non importa porque no estado de perfección o tempo non se conta e a conta atrás dos “6000 anos” comezará na primeira primavera marcada polo primeiro pecado humano. En perfecta regularidade, as noites de 12 horas e os días de 12 horas sucédense continuamente. Neste verso, Deus enfatiza a semellanza do home creado segundo a súa propia imaxe. Adán non é débil, está cheo de forza e foi creado capaz de resistir as tentacións do demo.

Xénese 1:28: “*E Deus bendiciunos, e Deus díxolles: “Fedecede, multiplicaos, enchede a terra e sométea; e domina sobre os peixes do mar, sobre as aves do ceo e sobre todos os seres vivos que se moven pola terra*”.

A mensaxe está dirixida por Deus a toda a humanidade da que Adán e Eva son os modelos orixinais. Como os animais, son á súa vez bendicidos e alentados a procrear para multiplicar os seres humanos. O home obtén de Deus o dominio sobre as criaturas animais, o que significa que non debe deixarse dominar por elas, por sentimentalismo e debilidade sentimental. Non debe facerlles dano senón vivir en harmonía con eles. Isto, no contexto que precede á maldición do pecado.

Xénese 1:29: “*E Deus dixo: “Velaí, douvos todas as herbas que producen semente, que están sobre a superficie de toda a terra, e todas as árbores que teñan froitos de árbores e que dan semente. será a túa comida*”.

Na súa creación vexetal, Deus revela toda a súa bondade e xenerosidade multiplicando o número de sementes de cada especie de plantas, árbores froiteiras, cereais, herbas e hortalizas. Deus ofrece ao home o modelo de nutrición perfecta que promove unha boa saúde física e mental favorable a todo o organismo e á alma humana, aínda hoxe como na época de Adán. Este tema é presentado dende 1843 por Deus como unha esixencia dos seus elixidos e cobra aínda maior importancia nos nosos últimos tempos nos que os alimentos son vítimas de produtos químicos, fertilizantes, pesticidas e outros que destrúen a vida en lugar de promocionala.

Xen.1:30: " *E a todas as bestas da terra, e a todas as aves do ceo e a todas as cousas que se moven na terra, que teñen alento de vida, doullas para comer toda herba verde. E así foi* ".

Este verso presenta a clave que xustifica a posibilidade desta vida harmoniosa. Todos os seres vivos son veganos, polo que non teñen motivos para facerse dano. Despois do pecado, os animais atacaranse a maioría das veces uns aos outros por comida, e a morte golpeáralos a todos dun xeito ou doutro.

Xen.1:31: " *Deus viu todo o que fixera, e velaquí, era moi bo. Así que houbo noite, e houbo mañá: era o sexto día* ".

Ao final do 6º día, Deus está satisfeito coa súa creación que, coa presenza do home na terra, é xulgada esta vez como " **moi boa** ", mentres que só foi " *boa* " ao final do día⁵.

A intención de Deus de **separar** os primeiros 6 días da semana do 7^{queda} demostrada pola súa agrupación neste capítulo 1 do Xénese. Deste xeito prepara a estrutura do 4º mandamento da súa lei divina que presentará no seu tempo aos hebreos liberados da escravitude exipcia. Desde Adán, os seres humanos tiveron 6 días á semana, cada semana, para realizar as súas ocupacións terrestres. Para Adán, as cousas comezaron ben, pero despois de ser creada a partir del, a muller, o seu " *axudante* " dado por Deus, traerá o pecado á creación terrestre como o revelará Gen.3. Por amor á súa muller, Adán comerá á súa vez o froito prohibido e toda a parella veráse golpeada pola maldición do pecado. Nesta acción, Adán profetiza a Cristo que virá compartir e pagar no seu lugar a culpa da súa amada Igrexa Elixida. A súa morte na cruz, ao pé do monte Gólgota, expiará o pecado cometido e vencedor do pecado e da morte, Xesucristo obterá o dereito de facer que os seus elixidos se beneficien da súa perfecta xustiza. Pode así ofrecerlles a vida eterna perdida dende Adán e Eva. Os elixidos entrarán xuntos ao mesmo tempo nesta vida eterna a comezos do VII milenio, é entón cando se cumprirá o papel profético do sábado. Polo tanto, pode entender por que este tema do descanso do sétimo día se presenta no capítulo 2 do Xénese, **separado** dos primeiros 6 días agrupados no capítulo 1.

Xénese 2

O sétimo día

Xen.2:1: " *Así foron rematados os ceos e a terra e todo o seu exército* ".

Os primeiros seis días están separados do " *sétimo* " porque a obra creativa de Deus sobre a terra e o ceo chega ao seu fin. Isto foi certo, para o establecemento das bases da vida creada na primeira semana, pero aínda máis, para os 7000 anos que tamén profetizou. Os primeiros seis días anuncian que Deus traballará na adversidade fronte ao campamento do diaño e as súas accións destrutivas durante 6000 anos. O seu traballo consistirá en atraer a el aos seus elixidos para seleccionalos de entre todos os seres humanos. Daralles varias probas do seu amor e conservará a aqueles que o aman e o aproben en todos os seus aspectos e en todos os ámbitos. Porque os que non o fagan uniranse ao campamento maldito do demo. " *O exército* " citado designa as forzas vivas dos dous campos que se enfrontarán e loitarán entre si na " *terra* " e no " *ceo* " onde os simbolizan as " *estrelas do ceo* ". E esta loita pola selección durará 6000 anos.

Xen.2:2: " *O sétimo día Deus rematou a súa obra que fixera; e descansou o sétimo día de toda a súa obra que fixera* ".

Ao final da primeira semana da historia terrestre, o descanso de Deus dá unha primeira lección: Adán e Eva aínda non pecaron; o que explica a posibilidade de que Deus experimente o verdadeiro descanso. O descanso de Deus está, polo tanto, condicionado pola ausencia de pecado nas súas criaturas.

A segunda lección é máis sutil e agóchase no aspecto profético deste " *sétimo día* " que é unha imaxe do " *sétimo* " milenio do gran proxecto salvador programado por Deus.

A entrada no " *sétimo* " milenio, chamado " *mil anos* " en Apoc.20:4-6-7, marcará a conclusión da selección dos elixidos. E para Deus e os seus elixidos salvos vivos ou resucitados, pero sendo todos glorificados, o resto obtido será consecuencia da vitoria de Deus en Xesucristo sobre todos os seus inimigos. No texto hebreo, o verbo " *descansado* " é "shavat" da mesma raíz que a palabra " *sabbath* ".

Xen.2:3: " *Deus bendixo o sétimo día e santificouno, porque nel descansou de toda a súa obra que creara ao facelo* ".

Non se menciona a palabra sábado pero a súa imaxe xa se atopa na **santificación** do " *sétimo día* ". Por iso entende ben a causa desta **santificación** por parte de Deus. Ela profetiza o momento no que o seu sacrificio en Xesucristo recibirá a súa recompensa final: a felicidade de estar rodeada de todos os seus elixidos que no seu tempo testemuñaron a súa fidelidade no martirio, o sufrimento, a privación, a maioría das veces, ata a morte. E a principios do " *sétimo* " milenio, todos estarán vivos e xa non terán que temer á morte. Para Deus e o seu campamento fiel, pódese imaxinar a causa dun " descanso " maior que este? Deus xa non verá sufrir aos que o aman, xa non terá que compartir o seu sufrimento, é este " descanso " o que celebra cada " *sétimo día sábado* " das nosas semanas perpetuas. Este froito da súa vitoria final será obtido pola vitoria de Xesucristo sobre o pecado e a morte. En si mesmo, na terra e entre outros humanos, levou a cabo unha obra apenas crible: asumiu a morte para crear o seu pobo elixido e o sábado anunciou de Adán á humanidade que vencería o pecado para ofrecer a súa xustiza e vida eterna a aqueles. que o aman e o serven fielmente; algo que Apocalipsis 6:2 proclama e confirma: " *Mirei, e velaquí,*

apareceu un cabalo branco. O que a montaba tiña un arco; déuselle unha coroa e saíu vitorioso e venceu "

A entrada no sétimo milenio marca a entrada dos elixidos na eternidade de Deus, por iso, nesta historia divina, o sétimo día non se pecha coa expresión "había unha noite, había Había mañá, *era ... día .*" Na súa Apocalipse entregada a Xoán, Cristo evocará este sétimo milenio e revelará que tamén estará composto por " *mil anos* " segundo Apoc. 20:2-4, como os seis primeiros que o precederon. Será un tempo de xuízo celestial durante o cal os elixidos terán que xulgar aos mortos do campamento maldito. Polo tanto, a memoria do pecado manterase nestes últimos " *mil anos* " do gran sábado profetizado cada fin de semana. Só o xuízo final porá fin ao pensamento do pecado cando, ao final do sétimo milenio, todos os caídos serán destruídos no "*lago de lume da segunda morte* ".

Deus dá explicacións sobre a súa creación terrestre

Aviso: as persoas equivocadas sementan dúbidas presentando esta parte de Xénese 2 como un segundo testemuño que contradiría a da historia de Xénese 1. Estas persoas non entenderon o método narrativo utilizado por Deus. Presenta en Xénese 1, a totalidade dos seis primeiros días da súa creación. Despois, a partir de Xénese 2:4, volve proporcionar detalles adicionais sobre certos temas non explicados en Xénese 1.

Xen.2:4: "*Estas son as orixes dos ceos e da terra, cando foron creados* "

Estas explicacións adicionais son absolutamente necesarias porque o tema do pecado debe recibir as súas propias explicacións. E como vimos, este tema do pecado está omnipresente nas formas que Deus deu aos seus logros terreaus e celestes. A propia construción da semana de sete días leva moitos misterios que só o tempo revelará aos elixidos de Cristo.

Xénese 2:5: "*Cando Xehová Deus fixo a terra e os ceos, aínda non había un arbusto do campo sobre a terra, nin herba do campo aínda brotaba, porque Xehová Deus non enviara choiva sobre a terra e non había home que cultivase a terra .*

Teña en conta a aparición do nome " *YaHWéH* " polo que Deus se nomeou a si mesmo a petición de Moisés segundo Éxodo 3:14-15. Moisés escribe esta revelación baixo o ditado de Deus a quen chama " *YaHWéH* ". A revelación divina aquí toma a súa referencia histórica do éxodo de Exipto e da creación da nación Israel.

Detrás destes detalles aparentemente moi lóxicos atópanse ideas profetizadas. Deus evoca o crecemento da vida vexetal, "*arbustos e herbas dos campos* ", ao que engade a "*choiva* " e a presenza do "*home* " que vai "*cultivar o chan* ". En 1656, despois do pecado de Adán, en Xen.7:11, "*a choiva* " do "*diluvio* " destruírá a vida vexetal, "*arbustos e herbas do campo* ", así como o "*home* " e as súas "*colleitas* " en causa de a intensificación do pecado.

Xen.2:6: "*Pero un vapor xurdiu da terra e regou toda a superficie do chan* ".

Antes de destruír nada, antes do pecado, Deus fai que "*a terra sexa regada por toda a súa superficie por un vapor* ". A acción é suave e eficaz e

axeitada á vida sen pecado, gloriosa e perfectamente pura. Despois do pecado, o ceo enviará tormentas destrutivas e choivas torrenciais como sinal da súa maldición.

A formación do home

Xen.2: 7: " *Xavé Deus formou o home do po da terra, soproulle nas súas fosas nasais un alento de vida, e o home converteuse nun ser vivo* ".

A creación do home baséase nunha nova **separación** : a do “ *po da terra* ”, cuxa parte se toma para formar unha vida feita a imaxe de Deus. Nesta acción, Deus revela o seu plan para obter e, finalmente, seleccionar persoas elixidas de orixe terreal que el fará eternos.

Cando Deus o crea, o home é obxecto de especial atención do seu Creador. Teña en conta que o “ *fórmao* ” a partir do “ *po da terra* ” e esta única orixe profetiza o seu pecado, a súa morte e o seu regreso ao estado de “ *po* ”. Esta acción divina é comparable á dun “ *alfareiro* ” que dá forma a un “ *vaso de barro* ”; imaxe que Deus reclamará en Xer.18:6 e Rom.9:21. Ademais, a vida do “ *home* ” dependerá do seu “ *alento* ” que Deus inspire nas súas “ *narinas* ”. Polo tanto, é realmente o “ *respiro* ” pulmonar e non o alento espiritual no que moitos pensan. Todos estes detalles revélanse para lembrarnos o fráxil que é a vida humana, dependente de Deus para a súa prolongación. Segue sendo froito dun milagre permanente porque a vida só se atopa en Deus e só nel. Foi pola súa vontade divina que “ *se fixo o home un ser vivo* ”. Se a vida dun home bo ou malo se prolonga, é só porque Deus o permite. E cando o golpea a morte, aínda é a súa decisión a que está en cuestión.

Antes do pecado, Adán foi creado perfecto e inocente, posuidor dunha poderosa vitalidade e entrou na vida eterna, rodeado de cousas eternas. Só a forma da súa creación profetiza o seu terrible destino.

Xen.2:8: " *Entón Xehová Deus plantou un xardín no Edén, no lado leste, e puxo alí ao home que el formou* ".

Un xardín é a imaxe do lugar ideal para o home que atopa alí reunidos todos os seus encantadores elementos nutricionais e visuais; magníficas flores que non se esvaece e nunca perden os seus perfumes de agradables olores multiplicados ata o infinito. Este alimento ofrecido no xardín non constrúe a vida que, antes do pecado, non depende da comida. Polo tanto, o home consúmao alimento para o seu único pracer. A precisión “ *Deus plantou un xardín* ” testemuña o seu amor pola súa criatura. Convértese en xardineiro para ofrecerlle ao home este marabilloso lugar para vivir.

A palabra Edén significa “xardín das delicias” e tomando a Israel como punto de referencia central, Deus sitúa este Edén ao leste de Israel. Para as súas “delicias”, o home é colocado neste delicioso xardín por Deus, o seu Creador.

Xen.2:9: “ *Xavé Deus fixo crecer da terra árbores de todo tipo, agradables á vista e boas para comer, e a árbore da vida no medio do xardín , e a árbore do coñecemento do ben e do mal* ”.

O carácter dun xardín é a presenza de árbores froiteiras que ofrecen o “listo para comer” que constitúe os seus froitos con múltiples sabores suaves e doces. Todos están alí para o único pracer de Adán, aínda só.

No xardín tamén hai dúas árbores con caracteres diametralmente opostos: a “ *árbore da vida* ” que ocupa o lugar central, “ *no medio do xardín* ”. Deste xeito, o xardín e a súa frondosa oferta quedan totalmente pegadas a el. Preto del está a “ *árbore do coñecemento do ben e do mal* ”. Xa, na súa designación, a palabra “ *mal* ” profetiza o acceso ao pecado. Podemos entender entón que estas dúas árbores son as imaxes dos dous campos que se enfrontarán na terra do pecado: o campamento de Xesucristo imaxinado pola “ *árbore da vida* ” contra o campamento do demo que, como o nome da “ *árbore* ” indica, coñeceu ou experimentou, sucesivamente, o “ *ben* ” desde a súa creación ata o día en que o “ *mal* ” o fixo entrar en rebeldía contra o seu Creador; o que Deus chama “ *pecar contra el* ”. Lémbrovos que estes principios do “ *ben e do mal* ” son as dúas opcións ou dous posibles froitos extremos opostos que produce a **total liberdade** dun “ *ser vivo* ”. Se o primeiro anxo non o fixera, outros anxos aínda se rebelarían, como xa demostrou a experiencia terrestre do comportamento humano.

En toda a xenerosa ofrenda do xardín preparado por Deus para Adán está esta árbore “ *do coñecemento do ben e do mal* ” que está aí para probar a fidelidade do home. Este termo “ *coñecemento* ” hai que enténdelo ben porque para Deus o verbo “ *saber* ” adquire un sentido extremo de experimentar “ *o ben ou o mal* ” que se baseará en actos de obediencia ou desobediencia. A árbore do xardín é só o soporte material para a proba da obediencia e o seu froito só transmite o mal porque Deus lle deu este papel presentándoo como unha prohibición. O pecado non está no froito senón en comelo sabendo que Deus o prohibiu.

Xen.2:10: “ *Un río saíu do Edén para regar o xardín, e desde alí dividiuse en catro ramas* ”.

unha nova mensaxe de **separación** , así como o río que sae do Edén se divide en “ *catro brazos* ”, esta imaxe profetiza o nacemento da humanidade, cuxos descendentes se espallarán universalmente ben polos catro puntos cardinais, ben por catro ventos do ceo por todo o mundo. a terra. O “ *río* ” é o símbolo dun pobo, sendo a auga o símbolo da vida humana. Mediante esta división “ *en catro brazos* ”, o río que sae do Edén estenderá a súa auga de vida por toda a terra e esta idea profetiza o desexo de Deus de espallar o seu coñecemento por toda a súa superficie. O seu proxecto realizárase segundo Xen.10 pola separación de Noé e os seus tres fillos despois do fin do diluvio das augas. Estas testemuñas do diluvio transmitirán de xeración en xeración a lembranza do terrible castigo divino.

Descoñecemos o aspecto visual que tiña a terra antes do diluvio, pero antes das separacións dos pobos, a terra habitada debeu aparecer como un único continente só regado por esta fonte de auga que brotaba do xardín do Edén. Os actuais mares interiores non existían e son consecuencia da enchente que cubriu toda a terra durante un ano. Ata a inundación, todo o continente estaba regado por estes catro ríos e os seus afluentes distribuían auga doce por toda a superficie da terra seca. Durante a inundación, o estreito de Xibraltar e o mar Vermello colapsaron, preparando a formación do mar Mediterráneo e do mar Vermello invadido pola auga salina dos océanos. Saiba que na nova terra onde Deus establecerá o seu reino, non haberá mar segundo Apocalipsis 21:1 así como non haberá máis morte. A división é a consecuencia do pecado e a súa forma máis

intensa será castigada polas destrutivas augas do diluvio. Lendo esta mensaxe, só baixo o seu aspecto profético, os “ *catro brazos* ” do río designan catro pobos que caracterizan á humanidade.

Xen.2:11: “ *O primeiro nome é Pixón; é o que rodea todo o país de Havila, onde se atopa o ouro* ”.

O nome do primeiro río chamado Pishon ou Phison significa: abundancia de auga. A zona onde estaba o Edén plantado por Deus debeu ser onde teñen a súa orixe o Tigris e o Éufrates actuais; polo Éufrates ata o monte Ararat e polo Tigris ata Touro. Ao leste e no medio de Turquía aínda queda o inmenso lago Van que constitúe unha enorme reserva de auga doce. Coa súa bendición divina, a abundante auga promoveu a extrema fertilidade do xardín de Deus. O país de Havila, famoso polo seu ouro, estaba segundo algúns situado no nordeste da actual Turquía. Estendeuse ata a costa da actual Xeorxia. Pero esta interpretación supón un problema porque, segundo Xen.10:7, “ *Havila* ” é un “ *fillo de Cush* ”, el mesmo . « *fillo de Ham* », e designa a Etiopía situada ao sur de Exipto. Isto lévame a localizar este país de “ *Havila* ” en Etiopía, ou no Iemen, onde estaban as minas de ouro que a raíña de Saba ofreceu ao rei Salomón.

Xen.2:12: “ *O ouro desta terra é puro; Tamén se atopan alí bdelio e pedra de ónix* ”.

“ *Ouro* ” é o símbolo da fe e Deus profetiza para Etiopía, fe pura. Xa será o único país do mundo que conservou o patrimonio relixioso da raíña de Saba tras a súa estancia co rei Salomón. Engademos tamén para o seu beneficio, que na súa independencia conservada durante os séculos de tebras relixiosas que caracterizaron aos pobos da Europa occidental “cristiá”, os etíopes mantiveron a fe cristiá e practicaron o verdadeiro sábado recibido polo encontro de Salomón. O apóstolo Filipe bautizou ao primeiro cristián etíope como se revela en Actos 8: 27-39. Era un ministro eunuco da raíña Candace e todo o pobo recibiu o seu ensino relixioso. Outro detalle testemuña a bendición deste pobo, Deus fíxoos protexidos contra os seus inimigos pola acción bélica emprendida e decidida voluntariamente polo famoso navegante Vasco da Gama.

Confirmando a cor negra da pel etíope, a “ *pedra de ónix* ” é de cor “negra” e está composta de dióxido de silicio; riqueza adicional para este país; porque o seu uso para a fabricación de transistores fai que sexa especialmente apreciado na actualidade.

Xen.2:13: “ *O nome do segundo río é Gihón; é o que rodea toda a terra de Cux* ”.

Esqueamos os “ríos” e poñamos no seu lugar as persoas que simbolizan. Este segundo pobo “ *rodea a terra de Cush* ”, é dicir, Etiopía. Os descendentes de Sem desenvolveranse na terra de Arabia e ata Persia. En realidade rodea o territorio de Etiopía, polo que pode ser simbolizado e referido co nome do “ *río* ” “ *Gihon* ”. Nos nosos últimos días, este séquito é a relixión “musulmá” de Arabia e Persia. Así a configuración do inicio da creación reproducése ao final dos tempos.

Xen.2:14: “ *O terceiro nome é Hiddekel; é o que desemboca ao leste de Asiria. O cuarto río é o Éufrates* ”.

“ *Hiddekel* ” designa o “río Tigre”, e as persoas designadas serían a India simbolizada polo “tigre de Bengala”; Asia e a súa civilización oriental falsamente

designada como "a raza amarela" está, polo tanto, profetizada e preocupada e, de feito, está situada " *ao leste de Asiria* ". En Dan.12, Deus utilizou o símbolo deste " río " "*Tigre*" devorador de homes para ilustrar o calvario adventista realizado entre 1828 e 1873, debido á multitude de mortes espirituais que provocou.

O nome " *Eufrates* " significa: florido, fecundo. Na profecía Apocalipse, " *o Éufrates* " simboliza a Europa occidental e as súas derivacións, as Américas e Australia, que Deus presenta dominada polo réxime relixioso papal romano que el nomea coa súa cidade, " *Babilonia a grande* ". Este descendente de Noé será o de Iafet que se estende ao oeste cara a Grecia e Europa, e ao norte cara a Rusia. Europa foi o chan onde a fe cristiá experimentou todos os seus bos e malos desenvolvementos despois da caída nacional de Israel; xustifícanse os adxectivos "florecida, fecunda" e segundo o agoiro, os fillos de Lea, a muller non amada, serán máis numerosos que os de Raquel, a muller á que Xacob amaba.

É bo atopar nesta mensaxe o recordatorio de que, a pesar de todas as súas divisións relixiosas finais, estes catro tipos de civilizacións terrestres tiveron o mesmo Deus creador que o Pai, para xustificar a súa existencia.

Xen.2:15: " *Xavé Deus colleu o home e púxo o no xardín do Edén para cultivalo e gardalo* ".

Deus ofrece a Adán unha ocupación que consiste en " *cultivar e coidar* " o xardín. A forma deste cultivo é descoñecida para nós pero levouse a cabo sen cansazo antes do pecado. Así mesmo, sen ningún tipo de agresión en toda a creación, a súa garda simplificouse ata o extremo. Porén, este papel de garda implicaba a existencia dun perigo que axiña cobrará un aspecto real e preciso: a sedución diabólica do pensamento humano neste mesmo xardín.

Xen.2:16: " *Xavé Deus deulle ao home esta orde: Podes comer de todas as árbores do xardín;* »

Multitudes de árbores froiteiras están dispoñibles gratuitamente para Adam. Deus cumpre máis aló das súas necesidades que consisten en satisfacer os desexos alimentarios variando gustos e aromas. A oferta de Deus é agradable, pero é só a primeira parte dun " *comando* " que lle dá a Adán. A segunda parte desta " *orde* " vén a continuación.

Xen.2:17: " *Pero non comerás da árbore do coñecemento do ben e do mal, porque o día en que comas dela morrerás* ".

Na " *orde* " de Deus, esta parte é moi grave, porque a ameaza presentada aplicarase implacablemente tan pronto como a desobediencia, froito do pecado, sexa consumada e realizada. E non esquezas, para que o proxecto do asentamento universal do pecado se cumpra, Adán terá que caer. Para comprender mellor o que vai pasar, lembremos que Adán aínda está só cando Deus lle advirte presentando a súa " *orde* " de non comer da " *árbore do coñecemento do ben e do mal* " ou, que non se alimente de as ideas do demo. Ademais, no contexto da vida eterna, Deus tivo que explicarlle o que significa "morrer". Porque a ameaza está aí, neste " *morrerás* ". En resumo, Deus ofrece a Adán un bosque pero prohibelle unha soa árbore. E para algunhas persoas só esta prohibición é insoportable, é cando a árbore esconde o bosque, como ensina o refrán. Comer da " *árbore do coñecemento do ben e do mal* " significa: alimentarse do ensino do demo xa animado por un espírito de rebeldía contra Deus e a súa xustiza. Porque a " *árbore*

" prohibida colocada no xardín é unha imaxe da súa persoa, do mesmo xeito que a "árbore da vida " é unha imaxe do personaxe Xesucristo.

Xen.2:18: " *Xavé Deus dixo: Non é bo que o home estea só; Vou axudarlle a querer* ".

Deus creou a terra e o home para revelar a súa bondade e a maldade do demo. O seu proxecto salvador revélanos nas cousas que seguen. Para entender, saiba que o home desempeña o papel de Deus en persoa que o fai pensar, actuar e falar como el mesmo pensa, actúa e fala. Este primeiro Adán é unha imaxe profética de Cristo que Paulo presentará como o novo Adán.

Para revelar a maldade do demo e a bondade de Deus, é necesario que Adán peque para que a terra sexa dominada polo diaño e as súas obras malvadas sexan reveladas universalmente. A noción de parella só existe na terra creada para o pecado, porque o dúo así formado é por unha razón espiritual que profetiza a relación do Cristo divino co seu Esposo que designa aos seus elixidos. A Escollida debe saber que é á vez a vítima e a beneficiaria do plan salvador planeado por Deus; é vítima do pecado feito necesario para Deus para que finalmente condene ao demo, e beneficiaria da súa graza salvadora porque, consciente da súa responsabilidade pola existencia do pecado, el mesmo pagará o prezo do pecado. pecado en Xesucristo. Entón, ao principio, Deus atopou que a soidade non era boa e a súa necesidade de amor era tan grande que estaba disposto a pagar caro o prezo para obtelo. Esta empresa, este cara a cara, que permite compartir, Deus chama " *axuda* " e o home empregará o termo cando evoca á súa contraparte humana feminina. En canto á axuda, ela fará que caia e conducirá ao pecado por amor. Pero este amor de Adán por Eva está na imaxe do amor de Cristo polos seus elixidos pecadores atopados, dignos da morte eterna.

Xénesis 2:19: " *Iavé Deus formou da terra todas as bestas do campo e todas as aves do ceo, e levounos ao home, para ver como os chamaría e para que todo ser viviente levase o nome que o home daríallo* .

É o superior quen dá nome ao que é inferior a el. Deus deuse o seu nome e dándolle a Adán este dereito, confirma así o dominio do home sobre todo o que vive na terra. Nesta primeira forma de creación terrenal, as especies de animais do campo e as aves do aire redúcense e Deus lévaos a Adán, tal e como os levou antes do diluvio por parellas a Noé.

Xen.2:20: " *E o home deu nomes a todo o gando, ás aves do ceo e a todas as bestas do campo; pero para o home non atopou axuda coma el* ". Os chamados monstros prehistóricos foron creados despois do pecado para intensificar as consecuencias da maldición divina que golpeará a terra enteira, incluído o mar. No tempo da inocencia, a vida animal está composta por "gando" útil para o home, "os paxaros " . *do ceo* " e " *os animais dos campos* " máis independentes. Pero nesta presentación, non atopou unha contraparte humana porque aínda non existe.

Xen.2:21: " *Entón Xehová Deus fixo caer un profundo sono sobre o home, e durmiu; colleu unha das súas costelas e pechou a carne no seu lugar* ".

A forma dada a esta operación cirúrxica revela ademais o proxecto de aforro. En Miguel, Deus elimínase dos ceos, vaise e sepárase dos seus bos anxos, que é a norma do " *soño profundo* " no que está mergullado Adán. En Xesucristo

nacido en carne, cóllese a costela divina e despois da súa morte e resurrección, sobre os seus doce apóstolos, crea a súa " *axuda* ", da que tomou o aspecto carnal e os seus pecados e á que lle entrega o seu "Santo". Espírito". O significado espiritual desta palabra " *axuda* " é grande porque lle outorga á súa Igrexa, aos seus electos, o papel de " *axuda* " na súa realización do plan de salvación e do asentamento global do pecado e do destino dos pecadores.

Xen.2:22: " *Xavé Deus formou unha muller da costela que lle quitara ao home, e levouna ao home* ".

Así, a formación da muller profetiza a dos Electos de Cristo. Porque é ao vir en carne que Deus forma a súa igrexa fiel, vítima da súa natureza carnal. Para salvar os elixidos da carne, Deus tivo que tomar forma na carne. E tamén, tendo en si a vida eterna, chegou a compartila cos seus elixidos.

Xen.2:23: " *E o home dixo: Velaquí esta vez a que é óso dos meus ósos e carne da miña carne! Chamarase muller, porque foi arrebatada ao home* ".

Deus veu á terra para abrazar a norma terreal para poder dicir sobre o seu Escollido o que Adán di sobre a súa contraparte feminina a quen lle dá o nome de " *muller* ". A cousa é máis obvia en hebreo porque a palabra masculina home é, "ish" pasa a ser "isha" para a palabra feminina muller. Nesta acción, confirma o seu dominio sobre ela. Pero esta " *muller* ", tras serlle arrebatada, converterase en indispensable para el como se a " *costela* " que lle quita o corpo quixese volver a el e ocupar o seu lugar. Nesta experiencia única, Adán sentirá pola súa muller os sentimentos que sentirá a nai polo fillo que dá a luz despois de levalo no ventre. E esta experiencia tamén a vive Deus porque os seres vivos que crea ao seu redor son fillos que saen del; que o fai tanto Nai coma Pai.

Xénese 2:24: " *Por iso un home deixará ao seu pai e á súa nai, unirase á súa muller, e serán unha soa carne* ".

Neste verso Deus expresa o seu plan para os seus elixidos que moitas veces terán que romper as relacións familiares carnais para unirse cos Electos bendicidos por Deus. E non esquezas, primeiro, en Xesucristo, Miguel deixou a súa condición de Pai celestial para vir e gañar o amor dos seus discípulos elixidos na terra; isto na medida en que renunciou a usar o seu poder divino para loitar contra o pecado e o demo. Aquí entendemos que os temas **da separación** e **da comunión** son inseparables. Na terra, o elixido debe estar **separado** carnalmente dos que ama para entrar en **comunión** espiritual e facerse "un" con Cristo e todos os seus elixidos e os seus fieis anxos bos.

O desexo da " *costela* " de volver ao seu lugar inicial atopa o seu significado no acoplamento sexual dos seres humanos, un acto de carne e espírito onde o home e a muller forman fisicamente unha soa carne.

Xen.2:25: " *O home e a súa muller estaban espidos, e non se avergoñan* ".

A nudez física non molesta a todos. Hai afeccionados ao naturismo. E ao comezo da historia humana, a nudez física non causou " *vergoña* ". A aparición de " *vergoña* " será o resultado do pecado, coma se comer da " *árbore do coñecemento do ben e do mal* " puidese abrir a mente humana a efectos ata agora descoñecidos e ignorados. En realidade, o froito da árbore prohibida non será o autor deste cambio, só será o medio, porque quen cambia os valores das cousas e da conciencia é Deus e só el. É el quen espertará a sensación de " *vergoña* " que a

parella pecadora sentirá na súa mente sobre a súa nudez física que non será responsable; porque a culpa será moral e só afectará á desobediencia aplicada, sinalada por Deus.

Ao resumir a ensinanza de Xénese 2, Deus presentounos por primeira vez a santificación do descanso ou sábado do sétimo día que profetiza o gran descanso que se dará no sétimo milenio tanto a Deus como aos seus fieis elixidos. Pero este descanso tivo que gañarse co combate terrenal que Deus librará contra o pecado e o demo, encarnándose en Xesucristo. A experiencia terrestre de Adán ilustrou este plan salvador deseñado por Deus. En Cristo, fíxose carne para crear o seu elixido de carne que finalmente recibirá un corpo celeste semellante ao dos anxos.

Xénese 3

separación do pecado

Xen.3:1: " *A serpe era a máis astuta de todas as bestas do campo que fixera o Señor Deus. E díxolle á muller: "¿De verdade dixo Deus: Non comerás de todas as árbores do xardín? »*

A pobre " *serpe* " tivo a desgraza de ser utilizada como medio polo máis " *astuto* " dos anxos creados por Deus. Animais dos que non falaban réptiles como a " *serpe* "; a linguaxe era unha particularidade da imaxe de Deus dada ao home. Sinala o bo, o demo faille falar á muller nun momento en que está separada do seu marido. Este illamento serálle fatal porque, ante a presenza de Adán, o demo tería máis dificultades para levar ao ser humano a desobedecer a orde de Deus.

Xesucristo revelou a existencia do demo que designa dicindo en Xoán 8:44, que é " *o pai da mentira e un asasino dende o principio* ". As súas palabras pretenden sacudir as certezas humanas e ao "Si ou Non" que esixe Deus, engade o "pero" ou o "quizais" que elimina as certezas que dan forza á verdade. A orde dada por Deus foi recibida por Adán quen llo transmitiu á súa muller, pero ela non escoitou a voz de Deus que deu o mando. Ademais, a súa dúbida recae no seu marido, como: "¿comprende o que Deus lle dixo? »

Xen.3:2: " *A muller respondeulle á serpe: Comemos do froito das árbores do xardín* ".

A evidencia parece apoiar as palabras do demo; razoa e fala con intelixencia. A " *muller* " comete o seu primeiro erro respondendo á " *serpe* " que fala ; que non é normal. En primeiro lugar, xustifica a bondade de Deus que lles deu a posibilidade de comer de todas as árbores, agás a que está prohibida.

Xen.3:3: " *Pero en canto ao froito da árbore que está no medio do xardín, Deus dixo: Non comerás del, nin o tocarás, para que non morras* " .

A transmisión de Adán da mensaxe do mandamento divino aparece na frase " *para que non morras* ". Estas non son as palabras exactas que dixo Deus porque lle dixo a Adán: " *O día que comas del, morrerás* ". O debilitamento das palabras divinas fomentará o consumo do pecado. Xustificando a súa obediencia a

Deus por unha causa de "medo", a "muller" ofrece ao demo a posibilidade de confirmar ese "medo" que segundo el non está xustifico.

Xen.3:4: " *Entón a serpe díxolle á muller: Non morrerás ; »*

E o Mentireiro en Xefe revélase nesta afirmación que contradí as palabras de Deus: " *non morrerás* ".

Xen.3: 5: " *Pero Deus sabe que o día en que comes del, abríranse os teus ollos e seredes como deuses, coñecedores do ben e do mal* ".

Agora debe xustificar a orde dada por Deus á que lle atribúe un pensamento malvado e egoísta: Deus quere mantelo na vileza e na inferioridade. El quere egoístamente evitar que che fagas coma el. Presenta o coñecemento do ben e do mal como unha vantaxe que Deus quere gardar só para si. Pero se hai vantaxe en coñecer o ben, onde está a vantaxe en coñecer o mal? O ben e o mal son opostos absolutos como o día e a noite, a luz e a escuridade e para Deus o coñecemento consiste en experimentar ou actuar. En realidade, Deus xa lle dera ao home o coñecemento **intelectual** do ben e do mal permitindo **as** árbores do xardín e **prohibindo** aquela que representa "o ben e o mal"; porque é unha imaxe simbólica do demo que experimentou concretamente sucesivamente o " *ben* " e logo o " *mal* " rebelándose contra o seu Creador.

Xen.3:6: " *A muller viu que a árbore era boa para comer e agradable á vista, e que era preciosa para abrir a mente; colleu do seu froito e comeu; tamén deu algo ao seu home, que estaba con ela, e el comeu* ".

As palabras que saen da serpe teñen o seu efecto, a dúbida desaparece e a muller está cada vez máis convencida de que a serpe lle dixo a verdade. A froita parécelle boa e visualmente agradable, pero, sobre todo, considera que é " *preciosa para abrir a intelixencia* ". O demo obtén o resultado desexado, acaba de reclutar un seguidor da súa actitude rebelde. E ao comer o froito prohibido, ela mesma convértese nunha árbore do coñecemento do mal. Cheo de amor pola súa muller da que non está preparado para aceptar a súa separación, Adán prefire compartir o seu destino desastroso porque sabe que Deus aplicará a súa sanción mortal. E comendo á súa vez o froito prohibido, será toda a parella a que sufrirá a dominación tiránica do demo. Sen embargo, paradoxalmente, este amor apaixonado está a imaxe do que Cristo experimentará polo seu Elexido, aceptando tamén morrer por ela. Ademais, Deus pode entender a Adán.

Xen.3: 7: " *Abríronse os ollos de ambos, e souberon que estaban espídos, e cosendo follas de figueira, fixéronse cintos* ".

Neste momento, cando o pecado foi consumado pola parella humana, comezou a conta atrás de 6000 anos planeados por Deus. En primeiro lugar, a súa conciencia é transformada por Deus. Os ollos que foran responsables do desexo do froito " *agradable á vista* " son vítimas dun novo xuízo das cousas. E a vantaxe esperada e buscada convértese nunha desvantaxe, xa que senten "vergoña" pola súa nudez que ata entón non supuxera ningún problema, nin para eles nin para Deus. A nudez física descuberta era só o aspecto carnal da nudez espiritual na que se atopaba a parella desobediente. Este espido espiritual privounos da xustiza divina e entrou neles a sanción da morte, polo que o descubrimento da súa nudez foi o primeiro efecto da morte dada por Deus. Así, a morte foi a consecuencia do coñecemento experimentado do mal; o que Paulo ensina dicindo en Rom.6:23: "

porque o salario do pecado é a morte ". Para cubrir a súa nudez, os cónxuxes rebeldes recorreron a unha iniciativa humana que consistía en "coser follas de figueira " para facer " cintos ". Esta acción imaxina espiritualmente o intento humano de autoxustificarse. O " cinturón " converterase no símbolo da " verdade " en Efesios 6:14. O " cinturón " feito de " follas de figueira " de Adán está, pois, en oposición, símbolo da **mentira** tras a que se acubilla o pecador para tranquilizarse.

Xen. 3: 8: " *Entón escoitaron a voz de Xehová Deus que atravesaba o xardín ao serán, e o home e a súa muller escondíanse da presenza de Xehová Deus, entre as árbores do xardín.* "

Quen busca nos riles e nos corazóns sabe o que acaba de pasar e que é coherente co seu proxecto salvador. Este é só o primeiro paso que proporcionará ao diaño unha zona para revelar os seus pensamentos e a súa natureza malvada. Pero debe coñecer o home porque ten moitas cousas que contarlle. Agora o home non ten présa por atoparse con Deus, o seu Pai, o seu Creador, de quen agora só busca fuxir, tanto teme escoitar os seus reproches. E onde esconderse neste xardín da mirada de Deus? Unha vez máis, crer que " *as árbores do xardín* " poden ocultalo do seu rostro, testemuña o estado mental no que caeu Adán desde que se converteu en pecador.

Xen.3:9: " *Pero Xehová Deus chamou ao home e díxolle: Onde estás? »*

Deus sabe perfectamente onde se esconde Adán, pero el faille a pregunta: " *onde estás?*" » para tender unha man amiga e atraelo cara á confesión da súa culpa.

Xen.3:10: " *E dixo: "Oín a túa voz no xardín, e tiveron medo, porque estaba espido e escondínme* ".

A resposta dada por Adán é en si mesma unha confesión da súa desobediencia e Deus aproveitará as súas palabras para obter o seu xeito de presentar a experiencia do pecado.

Xen.3:11: " *E Xehová Deus dixo: Quen che dixo que estás espido? Comeches da árbore da que che prohibín comer? »*

Deus quere extraer de Adán a confesión da súa culpa. De dedución en dedución acaba facéndolle claramente a pregunta: " *Comías da árbore da que che prohibín comer?*" ".

Xen.3:12: " *O home dixo: "A muller que me puxeches comigo deume da árbore e comín* ".

Aínda que é certo, a resposta de Adán non é gloriosa. Leva dentro de si a marca do demo e xa non sabe responder si ou non, pero como Satanás, responde de forma circular para non admitir simplemente a súa propia e inmensa culpa. Chega a lembrar a Deus a súa parte na experiencia, xa que lle deu a súa muller, a primeira culpable, pensa antes que el. A mellor parte da historia é que todo é verdade e Deus non o ignora xa que o pecado era necesario no seu proxecto. Pero onde se equivoca é que, seguindo o exemplo da muller, mostrou a súa preferencia por ela en detrimento de Deus, e esta foi a súa maior culpa. Porque desde o principio, a esixencia de Deus foi ser amado por riba de todo e de todos.

Xen.3:13: " *E o Señor Deus díxolle á muller: "Por que fixeches isto? A muller respondeu: "A serpe enganoume e comín* ".

O gran Xuíz recorre entón á muller acusada polo home e alí de novo a resposta da muller é coherente coa realidade dos feitos: " *A serpe seduciume, e comína* ". Así que se deixou seducir e esa é a súa culpa mortal.

Xen.3:14: " *E o Señor Deus díxolle á serpe: "Porque fixeches isto, maldita serás entre todos os gandos e entre todas as bestas do campo; días da túa vida"* .

Esta vez, Deus non lle pregunta á " *serpe* " por que fixo isto, porque Deus é consciente de que Satanás, o diaño, o usou como médium. O destino que Deus lle dá á " *serpe* " en realidade é o propio diaño. Para " *a serpe* " a aplicación foi inmediata, pero para o diaño só era unha profecía que se cumpriría despois da vitoria de Xesucristo sobre o pecado e a morte. Segundo Rev.12:9, a primeira forma desta aplicación foi a súa expulsión do reino dos ceos, así como os anxos malvados do seu campamento. Foron arroxados á terra da que nunca abandonarán ata a súa morte e durante mil anos, illado na terra desolada, Satanás arrastrarase polo po que acolleu aos que morreron por mor del e pola liberdade coa que o usou mal. Na terra maldita por Deus, comportaranse como serpes, temerosas e cautelosas porque vencidos por Xesucristo e fuxindo do home que se converteu no seu inimigo. Prexudicarán aos homes escondidos na invisibilidade dos seus corpos celestes enfrontándoos uns contra outros.

Xénese 3:15: " *Poñerei inimizade entre ti e a muller, e entre a túa descendencia e a súa descendencia: ela magrarache a cabeza e ti ferás o calcañar* ".

Aplicada á "serpe", esta frase confirma a realidade vivida e observada. A súa aplicación ao demo é máis sutil. Confírmase e recoñécese a inimizade entre o seu bando e a humanidade. " *A semente da muller que esmaga a súa cabeza* " será a de Cristo e os seus fieis elixidos. Ela acabará aniquilándoo, pero antes, os demos terán a perpetua posibilidade de " *ferir o talón* " da " *muller* ", a Escollida de Cristo mesmo imaxinada, primeiro, por este " *tacón* ". Porque " *o talón* " é o punto de apoio do corpo humano, así como " *a pedra angular* " é a pedra sobre a que está construído o templo espiritual de Deus.

Xen.3:16: " *Díxolle á muller: Aumentarei a dor da túa maternidade, darás fillos con dor, e o teu desexo será o teu marido, pero el dominará ti* " .

Antes de dar a luz pola súa morte, a muller terá que " *sufrir nos seus embarazos* "; ela " *dará a luz con dor* ", todas as cousas literalmente realizadas e anotadas. Pero aquí de novo, hai que sinalar o significado profético da imaxe. En Xoán 16:21 e Apoc. 12:2 " *a muller con dores de parto* " simboliza a Igrexa de Cristo nas persecucións imperiales romanas e despois papais da era cristiá.

Xénese 3:17: " *E díxolle ao home: "Porque obedeces a voz da túa muller e comeches da árbore da que che mandei: non comerás dela. O chan será maldito por culpa de ti. A forza do traballo obterás a túa alimentación del todos os días da túa vida"* .

Volvendo ao home, Deus preséntalle a verdadeira descrición da súa situación que, vergonzosamente, procurara ocultar. A súa culpa é completa e Adam tamén descubrirá que antes de entregalo, a súa morte virá precedida por unha serie de maldicións que levarán a algúns a preferir a morte á vida. A maldición do chan é unha cousa terrible e Adán aprenderao da maneira máis difícil.

Xen.3:18: " *El producirache espiños e espiños, e comerás a herba do campo* ".

Atrás quedou o fácil cultivo do Xardín do Edén, é substituído pola loita incesante contra o curandero, os " *cardos, espiños* " e as malas herbas que se multiplican no chan da terra. Tanto máis que esta maldición do solo apresurará a morte da humanidade porque, co "progreso científico", o home nos últimos días envelenarase poñendo veneno químico no solo das súas colleitas, para eliminar malas herbas e pragas de insectos. A comida abundante e de fácil acceso xa non estará dispoñible fóra do xardín do que será expulsado, así como a súa esposa favorita de Deus.

Xen.3:19: " *Co suor do teu rostro comerás pan, ata que volvas á terra da que fuches tirado; porque es po, e ao po volverás* ".

Este destino que recae sobre o ser humano xustifica a forma na que Deus revelou a súa creación e a súa formación precisamente, a partir do "po da terra". Adán aprende ás súas costas e ás nosas en que consiste a morte evocada por Deus. Teñamos en conta que o morto non é máis que "po" e que non queda fóra deste "po" un espírito vivo que emerxa deste corpo morto. Eccl.9 e outras citas confirman esta condición de mortal.

Xen.3:20: " *Adán chamou á súa muller Eva, porque era a nai de todos os vivos* ".

Aquí de novo, Adán marca o seu dominio sobre "a muller" dándolle o seu nome "Eva" ou "Vida"; un nome xustificado como realidade básica da historia da humanidade. Todos somos descendentes distantes, nados de Eva, a esposa seducida de Adán a través de quen se transmitiu a maldición da morte e estaremos ata o regreso na gloria de Xesucristo a principios da primavera de 2030.

Xen.3:21: " *Xavé Deus fixo roupa de pel para Adán e a súa muller, e vestiunas con elas* .

Deus non esquece que o pecado dos cónxuxes terrestres formaba parte do seu proxecto salvador que agora tomará unha forma demostrada. Despois do pecado, o perdón divino está dispoñible no nome de Cristo que será sacrificado e crucificado polos soldados romanos. Nesta acción, un ser inocente, libre de todo pecado, aceptará morrer para expiar, no seu lugar, os pecados dos seus únicos fieis elixidos. Desde o principio, Deus matou animais inocentes para que as súas "peles" cubran a nudez de Adán e Eva. Nesta acción substitúe "a xustiza" imaxinada polo ser humano pola que o seu plan de salvación lle imputa a través da fe. A "xustiza" imaxinada polo home era só unha mentira enganosa e no seu lugar, Deus impútalles "unha vestimenta" simbólica da "súa auténtica xustiza", "o cinto da súa verdade" que se basea no sacrificio voluntario de Cristo e do ofrenda da súa vida para a redención dos que o aman fielmente.

Xen.3:22: " *Xavé Deus dixo: Velaquí, o home fíxose coma un de nós, para o coñecemento do ben e do mal. Impedámoslle agora que estenda a man e tome da árbore da vida, coma e viva para sempre* ".

En Miguel, Deus diríxese aos seus bos anxos que están presenciando o drama que acaba de ter lugar na terra. El díxolles: " *Velaí, o home fíxose coma un de nós, para o coñecemento do ben e do mal* ". O día antes da súa morte, Xesucristo usará a mesma expresión con respecto a Xudas, o traidor que o

entregaría aos xudeus relixiosos e logo aos romanos para ser crucificado, esta en Xoán 6:70: "Xesús respondeulles : *Non son eu quen vos escollín, os doce? E un de vós é un demo!* ". O " nós " neste verso convértese en " ti " debido ao contexto diferente, pero o enfoque de Deus é o mesmo. A frase " *un de nós* " refírese a Satanás que aínda ten libre acceso e movemento no reino celestial de Deus entre todos os anxos creados ao comezo da creación terrestre.

A necesidade de impedir que o home coma da " *árbore da vida* " foi unha esixencia da verdade da que Xesús veu a dar testemuño nas súas palabras dirixidas ao prefecto romano Poncio Pilato. " *A árbore da vida* " era a imaxe de Cristo redentor e comela significaba alimentarse co seu ensino e con toda a súa personalidade espiritual, tomalo como substituto e salvador persoal. Esta era a única condición que podía xustificar o consumo desta " *árbore da vida* ". O poder da vida non estaba na árbore senón na que a árbore simbolizaba: Cristo. Ademais, esta árbore condicionou a vida eterna e despois do pecado orixinal esta vida eterna perdeuse perpetuamente ata o regreso final de Deus en Cristo e Miguel. A " *árbore da vida* " e as outras árbores poderían desaparecer, así como o xardín de Deus.

Xen.3:23: " *E Xehová Deus expulsouno do xardín do Edén, para que cultivase a terra da que fora arrebatado* ".

Só lle queda ao Creador expulsar do xardín marabilloso á parella humana que, formada a partir do primeiro Adán (palabra que designa a especie humana: o vermello = o sanguíneo), mostrouse indigna pola súa desobediencia. E fóra do xardín, comezará para el unha vida dolorosa, nun corpo debilitado física e mentalmente. O regreso a unha terra que se volveu dura e rebelde lembrará aos seres humanos a súa orixe " *po* ".

Xen.3:24: " *Así expulsou a Adán; e puxo ao leste do xardín do Edén os querubíns que mecen unha espada en chamas, para gardar o camiño da árbore da vida* ".

Xa non é Adán quen garda o xardín senón que son os anxos os que lle impiden entrar nel. O xardín acabará por desaparecer un pouco antes do diluvio que se produciu en 1656 dende o pecado de Eva e o de Adán.

Neste verso temos unha aclaración útil para localizar a localización do Xardín do Edén. Os anxos da garda colócanse " *ao leste do xardín* ", que está polo tanto ao oeste do lugar onde se retiran Adán e Eva. A suposta área presentada ao comezo deste capítulo axústase a esta aclaración: Adán e Eva retíranse á terra ao sur do monte Ararat e o xardín prohibido está situado na zona de "abundantes augas" de Turquía, preto do lago de Van. ao oeste da súa posición.

Xénese 4

Separación por morte

Este capítulo 4 permitíranos comprender mellor por que foi necesario que Deus ofrecese a Satanás e aos seus demos rebeldes un laboratorio de demostración que revela o alcance da súa maldade.

No ceo, a maldade tiña límites porque os seres celestes non tiñan o poder de matarse entre eles; pois todos foron momentaneamente inmortais. Esta situación, polo tanto, non permitiu a Deus revelar o alto nivel de maldade e crueldade do que eran capaces os seus inimigos. Por iso, a terra foi creada co obxectivo de autorizar a morte nas súas formas máis crueis que a mente dun ser como Satanás poida imaxinar.

Este capítulo 4, colocado baixo o significado simbólico deste número 4 que é a universalidade, evocará, polo tanto, as circunstancias das primeiras mortes da humanidade terrestre; sendo a morte o seu carácter universal particular e único entre todas as creacións feitas por Deus. Despois do pecado de Adán e Eva, a vida terrestre foi " *un espectáculo para o mundo e para os anxos* ", como se di en 1 Cor. 4:9, o inspirado e fiel testemuño Paulo, ex-Saulo de Tarso o primeiro perseguidor comisionado do igrexa de Cristo.

Xen.4:1: " *Adán coñeceu a Eva, a súa muller; ela concibiu e deu a luz a Caín e dixo: Formei un home coa axuda de Xehová .*

Neste verso, Deus revélanos o significado que lle dá ao verbo " *coñecer* " e este punto é vital no principio da xustificación pola fe como está escrito en Xoán 17:3: " *Agora a vida eterna é que te coñezan ., o único Deus verdadeiro, e a quen enviaches, Xesucristo . Coñecer a Deus significa entablar unha relación amorosa con El, espiritual neste caso, pero carnal no caso de Adán e Eva. De novo seguindo este modelo da primeira parella naceu un "neno" deste amor carnal; ben un "neno" tamén debe renacer na nosa relación amorosa espiritual experimentada con Deus. Este novo nacemento debido ao verdadeiro " *coñecemento* " de Deus revélase en Apocalipsis 12:2-5: " *E estaba embarazada, e gritou no parto e nas dores do parto. ... Deu a luz un fillo, que gobernará todas as nacións cunha vara de ferro. E o seu fillo foi arrebatado para Deus e para o seu trono* ". O fillo nacido de Deus debe reproducir o carácter do seu Pai pero non foi o caso do primeiro fillo nacido dos homes.*

O nome Caín significa adquisición. Este nome predí un destino carnal e terrenal para el, o contrario do home espiritual que será o seu irmán menor Abel.

Teñamos en conta que neste inicio da historia da humanidade, a nai que dá a luz asocia a Deus con este parto porque é consciente de que a creación desta nova vida é a consecuencia dun milagre realizado polo gran Deus creador YaHWÉH. Nos nosos últimos días isto xa non é así ou raramente.

Xen.4:2: " *Ela volveu dar a luz ao seu irmán Abel. Abel era pastor, e Caín era labrador* ”.

Abel significa respiración. Máis que Caín, o neno Abel preséntase como unha copia de Adán, o primeiro en recibir o alento dos pulmóns de Deus. De feito, coa súa morte, asasinado polo seu irmán, representa a imaxe de Xesucristo, o verdadeiro Fillo de Deus, salvador dos elixidos a quen redimirá co seu sangue.

As profesións dos dous irmáns confirman a súa natureza contraria. Como Cristo, " *Abel era un pastor* " e como o incrédulo materialista terrestre, " *Caín era*

un labrador ". Estes primeiros fillos da historia humana anuncian o destino profetizado por Deus. E veñen achegar detalles sobre o seu proxecto salvador.

Xen. 4: 3: " *Despois dun tempo, Caín fixo unha ofrenda a YaHWéH dos froitos da terra;* »

Caín sabe que Deus existe e para mostrarlle que quere honralo, faino " *unha ofrenda dos froitos da terra* ", é dicir, cousas que produciu a súa actividade. Neste papel, toma a imaxe da multitude de relixiosos xudeus, cristiáns ou musulmáns que destacan as súas boas obras sen preocuparse de intentar coñecer e comprender o que Deus ama e espera deles. Os agasallos só teñen sentido se son apreciados pola persoa que os recibe.

Xen.4:4: " *e Abel, pola súa banda, fíxoa unha das primoxénitas do seu rabaño e da súa graxa. YaHWéH mirou favorablemente a Abel e á súa ofrenda;* »

Abel imita ao seu irmán e, pola súa profesión de pastor, fai unha ofrenda a Deus " *desde os primoxénitos do seu rabaño e a súa graxa* ". Isto agrada a Deus porque ve no sacrificio destes " **primoxénitos** " a imaxe anticipada e profetizada do seu propio sacrificio en Xesucristo. En Apocalipsis 1:5 lemos: "... *e de Xesucristo, o testemuño fiel, o primoxénito dos mortos e o príncipe dos reis da terra! A aquel que nos ama, que nos librou dos nosos pecados co seu sangue ...*". Deus ve o seu proxecto salvador na oferta de Abel e só pode atopalo agradable.

Xen.4:5: " *pero non mirou ben a Caín e a súa ofrenda. Caín estaba moi enfadado e caeulle a cara.* »

En comparación coa oferta de Abel, é lóxico que Deus lle interesase pouco á oferta de Caín, que igual de lóxicamente só pode estar decepcionado e entristecido. " *A súa cara está abatida* ", pero teñamos en conta que a molestia lévao a " **enfadarse moito** " e isto non é normal porque esta reacción é froito dun orgullo decepcionado. A irritación e o orgullo pronto producirán un froito máis grave: o asasinato do seu irmán Abel, obxecto dos seus celos.

Xen.4:6: " *E Xehová díxolle a Caín: "Por que estás enfadado, e por que estás abaixo?"* »

Só Deus sabe a razón da súa preferencia pola oferta de Abel. Caín só pode considerar inxusta a reacción de Deus, pero en vez de enfadarse, debería rogarlle a Deus que lle permita comprender o motivo desta elección aparentemente inxusta. Deus ten pleno coñecemento da natureza de Caín, que inconscientemente desempeña para el o papel do servo malvado de Mateo 24:48-49: " *Pero se é un servo malvado, quen di dentro de si: O meu amo tarda en vir, se comeza a pegar aos seus compañeiros, se come e bebe con borrachos...* ". Deus faille unha pregunta á que coñece perfectamente a resposta, pero de novo, ao facelo, dálle a Caín a oportunidade de compartir con el a causa do seu sufrimento. Estas preguntas permanecerán sen resposta por parte de Caín, polo que Deus advírte contra o mal que o apoderará.

Xénese 4:7: " *Certamente, se fas ben, levantarás o teu rostro; e se fas o mal, o pecado xace á porta, e os seus desexos son para ti, pero ti dominas sobre el.* »

Despois de que Eva e Adán comeron e asumiron o status de diaño ao " *coñecer o ben e o mal* ", el reaparece para empurrar a Caín a matar ao seu irmán Abel. As dúas opcións, " *o ben e o mal* ", están ante el; " *o bo* " levarao a

resignarse e aceptar a elección de Deus aínda que non a entenda. Pero a elección do "mal" farao pecar contra Deus, facéndoo transgredir o seu sexto mandamento: " *Non cometerás asasinato* "; e non, " *non matarás* " como o presentaron os tradutores. O mandamento de Deus condena o crime, non o asasinato de criminais culpables que el fixo legal ao ordenalo e, neste caso, a chegada de Xesucristo non cambiou nada neste xusto xuízo de Deus.

Teña en conta a forma na que Deus fala do " *pecado* " coma se falase dunha muller, segundo a cal lle dixera a Eva en Xen. 3:16: "Os *teus desexos serán para o teu marido, pero el dominará ti* ". Para Deus a tentación " *do pecado* " é semellante á dunha muller que quere seducir ao seu marido e este non debe deixarse " *dominar* " por ela nin por el. Deste xeito, Deus deu ao home a orde de non deixarse seducir polo " *pecado* " representado pola muller.

Xen.4:8: " *Porén, Caín falou co seu irmán Abel; pero cando estaban no campo, Caín caeu sobre o seu irmán Abel e matouno.* »

A pesar desta advertencia divina, a natureza de Caín producirá os seus froitos. Despois dun intercambio de palabras con Abel, Caín, un asasino no seu espírito desde o principio como o seu pai espiritual, o diaño, " *lanzouse sobre o seu irmán Abel e matouno* ". Esta experiencia profetiza o destino da humanidade onde o irmán matará o irmán, moitas veces por celos seculares ou relixiosos ata o fin do mundo.

Xen.4:9: " *Xavé dixo a Caín: Onde está o teu irmán Abel? El respondeu: Non sei; son o gardián do meu irmán?* »

Como lle dixera a Adán que se escondía del: " *Onde estás?* ", Deus díxolle a Caín: " *Onde está o teu irmán Abel?* », sempre para darlle a oportunidade de confesar a súa culpa. Pero estúpidamente, como non pode ignorar que Deus sabe que o matou, responde descarado: " *Non o sei* ", e con increíble arrogancia, faille á súa vez a Deus unha pregunta: " *Son eu o gardián do meu irmán?* »

Xen.4:10: " *E Deus dixo: "Que fixeches? A voz do sangue do teu irmán clama a min dende a terra* "

Deus dálle a súa resposta que significa: ti non es o seu gardián porque es o seu asasino. Deus sabe ben o que fixo e preséntao nunha imaxe: " *a voz do sangue do teu irmán clama dende a terra para min* ". Esta fórmula pictórica que dá ao sangue derramado unha voz que clama a Deus será utilizada en Apo.6 para evocar no "5o ^{selo}", o berro dos mártires mortos polas persecucións papais romanas á relixión católica: Apo. 6:9-10: " *Cando abriu o quinto selo, vin debaixo do altar as almas dos que foran mortos pola palabra de Deus e polo testemuño que deran. Eles gritaron a gran voz, dicindo: Ata que tempo, oh Mestre santo e verdadeiro, tardas en xulgar e en vingar o noso sangue dos que moran na terra?* ". Así, o sangue derramado inxustamente esixe vinganza dos culpables. Esta lexítima vinganza chegará pero é algo que Deus reserva exclusivamente para el. El declara en Deu.32:35: " *A vinganza e a retribución son miñas, cando o seu pé tropeza! Porque o día da súa perdición está preto, e o que lles espera non tardará* ". En Isaías 61:2, xunto co " *ano de graza* ", " *o día da vinganza* " está no programa do mesías Xesucristo: " *... envioume... para proclamar un ano de graza de Xehová, e un día de vinganza do noso Deus; consolar a todos os aflixidos; ...*". Ninguén

podería entender que a " *publicación* " deste " *ano de graza* " tiña que ser separada do " *día da vinganza* " en 2000 anos.

Así, os mortos só poden berrar na memoria de Deus cuxa memoria é ilimitada.

O crime cometido por Caín merece só un castigo.

Xen.4:11: " *Agora serás maldito pola terra que abriu a súa boca para recibir o sangue do teu irmán da túa man .* »

Caín será maldito da terra e non será morto. Para xustificar esta clemencia divina, hai que admitir que este primeiro crime non tivo precedentes. Caín non sabía o que significaba matar, e foi a ira que cegou todo razoamento o que o levou á brutal brutalidade. Agora que o seu irmán está morto, a humanidade xa non poderá dicir que non sabía o que é a morte. A lei establecida por Deus en Éxodo 21:12 entrará en vigor: " *O que golpee mortalmente a un home será castigado coa morte* ".

Este verso tamén presenta esta expresión: " *a terra que abriu a boca para recibir da túa man o sangue do teu irmán* ". Deus personifica a terra dándolle unha boca que absorbe o sangue derramado sobre ela. Entón esta boca fálalle e lémbrale o acto mortal que a profanou. Esta imaxe será tomada en Deu.26:10: " *A terra abriu a súa boca e tragounos con Coré, cando morreron os que se reuniran, e o lume consumiu os douscentos cincuenta homes: serviron ao pobo de advertencia.* ". Entón será en Apocalipsis 12:16: " *E a terra axudou á muller, e a terra abriu a súa boca e tragou o río que o dragón botara da súa boca* ". O " *río* " simboliza as ligas monárquicas católicas francesas, cuxos corpos militares especialmente creados de "dragóns" perseguían aos fieis protestantes e os perseguiron ata as montañas do país. Este verso ten un dobre sentido: a resistencia armada protestante, logo a sanguenta Revolución Francesa. En ambos os casos a expresión " *a terra abriu a boca* " refírese a el como acollendo o sangue de multitude de persoas.

Xen.4:12: " *Cando cultives a terra, xa non che dará a súa riqueza. Serás un vagabundo e un vagabundo pola terra.* »

O castigo de Caín límitase á terra que foi o primeiro en contaminar derramando sangue humano sobre ela; a do home que foi orixinalmente creado a imaxe de Deus. Desde o pecado, conserva as súas características de Deus pero xa non posúe a súa perfecta pureza. A actividade do home consistía principalmente en producir alimentos traballando a terra. Polo tanto, Caín terá que atopar outras formas de alimentarse.

Xen.4:13: " *Caín díxolle a Xehová: O meu castigo é demasiado grande para soportar* ".

O que significa: nestas condicións, é mellor que me suicide.

Xénese 4:14: " *Velaí que me botas hoxe desta terra; Ocultareime do teu rostro, serei un vagabundo e un vagabundo pola terra, e quen me atope, matarame* ".

Aquí está agora moi falador e resume a súa situación como sentenza de morte.

Xen.4:15: " *Díxolle Xehová: Se alguén matase a Caín, Caín sería vingado sete veces. E Xehová puxo un sinal a Caín para que quen o atopase non o matase* ".

Decidido a perdonarlle a vida a Caín polas razóns xa vistas, Deus díxolle que a súa morte sería pagada, " *vingada* ", " *sete veces* ". Despois menciona " *un sinal* " que o protexerá. Ata este punto, Deus profetiza o valor simbólico do número "sete" que designará o sábado e a santificación do descanso que, profetizado ao final das semanas, atopará o seu pleno cumprimento no sétimo milenio do seu proxecto salvador. O sábado será o sinal de pertenza ao Deus creador en Ezequiel 20:14-20. E en Ezequiel.9 ponse " *un sinal* " aos que pertencen a Deus para que non sexan asasinados na hora do castigo divino. Finalmente, para confirmar este principio de **separación protexida** , en Rev.7, " *un sinal* ", " *o selo do Deus vivo* ", vén a " *selar a fronte* " dos servos de Deus, e este " *selo e sinal* " é o seu sábado do sétimo día.

Xen.4:16: " *Entón Caín apartouse da cara de Xehová e morou na terra de Nod, ao leste do Edén* ".

Xa foi ao leste do Edén onde Adán e Eva se retiraron despois de ser expulsados do xardín de Deus. Esta terra aquí recibe o nome de Nod que significa: sufrimento. A vida de Caín estará, así, marcada polo sufrimento mental e físico porque ser rexeitado lonxe do rostro de Deus deixa pegadas mesmo no duro corazón de Caín que dixera no versículo 13, temendolle: "Esconderei lonxe da túa presenza" . *cara* ”.

Xen.4:17: " *Caín coñeceu á súa muller; ela concibiu e deu a luz a Enoc. Entón construíu unha cidade e púxolle o nome do seu fillo Enoc* ".

Caín converterase no patriarca da poboación dunha cidade á que lle dá o nome do seu primeiro fillo: Enoc que significa: iniciar, instruír, exercer e comezar a usar unha cousa. Este nome resume todo o que representan estes verbos e é acertado porque Caín e os seus descendentes inauguran un tipo de sociedade sen Deus que continuará ata a fin do mundo.

Xen.4:18: " *Enoc xerou a Irad, Irad xerou a Mehujael, Mehujael xerou a Metuschael e Metuschael xerou a Lamec* . »

Esta breve xenealoxía deténdese intencionadamente no personaxe chamado Lamech, cuxo significado exacto segue sendo descoñecido pero a palabra desta raíz refírese a instrucións como o nome Enoc, e tamén a unha noción de poder.

Xen.4:19: " *Lamec tomou dúas mulleres: unha chamábase Ada e a outra Zilla* . »

Atopamos neste Lamec un primeiro sinal da ruptura con Deus segundo o cal " *un home deixará ao seu pai e á súa nai para unirse á súa muller, e os dous serán unha soa carne* " (véxase Xn.2:24). Pero en Lamec o home apúntase a dúas mulleres e as tres converteranse nunha soa carne. Obviamente a separación de Deus é total.

Xen.4:20: " *Ada deu a luz a Iabal: foi o pai dos que habitan nas tendas e entre os rabaños* ".

Xabal é o patriarca dos pastores nómades como aínda o son certos pobos árabes na actualidade.

Xen.4:21: " *O seu irmán chamábase Jubal: era o pai de todos os que tocan a arpa e o gaiteiro .* »

Jubal foi o patriarca de todos os músicos que ocupan un lugar importante nas civilizacións sen Deus, aínda hoxe onde a cultura, o coñecemento e o artista son os fundamentos das nosas sociedades modernas.

Xen.4:22: " *Zilla, pola súa banda, deu a luz a Tubal Caín, que forxou todos os instrumentos de bronce e ferro. A irmá de Tubal Cain era Naama .* »

Este verso contradí as ensinanzas oficiais dos historiadores que asumen unha Idade de Bronce antes da Idade de Ferro. En verdade, segundo Deus, os primeiros homes souberon forxar o ferro, e quizais desde o propio Adán porque o texto non di de Tubal Caín que fose o pai dos que forxan o ferro. Pero estes detalles revelados son dados a nós para que entendamos que a civilización existe desde os primeiros homes. As súas culturas sen Deus non eran menos refinadas que a nosa actual.

Xen.4:23: " *Lamec díxolles ás súas mulleres: Ada e Zila, escoitade a miña voz! Mulleres de Lamec, escoitade a miña palabra! Matei un home pola miña ferida e un mozo pola miña contusión.* »

Lamec presume ante as súas dúas mulleres de matar a un home, o que o doe no xuízo de Deus. Pero con arrogancia e burla, engade que tamén matou a un mozo, o que empeora o seu caso ante o xuízo de Deus e que o converte nun auténtico "asasino" e reincidente.

Xen.4:24: " *Caín será vingado sete veces, e Lamec setenta e sete veces.* »

Despois burla da indulxencia que Deus mostrou cara a Caín. Dado que despois de matar a un home, a morte de Caín debía ser vingada "sete veces", despois de matar un home e un mozo, Lamec será vingado por Deus "setenta e sete veces". Non podemos imaxinar comentarios tan abominables. E Deus quixo revelarlle á humanidade que os seus primeiros representantes da segunda xeración, a de Caín ata a sétima, a de Lamec, alcanzaran o máis alto nivel de impiedade. E esta é a súa demostración da consecuencia de estar separado del.

Xen.4:25: " *Adán aínda coñecía á súa muller; e ela deu un fillo e chamoulle Set, porque dixo: Deus me deu outra descendencia en lugar de Abel, a quen matou Caín .*

O nome Seth pronunciado "cheth" en hebreo designa o fundamento do corpo humano. Algúns o traducen como "equivalente ou restitución", pero non fun quen de atopar unha xustificación para esta proposición no hebreo. Por iso conservo "o fundamento do corpo" porque Set converterase na raíz ou fundamento básico da estirpe fiel que Gen.6 designará coa expresión " *fillos de Deus* ", deixando ás "mulleres" descendentes rebeldes da estirpe de Caín que os enganan, en oposición, o apelativo de " *fillas dos homes* ".

En Set, Deus sementa e levanta unha nova " *semente* " na que o sétimo descendente, outro Enoc, dáse como exemplo en Xen.5:21 a 24. Tivo o privilexio de entrar no ceo vivo, sen pasar pola morte, despois de 365 anos de vida terreal vividos en fidelidade ao Deus creador. Este Enoc levaba ben o seu nome porque a súa "educación" era para a gloria de Deus a diferenza do seu homónimo, fillo de Lamec, fillo da liñaxe de Caín. E ambos, Lamec o rebelde e Enoc o xusto foron os "sétimos" descendentes da súa liñaxe.

Xen.4:26: " *Seth tamén tivo un fillo, e chamoulle o nome de Enós. Foi entón cando a xente comezou a invocar o nome de YaHWéH .* »

Enosch significa: o home, o mortal, o malvado. Este nome está ligado ao momento no que a xente comezou a invocar o nome de YaHWéH. O que Deus quere dicirnos conectando estas dúas cousas é que o home da estirpe fiel tomou conciencia da maldade da súa natureza, ademais mortal. E esta conciencia levouno a buscar ao seu Creador para honralo e rendirlle fielmente un culto que lle agradase.

Xénese 5

Separación por santificación

Neste capítulo 5, Deus reuniu a liñaxe que lle permaneceu fiel. Preséntovos o estudo detallado só dos primeiros versos que nos permiten comprender o porqué desta enumeración que abrangue o tempo entre Adán e o famoso Noé.

Xen.5:1: " *Este é o libro da semente de Adán. Cando Deus creou o home, fíxoo a semellanza de Deus* ".

Este verso establece o estándar para a lista de nomes dos homes citados. Todo está baseado neste recordatorio: " *Cando Deus creou o home, fíxoo a semellanza de Deus* ". Polo tanto, debemos entender que para entrar nesta lista o home debe ter preservado a súa " *semellanza de Deus* ". Podemos entender así por que nomes tan importantes como o de Caín non entran nesta lista. Porque non se trata dunha semellanza física senón dunha semellanza de carácter, e o capítulo 4 acaba de mostrarnos o de Caín e os seus descendentes.

Xen.5:2: " *Creou o home e a muller, bendiciunos e chamounos polo nome de home cando foron creados* ".

Aquí de novo, o recordatorio da bendición de Deus do home e da muller significa que os nomes que se citarán foron bendicidos por Deus. A insistencia da súa creación por parte de Deus pon de manifesto a importancia que dá a ser recoñecido como o Deus creador que separa, santifica aos seus servos, polo sinal do sábado, o descanso observado durante o sétimo día de todas as súas semanas. Manter a bendición de Deus coa santificación do sábado e a semellanza do seu carácter son as condicións esixidas por Deus para que un ser humano siga sendo digno de ser chamado " *home* ". Ademais destes froitos, o ser humano convértese ao seu xuízo nun "animal" máis desenvolvido e educado que outras especies.

Xen.5:3: " *Adán, que tiña cento trinta anos, xerou un fillo á súa semellanza, segundo a súa imaxe, e chamoulle o nome de Set* ".

Visiblemente entre Adán e Set faltan dous nomes: os de Caín (que non é da estirpe fiel) e Abel (que morreu sen descendencia). Demóstrase así o estándar da bendita selección. O mesmo será aplicable a todos os demais nomes mencionados.

Xen.5:4: " *Os días de Adán despois do nacemento de Set foron oitocentos anos; e xerou fillos e fillas* ”.

O que debemos entender é que Adán " *enxendrou fillos e fillas* ", antes do nacemento de " *Seth* " e despois del, pero estes non manifestaron a fe do pai nin a de "Seth". Uníronse aos "homens animais" que eran infieis e irrespetuosos co Deus vivo. Así, entre todos os que lle naceron, despois da morte de Abel, " *Seth* " foi o primeiro en distinguirse pola súa fe e a súa fidelidade ao Deus YaHWéH que creou e formou o seu pai terreal. Outros despois del, permanecendo no anonimato, puideron seguir o seu exemplo, pero seguen sendo anónimos porque a lista seleccionada por Deus está construída sobre a sucesión dos primeiros fieis de cada un dos descendentes presentados. Esta explicación fai comprensible a xa alta idade, "130 anos" para Adán cando naceu o seu fillo "Seth". E este principio aplícase a cada un dos elixidos mencionados na longa lista que se detén en Noé, porque os seus tres fillos: Sem, Cam e Iafet non serán elixidos, non estando á súa semellanza espiritual.

Xen.5:5: " *Todos os días que viviu Adán foron novecentos trinta anos; entón morreu* ".

Vou directamente ao sétimo elixido que se chama Enoc; un Enoc cuxo carácter é o oposto absoluto de Enoc fillo de Caín.

Xen.5:21: " *Enoc, tendo sesenta e cinco anos, foi pai de Matusalén* ".

Xen.5:22: " *Enoc, despois do nacemento de Matusalén, camiñou con Deus trescentos anos; e xerou fillos e fillas* ”.

Xen.5:23: " *Todos os días de Enoc foron trescentos sesenta e cinco anos* ".

Xen.5:24: " *Enoc andou con Deus; entón xa non estaba, porque Deus o levou* ".

É con esta expresión específica do caso de Enoc como Deus nolo revela: aos antediluvianos tamén levaban ao ceo o seu "Elías" sen pasar pola morte. En efecto, a fórmula deste verso difire de todos os outros que rematan como para a vida de Adán, coas palabras " *entón morreu* ".

A continuación vén Metuxelah, o home que máis tempo viviu na Terra, 969 anos; despois outro Lamec desta liña bendicido por Deus.

Xen.5:28: " *Lamec, tendo cento oitenta e dous anos, xerou un fillo* "

Xen.5:29: " *Púxolle o nome de Noé, dicindo: Este consolaranos da nosa fatiga e do duro traballo das nosas mans, vindo desta terra que o Señor maldixo* ".

Para entender o significado deste verso, debes saber que o nome Noé significa: descanso. Lamech certamente non imaxinaba ata que punto as súas palabras se farían realidade, porque só viu " *a terra maldita* " desde o ángulo de " *a nosa fatiga e o traballo doloroso das nosas mans* ", dixo. Pero no tempo de Noé, Deus destruírao pola maldade dos homes que leva, como nos permitirá entender Xénesis 6. Porén, Lamec, pai de Noé, foi un escollido que, como os poucos escollidos da súa época, debeu sentir pena ver medrar a maldade dos homes que os rodeaban.

Xen.5:30: " *Lamec viviu, despois do nacemento de Noé, cincocentos noventa e cinco anos; e xerou fillos e fillas* ”

Xen.5:31: " *Todos os días de Lamec foron setecentos setenta e sete anos; entón morreu* »

Xen.5:32: " *Noé, de cincocentos anos, xerou a Sem, Cam e Iafet* "

Xénese 6

A separación falla

Xen.6: 1: " *Cando os homes comezaron a multiplicarse sobre a face da terra e lles naceron fillas* " ,

Segundo as leccións aprendidas anteriormente, esta multitude humana é a norma animal que despreza a Deus que, polo tanto, ten boas razóns para rexeitalas tamén. A sedución de Adán pola súa muller Eva reproducéase en toda a humanidade e é normal segundo a carne: as nenas seducen aos homes e obteñen deles o que desexan.

Xen.6:2: " *Os fillos de Deus viron que as fillas dos homes eran fermosas, e tomaron como esposas de entre todas as que escolleron* "

Aquí é onde as cousas se complican. **A separación** entre os santificados e os incrédulos irrelixiosos acaba por desaparecer. Os santificados aquí chamados loxicamente " *os fillos de Deus* " caen baixo a sedución de " *as fillas dos homes* " ou, do grupo humano "animal". As alianzas a través do matrimonio convértense así na causa do colapso da **separación** desexada e buscada por Deus. Foi esta experiencia inesquecible a que máis tarde o levaría a prohibir aos fillos de Israel tomar mulleres estranxeiras como esposas. A enchente que se producirá demostra ata que punto se debe cumprir esta prohibición. Para cada regra, hai excepcións, porque algunhas mulleres levaron o verdadeiro Deus co marido xudeu como Rut. O perigo non é que a muller sexa estranxeira senón que leve a un " *fillo de Deus* " á apostasía pagá facéndolle adoptar a relixión pagá tradicional das súas orixes. Ademais, tamén está prohibido o contrario porque unha muller "filla de Deus" ponse en perigo mortal ao casar cun "fillo de homes" "animais" e de relixión falsa, o que é aínda máis perigoso para ela. Porque toda "muller" ou "nena" é "muller" só durante a súa vida na terra, e os elixidos entre eles recibirán como homes un corpo celeste asexual semellante aos anxos de Deus. A eternidade é unisex e imaxe do personaxe de Xesucristo, o modelo divino perfecto.

O problema do matrimonio aínda está presente. Pois quen se casa con alguén que non é da súa relixión, testemuña contra a súa propia fe, ben ou mal. Ademais, esta acción demostra a indiferenza cara á relixión e, polo tanto, cara ao propio Deus. Os elixidos deben amar a Deus por riba de todo para ser dignos de ser elixidos. Porén, a alianza co estranxeiro desagradalle, o cargo electo que o contrata vólvese indigno de elixir e a súa fe faise presuntuosa, ilusión que acabará nun terrible desencanto. Queda por sacar unha dedución final. Se o matrimonio aínda supón este problema, é porque a sociedade humana moderna atópase no mesmo estado de inmoralidade que as da época de Noé. Esta mensaxe é, polo tanto, para o noso último momento onde as mentiras dominan as mentes humanas que se pechan totalmente á "verdade" divina.

Debido á súa importancia para os nosos "fins tempos", Deus levome a desenvolver por último esta mensaxe revelada neste relato do Xénese. Porque a experiencia dos electos antediluvianos resúmese cun feliz " *comezo* " e un trágico " *fin* " en apostasía e abominación. Porén, esta experiencia tamén resume a da súa última igrexa na súa forma institucional "Adventista do sétimo día", oficial e historicamente bendicida en 1863 pero espiritualmente en 1873, en "Filadelfia", en Rev.3:7, polo seu " *inicio* ", e " *vomitado* " por Xesucristo en Apoc. 3:14, en " *Laodicea* " en 1994, no seu " *fin* ", pola súa tibia formalista e pola súa alianza co campo inimigo ecuménico en 1995. O tempo de A aprobación de Deus para esta institución relixiosa cristiá queda así fixada por "un *principio* e un *fin* ". Pero do mesmo xeito que o pacto xudeu foi continuado polos doce apóstolos elixidos por Xesús, así o traballo adventista é continuado por min e por todos os que reciben esta testemuña profética e reproducen as obras de fe que Deus bendiciu orixinalmente nos pioneiros do adventismo de 1843 e 1844. Especifico que Deus bendiciu as motivacións da súa fe e non o estándar das súas interpretacións proféticas que máis tarde se ía poñer en cuestión. A práctica do sábado volvendo posiblemente formalista e tradicional, a peneira do xuízo de Deus xa non bendí nada máis que o amor á verdade sinalado nos seus elixidos, "de principio a fin" ou, ata o verdadeiro retorno glorioso de Cristo, fixado para o última vez na primavera de 2030.

Ao presentarse en Apoc.1:8 como " *o alfa e o omega* ", Xesucristo revélanos unha clave para comprender a estrutura e o aspecto no que nos revela ao longo da Biblia, o seu " *xuízo* ". sempre baseada nunha observación da situación do " *principio* " e da que aparece ao " *fin* ", dunha vida, dunha alianza ou dunha igrexa. Este principio aparece en Dan.5 onde as palabras escritas na parede por Deus, " *numerado, numerado* ", seguido de " *pesado e dividido* ", representan o " *principio* " da vida do rei Belsasar e o momento do seu " *fin* " . . Deste xeito, Deus confirma que o seu xuízo está baseado no control permanente do suxeito que está sendo xulgado. Estivo baixo a súa observación desde o seu " *principio* " ou " *alfa* " ata o seu " *fin* ", o seu " *omega* ".

No libro do Apocalipse e no tema das cartas dirixidas ás " *sete Igrexas* ", o mesmo principio fixa " *o principio e o final* " de todas as " *Igrexas* " interesadas. En primeiro lugar, atopamos a Igrexa apostólica, cuxo glorioso " *principio* " é recordado na mensaxe entregada a " *Éfeso* " e na que o seu " *fin* " a sitúa baixo a ameaza de que o Espírito de Deus lle retire por mor da súa falta de celo. Afortunadamente, a mensaxe entregada en " *Esmirna* " antes de 303 testemuña que a chamada de Cristo ao arrepentimento será escoitada para a gloria de Deus. Despois, a Igrexa Católica Papal Romana comeza en " *Pérgamo* ", en 538, e remata en " *Tiatira* ", na época da Reforma protestante pero sobre todo oficialmente na da morte do Papa Pío 6 recluído no cárcere de Valencia, na miña cidade. , en Francia, en 1799. Despois vén o caso da fe protestante, cuxa aprobación por Deus tamén está limitada no tempo. O seu " *principio* " menciónase en " *Tiatira* " e o seu " *fin* " revélase en " *Sardes* " en 1843 pola súa práctica do domingo herdada da relixión romana. Xesús non pode ser máis claro, a súa mensaxe, " *estás morto* ", non leva a confusión. E terceiro baixo " *Filadelfia e Laodicea* " o caso do adventismo institucional que vimos anteriormente pecha o

tema das mensaxes dirixidas ás “ sete igrexas ” e o tempo das épocas que simbolizan.

Ao revelarnos hoxe como xulgaba as cousas xa realizadas, e desde o “ principio ” como o Xénese, Deus dános as claves para comprender como xulga os feitos e as igrexas do noso tempo. O “ xuízo ” que emerxe do noso estudo leva así o “ selo ” do Espírito da súa divindade.

Xen.6: 3: " *Entón YaHWéH dixo: O meu espírito non permanecerá no home para sempre, porque o home é carne, e os seus días serán cento vinte anos .* »

A menos de 10 anos do regreso de Cristo, esta mensaxe adquire hoxe unha asombrosa actualidade. O espírito de vida dado por Deus " *non permanecerá no home para sempre, porque o home é carne, e os seus días serán cento ~~vinte~~-e nove anos* ". De feito, este non foi o significado que Deus deu ás súas palabras. Enténdeme e enténdeo: Deus non renuncia ao seu proxecto de seis mil anos de chamar e seleccionar aos elixidos. O seu problema reside na enorme duración de vida que deu aos antediluvianos desde que Adán morreu con 930 anos, despois del, outro Metuschela vivirá ata os 969 anos. Se son 930 anos de fidelidade, iso é soportable e mesmo agradable a Deus, pero se se trata dun Lamec arrogante e abominable, Deus estima que soportalo durante 120 anos de media será máis que suficiente. Esta interpretación está confirmada pola historia, xa que desde o final da inundación, a duración da vida humana reduciuse a unha media de 80 anos no noso tempo.

Xen.6:4: " *Os xigantes estaban na terra naqueles días, e tamén despois de que os fillos de Deus chegaron ás fillas dos homes, e lles deron fillos: estes son os heroes que eran famosos na antigüidade .*

Tiven que engadir a precisión “ *e tamén* ” do texto hebreo, porque o significado da mensaxe transfórmase. Deus revélanos que a súa primeira creación antediluviana foi dun estándar xigantesco, o propio Adán debeu medir aproximadamente 4 ou 5 metros de altura. A xestión da superficie terrestre é modificada e reducida. Un só paso destes " *xigantes* " valía cinco dos nosos, e tivo que sacar cinco veces máis comida da terra que un home de hoxe. Polo tanto, o terreo orixinal foi rapidamente poboado e habitado en toda a súa superficie. A precisión “ *e tamén* ” ensínanos que este estándar de “ *xigantes* ” non foi modificado polas alianzas dos santificados e os rexeitados, “ *os fillos de Deus* ” e “ *as fillas dos homes* ”. Polo tanto, Noé era un xigante de 4 a 5 metros, así como os seus fillos e as súas esposas. Na época de Moisés, estes estandartes antediluvianos aínda se atopaban na terra de Canaán, e foron estes xigantes, os "Anakims", os que aterrorizaron aos espías hebreos enviados á terra.

Xen.6:5: " *Xavé viu que a maldade dos homes era grande na terra e que todos os pensamentos dos seus corazóns eran diariamente só para o mal* ".

Tal observación fai comprensible a súa decisión. Lémbrovos que creou a terra e o home para revelar esta maldade escondida nos pensamentos das súas criaturas celestes e terrestres. Obtívose polo tanto a demostración desexada xa que " *todos os pensamentos dos seus corazóns dirixíanse cada día só ao mal* ".

Xen.6:6: " *Xavé arrepeniuse de que fixera o home na terra, e entristeceuse no seu corazón* ".

Saber de antemán o que vai pasar é unha cousa, pero experimentalo no seu cumprimento é outra. E fronte á realidade de dominar o mal, o pensamento do arrepentimento, ou máis precisamente do arrepentimento, pode xurdir momentaneamente na mente de Deus, tan grande é o seu sufrimento ante este desastre moral.

Xen.6:7: " *E dixo Xehová: "Destruirei da faz da terra ao home que eu creei, desde o home ata o gando, ata os reptiles e as aves do ceo; porque me arrepinto de telos feitos "*.

Xusto antes do diluvio, Deus observa o triunfo de Satanás e os seus demos sobre a terra e os seus habitantes. Para el, o calvario foi terrible pero conseguiu a demostración que quería conseguir. Só queda destruír esta primeira forma de vida na que os homes viven demasiado tempo e son demasiado poderosos en tamaños xigantes. Os animais terrestres próximos aos humanos como o gando, os réptiles e as aves do aire terán que desaparecer para sempre con eles.

Xen.6:8: " *Pero Noé atopou graza aos ollos de Xehová "*.

E segundo Ezé.14 foi o único que atopou graza diante de Deus, os seus fillos e as súas mulleres non sendo dignos de ser salvados.

Xen.6:9: " *Estas son a semente de Noé. Noé foi un home xusto e recto no seu tempo; Noé andou con Deus "*.

Como Xob, Noé é xulgado por Deus " *xusto e recto "*. E como o xusto Enoc antes del, Deus impútalles " *camiñar "* con el.

Xen.6:10: " *Noé tivo tres fillos: Sem, Cam e Iafet "*.

De 500 anos segundo Xen.5:22, " *Noé tivo tres fillos: Sem, Cam e Iafet "*. Estes fillos crecerán, converteranse en homes e tomarán esposas. Polo tanto, Noé será auxiliado e axudado polos seus fillos cando teña que construír a arca. Entre o momento dos seus nacementos e o diluvio pasarán 100 anos. Isto proba que os "120 anos" do versículo 3 non se refiren ao tempo que se lle deu para completar a súa construción.

Xen.6:11: " *A terra estaba corrompida ante Deus, a terra estaba chea de violencia "*.

A corrupción non é necesariamente violenta, pero cando a violencia a marca e caracteriza, o sufrimento do Deus amoroso faise intenso e insoportable. Esta violencia, que alcanzou o seu punto álxido, é do tipo do que Lamech presumía en Xen.4:23: " *Matei un home pola miña ferida e un mozo pola miña contusión "*.

Xen.6:12: " *E Deus mirou a terra, e velaquí, estaba corrompida; porque toda carne corrompera o seu camiño na terra "*.

En menos de 10 anos, Deus volverá mirar a terra e atopará no mesmo estado que no momento do diluvio, " *toda carne corrompera o seu camiño "*. Pero cómpre entender o que Deus quere dicir cando fala de corrupción. Porque se a referencia desta palabra é humana, as respostas son tan numerosas como as opinións sobre o tema. Co Deus Creador, a resposta é sinxela e precisa. Chama corrupción a todas as perversións que o home e a muller traen á orde e ás regras que el estableceu: Na corrupción, o home xa non asume o seu papel de home, nin a muller o seu papel de muller. O caso de Lamech, bígamo, descendente de Caín, é un exemplo, porque a norma divina dille: « *Un home deixará ao seu pai e á súa*

nai para aferrarse á súa muller ». A aparencia da súa estrutura corporal revela os papeis de homes e mulleres. Pero para comprender mellor o papel do que se lle dá como “ *axuda* ” a Adán, a súa imaxe simbólica da Igrexa de Cristo dános a resposta. Que “ *axuda* ” pode dar a Igrexa a Cristo? O seu papel consiste en aumentar o número dos elixidos salvados e aceptar sufrir por el. É o mesmo para a muller que lle foi entregada a Adán. Desprovista do poder muscular de Adán, o seu papel é dar a luz e criar aos seus fillos ata que á súa vez fundan unha familia e así a terra será poboada, segundo a orde mandada por Deus en Xen.1:28: “E Deus bendiciunos . . . , e Deus díxolles: ” ***Fruitede, multiplicaos, enchede a terra e sométea ; e domina sobre os peixes do mar, sobre as aves do ceo e sobre todos os seres vivos que se moven pola terra*** “. Na súa perversión, a vida moderna deulle as costas a esta norma. A vida urbana concentrada e o emprego industrial xuntos crearon a necesidade de diñeiro cada vez maior. Isto levou ás mulleres a abandonar o seu papel de nais para traballar nas fábricas ou nas tendas. Mal educados, os nenos volvéronse caprichosos e esixentes e están producindo un froito da violencia en 2021 e coinciden completamente coa descrición que Paulo lle deu a Timoteo en 2 Tim.3:1 a 9. Insto a que te tomes o tempo para ler. . , con toda a atención que merecen, íntegramente, as dúas epístolas que dirixe a Timoteo, co fin de atopar nestas cartas as normas marcadas por Deus, dende o principio, sabendo que non cambia nin cambiará ata a súa volta a gloria na primavera de 2030.

Xen.6:13: ” *Entón Deus díxolle a Noé: "O fin de toda carne decido por min; porque encheron a terra de violencia; velaquí, vou vos destruír coa terra "* ”.

Co mal establecido de forma irreversible, a destrución dos habitantes da terra segue sendo o único que Deus pode facer. Deus dá a coñecer ao seu único amigo terreal o seu terrible proxecto porque a súa decisión foi tomada e definitivamente decidida. Cómpre sinalar o destino particular que Deus lle dá a Enoc, o único que entra na eternidade sen pasar pola morte, e a Noé, o único home considerado digno de sobrevivir ao diluvio exterminador. Porque nas súas palabras Deus di ” ***teñen*** ... ” e ” ***eu os destruirei*** ”. Como permaneceu fiel, Noé non se viu afectado pola decisión de Deus.

Xen.6:14: ” *Fai-te unha arca de madeira blanda; Dispoñerás esta arca en celas e cubriralas de brea por dentro e por fóra .*

Noé debe sobrevivir e non el só porque Deus quere que a vida da súa creación continúe ata o final dos 6000 anos de selección do seu proxecto. Para preservar a vida seleccionada durante a enchente das augas, haberá que construír unha arca flotante. Deus dá as súas instrucións a Noé. Empregará madeira blanda resistente á auga e o arco impermeabilizarase mediante un revestimento de brea, a resina extraída de piñeiro ou abeto. Construírá células para que cada especie viva por separado para evitar enfrontamentos estresantes para os animais a bordo. A estancia na arca durará un ano enteiro, pero a obra está dirixida por Deus, a quen nada é imposible.

Xénesis 6:15: ” *Así o faredes: a arca terá trescentos cúbados de longo, cincuenta cúbados de ancho e trinta cúbados de alto* ”.

Se o ” *codo* ” era o dun xigante, podería ser cinco veces o dos hebreos, que mide aproximadamente 55 cm. Deus revelou estas dimensións no estándar

coñecido polos hebreos e Moisés que recibiron este relato de Deus. O arco construído tiña, polo tanto, 165 m de longo por 27,5 m de ancho e 16,5 m de alto. O arco en forma de caixa rectangular era polo tanto dun tamaño imponente pero foi construído por homes cuxo tamaño estaba relacionado con el. Porque atopamos, pola súa altura, tres pisos de aproximadamente cinco metros para homes que eles mesmos medían entre 4 e 5 m de altura.

Xen.6:16: " Farás **unha fiestra** para a arca , que reducirás a **un cóbado** na parte superior; establecerás **unha porta** ao lado da arca; e construirás un piso inferior, un segundo e un terceiro . »

Segundo esta descrición, a única " porta " da arca estaba situada no primeiro piso " ao lado da arca ". A arca estaba completamente pechada, e debaixo do tellado do terceiro nivel, unha única fiestra de 55 cm de alto e ancho debía manterse pechada ata o final do diluvio, segundo Xen.8:6. Os ocupantes da arca vivían na escuridade e coa luz artificial das lámpadas de aceite durante todo o diluvio.

Xen.6:17: " E traerei un diluvio de augas sobre a terra, para destruír toda carne que teña alento de vida debaixo do ceo; todo na terra perecerá ".

Deus quere deixar con esta destrución unha mensaxe de advertencia aos homes que repoboarán a terra despois do diluvio e ata o regreso na gloria de Xesucristo ao final dos 6000 anos do proxecto divino. Toda a vida desaparecerá coa súa norma antediluviana. Porque despois do diluvio, Deus vai reducindo gradualmente o tamaño dos seres vivos, homes e animais, ata o tamaño dos pigmeos africanos.

Xen.6:18: " Pero eu establecerei o meu pacto contigo; entrarás na arca, ti e os teus fillos, a túa muller e as mulleres dos teus fillos contigo . »

Hai oito superviventes do diluvio que se aveciña, pero sete deles se benefician excepcionalmente da bendición particular e individual de Noé. A proba aparece en Ezequiel 14:19-20, onde Deus di: " Ou se eu envío unha praga a esta terra, e derrame a miña ira contra ela mortalmente, para destruír dela os homes e as bestas, e entre el houbese Noé . , Daniel e Job, vivo! di o Señor, o Señor, **non salvarían fillos nin fillas, pero pola súa xustiza salvarían as súas propias almas** ". Serán útiles para a repoboación da terra, pero non sendo do nivel espiritual de Noé, traen ao novo mundo a súa imperfección que non tardará en dar os seus malos froitos.

Xen.6:19: " De todos os seres vivos, de toda carne, introducirás na arca dous de cada especie, para mantelos vivos contigo: **habará un macho e unha femia** " .

Unha parella por especie " de todo o que vive " é só a norma necesaria para a reprodución, estes serán os únicos superviventes entre o xénero animal terrestre.

Xénese 6:20: " Dos paxaros segundo a súa especie, e do gando segundo a súa especie, e de todos os reptiles da terra segundo a súa especie, virán a ti dous de cada especie, para que conserves a súa vida " .

Neste verso, na súa enumeración, Deus non menciona animais salvaxes, pero mencionáronse como levados a bordo da arca en Xen.7:14.

Xen.6:21: " E ti, toma de todo o alimento que se come e gárdao contigo, para que sexa alimento para ti e para eles " .

A comida necesaria para alimentar a oito persoas e todos os animais levados a bordo durante un ano debían ocupar un gran lugar na arca.

Xen.6:22: " *Isto foi o que fixo Noé: levou a cabo todo o que Deus lle mandara* ".

Fiel e apoiado por Deus, Noé e os seus fillos levaron a cabo a tarefa que Deus lle encomendara. E aquí, hai que lembrar que a terra é un único continente regado só por ríos e ríos. Na zona do monte Ararat onde residen Noé e os seus fillos, só hai unha chaira e non hai mar. Polo tanto, os seus contemporáneos ven a Noé construíndo unha construción flotante no medio dun continente sen focas. Podemos imaxinar entón, a burla, o sarcasmo. e insultos cos que tiveron que duchar ao pequeno grupo bendito por Deus. Pero os burladores non tardarán en deixar de mofarse do elixido e afogaranse nas augas do enchente no que non quixeron crer.

Xénese 7

A separación final da inundación

Xen.7:1: " *Xehová díxolle a Noé: Entra na arca ti e toda a túa casa; porque eu te vin **diante** de min entre esta xeración .* »

Chega o momento da verdade e conséguese a **separación final da creación**. Ao " *entrar na arca* ", salvaranse as vidas de Noé e a súa familia. Hai unha conexión entre a palabra " *arca* " e a " *xustiza* " que Deus imputa a Noé. Este enlace pasa pola futura " *arca do testemuño* " que será o cofre sagrado que conterà a " *xustiza* " de Deus, expresada en forma das dúas táboas nas que o seu dedo gravará os seus " *dez mandamentos* ". Nesta comparación, Noé e os seus compañeiros móstranse iguais na medida en que todos se benefician do rescate ao entrar na arca, aínda que Noé sexa o único digno de ser identificado con esta lei divina como indica a precisión divina: " *Vin **tes razón*** . " Noé estaba, polo tanto, en perfecta conformidade coa lei divina xa ensinada nos seus principios aos seus servos antediluvianos.

Xen.7:2: " *Levarás sete pares de animais limpos, o macho e a súa femia; unha parella de animais que non son puros, o macho e a súa femia;* »

Estamos nun contexto antediluviano e Deus evoca a distinción entre o animal clasificado " *puro ou impuro* ". Esta norma é, polo tanto, tan antiga como a creación da terra e en Levítico 11, Deus só recordou estas normas que estableceu desde o principio. Polo tanto, Deus ten, como " *o sábado* ", boas razóns para esixir dos seus elixidos, nos nosos días, o respecto por aquelas cousas que glorifican a súa orde establecida para o home. Ao seleccionar " *sete parellas puras* " para un só " *impuro* ", Deus mostra a súa preferencia pola pureza que marca co seu "selo", o número "7" da santificación do tempo do seu proxecto terrenal.

Xen.7:3: " *tamén sete parellas de aves do ceo, machos e femias, para manter viva a súa raza sobre a faz de toda a terra* ".

Debido á súa imaxe da vida celestial anxelical, tamén se salvan " sete pares " das " aves do ceo ".

Xen.7: 4: " Durante sete días máis, e enviarei choiva sobre a terra corenta días e corenta noites, e destruirei da superficie da terra todas as criaturas que fixen ".

O número " sete " (7) aínda se menciona para designar " sete días " que **separan** o momento da entrada de animais e homes na arca, das primeiras caídas de auga. Deus causará choiva incesante durante " 40 días e 40 noites ". Este número "40" é o da proba. Tratarase dos " 40 días " do envío dos espías hebreos á terra de Canaán e dos " 40 anos " de vida e morte no deserto como resultado da súa negativa a entrar na terra poboada de xigantes. E ao entrar no seu ministerio terrenal, Xesús será entregado á tentación do diaño despois de " 40 días e 40 noites " de xaxún. Tamén haberá " 40 días " entre a resurrección de Cristo e a efusión do Espírito Santo en Pentecostés.

Para Deus, o propósito desta choiva torrencial é destruír os " seres que el fixo ". Recorda así que como Deus creador, a vida de todas as súas criaturas lle pertence, para salvalas ou destruílas. Quere dar ás xeracións vindeiras unha amarga lección que non deben esquecer.

Xen.7: 5: " Noé levou a cabo todo o que YaHWéH lle mandara ".

Fiel e obediente, Noé non defraudou a Deus e levou a cabo todo o que lle mandou facer.

Xen.7:6: " Noé tiña seiscentos anos cando o diluvio das augas veu sobre a terra . »

Daranse outros detalles sobre o tempo pero xa este verso sitúa o diluvio no ano ⁶⁰⁰ da vida de Noé. Desde o nacemento do seu primeiro fillo nos seus 500 anos , pasaron 100 anos.

Xen.7:7: " E Noé entrou na arca cos seus fillos, a súa muller e as mulleres dos seus fillos, para escapar das augas do diluvio ".

Só oito persoas escaparán da inundación.

Xen.7:8: " Entre as bestas limpas e as non limpas, as aves e todo o que se move na terra " .

Deus é afirmativo. Entra na arca, un par de " todo o que se move na terra " para ser salvado. Pero de que " terra ", antediluviano ou posdiluviano? O tempo presente do verbo " move " suxire a terra posdiluviana do tempo de Moisés á que Deus se dirixe na súa historia. Esta sutileza podería xustificar o abandono e o exterminio completo de certas especies monstruosas, non desexadas na terra repoboada, se existisen antes da inundación.

Xen.7:9: " Entrou na arca con Noé, de dous en dous, un macho e unha muller, como Deus lle mandara a Noé "

O principio refírese aos animais pero tamén ás tres parellas humanas formadas polos seus tres fillos e as súas esposas e á súa que lle afecta a el e á súa muller. A elección de Deus de seleccionar só parellas revélanos o papel que Deus lles dará: reproducirse e multiplicarse.

Xen.7:10: " Sete días despois, as augas do diluvio estaban sobre a terra ".

Segundo esta aclaración, a entrada na arca tivo lugar o décimo día do segundo mes do ano 600 da ^{vida} de Noé, 7 días antes do día 17 ^{indicado} no versículo

11 que segue. Foi neste décimo día cando o propio Deus pechou " a porta " da arca a todos os seus ocupantes, segundo a precisión citada no versículo 16 deste capítulo 7.

Xen.7:11: " *No ano seiscentos da vida de Noé, no segundo mes, o día dezasete do mes, nese día brotaron todas as fontes do gran abismo e derramaron as comportas do ceo. .aberto »*

Deus escolleu o " día *sétimo do segundo mes* " do ^{ano 600} de Noé para " *abrir as fiestras do ceo* ". O número **17** simboliza o **xuízo** no seu código numérico da Biblia e as súas profecías.

O cálculo establecido polas sucesións dos elixidos de Xen.6 sitúa o diluvio en 1656, dende o pecado de Eva e Adán, é dicir, 4345 anos antes da primavera do ano 6001 da fin do mundo que se realizará en o noso calendario habitual na primavera de 2030 e 2345 anos antes da morte expiatoria de Xesucristo que tivo lugar o 3 de abril do 30 do noso calendario humano falso e enganoso.

A seguinte explicación renovarase en Xen.8:2. Evocando o papel complementario das " *fontes do abismo* ", Deus revélanos neste verso que o diluvio non só foi causado pola choiva que viña do ceo. Sabendo que " *o abismo* " designa a terra cuberta enteiramente pola auga desde o primeiro día da creación, as súas " *fontes* " suxiren un aumento do nivel da auga provocado polo propio mar. Este fenómeno obtense por unha modificación do nivel do fondo oceánico que, subindo, eleva o nivel da auga ata alcanzar o nivel que cubriu toda a terra o primeiro día. Foi a través do afundimento dos abismos dos océanos que o seco emerxeu da auga o 3o ^{día} e foi mediante unha acción inversa que o seco quedou cuberto polas augas da inundación. A choiva chamada " *as comportas do ceo* " só foi útil para indicar que o castigo veu do ceo, do Deus celestial. Máis tarde, esta imaxe " *pechadura do ceo* " asumirá o papel oposto de bendicións que veñen do mesmo Deus celestial.

Xen.7:12: " *A choiva caeu sobre a terra corenta días e corenta noites* ".

Este fenómeno debeu sorprenden aos pecadores incrédulos. Sobre todo porque a choiva era inexistente antes desta inundación. A terra antediluviana era regada e regada polos seus regatos e regatos; a choiva, polo tanto, non era necesaria, un orballo da mañá substituíuna. E isto explica que os incrédulos tivesen dificultades para crer no diluvio de augas anunciado por Noé, tanto en palabras como en feitos desde que construíu a arca en terra seca.

O tempo de " *40 días e 40 noites* " ten como obxectivo un tempo de proba. Á súa vez, o Israel carnal que acaba de saír de Exipto será probado durante a ausencia de Moisés que Deus garda con el durante este período. O resultado será "o becerro de ouro" fundido co acordo de Aharón, o irmán carnal de Moisés. Haberá entón os " *40 días e 40 noites* " da exploración da terra de Canaán con, como consecuencia, a negativa da xente a entrar nela por mor dos xigantes que a habitan. Pola súa vez, Xesús será probado durante " *40 días e 40 noites* ", pero esta vez, aínda que debilitado por este longo xaxún, resistirá ao demo que o tentará e acabará deixándoo sen conseguir a súa vitoria. Para Xesús, foi o que fixo posible e lexítimo o seu ministerio terrestre.

Xen.7:13: " *Ese mesmo día entraron na arca Noé, Sem, Cam e Iafet, fillos de Noé e a muller de Noé, e as tres mulleres dos seus fillos con eles:* "

Este verso destaca a selección de ambos sexos das criaturas terrestres humanas. Cada macho humano está acompañado polo " *a súa axudante* ", a súa muller chamada " *esposa* ". Deste xeito, cada parella preséntase á imaxe de Cristo e da súa Igrexa, "a súa axuda", o seu Escollido a quen salvará. Porque o abrigo da "arca" é a primeira imaxe da salvación que revelará aos seres humanos.

Xen.7:14: " *eles, e toda besta segundo a súa especie, todo gando segundo a súa especie, todo reptil que se arrastra pola terra segundo a súa especie, cada paxaro segundo a súa especie, todo paxariño, todo o que ten ás* .

Ao enfatizar a palabra " *especie* ", Deus lembra as leis da súa natureza que a humanidade no noso tempo final ten o pracer de disputar, transgredir e poñer en cuestión os animais e mesmo a humanidade. Non pode haber maior defensor da pureza da especie ca el. E esixe dos seus elixidos que compartan a súa opinión divina sobre o tema porque a perfección da súa creación orixinal estaba nesta pureza e nesta absoluta **separación** de especies.

Ao enfatizar con forza as especies aladas, Deus suxire a terra e o aire do pecado como un reino suxeito ao Diaño, el mesmo chamado " *príncipe do poder do aire* " en Efesios. 2:2.

Xen.7:15: " *Entraron na arca a Noé, de dous en dous, de toda carne que tiña alento de vida* ".

Cada parella seleccionada por Deus **sepárase** das da súa especie para que a súa vida continúe despois do diluvio. Nesta **separación** definitiva, Deus pon en acción o principio dos dous camiños que antepón a libre elección humana: o do ben leva á vida pero o do mal conduce á morte.

Xen.7:16: " *E entraron, macho e femia, de toda carne, como Deus mandou a Noé. Entón YaHWéH pechoulle a porta* . »

O propósito da reprodución de " *especies* " confírmase aquí coa mención " *macho e femia* ".

Velaí a acción que dá a esta experiencia toda a súa importancia e o seu carácter profético do fin do tempo da graza divina: " *Entón YaHWéH pechoulle a porta* ". É o momento no que o destino da vida e o da morte sepáranse **sen** cambio posible. Será o mesmo en 2029, cando os superviventes da época optarán por honrar a Deus e o seu sábado do sétimo día, é dicir, o sábado, ou honrar a Roma e o seu primeiro domingo, segundo o ultimátum presentado. en forma de decreto da humanidade rebelde. Aquí de novo " *a porta da graza* " será pechada por Deus, " *o que abre e o que pecha* " segundo Apoc.3:7.

Xen.7:17: " *O diluvio estivo corenta días sobre a terra. As augas aumentaron e levantaron a arca, e subiu sobre a terra* ".

O arco está levantado.

Xen.7:18: " *As augas aumentaron e aumentaron moito sobre a terra, e a arca flotaba sobre a superficie das augas* ".

A arca flota.

Xen.7:19: " *As augas aumentaron cada vez máis, e todas as montañas altas debaixo de todo o ceo estaban cubertas* ".

O chan seco desaparece universalmente mergullado pola auga.

Xen.7:20: " *As augas eleváronse quince cúbados sobre as montañas, e foron cubertas* ".

A montaña máis alta da época está cuberta por aproximadamente 8 m de auga.

Xen. 7:21: " *Todo o que se movía na terra pereceu, tanto as aves como o gando e os animais, todo o que se arrastraba pola terra, e todos os homes* " .

Todos os animais que respiran aire afogan. A precisión relativa ás aves é tanto máis interesante xa que o diluvio é unha imaxe profética do xuízo final, no que os seres celestes, como Satanás, serán aniquilados xunto cos seres terrestres.

Xen.7:22: " *Todo o que tiña alento, o alento de vida nas súas fosas nasais e o que estaba na terra seca, morreu* " .

Todos os seres vivos creados como o home cuxa vida depende do seu alento morren afogados. Esta é a única sombra sobre o castigo da inundación, porque a culpa é estrictamente do home e nalgún lugar, a morte de animais inocentes é inxusta. Pero para afogar por completo á humanidade rebelde, Deus vese obrigado a destruír con eles aqueles animais que coma eles respiran o aire da atmosfera terrestre. Por último, para entender esta decisión, ter en conta que Deus creou a terra para o home feito á súa imaxe e non para que o animal creado o rodee, o acompañe e, no caso do gando, o sirva.

Xen.7:23: " *Todas as criaturas que estaban sobre a faz da terra foron exterminadas, do home e do gando, dos reptiles e das aves do ceo: foron cortadas da terra. Só quedaban Noé e os que estaban con el na arca* " .

Este verso confirma a diferenza que Deus fai entre Noé e os seus compañeiros humanos que se atopan agrupados cos animais, todos evocados e preocupados por " o que estaba con el". na arca " .

Xen.7:24: " *As augas foron grandes sobre a terra durante cento cincuenta días* " .

Os " *cento cincuenta días* " comezaron despois dos 40 días e 40 noites de choiva incesante que crearon a inundación. Tras alcanzar a altura máxima de " *15 cúbados* " ou aproximadamente 8 m sobre " *as montañas máis altas* " da época, o nivel da auga mantívose estable durante " *150 días* ". Despois irá diminuindo gradualmente ata o secado desexado por Deus.

Nota : Deus creou a vida nun estándar xigante que se refería aos homes e animais antediluvianos. Pero despois da inundación, o seu proxecto pretende reducir proporcionalmente o tamaño de todas as súas criaturas, polo que nacerán vidas na norma postdiluviana. Ao entrar en Canaán, os espías hebreos testemuñan que viron cos seus propios ollos acios de uvas tan grandes que facían falta dous homes do seu tamaño para levalos. Polo tanto, a redución de tamaño tamén se refire necesariamente ás árbores, froitas e hortalizas. Así, o Creador non deixa de crear, porque co paso do tempo, vai modificando e adaptando a súa creación terreal ás novas condicións de vida que se presentan. Creou, a pigmentación negra da pel dos humanos que viven expostos a unha forte radiación solar nas rexións tropicais e ecuatoriais da terra onde os raios solares chocan contra a terra a 90 graos. Outras cores da pel son máis ou menos brancas ou pálidas e máis ou menos cobrizas dependendo da cantidade de luz solar. Pero o vermello básico de Adán (vermello) debido ao sangue atópase en todos os seres humanos.

A Biblia non especifica os nomes detallados das especies animais antediluvianas vivas. Deus deixando este tema misterioso, sen ningunha revelación particular, cada un é libre na súa forma de imaxinar as cousas. Porén, propoño a hipótese de que, tendo querendo darlle un carácter perfecto a esta primeira forma de vida terrestre, Deus non creara, naquela época, os monstros prehistóricos cuxos ósos se atopan hoxe, polos investigadores científicos, no solo do terra. Ademais, propoño esta posibilidade de que fosen creados por Deus despois do diluvio, co fin de intensificar a maldición da terra para os seres humanos que, rapidamente, volverán afastarse del. Ao cortarse del, perderán a súa intelixencia e o gran coñecemento que Deus dera de Adán a Noé. Isto, ata o punto de que en certos lugares da terra, o home atoparase no estado degradado do "home cavernícola" atacado e ameazado por animais ferozes, que en grupos, non obstante, poderá destruír coa preciosa axuda do natural. o mal tempo e a compasiva boa vontade de Deus.

Xénese 8

A separación momentánea dos ocupantes da arca

Xen.8:1: " *Deus lembrouse de Noé e de todos os animais e de todo o gando que estaba con el na arca; e Deus fixo pasar un vento sobre a terra e as augas quedaron quietas* ".

Tranquilo, nunca o esqueceu, pero é certo que este singular encontro de vidas encerrado na arca flotante dálle á humanidade e ás especies animais un aspecto tan reducido que parecen abandonados por Deus. De feito, estas vidas son perfectamente seguras porque Deus vela por elas como un tesouro. Son o máis preciado: os primeiros froitos para repoboar a terra e espallarse pola súa superficie.

Xen.8:2: " *As fontes do abismo e as fiestras do ceo pecháronse, e xa non caeu choiva do ceo* "

Deus crea as augas do diluvio segundo a súa necesidade. De onde veñen? Do ceo, pero sobre todo do poder creador de Deus. Tomando a imaxe dun garda pechadura, abriu as simbólicas comportas celestiais e chega o momento en que as pecha de novo.

Evocando o papel complementario das " *fontes do abismo* ", Deus revélanos neste verso que o diluvio non só foi causado pola choiva que viña do ceo. Sabendo que " *o abismo* " designa a terra cuberta enteira pola auga desde o primeiro día da creación, as súas " *fontes* " suxiren un aumento do nivel da auga provocado polo propio mar. Este fenómeno obtense por unha modificación do nivel do fondo oceánico que, subindo, eleva o nivel da auga ata alcanzar o nivel que cubriu toda a terra o primeiro día. Foi a través do afundimento dos abismos dos océanos que o seco emerxeu da auga o 3o^{día} e foi mediante unha acción inversa que o seco quedou cuberto polas augas da inundación. A choiva chamada " *as comportas do ceo* " só foi útil para indicar que

o castigo veu do ceo, do Deus celestial. Máis tarde, esta imaxe " *pechadura do ceo* " asumirá o papel oposto de bendicións que veñen do mesmo Deus celestial.

Sendo un creador, Deus podería ter creado o diluvio nun abrir e pechar de ollos, a vontade. Non obstante, preferiu actuar aos poucos sobre a súa creación xa creada. Demostra así á humanidade que a natureza é nas súas mans unha arma poderosa, un medio poderoso que manipula para ofrecer a súa bendición ou a súa maldición segundo ande no ben ou no mal.

Xénese 8:3: " *As augas partiron da terra, foise e foise, e as augas diminuíron ao cabo de cento cincuenta días* ".

Despois de 40 días e 40 noites de choiva incesante seguidas de 150 días de estabilidade no nivel máis alto da auga, comeza a recesión. Lentamente, o nivel do abismo mariño descende pero non descende tanto como antes da inundación.

Xen.8:4: " *No mes sétimo, o día dezasete do mes, a arca descansou nos montes de Ararat* ".

Ao cabo de cinco meses, ata o día, " *o dezasete do mes sétimo* ", a arca deixa de flotar; descansa na montaña máis alta de Ararat. Este número "dezasete" confirma o final do acto do xuízo divino. Desta aclaración despréndese que, durante o diluvio, a arca non se moveu lonxe da zona onde foi construída por Noé e os seus fillos. E Deus quixo que esta proba do diluvio permanecese visible ata o fin do mundo, neste mesmo cume do monte Ararat ao que o acceso estaba e permaneceu prohibido polas autoridades rusas e turcas. Pero no momento escollido por El, Deus favoreceu a toma de fotos aéreas que confirmaban a presenza dun anaco da arca atrapado no xeo e a neve. Hoxe, a observación satelital podería confirmar poderosamente esta presenza. Pero as autoridades terreas non buscan precisamente glorificar ao Deus creador; compórtanse como inimigos cara a el, e con toda xustiza, Deus págaselles, golpeándoos cunha epidemia e atentados terroristas.

Xen.8:5: " *As augas continuaron diminuíndo ata o décimo mes. No décimo mes, o primeiro día do mes, apareceron os cumios das montañas* " .

A redución da auga é limitada porque despois da enchente o nivel da auga será superior ao da terra antediluviana. Os antigos vales permanecerán mergullados e adquirirán o aspecto dos actuais mares interiores como o Mediterráneo, o Caspio, o Mar Vermello, o Mar Negro, etc.

Xen.8:6: " *Ao cabo de corenta días, Noé abriu a fiestra que fixera para a arca* ".

Despois de 150 días de estabilidade e 40 días de espera, Noah abre por primeira vez a pequena fiestra. O seu pequeno tamaño, dun cóbado ou 55 cm, estaba xustifico xa que o seu único uso era soltar aves que así podían escapar da arca da vida.

Xen.8:7: " *El soltou o corvo, e este saíu e volveu, ata que as augas secaron sobre a terra* ".

O descubrimento da terra seca é evocado segundo a orde de " *escuridade e luz* " ou " *noite e día* " ao comezo da creación. Ademais, o primeiro descubridor enviado é o **impuro** " *corvo* " , con plumaxe " **negra** " como " *noite* ". Actúa libremente e independente con Noé, o elixido de Deus. Polo tanto, simboliza relixións escuras que se activarán sen ningunha relación con Deus.

De forma máis precisa simboliza o Israel carnal da vella alianza á que Deus enviou en múltiples ocasións os seus profetas, como as idas e vindas do corvo, para tentar rescatar o seu pobo das prácticas do pecado. Como “ *o corvo* ”, este Israel finalmente rexeitado por Deus continuou a súa historia **separado** del.

Xen.8:8: " *Tamén soltou a pomba, para ver se as augas disminuían da superficie da terra* ".

Na mesma orde, a " *pomba* " **pura** , con plumaxe " **branca** " como a neve, é enviada para o recoñecemento. Colócase baixo o sinal de " *día e luz* ". Como tal, ela profetiza o novo pacto baseado no sangue derramado por Xesucristo.

Xen.8:9: " *Pero a pomba non atopou lugar onde poñer a planta do seu pé, e volveu a el na arca, porque había augas sobre a superficie de toda a terra. Estendeu a man, colleuna e levouna consigo na arca* ".

corvo " negro independente , a " *pomba* " branca está en estreita relación con Noé, que lle ofrece " *a súa man para levala e traela á arca* " con el. É unha imaxe do vínculo que une o elixido co Deus do ceo. A " *pomba* " aterrará un día sobre Xesucristo cando se presente ante Xoán Bautista para ser bautizado por el.

Propoño que compares estas dúas citas bíblicas; o deste verso: “ *Pero a pomba non atopou lugar para descansar a planta do seu pé* ” con este verso de Mat.8:20: “ *Xesús respondeulle: Os raposos teñen covas e os paxaros do ceo teñen niños; pero o Fillo do Home non ten onde pousar a cabeza* ”; e estes versos de Xoán 1:5 e 11, onde falando de Cristo, a encarnación da " *luz* " divina *da vida* , di: " *A luz brilla nas tebras, e as tebras non a recibiron ... / ... Ela veu ao seu propio pobo, e o seu propio pobo non a recibiu* ". Así como a " *pomba* " volveu a Noé ao deixarse levar por el, na " *súa man* ", resucitada, o Redentor Xesucristo subiu aos ceos cara á súa divindade como Pai celestial, deixando atrás a súa mensaxe na terra. da redención dos seus elixidos, a súa boa nova chamada " *Evanxeo eterno* " en Apoc.14:6. E en Apocalipsis 1:20: teraos “ *na súa man* ” nas “ *sete eras* ” profetizadas polas “ *sete Igrexas* ” onde os fai compartir na santificación divina a súa “ *luz* ” imaxinada polos “ *sete candelabros* ”.

Xen.8:10: " *E agardou sete días máis, e volveu soltar a pomba da arca* ".

Este dobre recordatorio dos " *sete días* " ensínanos que para Noé, como para nós hoxe, a vida foi establecida e ordenada por Deus na unidade da semana dos " *sete días* ", tamén a unidade simbólica dos " *sete mil* " anos . do seu gran proxecto salvador. Esta insistencia na mención deste número “ *sete* ” permítenos comprender a importancia que Deus lle dá; o que xustificará que sexa atacado particularmente polo demo ata o regreso na gloria de Cristo que porá fin ao seu dominio terrenal.

Xen.8:11: " *A pomba volveu a el á noite; e velaquí, no peteiro tiña unha folla de oliveira rasgada. Así que Noé soubo que as augas disminuiron da terra* .

Despois de longos tempos de " *escuridade* " anunciada pola palabra " *noite* ", a esperanza da salvación e a alegría da liberación do pecado pasarán baixo a imaxe da " *olivo* ", sucesivamente a vella e a nova alianza. Do mesmo xeito que Noé soubo a través dunha " *folla de olivo* " que a terra esperada e esperada estaría preparada para acollelo, os " *fillos de Deus* " aprenderán e entenderán que o reino dos ceos foilles aberto polo **enviado do ceo** Xesucristo.

Esta " *folla de oliveira* " testemuña a Noé que a xerminación e o crecemento das árbores estaba a ser posible de novo.

Xen.8:12: " *E agardou sete días máis; e soltou a pomba. Pero nunca volveu a el* " .

Este sinal foi decisivo, porque demostraba que " *a pomba* " optara por quedarse na natureza que, unha vez máis, lle ofrecía alimento.

Así como a " *pomba* " desaparece tras dar a súa mensaxe de esperanza, despois de dar a súa vida na terra para redimir aos seus elixidos, Xesucristo, o " *Príncipe da paz* ", deixará a terra e os seus discípulos, deixándoos libres e independentes. para levar as súas vidas ata o seu glorioso regreso final.

Xen.8:13: " *O ano seiscientos un, no primeiro mes, o primeiro día do mes, as augas secáronse sobre a terra. Noé retirou a cuberta da arca e mirou, e velaquí, a superficie da terra estaba seca* .

O secado da terra aínda é parcial pero prometedor, polo que Noé comeza a abrir o tellado da arca para mirar o exterior da arca e sabendo que quedou varada no cume do monte Ararat, a súa visión estendeuse moi lonxe e moi lonxe. amplamente no horizonte. Na experiencia da inundación, a arca toma a imaxe dun ovo para incubar. Cando eclosiona, o propio pito rompe a cuncha na que estaba encerrado. Noé fai o mesmo; el " *quita a cuberta da arca* " que xa non será útil para protexela da chuva torrencial. Nótese que Deus non vén abrir a porta da arca que el mesmo pechara; isto significa que non cuestiona nin cambia o estándar do seu xuízo cara aos rebeldes terreaís para os que sempre estará pechada a porta da salvación e do ceo.

Xen.8:14: " *No segundo mes, o vinteseite do mes, a terra estaba seca* " .

A terra volve ser habitable tras o confinamento total na arca durante 377 días desde o día do embarque e o peche da porta por parte de Deus.

Xen.8:15: " *Entón Deus faloulle a Noé, dicindo:* "

Xen.8:16: " *Sae da arca, ti e a túa muller, os teus fillos e as mulleres dos teus fillos contigo* " .

É de novo Deus quen dá o sinal para a saída da " *arca* ", o que pechara a única " *porta* " aos seus ocupantes antes do diluvio.

Xen.8:17: " *Saca contigo todo ser vivo de toda carne que está contigo, tanto paxaros como gando e todo reptil que se arrastra pola terra; fecunda e multiplícate na terra* .

A escena aseméllase á do quinto día da semana da creación, pero non se trata dunha nova creación, porque despois do diluvio, a repoboación da terra é unha fase do proxecto profetizado para os primeiros 6000 anos da historia terrestre. . Deus quería que esta fase fose terrible e disuasoria. El deu á humanidade unha proba mortal dos efectos do seu xuízo divino. Unha proba que se lembrará en 2 Pedro 3:5 a 8: " *Queren ignorar, de feito, que os ceos existiron unha vez pola palabra de Deus, como unha terra tomada da auga e formada por medio da auga, e por estas cousas pereceu o mundo daquela, mergullado pola auga, mentres que pola mesma palabra os ceos e a terra de agora son gardados e reservados para o lume, para o día do xuízo e da ruína dos homes impíos. Pero hai unha cousa, amados, que non debedes ignorar, que co Señor un día é como mil anos, e mil anos como un día* " . A inundación de lume prevista realizarase a

finais do sétimo milenio con motivo do xuízo final, pola apertura das fontes de magma subterráneo en chamas que cubrirán toda a superficie da terra. Este " *lago de lume* " citado en Apocalipsis 20:14-15, consumirá a superficie da terra cos seus habitantes rebeldes infieis, así como as súas obras que eles querían privilexiar desprezando o amor demostrado de Deus. E este sétimo milenio foi profetizado polo sétimo día da semana, isto segundo a definición " *un día é como mil anos e mil anos son como un día* " .

Xen.8:18: " *E Noé saíu cos seus fillos, a súa muller e as mulleres dos seus fillos* " .

Unha vez que os animais foron liberados, os representantes da nova humanidade saen á súa vez da arca. Atopan a luz do sol e o espazo amplo e case ilimitado que lles ofrece a natureza, despois de 377 días e noites de confinamento nun espazo pechado pechado e escuro.

Xen.8:19: " *Todos os animais, todos os reptiles, todos os paxaros, todo o que se move na terra, segundo a súa especie, saíron da arca* " .

A saída da arca profetiza a entrada dos elixidos no reino dos ceos pero só entrarán aqueles que sexan xulgados puros por Deus. Nos tempos de Noé aínda non é así, xa que puros e impuros vivirán xuntos, na mesma terra, loitando uns contra outros ata a fin do mundo.

Xen.8:20: " *Noé construíu un altar a YaHWéH; colleu de todas as bestas limpas e de todas as aves limpas, e ofreceu holocaustos no altar* " .

O holocausto é un acto polo que o Noé elixido mostra a Deus o seu agradecemento. A morte dunha vítima inocente, neste caso dun animal, lémbrolla ao Deus creador os medios polos que, en Xesucristo, chegará a redimir as almas dos seus elixidos. Os animais puros son dignos de imaxinar o sacrificio de Cristo que encarnará a pureza perfecta en toda a súa alma, corpo e espírito.

Xen.8:21: " *O Señor cheirou un cheiro agradable, e Xehová dixo no seu corazón: Xa non maldecerei a terra por amor do home, porque os pensamentos do corazón do home son malos desde o principio. mocidade; e non vou ferir máis a todos os seres vivos, como fixen* " .

O holocausto ofrecido por Noé é un auténtico acto de fe e de fe obediente. Porque, se ofrece un sacrificio a Deus, é en resposta a un rito de sacrificio que lle ordenou, moito antes de ensinalo aos hebreos que saíron de Exipto. A expresión " *cheiro agradable* " non se refire ao olfacto divino senón ao seu Espírito divino que aprecia tanto a obediencia dos seus fieis elixidos como a visión profética que este rito lle dá ao seu futuro sacrificio compasivo, en Xesucristo.

Ata o xuízo final, non haberá máis inundación destrutiva. A experiencia acaba de demostrar que o home é natural e hereditariamente " *malvado* " na carne, como dixo Xesús dos seus apóstolos en Mateo 7:11: " *Se, pois, sendo malo coma ti, sabes dar bos agasallos aos teus fillos. , canto máis o teu Pai que está no ceo dará bos agasallos aos que llo piden* " . Polo tanto, Deus terá que domar a este " *malvado* " " *animal* " , unha opinión compartida por Paulo en 1 Cor. 2:14, e ao demostrar en Xesucristo o poder do seu amor por eles, algúns dos *chamados* " *malvados* " converteranse. os *elixidos.humanos* fieis e obedientes.

Xen.8:22: " *Mentres dure a terra, a sementeira e a colleita, o frío e a calor, o verán e o inverno, o día e a noite, non cesarán* " .

Este capítulo oitavo remata coa lembranza das alternancias de opostos absolutos que rexen as condicións da vida terreal dende o primeiro día da creación no que, pola súa constitución "noite e día", Deus revelou o combate terrenal entre "as *tebras* " e " *a luz* " que finalmente vencerá por medio de Xesucristo. Neste verso enumera estas alternancias extremas que se deben a que o propio pecado é a consecuencia da libre elección dada a estas criaturas celestes e terrestres que son así libres de amalo e servilo ou de rexeitalo ata odialo. Pero a consecuencia desta liberdade será a vida para os partidarios do ben e a morte e a aniquilación para os do mal, como acaba de demostrar o diluvio.

Todos os temas citados levan unha mensaxe espiritual:

“ *A sementeira e a colleita* ”: suxiren o comezo da Evanxelización e a fin do mundo; imaxes tomadas por Xesucristo nas súas parábolas, especialmente en Mateo 13:37 a 39: “ *El respondeu: O que sementa boa semente é o Fillo do home; o campo é o mundo; a boa semente son os fillos do reino; a cizaña son os fillos do maligno; o inimigo que a sementou é o demo; a colleita é a fin do mundo ; os segadores son os anxos* ”.

" *Frío e calor* ": " **calor** " cítase en Apocalipsis 7:16: " *Non terán máis fame, nin sede máis, nin o sol, nin calor ningún.* ". Pero, pola contra, o " *frío* " tamén é consecuencia da maldición do pecado.

“ *Verán e inverno* ”: son as dúas estacións de extremos, as dúas tan desagradables como a outra no seu exceso.

“ *O día e a noite* ”: Deus citaos na orde que lle dá o home, porque no seu proxecto, en Cristo chega o momento do día, o da chamada a entrar na súa graza, pero despois deste tempo vén o de “ *a noite na que ninguén pode traballar* ” segundo Xoán 9,4, é dicir, cambiar o propio destino porque está definitivamente fixado para a vida ou para a morte desde o fin do tempo de graza.

Xénese 9

Separación da norma da vida

Xen.9: 1: " *E Deus bendixo a Noé e aos seus fillos, e díxolles: "Sed fecundos, multiplicaos e enchede a terra".* »

Este será o primeiro papel que Deus lles dea aos seres vivos seleccionados e salvados pola arca construída polos homes: Noé e os seus tres fillos.

Xen.9: 2: " *Serás temor e espanto para todas as bestas da terra, para todas as aves do ceo, para todas as criaturas que se moven pola terra e para todos os peixes do mar: son liberados. nas túas mans* ".

A vida animal debe a súa supervivencia ao home, por iso, aínda máis que antes do diluvio, o home poderá dominar aos animais. Agás cando por medo ou irritación un animal perde o control, como regra xeral, todos os animais teñen medo ao home e tentan fuxir del cando se atopan con el.

Xen.9:3: " **Todo o que se move e ten vida será para ti alimento** : *todo isto dareino como herba verde* ".

Este cambio na dieta ten varias xustificacións. Sen darlle demasiada importancia á orde presentada, en primeiro lugar, cito a ausencia inmediata de alimento vexetal esgotado durante a enchente e a terra cuberta de auga salgada que se volve parcialmente estéril só recuperará progresivamente a súa plena e completa fertilidade e a súa produtividade. Ademais, o establecemento dos ritos de sacrificio hebreo requirirá, no seu tempo, o consumo da carne da vítima sacrificada nunha visión profética da Santa Cea onde se comerá o pan como símbolo do corpo de Xesucristo, e o zume das uvas bebidos como símbolo do seu sangue. Unha terceira razón, menos admisible, pero non menos certa, é que Deus quere acurtar a vida do home; e o consumo da carne que se corrompe e trae ao corpo humano elementos destrutivos da vida será a base do éxito do propio desexo e decisión. Só a experiencia cunha dieta vexetariana ou vegana proporciona unha confirmación persoal. Para reforzar este pensamento, teña en conta que Deus non prohibe que o home consuma animais **impuros** , aínda que sexan prexudiciais para a súa saúde.

Xen.9:4: " *Só non comerás carne coa súa alma, co seu sangue* ".

Esta prohibición seguirá sendo válida no antigo pacto segundo Lev.17:10-11: " *Se un home da casa de Israel ou dos estranxeiros que moran entre eles comen sangue de calquera tipo , volverei o meu rostro contra o que come. sangue, e cortareino de entre o seu pobo .* " e nas noticias, segundo Feitos 15:19 a 21: " *Por iso creo que non creamos dificultades para os xentís que se converten a Deus, senón que lles escribimos Absterse da inmundicia dos ídolos, da fornicación, das cousas estranguladas e do sangue . Porque, desde hai moitas xeracións, Moisés tivo xente en todas as cidades que o predican, xa que se le todos os sábados nas sinagogas .*

Deus chama " *alma* " a toda a criatura formada por un corpo de carne e un espírito totalmente dependente da carne. Nesta carne, o órgano motor é o cerebro subministrado polo propio sangue que se purifica con cada respiración polo osíxeno que aspiran os pulmóns. No estado vivo, o cerebro crea os sinais eléctricos que xeran pensamento e memoria e xestiona o funcionamento de todos os demais órganos carnales que compoñen o corpo físico. O papel do "sangue" que ademais é, polo xenoma, único para cada alma viva, non debe consumirse por razóns de saúde, porque leva residuos e impurezas creadas por todo o corpo, e por unha razón espiritual. Deus reservou de forma absolutamente exclusiva, para o seu ensino relixioso, o principio de beber o sangue de Cristo, pero só na forma simbolizada do zume das uvas. Se a vida está no sangue, o que bebe o sangue de Cristo é reconstruído na súa natureza santa e perfecta, segundo o principio real que di que o corpo está feito do que nutre.

Xen.9: 5: " *Sabédeo tamén: esixirei o sangue das vosas almas, esixireille a todos os animais; e esixirei a alma do home do home, do home que é o seu irmán* ".

A vida é o máis importante para o Deus Creador que a creou. Debemos escoitalo para darnos conta da indignación que o crime constitúe cara a el, o verdadeiro dono da vida tomada. Como tal, é o único que pode lexitimar a orde para quitarlle a vida. No verso anterior, Deus autorizou o home a tomar vida animal para facer dela o seu alimento, pero aquí, trátase de crime, de asasinato

que pon fin definitivamente a unha vida humana. Esta vida afastada xa non terá a oportunidade de achegarse a Deus, nin de presenciar un cambio de conduta se ata entón non se axustara á súa norma de salvación. Aquí Deus pon os alicerces da lei de vinganza, "ollo por ollo, dente por dente e vida por vida". O animal pagará o asasinato dun home coa súa propia morte e o home ao estilo Caín matará se mata ao seu propio "irmán" de sangue do tipo Abel.

Xen.9:6: " *Se alguén derrama sangue dun home, o seu sangue será derramado por un home; porque Deus fixo o home á súa imaxe* ".

Deus non pretende aumentar o número de mortos porque, pola contra, ao autorizar a morte dun asasino, conta cun efecto disuasorio e que, polo risco que corre, o maior número de seres humanos aprenda a controlar o seu comportamento. a agresividade, para non converterse nun asasino, á súa vez, digno de morte.

Só quen está animado pola fe real e auténtica pode entender o que significa " *Deus fixo home á súa imaxe* ". Sobre todo cando a humanidade se fai monstruosa e abominable como ocorre hoxe no mundo occidental e en todas partes da terra seducida polo coñecemento científico.

Xen.9:7: " *E ti, fecunda e multiplícate, espallade pola terra e multiplícate nela* ".

Deus realmente quere esta multiplicación, e por unha boa razón, o número dos elixidos é tan pequeno, mesmo en relación aos chamados que caen polo camiño, que canto maior sexa o número das súas criaturas, máis entre elas poderá para atopar e seleccionar os seus elixidos; porque segundo a precisión observada en Dan.7:9, a proporción é un millón elixido por dez mil millóns chamados, ou 1 por 10.000.

Xen.9: 8: " *Deus falou de novo a Noé e aos seus fillos con el, dicindo:* "

Deus diríxese aos catro homes porque dándolle o dominio ao representante masculino da especie humana, serán responsables do que permitiron que fagan as mulleres e os nenos que están baixo a súa autoridade. A dominación é unha marca de confianza que Deus ofrece aos homes pero fainos totalmente responsables ante o seu rostro e o seu xuízo.

Xen.9:9: " *Velaí, establezo o meu pacto contigo e cos teus descendentes despois de ti;* »

É importante para nós hoxe entender que somos esa " *semente* " coa que Deus estableceu a súa " *alianza* ". A vida moderna e os seus atractivos inventos non cambian nada das nosas orixes humanas. Somos os herdeiros do novo comezo que Deus deu á humanidade despois do terrible diluvio. O pacto establecido con Noé e os seus tres fillos é específico. Compromete a Deus a non destruír máis a toda a humanidade coas augas do diluvio. Despois virá a alianza que Deus establecerá con Abraham, que se cumprirá nos seus dous aspectos sucesivos centrados, literalmente no tempo e espiritualmente, no ministerio redentor de Xesucristo. Esta alianza será fundamentalmente individual como o estado de salvación que se trata. Durante os 16 séculos que precederán á súa primeira vinda, Deus revelará o seu plan de salvación a través dos ritos relixiosos ordenados ao pobo hebreo. Despois, tras a realización en Xesucristo deste plan revelado en toda a súa luz, durante aproximadamente outros 16 séculos a infidelidade sucederá á

fidelidade e durante 1260 anos, a máis escura escuridade reinará baixo a égida do papado romano. Desde o ano 1170, cando Pedro Valdo puido practicar de novo a fe cristiá pura e fiel coa observación do verdadeiro sábado incluída, os cargos electos menos ilustrados foron, despois del, seleccionados na obra da Reforma comprometida pero non rematada. Ademais, só a partir de 1843, mediante unha dobre proba de fe, Deus puido atopar entre os pioneiros do adventismo a fieis elixidos. Pero aínda era demasiado cedo para que entendesen plenamente os misterios revelados nas súas profecías. O sinal da alianza con Deus é en todo momento o traer e recibir a súa luz, por iso a obra que escribo no seu nome, para iluminar aos seus elixidos, constitúe como “testemuño de Xesús”, a súa última forma , o sinal de que a súa alianza é moi real e confirmada.

Xen.9:10: " *con todos os seres vivos que están contigo, tanto as aves como as vacas e todas as bestas da terra, tanto con todos os que saíron da arca, como con todas as bestas da terra* " .

A alianza presentada por Deus tamén se refire aos animais, a todo o que vive e se multiplicará na terra.

Xénese 9:11: " *Establece o meu pacto contigo: non haberá máis carne destruída polas augas do diluvio, nin haberá máis diluvio para destruír a terra* " .

A lección dada pola inundación debe seguir sendo única. Deus entrará agora en combate corpo a corpo porque o seu obxectivo é conquistar o corazón dos seus elixidos.

Xénese 9:12: " *E Deus dixo: Este é o sinal da alianza que establezo entre min e vós, e todos os seres vivos que están contigo, para todas as xeracións* " .

Este sinal que Deus dá refírese a todo o que vive, puro e impuro. Aínda non é o sinal de pertenza á súa persoa, que será o sábado do sétimo día. Este sinal lémbrales aos seres vivos o compromiso que asumiu de nunca máis destruílos coas augas do diluvio; ese é o seu límite.

Xen.9:13: " *Puxei o meu arco nas nubes, e será un sinal da alianza entre min e a terra* " .

A ciencia explicará a causa física da existencia do arco da vella. É unha ruptura do espectro luminoso da luz solar que cae sobre capas finas de auga ou con humidade elevada. Todo o mundo decatouse de que o arco da vella aparece cando chove e o sol arroxa os seus raios de luz. Non deixa de ser que a choiva lembra a inundación e a luz solar é unha imaxe da luz apreciable, beneficiosa e calmante de Deus.

Xen.9:14: " *Cando xunte nubes sobre a terra, o arco aparecerá nas nubes;*
»

Polo tanto, Deus inventou as nubes para crear choiva só despois da inundación e ao mesmo tempo que o principio do arco da vella. Porén, nos nosos tempos abominables, homes e mulleres impíos distorsionaron e contaminaron este tema do arco da vella retomando este símbolo da alianza divina para convertelo no acrónimo e emblema da reunión de pervertidos sexuais. Deus debe atopar nisto unha boa razón para golpear a esta odiosa e irrespetuosa humanidade cara a el e a especie humana. Pronto aparecerán os últimos sinais da súa ira, ardendo coma o lume e destrutivos coma a morte.

Xen.9:15: " *E recordarei o meu pacto entre min e vós, e todos os seres vivos de toda carne, e as augas xa non se converterán nun diluvio para destruír toda carne* " .

Ao ler estas palabras de bondade que saen da boca de Deus, mido o paradoxo pensando nas palabras que pode dicir hoxe por mor da perversidade humana que chegou ao nivel dos antediluvianos.

Deus cumprirá a súa palabra, xa non haberá enchente de auga, pero para todos os rebeldes, un diluvio de lume está reservado para o día do xuízo; que nos lembrou o apóstolo Pedro en 2 Pedro 3:7. Pero antes deste último xuízo, e antes do regreso de Cristo, virá o lume nuclear da Terceira Guerra Mundial ou "6a trompeta" de Apoc.9:13 a 21, en forma de múltiples e sinistros "cogomelos" mortais. , quitan os refuxios da desigualdade nos que se converteron as grandes cidades, capitais ou non, do planeta Terra.

Xen.9:16: " *O arco estará na nube; e mirarei para el, para lembrar o pacto eterno entre Deus e toda criatura viviente, incluso de toda carne que hai na terra* " .

Ese tempo está lonxe de nós e podería deixar aos novos representantes da humanidade a gran esperanza de evitar os erros cometidos polos antediluvianos. Pero hoxe xa non se permite a esperanza porque o froito dos antediluvianos aparece por todas partes entre nós.

Xen.9:17: " *E Deus díxolle a Noé: Este é o sinal da alianza que establezo entre min e toda carne que hai na terra* " .

Deus subliña o carácter deste pacto que se establece con "toda carne". Esta é unha alianza que sempre preocupará á humanidade no sentido colectivo.

Xen.9:18: " *Os fillos de Noé, que saíron da arca, foron Sem, Cam e Iafet. Xam foi o pai de Canaán* " .

Dásenos unha aclaración: " *Xam foi o pai de Canaán* ". Lembre, Noé e os seus fillos son todos xigantes que permaneceron do tamaño dos antediluvianos. Así, os xigantes seguirán multiplicándose, en particular na terra de "Canaán", na que os hebreos que saen de Exipto descubriranos para a súa desgraza, xa que o medo que provoca o seu tamaño condenarao a vagar durante 40 anos polo deserto. e morrer alí.

Xen.9:19: " *Estes son os tres fillos de Noé, e os seus descendentes poboaron toda a terra* " .

Teña en conta que orixinalmente, os antediluvianos tiñan todos un só home pola súa orixe: Adán. A nova vida post-diluviana está construída sobre tres persoas, Shem, Cham e Japhet. Polo tanto, os pobos dos seus descendentes serán **separados e divididos** . Cada novo nacemento estará ligado ao seu patriarca, Sem, Cam ou Iafet. O espírito de división dependerá destas diferentes orixes para enfrontar os homes apegados ás súas tradicións ancestrais entre si.

Xen.9:20: " *Noé comezou a cultivar a terra e plantou viñas* " .

Esta actividade, en definitiva, dentro da normalidade, terá, non obstante, graves consecuencias. Porque ao final do seu cultivo, Noé colleita as uvas e o zume prensado oxidado, bebeu alcohol.

Xen.9:21: " *Bebeu viño e emborrachouse, e descubriuse no medio da súa tenda.* »

Ao perder o control das súas accións, Noé cre estar só, descóbrese e desprázase por completo.

Xen.9:22: "Xam, o pai de Canaán, viu a espida do seu pai e informouno fóra aos seus dous irmáns. »

Nese momento, a mente humana aínda era moi sensible a esta nudez descuberta polo pecador Adán. E Cham, divertido e seguramente un pouco burlón, ten a mala idea de relatar a súa experiencia visual aos seus dous irmáns.

Xénese 9:23: " Entón Sem e Iafet colleron o manto, puxérono sobre os seus ombreiros, andaron cara atrás e cubriron a nuidade do seu pai; como os seus rostros foron desviados, non viron a nuidade do seu pai ".

Con todas as precaucións necesarias, os dous irmáns cubriron o corpo espido do seu pai.

Xen.9:24: " Cando Noé espertou do seu viño, escoitou o que lle fixera o seu fillo máis novo ".

Así que os dous irmáns tiveron que ensinarlle. E esta denuncia emocionará a Noé que sente violada a súa honra de Pai. Non bebera alcohol voluntariamente e fora vítima dunha reacción natural do zume de uva que se oxida co paso do tempo e cuxo azucre se transforma en alcohol.

Xen.9:25: " E dixo: Maldito sexa Canaán! Que sexa o escravo dos escravos dos seus irmáns! »

De feito, esta experiencia só serve como pretexto para que o Deus creador profetice sobre os descendentes dos fillos de Noé. Porque o propio Canaán non tiña nada que ver coa acción do seu pai Cam; foi polo tanto inocente da súa culpa. E Noé maldiciuno, que non fixera nada. A situación establecida comeza a revelarnos un principio do xuízo de Deus que aparece no segundo dos seus dez mandamentos lidos en Éxodo 20:5: "Non te prostrarás *ante eles nin os servirás; porque eu, o Señor, o teu Deus, son un Deus celoso, que castiga a iniquidade dos pais sobre os fillos ata a terceira e a cuarta xeración dos que me odian* ". Nesta aparente inxustiza reside toda a sabedoría de Deus. Porque, pensa ben, o vínculo entre fillo e pai é natural e o fillo sempre se poñerá do lado do pai cando sexa agredido; con raras excepcións. Se Deus golpea ao pai, o fillo odiarao e defenderá o seu pai. Maldecindo ao fillo, Canaán, Noé castiga a Cam, o pai preocupado polo éxito dos seus descendentes. E Canaán, pola súa banda, levará consigo as consecuencias de ser fillo de Cam. Polo tanto, experimentará un resentimento duradeiro contra Noé e os dous fillos que bendice: Sem e Iafet. Xa sabemos que os descendentes de Canaán serán destruídos por Deus para ofrecer a Israel, o seu pobo liberado da escravitude exipcia (outro fillo de Cam: Mizraim), o seu territorio nacional.

Xen.9:26: " E dixo de novo: Bendito sexa YaHWéH, Deus de Sem, e que Canaán sexa o seu escravo! »

Noé profetiza sobre os seus fillos o plan que Deus ten para cada un deles. Así, os descendentes de Canaán serán escravos dos descendentes de Sem. Cham expandirase cara ao sur e poboará o continente africano ata a actual terra de Israel. Sem expandirase cara ao leste e ao sueste, poboando os actuais países árabes musulmáns. Da Caldea, o actual Iraq, Abraham sairá un puro semita. A historia

confirmao, a África de Canaán era efectivamente a escrava dos árabes descendentes de Sem.

Xen.9:27: " *Que Deus estenda as posesións de Iafet, que habite nas tendas de Sem, e que Canaán sexa o seu escravo!* »

Xafet expandirase ao norte, leste e oeste. Durante moito tempo, o norte dominará o sur. Os países cristianizados do norte experimentarán un desenvolvemento técnico e científico que lles permitirá explotar os países árabes do sur e escravizar aos pobos de África, descendentes de Canaán.

Xen.9:28: " *Noé viviu despois do diluvio trescentos cincuenta anos* ".

Durante 350 anos, Noé puido dar testemuña do diluvio aos seus contemporáneos e advertilos contra os erros dos antediluvianos.

Xen.9:29: " *Todos os días de Noé foron novecentos cincuenta anos; entón morreu* ".

En 1656, o ano do diluvio de Adán, Noé tiña 600 anos, polo que morreu en 2006 desde o pecado de Adán, sendo 950 anos. Segundo Gen.10:25, no nacemento de " *Peleg* ", en 1757, " *a terra foi dividida* ", por Deus por mor da experiencia da rebelión rebelde do rei Nimrod e da súa Torre de Babel. A división, ou **separación**, foi a consecuencia das diferentes linguas que Deus deu aos pobos para que se **separasen** e xa non formasen un bloque unido ante o seu rostro e a súa vontade. Polo tanto, Noé viviu o evento e tiña naquel momento 757 anos.

Cando morreu Noé, Abram xa naceu (en 1948, 2052 anos antes da morte de Xesucristo situado no ano 30 do noso calendario falso común), pero estaba en Ur, en Caldea, lonxe de Noé que vivía ao norte cara a Monte Ararat.

Nacido en 1948, cando o seu pai Térach tiña 70 anos, Abram abandonou Haran, para responder á orde de Deus, aos 75 anos en 2023, é dicir, 17 anos despois da morte de Noé en 2006. O relevo espiritual da alianza é así asegurado e realizado.

Con 100 anos, en 2048, Abram convértese en pai de Isaac. Morreu aos 175 anos en 2123.

Con 60 anos, en 2108, Isaac converteuse no pai dos xemelgos Esaú e Xacob, segundo Xen.25:26.

Xénese 10

A separación dos pobos

Este capítulo preséntanos aos descendentes dos tres fillos de Noé. Esta revelación será útil porque nas súas profecías, Deus sempre se referirá aos nomes orixinais dos territorios en cuestión. Algúns destes nomes son facilmente identificables como nomes actuais porque conservaron as súas raíces principais, exemplos: " *Madai* " para Mede, " *Tubal* " para Tobolsk, " *Meshech* " para Moscova.

Xen.10:1: " *Estes son os descendentes dos fillos de Noé, Sem, Cam e Iafet. Nacéronlles fillos despois do diluvio.* »

Os fillos de Iafet

Xen.10:2: " *Os fillos de Iafet foron: Gomer, Magog, Madai, Xaván, Tubal, Mesec e Tiras.* »

" *Madai* " é Media; " *Javan* ", Grecia; " *Tubal* ", Tobolsk, " *Meshech* ", Moscova.

Xen.10:3: " *Os fillos de Gomer: Asquenaz, Rifat e Togarmah.* »

Xen.10:4: " *Os fillos de Xaván: Eliseo, Tarxix, Quitim e Dodanim.* »

" *Tarsis* " significa Tarso; " *Kittim* ", Chipre.

Xen.10:5: " *Por elas as illas das nacións foron poboadas segundo as súas terras, **segundo a súa lingua**, segundo as súas familias, segundo as súas nacións.* »

A expresión " as illas das nacións " refírese ás nacións occidentais da Europa actual e ás súas grandes extensións como América e Australia.

A precisión " **segundo a lingua de cada persoa** " atopará a súa explicación na experiencia da Torre de Babel revelada en Xen.11.

Os fillos de Cam

Xen.10:6: " *Os fillos de Cam foron: Cux, Mizraim, Put e Canaán.* »

Cush designa Etiopía; " *Mizraim* ", Exipto; " *Puth* ", Libia; e " *Canan* ", o Israel actual ou a antiga Palestina.

Xen.10:7: " *Os fillos de Cux: Xeba, Havila, Sabta, Raema e Sabteca. Os fillos de Raema: Seba e Dedán.* »

Xen.10:8: " *Cux tamén xerou a Nimrod; foi el quen comezou a ser poderoso na terra.* »

Este rei " *Nimrod* " será o construtor da " *Torre de Babel* ", causa da **separación** das linguas por Deus que **separan** e illan os homes en pobos e nacións segundo Xen.11.

Xen.10:9: " *Foi un cazador valeroso diante de YaHWéH; por iso dise: Como Nimrod, un cazador valeroso ante YaHWéH.* »

Xen.10:10: " *El primeiro reinou sobre Babel, Erec, Acad e Calneh, na terra de Sinar.* »

" *Babel* " designa a antiga Babilonia; " *Accad* ", a antiga Acadia e a actual cidade Bagdad; " *Shinear* ", Iraq.

Xen.10:11: " *Desa terra saú Asur; construíu Nínive, Rehobot Hir, Calah.* »

" *Asur* " refírese a Asiria. " *Nínive* " converteuse no que agora é Mosul.

Xen.10:12: " *e Resén entre Nínive e Calah; é a gran cidade.* »

Estas tres cidades estaban situadas no actual Iraq no norte e ao longo do río "Tigre".

Xen.10:13: " *Mizraim xerou aos ludim, aos anamim, aos lehabim e aos naftuhim.* »

Xen.10:14: " *os Patrusim, os Casluhim, dos que saíron os filisteos, e os caftorim.* »

Os “ *filisteos* ” designan aos actuais palestinos, aínda en guerra contra Israel como na antiga alianza. Son os fillos de Exipto, outro inimigo histórico de Israel ata 1979 cando Exipto fixo unha alianza con Israel.

Xen.10:15: " *Canan xerou a Sidón, o seu primoxénito, e a Het;* »

Xen.10:16: " *e os xebuseos, e os amorreos e os xergaseos* ",

" *Xebús* " designa Xerusalén; os “ *amorreos* ” foron os primeiros habitantes do territorio dado por Deus a Israel. Aínda que permaneceron na norma xigante, Deus matounos e exterminounos con avispóns venenosos diante do seu pobo para liberar o lugar.

Xen.10:17: " *os heveos, os arquitas, os sinitas* "

" *Sin* " refírese a China.

Xen.10:18: " *os arvadianos, os zemaritas, os hamatitas. Entón as familias dos cananeos foron espalladas.* »

Xen.10:19: " *Os límites dos cananeos eran desde Sidón, ao lado de Gerar, ata Gaza, e ao lado de Sodoma, Gomorra, Adma e Zeboim, ata Lesha.* »

Estes nomes antigos demarcan a terra de Israel no lado oeste dende o norte, onde está Sidón ata o sur, onde aínda se atopa a actual Gaza, e no lado leste dende o sur, segundo o establecemento de Sodoma e Gomorra no lugar. do "mar morto", ao norte onde se atopa Zeboim.

Xen.10:20: " *Estes son os fillos de Cam, segundo as súas familias, segundo as súas linguas, segundo os seus países, segundo as súas nacións.* »

Os fillos de Sem

Xen.10:21: " *Tamén lle naceron fillos a Sem, pai de todos os fillos de Heber, e irmán de Iafet o vello.* »

Xen.10:22: " *Os fillos de Sem foron: Elam, Assur, Arpacshad, Lud e Aram.*

»

" *Elam* " designa ao antigo pobo persa do actual Irán, así como aos arios do norte da India; " *Assur* ", a antiga Asiria do actual Iraq; " *Lud* ", quizais Lod en Israel; " *Aram* ", os arameos de Siria.

Xen.10:23: " *Os fillos de Aram: Uz, Hul, Geter e Mash.* »

Xen.10:24: " *Arpacshad xerou a Xelac; e Xelac xerou a Héber.* »

Xen.10:25: " *A Heber lle naceron dous fillos: un chamábase Peleg, porque nos seus días a terra estaba dividida, e o nome do seu irmán era Ioctán.* »

Atopamos neste verso a precisión: “ *porque no seu tempo a terra estaba dividida* ”. Debémolles a posibilidade de datar, no ano 1757 do pecado de Adán, a **separación** das linguas derivada do intento de unificación rebelde polo levantamento da Torre de Babel. É polo tanto a época do reinado do rei Nimrod.

Xen.10:26: " *Ioctán xerou a Almodad, Xelef, Hazarmavet, Ierah* "

Xen.10:27: " *Hadoram, Uzal, Diklah* "

Xen.10:28: " *Obal, Abimael, Saba* "

Xen.10:29: " *Ofir, Havila e Iobab. Todos estes foron fillos de Ioctán.* »

Xen.10:30: " *Moraban desde Mesa, á beira de Sefar, ata o monte do leste.*

»

Xen.10:31: " *Estes son os fillos de Sem, segundo as súas familias, segundo as súas linguas, segundo os seus países, segundo as súas nacións.* »

Xen.10:32: " *Estas son as familias dos fillos de Noé, segundo as súas xeracións, segundo as súas nacións. E deles saíron as nacións que se espallaron pola terra despois do diluvio . »*

Xénese 11

Separación por idiomas

Xen.11:1: " *Toda a terra tiña unha mesma lingua e as mesmas palabras " .*

Deus lembra aquí a consecuencia lóxica do feito de que toda a humanidade descende dunha soa parella: Adán e Eva. A lingua falada foi transmitida polo tanto a todos os descendentes.

Xen.11:2: " *Ao partir do leste, atoparon unha chaira na terra de Xinar, e alí habitaron " .*

Ao "leste" do país de "Shinear" no actual Iraq estaba o actual Irán. Deixando zonas máis altas, os homes reúnen nunha chaira, ben regada polos dous grandes ríos, "o Éufrates e o Tigris" (en hebreo: Phrat e Hiddekel) e fértil. No seu tempo, Lot, o sobriño de Abraham, tamén escolleu este lugar para establecerse alí, cando se separou do seu tío. A gran chaira favorecerá a construción dunha gran cidade, " *Babel* ", que seguirá sendo famosa ata o fin do mundo.

Xen.11:3: " *Dixéronse un a outro: ¡Ven! Fagamos ladrillos e cocemos no lume. E o ladrillo servíalles de pedra e o betún de cemento .*

Os homes reunidos xa non viven en tendas de campaña, descubren a fabricación de ladrillos cocidos que permiten levantar vivendas permanentes. Este descubrimento está na orixe de todas as cidades. Durante a súa escravitude en Exipto, a fabricación destes ladrillos, para construír Ramsés para o faraón, será a causa do sufrimento dos hebreos. Coa diferenza de que os seus ladrillos non serán cocidos ao lume, senón feitos de terra e palla, secarán ao sol ardente de Exipto.

Xen. 11: 4: " *E volveron dicir: Imos! Construínos unha cidade e unha torre cuxa cima chegue ata o ceo , e fagámonos un nome, para non ser espallados pola faz de toda a terra " .*

Os fillos de Noé e os seus descendentes vivían espallados pola terra, como nómades, e sempre en tendas adaptadas ás súas viaxes. Deus apunta nesta revelación ao momento no que por primeira vez na historia da humanidade, os homes deciden establecerse nun lugar e en moradas permanentes, constituíndo así o primeiro pobo sedentario. E este primeiro encontro lévaos a unirse para tentar fuxir da **separación** que orixina discusións, pelexas e mortes. Aprenderon de Noé a maldade e a violencia dos antediluvianos; ata o punto de que Deus tivo que destruílos. E para controlar mellor o risco de cometer os mesmos erros de novo, pensan que, reunidos nun lugar, conseguirán evitar esta violencia. O refrán di: hai forza nos números. Desde os tempos de Babel, todos os grandes gobernantes e as grandes dominacións basearon a súa forza na unión e na reunión. O capítulo

anterior citaba ao rei Nimrod que foi, ao parecer, o primeiro líder unificador da humanidade do seu tempo, precisamente, construíndo Babel e a súa torre.

O texto especifica: “ *unha torre cuxa cima toca o ceo* ”. Esta idea de "tocar o ceo" indica a intención de unirse a Deus no ceo para mostrarlle que os homes poden prescindir del e que teñen ideas para evitar e resolver eles mesmos os seus problemas. É nin máis nin menos que un desafío ao Deus creador.

Xen.11:5: " *Xavé baixou para ver a cidade e a torre que os fillos dos homes estaban a construír* " .

É só unha imaxe que nos revela que Deus coñece o proxecto dunha humanidade animada de novo por pensamentos rebeldes.

Xen.11:6: " *E Xehová dixo: Velaquí, son un só pobo e todos teñen unha mesma lingua, e isto é o que emprenderon; agora nada lles impediría facer todo o que planeaban* " .

A situación da época de Babel é envexada polos universalistas contemporáneos que soñan con este ideal: formar un só pobo e falar unha única lingua. E aos nosos universalistas, como os que reunira Nimrod, non lles importa o que opine Deus sobre este tema. Non obstante, en 1747 desde o pecado de Adán, Deus falou e expresou a súa opinión. Como indican as súas palabras, a idea do proxecto humano non lle gusta e molesta. Porén, non hai cuestión de aniquilalas de novo. Pero teñamos en conta que Deus non discute a eficacia do enfoque da humanidade rebelde. Ela só ten un inconveniente e é para el: canto máis se reúnen, máis o rexeitan, xa non o serven ou, peor aínda, serven a falsas divindades ante o seu rostro.

Xen.11:7: " *Veña! Baixamos, e alí confundamos a súa lingua, para que xa non escoiten a lingua do outro* " .

Deus ten a súa solución: " *Confundamos a súa lingua, para que xa non escoiten a lingua do outro* ". Esta acción ten como obxectivo provocar un milagre divino. Nun instante, os homes exprésanse en diferentes idiomas e xa non se entenden, vense obrigados a afastarse uns dos outros. A unidade desexada está **rota** . A **separación** dos homes, tema deste estudo, segue aí, ben realizada.

Xen.11:8: " *E Xehová espallounos de alí por toda a terra; e deixaron de construír a cidade* " .

Os que falan a mesma lingua agrúpanse e afástanse dos demais. É por iso despois desta experiencia “ *de linguas* ” que o pobo se instalará en diversos lugares onde fundará cidades feitas de pedras e ladrillos. As nacións formaranse e para castigar as súas faltas, Deus poderá enfrontalas uns contra outros. O intento de " *Babel* " de establecer a paz universal fracasou.

Xen.11:9: " *Por iso chamáronlles o nome de Babel, porque alí confundiu Xehová a lingua de toda a terra, e desde alí dispersounos por toda a terra* " .

O nome "Babel" que significa "confusión" merece ser coñecido porque testemuña aos homes como Deus reaccionou ao seu intento de unión universal: " *a confusión das linguas* ". A lección pretendía advertir á humanidade, ata a fin do mundo, xa que Deus quixo revelar esta experiencia no seu testemuño, ditado a Moisés quen así escribiu os primeiros libros da súa sagrada Biblia que aínda hoxe lemos 'hoxe'. Deus así non tivo que usar a violencia contra os rebeldes daquela época. Pero non será o mesmo, no fin do mundo onde, reproducindo este encontro

universal condenado por Deus, os últimos rebeldes superviventes despois da Terceira Guerra Mundial serán destruídos polo glorioso regreso de Xesucristo. Despois terán que lidiar coa "súa ira" tendo, ademais, a decisión de matar aos seus últimos escollidos porque permanecerán fieis ao seu sábado santificado desde a súa creación do mundo. A lección dada por Deus nunca foi observada pola humanidade e constantemente por toda a terra formáronse grandes cidades ata que Deus fixo que fosen destruídas por outros pobos ou por epidemias mortais a gran escala.

Os descendentes de Sem

Cara a Abraham o pai dos crentes e das relixións monoteístas actuais

Xen.11:10: " *Estas son a semente de Sem. Sem, con cen anos de idade, enxendrou a Arpacchad, dous anos despois do diluvio .*

Fillo de Sem, Arpacshad naceu en 1658 (1656 + 2)

Xen.11:11: " *Sem viviu cincocentos anos despois do nacemento de Arpacad; e xerou fillos e fillas "*

Shem morreu en 2158 aos 600 anos (100 + 500)

Xen.11:12: " *Arpacad, de trinta e cinco anos, foi pai de Xelac "*

Fillo de Arpacschad, Schélach naceu en 1693 (1658 + 35).

Xen.11:13: " *Arpacad viviu catrocentos tres anos despois do nacemento de Xelac; e xerou fillos e fillas "*

Arpacschad morreu en 2096 aos 438 anos (35 + 403)

Xen.11:14: " *Xelac, de trinta anos, enxendrou a Heber "*

Héber naceu en 1723 (1693 + 30)

Xen.11:15: " *Xelac viviu despois do nacemento de Heber catrocentos tres anos; e xerou fillos e fillas "*

Schélach morreu en 2126 (1723 + 403) aos 433 anos (30 + 403)

Xen.11:16: " *Heber, de trinta e catro anos, enxendrou a Peleg "*

Péleg naceu en 1757 (1723 + 34). **No momento do seu nacemento, segundo Xen.10:25, " a terra estaba dividida " polas linguas faladas creadas por Deus para dividir e separar aos homes reunidos en Babel.**

Xen.11:17: " *Despois do nacemento de Peleg, Heber viviu catrocentos trinta anos; e xerou fillos e fillas "*

Héber morreu en 2187 (1757 + 430) aos 464 anos (34 + 430)

Xen.11:18: " *Peleg, de trinta anos, enxendrou a Rehú "*

Rehu naceu en 1787 (1757 + 30)

Xen.11:19: " *Peleg viviu douscentos nove anos despois do nacemento de Rehú; e xerou fillos e fillas "*

Péleg morreu en 1996 (1787 + 209) aos 239 anos (30 + 209). Observa o brutal acurtamento da vida probablemente debido á rebelión da Torre de Babel realizada no seu tempo.

Xen.11:20: " *Rehu, de trinta e dous anos, enxendrou a Serug "*

Serug naceu en 1819 (1787 + 32)

Xen.11:21: " *Rehú viviu douscentos sete anos despois do nacemento de Serug; e xerou fillos e fillas "*

Rehu morreu en 2096 (1819 + 207) aos 239 anos (32 + 207)

Xen.11:22: " *Serug, de trinta anos, xerou a Nacor* " .

Nachor naceu en 1849 (1819 + 30)

Xen.11:23: " *Serug viviu douscentos anos despois do nacemento de Nacor; e xerou fillos e fillas* " .

Serug morreu en 2049 (1849 + 200) aos 230 anos (30 + 200)

Xen.11:24: " *Nacor, de vinte e nove anos, enxendrou a Terah* " .

Térach naceu en 1878 (1849 + 29)

Xen.11:25: " *Despois do nacemento de Terah, Nacor viviu cento dezanove anos; e xerou fillos e fillas* " .

Nachor morreu en 1968 (1849 + 119) aos 148 anos (29 + 119)

Xen.11:26: " *Térah, de setenta anos, xerou a Abram, Nacor e Haran* " .

Abram naceu en 1948 (1878 + 70)

Abram terá o seu primeiro fillo lexítimo, Isaac, cando teña 100 anos, en 2048 , segundo Xen.21:5: " *Abraham tiña cen anos cando naceu o seu fillo Isaac* " .

Abram morrerá en 2123 aos 175 anos , segundo Xen.25:7: " *Estes son os días dos anos da vida de Abraham: viviu cento setenta e cinco anos* » .

Xen.11:27: " *Estes son os descendentes de Terah. Terah xerou a Abram, Nacor e Haran. Haran xerou a Lot* .

Teña en conta que Abram é o maior dos tres fillos de Taré. Polo tanto, é el que naceu cando o seu pai Terah tiña 70 anos, como se especifica no versículo 26 anterior.

Xen.11:28: " *E Haran morreu diante do seu pai Terah, na súa terra natal, en Ur dos Caldeos* " .

Esta morte explica por que Lot acompañará despois a Abram nas súas viaxes. Abram levouno baixo a súa protección.

Foi en Ur, na Caldea, onde naceu Abram e foi en Babilonia, en Caldea, onde o Israel rebelde sería conducido á catividade na época do profeta Xeremías e do profeta Daniel.

Xen.11:29: " *Abram e Nacor tomaron mulleres: o nome da muller de Abram era Sarai, e o nome da muller de Nacor era Milca, filla de Haran, pai de Milca e pai de Jiscah* " .

As alianzas desta época son moi consanguíneas: Nacor casou con Milcah, a filla do seu irmán Haran. Era a norma e a obediencia a un deber que tiña por obxecto preservar a pureza da raza dos descendentes. Á súa vez, Isaac enviará ao seu servo buscar unha muller para o seu fillo Isaac na familia próxima de Labán o arameo.

Xen.11:30: " *Sarai era estéril: non tiña fillos* " .

Esta esterilidade permitirá que o Deus creador revele o seu poder creador; isto facéndoa capaz de dar a luz un fillo cando teña case cen anos como o seu marido Abram. Esta esterilidade era necesaria a nivel profético, porque Isaac preséntase como o tipo do novo Adán que Xesucristo encarnará no seu tempo; ambos homes foron no seu tempo os " *fillos da promesa divina*". Polo tanto, sempre polo seu papel profético de "fillo de Deus" non elixirá el mesmo á súa

muller, porque na carne de Xesús, é Deus quen escolle aos seus apóstolos e aos seus discípulos, é dicir, o Espírito do Pai que está nel. e quen o anima.

Xen.11:31: "*Térach tomou o seu fillo a Abram, e a Lot, fillo de Haran, fillo do seu fillo, e a súa nora Sarai, muller do seu fillo Abram. Foron xuntos de Ur dos Caldeos á terra de Canaán. Chegaron a Harán e alí moraron .*

Toda a familia, incluído Abram, instalouse no norte do país, en Charan. Este primeiro movemento lévaos a achegarse ao lugar do nacemento da humanidade. Sepáranse das grandes cidades, xa moi poboadas e xa moi rebeldes, da fértil e próspera chaira .

Xen.11:32: "*Os días de Taré foron douscentos cinco anos; e Terah morreu en Harán .*

Nacido en 1878, Térach morreu aos 205 anos en 2083.

Ao final do estudo deste capítulo, sinalamos que o proxecto para reducir a esperanza de vida a 120 anos está en camiño de éxito. Entre os "600 anos" de Sem e os "148 anos" de Nahor ou os "175 anos" de Abraham, o acurtamento da vida é obvio. Uns 4 séculos despois, Moisés vivirá exactamente 120 anos. O número citado por Deus obterase como modelo completo.

Na experiencia vivida por Abraham, Deus mostra o que el mesmo está disposto a facer para redimir a vida dos seus elixidos a quen selecciona de entre todas as súas criaturas humanas segundo conserven a súa imaxe del. Nesta escena histórica, Abraham é Deus en Pai, Isaac, Deus en Fillo e o cumprimento farase en Xesucristo e no seu sacrificio voluntario nacerá a nova alianza.

Xénese 12

Separación da familia terrestre

Xen.12:1: "*Xehová díxolle a Abram: Vaite do teu país, da túa patria e da casa de teu pai, á terra que che mostrarei .*

Por orde de Deus, Abram vai deixar a súa familia terreal, a casa do seu pai, e debemos ver nesta orde o significado espiritual que Deus deu en Xen.2:24 ás súas palabras que dicían: "C 'Por iso un *home deixa ao seu pai e á súa nai e unírase á súa muller e serán unha soa carne .* Abram debe "*deixar ao seu pai e á súa nai* " para entrar no papel espiritual profético de Cristo para quen só conta a "*Noiva* ", a súa asemblea de elixidos. Os vínculos carnais son obstáculos para o avance espiritual que os elixidos deben evitar, para conseguir facer, nunha imaxe simbólica, "*unha carne* " con Xesucristo o Deus creador YaHWéH.

Xen.12:2: "*Farei de ti unha gran nación, e bendecireiche; Farei grande o teu nome e serás unha fonte de bendición .*

Abram converterase no primeiro dos Patriarcas da Biblia, recoñecido polos monoteístas como o "pai dos crentes". Tamén está na Biblia, o primeiro servo de Deus cuxos detalles da súa vida serán seguidos e revelados en detalle.

Xen.12:3: " *Eu bendicirei aos que te bendigan, e maldicirei aos que te maldigan; e todas as familias da terra serán bendicidas en ti* ".

As viaxes e encontros de Abram darán proba diso e xa en Exipto cando o faraón quixo durmir con Sarai, crendo que era a súa irmá segundo o que dixo Abram para protexer a súa vida. Nunha visión, Deus fíxolle saber que Sara era a muller dun profeta e que case morreu.

A segunda parte deste verso, " *todas as familias da terra serán bendicidas en ti* ", atopará o seu cumprimento en Xesucristo, fillo de David da tribo de Xudá, fillo de Israel, fillo de Isaac, fillo de Abram. É sobre Abram onde Deus construírá as súas dúas alianzas sucesivas que presentan os estándares da súa salvación. Porque estes estándares tiveron que evolucionar para pasar do tipo simbólico ao tipo real; segundo se o home pecador vive antes ou despois del.

Xen.12:4: " *Abram foi, como lle dixera Xehová, e Lot foi con el. Abram tiña setenta e cinco anos cando saíu de Harán* .

Aos seus 75 anos, Abram xa ten unha longa experiencia de vida. Debemos adquirir esta experiencia para escoitar e buscar a Deus; que se fai despois de descubrir as maldicións da humanidade separada del. Se Deus o chamou, é porque Abram o buscaba, polo que cando Deus se lle revela, apresúrase a obedecelo. E esta saudable obediencia será confirmada e recordada ao seu fillo Isaac neste verso citado en Xen. 26:5: " *porque Abraham obedeceu a miña voz e gardou as miñas ordes, os meus mandamentos, os meus estatutos e as miñas leis* ". Abram só podería ter gardado estas cousas se Deus llas presentou. Este testemuño de Deus revélanos que se realizaron moitas cousas que non se mencionan na Biblia. A Biblia só nos presenta un resumo das longas existencia das vidas humanas. E a vida dun home de 175 anos, só Deus pode dicir o que ela viviu minuto a minuto, segundo a segundo, pero para nós, un resumo do esencial é suficiente.

Así, a bendición de Deus dada a Abram descansa na súa obediencia, e todo o noso estudo da Biblia e das súas profecías sería en balde se non entendésemos a importancia desta obediencia porque Xesucristo deunos a súa como exemplo dicindo en Xoán. 8:29: " *O que me enviou está comigo; non me deixou só, porque sempre fago o que lle gusta* ". É o mesmo con calquera; calquera boa relación conséguese facendo " *o que é agradable* " a quen quere agradar. Polo tanto, sexa a fe, a verdadeira relixión, non é unha cousa complexa, senón un simple tipo de relación feita agradable a Deus e a un mesmo.

Nos nosos últimos tempos, o sinal que está xurdindo é o da desobediencia dos nenos cara aos seus pais e ás autoridades nacionais. Deus organiza estas cousas para que os adultos que son rebeldes, desagradecidos ou indiferentes cara a el descubran o que el mesmo vive por mor da súa maldade . Así, as accións creadas por Deus berran moito máis que os berros e os discursos, para expresar a súa xusta indignación e os seus reproches xustos.

Xen.12:5: " *Abram colleu a súa muller a Sarai e a Lot, fillo do seu irmán, con todos os bens que tiñan e os servos que adquiriran en Harán. Partiron para ir á terra de Canaán, e chegaron á terra de Canaán* ".

Charan está situado ao nordeste de Canaán. Abram, pois, vai de Haran cara ao oeste, logo cara ao sur, e entra en Canaán.

Xen.12:6: " *Abram percorreu o país ata un lugar chamado Siquem, ata os carballos de More. Os cananeos estaban entón na terra* ".

Deberíamos lembralo? " *Os cananeos* " son xigantes, pero entón e o propio Abram? Pois a inundación aínda estaba moi preto e Abram ben podería ter o tamaño dun xigante. Ao entrar en Canaán, non informa da presenza destes xigantes, o que é lóxico se el mesmo segue nesta norma. Descendendo cara ao sur, Abram atravesa a actual Galilea e chega á actual Samaria, a Siquem. Esta terra de Samaria será un lugar de evanxelización favorecido por Xesucristo. Alí atopará fe na "muller samaritana" e na súa familia, a quen, por primeira vez, para a súa gran sorpresa, un xudeu foi autorizado a entrar.

Xen. 12:7: " *Xavé apareceu a Abram e díxolle: "Aos teus descendentes darei esta terra". E Abram construíu alí un altar a Xehová, que se lle aparecera* ".

Deus escolleu primeiro a Samaria actual para mostrarse a Abram quen santificará esta reunión construíndo alí un altar, símbolo profético da cruz da tortura de Cristo. Esta elección suxire un vínculo coa futura evanxelización do país por Xesucristo e os seus apóstolos. É dende este lugar onde Deus lle anuncia que dará este país á súa posteridade. Pero cal, o xudeu ou o cristián? A pesar dos feitos históricos a favor dos xudeus, esta promesa parece referirse aos elixidos de Cristo para o seu cumprimento na nova terra; pois os elixidos de Cristo tamén son, segundo o principio da xustificación pola fe, a semente prometida a Abram.

Xen.12:8: " *De alí trasladouse á montaña ao leste de Betel, e plantou as súas tendas, tendo Betel ao oeste e Ai ao leste. Tamén construíu alí un altar a Xehová, e invocou o nome de Xehová* ".

Baixando cara ao sur, Abram acampou nas montañas entre Betel e Ai. Deus especifica a orientación das dúas cidades. Betel significa "casa de Deus" e Abram sitúaa ao oeste, na orientación que se lle dará ao tabernáculo e ao templo de Xerusalén, para que ao entrar cara á santidade de Deus, a súa casa, os oficiantes lle dean as costas. o sol nacente que sae polo leste, o leste. No leste está a cidade Ai cuxa raíz significa: morea de pedra, ruína ou outeiro e monumento. Deus revélanos o seu xuízo: fronte á entrada dos elixidos na casa de Deus están ao leste só ruínas e moreas de pedras. Nesta imaxe, Abram tiña os dous camiños á liberdade abertas ante el: ao oeste, Betel e a vida ou, ao leste, Ai e a morte. Afortunadamente, xa elixira a vida con YaHWéH.

Xen.12:9: " *Abram continuou as súas viaxes, avanzando cara ao sur* ".

Nótese que nesta primeira travesía de Canaán, Abram non vai a "Xebús", o nome da futura cidade de David: Xerusalén, que é así totalmente ignorado por el.

Xen.12:10: " *Houbo fame na terra; e Abram baixou a Exipto para morar alí, porque a fame era grande na terra* ".

Como sería o caso, na época na que Xosé fillo de Xacob, Israel, se converteu no primeiro visir de Exipto, foi a fame a que levou a Abram a Exipto. As vivencias que alí viviu están contadas no resto dos versos deste capítulo.

Abram é un home pacífico e mesmo temeroso. Temendo ser asasinado para levar á súa muller Sarai que era moi fermosa, resolveu presentala como a súa irmá, unha verdade a medias. Con esta estratagema, o faraón gustoulle e cubriuno de bens que lle darán riqueza e poder. Conseguído isto, Deus golpea o faraón con pragas e decátase de que Sarai é a súa muller. Despois persegue a Abram que

deixa Exipto rico e poderoso. Esta experiencia profetiza a estadía dos hebreos que, despois de ter sido escravos de Exipto, o deixarán levando o seu ouro e as súas riquezas. E este poder pronto serálle moi útil.

Xénese 13

Separación de Abram de Lot

Volvendo de Exipto, Abram, a súa familia e Lot, o seu sobriño, volveron a Betel ao lugar onde levantara un altar para invocar a Deus. Mentres están todos neste lugar entre Betel e Aibe, entre "a casa de Deus" e a "ruína". Tras as pelexas entre os seus servos, Abram sepárase de Lot a quen lle dá a elección da dirección que desexa tomar. E Lot aproveitou para escoller a chaira e a súa fertilidade prometendo prosperidade. O versículo 10 di: "*Lot levantou os ollos e viu toda a chaira do Xordán, que estaba completamente regada. Antes de que Xehová destruíse Sodoma e Gomorra, ata Zoar era un xardín do Señor, como a terra de Exipto* . Ao facelo, escolle a "ruína" e descubriuraa cando Deus golpee con lume e xofre as cidades deste val hoxe en parte cubertas polo "Mar Morto"; castigo do que escapará coas súas dúas fillas, grazas á misericordia de Deus que enviará dous anxos para avisalo e facelo abandonar Sodoma onde vivirá. Lemos no versículo 13: "*O pobo de Sodoma era malvado e grandes pecadores contra Xehová* ".

Polo tanto, Abram permanece, preto de Betel, "a casa de Deus" na montaña.

Xen.13:14 a 18: "*Xen. díxolle a Abram, despois de que Lot se separou del: Levanta os teus ollos, e desde onde estás, mira cara ao norte e ao sur, ao leste e ao oeste; porque toda a terra que vexas darei a ti e á túa descendencia para sempre. Farei a túa descendencia como o po da terra , de xeito que se alguén pode contar o po da terra , a túa descendencia tamén será contada. Levántate, percorre a terra a longo e ancho; pois vouche dar . Abram plantou as súas tendas e veu habitar entre os carballos de Mamre, que están preto de Hebrón. E construíu alí un altar a Xehová* ".

Deixándolle a opción a Lot, Abram recibe a porción que Deus quere darlle e alí de novo, renova as súas bendicións e as súas promesas. A comparación da súa " semente " co " po da terra ", orixe e fin da alma, corpo e espírito humanos, segundo Xen.2:7, será confirmada pola das " estrelas do ceo " en Xen. .15: 5.

Xénese 14

Separación por poder

Catro reis do leste veñen facer a guerra contra os cinco reis do val onde se atopa Sodoma, no que vive Lot. Os cinco reis son golpeados e feitos prisioneiros, así como Lot. Avisado, Abram acude na súa axuda e libera a todos os reféns cativos. Notemos o interese do verso que segue.

Xen.14:16: " *El trouxo todas as riquezas; tamén trouxo de volta a Lot, o seu irmán, cos seus bens, as mulleres e o pobo .*

En realidade, foi só para Lot que interveu Abram. Pero ao relatar os feitos, Deus enmascara esta realidade para evocar o seu reproche a Lot que fixo a mala elección de vivir na cidade dos malvados.

Xen.14:17: " *Despois de que Abram volvese vitorioso de Quedorlaomer e dos reis que estaban con el, o rei de Sodoma saíu ao seu encontro no val de Shaweh, que é o val do rei" .*

Hai que agradecer ao gañador. A palabra "Shavéh" significa: simple; precisamente, o que seduciu a Lot e influíu na súa elección.

Xen.14:18: " *Melquisedec, rei de Salem, trouxo pan e viño: era sacerdote do Deus Altísimo "*

Este rei de Salem era " *sacerdote do Deus Altísimo "*. O seu nome significa: "O meu Rei é a Xustiza". A súa presenza e a súa intervención dan proba dunha continuidade de culto ao verdadeiro Deus na terra desde o final do diluvio que aínda permanece moi presente no pensamento dos homes da época de Abram. Pero estes adoradores do verdadeiro Deus non saben nada do proxecto salvador que Deus revelará a través das experiencias proféticas vividas por Abram e os seus descendentes.

Xen.14:19: " *E bendixo a Abram e dixo: Bendito sexa Abram polo Deus Altísimo, Señor do ceo e da terra! »*

A bendición deste representante oficial de Deus confirma aínda máis a bendición que Deus deu directamente a Abram en persoa.

Xen.14:20: " *Bendito sexa o Deus Altísimo, que entregou os teus inimigos nas túas mans! E Abram deulle un décimo de todo "*

Melquisedec bendice a Abram pero ten coidado de non atribuírle a súa vitoria; atribúeo a " *o Deus Altísimo que entregou os seus inimigos nas súas mans . E, temos un exemplo concreto da obediencia de Abram ás leis de Deus xa que " deu o décimo de todo "* a Melquisedec cuxo nome significa: "O meu Rei é a Xustiza". Polo tanto, esta lei do décimo xa existía desde o final do diluvio na terra e probablemente mesmo antes do "diluvio".

Xen.14:21: " *O rei de Sodoma díxolle a Abram: Dame xente e toma para tí as riquezas "*

O rei de Sodoma está en débeda con Abram, quen librou o seu pobo. Por iso quere pagar de xeito real o seu servizo.

Xen. 14:22: " *Abram respondeulle ao rei de Sodoma: Levanto a miña man a Xehová, o Deus Altísimo, señor do ceo e da terra: "*

Abram aproveita a situación para lembrarlle ao rei perverso a existencia de " *YaHWéH o Deus Altísimo "*, o único " *Mestre do ceo e da terra "*"; o que o converte no único propietario de todas as riquezas que o rei obtén pola súa maldade.

Xen.14:23: " *Non tomarei nada do teu, nin un fío nin un cordón de zapatos, para que non digas: Enriquecín a Abram. Nada para min! »*

Nesta actitude, Abram testemuña ao rei de Sodoma que só veu a esta guerra para salvar ao seu sobriño Lot. Abram condena como Deus a este rei que

vive no mal, na perversión e na violencia. E déixao claro ao rexeitar as súas riquezas indignamente obtidas.

Xen.14:24: " *Só o que comían os mozos e a parte dos homes que andaban comigo, Aner, Escol e Mamre: tomarán a súa parte* ".

Pero esta elección de Abram só se refire a el, o servo de Deus, e os seus servos poden tomar a súa parte das riquezas ofrecidas.

Xénese 15

Separación por pacto

Xen. 15:1: " *Despois destes feitos, a palabra de Xehová foi a Abram nunha visión e díxolle: Abram, non teñas medo; Eu son o teu escudo, e a túa recompensa será moi grande* ".

Abram é un home pacífico que vive nun mundo brutal, tamén nunha visión Deus, o seu amigo YaHWéH, vén a tranquilizalo: "Eu son o teu escudo, e a túa recompensa será moi grande".

Xen.15:2: " *Abram respondeu: Señor, Señor, que me vas dar? Vou sen fillos; e o herdeiro da miña casa é Eliezer de Damasco* ".

Durante moito tempo, Abram sufría de non poder ser pai pola esterilidade de Sarai, a súa lexítima muller. E sabe que cando morre, un parente próximo herdará a súa propiedade: " *Eliezer de Damasco* ". Observemos de pasada a idade desta cidade " *Damasco* " en Siria.

Xen.15:3: " *E Abram dixo: "Velaí, non me deches descendencia, e o que nace na miña casa será o meu herdeiro* ".

Abram non entende as promesas feitas para a súa posteridade xa que non ten ningunha, sendo sen fillos.

Xen.15: 4: " *Entón a palabra de Xehová chegoulle a el: El non será o teu herdeiro, pero o que veña do teu corpo será o teu herdeiro* ".

Deus dille que se converterá de verdade no pai dun fillo.

Xen. 15: 5: " *E cando o sacou, dixo: Mira ao ceo e conta as estrelas, se podes contalas. E díxolle: Esta será a túa descendencia* .

Con motivo desta visión dada a Abram, Deus revélanos unha clave simbólica do significado que dá espiritualmente á palabra " *estrela* ". Orixinalmente citada en Xen.1:15, " *a estrela* " ten o papel de " *iluminar a terra* " e este papel xa é o de Abram a quen Deus chamou e apartou para este propósito, pero tamén será o de todos os crentes que reclamará a súa fe e o seu servizo a Deus. Teña en conta que, segundo Dan.12:3, o status de " *estrelas* " será dado aos elixidos á súa entrada na eternidade: " *Os intelixentes brillarán como o esplendor do ceo, e os que ensinan a xustiza á multitude. brillará coma as estrelas, para sempre e para sempre* ". A imaxe da " *estrela* " simplemente se lles atribúe debido á súa selección por Deus.

Xen.15:6: " *Abram confiou en Xehová, quen o considerou como xustiza* ".

Este curso de versos constitúe o elemento oficial da definición da fe e o principio da xustificación pola fe. Porque a fe non é outra cousa que unha confianza iluminada, xustificada e digna. A confianza en Deus só é lexítima no coñecemento ilustrado da súa vontade e de todo o que lle agrada, sen o cal se fai ilexítimo. Confiar en Deus é crer que só bendice aos que lle obedecen, seguindo o exemplo de Abram e o exemplo perfecto de Xesucristo.

Este xuízo de Deus sobre Abram profetiza o que traerá a todos aqueles que actuarán coma el, na mesma obediencia á verdade divina proposta e demandada no seu tempo.

Xen.15:7: " *Xahová díxolle de novo: **Eu son o Señor, quen te saquei de Ur dos caldeos para darche esta terra en posesión** "*.

Como preámbulo á presentación do seu pacto con Abram, Deus lémbrale a Abram que o sacou de Ur dos Caldeos. Esta fórmula ten como modelo a presentación do primeiro dos "dez mandamentos" de Deus citados en Éxodo 20:2: " ***Eu son YaHWÉH, o teu Deus, que te saqueu da terra de Exipto, da casa da servidume** "*.

Xen. 15: 8: " *Abram respondeu: Señor, Señor, por que saberei que o podo posuír? »*

Abram pídelle a YaHWÉH un sinal.

Xen.15:9: " *E Xehová díxolle: Toma unha vaquilla de tres anos, unha cabra de tres anos, un carneiro de tres anos, unha tartaruga e unha pomba nova* ".

Xen.15:10: " *Abram colleu todos estes animais, cortounos polo medio e puxo cada peza unha fronte á outra; pero non compartiu os paxaros* .

A resposta de Deus e a acción de Abram requiren explicación. Esta cerimonia de sacrificio baséase na idea de compartir que concierne ás dúas partes que se comprometen nunha alianza, é dicir: compartamos xuntos. Os animais cortados no medio simbolizan o corpo de Cristo que, sendo un, será compartido espiritualmente entre Deus e os seus elixidos. As ovellas son a imaxe do home e de Cristo, pero os paxaros non teñen esta imaxe do home que será o Cristo enviado por Deus. É por iso que, como símbolo celestial, aparecen no pacto pero non son cortados. A expiación de Xesús polo pecado só será propicia para os elixidos terreaus, non para os anxos celestiales.

Xen 15:11: " *As aves rapaces caeron sobre os cadáveres; e Abram botounos fóra* .

No proxecto profetizado por Deus, só os cadáveres dos malvados e rebeldes serán entregados como alimento ás aves rapaces ao regreso na gloria de Cristo salvador. Ao final dos tempos, este destino non afectará a aqueles que fan un pacto con Deus en Cristo e polas súas leis. Porque os cadáveres dos animais así expostos son de moi grande santidade para Deus e para Abram. O xesto de Abram está xustifico porque os feitos non deben contradir a profecía que se refire ao destino futuro e final da santidade de Cristo.

Xen.15:12: " *Ao pór do sol un profundo sono caeu sobre Abram; e velaquí, o medo e unha gran escuridade veu sobre el* ".

Este sono non é normal. É un " *soño profundo* ", como aquel no que Deus mergullou a Adán para formar unha muller, a súa " *axuda* ", dunha das súas

costelas. Como parte da alianza que fai con Abram, Deus revelaralle o significado profético dado a esta “ *axuda* ” que será obxecto do amor de Deus en Cristo. De feito, só en aparencia, Deus faino morrer para entrar na súa presenza eterna, anticipando así a súa entrada na vida eterna, é dicir, na verdadeira vida, segundo o principio de que ningún home pode ver a Deus e vivir.

A “ *gran escuridade* ” significa que Deus o fai cego á vida terreal para construír na súa mente imaxes virtuais de carácter profético, incluíndo a aparición e presenza do mesmo Deus. Sumido así na escuridade, Abram sente un “ *medo* ” lexítimo. Ademais, subliña o carácter formidable do Deus creador que lle fala.

Xen.15:13: “ *E Xehová díxolle a Abram: "Sabe que os teus descendentes serán estranxeiros nunha terra que non será deles; alí serán escravos, e serán oprimidos durante catrocentos anos”* ”.

Deus anuncia a Abram o futuro, o destino reservado aos seus descendentes.

“... *os teus descendentes serán estranxeiros nunha terra que non será deles* ”: este é Exipto.

“... *serán escravos alí* ”: ao cambio dun novo faraón que non coñecera a Xosé, o hebreo que se converteu en gran visir do seu antecesor. Esta escravitude realizarase no tempo de Moisés.

“... *e serán oprimidos durante catrocentos anos* ”: Non se trata só da opresión exipcia, senón máis amplamente da opresión que afectará aos descendentes de Abram ata que teñan posesións en Canaán, a súa terra nacional prometida por Deus.

Xen.15:14: “ *Pero eu xulgarei a nación á que serven, e entón sairán con grandes riquezas* ”.

A nación obxectivo desta vez é só Exipto, que abandonarán, levando consigo toda a súa riqueza. Teña en conta que neste verso, Deus non lle atribúe a Exipto a “opresión” citada no verso anterior. Isto confirma o feito de que os “ *catrocentos anos* ” mencionados non se aplican só a Exipto.

Xen.15:15: “ *Irás en paz aos teus pais, serás sepultado despois dunha feliz vellez* ”.

Todo sucederá como Deus lle dixo. Será enterrado en Hebrón, na cova de Macpela, nun terreo que Abram comprou durante a súa vida a un hitita.

Xen.15:16: “ *Na cuarta xeración volverán aquí; porque a iniquidade dos amorreos aínda non está no seu apoxeo* ”.

Entre estes amorreos, os hititas teñen boas relacións con Abram a quen consideran un representante do gran Deus. Así que acordan venderlle a terra para a súa tumba. Pero en “ *catro xeracións* ” ou “ *catrocentos anos* ”, a situación será diferente e os pobos cananeos chegarán ao limiar da rebelión non apoiada por Deus e todos serán aniquilados para deixar a súa terra aos hebreos que a farán. o seu chan nacional...

Para comprender mellor este desastroso proxecto para os cananeos, debemos lembrar que Noé maldicira a Canaán que era o primeiro fillo do seu fillo Cam. Polo tanto, a terra prometida estaba poboada por este descendente de Cam maldito por Noé e por Deus. A súa destrución foi só cuestión de tempo designado por Deus para cumprir os seus propósitos na terra.

Xen.15:17: " *Cando o sol se poñía, había unha profunda escuridade; e velaquí, era un forno fumegante, e as chamas pasaban entre os animais divididos* " .

Nesta cerimonia prohíbese o lume acendido polo home. Por atreverse a transgredir este principio, os dous fillos de Aarón serán un día consumidos por Deus. Abram pedira a Deus un sinal e este veu en forma de lume celeste que pasaba entre os animais cortados en dous. Así é como Deus testemuña polos seus servos como o profeta Elías ante os profetas dos Baales apoiados pola raíña estranxeira e muller do rei Acab, chamada Izabel. O seu altar afogado na auga, o lume enviado por Deus consumirá o altar e a auga preparada por Elías, pero o altar dos falsos profetas será ignorado polo seu lume.

Xen.15:18: " *Naquel día, Xehová fixo un pacto con Abram e dixo: "Aos teus descendentes dou esta terra, desde o río de Exipto ata o gran río, o río Éufrates"* .

Ao final deste capítulo 15, este verso confirma, o seu tema principal é realmente o da **alianza que separa os elixidos dos outros homes** para que compartan esta alianza con Deus e o sirvan.

Os límites da terra prometida aos hebreos superan os que a nación ocupará despois da conquista de Canaán. Pero Deus inclúe na súa oferta os inmensos desertos de Siria e Arabia que unen o "Éufrates" cara ao leste, así como o deserto de Shur que separa "Exipto" de Israel. Entre estes desertos, a terra prometida toma o aspecto dun xardín de Deus.

Na lectura espiritual profética, os "ríos" simbolizan os pobos, polo que Deus pode profetizar sobre a posteridade de Abram ser, sobre Cristo que atopará os seus adoradores e os seus elixidos máis aló de Israel e Exipto, ao oeste en "Europa" simbolizada en Apocalipse 9: 14 baixo o nome do "gran río Éufrates".

Xen. 15:19: " *a terra dos quenitas, dos cenezitas, dos cadmonios,* "

Xen.15:20: " *dos hititas, dos ferezeos, dos refaím* " ,

Xen.15:21: " *dos amorreos, dos cananeos, dos xergaseos e dos xebuseos* " .

Na época de Abram, estes nomes designan as familias reunidas nas cidades que conforman e poboan a terra de Canaán. Entre eles, están os refaím que conservarán máis que os outros o xigante estandarte dos antediluvianos cando Josué tomou o territorio " *catro xeracións* " ou " *catrocentos anos* " despois.

Abram é o patriarca das dúas alianzas do plan de Deus. A súa descendencia pola carne xerará numerosos descendentes que nacerán no pobo elixido por Deus, pero non elixido por el. En consecuencia, esta primeira alianza baseada na carne distorsiona o seu proxecto salvador e confunde o seu entendemento, porque a salvación só descansará no acto de fe nas dúas alianzas. A circuncisión da carne non salvou ao home hebreo aínda que fose requirida por Deus. O que lle permitiu salvarse foron as súas obras obedientes que revelaron e confirmaron a súa fe e confianza en Deus. E é o mesmo o que condiciona a salvación na nova alianza, na que a fe en Cristo faise viva polas obras de obediencia aos mandamentos, ordenanzas e principios divinos revelados por Deus, ao longo da Biblia. Nunha relación cumprida con Deus, o ensino da letra está iluminado pola intelixencia do espírito; Por iso dixo Xesús: " *a letra mata, pero o Espírito dá vida* " .

Xénese 16

Separación por lexitimidade

Xen.16:1: " Sarai, a muller de Abram, non lle deu fillos. Tiña unha criada exipcia chamada Agar .

Xen.16:2: " E Sarai díxolle a Abram: Velaquí, Xehová fíxome estéril; ven, pídoche, ó meu servo; quizais teña fillos por medio dela. Abram escoitou a voz de Sarai ".

Xen.16:3: " Entón Sarai, a muller de Abram, colleu a Agar á exipcia, a súa criada, e deuna por muller ao seu marido Abram, despois de que Abram vivise dez anos na terra de Canaán" .

É fácil para nós criticar esta desafortunada elección por iniciativa de Sarai pero mirade a situación tal e como se presentou á bendita parella.

seu ventre nacería un neno . Pero non lle falou da súa muller Sarai, que era estéril. Ademais, Abram non cuestionou ao seu Creador para obter detalles sobre os seus anuncios. Estaba esperando a que Deus lle falase segundo a súa vontade soberana. E aí, hai que entender que esa falta de explicación pretendía precisamente provocar esta iniciativa humana pola que Deus crea unha contrapartida ilexítima en canto á promesa de bendición, pero útil, para situar diante do futuro Israel construído sobre Isaac, o que está a ser un propio Israel. unha competencia bélica e protestante, adversaria e mesmo inimigo. Deus entendeu que ademais dos dous camiños, o ben e o mal postos ante as eleccións do home, “a cenoria e o pau” eran tan necesarios un coma outro, para avanzar o “burro”.» recalcitrante. O nacemento de Ismael, tamén fillo de Abram, promoverá a formación do persoal árabe ata a súa última forma na historia, a relixiosa, o islam (submisión; un colmo para este pobo natural e hereditariamente rebelde).

Xen.16:4: " El foi a Agar, e ela concibiu. Cando se viu embarazada, mirou á súa dona con desprezo .

Esta actitude despectiva de Agar, a exipcia cara á súa dona, aínda caracteriza hoxe aos pobos árabes musulmáns. E ao facelo, non se equivocan de todo porque o mundo occidental non ten en conta o inmenso privilexio de ter sido evanxelizados no nome do divino Cristo Xesús. Para que esta falsa relixión árabe siga proclamando que Deus é grande cando Occidente o borrou dos rexistros dos seus pensamentos.

A imaxe que se ofrece neste verso representa a situación exacta do noso tempo final, porque o cristianismo occidental, mesmo deformado, como Sarai xa non ten fillos e afunde na esterilidade espiritual das tebras. E di o refrán: na terra dos cegos, os tuertos son reis.

Xen.16:5: " E Sarai díxolle a Abram: "O insulto que se me fixo está sobre ti. Puxen ao meu servo no teu seo; e cando viu que estaba embarazada, miroume con desprezo. Que Xehová sexa o xuíz entre min e vós! »

Xen.16:6: " Abram díxolle a Sarai: "Velaí, a túa criada está no teu poder; trata con ela como che pareza". Entón Sarai maltratouna; e Agar fuxiu dela " .

Abram asume a súa responsabilidade, e non culpa a Sarai de ser a inspiración deste nacemento ilexítimo. Así, dende o principio, a lexitimidade impón a súa lei sobre a ilexitimidade e seguindo esta lección, a partir de agora os matrimonios só unirán persoas dunha mesma familia inmediata ata o Israel do futuro e a súa forma nacional obtida tras a saída de Israel. Escravitude Exipto.

Xen.16:7: " *O anxo de Xehová atopouna xunto a unha fonte de auga no deserto, á beira da fonte que está no camiño de Shur* ".

Este intercambio directo entre Deus e Agar só é posible en virtude do estado bendito de Abram. Deus atópao no deserto de Schur que se converterá no fogar dos árabes nómades que viven en tendas de campaña na procura constante de alimento para as súas ovellas e camelos. A fonte de auga era o medio de supervivencia de Agar e atópase coa "manancial das augas da vida", que a anima a aceptar a súa condición de criada e o seu prolífico destino.

Xen. 16:8: " *El dixo: Agar, serva de Sarai, de onde viches e onde vas? Ela respondeu: Eu foxo de Sarai, miña dona* .

Agar responde ás dúas preguntas: onde vas? Resposta: Estou fuxindo. De onde ves ? Resposta: de Sarai, miña dona.

Xen.16:9: " *O anxo de Xehová díxolle: Volve á túa dona e humíllate baixo a súa man* ".

O gran xuíz non lle deixa máis remedio, ordena o retorno e a humildade, porque o verdadeiro problema foi, efectivamente, causado polo desprezo mostrado á súa dona que, ademais da súa esterilidade, segue a ser a súa lexítima amante e debe ser servida e respectada.

Xen.16:10: " *O anxo de Xehová díxolle: Multiplicarei a túa descendencia, e serán tan numerosos que non se poden contar* ".

YaHWéH ánimo ofrecéndolle unha "cenoria". Promételle unha posteridade " *tan numerosa que non podemos contalas* ". Non nos enganemos, esta multitude será carnal e non espiritual. Porque os oráculos de Deus serán levados ata o establecemento da nova alianza, só polos descendentes hebreos. Pero por suposto, calquera árabe sincero pode entrar no pacto de Deus aceptando os seus estándares escritos polos hebreos na Biblia. E desde a súa aparición, o Corán musulmán non cumpriu este criterio. Acusa, critica e distorsiona as verdades bíblicas autenticadas por Xesucristo.

Usando para Ismael a expresión que xa se usaba para Abram, " *tan numerosos que non se poden contar* ", entendemos que só se trata de proliferacións humanas e non dos elixidos seleccionados para a vida eterna. As comparacións propostas por Deus están sempre suxeitas a condicións que deben cumprir. Exemplo: as " *estrelas do ceo* " refírese a calquera actividade relixiosa que consiste en " *iluminar a terra* ". Pero que luz? Só a luz da verdade lexitimada por Deus fai que unha " *estrela* " sexa digna de " *brillar para sempre* " nos ceos, segundo Dan. 12:3, porque serán **verdadeiramente** " *intelixentes* " e **verdadeiramente** " *ensinarán a xustiza* " segundo Dan . Deus.

Xen.16:11: " *O anxo de Xehová díxolle: Velaquí, estás embarazada e darás a luz un fillo e poñeráslle por nome Ismael; porque Xehová te escoitou na túa aflición* .

Xen.16:12: " *Será coma un burro bravo; a súa man estará contra todos, e a man de todos estará contra el; e habitará fronte a todos os seus irmáns* ".

Deus compara a Ismael, e os seus descendentes árabes, cun " *burro salvaxe* ", o animal coñecido polo seu carácter recalcitrante e teimudo; e ademais, brutal xa que se chama " *salvaxe* ". Polo tanto, non se deixa domesticar, domesticar ou persuadir. En definitiva, non ama nin se deixa querer, e leva nos seus xenes unha herdanza agresiva cara aos seus propios irmáns e estraños. Este xuízo establecido e revelado por Deus é de gran importancia, neste tempo do fin, para comprender o papel castigador, para Deus, da relixión do Islam que foi combatida polo falso cristianismo en tempos nos que a "luz" cristiá era só " *escuridade* ". Desde o seu regreso ao chan dos seus antepasados, Israel volveu converterse no seu obxectivo, ao igual que o Occidente cristián protexido polo poder estadounidense, ao que chaman, sen equivocarse demasiado, "o gran Satanás". É certo que un pequeno "Satanás" pode recoñecer "o grande".

Ao dar a luz a Ismael, un nome que significa "Deus escoitou", o fillo da disputa, Deus crea unha **separación adicional** dentro da familia de Abram. Súmase á maldición das linguas creadas na experiencia de Babel. Pero se prepara os medios para castigar é porque coñece de antemán o comportamento rebelde dos humanos nas súas dúas sucesivas alianzas ata o fin do mundo.

Xen.16:13: " *Ela chamou a Atta El roi o nome de YaHWéH que lle falara; pois ela dixo: Vin algo aquí, despois de que me vira? »*

O nome Atta El Roï significa: Ti es o Deus que ve. Pero xa, esta iniciativa de darlle un nome a Deus é un ultraxe contra a súa superioridade. O resto deste verso traducido de moitas formas diferentes redúcese a este pensamento. Agar non o pode crer. Ela, a criada, foi obxecto da atención do gran Deus creador que ve o destino e o revela. Despois desta experiencia, que pode temer?

Xen 16:14 " *Por iso este pozo foi chamado pozo do rei Lacai; está entre Kadès e Bared* .

Os lugares terrestres onde Deus se manifestou son prestixiosos pero as honras que lles pagan os homes son moitas veces provocadas polo seu espírito idólatra, que non os reconcilia con El.

Xen 16:15 " *Agar deulle un fillo a Abram; e Abram púxolle o nome de Ismael ao fillo que lle deu Agar* .

Ismael é verdadeiramente o fillo auténtico de Abram, e especialmente o seu primeiro fillo ao que se unirá naturalmente. Pero non é o fillo da promesa anunciado por Deus antes. Porén escollido por Deus, o nome " *Ismael* " que se lle dá ou " *Deus escoitou* " baséase sobre todo na aflicción de Agar, vítima das decisións tomadas pola súa dona e o seu amo. Pero no segundo sentido, tamén se basea no erro de Abram e Sarai de ter creído momentaneamente que este fillo concibido por Agar, a exipcia, era a confirmación, "o cumprimento", e a realización do anuncio de Deus. O erro terá consecuencias sangrentas ata a fin do mundo.

Deus entrou no xogo do pensamento humano e para el o esencial está cumprido: o fillo da disputa e da **separación conflictiva** está vivo.

Xen.16:16: " *Abram tiña oitenta e seis anos cando Agar deu a luz a Abram Ismael* ".

"Ismael" naceu polo tanto en 2034 (1948 + 86) cando Abram tiña 86 anos.

Xénese 17

Separación por circuncisión: un sinal na carne

Xen.17: 1: " *Cando Abram tiña noventa e nove anos, o Señor apareceu a Abram e díxolle: Eu son o Deus Todopoderoso. Camiña diante do meu rostro, e sexa irreprensible* ".

En 2047, con 99 anos e Ismael 13, Abram é visitado en espírito por Deus que se lle presenta por primeira vez como " *Deus todopoderoso* ". Deus está a preparar unha acción que revelará este carácter "omnipotente". A aparición de Deus é principalmente de orde verbal e auditiva porque a súa gloria permanece invisible pero pódese ver unha imaxe semellante da súa persoa sen morrer.

Xen.17:2: " *Establecerei o meu pacto entre min e ti, e multiplicareite infinitamente* ".

Deus renova a promesa da súa multiplicación, especificando esta vez " *ata o infinito* " sexa, como " *o po da terra* " e " *as estrelas do ceo* " que " *ninguén pode contar* ".

Xen.17:3: " *Abram caeu sobre o seu rostro; e Deus faloulle, dicindo :*

Ao entender que quen lle fala é "Deus todopoderoso", Abram cae de boca para non mirar a Deus, pero escoita as súas palabras que deleitan toda a súa alma.

Xen.17:4: " *Este é o meu pacto que fago contigo. Serás pai de multitude de nacións . »*

O pacto feito entre Deus e Abram foi reforzado ese día: " *Serás pai de multitude de nacións* ".

Xen.17:5: " *Xa non te chamarás Abram; pero o teu nome será Abraham, porque te fixen pai de moitas nacións . »*

O cambio de nome de Abram a Abraham é decisivo e no seu tempo Xesús fará o propio cambiando os nomes dos seus apóstolos.

Xénese 17:6: " *Fareiche abundantemente fecundos, farei de ti nacións; e de ti sairán reis . »*

Abram é o primeiro pai das nacións árabes en Ismael, en Isaac, será o pai dos hebreos, os fillos de Israel; e en Madián será o pai dos descendentes de Madián; onde Moisés atopará á súa muller Séfora, filla de Ietro.

Xen.17: 7: " *Establecerei o meu pacto entre min e ti, e a túa descendencia despois de ti, ao longo das súas xeracións: será un pacto eterno, que eu serei Deus para ti e para a túa descendencia despois de ti* " .

Deus escolle sutilmente as palabras da súa alianza que serán "perpetuas" pero non eternas. Isto significa que a alianza concluída cos seus descendentes carnaís terá unha duración limitada. E este límite chegarase cando, na súa primeira vinda e na súa encarnación humana, o divino Cristo establecerá na súa voluntaria morte expiatoria, a base da nova alianza que terá consecuencias eternas.

Neste punto, hai que entender, todos os primoxénitos humanos dirixidos e nomeados dende o principio perden a súa lexitimidade. Este foi o caso de Caín, primoxénito de Adán, de Ismael, primoxénito pero fillo ilexítimo de Abram, e despois del, será o caso de Esaú primoxénito de Isaac. Este principio de fracaso dos primoxénitos profetiza o fracaso da alianza carnal xudía. A segunda alianza será espiritual e só beneficiará aos pagáns verdadeiramente convertidos, a pesar das aparencias enganosas provocadas polas falsas pretensións humanas.

Xen.17:8: " *Dareiche a ti, e aos teus descendentes despois de ti, a terra onde vives como estranxeiro, toda a terra de Canaán, en posesión perpetua, e eu serei o seu Deus.*

Do mesmo xeito, a terra de Canaán será dada " *en posesión **perpetua*** " mentres Deus estea obrigado polo seu pacto. E o rexeitamento do Mesías Xesús farao nulo, ademais, 40 anos despois desta indignación, a nación e a súa capital Xerusalén serán destruídas polos soldados romanos, e os xudeus superviventes serán espallados polos distintos países do mundo. Porque Deus especifica unha condición da alianza: « *Serei o seu Deus* ». Ademais, cando como enviado por Deus, Xesús é oficialmente rexeitado pola nación, Deus poderá romper a súa alianza con total lexitimidade.

Xen.17: 9: " *Deus díxolle a Abraham: Guardarás o meu pacto, ti e os teus descendentes despois de ti, durante as súas xeracións* " .

Este verso torce o pescozo a todas estas pretensións relixiosas que fan de Deus o Deus das relixións monoteístas reunidas na alianza ecuménica malia as súas ensinanzas incompatibles e contrarias. Deus só está obrigado polas súas propias palabras que establecen a base da súa alianza, unha especie de contrato feito con quen lle obedece exclusivamente. Se un home cumpre o seu pacto, convalidao e estendeo. Pero o home debe seguir a Deus no seu proxecto construído en dúas fases sucesivas; o primeiro é carnal, o segundo é espiritual. E este paso do primeiro ao segundo pon a proba a fe individual dos humanos e, en primeiro lugar, a dos xudeus. Ao rexeitar a Cristo, a nación xudía rompe a súa alianza con Deus que abre a porta aos pagáns, e entre os que os que se converten a Cristo son adoptados por el e imputados como fillos espirituais a Abraham. Así, todos os que gardan o seu pacto son carnal ou espiritualmente fillos ou fillas de Abraham.

Neste verso, vemos que Israel, a futura nación dese nome, ten a súa fonte en Abraham. Deus decide facer dos seus descendentes un pobo "apartado" para unha manifestación terrestre. Non se trata dun pobo salvo, senón da constitución dunha reunión humana que represente aos candidatos terreaus para a selección dos elixidos salvados pola futura graza de Deus que será obtida por Xesucristo.

Xen.17:10: " *Este é o meu pacto, que manterás entre min e ti, e a túa descendencia despois de ti: todo varón de entre vós será circuncidado* " .

A circuncisión é un sinal da alianza celebrada entre Deus, Abraham e a súa posteridade, os seus descendentes carnaus. A súa debilidade é a súa forma colectiva que se aplica a todos os seus descendentes, animados pola fe ou non, obedientes ou non. Por outra banda, na nova alianza, a selección por fe posta a proba será experimentada individualmente polos electos que logo obterán a vida eterna en xogo nesta alianza. Hai que engadirille á circuncisión, unha lamentable

consecuencia: os musulmáns tamén foron circuncidados dende o seu patriarca Ismael e danlle a esta circuncisión un valor espiritual que os leva a reivindicar un dereito á eternidade. Non obstante, a circuncisión só ten efectos carnais perpetuos, non eternos.

Xen.17:11: " *Circuncidaredes; e será un sinal de alianza entre min e ti* .

De feito, é un sinal de alianza con Deus, pero a súa eficacia é só carnal e os versos 7, 8 e o seguinte versículo 13 confirman a súa única aplicación " *perpetua* ".

Xen.17:12: " *Cando todo varón teña oito días de idade, segundo as túas xeracións, todo varón de entre vós será circuncidado, xa sexa nado na casa ou sexa comprado por diñeiro a algún fillo de estranxeiro, sen pertencer á túa raza* ' .

Algo aínda moi sorprendente, pero a pesar da súa natureza perpetua, constitúe sen embargo unha profecía que revela o proxecto de Deus para o VIII milenio . Este é o motivo da elección de "oito días", porque os primeiros sete días simbolizan o tempo terrenal da selección dos elixidos de seis mil anos e o xuízo do sétimo milenio. Ao organizar, na terra, unha estreita alianza coa nación xudía e o seu embrión inicial, Abram, Deus revela a imaxe da eternidade futura dos elixidos liberados da debilidade sexual carnal concentrada no prepucio separado dos machos. Entón, do mesmo xeito que os elixidos virán de todas as orixes dos pobos da terra, pero só en Cristo, na vella alianza, a circuncisión debe aplicarse incluso aos estranxeiros cando queren vivir co bando elixido por Deus.

A idea principal da circuncisión é ensinar que no reino eterno de Deus os homes xa non se reproducirán e os desexos carnais xa non serán posibles. Ademais, o apóstolo Paulo compara a circuncisión da carne na antiga alianza coa dos corazóns dos elixidos na nova. Nesta perspectiva, suxire a pureza da carne e a do corazón que se entrega a Cristo.

Circuncidar significa **cortar** e esta idea revela que Deus quere establecer unha relación única coa súa criatura. Nun Deus "celoso" esixe a exclusividade e a prioridade do amor dos seus elixidos que deben, se é necesario, cortar as relacións humanas que os rodean prexudiciais para a súa salvación e romper os lazos coas cousas e as persoas que prexudican a súa relación coas persoas. el. Como imaxe profética pedagóxica, este principio refírese ao seu Israel carnal, primeiro, e ao seu Israel espiritual de todos os tempos que se revela en Xesucristo na súa perfección.

Xen.17:13: " *O que nace na casa e o que se compra con diñeiro debe ser circuncidado; e a miña alianza será na túa carne unha alianza eterna* » .

Deus insiste nesta idea: o fillo lexítimo e o fillo ilexítimo poden unirse a el porque así profetiza as dúas alianzas do seu proxecto salvador... Entón, a insistencia marcada polo retorno da expresión "adquirido levou diñeiro", profetiza Xesús . o Cristo que será estimado en 30 denarios polos xudeus relixiosos rebeldes. E así, por 30 denarios, Deus ofrecerá a súa vida humana en redención dos elixidos xudeus e pagáns en nome da súa santa alianza. *Pero* lémbrese a natureza " *perpetua* " *do signo da circuncisión e a precisión* " *na túa carne* " confirma o seu carácter momentáneo. Porque este pacto que comeza aquí rematará cando apareza o Mesías " *para poñer fin ao pecado* ", segundo Dan.7:24.

Xen.17:14: " *O varón incircunciso, que non foi circuncidado na carne, será cortado de entre o seu pobo: violará o meu pacto* "

O respecto ás regras marcadas por Deus é moi estrito e non admite excepcións porque as súas transgresións distorsionan o seu proxecto profético, e demostrará ao impedir que Moisés entre en Canaán que esta falta é moi grande. Os incircuncisos na carne non son máis lexítimos para vivir no pobo xudeu terrestre do que o serían os incircuncisos no corazón no futuro reino celeste eterno de Deus.

Xen.17:15: " *Deus díxolle a Abraham: Xa non chamarás Sarai a túa muller Sarai; pero chamarase Sara .*

Abram significa pai dun pobo pero Abraham significa pai dunha multitude. Do mesmo xeito, Sarai significa nobre pero Sarah significa princesa.

Abram xa é o pai de Ismael, pero o cambio do seu nome Abraham xustifícase pola multiplicación da súa posteridade en Isaac o fillo que Deus lle anunciará, non sobre Ismael. Polo mesmo motivo, a estéril Sarai procreará e dará a luz multitude a través de Isaac e o seu nome pasará a ser Sara.

Xen.17:16: " *Eu bendiciraa e dareiche un fillo por ela; Bendicirao e converterase en nacións; dela virán reis dos pobos* ”.

Abram camiña con Deus, pero a súa vida diaria é terrestre e baseada en condicións naturais terreaís, non milagres divinos. Tamén no seu pensamento dá ás palabras de Deus o sentido dunha bendición polo medio polo que Sarai obtivo un fillo por medio da súa criada Agar.

Xen.17:17: " *Abraham caeu sobre o seu rostro; riu e díxolle no seu corazón: "¿A un home de cen anos nacerá un fillo? e Sara, de noventa anos, daría a luz? »*

Ao entender que Deus podería querer que Sarai fose capaz de ter fillos aínda que é estéril e xa ten 99 anos, riu no seu corazón. A situación é tan inimaxinable no plano humano terrestre que este reflexo do seu pensamento parece natural. E dá sentido aos seus pensamentos.

Xen.17:18: " *E Abraham díxolle a Deus: Oh! que Ismael viva ante o teu rostro! »*

Está claro que Abraham razoa carnalmente e que só entende a súa multiplicación a través de Ismael, o fillo xa nacido e con 13 anos.

Xen.17:19: " *Dixo Deus: Sara, a túa muller, seguramente te dará un fillo; e chamaraslle o nome Isaac. Establecerei con el a miña alianza como pacto eterno para os seus descendentes despois del* ”.

Coñecendo os pensamentos de Abraham, Deus reprétao e renova o anuncio sen deixar a menor oportunidade a un erro de interpretación.

A dúbida expresada por Abraham sobre o nacemento milagroso de Isaac profetiza a dúbida e incredulidade de que a humanidade se manifestará cara a Xesucristo. E a dúbida terá a forma dun rexeitamento oficial por parte da posteridade carnal de Abraham.

Xen 17:20 *En canto a Ismael, oínte. Velaquí, bendicirao, farei que sexa fecundo e multiplicareino enormemente; enxendrará doce príncipes, e fareino del unha gran nación* ”.

Ismael significa que Deus escoitou, ademais, nesta intervención, Deus aínda xustifica o nome que lle deu. Deus faraa fecunda, multiplicarase e formará a gran nación árabe formada por “doce príncipes”. Este número 12 é semellante aos 12 fillos de Xacob da súa santa alianza que serán sucedidos polos 12 apóstolos de Xesucristo, pero semellante non significa idéntico porque confirma a axuda divina pero non unha alianza salvadora no que se refire ao seu proxecto de vida eterna. Ademais, Ismael e os seus descendentes serán hostís a todos aqueles que entren na santa alianza de Deus, sucesivamente xudeus e despois cristiáns. Este papel daniño sancionará un nacemento ilexítimo por procesos igualmente ilexítimos imaxinados pola nai estéril e polo pai excesivamente compracente. É por iso que os fillos carnis de Abraham soportarán a mesma maldición e, finalmente, sufrirán o mesmo rexeitamento de Deus.

Coñecendo a Deus e os seus valores, os descendentes de Ismael poden optar por vivir segundo as súas regras ata entrar na alianza xudía, pero esta elección seguirá sendo individual como a salvación eterna que se ofrecerá aos elixidos. Así mesmo, como ocorre con outros homes de todas as orixes, ofreceráselles a salvación en Cristo e abriráselles o camiño da eternidade, pero só sobre o estandarte obediente de Cristo salvador, crucificado, morto e resucitado.

Xen.17:21: " *Establecerei o meu pacto con Isaac, a quen Sara che dará a luz nesta época o ano que vén* " .

Ismael tiña 13 anos no momento desta visión segundo o versículo 27, polo tanto terá 14 anos cando naza Isaac. Pero Deus insiste neste punto: a súa alianza establecerase con Isaac, non con Ismael. E nacerá de Sara.

Xen.17:22: " *Cando acabou de falar con el, Deus exaltouse sobre Abraham* " .

As aparicións de Deus son raras e excepcionais, e isto explica que o ser humano non se acostume aos milagres divinos e que, como Abraham, o seu razoamento siga condicionado polas leis naturais da vida terreal. A súa mensaxe entregada, Deus retírase.

Xen.17:23: " *Abraham colleu o seu fillo a Ismael, a todos os que naceron na súa casa e a todos os que mercara con diñeiro, a todos os homes do pobo da casa de Abraham; e circuncidiunos aquel mesmo día, segundo o mandamento que Deus lle dera* ”.

A orde dada por Deus é inmediatamente executada. A súa obediencia xustifica a súa alianza con Deus. Este poderoso amo da antigüidade compraba servos e a condición de escravo existía e non foi disputada. De feito, o que vai poñer en dúbida o tema é o uso da violencia e os malos tratos aos criados. **A condición de escravo tamén é a de todos os redimidos de Xesucristo, aínda hoxe .**

Xen.17:24: " *Abraham tiña noventa e nove anos cando foi circuncidado* " .

Esta aclaración lémbraos que Deus esixe a obediencia aos homes, calquera que sexa a súa idade; dende os máis pequenos ata os maiores.

Xen.17:25: " *O seu fillo Ismael tiña trece anos cando foi circuncidado* " .

Por tanto, será 14 anos maior que o seu irmán Isaac, o que lle asegurará a capacidade de causar un dano real ao seu irmán menor, fillo da lexítima esposa.

Xen.17:26: " *Ese mesmo día, Abraham foi circuncidado, así como o seu fillo Ismael* " .

Deus lembra a lexitimidade de Ismael cara a Abraham que é o seu pai. A súa circuncisión común é tan enganosa como as afirmacións dos seus descendentes que afirman ser do mesmo Deus. Porque para reclamar a Deus non abonda con ter o mesmo pai carnal ancestral. E cando os xudeus incrédulos reclamen esta conexión con Deus por mor do seu pai Abraham, Xesús rexeitará este argumento e imputaralles o diaño, Satanás, pai das mentiras e asasino dende o principio. O que Xesús dixo aos xudeus rebeldes da súa época aplícase igualmente ás nosas pretensións árabes e musulmás.

Xen.17:27: " *E todos os homes da súa casa, ben nacidos na súa casa ou adquiridos con diñeiro de estranxeiros, foron circuncidados con el* " .

Despois deste modelo de obediencia, veremos que as desgrazas dos hebreos que saen de Exipto virán sempre da minusvaloración desta obediencia que Deus esixe absolutamente, en todos os tempos e ata a fin do mundo.

Xénese 18

A separación dos irmáns inimigos

Xen.18:1 : " *Apareceulle Xehová entre os carballos de Mamre, mentres estaba sentado á entrada da súa tenda na calor do día* " .

Xen.18:2: " *E levantou os ollos e mirou: e velaquí, tres homes estaban xunto a el. Cando os viu, correu ao seu encontro dende a entrada da súa tenda e inclinouse ata o chan* " .

Abraham ten cen anos, sabe que agora é vello pero mantén unha boa forma física, xa que "corre ao encontro " dos seus visitantes. Recoñeceunos como mensaxeiros celestes? Podemos supoñer que así se " *prostra á terra* " ante eles. Pero o que ve son "tres homes" e logo podemos ver na súa reacción, a súa espontánea hospitalidade froito do seu carácter amoroso natural.

Xen.18: 3: " *E dixo: Señor, se atopei gracia ante os teus ollos, non te apartes do teu servo* " .

Chamar "señor" a un visitante foi o resultado da gran humildade de Abraham e, de novo, non hai probas de que pensase que se dirixía a Deus. Porque, esta visita de Deus nunha aparencia humana total é excepcional xa que nin sequera Moisés estará autorizado a ver " *a gloria* " do rostro de Deus segundo Éxodo 33:20 a 23: " *Di YahWéH: Non poderás. ver o meu rostro, pois o home non me pode ver e vivir. Dixo Xehová: Aquí hai un lugar preto de min; quedarás na rocha. Cando a miña gloria pase, poñereite nun oco da rocha e cubrirete coa miña man ata que pase. E cando volte a man, verásme detrás, pero non se verá a miña cara* " . Se a visión da "gloria " de Deus está prohibida, non se prohibe tomar unha aparencia humana para achegarse ás súas criaturas. Deus faino para visitar a Abraham, o seu amigo, e volverao facer na forma de Xesucristo dende a súa concepción embrionaria e ata a súa morte expiatoria.

Xen.18:4: " *Que alguén traia un pouco de auga para lavar os pés; e descansa debaixo desta árbore* ".

O verso 1 deixouno claro, fai calor e a suor dos pés cuberta de po terroso xustifica lavar os pés dos visitantes. É unha oferta agradable que se lles fai. E esta atención é mérito de Abraham.

Xen.18:5: " *Irei e tomarei un anaco de pan, para fortalecer o teu corazón; despois do cal, continuarás a túa viaxe; porque por iso pasas polo teu servo. Eles responderon: "Fai o que dixeches* ".

Aquí vemos que Abraham non identificou a estes visitantes como seres celestes. A atención que amosa cara a eles é, polo tanto, un testemuño das súas calidades humanas naturais. É humilde, cariñoso, manso, xeneroso, servicial e hospitalario; cousas que o agariman a Deus. Neste aspecto humano, Deus aproba e acepta todas as súas propostas.

Xen.18:6: " *Abraham entrou axiña na súa tenda cara a Sara e díxolle: "Axiña, tres medidas de fariña fina, amasa e fai bolos* ".

A comida é útil para o corpo carnal e ao ver tres corpos de carne diante del, Abraham preparou comida para renovar a forza física dos seus visitantes.

Xen.18:7: " *E Abraham correu ao seu rabaño, colleu un becerro tenro e bo, e deullo a un criado, que se apresurou a preparalo* ".

A elección dun tenreiro mostra ademais a súa xenerosidade e benevolencia natural; o seu pracer por agradar ao seu veciño. Para conseguir este resultado ofrece o mellor aos seus visitantes.

Xen.18:8: " *E colleu un pouco máis de nata e leite, co becerro que tiña preparado, e púxoos diante. El mesmo estaba a carón deles, debaixo da árbore. E comeron* ".

Estes apetitosos alimentos preséntanse a descoñecidos de paso, persoas que non coñece pero ás que trata como membros da súa propia familia. A encarnación dos visitantes é moi real xa que comen alimentos feitos para o home.

Xen.18:9: " *Entón dixéronlle: Onde está Sara, a túa muller? El respondeu: Ela está alí, na tenda* .

Coa proba do anfitrión un éxito para a gloria de Deus e a súa, os visitantes revelan a súa verdadeira natureza nomeando o nome da súa esposa, "Sarah", que Deus lle concedeu na súa visión anterior.

Xen.18:10: " *Un deles dixo: Volverei a ti neste mesmo tempo; e velaquí, Sara, a túa muller, terá un fillo. Sarah escoitaba na entrada da tenda, que estaba detrás del* .

Teñamos en conta que na aparición dos tres visitantes non hai nada que identifique a YaHWéh dos dous anos que o acompañan. A vida celestial maniféstase aquí e revela o sentido igualitario que alí reina.

Mentres un dos tres visitantes anuncia o inminente nacemento de Sarah, esta escoita dende a entrada da tenda o que se di e o texto especifica quen " *estaba detrás del* "; o que significa que non a viu e humanamente non podía ser consciente da súa presenza. Pero non eran homes.

Xen.18:11: " *Abraham e Sara eran vellos e avanzados en anos, e Sara xa non podía esperar ter fillos* ".

O verso define as condicións humanas normais comúns a toda a humanidade.

Xen. 18:12: " *E ela riu **dentro de si mesma** , dicindo: Agora que son vello, vou aínda desexar? O meu señor tamén é vello "*.

Observe de novo a precisión: " *Ela ría **dentro de si mesma** "*; para que ninguén o escoitou rir agás o Deus vivo que busca pensamentos e corazóns.

Xen.18:13: " *Xehová díxolle a Abraham: "Entón, por que riu Sara, dicindo: Terei un fillo, aínda que sexa vella? »*

Deus aproveita para revelar a súa identidade divina, o que xustifica a mención de YaHWéH porque é el quen lle fala nesta aparencia humana a Abraham. Só Deus pode coñecer os pensamentos ocultos de Sara e agora Abraham sabe que Deus está falando con el.

Xen.18:14: " *Hai algo sorprendente por parte de YaHWéH? Á hora sinalada volverei a ti, nesta mesma hora; e Sara terá un fillo "*.

Deus faise autoritario e renova a súa predición claramente no nome de YaHWéH da súa divindade.

Xen.18:15: " *Sarah mentiu, dicindo: Non me ri. Porque tiña medo. Pero el dixo: Pola contra, ríaste .*

" *Sarah mentiu* ", di o texto porque Deus escoitou o seu pensamento secreto, pero non saíu risas da súa boca; polo que só foi unha pequena mentira a Deus pero non ao home. E se Deus a reprende, é porque non admite que Deus controla os seus pensamentos. Ela dá probas, chegando a mentirlle. Por iso insiste dicindo: " *Polo contrario (é falso), ríaste* ". Non esquezamos que o ser humano bendicido por Deus é Abraham e non Sara, a súa lexítima muller, que só se beneficia da bendición do seu marido. As súas ideas xa deron como resultado a maldición do nacemento de Ismael, o futuro inimigo hereditario e competidor de Israel; é certo para realizar un proxecto divino.

Xen.18:16: " *E estes homes levantáronse para marchar e miraron cara a Sodoma. Abraham foi con eles para acompañalos .*

Apagados, nutridos e renovando a Abraham e Sara o futuro nacemento do fillo lexítimo Isaac, os visitantes celestes revélanlle a Abraham que a súa visita á terra tamén ten outra misión en mente: a de Sodoma.

Xen. 18:17: " *Entón Xehová dixo: ¿Debo ocultar a Abraham o que vou facer?... "*

Aquí temos a aplicación precisa deste verso de Amós 3:7: " *Porque o Señor, YaHWéH, non fai nada sen revelar o seu segredo aos seus servos os profetas "*.

Xen.18:18: " *Abraham chegará a ser unha nación grande e poderosa, e nel serán bendicidas todas as nacións da terra "*.

Debido á habitual perda de significado que se lle aplica ao adverbio " *certamente* ", lembro que significa: dun xeito certo e absoluto. Antes de revelar o seu proxecto destrutivo, Deus apresúrase a tranquilizar a Abraham sobre o seu propio estado ante o seu rostro e renova as bendicións que lle concederá. Deus comeza a falar de Abraham en terceira persoa para elevalo ao rango de gran personaxe histórico da humanidade. Actuando así, amosa aos seus descendentes

carnais e espirituais o modelo que bendice e que lembra e define no verso que vén.

Xen. 18:19: " *Porque eu o escollín para que lle mande aos seus fillos e á súa casa despois del que garde o camiño de Xehová, en xustiza e xustiza; favor de Abraham as promesas que lle fixo...* "

O que Deus describe neste verso marca toda a diferenza con Sodoma que el destruíra. Ata a fin do mundo, os seus elixidos serán como esta descrición: manter o camiño de YaHWÉH consiste en practicar a xustiza e a xustiza; a verdadeira xustiza e a verdadeira xustiza que Deus edificará sobre textos de lei para ensinar ao seu pobo Israel. O respecto por estas cousas será a condición para que Deus respecte as súas promesas de bendicións.

Xen.18:20: " *E Xehová dixo: O clamor contra Sodoma e Gomorra aumenta, e o seu pecado é grande* ".

Deus trae este xuízo contra Sodoma e Gomorra, as cidades dos reis ás que Abraham veu axudar cando foron atacadas. Pero tamén foi en Sodoma onde o seu sobriño Lot optara por establecerse, coa súa familia e os seus servos. Coñecendo o vínculo de apego que Abraham ten polo seu sobriño, Deus multiplica as formas de atención cara ao vello para anunciarlle as súas intencións. E para iso redúcese ao nivel do home para humanizarse o máximo posible para poñerse ao nivel do razoamento humano de Abraham o seu servo.

Xen.18:21: " *Por iso baixarei e verei se actuaron totalmente segundo o informe que me chegou; e se non é así, saberino* ”.

Estas palabras contrastan co coñecemento dos pensamentos de Sara, pois Deus non pode ignorar o nivel de inmoralidade alcanzado nestas dúas cidades da chaira e a súa abundante prosperidade. Esta reacción revela o coidado que pon para que o seu fiel servo acepte a xusta sentenza do seu xuízo.

Xen.18:22: " *E os homes marcharon e foron a Sodoma. Pero Abraham aínda estaba diante de Xehová* ".

Aquí, a separación dos visitantes permite a Abraham identificar entre eles o Deus vivo, YaHWÉH, presente con el nun simple aspecto humano que favorece o intercambio de palabras. Abraham envalentonarase ata o punto de comprometerse con Deus nunha especie de regateo para conseguir a salvación das dúas cidades, unha das cales está habitada polo seu querido sobriño Lot.

Xen.18:23: " *Achegouse Abraham e díxolle: "¿Destruiras tamén o xusto cos malvados? »*

A pregunta que fai Abraham está xustificada, porque nas súas accións colectivas de xustiza, a humanidade provoca a morte de vítimas inocentes chamadas danos colaterais. Pero se a humanidade non pode dicir a diferenza, Deus pode. E darao proba a Abraham e a nós que lemos o seu testemuño bíblico.

Xen.18:24: " *Quizais haxa cincuenta xustos no medio da cidade: destruíraos tamén e non perdoarás a cidade por mor dos cincuenta xustos que hai no medio dela? 'Ela? »*

Na súa alma amable e amorosa, Abraham está cheo de ilusión e imaxina que é posible atopar polo menos 50 xustos nestas dúas cidades e invoca a estes 50 posibles xustos para obter de Deus a graza das dúas cidades do nome mesmo da súa perfecta xustiza que non pode golpear o inocente cos culpables.

Xénese 18:25: " *Para morrer o xusto cos malvados, para que sexa cos xustos como cos malvados, lonxe de ti! Lonxe de ti! O que xulga toda a terra non fará xustiza?* »

Abraham pensa así resolver o problema lembrando a Deus o que non pode facer sen negar a súa personalidade tan ligada ao sentido da perfecta xustiza.

Xen.18:26: " *E Xehová dixo: "Se atopo cincuenta xustos en Sodoma no medio da cidade, perdoarei a toda a cidade por mor deles "*.

Con paciencia e bondade, YaHWéH deixou falar a Abraham e na súa resposta dálle a razón: para 50 xustos as cidades non serán destruídas.

Xen.18:27: " *Abraham respondeu e dixo: Velaquí, ousei falar ao Señor, eu que son po e cinza "*.

É o pensamento de " *po e cinzas* " que quedarán homes impíos despois da destrución das dúas cidades do val? Aínda así, Abraham confesa que el mesmo non é máis que " *po e cinzas* ".

Xen.18:28: " *Quizais falten cinco dos cincuenta xustos: porque cinco destruíras a cidade enteira? E dixo Xehová: Non o destruirei, se atopo alí corenta e cinco xustos .*

A ousadía de Abraham levarao a continuar o seu regateo baixando cada vez que o número de elixidos posiblemente se atope e deterase no versículo 32 sobre o número de dez xustos. E cada vez Deus concederá a súa graza por mor do número proposto por Abraham.

Xen.18:29: " *Abraham continuou falándolle e díxolle: Quizais haxa alí corenta xustos. E dixo Xehová: Non farei nada por estes corenta .*

Xen.18:30: " *Abraham dixo: Non se enfade o Señor, e falarei. Quizais haberá trinta xustos alí. E dixo Xehová: Non farei nada se atopo alí trinta xustos .*

Xen.18:31: " *Abraham dixo: "Velaí, ouseime a falar co Señor. Quizais haberá vinte xustos alí. E dixo Xehová: Non a vou destruír por mor destes vinte .*

Xen.18:32: " *Abraham dixo: Non se enfade o Señor, e non falarei máis que esta vez. Quizais haberá alí dez xustos. E dixo Xehová: Non o destruirei por amor destes dez xustos .*

Aquí remata o regateo de Abraham que entende que hai un límite máis aló do cal a súa insistencia sería pouco razoable. Detense no número de dez xustos. Cre con optimismo que este número de xustos hai que atopar nestas dúas cidades corruptas, aínda que só contando a Lot e os seus familiares.

Xen.18:33: " *Xavé marchou cando acabou de falar con Abraham. E Abraham volveu á súa morada "*.

Remata o encontro terrenal de dous amigos, un Deus celestial e Todopoderoso e o outro, home, po da terra, e cada un volve ás súas ocupacións. Abraham cara á súa morada e YaHWéH cara a Sodoma e Gomorra sobre as que recaerá o seu xuízo destrutivo.

No seu intercambio con Deus, Abraham revelou o seu carácter que é a imaxe de Deus, preocupado por ver a verdadeira xustiza cumprida ao tempo que dá á vida o seu forte e precioso valor. É por iso que a negociación do seu servo só podía deleitar e alegrar o corazón de Deus que comparte plenamente os seus sentimentos.

Xénese 19

Separación en caso de emerxencia

Xen.19:1: " *Os dous anxos chegaron a Sodoma á noite; e Lot sentouse á porta de Sodoma. Cando Lot os viu, ergueuse ao seu encontro e botouse rostro ao chan* ".

Recoñecemos neste comportamento a boa influencia de Abraham no seu sobriño Lot, xa que mostra a mesma consideración cara aos visitantes de paso. E faino con máis atención, xa que coñece a mala moral dos habitantes da cidade de Sodoma na que se instalou para vivir.

Xen.19:2: " *Entón dixo: Velaquí, meus señores, entrade, pídvos, na casa do voso servo e pasade alí a noite; lavar os pés; madrugarás, e seguirás a túa viaxe. Non, responderon, pasaremos a noite na rúa* .

Lot fai o seu deber acoller ás persoas que pasan pola súa casa para protexelas das accións descaradas e maliciosas dos corruptos habitantes. Atopamos as mesmas palabras de benvida que Abram lle fixera aos seus tres visitantes. Lot é realmente un home xusto que non se deixou corromper pola súa convivencia cos seres perversos desta cidade. Os dous anxos veñen de destruír a cidade pero antes de destruíla, queren confundir a maldade dos habitantes pillandoos no acto, en demostración activa da súa maldade. E para obter este resultado, abonda con pasar a noite na rúa para ser atacados polos sodomitas.

Xen.19:3: " *Pero Lot instounos tanto que se achegaron a el e entraron na súa casa. Deulles un banquete e coceu pans sen fermento. E comeron* ".

Lot consegue convencelos, e aceptan a súa hospitalidade; o que aínda lle dá a oportunidade de demostrar a súa xenerosidade como fixera Abraham antes del. A experiencia ensínalles a descubrir a fermosa alma de Lot, un home xusto no medio dos inxustos.

Xen.19:4: " *Aínda non se deitaran cando a xente da cidade, os de Sodoma, rodearon a casa, dende os nenos ata os vellos; toda a poboación veu correndo* ”.

A demostración da maldade dos habitantes vai máis alá das expectativas dos dous anxos, posto que veñen buscalos mesmo na casa onde Lot os acolleu. Nótese o nivel de contaxio desta maldade: “ *de nenos a anciáns* ”. Polo tanto, o xuízo de YaHWÉH está totalmente xustificado.

Xen.19:5: " *E chamaron a Lot e dixéronlle: "Onde están os homes que entraron a ti esta noite? Tráeos para nós, para que os coñezamos* ".

Os inxenuos poden ser enganados polas intencións dos sodomitas, porque non se trata dunha petición de coñecemento senón de coñecemento no sentido bíblico do termo do exemplo "Adán coñeceu á súa muller e ela deu un fillo". A depravación destas persoas é, polo tanto, total e sen remedio.

Xen.19:6: " *Lot saíu cara a eles á porta da casa e pechou a porta detrás del* ".

Lot valente que se apresura a ir el mesmo ao encontro dos seres abominables e que se encarga de pechar tras el a porta da súa casa para protexer aos seus visitantes.

Xen.19:7: " *E dixo: Meus irmáns, pídovos que non fagades o mal; »*

O bo exhorta aos malvados a non facer o mal. Chámalles "irmáns" porque son homes coma el e gardou dentro de si a esperanza de salvar a algúns deles da morte cara á que os dirixe a súa conduta.

Xen.19:8: " *Velaí, teño dúas fillas que nunca coñeceron home; Traereinos fóra, e podes facerlles o que queiras. Só non lles fagas nada a estes homes xa que chegaron á sombra do meu tellado .*

Para Lot, o comportamento dos sodomitas alcanzou cotas nunca antes alcanzadas nesta experiencia. E para protexer aos seus dous visitantes, vén ofrecerlle no seu lugar ás súas dúas fillas aínda virxes.

Xen.19:9: " *Dixéronlle: Vaite! Dixeron de novo: Este veu como forasteiro, e quere facer de xuíz! Pois farémosche peor ca eles. E presionando violentamente a Lot, achegáronse para derrubar a porta "*

As palabras de Lot non calman á manada reunida, e estes seres monstruosos, segundo din, prepáranse para facerlle peor que a eles. Despois tentan romper a porta.

Xen.19:10: " *E os homes estenderon as mans, trouxéronlles a Lot na casa e pecharon a porta "*

Co valente Lot en perigo, os anxos interveñen e levan a Lot dentro da casa.

Xen.19:11: " *E cegaron aos que estaban á porta da casa, dende o máis pequeno ata o máis grande, de modo que se esforzaron en balde por atopar a porta "*

Fóra, as persoas emocionadas máis próximas quedan cegas; os ocupantes da vivenda están polo tanto protexidos.

Xen.19:12: " *Os homes dixéronlle a Lot: A quen tes aínda aquí? Genros, fillos e fillas, e todo o que vos pertence na cidade, sacaos deste lugar "*

Lot atopou gracia aos ollos dos anxos e de Deus que os enviou. Para que a súa vida se salve, debe " *saír* » da cidade e do val da chaira porque os anxos destruírán os habitantes deste val que se converterá nunha zona de ruínas como a cidade de Ai. A ofrenda dos anxos esténdese a todo o que lle pertence nas criaturas humanas vivas.

Neste tema da **separación** o mandamento divino de " *saír* " é permanente. Porque insta ás súas criaturas a **separarse** do mal en todas as súas formas, como as falsas igrexas cristiás. En Apocalipsis 18:4 ordena aos seus elixidos que " *saian* » de " *Babilonia a grande* ", que se refire en primeiro lugar á relixión católica e en segundo lugar á multiforme relixión protestante, baixo a influencia da cal permaneceron ata este momento. E como sucede con Lot, as súas vidas só se salvarán obedecendo inmediatamente o mandato de Deus. Porque, en canto se promulgue a lei que fará obrigatorio o descanso dominical o primeiro día, rematará o tempo de graza. E entón será demasiado tarde para cambiar a súa opinión e posición ante este problema.

Aquí chamo a súa atención sobre o perigo que supón aprazar para máis tarde a necesaria toma de decisións. A nosa vida é fráxil, podemos morrer por unha enfermidade, un accidente ou un ataque, cousas que poden pasar se Deus non aprecia a nosa lentitude para reaccionar e, neste caso, o fin do tempo da graza colectiva perde toda a súa importancia. , porque quen morre antes dela, morre na

súa inxustiza e na súa condena por Deus. Consciente deste problema, Paulo di en Heb.3:7-8: " *Hoxe, se escoitades a súa voz, non endurecedes os vosos corazóns como na rebelión...* ". Polo tanto, sempre hai unha urxencia en responder á oferta de Deus, e Paulo é desta opinión segundo Heb.4:1: " *Temamos, pois, mentres a promesa de entrar no seu descanso aínda permaneza, que algún de vós non parece que chegou demasiado tarde* ”.

Xen.19:13: " *Porque imos destruír este lugar, porque o clamor contra os seus habitantes é grande diante de Xehová. YaHWéH enviounos para destruílo* ”.

Esta vez, o tempo esgota, os anxos fan saber a Lot o motivo da súa presenza na súa casa. A cidade debe ser destruída rapidamente por decisión de YaHWéH.

Xen.19:14: " *Lot saíu e faloulles aos seus xenros que tomaran as súas fillas: Levántate, díxolle, saia deste lugar; porque Xehová destruírá a cidade. Pero, aos ollos dos seus xenros, parecía estar bromeando* ”.

Os xenros de Lot certamente non estaban ao nivel de maldade dos outros sodomitas, pero para a salvación só conta a fe. E claramente, non o tiñan. As crenzas do seu sogro non lles interesaban, e a súbita idea de que o Deus YaHWéH estaba preparado para destruír a cidade era simplemente increíble para eles.

Xen.19:15: " *Desde o amencer do día, os anxos incitaron a Lot, dicindo: Levántate, toma a túa muller e as túas dúas fillas que están aquí, para que non perezas nas ruínas da cidade* ”.

separacións desgarradoras que revelan a fe e a ausencia de fe. As fillas de Lot teñen que escoller entre seguir ao seu pai ou seguir ao seu marido.

Xen.19:16: " *E mentres se demoraba, os homes collérono da man, a el, á súa muller e ás súas dúas fillas, porque YaHWéH o libraría; Levárono e deixárono fóra da cidade* .

Nesta acción, Deus móstranos " *unha marca tomada do lume* ". Unha vez máis é para o xusto Lot que Deus salva, con el, ás súas dúas fillas e á súa muller. Así, arrancados da cidade, atópanse fóra, libres e vivos.

Xen.19:17: " *Cando os sacou, un deles dixo: "Garda a túa vida; non mires atrás, nin te pares en toda a chaira; fuxe ao monte, para que non perezas* ”.

A salvación estará na montaña, a elección deixada a Abraham. Lot pode así comprender e lamentar o seu erro ao elixir a chaira e a súa prosperidade. A súa vida está en xogo, e terá que apresurarse se quere estar a salvo cando o lume de Deus alcance o val. Ordénalle non mirar atrás. A orde debe tomarse literal e figuradamente. O futuro e a vida están por diante dos superviventes de Sodoma, porque detrás deles, pronto non haberá máis que ruínas incandescentes acendidas polas pedras de xofre lanzadas dende o ceo.

Xen.19:18: " *Lot díxolles: Oh! non, Señor!* »

A orde dada polo anxo aterroriza a Lot.

Xen.19:19: " *Velaí, atopei graza aos teus ollos, e mostraches a grandeza da túa misericordia cara a min, ao preservar a miña vida; pero non podó escapar á montaña antes de que o desastre me alcance, e perecerei* ”.

Lot coñece esta comarca onde vive e sabe que chegar ao monte vai levar moito tempo. Por iso implora ao anxo e ofrécelle outra solución.

Xen.19:20: " *Velaí, esta cidade está o suficientemente preto como para que me refuxie, e é pequena. Ai! que alí podo escapar... non é pequeno?... e que viva a miña alma!* »

Ao final do val está Tsoar, palabra que significa pequeno. Ela sobreviviu á traxedia do val para servir de refuxio para Lot e a súa familia.

Xen.19:21: " *E el díxolle: Velaquí, eu tamén che concedo esta graza, e non vou destruír a cidade da que falas* ".

A presenza desta cidade aínda dá testemuño deste dramático episodio que afectou ás cidades do val da chaira onde se atopaban as dúas cidades Sodoma e Gomorra.

Xen.19:22: " *Apresúrate e refuxia alí, porque non podo facer nada ata que chegues alí. Por iso se lle deu o nome de Zoar a esta cidade* .

O ano agora depende do seu acordo e agardará ata que Lot entre en Zoar para atacar o val.

Xen.19:23: " *O sol estaba saíndo sobre a terra cando Lot entrou en Zoar* ".

Para os sodomitas un novo día parecía anunciarse baixo un fermoso amencer; un día coma calquera outro...

Xen.19:24: " *Entón Xehová fixo chover xofre e lume do ceo sobre Sodoma e sobre Gomorra de parte de Xehová* ".

Esta acción divina milagrosa recibiu un poderoso testemuño a través dos descubrimentos do arqueólogo adventista Ron Wyatt. Identificou o lugar da cidade de Gomorra, cuxas vivendas se apoiaban unhas contra outras contra a ladeira occidental da montaña que bordea este val. O terreo deste lugar está feito de pedras de xofre que, ao ser expostas ao lume, aínda hoxe acenden. O milagre divino queda así totalmente confirmado e digno da fe dos elixidos.

Ao contrario do que se pensaba e dicía moitas veces, Deus non reclamou á enerxía nuclear para destruír este val, senón a pedras de xofre e xofre puro, estimadas nun 90% de pureza, algo excepcional segundo os especialistas. O ceo non leva nubes de xofre, polo que podo dicir que esta destrución é obra do Deus creador. Pode crear calquera materia segundo a súa necesidade xa que creou a terra, o ceo e todo o que conteñen.

Xen.19:25: " *Destruíu aquelas cidades, toda a chaira, todos os habitantes das cidades e as plantas da terra* ".

Que pode sobrevivir nun lugar sometido a unha choiva de pedras de xofre ardente? Nada, salvo rochas e pedras de xofre aínda presentes.

Xen.19:26: " *A muller de Lot mirou atrás e converteuse nunha columna de sal* ".

Esta mirada atrás da muller de Lot revela arrepentimentos e un interese mantido por este lugar maldito. Este estado de ánimo non agrada a Deus e dáo a coñecer transformando o seu corpo nun alicerce de sal, imaxe da absoluta esterilidade espiritual.

Xen.19:27: " *Abraham ergueuse de madrugada para ir ao lugar onde estivera diante de Xehová* ".

Descoñecendo o drama acontecido, Abraham chega ao carballo de Mamre onde deu a benvida aos seus tres visitantes.

Xen.19:28: " *E mirou para Sodoma e Gomorra, e sobre todo o territorio da chaira; e velaquí, viu que saía fume da terra, coma o fume dun forno* ”.

A montaña é un excelente observatorio. Desde a súa altura, Abraham domina a rexión e sabe onde está o val de Sodoma e Gomorra. Se o chan do lugar aínda é un braseiro incandescente, por riba érguese un fume acre provocado polo xofre e polo consumo de todos os materiais recollidos nunha cidade polo home. O lugar está condenado á esterilidade ata a fin do mundo. Alí só atopamos rochas, pedras, pedras de xofre e sal, moita sal que favorece a esterilidade do solo.

Xen.19:29: " *Cando Deus destruíu as cidades da chaira, lembrouse de Abraham; e fixo escapar a Lot do medio do desastre, polo que derrubou as cidades onde Lot fixera a súa morada* ”.

Esta aclaración é importante porque nos revela que Deus salvou a Lot só para agradar a Abraham, o seu fiel servo. Por iso non deixou de reprocharlle a súa elección polo próspero val e as súas corruptas cidades. E isto confirma que efectivamente se salvou do destino coñecido por Sodoma como "unha marca arrebatada ao lume" ou, con moita precisión.

Xen.19:30: " *Lot deixou Zoar para as alturas, e instalouse no monte coas súas dúas fillas, porque tiña medo de permanecer en Zoar. Vivía nunha cova, el e as súas dúas fillas* ”.

A necesidade da **separación** agora faise clara para Lot. E é el quen decide non quedarse en Zoar que, aínda que "pequena" tamén estaba poboada por persoas corruptas e pecadoras ante Deus. Á súa vez, vai á montaña e, lonxe de calquera comodidade, vive coas súas dúas fillas nunha cova, un abrigo natural seguro que ofrece a creación de Deus.

Xen.19:31: " *O maior díxolle ao menor: O noso pai é vello; e non hai ninguén no país que veña a nós, segundo o costume de todos os países* ”.

Non hai nada de escandaloso nas iniciativas das dúas fillas de Lot. A súa motivación está xustificada e aprobada por Deus porque actúan con vistas a dar a posteridade ao seu pai. Sen esta motivación a iniciativa sería incestuosa.

Xen.19:32: " *Veña, fagamos beber viño ao noso pai e deitamos con el, para preservar a raza do noso pai* ”.

Xen.19:33: " *Entón fixeron beber viño ao seu pai aquela noite; e a maior foi durmir co seu pai: el non se decatou nin cando se deitaba nin cando se levantou* .

Xen.19:34: " *Ao día seguinte, o ancián díxolle ao máis novo: Velaquí, durmín onte á noite co meu pai; fagámoslle beber de novo viño esta noite, e imos durmir con el, para que conservemos a raza do noso pai* ”.

Xen.19:35: " *Esa noite fixeron beber viño ao seu pai; e o máis novo foi durmir con el: non se decatou nin cando ela se deitaba nin cando se ergueu* .

A inconsciencia total de Lot nesta acción dálle ao proceso a imaxe da inseminación artificial aplicada aos animais e aos seres humanos no noso tempo final. Non hai a máis mínima busca do pracer e a cousa non é máis impactante que o acoplamento de irmáns e irmás no inicio da humanidade.

Xen.19:36: " *As dúas fillas de Lot quedaron embarazadas do seu pai* ”.

Observamos nestas dúas fillas de Lot calidades excepcionais de abnegación en beneficio da honra do seu pai. Como nais solteiras, criarán soas ao

seu fillo, oficialmente sen pai, e así renuncian a tomar marido, cónxuxe, acompañante.

Xen.19:37: " *O primoxénito deu un fillo e chamoulle Moab: é o pai dos moabitas ata hoxe* " .

Xen.19:38: " *A máis nova tamén deu un fillo, e chamoulle o nome de Ben Ammi: é o pai dos amonitas ata hoxe* " .

Atopamos, na profecía de Daniel 11:41, a mención dos descendentes dos dous fillos: " *Entrará na terra máis fermosa, e caerán moitos; pero Edom, **Moab** e o xefe dos fillos de **Amón** serán librados da súa man* ". Un vínculo carnal e espiritual unirá, polo tanto, a estes descendentes a Israel fundado en Abraham, raíz despois de Heber do pobo hebreo. Pero estas raíces comúns provocarán pelexas e poñerán a estes descendentes contra a nación de Israel. En Sofonías 2:8 e 9, Deus profetiza o desastre para Moab e os fillos de Amón: " *Escoitei os insultos de Moab e os insultos dos fillos de Amón, cando insultaron o meu pobo e se levantaron arrogantemente contra os seus límites. Por iso estou vivo! di o Señor dos exércitos, o Deus de Israel: Moab será como Sodoma, e os fillos de Amón como Gomorra, lugar cuberto de espiños, mina de sal, deserto para sempre; o resto do meu pobo os saqueará, o resto da miña nación os posuirá* " .

Isto proba que a bendición de Deus só foi sobre Abraham e que non foi compartida polos seus irmáns nados do mesmo pai, Taré. Se Lot puido beneficiarse do exemplo de Abraham, este non será o caso dos seus descendentes nados das súas dúas fillas.

Xénese 20

Separación pola condición de profeta de Deus

Renovando a experiencia co Faraón relatada en Xénese 12, Abraham presenta á súa esposa Sara como a súa irmá a Abimelec, rei de Gerar (a actual Palestina preto de Gaza). Unha vez máis, a reacción de Deus que o castiga fai que descubra que o marido de Sara é o seu profeta. O poder e o medo de Abraham estendéronse así por toda a rexión.

Xénese 21

A separación do lexítimo e do ilexítimo

Separación a través do **sacrificio** do que amamos

Xen.21:1: " *E Xehová visitou a Sara como el falara, e Xehová fixo con Sara como el falara.* »

Nesta visita, Deus pon fin á longa esterilidade de Sara.

Xen.21:2: " *E Sara concibiu e deulle un fillo a Abraham na súa vellez, no tempo sinalado do que Deus lle falou.* »

Isa.55:11 confirmao: " *Así acontece coa miña palabra que sae da miña boca: non volve a min vacía, sen ter feito a miña vontade e cumprido os meus plans* "; a promesa feita a Abraham cúmprese, o verso está polo tanto xustificado. Este fillo vén ao mundo despois de que Deus anuncia o seu nacemento. A Biblia preséntao como o "fillo da promesa", o que fai de Isaac un tipo profético do "Fillo de Deus" mesiánico: Xesús.

Xen.21:3: " *E Abraham chamou o nome do seu fillo que lle naceu, que lle dera Sara, Isaac.* »

O nome Isaac significa: ri. Tanto Abraham como Sara riron cando escoitaron a Deus anunciar o seu futuro fillo. Se a risa de alegría é positiva, este non é o caso da risa burlona. De feito, ambos os dous cónxuxes tiveron a mesma reacción ao ser vítimas de prexuízos humanos. Porque se rían ao pensar nas reaccións humanas dos que lles rodeaban. Desde a inundación, a vida útil reduciuse moito e para os humanos, a idade de 100 anos marca a vellez avanzada; aquela onde esperamos pouco da vida. Pero a idade non significa nada no contexto dunha relación co Deus creador que pon os límites de todas as cousas. E Abraham descobre isto na súa experiencia e recibe, por medio de Deus, riqueza, honra e paternidade, esta vez, lexítimas.

Xen.21: 4: " *E Abraham circuncidiu ao seu fillo Isaac cando tiña oito días de idade, como Deus lle mandara.* »

Á súa vez, o fillo lexítimo é circuncidado. O mandato de Deus é obedecido.

Xen.21:5: " *E Abraham tiña cen anos cando lle naceu o seu fillo Isaac.* »

A cousa é notable, pero non para os estándares antediluvianos.

Xen.21:6: " *E Sara dixo: Deus me deu motivos para rir; quen o escoite rirá comigo.* »

A Sarah parécelle ridícula a situación porque é humana e vítima de prexuízos humanos. Pero este desexo de rir tamén reflicte unha alegría inesperada. Como o seu marido Abraham, obtén a posibilidade de dar a luz a unha idade na que xa non é imaxinable en termos de normalidade humana.

Xen.21:7: " *E ela dixo: Quen lle diría a Abraham: Sara amamantarás fillos? Porque eu lle dei un fillo na súa vellez.* »

A cousa é verdadeiramente excepcional e totalmente milagrosa. Mirando estas palabras de Sara nun nivel profético, podemos ver en Isaac o fillo que profetiza a nova alianza en Cristo, mentres que Ismael profetiza o fillo da primeira alianza. Pola súa negativa a Cristo Xesús, este fillo natural nacido segundo a carne polo sinal da circuncisión será rexeitado por Deus en favor do fillo cristián seleccionado por medio da fe. Como Isaac, o Cristo fundador da nova alianza nacerá milagrosamente para revelar e representar a Deus en aparencia humana. En cambio, Ismael concíbese unicamente sobre bases carnis e entendementos estritamente humanos.

Xen.21:8: " *E o neno medrou e foi destetado; e Abraham fixo unha gran festa o día que Isaac foi destetado.* »

O bebé amamantado converterase nun adolescente e para o pai Abraham ábrese un futuro cheo de promesas e felicidade que celebra con alegría.

Xen.21:9: " *E Sara viu rir ao fillo de Agar, a exipcia, que ela dera a luz a Abraham; e díxolle a Abraham :*

A risa ocupa claramente un lugar importante na vida da bendita parella. A animadversión e os celos de Ismael cara a Isaac, o fillo lexítimo, lévano a rir, burlándose del. Para Sarah chegou o límite do soportable: despois da burla da nai chega a do fillo; isto é demasiado.

Xen.21:10: " ***Bota fóra** a esta criada e ao seu fillo; pois o fillo desta criada non herdará co meu fillo, con Isaac. »*

Podemos entender a exasperación de Sarah, pero mira comigo arriba. Sara profetiza a indignidade da primeira alianza que non herdará cos elixidos a nova, baseada na fe na xustiza de Cristo Xesús.

Xen.21:11: " *E foi moi malo ante os ollos de Abraham, por mor do seu fillo. »*

Abraham non reacciona como Sarah porque os seus sentimentos son compartidos entre os seus dous fillos. O nacemento de Isaac non elimina os 14 anos de cariño que o unen a Ismael.

Xen.21:12: " *E Deus díxolle a Abraham: "Non sexa malo aos teus ollos por mor do neno e da túa criada". En todo o que che dixo Sara, escoita a súa voz: porque en Isaac serás chamado descendencia. »*

Nesta mensaxe, Deus prepara a Abraham para aceptar o afastamento de Ismael, o seu fillo maior. Esta **separación** está no proxecto profético de Deus; xa que profetiza o fracaso da antiga alianza mosaica. Como consolo, en Isaac, multiplicará os seus descendentes. E o cumprimento desta palabra divina será a través do establecemento da nova alianza onde os " *elixidos* " serán " *chamados* " pola mensaxe do eterno Evanxeo de Deus en Xesucristo.

Así, paradoxalmente, Isaac será patriarca da vella alianza e é sobre todo en Xacob, o seu fillo, que segundo a carne e o signo da circuncisión, o Israel de Deus se establecerá sobre os seus alicerces. Pero o paradoxo é que este mesmo Isaac só profetiza leccións relativas á nova alianza en Cristo.

Xen.21:13: " *E tamén farei do fillo da serva unha nación, porque é a túa descendencia. »*

Ismael é o patriarca de moitos pobos de Oriente Medio. Ata que Cristo apareceu para o seu ministerio salvador terrestre, a lexitimidade espiritual pertencía unicamente aos descendentes destes dous fillos de Abraham. O mundo occidental vivía en múltiples formas de paganismo, ignorando a existencia do gran Deus creador.

Xen.21:14: " *E Abraham ergueuse pola mañá cedo, colleu pan e un cofre de auga, deullos a Agar, poñéndoos no ombreiro, deulle o neno e despediuna. E ela foi e paseou polo deserto de Beerxeba. »*

A intervención de Deus calmou a Abraham. Sabe que Deus mesmo vixiará por Agar e Ismael e acepta **separarse** deles, porque confía en Deus para protexelos e guíalos. Porque el mesmo foi protexido e guiado ata agora por El.

Xen.21:15: " *E cando se esgotou a auga do odre, ela botou o neno debaixo dun dos arbustos " .*

No deserto de Beerseba, a auga levada consómese rapidamente e sen auga, Agar só ve a morte como o resultado final da súa desafortunada situación.

Xen. 21:16: " *Foi e sentouse fronte, ao alcance dun arco; pois ela dixo: Non me deixes ver morrer o neno. E sentouse en fronte, e alzou a voz e chorou.* »

Nesta situación extrema, por segunda vez, Agar derrama as súas bágoas ante o rostro de Deus.

Xen.21:17: " *E Deus escoitou a voz do neno, e o anxo de Deus chamou a Agar do ceo e díxolle: "Que che pasa, Agar? Non teñas medo, porque Deus escoitou a voz do neno onde está.* »

E por segunda vez, Deus intervén e fala con ela para tranquilizala.

Xen.21:18: " *Levántate, colle o neno e tómao na túa man; pois fareino unha gran nación.* »

Lémbrovos, o neno Ismael é un adolescente de 15 a 17 anos, pero non obstante é un neno suxeito á súa nai Agar e os dous xa non teñen auga para beber. Deus quere que ela apoie ao seu fillo porque lle espera un poderoso destino.

Xen.21:19: " *E Deus abriulle os ollos, e viu un pozo de auga; e foi e encheu a pel de auga e fixo beber ao neno.* »

Froito dun milagre ou non, este pozo de auga aparece no momento necesario para darlle a Agar e ao seu fillo o gusto pola vida. E deben a súa vida ao poderoso Creador que abre ou pecha a visión e a intelixencia das cousas.

Xen.21:20: " *E Deus estivo co neno, e creceu, morou no deserto e fíxose arqueiro.* »

Polo tanto, o deserto non estaba baleiro xa que Ismael cazaba animais que mataba co seu arco para comer.

Xen.21:21: " *E habitou no deserto de Parán; e a súa nai tomoulle unha muller da terra de Exipto.* »

O vínculo entre os ismaelitas e os exipcios fortalecerase polo tanto e co paso do tempo, a rivalidade de Ismael con Isaac aumentará ata o punto de convertelos en inimigos naturais permanentes.

Xen.21:22: " *E aconteceu naquel tempo que Abimelec e Picol, xefe do seu exército, faláron con Abraham, dicindo: Deus está contigo en todo o que fas.* »

As experiencias causadas pola presentación de Sara como a súa irmá, cousas relacionadas en Xen.20, ensinaron a Abimelec que Abraham era o profeta de Deus. Agora é temido e temido.

Xen. 21:23: " *E agora xúrame aquí por Deus que non farás falsas comigo, nin cos meus fillos nin cos meus netos, segundo a bondade que che mostrei, actuarás comigo e cara ao país no que estivo.* »

Abimelec xa non quere ser vítima dos trucos de Abraham e desexa obter del compromisos firmes e decididos cunha alianza pacífica.

Xen.21:24: " *E Abraham dixo: "Xurarei.* »

Abraham non ten mala intención con Abimelec e así pode aceptar este pacto.

Xen.21:25: " *E Abraham reprende a Abimelec por mor dun pozo de auga que os servos de Abimelec tomaran pola forza.* »

Xen.21:26: " *E Abimelec dixo: "Non sei quen fixo esta cousa, e ti non me avisastes diso, e só oín falar diso hoxe".* »

Xen.21:27: " *E Abraham colleu rabaños e gandos e deullos a Abimelec, e ambos fixeron un pacto.* »

Xen.21:28: " *E Abraham separou do rabaño sete ovellas; »*

A elección feita por Abraham de "sete ovellas" testemuña a súa vinculación co Deus creador a quen así quere asociar coa súa obra. Abraham instalouse nun país estranxeiro pero quere que o froito do seu traballo siga sendo da súa propiedade.

Xen.21:29: " *E Abimelec díxolle a Abraham: "Que son estas sete ovellas que apartaches? »*

Xen. 21:30: " *E dixo: "Quitarás estas sete ovellas da miña man, para que me testemuñen de que cavei este pozo". »*

Xen. 21:31: " *Por iso chamaron a ese lugar Beerxeba, porque alí ambos xuraron. »*

O pozo en disputa recibiu o nome da palabra "seba", que é a raíz do número "sete" en hebreo, e que atopamos na palabra "shabbat" que designa o sétimo día, o noso sábado santificado no descanso semanal por Deus. dende o inicio da súa creación terreal. Para preservar a memoria desta alianza, o pozo foi así chamado "o pozo dos sete".

Xen.21:32: " *E fixeron un pacto en Beerxeba. E levantáronse Abimelec e Picol, xefe do seu exército, e volveron á terra dos filisteos. »*

Xen.21:33: " *E Abraham plantou un tamarisco en Beerxeba; e alí invocou o nome de Xehová, o Deus eterno. »*

Xen.21:34: " *E Abraham viviu un longo tempo na terra dos filisteos. »*

Deus organizara condicións de paz e tranquilidade para o seu servo.

Xénese 22

A separación do pai e do único fillo sacrificado

Este capítulo 22 presenta o tema profético de Cristo ofrecido como sacrificio por Deus como Pai. Representa o principio de salvación preparado en segredo por Deus desde o inicio da súa decisión de crear contrapartes libres, intelixentes e autónomas fronte a el. Este sacrificio será o prezo a pagar para obter un retorno do amor das súas criaturas. Os elixidos serán aqueles que responderon ás expectativas de Deus con total liberdade de elección.

Xen.22: 1: " *Despois destas cousas, Deus puxo a Abraham a proba e díxolle: Abraham! E el respondeu: Aquí estou! »*

Abraham é moi obediente a Deus, pero ata onde pode chegar esta obediencia? Deus xa sabe a resposta, pero Abraham debe deixar atrás, como testemuño para todos os elixidos, a proba concreta da súa exemplar obediencia que o fai tan digno do amor do seu Deus que o converte no patriarca cuxa posteridade será sublimada polos nacemento de Cristo Xesús.

Xen.22:2: " *Dios Deus: Toma o teu fillo, o teu único fillo, o que amas, Isaac; vaite á terra de Moriah e ofrécete alí como holocausto nunha das montañas das que vos falarei. »*

Deus presiona deliberadamente no que doe, ata o límite do soportable para este vello de máis de cen anos. Deus concedeulle milagrosamente a alegría de ter un fillo para el e Sara, a súa esposa legal. Ademais, ocultará aos que o rodean a increíble petición de Deus: " *Ofrece o teu único fillo como sacrificio* ". E a resposta positiva de Abraham terá consecuencias eternas para toda a humanidade. Pois, despois de que Abraham consentise en ofrecer o seu fillo, Deus mesmo xa non poderá renunciar ao seu proxecto salvador; se puidera considerar renunciar a el.

Notemos o interese da precisión: " *nunha das montañas que vos contarei* ". Este lugar preciso está programado para recibir o sangue de Cristo.

Xen.22:3: " *Abraham ergueuse pola mañá cedo, selou o seu burro e levou consigo dous servos e ao seu fillo Isaac. Partiu leña para o holocausto e púxose a ir ao lugar que Deus lle indicara. »*

Abraham resolveu obedecer a este exceso e coa morte na alma, organizou a preparación da sanguenta cerimonia ordenada por Deus.

Xen.22:4: " *O terceiro día Abraham ergueu os ollos e viu o lugar de lonxe.*

»

O país de Moriya está a tres días a pé do lugar onde reside.

Xen.22:5: " *E Abraham díxolles aos seus servos: Quédate aquí co burro; Eu e o mozo iremos tan lonxe para adorar, e voltaremos a ti. »*

A terrible acción que está a piques de cometer non precisa de testemuñas. el _ por iso **sepárase** dos seus dous criados que terán que esperar o seu regreso.

Xen.22:6: " *Abraham colleu a leña para o holocausto, cargouna sobre o seu fillo Isaac e levou na man o lume e o coitelo. E camiñaron xuntos. »*

Nesta escena profética, do mesmo xeito que Cristo terá que levar o pesado "patibulum" no que se cravarán os seus pulsos, Isaac é cargado coa madeira que, acesa, consumirá o seu corpo sacrificado.

Xen.22:7: " *Entón Isaac faloulle a Abraham, seu pai, dicindo: "Meu pai! É el respondeu: Aquí estou, meu fillo! Isaac respondeu: Aquí está o lume e a leña; pero onde está o cordeiro para o holocausto?" »*

Isaac foi testemuña de moitos sacrificios relixiosos e ten razón ao sorprenderse pola ausencia do animal que se vai sacrificar.

Xen.22: 8: " *Abraham dixo: "Meu fillo, Deus proporcionarase o cordeiro para o holocausto". E camiñaron xuntos. »*

Esta resposta de Abraham foi directamente inspirada por Deus porque profetiza magnificamente o enorme sacrificio que Deus fará ofrecéndose á crucifixión en carne humana, cubrindo así a necesidade dos pecadores elixidos dun Salvador eficaz e xusto na perfección divina. Pero Abraham non ve este futuro salvador, este papel de Cristo Salvador profetizado polo animal sacrificado a YaHWÉH, o todopoderoso Deus creador. Para el, esta resposta simplemente permítelle gañar tempo, xa que mira con horror o crime que terá que cometer.

Xen.22:9: " *Cando chegaron ao lugar que Deus lle falara, Abraham construíu alí un altar e puxo a madeira. Atou ao seu fillo Isaac e púxoo no altar enriba da madeira. »*

Por desgraza para Abraham diante do altar, xa non hai xeito de ocultarlle a Isaac que é el quen será a ovella do sacrificio. Se o pai Abraham se amosou sublime nesta extraordinaria aceptación, o comportamento dócil de Isaac é un reflexo do que sería Xesucristo no seu tempo: sublime na súa obediencia e abnegación.

Xen.22:10: " *Entón Abraham estendeu a man e colleu o coitelo para matar ao seu fillo.* »

Teña en conta que para reaccionar, Deus agarda ata o último final da proba para dar o testemuño dos seus elixidos valor e autenticidade real. O " *coitelo na man* "; só queda matar a Isaac como as moitas ovellas xa sacrificadas.

Xen.22:11: " *Entón o anxo de Xehová chamouno desde o ceo e dixo: Abraham! Abraham! E el respondeu: Aquí estou!* »

A demostración da fe obediente de Abraham faise e realízase perfectamente. Deus pon fin ao calvario do vello e ao do seu fillo tan digno del e do seu amor.

Ten en conta que sempre que Deus ou o seu fillo o chama, Abraham responde sempre dicindo: " *Aquí estou* ". Esta resposta espontánea que brota del testemuña o seu carácter xeneroso e aberto cara ao seu veciño. Ademais, contrasta coa actitude de Adán preso nunha situación de pecado que se escondeu de Deus, ata o punto de que Deus se viu obrigado a dicirlle: " *Onde estás?* ".

Xen.22:12: " *E o anxo dixo: Non esteses a túa man sobre o neno, nin lle fagas nada; porque agora sei que temas a Deus e non me negastes ao teu único fillo.* »

Coa demostración da súa fe fiel e obediente, Abraham pode estar aos ollos de todos, e ata a fin do mundo, ser mostrado como modelo de fe verdadeira, por Deus, ata a chegada de Cristo que o encarnará. converterse na perfección divina. É neste modelo de obediencia impecable que Abraham convértese no pai espiritual dos verdadeiros crentes salvados polo sangue derramado de Xesucristo. Nesta experiencia, Abraham acaba de facer o papel de Deus Pai que ofrecerá como sacrificio real e mortal, o seu único fillo chamado Xesús de Nazaret.

Xen.22:13: " *Abraham ergueu os ollos e viu detrás un carneiro suxeito por cornos nun arbusto; e Abraham foi coller o carneiro e ofreceuno en holocausto no lugar do seu fillo.* »

Neste punto, Abraham pode entender que a súa resposta a Isaac, " *meu fillo, Deus proporcionará para si o cordeiro para o holocausto* ", fora inspirada por Deus, porque o " *cordeiro* ", en realidade, " *o carneiro novo* ", é de feito " *proporcionado* " por Deus e ofrecido por el. Teña en conta que os animais sacrificados a YaHWéH son sempre machos pola responsabilidade e dominación que se lle dá ao home, o Adán macho. Cristo Redentor tamén será varón.

Xen.22:14: " *Abraham chamou a este lugar YaHWéH Jireh. Por iso se di hoxe: No monte de YaHWéH será visto.* »

O nome " *YaHWéH Jireh* " significa: YaHWéH será visto. A adopción deste nome é unha verdadeira profecía que anuncia que na terra de Moriah, o gran Deus invisible que inspira medo e temor será visto nunha aparencia humana menos formidable, para traer e obter a salvación dos elixidos. E a orixe deste nomeamento, a ofrenda de Isaac como sacrificio, confirma o ministerio terrestre

do " *Año de Deus que quita os pecados do mundo* ". Coñecendo o interese de Deus polo seu respecto polos tipos e modelos reproducidos e repetidos, é probable e case seguro que Abraham ofrecese o seu sacrificio no mesmo lugar onde, 19 séculos despois, Xesús ía ser crucificado, ao pé do monte Gólgota. , fóra de Xerusalén, a cidade, só por un tempo, santa.

Xen.22:15: " *O anxo de Xehová chamou a Abraham do ceo por segunda vez* "

Este terrible calvario será o último que terá que pasar Abraham. Deus atopou nel o digno patriarca modelo de fe obediente, e fíxoo coñecer.

Xen.22:16: " *e dixo: Por min mesmo, a palabra de YaHWéH! Porque fixeches isto e non rexeches ao teu fillo, o teu único fillo* " .

Deus enfatiza estas palabras " o teu único fillo ", porque profetizan o seu futuro sacrificio en Xesucristo segundo Xoán 3:16: " *Tanto amou Deus ao mundo, que deu ao seu Fillo unigénito , para que todos os que cren nel non cren nel. perecer, pero ter vida eterna* " .

Xen. 22:17: " *Bendicirei e multiplicarei a túa descendencia, como as estrelas do ceo e como a area que hai na beira do mar; e os teus descendentes posuirán a porta dos seus inimigos.* »

Atención! A bendición de Abraham non se herda, é só para el e cada home ou muller dos seus descendentes debe, á súa vez, merecer a bendición de Deus. Pois Deus prométele unha posteridade numerosa pero entre esta posteridade só serán bendicidos por Deus os elixidos que actuarán coa mesma fidelidade e coa mesma obediencia. Podes medir entón toda a ignorancia espiritual dos xudeus que afirmaban con orgullo ser fillos de Abraham e, polo tanto, fillos que merecían a herdanza das súas bendicións. Xesús desmentiunos mostrándolles pedras e dicindo que destas pedras Deus pode dar descendencia a Abraham. E acreditounos como o seu pai, non Abraham, senón o demo.

Na súa conquista da terra de Canaán, Xosué posuirá a porta dos seus inimigos, a primeira das cales caeu foi a cidade de Xericó. Por último, con Deus, os santos elixidos posuirán a porta do último inimigo: " *Babilonia a Grande* ", segundo varias ensinanzas reveladas no Apocalipse de Xesucristo.

Xen.22:18: " *Todas as nacións da terra **serán bendicidas** nos teus descendentes, porque **obedeces** a miña voz.* »

É efectivamente " *todas as nacións da terra* ", porque a oferta da salvación en Cristo ofrécese a todos os seres humanos, de todas as orixes e de todos os pobos. Pero estas nacións tamén deben a Abraham o feito de poder descubrir os oráculos divinos revelados ao pobo hebreo que saía da terra de Exipto. A salvación en Cristo obtense coa dobre bendición de Abraham e a súa posteridade representada polo pobo hebreo e Xesús de Nazaret, Xesucristo.

É desexable sinalar claramente, neste verso, a bendición e a súa causa: a obediencia aprobada por Deus.

Xen.22:19: " *Cando Abraham volveu cos seus servos, levantáronse e foron xuntos a Beerxeba; pois Abraham habitaba en Beerxeba.* »

Xen.22:20: " *Despois destas cousas foille informado a Abraham, dicindo: Velaquí, Milcah tamén lle deu fillos a Nacor, teu irmán:* "

Os versos que seguen pretenden preparar o vínculo con “ *Rebeca* ” que se converterá na esposa ideal escollida por Deus para o fiel e dócil Isaac. Ela será retirada da familia próxima de Abraham na descendencia do seu irmán Nacor.

Xen.22:21: " *Uz, o seu primoxénito, Buz, o seu irmán Kemuel, pai de Aram* ".

Xen.22:22: " *Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaf e Betuel.* »

Xen.22:23: " *Betuel xerou a Rebeca . Estes son os oito fillos que Milca deu a Nacor, irmán de Abraham .* »

Xen.22:24: " *A súa concubina, chamada Reuma, tamén deu a luz a Tebach, Gaham, Tahax e Maacah.* ".

O cumprimento das promesas feitas a Abraham

Xénese 23 relata a morte e o enterro da súa muller Sara en Hebrón, na cova de Macpela. Abraham tomou posesión dun lugar de enterramento no chan de Canaán mentres esperaba que Deus entregase a terra enteira aos seus descendentes uns 400 anos despois.

Entón, en Gen.24, Abraham aínda conserva o papel de Deus. Para manterse **separado** dos pobos pagáns locais, enviará o seu servo a un lugar afastado, á súa familia inmediata, para buscar unha muller para o seu fillo Isaac e deixarán que Deus elixa por eles. Do mesmo xeito, Deus seleccionará os elixidos que constituirán a noiva de Cristo, o Fillo de Deus. Nesta selección, o home non ten nada que ver porque a iniciativa e o xuízo son de Deus. A elección de Deus é perfecta, irreprochable e eficaz, como Rebeca a esposa elixida, amorosa, intelixente e fermosa de aparencia, e sobre todo, espiritual e fiel; a perla que deben buscar todos os homes espirituais que queiran tomar muller.

Xacob e Esaú

Máis tarde, segundo Gen.25, Rebeca é orixinalmente estéril como a esposa de Abram, Sarai antes dela. Esta esterilidade compartida débese a que as dúas mulleres levarán a bendita posteridade a Cristo que será el mesmo formado por Deus no ventre dunha moza virxe chamada María. Deste xeito, a estirpe do proxecto salvador de Deus está marcada pola súa acción milagrosa. Padecendo esta esterilidade natural, Rebeca apela a YaHWéH e obtén del dous xemelgos que pelexan no seu ventre. Preocupada, ela pregunta a Deus sobre esta cousa: " *E YaHWéH díxolle : Dúas nacións están no teu ventre, e dous pobos separaranse do teu ventre; unha destas persoas será máis forte que a outra, e as máis grandes estarán sometidas ás máis pequenas .* » Ela dá a luz dous xemelgos. Pola súa intensa pilosidade, e era totalmente " *vermello* ", de aí o nome " *Edom* " que lle deron á súa posteridade, o maior chámase " *Esaú* ", nome que significa "peludo". O máis novo chámase " *Xacob* ", nome que significa: "Enganador". Xa os dous nomes profetizan os seus destinos. "Velu" venderá o seu dereito de primogenitura aos máis novos por un succulento prato de " *roux* " ou lentellas vermellas. Vende este dereito de nacemento porque subestima o seu valor xusto. Pola contra, o "enganador" espiritual cobiza este título que non é só honorífico, porque a bendición de Deus está unida a el. "Enganador" é do tipo desas persoas violentas que queren a toda costa forzar o reino dos ceos a tomar posesión del e foi pensando nel que Xesús falou deste tema. E vendo este celo fervendo, o corazón de Deus alégrase moito. Ademais, mágoa para "Peludo" e moito mellor para "Enganador", porque é el quen se converterá en "Israel", por decisión de Deus. Non nos enganemos, Xacobe non é un enganador común e é un home notable, porque non hai outro exemplo bíblico da súa determinación para obter a bendición de Deus, e só para conseguir este obxectivo engana". Así todos podemos imitalo e o ceo fiel alegrárase. Pola súa banda, Esaú terá como descendente ao pobo de " *Edom* ", nome que significa " *vermello* ", coa mesma raíz e significado que Adán, este pobo será adversario de Israel como anunciaba a profecía divina.

Preciso que a cor "vermello" designa o pecado, só, nas imaxes proféticas do proxecto salvador revelado por Deus e este criterio aplícase, só, aos actores das súas producións, como "Esaú". Nos tempos escuros da Idade Media, os nenos pelirrojos considerados malvados eran asasinados. Por iso, apunto, a cor vermella non fai que o home común sexa máis pecador que o moreno ou o loiro, porque o pecador é identificado polas malas obras da súa fe. É, polo tanto, só, en valor simbólico, que o "vermello", a cor do sangue humano, é un símbolo do pecado, segundo Isaías 1:18: " *Ven e imploramos! di YaHWéH. Se os teus pecados son coma o escarlata, serán brancos coma a neve; se son **vermellos** coma o roxo, converteranse coma a la .* » Así mesmo, no seu Apocalipse, a súa Revelación, Xesús vincula a cor vermella aos instrumentos humanos que serven, inconscientemente ou non, ao demo, Satanás o primeiro pecador da vida creado por Deus; exemplos: o " *cabalo vermello* " de Apoc.6:4, o " *dragón vermello ou vermello ardente* " de Apoc.12:3 e a " *bestia escarlata* " de Apoc.17:3.

Agora que ten este dereito de nacemento, Xacob vivirá, á súa vez, experiencias vitais que profetizan os plans de Deus, como sucesor de Abraham.

Deixou a súa familia por medo á ira do seu irmán Esaú, con razón, segundo Xen.27:24, porque decidira matalo, tras o desvío da bendición do seu pai moribundo, "enganado" por un saú da mente de Rebecca a súa muller. Neste secuestro, os dous nomes dos xemelgos revelan a súa importancia. Porque o "Tempeur" utilizaba unha pel peluda para enganar a Isaac, que se quedara cego, facéndose así pasar por o seu irmán maior naturalmente "Peludo". As persoas espirituais apóianse mutuamente e Rebeca parecía máis a Xacob que a Esaú. Nesta acción, Deus contradí a elección humana e carnal de Isaac que prefería a Esaú o cazador que lle trouxo caza que el apreciaba. E Deus concede a primoxenitura a quen é máis digno del: Xacobe o Enganador.

Ao chegar a Labán, o seu tío arameo, irmán de Rebeca, para traballar para el, Xacob namórase de Raquel, a máis nova pero fermosa das fillas de Labán. O que non sabe é que na súa vida real, Deus fai que desempeñe un papel profético que debe profetizar o seu proxecto salvador. Ademais, despois de "sete anos" de traballo para conseguir a súa amada Raquel, Labán impónlle á súa filla maior "Leah" e dálle por muller. Para conseguir e casar con Rachel, terá que traballar "sete anos máis" para o seu tío. Nesta experiencia, "Jacob" profetiza o que Deus terá que sufrir no seu proxecto salvador. Pois tamén el fará unha primeira alianza non conforme ao desexo do seu corazón, porque a experiencia dun Israel carnal e nacional non estará marcada polo éxito e a gloria que merece a súa bondade. As sucesións de "Xuíces" e "reis" sempre acaban mal, a pesar de algunhas raras excepcións. E a muller desexada digna do seu amor, só conseguirá como segunda alianza despois de ter demostrado o seu amor e revelado o seu plan de salvación no ministerio de Xesucristo; o seu ensino, a súa morte e a súa resurrección. Teña en conta que as preferencias humanas e divinas están totalmente invertidas. A amada de Xacob é a estéril Raquel, pero a de Deus é a prolífica Lea. Ao dar a Jacob, en primeiro lugar, a Lea como esposa, Deus fai que o seu profeta experimente a decepción que ambos experimentarán na súa primeira alianza. Nesta experiencia, Deus anuncia que a súa primeira alianza será un terrible fracaso. E o rexeitamento do Mesías Xesús polos seus descendentes confirmou esta mensaxe profética. Lea, que non era a amada escollida polo noivo, é unha imaxe que profetiza aos elixidos da nova alianza que, de orixe pagá, viviron durante moito tempo ignorando a existencia do único Deus creador. Porén, a natureza prolífica de Lea profetizaba un pacto que daría moito froito para a gloria de Deus. E Isaías 54:1 confirma, dicindo: "*Alégrate, estéril, que xa non dábas máis! Que estoupe a túa alegría e a túa alegría, ti que xa non tes dor! Porque os fillos da desamparada serán máis numerosos que os da casada, di o Señor*". Aquí os abandonados profetizan, a través de Lea, a nova alianza, e a casada, a través de Raquel, a antiga alianza hebrea.

Xacob convértese en Israel

Despois de deixar ao rico e próspero Labán, Xacob e os que lle pertencen volven ao seu irmán Esaú, cuxa ira xusta e vingativa teme. Unha noite, Deus se lle aparece e loitan uns contra outros ata a madrugada. Deus finalmente féreo na cadeira e dille que a partir de agora chamarase "Israel", porque saú vitorioso loitando contra Deus e os homes. Nesta experiencia, Deus quixo retratar a imaxe

da alma loitadora de Xacob na súa loita de fe. Nomeado Israel por Deus, obtén o que desexaba e buscaba desesperadamente: a súa bendición de Deus. A bendición de Abraham en Isaac tomou forma así a través da constitución do Israel carnal que, construído sobre Xacob que se converteu en Israel, pronto se convertería nunha nación temida, despois da saída da escravitude Exipto. Unha vez que a graza de Deus preparou a Esaú, os dous irmáns atópanse en paz e alegría.

Coas súas dúas mulleres e os seus dous criados, Jacob atopouse como pai de 12 nenos e só dunha nena. Estéril ao principio como Sarai e Rebeca, pero idólatra, Raquel obtén de Deus dous fillos, Xosé o maior e Benxamín o menor. Morreu ao dar a luz ao seu segundo fillo. Ela profetiza así o fin da antiga alianza que cesará co establecemento da nova baseada no sangue expiatorio de Xesucristo. Pero en segunda aplicación, estas circunstancias mortais profetizan o destino final dos seus elixidos que serán salvados pola súa feliz intervención cando regrese no seu aspecto divino glorioso en Miguel Xesucristo. Esta reversión da situación dos últimos escollidos está profetizada polo cambio de nome do neno que chamou " *Ben-Oni* " ou, "fillo da miña dor", pola nai moribunda, é rebautizado por Jacob, o pai, ". *Benxamín* » ou ben, "fillo dereito" (lado dereito) ou ben, fillo bendito. Na confirmación, en Mateo 25:33, Xesucristo colocará " *as súas ovellas á súa dereita e as cabras á súa esquerda* ". Este nome " *Benjamin* " foi elixido por Deus, unicamente polo seu proxecto profético, polo tanto para nós, porque para Xacob tiña pouco significado; e para Deus, a idólatra Raquel non merecía o calificativo de " *dereito* ". Estas cousas relativas ao fin do mundo desenvólvense nas explicacións de Apoc.7:8.

O admirable Xosé

Na historia de Israel, o papel que Deus lle concede a Xosé levarao a dominar aos seus irmáns que, exasperados pola súa dominación espiritual, véndeno a comerciantes árabes. En Exipto, a súa honestidade e lealdade fixérono apreciar, pero a muller do seu amo quixo abusar del, xa que se lle resistiu, Xosé atopouse no cárcere. Alí, explicando os soños, os acontecementos levarano ao rango máis alto por debaixo do faraón: primeiro visir. Esta elevación baséase no seu don profético como para Daniel despois del. Este agasallo fíxoo apreciado polo faraón que lle confiou Exipto. Durante unha fame, os irmáns de Xacob irán a Exipto e alí, Xosé reconciliarase cos seus irmáns malvados. Xacob e Benxamín uníranse a eles e así se instalan os hebreos en Exipto na rexión de Gosén.

O Éxodo e o fiel Moisés

Escravos, os hebreos atoparán en Moisés, o neno hebreo cuxo nome significa "salvado das augas" do Nilo, criado e adoptado pola filla do Faraón, a libertadora preparada por Deus.

Mentres as condicións da súa escravitude se endurecen e aumentan, para defender a un hebreo, Moisés mata a un exipcio, e este foxe de Exipto. A súa viaxe lévao a Madián, en Arabia Saudita, onde viven os descendentes de Abraham

e Keturah, a súa segunda muller, casou tras a morte de Sara. 40 anos despois, casando con Séfora, a filla maior do seu sogro Ietro, Moisés coñeceu a Deus mentres pastoreaba os seus rabaños cara á montaña de Horeb. O creador preséntaselle en forma de arbusto incandescente que arde pero non se consume. Revélalle o seu plan para Israel e envíao a Exipto para guiar a saída do seu pobo.

Serán necesarias dez pragas para obrigar ao faraón a deixar ir libremente aos seus preciosos escravos. Pero é o décimo o que cobrará unha importante importancia profética. Porque Deus matou a todos os primoxénitos de Exipto, homes e animais. E o mesmo día, os hebreos celebraron a primeira Pascua da súa historia. A Pascua profetiza a morte do Mesías Xesús, o " *primoxénito* " e o " *Año de Deus* " puro e inmaculado ofrecido en sacrificio como o " *cordeiro* " sacrificado o día do éxodo de Exipto. Despois do sacrificio de Isaac solicitado por Deus a Abraham, a Pascua do Éxodo de Exipto é o segundo anuncio profético da morte do Mesías (Unxido) Xesús, ou, en termos gregos, de Xesús o Cristo. O éxodo de Exipto realizouse o ^{día 14} do primeiro mes do ano, arredor do ^{século XV} a.C., uns 2500 anos despois do pecado de Eva e Adán. Estas cifras confirman o tempo de "400 anos" das " *catro xeracións* " dadas por Deus aos amorreos, habitantes da terra de Canaán.

O orgullo e o espírito rebelde do Faraón desaparecerán co seu exército nas augas do "mar vermello" que así atopa o seu sentido, porque se pecha sobre elas despois de abrirse para permitir a entrada dos hebreos na terra de Arabia Saudita, polo extremo sur da península exipcia. Evitando Madián, Deus leva ao seu pobo polo deserto cara ao monte Sinaí onde lles presentará a súa lei dos "dez mandamentos". Ante o único Deus verdadeiro, Israel é agora unha nación erudita que debe ser posta a proba. Para iso, Moisés é chamado a el, no monte do Sinaí e Deus gardao alí durante 40 días e noites. Dálle as dúas táboas da lei gravadas co seu dedo divino. No campamento do pobo hebreo, a prolongada ausencia de Moisés favorece aos espíritos rebeldes que presionan a Aarón e acaban facéndolle aceptar o lanzamento e moldeado dun " *becerro de ouro* ". Só esta experiencia resume o comportamento cara a Deus das persoas rebeldes de todos os tempos. A súa negativa a someterse á súa autoridade lévaos a preferir dubidar da súa existencia. E os múltiples castigos de Deus non cambian nada. Despois destes 40 días e noites de proba, o medo dos xigantes de Canaán condenará ao pobo a vagar polo deserto durante 40 anos e, só desta xeración probada, Xosué e Caleb poderán entrar na terra prometida ofrecida por Deus. arredor de 2540 dende o pecado de Adán.

Os personaxes principais da historia de Genesis son os actores dunha produción organizada polo Deus creador. Cada un deles transmite, con propósito profético ou non, unha lección, e esta idea de espectáculo foi confirmada polo apóstolo Paulo que dixo en 1 Cor. 4, 9: "Porque Deus, me parece, *fixo* , *apóstolos*, *o último dos homes*, *condenados a morte en certo modo*, *xa que fomos un espectáculo para o mundo*, *para os anxos e para os homes* . » Desde entón, a mensaxeira do Señor, Ellen G. White, escribiu o seu famoso libro titulado "A traxedia dos séculos". Confírmase, por tanto, a idea do " *espectáculo* ", pero despois das "estrelas, as estrelas" do libro sagrado, é a quenda de cada un de nós

facer o seu propio papel, sabendo que instruídos polas súas experiencias, somos postos no deber de imitar as súas boas obras, sen reproducir os seus erros. Para nós, como para Daniel (O meu xuíz é Deus), Deus segue sendo “o noso Xuíz”, compasivo, certamente, pero “O Xuíz” que non fai excepción a ninguén.

A experiencia do Israel nacional xudeu é desastrosa, pero non o é máis que a da fe cristiá da nosa época que remata nunha apostasía xeneralizada. Non debe sorprendernos esta semellanza, porque o Israel da antiga alianza era só un microcosmos, unha mostra, dos seres humanos que poboan a terra enteira. É por iso que a verdadeira fe era tan rara alí como no novo pacto construído sobre o Salvador e a " *Tesmuña Fiel* " Xesucristo.

Da Biblia en xeral

Toda a Biblia, ditada e logo inspirada por Deus aos seus servos humanos, leva leccións proféticas; dende o Xénese ata o Apocalipse. Os actores escollidos por Deus preséntannos como realmente son na súa verdadeira natureza. Pero para construír mensaxes proféticas neste espectáculo perpetuo, o Deus creador convértese no Organizador dos acontecementos. Despois da saída de Exipto, Deus dá a Israel o aspecto libre da súa lei celestial durante 300 anos, o tempo dos “xuíces” que remata cara ao ano 2840. E nesta liberdade, a volta ao pecado, obriga a Deus a castigar ao seu pobo “sete”. veces” a quen finalmente entrega aos filisteos, os seus inimigos hereditarios. E "sete veces" suscita "libertadores". A Biblia di que naqueles días, " *cada un facía o que quería* ". E este tempo de total liberdade foi necesario para que se revelase o froito que deu cada persoa. É o mesmo nos nosos " *fins tempos* ". Estes trescentos anos de liberdade marcados polo constante retorno dos hebreos ao pecado, Deus invítanos a comparalos cos trescentos anos de vida do xusto Enoc a quen nos presenta como modelo exemplar dos seus elixidos, dicindo: " *Enoc andou con Deus trescentos anos, despois xa non estivo porque Deus o levou* "; con el, facéndoo entrar primeiro na súa eternidade como, despois del, Moisés e Elías, e os santos resucitados á morte de Xesús, antes de todos os demais elixidos, incluídos os apóstolos de Xesucristo; todos eles serán transmutados ou resucitados no último día.

Despois do dos “xuíces”, chegou o tempo dos reis e alí de novo, Deus dá aos seus dous primeiros actores un papel profético que confirma a mensaxe da progresión do mal cara ao ben final, é dicir, dende a noite, ou a escuridade . cara á luz. Así profetizaron estes dous homes, Saúl e David, o proxecto global do plan de salvación preparado para os elixidos terreaus, é dicir, as dúas fases ou dúas sucesivas alianzas santas. Lévaos comigo, David convértese en rei só á morte do rei Xaúl, así como a morte da antiga alianza perpetua permite que Cristo estableza o seu novo pacto, o seu reinado e o seu dominio eterno.

Xa mencionei este tema, pero quixera lembrar que as monarquías terreaus non teñen lexitimidade divina porque os hebreos pedían a Deus que tivese un rei “ *como as outras nacións terrestres*”, eles, “paganos”. O que significa que o modelo destes reis é do tipo de valores satánicos e non divinos. Por máis que, para Deus, o rei é manso, humilde de corazón, cheo de abnegación e compaixón, facéndose servo de todos, tanto o do demo é duro, soberbio, egoísta e despectivo, e esixe

para ser atendido por todos. Doído inxustamente polo seu rexeitamento por parte do seu pobo, Deus concedeu a súa petición e para a súa desgraza deulle un rei segundo as normas do demo e todas as súas inxustizas. A partir de entón, para o seu pobo Israel, **pero só para el**, a realeza obtivo a súa lexitimidade divina.

O discurso verbal ou escrito é o medio de intercambio entre dúas persoas individuais. A Biblia é a palabra de Deus no sentido de que para transmitir as súas leccións ás súas criaturas terrestres, Deus reuniu testemuños ditados ou inspirados aos seus servos; testemuños ordenados, seleccionados e agrupados por el ao longo do tempo. Non debemos sorprendernos cando observamos a imperfección da xustiza establecida na terra, porque separados de Deus, os homes só poden establecer a súa xustiza na letra da lei. Agora, Deus dínos por medio de Xesús que "*a letra mata, pero o espírito dá vida*", esta carta. Polo tanto, as sagradas escrituras da Biblia só poden ser "*testemuñas*" como se indica en Apoc. 11:3, pero en ningún caso "xuíces". Ao recoñecer que a letra da lei é incapaz de emitir un xuízo xusto, Deus revela unha verdade que descansa unicamente na natureza divina da súa persoa. Só el pode emitir un xuízo xusto, porque a súa capacidade para analizar os pensamentos secretos da mente das súas criaturas permítelle coñecer as motivacións dos que xulga, cousas ocultas e ignoradas por outras criaturas. Polo tanto, a Biblia só proporciona a base para os testemuños utilizados para o xuízo. Durante os "*mil anos*" do xuízo celestial, os santos elixidos accederán ás motivacións das almas que están sendo xulgadas. Con Xesucristo poderán, así, emitir un xuízo perfecto feito necesario xa que o veredicto final establece a duración do tempo de sufrimento sufrido na segunda morte. Este coñecemento da motivación real do culpable permítenos comprender mellor a clemencia de Deus cara a Caín, o primeiro asasino terrestre. Segundo o único testemuño presentado por escrito na Biblia, Caín foi empuxado cara aos celos pola elección de Deus de bendicir a ofrenda de Abel e de desprezar a de Caín, sen que este soubese a razón desta diferenza que era espiritual e aínda ignorada. Así as cousas, a vida está composta por innumerables parámetros e condicións que só Deus pode identificar e xulgar con pleno coñecemento dos feitos. Dito isto, a Biblia queda para os homes, o único libro que presenta en letras as bases da lei que xulga as súas accións, á espera de que os seus pensamentos secretos sexan revelados aos santos elixidos no ceo. Non obstante, o papel da carta é condenar ou xulgar a acción. É por iso que, na súa Revelación, Xesús lembra aos homes a importancia das súas "*obras*" e raramente fala da súa fe. En Santiago 2:17, o apóstolo Santiago recordou que "*sen obras a fe está morta*", confirmando tamén esta opinión, Xesús só fala das "*obras*" boas ou malas xeradas pola fe. E para ser xerados pola fe, estas obras son exclusivamente as que a Biblia ensina baixo as leis divinas. Non se teñen en conta os bos feitos valorados pola Igrexa católica, porque son obras de carácter e inspiración humanista.

No tempo do fin, a Biblia é totalmente desprezada e a sociedade humana presenta un aspecto globalizado desconcertante e mentiroso. É entón cando adquire toda a súa importancia a palabra "*verdade*" que caracteriza a Santa Biblia, a palabra do Deus vivo e, de xeito máis amplo, o seu proxecto universal global. Porque o desprezo por esta "*verdade*" única leva á humanidade a

construírse sobre a mentira en todos os ámbitos relacionais, seculares, relixiosos, políticos ou económicos.

Este artigo que se escribe o sábado 14 de agosto de 2021, mañá, 15 de agosto, en grandes reunións, as vítimas enganadas pola falsa relixión renderán homenaxe á mistificación satánica máis exitosa da súa carreira, desde o uso da “serpe ” como un médium en “ *Eden* ”: a súa aparición baixo a imaxe da “Virxe María”. A verdadeira xa non era virxe, xa que despois de Xesús deu a luz fillos e fillas; irmáns e irmás de Xesús. Pero as mentiras morren e resisten ata os mellores argumentos bíblicos. Non importa, despois deste 15 de agosto só quedarán para esta indignación, como moito, oito celebracións para irritar a Deus e espertar a súa xusta ira que caerá sobre as cabezas dos culpables. Teña en conta que nesta aparición, os nenos foron elixidos para autenticar a visión da "virxe". Son tan inocentes como a xente di e finxe? Pecadores nados, atribúeselles erróneamente a inocencia, pero non podemos, polo tanto, acusalos de complicidade. A visión que recibiron estes nenos foi moi real, pero o demo tamén é un espírito rebelde moi real e Xesucristo dedicoulle moitas das súas palabras para advertirlle aos seus servos. A historia testemuña o seu poder sedutor enganoso que leva ás súas vítimas seducidas e enganadas á " *segunda morte* ". A adoración do demo en toda a Igrexa Papal e Católica Romana é denunciada por Deus, neste verso de Apoc. 13:4: “ ***E adoraron ao dragón, porque lle dera autoridade á besta ; adoraron á besta, dicindo: Quen é coma a besta e quen pode loitar contra ela?*** ". En realidade, só despois da fin desta " *adoración* " da " *bestia* " constrinxidora e perseguidora dos verdadeiros santos elixidos de Xesucristo, nun tempo de tolerancia que as circunstancias lle impuxeron, comeza esta adoración. polos medios sedutores das aparicións da diabólica “virxe”; unha " *muller* " para substituír á " *serpe* " despois de que a " *serpe* " seducise á " *muller* " que seduciu ao seu marido. O principio segue sendo o mesmo e segue sendo igual de efectivo.

Hora da última elección

Este estudo das revelacións divinas remata coa análise do libro da Xénese que nos revelou quen é Deus en todos os seus aspectos de carácter. Acabamos de ver como é decidido na súa demanda de obediencia das súas criaturas ao someter a Abram a unha extraordinaria proba de fe cando tiña case cen anos; xa non é necesario demostrar esta esixencia divina.

No momento da última elección proposta por Deus desde a primavera de 1843, e máis precisamente esixida desde o 22 de outubro de 1844, a observación do sábado é esixida por Deus como proba do amor que lle prestaron os seus verdadeiros santos elixidos. A situación espiritual universal preséntase así en forma dunha única pregunta que se dirixe a todos os membros das organizacións relixiosas, cristiás, exclusivamente.

A pregunta que te mata ou te fai vivir para sempre

Un emperador, un rei ou un papa está facultado e autorizado para cambiar as palabras ditas e escritas por Deus, ou baixo o seu ditado como fixo Moisés?

Tendo previsto todo, mesmo esta pregunta, Xesús deu a súa resposta de antemán, dicindo en Mat.5:17-18: “Non *pensedes que vin para abolir a lei ou os profetas; Non vin para abolir, senón para cumprir. Pois en verdade vos digo: ata que pasen o ceo e a terra, non pasará nin unha iota nin un título da lei ata que todo estea cumprido* . » O mesmo Xesús anunciou tamén que as súas palabras que dixo nos xulgarán, en Xoán 12:47 a 49: “ *Se alguén escoita as miñas palabras e non as garda, non son eu quen o xulgue; porque non vin para xulgar o mundo, senón para salvalo. Quen me rexeita e non recibe as miñas palabras ten o seu xuízo; a palabra que falei xulgarao no último día* . Pois non falei de min mesmo; pero o Pai, que me enviou, prescribume el mesmo o que teño que dicir e proclamar. »

Esta é a concepción de Deus da súa lei. Pero Dan.7:25 revelou que a **intención de " cambiar "** era aparecer na era cristiá, dicindo do papado católico romano: " *El falará palabras contra o Altísimo, oprimirá os santos do Altísimo*". - *Alto, e esperará cambiar os tempos e a lei ; e os santos serán entregados nas súas mans por un tempo, e tempos e medio tempo.* » Un ultraxe que cesará e que saberá castigar con xustiza segundo o versículo 26 que segue: “ *Entón virá o xuízo, e quitarálle o seu dominio, que será destruído e aniquilado para sempre.* Estes “ *tempos* ” ou anos proféticos anuncian o seu reinado perseguidor realizado durante 1260 anos, desde 538 ata 1798.

Este " *xuízo* " realízase en varias fases.

A primeira fase é preparatoria; é a obra da **separación** e santificación da fe “adventista” establecida por Deus desde a primavera de 1843. O adventismo está **separado** das relixións católica e protestante. En Apocalipse, esta fase refírese ás eras " *Sardes, Filadelfia e Laodicea* " en Apocalipsis 3:1-7-14.

A segunda fase é exixible: " *quitarémolle o dominio* ". É o retorno glorioso de Xesucristo esperado na primavera de 2030. Os adventistas elixidos entran na eternidade **separados** dos indignos rebeldes católicos, protestantes e adventistas que morren na terra. A acción realízase ao final da era " *Laodicea* " de Apocalipsis 3:14.

A terceira fase é a do xuízo dos mortos caídos, posto en acción polos elixidos que entraron no reino celeste de Deus. As vítimas pasaron a ser xuíces e, por separado , xulgase a vida de cada un dos rebeldes e dítase unha sentenza firme proporcional á súa culpabilidade. Estas sentenzas determinan o tempo de " *tormento* " que provocará a acción da súa " *segunda morte* ". En Apocalipse, este tema é o tema de Rev.4; 11:18 e 20:4; isto dende Dan.7:9-10.

En cuarto lugar, ao final do sétimo milenio, o gran sábado para Deus e os seus elixidos en Cristo, chega a fase executiva das sentenzas pronunciadas por Cristo e os seus elixidos. Na terra do pecado onde resucitan, os rebeldes condenados son aniquilados, " *para sempre* ", polo " *lume do segunda morte* ". En Apocalipse, este xuízo executivo ou "xuízo final" é o tema de Apocalipsis 20:11-15.

No momento da última elección, dúas concepcións relixiosas irreconciliables **sepáranse** definitivamente, porque son extremadamente opostas entre si. Os elixidos de Cristo escoitan a súa voz e adaptanse ás súas demandas no

momento en que lles fala e os chama. Na outra posición están os cristiáns que seguen tradicións relixiosas centenarias coma se a verdade fose cuestión de tempo e non de intelixencia, razoamento e testemuño. Este pobo non entendía o que representaba o “*novo pacto*” do profeta Xeremías en Xeremías 31:31 a 34: “*Velaí que veñen días, di Xehová, nos que farei coa casa de Israel e coa casa de Xudá. un novo pacto, non como o pacto que fixen cos seus pais, o día que os tomei da man para sacalos da terra de Exipto, pacto que violaron, aínda que eu era o seu amo, di o Señor. Pero este é o pacto que farei coa casa de Israel despois daqueles días, di o Señor: **poñerei a miña lei dentro deles, escribereina no seu corazón**; e eu serei o seu Deus, e eles serán o meu pobo. Este xa non ensinará ao seu veciño, nin ao seu irmán, dicindo: Coñece a IHWH! Porque todos me coñecerán, dende o máis pequeno ata o maior, di o Señor; **Porque perdoarei a súa iniquidade e non me acordarei máis do seu pecado**. » Como pode Deus conseguir “*escribir no corazón*” do home o amor da súa santa lei, algo que a norma da antiga alianza non conseguira conseguir? A resposta a esta pregunta, e a única diferenza entre as dúas alianzas, vén no aspecto da demostración do amor divino realizada pola morte expiatoria do substituto Xesucristo no que se encarnou e se revelou. Porén, a morte de Xesús non chegou a poñer fin á obediencia senón ao contrario, deu motivos aos elixidos para ser aínda máis obedientes ao Deus capaz de amar con tanta forza. E cando gaña o corazón do home, conséguese o obxectivo buscado por Deus; obtén un electo apto e digno de compartir a súa eternidade.*

A última mensaxe que Deus che presentou neste traballo é o tema da **separación**. Este é o punto vital que marca a diferenza entre o elixido e o chamado. Na súa natureza normal, ao home non lle gusta que lle perturben os seus hábitos e as súas concepcións das cousas. Porén, esta perturbación faise necesaria xa que, afeito á mentira establecida, para converterse no seu elixido, o home debe ser desarraigado e desviado para adaptarse á verdade que Deus lle mostra. É entón cando **se fai necesaria a separación dos que Deus non aproba**. O elixido debe demostrar a súa capacidade para desafiar concretamente as súas ideas, os seus hábitos e os seus lazos carnis con seres cuxo destino nunca será a vida eterna.

Para os cargos electos, a prioridade relixiosa é vertical; o obxectivo é crear un vínculo sólido co Deus creador, aínda que sexa en detrimento das relacións humanas. Para os caídos, a relixión é horizontal; dan prioridade á conexión establecida con outros humanos, aínda que sexa en detrimento de Deus.

Adventismo do sétimo día: unha separación, un nome, unha historia

Os últimos electos da fe cristiá reúnen-se espiritualmente para formar o Israel das “*12 tribos*” de Apocalipsis 7. A súa selección realizouse mediante unha serie de probas de fe baseadas no interese mostrado pola palabra profética que anuncia en Dan.8:14 a data de 1843. Era para marcar a reanudación por Deus do cristianismo, ata alí representado pola fe católica. desde 538 e pola fe protestante resultante da época da Reforma desde 1170. O verso de Dan.8:14 interpretouse como anunciando o glorioso retorno de Cristo, o seu advento que provocou a súa “espera”, en latín “adventus” de aí. o nome adventista que se lle deu á experiencia

e aos seus seguidores entre 1843 e 1844. Ao parecer, esta mensaxe non falaba do sábado, senón só en aparencia, porque o regreso de Cristo marcará a entrada no sétimo milenio, o gran sábado. profetizado, cada semana, polo sábado do sétimo día: o sábado dos xudeus. Sen saber esta conexión, os primeiros adventistas non descubriron a importancia que Deus lle dá ao sábado ata despois deste tempo de proba. E cando entenderon isto, os pioneiros ensinaron firmemente a verdade do sábado lembrada no nome da igrexa formada, "do sétimo día". Pero co paso do tempo, os herdeiros da obra deixaron de darlle ao sábado a importancia que Deus lle outorga, ao unir a súa esixibilidade ao tempo do regreso de Xesucristo en lugar de unilo á data de 1843 que indica a profecía de Daniel. Aprazar tan fundamental esixencia divina constituíu unha falta cuxa consecuencia foi, en 1994, o rexeitamento por parte de Deus da organización e dos seus membros que entregou ao campo rebelde xa por el condenado desde 1843. Esta triste experiencia e este fracaso do último funcionario. institución da fe cristiá testemuña esta incapacidade do falso cristianismo para aceptar **a separación dos vínculos humanos** . Está en cuestión a ausencia de amor á verdade divina e, polo tanto, ao propio Deus, e esta é a última lección da historia da fe cristiá que che podo explicar, para ensinarche e advertirte, en nome do Deus Todopoderoso. , YaHWéH-Michael-Xesús Cristo.

Finalmente, aínda neste mesmo tema, porque me custou o prezo dunha dolorosa separación espiritual, lembro este verso de Mateo 10:37 e, porque os versos que o preceden resumen claramente o carácter separador da verdadeira fe cristiá. , mencionoos todos dende o verso 34 ata o verso 38:

“ Non pensedes que vin para traer paz á terra; Non vin para traer a paz, senón a espada. Porque vin para poñer unha división entre un home e o seu pai, entre unha filla e a súa nai, e entre unha nora e a súa sogra; e os inimigos dun home serán os da súa propia casa. Non é digno de min o que ama máis ó seu pai ou á súa nai ca min , e quen ama máis ó seu fillo ou á súa filla ca min non é digno de min ; quen non toma a súa cruz e me segue, non é digno de min. » Este versículo 37 xustifica a bendición de Abraham; testificou que amaba a Deus máis que ao seu fillo carnal. E ao lembrarlle a un irmán adventista o seu deber, ao citarlle este verso, os nosos camiños separáronse e recibín unha bendición especial de Deus. Daquela este "irmán" chamoume fanático e desde esta experiencia, el seguira o camiño tradicional adventista. Aquel que me introduciu no adventismo e os beneficios do vexetarianismo morreu despois da enfermidade de Alseimer, mentres eu aínda estou ben de saúde, vivo e activo ao servizo do meu Deus, con 77 anos, e non recorrer nin aos médicos nin aos medicamentos. Toda a gloria vai para o Deus creador e os seus preciosos consellos. En verdade!

Para resumir **a historia do adventismo** debemos lembrar os seguintes feitos. Baixo este nome "adventista", Deus agrupa aos seus últimos santos despois dun longo dominio da fe católica que llexitimou relixiosamente o domingo establecido baixo o seu nome pagán "día do sol invicto" por Constantino I ° 7 de marzo de 321. Pero os primeiros adventistas eran protestantes ou católicos que honraban devotamente o domingo cristián herdado. Polo tanto, foron seleccionados por Deus polo seu comportamento tendo alegría polo regreso de Xesucristo que lles foi anunciado sucesivamente para a primavera de 1843 e o 22

de outubro de 1844. Foi só despois desta selección que a luz do sábado lles deu foi. presentado. Ademais, as súas interpretacións das profecías de Daniel e do Apocalipse contiñan erros enormes que corrixo neste traballo. Sen coñecemento do sábado, os pioneiros construíron a teoría do chamado xuízo “investigador” que nunca foron capaces de cuestionar; mesmo despois de que se lles deu a luz do sábado. Para quen non o saiba, recórdovos que segundo esta teoría, desde 1843, despois 1844, no ceo Xesús examina os libros de testemuños para seleccionar os seus últimos elixidos que deben ser salvados. Con todo, a clara identificación do pecado do domingo deu un significado preciso á mensaxe de Dan. 8:14, mesmo na súa forma mal traducida de " **limpar o santuario** ". E esta mala tradución creou controversias insolubles, porque esta expresión se refería principalmente ao cumprimento pola morte expiatoria de Xesucristo segundo Heb.9:23: "Era, pois, necesario, xa que as imaxes das cousas que están nos ceos **debían ser purificado** deste xeito, se **as propias cousas celestes foron purificadas mediante sacrificios máis excelentes que estes** . Porque Cristo non entrou nun **santuario** feito por mans, a imitación do verdadeiro, senón no ceo mesmo, para que agora apareza por nós diante do rostro de Deus ". Así, todo o que ía ser purificado no ceo foi purificado pola morte de Xesucristo: o xuízo de investigación xa non ten ningún sentido lóxico. Despois da morte e resurrección de Xesús, ningún pecado ou pecador entra no ceo para contaminalo de novo, porque Xesús limpou a súa zona celestial conducindo a Satanás e os seus seguidores anxelicos á terra, segundo Apoc.12: 7 en 12 e especialmente no versículo 9: " **E foi botado fóra o gran dragón, a serpe antiga, chamado diaño e Satanás, que engana a toda a terra, foi botado á terra** , e os seus anxos foron botados con el. »

O segundo erro do adventismo oficial tamén veu da ignorancia orixinal do papel do sábado e adquiriu gran importancia moito máis tarde. Os adventistas centraron erróneamente a súa atención no tempo do último, a última, proba de fe que en realidade só afectará aos que aínda estarán vivos no momento do verdadeiro regreso de Xesucristo. En particular, pensaban erróneamente que o domingo se convertería na "marca da besta" só no momento desta última proba, e isto explica a busca de amizade cos practicantes do domingo maldito.por Deus, en realidade, desde a súa orixe. A proba que dou é a existencia das "sete trompetas" de Apoc. 8, 9 e 11, as seis primeiras das cales advirten despois do ano 321, durante toda a era cristiá, o pobo da súa práctica do pecado do domingo condenado polo Deus. O que xa revelara Dan.8:12 dicindo: " **O exército foi entregado co sacrificio-perpetuo , por mor do pecado** ; o corno tirou a verdade ao chan e triunfou nas súas empresas. » Este " **pecado** " xa era, a práctica do domingo herdada civilmente de Constantino I ^{dende} 321 e xustificada relixiosamente pola Roma papal dende 538, " **a marca da besta** " citada en Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. En 1995, despois de ter manifestado un rexeitamento á luz profética que eu propuxen entre 1982 e 1991, o adventismo oficial cometeu o grave erro de facer unha alianza cos inimigos declarados e revelados de Deus. O exemplo dos numerosos reproches que Deus dirixiu ao antigo Israel polas súas alianzas con Exipto, imaxe simbólica do pecado típico, é, nesta acción, totalmente ignorado; o que fai que o pecado adventista sexa aínda maior.

De feito, ao tomar conciencia do papel do sábado e da importancia que lle dá ao título de Deus Creador, o pobo adventista debería ter identificado claramente os seus inimigos relixiosos e evitar calquera alianza fraterna con eles. Porque, sendo o **sábado** sábado o " *selo do Deus vivo* " de Apocalipsis 7:2, a marca real do Deus creador, o seu adversario, o domingo , só podía ser " *a marca da besta* " de Apocalipsis 13:15. .

Recordo aquí que as causas da caída do adventismo institucional oficial son múltiples, pero a principal e máis grave refírese á negativa da luz arroxada sobre a verdadeira tradución de Daniel 8:14 e ao desprezo mostrado cara á nova explicación de Daniel 12. , cuxa lección é resaltar a lexitimidade divina do adventismo do sétimo ^{día}. Logo vén a culpa de non ter posta a súa esperanza no regreso de Xesucristo anunciado para 1994; como fixeran os pioneiros da obra en 1843 e 1844.

Os principais xuízos de Deus

A súa creación da terra e dos ceos completou, o sexto día Deus instala o home na terra. E é polo comportamento desobediente da humanidade, e polo tanto do pecado, que Deus someteraa, sucesivamente, durante a súa historia de sete mil anos, aos seus numerosos xuízos. Con cada un destes xuízos realízanse e percíbense cambios de forma concreta e visible. Os excesos seguidos pola humanidade requiren destas intervencións divinas que pretenden situala de novo no camiño da verdade aprobado polo seu xuízo soberano.

Os Xuízos da Antiga Alianza .

1o xuízo: Deus xulga o pecado cometido por Eva e Adán, que son malditos e expulsados do " ^{Xardín} *do Edén* ".

Segundo xuízo: Deus destrúe a humanidade rebelde polas augas do " ^{diluvio} *global* ".

3o xuízo: Deus **separa** os homes por diferentes linguas despois da súa elevación da " ^{Torre} *de Babel* ".

4o ^{xuízo} : Deus fai unha alianza con Abram que logo se converte en Abraham. Neste momento, Deus destrúe **Sodoma** e Gomorra, as cidades onde se practica o pecado extremo; o odioso e abominable " *coñecemento* ".

5o xuízo: Deus libra a Israel da escravitude de Exipto, Israel convértese nunha nación libre e independente á que Deus presenta as súas leis .

6o xuízo: Durante 300 anos, baixo a súa dirección e a través da acción de 7 ^{liberadores} xuíces , Deus libera a Israel invadido polos seus inimigos por mor do pecado.

7o xuízo: a petición do pobo, e pola súa maldición, Deus é substituído polos reis terrestres e as súas longas dinastías (Reis de Xudá e reis de Israel) .

8o ^{xuízo} : Israel é deportado a Babilonia.

9o ^{xuízo} : Israel rexeita o divino "Mesías" Xesús - Fin da antiga alianza. O novo pacto comeza con fundamentos doutriniais perfectos.

10º xuízo: o estado nacional de Israel ^é destruído polos romanos no ano 70.

Os Xuízos da Nova Alianza .

Son mencionados no Apocalipse polas " *sete trompetas* " .

1a ^{sentenza} : invasións bárbaras despois de 321 entre 395 e 538.

Segundo xuízo: instauración do réxime relixioso papal dominante ^{en} 538.

3o xuízo: as guerras de relixións: opoñen aos católicos aos reformadores protestantes desaprobados por Deus: " *os hipócritas* " de Dan.11:34.

4o xuízo: o ateísmo revolucionario francés derroca á monarquía e pon fin ao despotismo católico romano .

5a ^{sentenza} : 1843-1844 e 1994.

– O comezo: entra en vigor o decreto de Dan.8:14 – esixe a finalización da obra iniciada pola Reforma dende Pedro Valdo, o exemplo perfecto, dende 1170. Cae a fe protestante e nace vitoriosamente o adventismo : O relixioso a práctica do domingo romano é condenada e a do sábado sábado é xustificada e esixida por Deus en Xesucristo desde 1843. A obra de reforma é así completada e completada.

– O final: " *vomitada* " por Xesús, morreu institucionalmente en 1994, segundo a mensaxe dirixida a " *Laodicea* ". O xuízo de Deus comezou coa súa casa sometida a unha proba fatal de fe profética. Desaprobado, o antigo cargo electo uniuse ao campo dos rebeldes católicos e protestantes.

6º xuízo: a " *6ª trompeta* " realízase na forma da Terceira Guerra Mundial, esta vez nuclear, descrita en Dan. 11:40 a 45. Os superviventes organizan o goberno universal definitivo e restauran o resto do primeiro día obrigatorio mediante decreto. En consecuencia, o descanso do sétimo día sábado, sábado, estaba prohibido, prohibido baixo pena de sancións sociais nun primeiro momento, despois, finalmente, castigado coa morte por un novo decreto.

7º xuízo: precedido polo tempo das sete últimas pragas descritas en Apocalipsis 16, na primavera de 2030, o glorioso retorno de Cristo pon fin á presenza da civilización terrestre humana . A humanidade é exterminada. Só Satanás permanecerá prisioneiro na terra desolada, o "abismo" de Apocalipsis 20, durante " *mil anos* " .

8o xuízo: Levado ao ceo por Xesucristo, os seus elixidos proceden a vulgar aos malvados mortos . Este é o xuízo citado en Apoc.11:18.

9o ^{xuízo} : O xuízo final; os malvados mortos resucitan para sufrir o estandarte da " *segunda morte* " debido ao " *lago de lume* " que cobre a terra e consume con eles todo rastro das obras debidas ao pecado.

10º ^{xuízo} : a terra e os ceos contaminados son renovados e glorificados. Benvido aos elixidos ao novo e eterno reino de Deus!

Divino da A á Z, de Aleph a Tav, de alfa a omega

A Biblia non ten nada en común con outros libros escritos por seres humanos, excepto a súa aparencia visual superficial. Porque en realidade, só vemos a súa superficie que lemos segundo as convencións de escritura propias das linguas do hebreo e do grego, nas que se nos transmitiron os textos orixinais. Pero no seu escrito da Biblia, Moisés utilizou un hebreo arcaico cuxas letras do alfabeto eran diferentes ás letras actuais, foron substituídas letra por letra durante

o exilio en Babilonia, sen causar problemas. Pero as letras estaban pegadas entre si sen espaciar as palabras, o que non as facía fáciles de ler. Pero detrás desta desvantaxe atópase a vantaxe de formar palabras diferentes dependendo da elección da letra escollida para marcar o seu inicio. Isto é posible e demostrouse, o que demostra que a Biblia está realmente moito máis alá das posibilidades da imaxinación e do logro humano. Só o pensamento e a memoria do Deus creador ilimitado poden ter concibido tal obra. Porque esta observación de múltiples lecturas da Biblia revela que cada palabra que alí aparece foi escollida e inspirada por Deus aos distintos escritores dos seus libros ao longo do tempo ata o último, a súa Revelación ou Apocalipse.

Ao redor de 1890, o matemático ruso Yvan Panin demostrou a existencia de cifras numéricas en varios aspectos da construción de textos bíblicos. Porque o hebreo e o grego teñen en común o feito de que as letras dos seus alfabetos tamén se usan como números e números. As manifestacións feitas por Yvan Panin agravaron considerablemente a culpa dos homes que non se toman en serio a Biblia de Deus. Porque se estes descubrimentos non teñen ningún impacto para facer que os homes sexan capaces de amar a Deus, non obstante quitan calquera lexitimidade a non crer na súa existencia. Yvan Panin demostrou como o número "sete" estivo omnipresente durante toda a construción da Biblia, especialmente no primeiro verso da mesma, en Xen.1:1. Tendo eu mesmo demostrado que o sábado do sétimo día é o "*selo do Deus vivo*" de Apoc.7:2, este traballo só confirma a evidencia descuberta por este brillante matemático que ofreceu aos científicos esixentes, do seu tempo e do noso, probas científicas incontestables. .

Desde Yvan Panin, a informática moderna analizou os 304.805 signos das letras que constitúen a Escritura da única alianza antiga e o software ofrece innumerables lecturas diferentes colocando cada letra nun inmenso taboleiro de xadrez cuxas posibilidades de aliñamento comezan cunha única liña horizontal do 304805 letras ata obter finalmente unha soa liña vertical destas 304805 letras; e entre estas dúas aliñacións extremas todas as innumerables combinacións intermedias. Descubrimos mensaxes sobre o mundo terrestre, os seus acontecementos internacionais e os nomes de persoas antigas e modernas e as posibilidades son inmensas porque o único imperativo é manter un espazo idéntico (de 1 a n...) entre cada letra das palabras formadas. Ademais das aliñacións horizontais e verticais, hai multitude de aliñacións oblicuas, de arriba a abaixo e de abaixo a arriba, de dereita a esquerda e de esquerda a dereita.

Por iso, tomando a imaxe do océano, confirmo que o noso coñecemento da Biblia está ao nivel da súa superficie. O que foi escondido será revelado aos elixidos durante a eternidade na que entrarán. E Deus aínda sorprenderá aos seus seres queridos co seu poder inmenso e ilimitado.

Estas deslumbrantes demostracións son, por desgraza, incapaces de cambiar o corazón dos seres humanos para que cheguen a amar a Deus "*con todo o seu corazón, con toda a súa alma, con todas as súas forzas, con toda a súa mente*" (Deu.6:5; Mat . 22:37); segundo a súa xusta petición. A experiencia terrea o demostrará, os reproches, as reprimendas e os castigos non cambian aos homes, por iso o proxecto salvador de Deus baseouse dende o principio da vida libre neste verso: "o amor perfecto expulsa o medo" (1 Xoán 4:18) .). A selección dos

elixidos baséase na súa demostración de amor perfecto por Deus, o seu Pai Celestial. Neste “ *amor perfecto* ”, xa non hai necesidade de lei nin de mandamentos, e o primeiro en entender isto foi o vello Enoc que lle amosou a Deus o seu amor “camiñando con” *el* , coidado de non facer nada para desagradarlle. Porque obedecer é amar e amar consiste en obedecer co obxectivo de dar pracer e alegría ao ser querido. Na súa perfección divina, Xesús chegou á súa vez a confirmar esta lección de amor “ *verdadeiro* ” segundo os primeiros modelos humanos, Abraham, Moisés, Elías, Daniel, Job e moitos outros cuxos nomes só Deus coñece.

Deformacións debidas ao tempo

Non hai unha soa lingua na terra que non teña sufrido evolucións e transformacións provocadas polo espírito perverso da humanidade. E neste asunto, o hebreo non escapou desta perversión humana polo que o texto hebreo que consideramos orixinal non é xa máis que o orixinal dos escritos de Moisés en estado parcialmente deformado. Debo este descubrimento ao traballo de Ivan Panin e ao feito de que na versión do texto hebreo que utilizou en 1890, en Gen.1:1, dixitalizou a palabra Deus co termo hebreo "elohim". En hebreo, "elohim" é o plural de "eloha" que significa deus en singular. Existe unha terceira forma: “Él”. Úsase para conectar a palabra Deus a nomes: Daniel; Samuel; Betel; etc... Estes termos que designan o verdadeiro Deus reciben unha letra maiúscula nas nosas traducións para marcar a diferenza entre o verdadeiro Deus e os falsos deuses pagáns dos humanos.

A Biblia subliña con razón e insistentemente o feito de que Deus é "un" o que o fai un "eloha", o único verdadeiro "eloha". É por iso que, atribuíndose a si mesmo a palabra plural "elohim", en Xénesis 1 e noutros lugares, Deus envíanos unha mensaxe pola que, con razón, afirma ser xa Pai de multitude de vidas que preexisten á creación do noso sistema terrestre. ou dimensión, e de todas as vidas que aparecerán na terra. Estas xa creadas vidas celestiais estaban xa divididas polo pecado que apareceu na súa primeira criatura libre. Ao designarse a si mesmo coa palabra "elohim", o Deus creador afirma a súa autoridade sobre todo o que vive e nace del. É nesta capacidade que máis tarde poderá, en Xesucristo, soportar os pecados da multitude dos seus elixidos e salvar, só mediante a súa morte expiatoria, multitude de vidas humanas. A palabra “elohim”, plural, designa, polo tanto, a Deus no seu poder creador de todo o que vive. Este termo tamén profetiza os múltiples papeis que desempeñará no seu proxecto de salvación no que xa é principal e sucesivamente, “ *Pai, Fillo e Espírito Santo* ”, que actuará despois do bautismo para purificar e santificar a vida dos seus elixidos. Este plural tamén se refire aos distintos nomes que levará Deus: Miguel para os seus anxos; Xesucristo polos seus seres humanos escollidos comprados polo seu sangue.

Como exemplo das distorsións debidas á perversión humana poño a do verbo “bendicir”, expresado en hebreo pola raíz “brq” e cuxa elección de vogais empregadas acabará traducindo como “bendicir” ou “maldicir”. Esta distorsión perversa distorsiona o significado da mensaxe relativa a Xob, a quen a súa muller en realidade lle di “ *bendicida a Deus e morra* ”, e non “ *maldice a Deus e morra* ”.

", como propoñen os tradutores. Outro exemplo de cambio perverso insidioso, na lingua francesa a expresión "certamente" que orixinariamente significa certo e absoluto asumiu no pensamento humano o significado de "quizais", totalmente oposto. E este último exemplo merece ser citado porque cobrará importancia e terá graves consecuencias. No dicionario "petit Larousse" notei un cambio na definición da palabra "domingo". Introducido como o primeiro día da semana na versión de 1980, converteuse no sétimo día na versión do ano seguinte. Os fillos do Deus da verdade deben, polo tanto, desconfiar das convencións evolutivas establecidas polos homes porque pola súa banda, a diferenza deles, o gran Deus creador non cambia e os seus valores non varían, igual que a orde das cousas e dos o tempo que estableceu desde a súa fundación do mundo.

As obras perversas da humanidade marcaron ata o texto hebreo da Biblia, onde as vogais son asignadas inxustamente sen consecuencias para a salvación, pero para protexer a súa versión oficial, Deus preparou polo método numérico o medio para identificar o texto real do falso. . Isto permitíranos comprobar e constatar a existencia de numerosas cifras numéricas que caracterizan de forma singular a auténtica versión bíblica, tanto en hebreo como en grego, cuxos signos non foron modificados dende o século II a.C.

O Espírito restaura a verdade sobre a xustificación pola fe (pola propia fe)

Acabo de mencionar as distorsións do texto bíblico; cousas debido aos múltiples tradutores dos escritos orixinais. Para iluminar o seu pobo dos tempos finais, o Espírito da verdade restaura a súa verdade, dirixindo as mentes dos seus elixidos cara a textos onde aínda quedan distorsións significativas. Isto é o que se acaba de facer neste sábado do 4 de setembro de 2021, ata o punto de que lle dei o nome de "sabbath de cristal". Deixei a elección do tema para estudar a unha irmá ruandesa coa que compartimos en liña o progreso dos nosos sábados. Ela propuxo a "xustificación pola fe". O estudo achegounos uns descubrimentos importantes e reais que deixan moi claro a nosa comprensión deste tema.

Na Biblia, en 1 Pedro 1:7, o Espírito simboliza a fe por ouro purificado: "*que a proba da túa fe, que é máis preciosa que o ouro que perece, aínda que sexa probada polo lume, resulte en loanza, gloria e honra cando Xesús Cristo aparece*". Xa entendemos por esta comparación que a fe, a fe verdadeira, é algo extremadamente raro; atopamos pedriñas e pedras por todas partes, o que non é o caso do ouro.

Despois, de verso en verso, primeiro retivemos que: "*sen fe é imposible agradar a Deus*", segundo Heb.11:6: "*E sen fe é imposible agradarlle; pois quen se achega a Deus debe crer que Deus existe e que é o recompensador dos que o buscan.* » Á fe están ligadas dúas ensinanzas: a crenza na súa existencia, pero tamén, a certeza de que bendice "*a quen a busca*", sinceramente, un detalle importante sobre o que non se pode enganar. E xa que o obxectivo da fe é agradarlle, o elixido responderá ao amor de Deus obedecendo todas as súas ordenanzas e mandamentos que El presenta no nome mesmo do seu amor polas súas criaturas. O froito deste vínculo de amor, que une como un imán aos que se

aman e aman a Deus en Cristo, preséntanos a famosa ensinanza citada en 1 Cor.13 que describe o amor verdadeiro que agrada a Deus. Despois desta lectura, pensei na non menos famosa mensaxe dada en HabaKuk 2:4: "... o xusto vivirá pola súa fe ". Pero, neste verso dinos a tradución que propón Louis Segond: " *Velaí, a súa alma está hinchada, non está recta nel; pero o xusto vivirá pola súa fe.* » Durante moito tempo, este verso supuxo para min un problema que non tentara resolver. Como pode ser xulgado " *xusto* " por Deus un home " *encharcado* " *de orgullo*? Quen, segundo Pro.3:34, Santiago 4:6 e 1 Pedro 5:5, " *resiste aos soberbios, pero dá graza aos humildes* "? A solución apareceu ao atopar no texto hebreo a palabra " *incrédulo* " en lugar da palabra " *inchada* " citada en Segond e con sorpresa atopamos, nunha versión "católica" de Vigouroux, a boa e tan lóxica tradución que deixa perfectamente claro mensaxe do Espírito. Pois, de feito, o Espírito inspira en Habacuc unha mensaxe nun estilo xa inspirado no rei Salomón en forma dos seus proverbios nos que pon en oposición parámetros de opostos absolutos; aquí en Habacuc, " *incredulidade* " e " *fe* ". E segundo Vigouroux e a base da súa tradución da Vulgata latina, o verso di: " *Velaí, o que é incrédulo non ten (un) alma xusta nel; pero o xusto vivirá pola súa fe.* » Ao imputar as dúas partes do verso ao mesmo tema, Louis Segond distorsiona a mensaxe do Espírito e os seus lectores non poden comprender a verdadeira mensaxe dada por Deus. Unha vez reparada a cousa, agora descubriremos como Habacuc describe con precisión os procesos "adventistas" de 1843-1844, 1994, e a data final que se refire ao verdadeiro regreso final de Cristo, a primavera de 2030. De feito, esta nova luz recente, que fixa o retorno de Cristo para 2030 permítenos comprender e autenticar mellor as sucesivas experiencias adventistas xa confirmadas, en Apoc. 10:6-7, pola expresión: "non haberá máis demora... pero o misterio *de Deus será conseguido* ." Para esta demostración, tomo o texto de Habacuc 2 desde o seu inicio, intercalando os comentarios explicativos.

Versión L.Segond modificada por min

Verso 1: " *Estarei no meu posto e estarei na torre; Estarei atento para ver o que me dirá Xehová, e o que vou responder no meu argumento.* »

Nótese a actitude de "esperar" do profeta que caracterizará o xuízo adventista, o Espírito dicíndonos na mensaxe de Dan.12:12: " *Bendito o que espera ata 1335 días* ". Para entender con claridade, o significado deste " *argumento* " dánosnos no capítulo anterior onde o problema suscitado por Habacuc é a prolongación da prosperidade dos malvados na terra: "¿Por iso baleirará a súa rede e matará- *el sempre nacións, sen escatimar?* » (Hab 1:17). Nesta reflexión e neste cuestionamento, Habacuc imaxina o comportamento de todos os homes que fan a mesma observación ata a fin do mundo. Así mesmo, Deus presentará a súa resposta suxerindo proféticamente o tema do regreso de Xesucristo, que porá fin, definitivamente, á dominación dos malvados, desdeñosos, incrédulos, infieis e rebeldes.

Verso 2: " *Xahová faloume e díxome: Escribe a profecía: gravádea en táboas para que se lea habitualmente.* »

Entre 1831 e 1844, William Miller presentou táboas que resumían os seus anuncios que profetizaban o regreso de Xesucristo primeiro na primavera de 1843, despois no outono de 1844. Entre 1982 e 1994, tamén propuxen e aínda propoñon

aos adventistas e a outros humanos. , en catro táboas, o resumo das novas luces proféticas inspiradas polo Señor da Verdade para o noso “ *tempo do fin* ”. Se as consecuencias reais asociadas a este calvario de 1994 só se entenderon despois do tempo sinalado, como foi o caso de 1844, a data e o seu cómputo están ata hoxe autenticados polo Espírito do Deus vivo.

Verso 3: " *Porque é unha profecía cuxo tempo xa está fixado* " .

Este tempo designado por Deus foi revelado desde 2018. Tendo como obxectivo a data do regreso de Xesucristo, este tempo sinalado é a primavera de 2030.

" *Está camiñando cara ao seu fin, e non mentirá;* »

O regreso do Cristo vitorioso realizarase no seu tempo, e a profecía que o anuncia " *non mentirá* ". Xesucristo volverá definitivamente na primavera de 2030.

" *Se se atrasa, agarda por iso, porque sucederá, certamente sucederá.* »

Se a data foi fixada por Deus, para el, o verdadeiro regreso de Cristo realizarase nesta hora fixa que só el coñeceu ata 2018. O atraso suxerido, "se se atrasa", só pode *afectar* aos homes, porque Deus reserva o dereito a utilizar anuncios falsos do regreso de Xesucristo que lle permitirán probar, sucesivamente, en 1843, 1844, 1994 e ata o noso derradeiro tempo, a fe dos cristiáns que afirman ser a súa salvación, que lle permite seleccionar aos seus elixidos. . Estes falsos anuncios anticipados do regreso de Xesucristo son usados por Deus, para **separar** ata o fin do mundo, " *o trigo da palla, as ovellas das cabras* ", os fieis dos infieis, " *os crentes dos incrédulos* ". », o elixido dos caídos.

O verso confirma o parámetro da " *espera* " adventista que segue sendo un elemento descritivo dos últimos santos apartados e selados pola práctica do verdadeiro sábado do sétimo día desde o outono de 1844, o final da segunda proba adventista. Neste verso, o Espírito subliña a noción de **certeza** que caracteriza a esta volta de Cristo vencedor, libertador e vingador.

Versión Vigouroux

Verso 4: " *Velaí, o que é incrédulo non ten alma xusta nel; pero o xusto vivirá pola súa fe* . »

Esta mensaxe revela o xuízo que Deus leva sobre os humanos sometidos aos catro xuízos adventistas vinculados ás datas de 1843, 1844, 1994 e 2030. O veredicto de Deus é tallante en cada unha das épocas. A través do anuncio profético, Deus desenmascara aos cristiáns " *hipócritas* " que revelan a súa natureza " *incrédula* ", desprezando os anuncios proféticos dos seus mensaxeiros escollidos ou dos seus profetas. En marcado contraste, os elixidos dan gloria a Deus ao recibir as súas mensaxes proféticas e obedecer as novas direccións que revelan. Esta obediencia, xulgada por Deus como " *agradable* ", é, ao mesmo tempo, xulgada digna de preservar a xustiza imputada ao nome de Xesucristo.

Só esta fe obediente "por amor" a Deus é xulgada digna de entrar na eternidade que vén. Só aquel a quen o sangue de Cristo limpa dos seus pecados é salvado " *pola súa fe* ". Porque a resposta da fe é persoal, é por iso que Xesús dirixe as súas mensaxes, individualmente, aos seus elixidos, por exemplo: Mateo 24:13: " *Pero o que persevera ata o final será salvo* ." A fe pode facerse colectiva se cumpre un único estándar. Pero coidado! As afirmacións humanas son

enganosas, porque só Xesús decide quen se salva ou se perde segundo o seu xuízo da fe demostrado polos candidatos que desexan entrar no ceo.

En resumo, nestes versos de Habacuc, o Espírito revela e confirma o vínculo estreito e **inseparable** da “fe” e das “obras” que xera; algo xa suscitado polo apóstolo Santiago (Xac.2, 17: “*Así sucede coa fe: se non ten obras, está morto en si* .”); o que implica o feito de que desde o inicio da evanxelización o tema da fe foi mal entendido e malinterpretado. Algúns, como hoxe, só lle unían o aspecto crenza, ignorando o testemuño das obras que lle dan o seu valor e a súa vida. O comportamento dos homes, aos que Deus dá a coñecer os seus anuncios do regreso de Xesucristo, revela a verdadeira natureza da súa fe. E nun momento no que Deus está derramando a súa gran luz sobre os seus últimos servos, xa non hai escusa para quen non entenda os novos requisitos establecidos por Deus desde 1843. A salvación por graza continúa, pero desde esta data, só beneficia aos elixidos seleccionados por Xesucristo, a través do testemuño de demostracións reais do amor que lle renden. Nun principio o sábado era o sinal desta bendición divina, pero desde 1844 nunca foi suficiente en si mesmo, porque o amor á súa verdade profética, revelado entre 1843 e ata 2030, tamén foi sempre esixido por Deus. De feito, as novas luces recibidas desde 2018 teñen unha estreita conexión co sábado do sétimo día que se converteu na imaxe profética do sétimo milenio que comezará co regreso de Xesucristo na primavera de 2030. Desde 2018, “a xustificación por fe » chega a bo porto e beneficia aos chamados que se converten en elixidos manifestando o seu amor por Deus e por todas as súas luces antigas e novas reveladas no nome de Xesucristo como se ensina en Mateo 13:52: “E díxolles: *é Polo tanto, todo escriba que aprende sobre o reino dos ceos é como un mestre de casa que saca do seu tesouro cousas novas e cousas antigas* . Quen ama a Deus só pode amar descubrir os seus proxectos e os seus segredos que permaneceron ocultos e ignorados polos humanos durante moito tempo.

Habacuc e a primeira vinda do Mesías

Esta profecía tamén atopou cumprimento para o Israel nacional xudeu, ao que anunciou a primeira chegada do Mesías. O tempo desta chegada foi fixado e anunciado en Dan.9:25. E a clave do seu cálculo atopouse no libro de Esdras, no capítulo 7. Resulta que os xudeus colocaron o libro de Daniel entre os libros históricos, e precedeu ao libro de Esdras. Pero deste xeito o seu papel profético foi reducido e menos visible para o lector. Xesús foi o primeiro profeta que chamou a atención dos seus apóstolos e discípulos sobre as profecías de Daniel.

O retraso anunciado, “*se se demora, agarda por elo*”, tamén tivo o seu cumprimento, porque os xudeus agardaban un mesías que fose vingador e liberador dos romanos, apoiándose en Isaías 61 onde o Espírito di de Cristo no versículo 1. : “*O espírito do Señor, Xehová, está sobre min, porque o Señor unxiume para traer boas novas aos pobres; Envioume a curar os quebrantados de corazón, a proclamar a liberdade aos cativos e a liberación aos prisioneiros;*”. No versículo 2, o Espírito especifica: “*Para proclamar un ano de gracia por parte de YaHWéH e un día de vinganza do noso Deus ; Para consolar a todos os aflixidos;*”. Os xudeus non sabían que entre “*o ano da graza*” e “*o día da vinganza*”, aínda tiñan que pasar 2000 anos para levar ao pobo ao regreso de

Cristo vencedor, libertador e vingador, segundo Isaías 61:2. Esta lección vese claramente no testemuño citado en Lucas 4:16-21: “ *Foi a Nazaret, onde fora criado, e, segundo o seu costume, entrou na sinagoga o día de sábado. Púxose en pé para ler, e déronlle o libro do profeta Isaías. Despois de desenrolalo, atopou o lugar onde estaba escrito: O Espírito do Señor está sobre min, porque me unxiu para predicarlles as boas novas aos pobres; Envioume para curar os quebrantados de corazón, para proclamar a liberación aos cativos e a vista aos cegos, a liberar aos oprimidos, a proclamar o ano do favor do Señor. Despois enrolou o libro, entregoullo ao criado e sentou.* » Ao deter aquí a súa lectura, confirmou que a súa primeira vinda só se refería a este “ **ano de graza** ” anunciado polo profeta Isaías. O versículo 21 continúa dicindo: “ *Todos os que estaban na sinagoga ollaron para el. Entón comezou a dicirlles: Hoxe cumpriuse a Escritura que acabas de escoitar.* O ignorado e non lido “ **día da vinganza** ” *foi establecido por Deus, para a primavera de 2030, para a súa segunda vinda, esta vez, en todo o seu poder divino.* Pero antes deste regreso, a profecía de Habacuc tivo que ser cumprida por “ *atraso* ”, a través dos xuízos “adventistas”, en 1843-1844 e 1994, como acabamos de ver.

A dedicatoria final

Afronta a verdade

Na primavera de 2021, comezo do ano divino, a humanidade occidental rica pero falsamente cristiá acaba de demostrar o seu desexo de preservar a vida dos anciáns, aínda que sexa a costa da ruína económica nacional. Por iso Deus entregarao á Terceira Guerra Mundial que quitará multitude de vidas a persoas de todas as idades, sabendo que non hai cura nin vacina para este segundo castigo divino. Ante nós, dentro de 8 anos, será o ano 6000 da creación terrestre, cuxo final estará marcado polo regreso de Xesucristo. Triunfante e vitorioso, conducirá aos seus redimidos, aos seus elixidos vivos e aos que resucitará, ao seu reino dos ceos e destruírá toda a vida humana na terra na que deixará só, illado nas tebras, ao anxo rebelde dende o principio. , Satanás, o diaño.

A fe no principio dos 6000 anos é esencial para aceptar este programa. Os cálculos precisos a partir das cifras dadas na Biblia foron imposibles por mor dunha "vaguedade" sobre a data de nacemento de Abraham (unha data única para os tres fillos de Taré: Xen.11:26). Pero, a secuencia de sucesións de xeracións humanas desde Adán ata o regreso de Cristo confirma o achegamento deste número 6000. Ao dar a nosa fe a este número redondo e preciso, atribuímos esta elección a un ser "intelixente", é dicir, a o Deus creador, fonte de toda intelixencia e vida. Segundo o principio do "sábado" citado no seu cuarto mandamento, Deus deu ao home "seis días" e seis mil anos para facer todo o seu traballo, pero o sétimo día e o sétimo milenio son tempos de descanso "santificados". aparte) para Deus e os seus elixidos.

comportamento " *intelixente* ou *sabio* " dos seus elixidos que se benefician de todo o que Deus di, profetiza ou pensa (ver Daniel 12:3: " *E os sabios brillarán como o esplendor*). *da extensión, e os que ensinaron a xustiza á multitude, como as estrelas, para sempre e para sempre* ". Actuando así, xustifican a elección de Deus para que se beneficien da súa xustiza redentora manifestada en Xesucristo.

Para pechar esta obra, xusto antes do drama que vén, gustárame dedicar, pola miña vez, a todos os verdadeiros fillos de Deus que a lerán, e a acollerán con fe e alegría, este verso de Xoán 16:33 que foi dedicado por dúas fontes diferentes con motivo do meu bautismo o 14 de xuño de 1980; un no meu certificado de bautismo da institución, o outro no prefacio do libro "Xesús Cristo" que me ofreceu nesta ocasión o meu compañeiro de servizo da época, case ata a idade na que Xesús ofreceu a súa vida como sacrificio. : " *Estas cousas vos falei, para que en min teñades paz. Terás tribulación no mundo; pero ánimo, conquistei o mundo* ".

Samuel, o bendito servo de Xesucristo, "En verdade"!

A última chamada

Mentres escribo esta mensaxe, a finais de 2021, o mundo aínda goza dunha paz relixiosa universal apreciable e apreciada. Non obstante, baseándome no meu coñecemento das revelacións proféticas descifradas preparadas por Deus, afirmo, sen a menor dúbida, que unha terrible Guerra Mundial está en preparación e que está en vías de realizarse nos próximos 3 ou 5 anos. Presentándoa baixo o nome simbólico de "*sexta trompeta*" en Apoc.9, o Espírito lémbraos que xa chegaron cinco terribles castigos para castigar o abandono da fidelidade ao seu santo sábado e ás súas outras ordenanzas non respectadas desde o 7 de marzo de 321. Estes castigos do Deus inmortal abarcaron 1600 anos de historia humana organizados nun programa relixioso divino. O seu sexto castigo vén a advertir, por última vez, o cristianismo culpable de infidelidade cara a el. Ademais de Deus e do seu proxecto salvador, a vida humana non ten sentido. É por iso que, as "*trompetas*" tendo un carácter gradual revelado por analoxía en Levítico 26, a intensidade asasina do "*sexta*" alcanzará alturas de horrores que a humanidade temía e temía durante moito tempo. A "*sexta trompeta*" refírese á última Guerra Mundial que acabará con multitude de seres humanos, "*un terzo dos homes*" segundo Apoc.9:15. E esta proporción pódese alcanzar literalmente nunha guerra na que 200.000.000 loitadores profesionais armados, adestrados e equipados enfrontaranse entre eles, segundo a precisión dada en Apocalipsis 9:16: "O número de xinetes no exército era de dúas miríadas de miríadas : *Oín o número deles* "; é dicir, 2 x 10000 x 10000. Antes deste último conflito, durante o século XX ' as dúas guerras mundiais de 1914-1918 e 1939-1945 foron presaxios do gran castigo que está chegando para acabar co tempo das nacións libres e independentes. Deus non proporcionou cidades de refuxio aos seus escollidos, pero deixou nos indicacións suficientemente claras para que fuximos das zonas dirixidas prioritariamente pola súa ira divina. Dirixirá os golpes que deben dar os seres humanos chamados para esta tarefa. Pero ningún deles será un dos seus elixidos. Os rebeldes incrédulos ou os incrédulos espallados pola terra serán os instrumentos e vítimas da súa ira divina. A Segunda Guerra Mundial foi loitada entre pobos occidentais cuxas relixións eran cristiás e competidoras. Pero na Terceira vindeira, o motivo dos enfrontamentos será esencialmente relixioso, enfrontando entre si relixións competidoras que nunca foron doutrinalmente compatibles entre si. Só a paz e o comercio permitiron crecer esta ilusión. Pero no momento escollido por Deus, segundo Apocalipsis 7:2-3, a universalidade demoníaca dos anxos de Deus será liberada para "*facen dano á terra e ao mar*" ou, os símbolos sendo decodificados, "*para facer dano á terra e ao mar*". *dano* " "Protestantes e católicos" que son infieis a Xesucristo. Moi loxicamente, a fe cristiá infiel constitúe o obxectivo principal da ira do xusto Xuíz Xesucristo; do mesmo xeito que no antigo pacto, Israel foi castigado polas súas constantes infidelidades ata a súa destrución nacional no ano 70. Paralelamente a esta "*sexta trompeta*", a profecía de Dan. 11:40 a 45, confirma, evocando a "*tres reis*". ", a

implicación das tres relixións do monoteísmo: o catolicismo europeo, o islam árabe e norteafricano e a ortodoxia rusa. O conflito rematou cunha reversión da situación debido á intervención do protestantismo americano, non nomeado como rei, pero suxerido como un inimigo potencial tradicional de Rusia. A eliminación de poderes competidores abre o acceso á súa última dominación baixo o título de " *o besta que sobe da terra* ", descrita en Apoc.13:11. Precisamos que neste contexto final, a fe protestante americana pasou a ser minoritaria, sendo maioritaria a fe católica romana, debido ás sucesivas inmigracións hispanas. En 2022, o seu presidente de orixe irlandesa é el mesmo católico, como o asasinado presidente John Kennedy.

En Apocalipsis 18:4, en Deus Todopoderoso, Xesucristo manda a todos os que cren e esperan nel, os seus elixidos, que " *saian de Babilonia a Grande* ". Identificada con probas neste traballo para a Igrexa Católica Romana Papal, " *Babilonia* " é xulgada e condenada por " *os seus pecados* ". Por herdanza histórica dos " *seus pecados* ", a culpa do catolicismo esténdese aos protestantes e ortodoxos que xustifican, mediante a súa práctica relixiosa, o descanso dominical herdado de Roma. A saída de Babilonia implica o abandono dos " *pecados propios* ", o máis importante dos cales, porque Deus fai dela unha " *marca* " identificativa: o día semanal de descanso, primeiro día da semana da orde divina, o domingo romano.

Nesta mensaxe, ante a urxencia dos tempos, insto aos fillos e fillas de Deus a que abandonen a zona norte de Francia centrada na súa capital, París. Porque pronto será golpeado pola ira de Deus, sufrindo o " *lume do ceo* ", esta vez nuclear, como a cidade de " *Sodoma* " coa que a compara, na súa Revelación, en Apoc. 11:8. Tamén o designa co nome de " *Exipto* ", imaxe simbólica do " *pecado* ", pola actitude rebelde do seu compromiso irrelixioso que se opón a Deus, como o faraón no relato histórico do Éxodo do pobo hebreo. Nunha situación de guerra, coas estradas cortadas e prohibidas, será imposible saír da zona obxecto de aprendizaxe e escapar da traxedia mortal.

Samuel servo do Deus vivo, Xesucristo

Os que queiran descubrir, en primeiro lugar, o que se presenta ao final deste traballo, terán dificultades para entender por que estou tan convencido da irrevogabilidade da inminente destrución de Francia e Europa. Pero os que a leron, dende o seu comezo ata o seu final, recollerán, no curso da súa lectura, as probas que se acumulan continuamente, ata o punto de permitirlles compartir en última instancia a inquebrantable convicción de que o Espírito de Deus ten o Espírito de Deus. construído en min e en todos os que lle pertencen; en verdade. A EL pertence toda a GLORIA.

As malas sorpresas só virán de quen se negue teimudamente a recoñecer o seu poder incomparable, o máis numeroso, e a súa capacidade para dirixir todo segundo o seu plan ata a súa perfecta realización.

Pecho aquí este traballo, pero a inspiración que Xesús segue dándome nótase e rexístrase perpetuamente en forma de mensaxes presentadas na obra “**Maná celestial dos últimos camiñantes adventistas**”.